LAL FIGAN - 2

YASAKLI

PINAR SALMAN

PUSULA

Üsteğmen Doru Demir, albayının kızına âşık olduğu zaman çocukluğunda sevgiye aç bırakılan tüm köşelerin dolacağını düşünüyordu. Erva ile yaşadığı aşk onu başka bir adama dönüştürürken, bir anda onun tarafından terk edilmek ve aslında hiç sevilmediğini öğrenmek gururunu yerle bir etmişti.

Sabaha karşı albayından gelen bir görev emriyle, ayrıldığı kadının hayatını korumak zorunda olacağını biliyordu. Bilmediği ise Erva'nın peşinden İstanbul'a doğru yola çıkarken, içindeki aşkın acısı hâlâ tazeyken ve gururu onun tarafından yerle bir edilmişken kendini ondan nasıl gizleyeceğiydi.

Erva'nın hep bahsettiği gibi aşk gökyüzünün mavisiydi, tekti ve başka renk bir gökyüzü düşünülemezdi.

Doru için onsuz yaşamak imkânsızdı. Karanlığa sinmek ve duvarların, pencerelerin arkasına saklanarak onu korumak zordu. Fakat Erva'yı yaşatmak için kendine ne gururu ne de onsuzluğun üzüntüsünü engel tanıyacaktı.

Lal Figan üçlemesinin ikinci kitabı olan Yasaklı, gerçek sevginin tüm engellerin üzerinde olduğunu kanıtlamaya geliyor. Akıllardan çıkmayacak büyük bir aşkın ikinci perdesine şahit olmaya hazır mısınız?

"PEKİ ONU UNUTMAYI İSTİYOR MUYDUM?
EVET, BELKİ...
FAZLA CAN YAKIYORDU."

PUKKA YAYINLARI
9 786259 499536

YASAKLI
LAL FIGAN · 2
Spotify çalma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

LAL FİGAN -2-

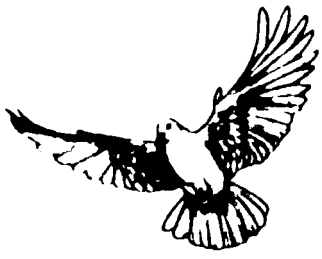
YASAKLI

Duzenleme
Ny.ozlem

PINAR SALMAN

Daima yanımda olan, kalbimin son okuyucuları
Sibel Köksal ve Ece Erdağ'a,
her konuda desteğini hissettiğim Dilan Aladağ Çetin'e
Lal Figan serisini sıkılmadan defalarca okuyan canım Merve Yıldırım'a,
ilk andan beri varlığını yanımda hissettiğim Esra Yalçınkaya Özarslan'a,
canım Betül Beşiktaş'a, Dilara Sevgi'ye, Kübra Alıcı'ya,
Tuğçe Önder'e, Fethiye Işık'a, Büşra Sevrim'e, Azime Çevik'e
ve tüm okurlarıma ithafen...

"Seninle gezmediğim bir sokak var içimde,
Seninle gitmediğim bir yolculuk var daha,
Seninle geçirmediğim günler ve geceler var,
Seninle paylaşmadığım aşkım var daha..."
- Mohammad Gholipour

1. BÖLÜM

MESAFELER

Erva'nın Günlüğü
28 Ağustos 2022 Akşamı-İstanbul
Saat 19:08

Kendimi uzun yollar aşmış, onlarca insanla savaşmış, okyanuslarda defalarca boğulmuş, yıkılmaz dağların altında kalmış gibi hissediyorum. Öyle yorgun, öyle güçsüz...

Bu defa nasıl devam edilir bilmiyorum.

Yine sensiz kaldım. Dokunabileceğim kadar yakınsın ama bir o kadar imkânsızsın.

Ben yüreğindeki kuşları susturan, dilini lal eden, içinden bir sana çığlık çığlığa seslenen...

Ben ömrü hayatında bir seni seven ama kavuşamayan...

Ben olmazları oldurmaya çalışamayan...

Seni yine kalbime sakladım, yasakladım...

Kalbimi düşünme sen. Unutursan üzülürüm ama sen yine de yaşa...

"Birisi seni fena halde üzmüş olmalı."

Bakışlarımı yanımda yürüyen ve adımlarını benimkilere uydurmaya çalışan yaşlı kadına çevirdim. Onu tanımıyordum. Beykoz sahilinde yürüyüşe çıkmıştım ve bir anda yanımda adımlarken bulmuştum. Birkaç soru daha sormuştu ama ne olduklarını hatırlamıyordum. Sadece konuşuyordu ve sesi bir uğultuya dönüşüp beni rahatsız ediyordu.

Yaptığım şey yalnız kalıp biraz yürümekti. Fakat bunu başaramayacak gibiydim.

Dikkatle suratıma bakıyordu. Mavi gözlerini gözlerime diktiğinde irkildim. Ah, bu gerçekten çok rahatsız ediciydi. Neden beni rahat bırakmıyordu ki?

Yanından bir an önce uzaklaşabilmek için, "Öyle mi görünüyorum?" diye sordum. Cevap vermemeye devam ettikçe bana daha çok sarıyordu.

Bilmiş bir tebessümün ardından başını salladı. Kapüşonlu, spor bluzunun önündeki fermuarı çene hizasına kadar çekti. Mütemadiyen bunu yapıyordu.

Fermuarı aşağıya on santim kadar indiriyor, belli bir müddet sonra tekrar çene hizasına kadar çıkarıyordu.

"Yürürken kaldırım taşlarının bozuk olduğu bir yerden geçtin ama kocaman, uyarıcı sarı tabelaya rağmen oraya takılıp sendelemekten kurtulamadın. Yanına uğrayıp birkaç dakika boyunca sana simit satmaya çalışan çocuğu duymadın. Hemen arkasından falcı bir kadın –bakla falı bakıyordu sanırım- *Türkan Şoray gözlüm nereye gidiyorsun* diye sana laf attı ama onu da duymadın." Gözlerime dikkatle baktı. "Hımm, gözlerin yeşilmiş. Bu baklacı kadınların sözüne güvenmemek gerek." Sözlerini geçiştirir gibi elini önünde şöyle bir salladı. "Aslında ben de uzun bir süredir yanında yürüyorum, farkında bile değilsin."

Adımlarını yavaşlatarak başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Kaşlarıyla baktığı yeri işaret etti. "Arkanda üç kişilik asker grubuyla yürüyorsun. Bu süreçte onlar etrafına yaklaşan herkese müdahale etti ve uzaklaştırdı. Bana da ters ters baktıklarının farkındayım." Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve gözlerinin kenarlarındaki tüm kırışıklıkları ortaya çıkarırcasına gülümsedi. "Hem kim olduğunu merak ettim hem de bu kadar üzgün olmanın nedenini."

Dudağımı büktüm. İyi olmadığım konusunda haklıydı ama ona bundan söz etmek istemiyordum. Konuşmak da istemiyordum. Sadece yalnız kalmak, kıyıya vuran dalga seslerini dinlemek ve yorgun düşene kadar yürümek istiyordum. Tek başıma!

Zoraki bir gülümsemeyle, "Sandığınız gibi önemli biri değilim," dedim. Meraklı bir kadındı. Beni bu kadar askerle birlikte görünce önemli biri sanmış olması normaldi.

Kapüşonlu bluzunun fermuarını indirdi ve bana doğru yaklaştı. "Bakan kızı falan mısın sen? Ya da çok önemli birinin... Öyleysen neden bu kadar üzgünsün?" diye fısıldadı.

Tekdüze bir sesle, "Değilim teyze," diye cevap verdim. "Yalnızca sahile yürümeye çıkmış; kafasını boşaltmaya, temiz hava almaya çalışan, sizin gibi biriyim."

Güldü. "Hımm," derken bana doğru biraz daha yaklaştı. "Buralarda oturmuyorsun diye düşünüyorum. Hemen hemen civardaki herkesi tanırım. Yeni mi taşındın?" Bakışları kaçamak bir şekilde arkadaki askerleri tararken bana döndü ve fısıldar tonda, "Tutuklu falan mısın yoksa? Asker kızı ya da?" diyerek sorularına bir yenisini ekledi. Onun dediği gibi tutuklu olsam beni sahilde yürüyüşe mi çıkarırlardı?

Ona bomboş baktım. Son söylediğinin doğru olduğunu söylemeyecektim. Asker kızı olsam da benim normalde böyle bir lüksüm yoktu. Hiç kimsenin yoktu. Yalnızca benimki biraz özel bir durumdu. Korunmaya ihtiyacım vardı çünkü peşimde delirmiş bir kadın -beni öldürmek istiyordu- ve sayısını bilmediğim adamları vardı.

Normalde sahile çıkmam bile yasakken ben artık boğuluyordum. Babam halime acıdığından dışarıya çıkmama izin vermiş ama arkama da askerlerini takmıştı.

Yalnız kalma fikrim giderek güçleşiyordu. "Artık buralarda oturuyorum. Sık sık karşılarız diye düşünüyorum. Bir dahaki karşılaşmamızda umarım size sorularınızın cevaplarını verebilirim. Ama şu an biraz yalnız kalmam gerek."

Kadın benden cevap alamayacağını net tavrımdan anlamış olacak ki omuzlarını dikleştirip doğruldu ve aramızda bir adımlık mesafe bırakacak kadar uzaklaştı. "Ferhunde benim adım. Hüznü iyi tanırım. Normal biri olmadığının da farkındayım. Aşk acısı çekiyorsun, belli."

Bir an için bakışlarında kendimi gördüm. Bu, kadının kendisinden bile daha rahatsız ediciydi. Madem her şeyi anlamıştı, neden soruyordu?

Konuşmayı sürdürmek istemediğimden yalnızca başımı salladım. "İyi günler," dedikten hemen sonra adımlarımı hızlandırdım. Ondan uzaklaşırken son bir aydır kafamdaki tüm düşüncelerin istilası altındaydım.

Hiç kurtulamamıştım ki.

Onu özlüyordum, unutmaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum.

Bir ay önce aramızda yaşananlar darmadağın olmamıza neden olmuştu. Olan her şeyin tek bir suçlusu vardı. *Bendim.*

Eğer bizden olmayacağını en başından anlamış olsaydım, kalbini kırmak zorunda kalmazdım. Sevmeyi bilmeyen bir adamın sevebildiği tek insanı ondan çalmazdım.

Adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Bir zaman sonra koşmaya başladım. Kalbimin ritmi yükselişe geçerken, nefesim gırtlağımda boğuluyor ve orayı aşındırıyordu.

Zihnimi temizlemeye, onu düşünmemek için kendimi yormaya çalışıyordum ancak ayrılığımızın yaşandığı gece yine bir sis bulutu gibi gözlerimin önünde dolaşmaya başlayınca kayboldum.

İzmir'de temmuz ayının en sıcak günü geride kalıyordu.

Yağmur bir anda indirirken, salonumun penceresine şiddetini artırarak vuran damlalar ve sisle kaplı lacivert gecenin görüntüsü, fırtınanın yaklaşmakta olduğunu haber veriyordu.

Pencerenin önündeki tekli koltukta hiç kıpırdamadan oturuyordum. Işıkları yakmamamın bir sebebi vardı. Karanlığın beni örtmesini istiyordum. Saklanmaya çalışıyordum.

Kendimden.

Bir yerlere yıldırım düştükçe önce ışığı, sonra sesi içeriye sızıyordu. Bakışlarım tam karşımdaki duvardaydı. Orada bahçemdeki limon ve zeytin ağaçlarının sağa sola sallanıp duran gölgeleri vardı ve ben bir süredir bunu izliyordum. Birbirlerine dokunacak kadar yaklaşıp tekrar uzaklaşıyorlardı.

Gece yarısı olmasına çok az kala, geride kalan günün içinde kaybolmuştum. Olup biten her şey gözlerimin önündeydi. Onunla ayrılığımız, geri dönüşü olmaz bir biçimde kalbini kırışım...

Dakikalar önce hıçkıra hıçkıra ağlarken şimdi bunu bile yapamıyordum. Yalnızca ona gitmek istiyordum.

"Mahir!" diye bir ses koptu bahçeden. Şiddetle, gümbür gümbür yağan yağmura rağmen biri aklını kaçırmış gibi bağırıyordu. Doru'nun sesiydi bu! Kendimden hiç beklemediğim bir güçle ayağa kalktım ve camın önüne koştum.

Endişeden yüreğim ağzımda atıyordu şimdi. Bakışlarım bahçeyi hızla tararken, onu görmem çok uzun sürmedi. Kocaman attığı adımlarıyla Mahir'in evine doğru yürüyordu. Ayağındaki asker postalları ıslak çimleri eziyordu. Kıyafetleri ve çok sevdiğim saçları sırılsıklamdı. İncecik giyinmişti ve uzun bir süredir yağmurun altında kalmış gibi görünüyordu.

Aramızda yaşanan lanet geceye rağmen hasta olmasından endişe duyarken; saçlarından süzülen damlaların yüzünü ıslatmasını, sakallarına karışıp yok olmasını izledim.

Öfkeliydi. O şimdi Mahir'e hesap sormaya gidiyordu ama öfkesinin nedeni bendim.

Biz onunla saatler önce ayrılmıştık. İşte bunun geri dönüşü yoktu.

Ayrılığımızın sorumlusu olarak onu görecekti. Belki üzerine yürüyecek, kardeşim dediği adamı hiç düşünmeden kıracaktı. Mahir o ne derse desin kırılmazdı, oysa Doru birini kırmak isteyince nereden yaralaması gerektiğini iyi bilirdi. Belki de birazdan benim yüzümden arkadaşlıkları tamamen bitecekti.

Gidip onu durdurmakla, kalıp karanlığa saklanmak arasında kaldım. Bir süre içimdeki bu karmaşayla savaştım. Fakat bir şey oldu; Mahir kapıyı açmış olacak ki yan evin ışığı bahçeye doldu.

Doru bağırmaya devam ediyor, küfürler savuruyordu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Mahir'in yalnızca camımda yankılanan sesini duyabiliyordum. Görüş hizamda olmadığından onun Doru'ya nasıl bir ifade takındığını, ne tepki verdiğini tahmin bile edemiyordum.

"Lan ne bu gece gece kapı basmalar, yol yordam bilmemeler? Kendine gel, üsteğmen!" diye bağırdı Mahir.

Mahir aslında onun neden kapısında olduğunu çok iyi biliyordu. Yalnızca kurduğumuz oyuna sadık kalıyor ve bilmezlikten geliyordu.

"Asıl sen kendine gel!" diye onun sesini kendi sesiyle bastırdı Doru. "Erva'ya ne dedin sen? Ceylin ile bir ilişkim yokken ona var mı dedin? Bu mu senin adamlığın, yüzbaşı?"

Araya rütbelerin girdiği bir tartışmada, dostluğun çoktan kenara atıldığını anlamak zor değildi.

Ne kardeşlikten bahsediyorlardı ne de dostluktan. Ne de Doru karşısındaki adamın rütbelisi olduğunu önemsiyordu. Sözleri iki yabancı gibi birbirlerinin suratına savuruyorlardı. Suçluluk duygusunu içimden atamıyordum.

Daha ağlamam sanırken, ağlayamam sanırken gözlerim yaşlarla doldu. Evimin ışıklarının kapalı olmasına şükrettim. En azından onsuzken ne kadar acı çektiğimi göremeyecekti.

Evden çıkıp birkaç adım atsam sarılabileceğim kadar yakındı ama gidemiyordum. Sarılsam tüm öfkesini alabilecekken, aramıza aşılamayacak kadar uzak mesafeler koymuştum.

Ceylin'in tehditlerini gönlüm razı gelmeyerek kabullenmiştim. Şimdi, gecenin tam şu vaktinde olan her şey benim suçumdu.

Daldığım yerden Doru'nun sesiyle çıkabildim. Şimdi ikisi de görüş alanımdaydı. Gözlerimdeki tomurcuklar yanaklarımdan aşağıya inerken, Doru elinin biriyle Mahir'in yakalarını topladı. Diğer eli yanında yumruk halinde sıkılı duruyordu. "Bu mu kardeşliğin? Ceylin'in lojmana girmesine engel olamamışsınız, Erva'yı tehdit etmesinin önüne geçememişsiniz, üstüne yalanlar söylemişsiniz!"

"Kimse kimseyi tehdit etmedi!" diye bağırdı Mahir. "Olan ne ise onu söyledik. Birlikte olmanız doğru değildi! Daha fazla katlanamadım buna! Ben eşimin kuzenini, kardeşim gibi gördüğüm Erva'yı koruyorum. Göz göre göre onu tehlikeye atmamı nasıl beklersin? Sana hesap vermeyeceğim! Yerini bil, geri dur!"

Mahir'in yalan sözleri içimi parçalarken, Doru'nun onun sözleriyle dağıldığını görebiliyordum. Bu beni daha çok mahvetti. Onu üzmek istemiyordum. Lanet olsun!

Onu, tutunduğu tek gerçeğinden yakalayıp yaralamıştım; bana duyduğu aşktan. Seni sevmiyorum demiştim. Sen günlüğümde yazdığım kadar vardın, hayaldin gerçeğe dönüşünce yok oldun, sandığım adam değilmişsin demiştim. Belki inanmamıştı ama sözlerim gururuna çok dokunmuştu. Artık asla geri adım atmaz, aşkından ölse gelmezdi.

Şu an gözlerimin önünde gerçekleşen tartışma benim için değildi, biliyordum. Doru beni kazanmaya çalışmıyordu. Mahir'e, söylediğini sandığı yalanın bedelini ödetmeye çalışıyordu.

"Geri mi durayım? Onu bıraktım, Mahir! Sen istedin, yalan söyledin diye oldu bu! Ama en çok o benden vazgeçti diye oldu. Bana hesap vermek zorundasın! Beni mahvettiniz, yüzbaşı! Kandırdınız, oynadınız! Sevmeyecekti madem, ne diye kanıma girdi! Ulan, benden ne istediniz?" dediğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarım faydasız iki pelteye dönüşmüştü. Ses tonundaki öfke çaresizliğini gizlemek içindi, biliyordum. Gözlerimdeki yaşlar yanağıma daha hızlı sıralanırken bir kez daha ona gitmek istedim. Ama kendimi sıktım. Olduğum yerde kalmaya çalışmak beni tüketti.

Yanında artık zor zapt ettiği yumruğunu Mahir'in yüzüne geçireceğini sandım. İçim bu defa korku ve endişe ile dolarken, yerimden fırlayacak oldum. Ancak Yasin ve Ender'in sesi bahçenin bir başından yükselince hareketsiz kaldım.

Ender atıldı ve ikisinin arasına girdi. "Yapma abi!" diyerek Doru'yu Mahir'in üzerinden çekmeye çalıştı. Yasin ise Mahir'i ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Mahir tüm bu yaşananların benim suçum olduğunu bildiğinden fiziksel bir atakta bulunmuyordu. Daha çok kavganın büyümesini sağlamaya çalışır gibi onu sözleriyle tahrik etmek peşindeydi.

Ceylin, eğer herhangi bir yerden olanları izliyorsa; görmeli ve Doru'dan ayrıldığımı anlamalıydı. Bu her ne kadar içimde gerçek bir ayrılık olmasa da herkese, en çok da Doru'ya gerçek gelmeliydi. Tüm bu karmaşanın nedeni buydu. Bunu herkes biliyordu ama Doru bilmiyordu.

Yüzümden yaşları sildim ve derin bir nefes aldım. Doru, "Bitsin lan artık bu oyun!" diye yeri göğü inletircesine bağırdı. "Ne Ceylin umurumda ne de görev! Şu saatten sonra bakmam kimsenin gözünün yaşına! Arkamda durmayanın ben de arkasında durmam!"

. Doru'nun görev dediği aslında çoktan bitmişti. Ceylin tüm kartlarını açık oynamış, benden nefret etmesinin nedenini bile saklama gereği duymamıştı. Geçmişin kini bugünümüze sıçramıştı. Sevdiğim adamın aşkını intikamına aracı yapmış, sonunda onu benden almıştı.

Yasin, "Yapmayın abi! Tüm lojman bizi dinliyor. Gözünüzü seveyim tartışmayın!" diye araya girmeye çalıştıysa da engel olmayı başaramadı.

Doru sıktığı yumruğu çözüp yere tükürdü. "Allah şahidim, Mahir!" diye bağırdı bir eli Mahir'in yakasında, diğer elinin işaretparmağı karanlık göğü hedef alırken. "Sen iyilik diye ettiğinle bizim kardeşliğimizi bitirdin! Ben bugünü unutmam!"

Kalbim paramparçaydı artık. Doru benim yüzümden en yakın arkadaşından, kardeşim dediği adamdan geçiyordu. Ben Mahir'i aracı yapmaya mecburdum ama şu hallerine kahroluyordum.

Mahir'in yakasını serbest bırakıp arkasını döndü. Yağmur daha şiddetli indirirken durdu, derin bir nefes aldı. Öfkesi dinene kadar gözlerini kapalı tutmaya çalıştı. Sonra yüzü evimin olduğu tarafa, önünde durduğum pencereye doğru çevrildi. Yeşil gözleri karanlık geceye tekrar açıldığında değişen hiçbir şey olmazken bakışları benimkilerle buluştu.

Karanlığa saklanmama rağmen beni görüyordu, biliyordum. Öyle dikkatli baktı ki yüzüme; affetmem dercesine, ölüyorum sandım. Ben de kendimi affedemiyorum, üsteğmenim...

Gözlerini gözlerimden çekmeden, penceremin önünden büyük adımlarla geçip evine gitti. Yan yana evlerde oturuyorduk ama öyle uzağa savrulmuştuk ki aramızdaki kısacık mesafe aşılacak gibi değildi şimdi.

Kendimi koltuğa bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. Kendimi içi boşalmış bir kabuktan farklı görmüyordum.

Biri, "Erva Hanım!" diye seslendiğinde, bir ay önce yaşanan o anın ve Doru'nun görüntüsünün gözlerimin önünden silinip yok olmasına neden oldu. Önce adımlarımı yavaşlattım, sonra da durdum ve ellerimi dizlerime dayadım. Bacaklarım koşmaktan hem yanıyor hem de titriyordu. Nefes nefeseydim. Üzerimdeki yeşil tişört terden koyulaşmış, tenime yapışmıştı. Alnımda hissettiğim ıslaklığı parmaklarımı dolaştırarak kurulamaya çalıştım. Hızla alıp verdiğim soluklar düzene girmek bilmiyordu. Göğüskafesim, boğazım alev alev yanıyordu. Arkamdan yaklaşan adım sesleri kesildiğinde başka bir ses, "Artık eve dönmemiz gerekiyor," diye söylendi. Omzumun üzerinden başımı çevirdim ve babamın sorumluğundaki erlerin endişeyle beni izlemekte olduğunu gördüm.

Deli gibi koşmuştum. Ciğerlerim patlasın, denizin kokusu bile bana onu hatırlatmasın istemiştim ama o yine beni bulmuştu. Doru'dan kurtulmanın mümkün olmadığını biliyordum. O, her yerdeydi. Şimdi baktığım erde bile o vardı. Kaşlarının arasındaki derin çizgi, yeşile yakın ela gözleri -hiçbir yeşil Doru'nun gözleri kadar güzel olamazdı- fazlasıyla bana onu hatırlatıyordu.

Oraya dalıp gittim. Hayalimde canlanan adam üzgün görünüyordu.

Aralarından bir diğeri, "Babanız aradı. Kahvaltı hazırlığı bitmek üzereymiş," deyince Doru'nun hayali bir kez daha gözlerimin önünden silindi. Ellerimi dizlerimden çekip doğruldum. "Dön- dönelim," dedim derin bir nefes alarak. "Ama önce fırına uğramamız gerekiyor. Buralarda gevrek satan bir fırın var mıdır?"

Teyzemin İstanbul Beykoz sahiline yakın, denizi gören üç katlı evine vardığımızda iyi bir duşa ihtiyacım olduğunu biliyordum. Üzerimdeki siyah taytım, soğuk terin etkisiyle vücuduma yapışıp kalmıştı. Bu son derece rahatsız edici bir histi. Saçlarımın enseme değen kısımları hâlâ nemliydi ve beni ürpertiyordu.

Elimde tutuğum mis gibi ekmek ve gevrek kokan torbayı koluma geçirdim, hemen sonra bahçe kapısını araladım. Sahildeki yürüyüşüm sırasında bana eşlik eden erler bahçe duvarının dibine, diğerlerinin yanına sıralandılar. Onlar için günün yeni başladığını ve benimle eve gelemeyeceklerini, kapıda nöbet tutmak zorunda olduklarını hatırladım.

Şu duruma hiç alışık değildim. Özgürlüğümün elimden alınması benim için büyük bir sorundu. Gün içerisinde dışarıya çıkışım kısıtlıydı. Hatta o kadar

kısıtlıydı ki daha yeni yeni sabahın erken saatlerinde bir saatlik sahil yürüyüşleri yapabiliyordum. Onda da en az üç askerin bana eşlik etmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve bahçedeki yaseminlerin kokusu içime doldu. Bu rahatlamamı sağlamasa da bir an için sorunlarımdan sıyrılmışım gibi hissettirdi.

Bahçeye adım atar atmaz Meyra ablamın çocuklarının sıraya dizilmiş halde, evin girişindeki merdivenlerde beni beklediğini gördüm.

Arslan ve Pars ikiz olduklarından yine birbirinin aynı giydirilmişti. Henüz beş yaşındaydılar ve sekiz yaşındaki ablaları Aden'in iki yanında duruyorlardı.

"Erva hala!" diye heyecanla seslendi Aden. Bana hala demesinin nedeni Gülru'ydu. Aden ile beni tanıştırırken *o da benim gibi senin halan* demişti. Bir yeğenim olamayacağı hesaba katılırsa bu hoşuma gidiyordu.

"Seni bekliyorduk. Gevrek aldın mı?"

Evden çıkmadan önce onlara gevrek alacağımı söylemiştim. Gevreğin simit ile aynı şey olduğunu açıkladıysam da tam olarak inandırabilmiş değildim. İsmi farklıysa tadı da farklı olmalıydı onlara göre.

Elimdeki torbayı salladım ve bana doğru koşarak gelen üçlüyü karşılamak için hazır vaziyete geçtim. Bacaklarıma sarılacaklardı.

Beklediğim oldu ve üçü tarafından kuşatılırken, ekmeğin kokusu savrulan poşetten dışarıya fırladı. "Tamam," dedim gülerek. "Hepsi bende. İçeriye geçelim de vereyim." Şunları bulmak için çok uğraşmıştım. Neredeyse kırk dakika süren aramalarım sonucunda sahilin iç kısmında *İzmirlim Ekmek Fırını* diye bir yer bulmuştum. Artık her sabah oradan gevrek alabilirdim. İzmir'i ve orada bıraktığım sevgiliyi buraya getiremiyorsam bunu yapmalıydım.

"Çok alsaydın. Çok aldın değil mi, Erva hala?" diye sordu Arslan kara gözlerini masumca gözlerime dikerek.

"Çok aldım, çok aldım ama bunun bildiğimiz simit olduğunu size söylemiştim. Neden bu kadar heyecanlısınız?"

Aslında İstanbul'un simitleri bildiğimiz gevrek olamazdı. Bir İzmirli için gevrek gevrekti, simit de simit. Bana göre tadı bile farklıydı. Ne var ki bunu İzmirli olmayan anlayamazdı.

Çocukların sabırsız adımlarıyla içeriye girdik. Kapıyı kapatırken mutfağa doğru, "Evdeyim," diye seslendim.

Üçü de benden önce mutfağa doğru fırladı.

Kahvaltılar burada, mutfaktan çıkılan arka bahçede yenirdi. Bazen akşam yemekleri de...

Burası annemlerin İzmir'deki evine göre çok daha büyüktü. Eski İstanbul yalılarından olmasına rağmen eniştem Bora Tekin, vakti zamanında bu evi almış ve içini modern bir mimariye dönüşecek şekilde tadilata sokmuştu.

"Arka bahçedeki masadalar kızım! Seni bekliyorlar!" diye mutfak tarafından seslenen Ayten ablanın sesini işittim.

Ayten abla, teyzeme mutfak işlerinde yardım eden, elli yaşının üstünde, oldukça güleç bir kadındı. Yıllardan beri Tekin ailesiyle çalıştığından artık herkes için ailenin bir ferdiydi. Tıpkı bizim Asude abla gibi.

Mutfağa doğru adımladım. Ayten abla tepsiye dizdiği çay bardaklarına demlerini koyuyordu.

Ortadaki Amerikan tezgâhın üzerine gevrekleri bırakırken, "Ben kahve alsam olur mu?" diye sordum.

"Olur, tabii. Ben hemen hazırlarım."

"Zahmet etme, Ayten abla. Benim önce bir duş almam gerek. Sana çocukların gevreğini verip yukarı çıkacağım. Bana doldurma diye söyledim. Dönüşte kendim hazırlarım."

Anlayışla başını salladı. Omzunun üzerinden bakarak, "Acele etme," dedi. "Meyra gelmedi daha. Herkes onu bekliyor aslında. Asel'in huysuzluğu üzerindeydi bu sabah. Onu yedirdi, şimdi de üst katta uyutmaya çalışıyor. Ben bu çayları beklerken oyalansınlar diye götürüyorum."

"Anladım. Ben yine de elimi çabuk tutarım," diyerek mutfaktan çıktım. Antreyi geçip merdivenlere yöneldim. Odam bir üst kattaydı. Duşa girmeden önce Asel'i kontrol etmek istiyordum. Henüz iki yaşındaydı ve Meyra ablam ile Derim abimin son çocuğuydu. Buraya çok yakın oturmalarına rağmen günlerinin neredeyse tamamını teyzemde geçiriyorlardı. Bu nedenle onların da bu evde bir odaları vardı.

Onların aşkına hep heves etmiştim. Daha küçük bir kızken bile, ne zaman İstanbul'a gelsem hayalimde onlarınki gibi bir ilişki canlanırdı; o kadar güzellerdi. Eşsiz aşklarına dört harika çocuk sığdırmışlardı. Meyra ablam, Asel'den sonra başka çocuk düşünmediğini söylüyordu ama Derim abime kalsa beşinci için çalışmalar çoktan başlamıştı.

Kocaman bir aileye sahiptim ancak kendimi kimsesiz hissediyordum. O olmayınca bu hayatta tek başıma kalıyordum. Heves ettiğim o aşka çok kısa süreliğine sahip olabilmiş, kendi ellerimle kaybetmiştim.

İçimi çektim. Yüzümdeki buruk tebessümü sildikten sonra merdivenlerin solunda kalan ilk kapıyı usulca açtım. Asel'in uyumuş olma ihtimaline karşın olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum.

Kapının arasından başımı uzattığımda Meyra ablamı odadaki büyük yatağın ortasında, bana sırtı dönük otururken gördüm. Asel dizlerinin önünde yatıyordu ama uyumamak için direniyor gibiydi.

"Yardım lazım mı?" diye fısıldadım.

Meyra ablam omzunun üzerinden başını çevirdi ve gülümsedi. "Karnım çok acıktı. Yapabiliyorsan kahvaltıyı buraya getir. Bu gidişle aşağıya asla inemeyeceğim," dedi bir fısıltı gibi.

"Başaracağına inanıyorum. Eğer bir öneri istersen; Derim abimi ara ve buraya çağır. Asel ona asla dayanamaz. Hemen kapar gözlerini." Asel, babasına âşıktı. Annesine en çok benzeyen oydu ama tam bir babacıydı. Meyra ablam gibi parlak sarı saçları ve yeşil gözleri vardı. Ailemizin neredeyse tamamı kumral ten ve saç genine sahipken -annem ve anneannem hariç; onlar Bulgar genlerinden dolayı bakır renk saç ve çilli bir tenle doğmuşlardı- Meyra ablam ve kızı Asel eşsizdi.

"Sağ ol ama Derim abin bu yaramaz yüzünden gece hiç uyumadı. Şimdi sıra bende. Başımın çaresine bakmalıyım."

Benimki sadece bir öneriydi. "O halde gidiyorum," dedim ve tam kapıyı çekip uzaklaşacakken, "Minerva," diye seslendi. Durdum ve ona baktım. Elini Asel'in sırtında dolaştırıyordu uyusun diye. Bakışları tam karşısındaki duvardaydı. "Numara yapmayı bırak," diye fısıldadı. "Ben ne halde olduğunu görebiliyorum. Onu çok özlüyorsun. En azından benimleyken rahat ol."

Bu bir soru değildi ve ben de cevap vermeyecektim. Haklı olduğunu itiraf etmeyecektim. Kapıyı kapattım ve koridorun en solunda, dipte kalan odama doğru adımladım.

Kısa sürmesini planladığım duş uzarken telefonumdan rastgele bir çalma listesi başlatmıştım. Banyonun içinde alçak sesle yankılanmasına izin veriyordum. Çalan şarkıların neredeyse tamamının aşk şarkısı olması benim suçum değildi. Liste adı *Huzur Veren Şarkılar* olmasına rağmen huzur bulamıyordum. *"Daha yolun başındasın, değişirsin diyorlar. Oysa sana çıkıyor bildiğim bütün yollar."*

Suyun buharına şiddetle serbest bıraktığım soluğum karıştı. Parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirdim. Su tepemden akarken avuçlarımı duvara yasladım.

İçime bir ciğer dolusu hava çektim. Şarkının sonlanmasını beklerken gözlerimi kapattım.

Bir an sonra tanımadığım bir şarkının melodisi çalmaya başladı. *"Sarılabilsem yangından korkmam. Bi' umut olsa ölmekten sakınmam. Bu acı bade boğazımı yakar. Yarına kalmaz, aynaları kırar. Dursun dünya, çöksün dağlar. Bir ben kalsam, olur musun yanımda?"*[**]

Neden çalan tüm şarkılarda o vardı?

Gözkapaklarımı araladım ve kabinin cam kapısını açıp dışarıya fırladım. Üzerimdeki su banyo halısının üzerine boşalırken, telefonumu raftan alıp şarkıyı kapattım. Bana onu hatırlatan hiçbir şey şu an bulunduğum duruma yardımcı olmayacaktı. Görünen o ki müzik bile dinlememeliydim.

---

* Teoman – Sevdim Seni Bir Kere.

** Can Kazaz – Bir Ben Kalsam.

Ona gitmek konusunda kendime mâni olmaya çalışırken, tek istediğim içimdeki özlemi yumuşatabilecek bir şeydi. Galiba öyle bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldım ve havlu dolabından bornozumu çekip üzerime geçirdim.

Islak ayaklarım yerde nemli izler bırakırken odama doğru adımladım. Uyumak istiyordum ama aşağıda beni bekleyen bir kahvaltı masası vardı.

Olabilecek en hızlı şekilde üzerime salaş, beyaza yakın açık yeşil bir tişört ile açık mavi bir kot pantolon geçirdim. Saçlarımın havluyla nemini aldıktan sonra taradım ve kurulamakla zaman kaybetmek istemedim.

Merdivenleri koşa koşa indim. Aden antrede, merdivenlerin önünde turluyordu. Beni beklediğini bildiğimden ona gülümsedim. Gözleri de gözlerimle tam o sırada buluştu. Bu kız bana âşıktı, ben de ona.

"Gevreğin tadına baktın mı?"

Merdivenin son basamağında beni yakalayıp üzerime atıldı. Kollarını da bacaklarıma sardı. "Hayır, seni bekliyordum, Erva hala."

Elini tuttum. "Beni beklemene gerek yoktu, diğerleri nerede?"

"Arslan ve Pars kahvaltı masasında. Annem de Ayten teyzeye mutfakta yardım ediyordu. Senin duş alman uzayınca annem havuçlu omlet de hazırlayayım demişti. Bitirmiş bile olabilirler."

Onunla mutfağa doğru adımladım. "Güzel, şimdi sen de onların yanma gidip kahvaltına başlıyorsun. Ben de kendime bir kahve hazırlayıp yanınıza geliyorum. Saat senin için çok geç oldu, karnın acıkmıştır." Bu evin de bizim evdeki gibi kuralları vardı. Herkes evdeyse yemek masasına mutlaka aynı anda oturulurdu.

"Ayten teyze çoktan hazırladı."

Teyzemin evi de olsa kimseye yük olmaktan hoşlanmazdım. Bir kahvenin Ayten ablaya yük olacağını düşünmüyordum elbette ama duşta oyalandığım için şimdiden pişmanlık yaşıyordum.

"Tamam, o halde beraber çıkalım," dedim ve bahçeye açılan kapıya doğru adımladık.

Aden'in dışarıya çıktığını gören Arslan elindeki gevreği sallayarak, "Aden!" diye seslendi. "Bu gerçekten simitmiş." Gülmemek için kendimi zor tuttum. Arslan'ın yüzünde hayal kırıklığı vardı, ikizi Pars'ın da. Aden elimi bırakıp benden önce masaya doğru koştu. "Nasıl ya!" dedi. "Gevrek bu muymuş?"

Derim abim kızına bakarak gülümserken, Meyra ablam bana eliyle yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Erva, gelsene yanıma. Bak, havuçlu omlet yaptım. Sen bunu çok seversin." Ona başımı sallayıp yanındaki sandalyeye oturdum. Aslında havuçlu omleti o severdi.

Teyzem masanın bir ucundan, "Günaydın kızım!" diye seslendi. Tabağımı önüme çekerken, "Günaydın teyzem," dedim. Onu annem takip etti. "Nasıl geçti yürüyüş? Daha iyi görünüyorsun."

Ben henüz cevap verememişken babam araya girdi. "İyi, iyi maşallah. Daha da iyi olacak."

İyi görünüyordum demek! Onlara böyle yansıyor olmasına sevinmeliydim çünkü çok çabalıyordum. Belli belirsiz bir tebessümle başımı salladım. Tabağıma omlet alarak onlara iyiyim demekten kaçınmaya çalıştım. Çünkü bu koca bir yalan olacaktı.

"Gülru aradı az önce, seni sordu."

Bakışlarımı karşımdaki sandalyeden seslenen Esra'ya çevirdim. Doktor olan Arden abimin eşiydi. Benim de eskiden beri arkadaşımdı. Gülru sayesinde tanışmıştım onunla. İkisi çok yakın arkadaşken, Arden abim küçük kız kardeşinin arkadaşına âşık olmuş ve onu tavlamayı başarmıştı.

"Sana ulaşamamış, merak etmiş."

Ona başımı salladım. "Kahvaltıdan sonra ararım. İyi deseydin. Endişelenmesin boşuna."

Esra başını salladı ama buna kendi de pek inanıyor gibi değildi. "Gülru'yu bilirsin. Seninle konuşmadan ikna olmayacaktır."

Gülru, beni günde en az bir defa arıyordu. Bu öyle kısa telefon görüşmeleri de olmuyordu. Yakınımda Doru ile ilişkimi en son öğrenen ama tüm ayrıntılarına hâkim olan bir o vardı. Ona rahatlıkla Doru hakkında sorular yöneltebilecekken bunu yapmıyordum. Çok merak ediyordum, onu çok özlüyordum ama bu açık olan bir yarayı deşmekten, kanatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Gülru ile yaptığımız uzun telefon konuşmalarında bana lojmandan ve Doru dışındaki Gölgesizler Timi'nin diğer üyelerinden bahsediyordu. O da ondan konuşulunca kötü olduğumu anlıyordu. Sadece kafamı rahatlatmaya, bana uzaktan da olsa destek olmaya çalışıyordu.

Gölgesizler Timi süresi belli olmayan bir göreve çıkmıştı ve onlar hakkında -Doru hakkında- bildiğim tek şey buydu.

İçimi çektim. İstanbul'da aynı evin içinde yaşayan ve geldiğimizden beri hep yanımızda olan aile üyelerinin tamamında gözlerimi dolaştırdım.

Teyzemin, Gülru'dan başka üç çocuğu daha vardı. Hepsi evliydi.

Arden abim, Gülru'nun beş yaş büyüğüydü ve Esra'yla birlikte burada yaşıyordu. Adı Eren olan bir oğulları vardı. Koyu kumral saçlara sahip olan Arden abimin tam bir kopyası gibiydi. Onun gibi son derece güleçti ama arada kaşlarını çattı mı tam çatıyordu. Akabinde de bağıra bağıra ağlamaya başlıyordu.

Gülru, Tekin ailesinin en küçüğü olduğundan, ondan büyük iki kardeşi daha vardı.

Derim Tekin, teyzemin oğlu değildi. O evin en büyüğüydü ve Bora enişte-min başka bir kadından olma, varlığını çok sonradan öğrendiğimiz oğluydu. Aileye sonradan katılmasına rağmen onu hepimiz çok sever ve sayardık. Bir abim yoktu ama olsaydı onun gibi olmasını çok isterdim.

Meyra Tekin ise teyzem ve enişte-min ilk çocuklarıydı; evlat edindikleri ilk çocukları. Meyra ablam kimsesiz olunca onu enişte-m ve teyzem evlat edinmiş. Derim abim, Meyra ablamı görür görmez âşık olmuş. Daha eve ilk geldiği günden itibaren demiş ki *ben bu kızla evleneceğim.* Yeni duyan biri için bu her zaman kafa karıştırıcı bir ayrıntı olabiliyorken, elbette mantıklı bir açıklaması vardı. Aşkı nerede, kimde bulacağın hiç belli olmuyordu. Derim abim için yeni tanıştığı babasının evine taşınmak aşkı ve dört güzel çocuğu beraberinde getirmişti.

"Babam da birazdan burada olacak," dedi Derim abim, Arslan'ın yememek için direndiği domatesi kendi çatalına takıp oğluna uzatırken. Bora enişte-m de babam gibi emeklilik yaşı gelmesine rağmen bunu erteleyenlerdendi. Tam bir işkolikti ve onu bir tek yemek saatlerinde görebiliyorduk.

"Sana düğün için elbise aldığını söyledi." Bir süre durdu ve saklamaya çalıştığı üzgün bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Bana neden öyle baktığını biliyordum.

Derim abim beni anlıyordu.

Başımı salladım. Bu derin bakışmadan sıyrılmak için, "Elbiseye gerek yoktu. Belki düğüne katılamam," dedim kısık bir sesle. Düne kadar *buraya bavulumda birkaç elbise dışında bir şeyle gelmediğimi* bahane ediyordum. Bora enişte-m bu yüzden elbise alma gereği duymuş olmalıydı.

Gün'ün düğün tarihi İstanbul'a ani gelişimizle ertelenmişti. Daha buraya gelmeden başıma gelenler kulaktan kulağa yayılmıştı. Peşimde sabıka kaydı bulunmayan, ismi bile belki gerçek olmayan bir terörist vardı ve bu herkesi korkutmuştu. Ceylin'i görmeyeli bir ay oluyordu ama Gün düğün tarihini ertelerken aile bireyleri de bunun doğru bir karar olduğunu savunmuştu.

Böyle olmasını istemezdim. Lâkin beni dinleyen yoktu.

"Katılmazsan sorun olur." Meyra ablama baktım. Öyle olurdu ama benim düğün görecek halim yoktu. "Sonuçta senin için erteleDiler. Kız düğün yerini iptal etti. Sonra da başka bir yer ayarlayamadı, biliyorsun. Sen de katıl, yanlarında ol diye yaptılar bunu ablacım."

Kuru bir sesle, "Bakarız," dedim. Elimden başka türlüsü gelmezdi.

"Meyra'ya katılıyorum," dedi babam. "Yan evde olacak zaten. Başka yerde olsa ben de karşı çıkardım. En azından kısa da olsa bir görünürsün."

O dakikadan sonra dikkatimi tabağıma verdim. Konu değişmişti ve diğerleri şimdi gündelik meselelerden konuşuyordu.

Havuçlu omleti yerken Aden'in beni izlediğini fark ettim. O anda çatalıyla böldüğü omleti ağzına atmış çiğniyordu. Minik eliyle ağzını gölgeleyerek, "Seninle biraz gezer miyiz?" diye sordu.

Bunu yapamayacağımı biliyordu ama neden olduğunu bilmiyordu. Çocuklar olumsuz cevap aldıklarında bunun nedenini merak eder ve üstelerlerdi. Bu yüzden bu soruyu ondan kaçıncı kez duyduğumu sayamamıştım. Yine bir aydır verdiğim benzer, olumsuz cevaplardan birini verecektim ki Arden abim araya girdi. "Nereye gitmek istiyorsun dayıcığım? Erva ablan dışarıya çıkamıyor-"

"Çıkabiliyor. Bugün çıktı. Bir süredir yürüyüşe gidiyor," diye itiraz etti Aden. Çok haklıydı. Onu ikna edemeyeceğimi anlamış bulunuyordum. Çok zeki bir kızdı ve ne dersem kabul etmezdi.

"İstersen yarın yürüyüşe sen de katılabilirsin," demiş bulundum.

Derim abim sesini temizledi. Söylediğimden dolayı bana yüzünde kaygılı bir ifadeyle bakarken, "Bu tehlikeli olabilir," diye mırıldandı.

Meyra ablamın kocasını koluyla dürterek uyardığını gördüm. Söylediğini yanlış bulmuş olmalıydı ama bana göre değildi. Ben hiç onların tarafından düşünmemiştim. Yaptığım yürüyüşler her ne kadar beni boğulma derecesindeki depresyonumdan çıkarmak için bir asker grubuyla tertipleniyor olsa da tehlikeliydi.

"Eğer Aden seninle geliyorsa biz de geliyoruz," deyince Arslan, bakışlarım ikizlerin olduğu tarafa kaydı.

Cevap vermek için ağzımı açacakken Derim abim yine araya girdi. "Şöyle yapalım. Sahile yürüyüşe gitmek yerine buralarda olalım. Anneniz ve ben de dahil oluruz. Sadem teyzeniz sizi görmek istiyordu çocuklar. Onlara misafirliğe gitmeye ne dersiniz?"

Sadem Yargıcı, Mahir'in annesiydi. Evleri hemen teyzemlerin evinin karşısındaydı. İki evi yalnızca dar bir sokak birbirinden ayırıyordu. Sadem teyzeyi en son İstanbul'a yeni geldiğimiz sıralarda görmüştüm. Bana göre bu oldukça iyi bir fikirdi. Maksat bir yerlere gitmek değil miydi?

Aden'in hemen gözleri ışıldadı. "Kek de yapar belki bize. Ben onun keklerine bayılıyorum."

Teyzem homurdandı. O ana kadar konuşulanları dikkatle dinliyordu. "Aşk olsun torunum. Hani en çok benim keklerimi seviyordun?"

Aden utanarak gözlerini büyükannesinden kaçırdı. Gülmeden edemedim.

"Seninkileri daha çok sevdiğine eminim. Keklerine ailecek bayılıyoruz." diye mırıldandım. Onu mutlu etmek işte bu kadar kolaydı.

Bana gururla baktı. "Kahvaltıdan sonra kek yapmaz mıyım ben şimdi?"

"Oh, mis. Çay da yapar mıyız, Ayten abla?" diye seslendi Derim abim.

Ayten abla hemen ayaklandı ve boşalan tabakları toplarken başını salladı. "Gideyim de kekin malzemelerini hazırlayayım."

"Güzel olur, Ayten. Ben de şimdi geliyorum," deyince teyzem, annem de ayağa kalktı. "Ben de yardım edeyim. Asude'nin böreklerinden yaparım ben de."

Anlaşılan ev, gün evine dönecekti. Herkes hareketlenince ben de sandalyemi iterek ayağa kalktım.

Aden hemen sandalyesinden zıpladı. "Erva hala. Hadi gidelim. Orada Asaf'ın bir çadır evi var. Odasında, kocaman. Seninle orada oynarız."

"Kızım bu ne acele?"

Derim abim kızını kolundan tutup durdurdu. "Biz de geleceğiz dedik ya sana. Benim işlerim var. Yarın gideriz."

"Yarın da gideriz baba. Sıkıldım ben evde olmaktan. Ne olur gidelim, ne olur."

Derim abim kızının ısrarları üzerine karısına baktı. Bir şey demeden öylece onun ne diyeceğini bekledim.

"Bir şey olmaz," dedi en sonunda Meyra ablam. "Gitsinler. Ben de Asel'i kontrol edip yanlarına giderim."

Derim abim sonunda pes ederek başını salladı.

O dakikadan sonra Aden koşup elimi tuttu ve beni ön bahçeye doğru sürüklemeye başladı. Arslan ve Pars da peşimize takıldı. Babam arkamızdan sesleniyordu. "Erva, ben Bora gelince onunla çıkacağım! Akşama dönerim! Sonrasında eve dön!"

Ona dönmeden olumlu anlamda elimi havaya kaldırıp salladım.

"Oyuncakları da var. Çadır çok güzel," diyordu Aden.

"Dikkat edin!" Bunu söyleyen Derim abimdi.

Gideceğimiz yer hemen karşıdaydı ama dediğim gibi onu çok iyi anlıyordum. Aden'in elini daha sıkı tuttum. İkizleri de göz takibine aldım.

"Minderleri var içinde. Peluş ayılar, legolar, arabalar."

O çadırı biliyordum. Mahir, kardeşi Elif'in kızı için yapmıştı. Sonrasında yeğeni büyüyünce Asaf'a kalmıştı. Gülru ile ikisinin düğünü için İstanbul'a geldiğimizde bana da Gülru göstermişti.

"Arabalar mı?"

Arslan'ın ağzı heyecanla açılırken, Pars zıplayarak yürümeye başladı. "Legolar benim. Kimse dokunmasın. Size taramalı tüfek yapacağım."

Cıkladım. Bahçe kapısından sokağa çıkıyorduk. "Sen bize ev falan yap. Ne tüfeği!?"

"Askerlerinkinden," diyerek gözüyle kapıdaki erleri işaret etti Pars. Demek onlara özeniyordu.

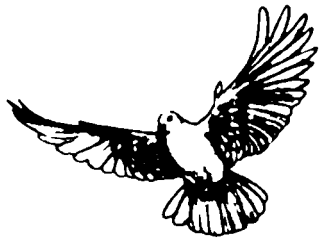
"Erva Hanım," diye seslendi aralarından biri. Doru'ya çok benzettiğimdi. Hepsi bize doğru hareketlenince, elimi kaldırıp durmalarını işaret ettim.

"Gelmenize gerek yok." Gözlerimle karşıdaki üç katlı yalıyı işaret ettim. "Oraya gidiyoruz."

Biri yürümeye devam etti. "Gelelim. Kapıda bekleriz." Bir şey diyemedim ve elimi indirip başımı salladım. Öyle rahat hissedeceklerse gelebilirlerdi.

Gözlerimi karşıdaki eve sürükledim. O anda bir şey oldu.

Kalbim sebepsizce atmaya başlarken, ikinci kattaki bir perde hızla çekildi ve ardındaki gölge uzaklaştı. Orası Mahir'in odasıydı. Ama o ve diğerleri görevdeydi. Belki de evin hizmetçisi camları falan siliyordu. Kalbimin ritmi aynı hızlı notalarda vururken adımlamaya devam ettim.

2. BÖLÜM

UZAKTA

Doru Demir'den

Geri çekilmek zorundaydım. Beni görmesi belki bir şeyi değiştirmezdi ama böylesi daha iyiydi. Asır gibi gelen kocaman bir ayın sonunda bu haldeydim. Gölgelere siniyor, saklanıyordum. Ondan değil, kendimden kaçıyordum.

Sorun gururumun bir kez daha paramparça olma ihtimali miydi? Hayır, bu olamazdı. Ona âşık olduğumu anladığım ilk anda bu duygu onu düşündüğüm, onunla paylaştığım hiçbir anın içinde yer almamıştı.

Erva gitmişti ama bende bir şey unutmuştu. Onu sevmeyi bırakamıyordum. Bu onunla ilgili olmalıydı. Bende bıraktığı şeyle ilgili...

Peki onu unutmayı istiyor muydum? *Evet, belki...* Fazla can yakıyordu.

Günlüğünü okuduğumda onu asla beni sevdiği gibi sevemeyeceğimi, onu anlayamayacağımı düşünmüştüm. Benim gibi bir adamın sevilmesi zordu. Beni kimse sevmezdi. Hatta bazen ben bile çekilmez biri olduğumu düşünürdüm.

Ona, *"Sinirli bir adamım bir kere ben, öyle gülmem,"* demiştim bir keresinde. *"Beni nasıl sevebildin?"* Verdiği cevabı unutabilsem belki onu sevmeyi de bırakabilirdim. *"Çok seviyorum. Yeni tanıştığım gülüşünü, öfkeli diye ayrıştırdığın o sert yanlarını, bir bakışınla bile bana çok şey anlatışlarını çok seviyorum,"* dememiş olsaydı, belki...

Hah, kimi kandırıyordum ki? Bu asla olmayacaktı.

Bu konuşmanın üzerinden çok geçmeden, *"Ben günlüğümde yarattığım adamı seviyormuşum. Bazen hayal olana âşık olur insan. Bir kitap karakterine, imkânsız olan birine âşık olduğunu sanır çünkü ulaşamadığı cazip gelir. Ben sana âşık değilim, Doru. Aşk sandım ama yanıldım,"* demesine rağmen onu çaresizce sevmeye devam ediyordum.

Ama beni görmesini istemiyordum. Onun için burada olduğumu ya da hâlâ onun için yanıp tutuştuğumu bilmesini istemiyordum. Belki o da bunu istiyordu.

Pencereden geri çekilebildiğim kadar çekildim. Koltukta oturan Mahir'e doğru başımı çevirdim ve kısık bir sesle, "Buraya geliyor," diye fısıldadım. "En son on beş gün önce gelmişti."

"Gün sayıyorsun," dedi buruk bir tebessümle. Ona bakmayı kestim ve cevap vermek yerine sessiz kalarak yanındaki tekli berjere oturdum. Bakışlarım perdeleri sonuna kadar kapalı pencerede dolaşırken, alt kattaki giriş kapısının açılma sesini işittim. Kalbim o andan sonra gümbürdemeye başladı. Bu yüzden oturduğumu, ayakta kalırsam yakındaki varlığıyla bir yere tutunmak zorunda kalacağımı Mahir'e söylemedim.

Onun odasındaydık. Son bir aydır burada kalıyordum. Onu odasından etmiştim çünkü burası Erva'nın kaldığı odanın tam karşısıydı. Geceleri kısa da olsa onu balkonunda ya da bahçede görebiliyordum. Burası Tekin ailesinin evinin arka bahçesinin bir kısmını, ön bahçesinin de tamamını gören tek yerdi. *Onu görebildiğim tek yer.*

"Annem onu bu kata çıkarmaması gerektiğini biliyor. Alt katta kalmasını sağlayacaktır."

Başımı salladım. Şimdi aynı evin içindeydik ama o bunu bilmiyordu. Çoğu gece olduğu gibi.

"Ben bu akşamüzerine doğru İzmir'e uçacağım. Biliyorsun, Gülru bir aydır burada seninle olduğumu bilmiyor. Onu çok fazla habersiz bıraktım. Ender dün onu eşyalarını toparlarken görmüş."

Bakışlarımı yüzümde dolaşan bakışlarıyla buluşturdum. "Neden?"

"Neden olacak?" dedi sıkıntıyla iç çekerek. "Erva gitti, teyzesi ve enişteşi de burada. Biz de yokuz. İyice kötü olmuş. Erva'ya üzülüyormuş, ağlayıp duruyormuş. Arayıp ben de teskin edemiyorum. Malum; görevdeyiz sanıyor. Karımın İzmir'deki ailesi dağıldı ve ben bir şey yapamıyorum."

İçinde bulunduğumuz durum da görevdi. Hep öyleydi. Aylardır hiçbirimiz başka bir şeye odaklanamıyorduk. Ceylin sandığımızdan çok daha tehlikeliydi.

"Bu yüzden gitmem gerekiyor. Ender de *gel* diyor. Yoksa Gülru çıkıp buraya gelecek ve yerimizi belli edecek. Birkaç gün kalır, dönerim."

Bakışlarımı pencerelere çevirdim. Derin bir soluk aldım. Aklımdakilerden bağımsız, "Beni terk eden oydu. Buna rağmen İzmir'de kalsaydı onu korurdum," dedim. Belki o zaman bazı şeyler şimdi olduğundan daha iyi olabilirdi.

"Bunun haklı bir davranış olduğunu anladığını sanıyorum."

Koltuğun kolçak kısmını sıktım ama parmaklarımdaki gerginliği ifademe yansıtmadım. Beni sevmeyi bırakmasını hiçbir zaman haklı bir davranış olarak göremeyecektim. "Bana ihanet etmeni anladım. Onun benim gibi bir adamla yapamayacağını anladım." *Keşke sevilebilme ihtimalime hiç inanmasaydım.*

Mahir bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa kalktı ve görüş alanımı doldurdu. Şimdi pencereler yerine onu görüyordum.

Ellerini ceplerine soktu. "Sana ihanet etmedim. Bir aydır sürekli bunu konuşuyoruz. Olması gerekeni yaptım. Sözünü tutmalısın. Bu aralar taşkınlık yapacakmışsın gibi hissediyorum."

Alayla güldüm. "Bana yemin ettirdin. Ona gidersem albayın beni görevden, mesleğimden men ettireceğini söyledin."

"Bunu çok da takıyor gibi değilsin." Havaya kavislenen kaşına baktım. İçimi çekerek, "Görev falan umurumda değil. Beni ondan yalnızca o uzak tutabilir. Tutuyor da," diye söylendim. Sevmiyorsa yapabileceğim bir şey yoktu.

Diğer kaşı da havalandı ve kaşlarının arası derin bir çizgi halini aldı. "O yüzden mi seni dün gece evin yakınlarında dolaşırken gördüm?" Ona yaptığı şey yüzünden hâlâ kızgındım ama Erva için bir arada kalmaya çalışıyorduk. Her gece sırayla nöbet tutuyorduk ancak o da neredeyse benim gibi hiç uyumuyordu.

"Sokağı saatlerce izledim. Etrafta beni fark edecek kimse yoktu."

"Oraya neden gittin?"

Ona bunu her gece yaptığımı söylemeyecektim. "Erler evin etrafını dolaşmaya çıkmıştı. Telsizlerinden ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. Endişelendim ve onları kontrole gittim." Bu bir yalandı ve o da yüzüme bunun bir yalan olduğunu bilirmiş gibi bakıyordu. Yine de yalanımı bozmadı.

"Albay'a ona yaklaştığını söylemeyeceğim. Sadece bu defalık."

Dişlerimi sıktım. "Söylemezsen adam değilsin."

Pis pis güldü. "Hemen parlama. Bunu kardeşim için yapıyorum. Yüzbaşın olarak karar alacak olsaydım seni Kuzey Irak'taki göreve gönderirdim. Ne var ki sana burada ihtiyacım var."

Yasin oradaydı. Sefa ve Fırat da onunla gitmişti. Normalde bizim de onlara katılmamız gerekiyordu ama Ceylin patlamaya hazır bir bomba gibi Erva'nın yakınında dolaşıyordu.

Erva'yı bilerek İzmir'den uzaklaştırmıştı. Ona bu şekilde daha rahat zarar verebilecekti. Fakat hesaba katmadığı bir şey vardı. Ne ben ne de diğerleri Erva'yı yalnız bırakırdık. Her ne olursa olsun. Benden ayrılmış olsa bile.

Şu an Albay'ın kızını değil, bir sivilin hayatını korumaya çalışıyorduk. Ya da kendimizi kandırıyorduk. Erva hepimiz için çok değerliydi.

"Dikkatliydim. Hem onun da beni görmesini istemediğimi biliyorsun. Bu görevden ayrı bir karar."

Başını salladı. "Erva seni sevmediği için üzgünüm. Eğer tüm bu sorunlar olmasaydı ikinizi bir araya getirmek için elimden geleni yapardım."

"Ama engel olmayı seçtin." Araya girmeye çalıştı, konuşmasına izin vermedim ve devam ettim. "*Onu koruyorsun, biz zaten olamazdık...* Bunları defalarca söyledin. Anladım, Mahir. Lanet olsun ki sana hak veriyorum. Onun hayatını tehlikeye atacağımı bile bile bu ilişkinin başlamasına izin vermemeliydim. Ve inan bana, bu düşünceye sahip olmasaydım beni kimse tutamazdı. Onu geri almaya çalışırdım. Bu defa onu kendime âşık etmek için ben çabalardım." *Tabii, bir de Erva'nın duyguları bitmemiş olsaydı...*

"Ondan kurtulursak... Belki tekrar."

Kapının dışında çocuk sesleri işittim. Mahir ile bakışlarımız aynı anda kapıya çevrildi. Panikle, "Kitlemiş miydin?" diye sordum.

Mahir rahat bir tavırla başını salladı. "Kilitli."

Sessizce ayağa kalktım. "Aden olmalı." Kapıya doğru adımladım. İki küçük oğlanın sesini duyuyordum şimdi. Kapıya iyice yaklaştım ve dinledim.

"Erva hala, bizim eve de çadır kurar mıyız?" diyordu aralarından biri. O da şimdi kapının arkasındaki koridorda olmalıydı. Onu duymak için nefesimi tuttum ve bekledim.

"Anne ve babanıza sormalıyız. Onlar kabul ederse size yardım ederim." Kalbim atmayı bıraktı. *"Sadem teyzeyi de kandırdınız. Kadın mutfağa girdi, kek yapıyor. Anneannenize ne diyeceğiz şimdi?"*

"Anneanneme söylemeyiz."

"Eve gidince kek yiyebilecek misiniz? Karnınızın kekle dolu olduğunu anlamayacak mı?"

Sesler giderek uzaklaşıyordu. *"Bu bir sır. Aramızda..."* En son Aden'in dediğini işittim ve koridor bir kapının kapanma sesiyle sessizliğe gömüldü.

Beni dikkatle izleyen Mahir'e döndüm. Öfkeli hissediyordum. Beni böyle izlemesini sevmiyordum. Zavallı gibi görünmekten hoşlanmıyordum. Ben onun sesine bile muhtaçtım ve Mahir bunu biliyordu.

"Sabah yine yürüyüşe çıkacak. Bu defa Ender gider," dedim konuyu değiştirmek maksadıyla. Bakışları boşluğa dalarken başını salladı. Mahir'in İzmir'e gidişiyle Ender de İstanbul'a doğru yola çıkacaktı ve bana katılacaktı.

"Senin ona çok fazla yaklaşmaman en iyisi."

Evden çıkışını izlemek için pencerenin önündeydim. Mahir uzunca bir süre odada kapalı kaldıktan sonra nihayet tuvalete gidebilmişti. Yalnız kalmak güzeldi.

Erva sokağın ortasında duraksarken, eve gelirken yaptığı gibi başını çevirme ihtimaline karşın pencereye çok yaklaşmıyordum.

Elini tuttuğu Aden'in önünde diz çökmüş, şimdi onun ayakkabılarının bağcığını sıkılaştırıyordu. İkizlerse yanında zıplayıp duruyordu. Hâlâ yeşil giyiniyor olması kalbimin ritmini bozuyor olsa da bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Konuştuğunu dudağının kıpırtısından anlıyordum. Sesleri içeri alma dürtüme engel olamadım ve usulca pencereyi araladım.

İkizlerden diğerine göre daha kumral olan heyecanla, "Tüfeğim çok güzel oldu. Babama göstereceğim," diyordu. Ağzıyla bir silahın patlama seslerini taklit ediyordu. Bu Pars olmalıydı. Daha koyu renk saçlı olan ise Arslan. Onları en son iki yıl önce görmüştüm.

Erva ona gözlerini devirdi. "Sana araba yapabileceğimizi söylemiştim."

"Arslan zaten bir araba yaptı. Hem ben arabaları sevmiyorum. Belki tank yapabilirdik."

Erva, oğlanın söylediğine dayanamadı ve güldü. "Ben bir makine mühendisiyim. Unuttun mu? Sana güzel bir araba yapabilirdim. Şimdi o oyuncakla ne yapmayı düşünüyorsun?" Bunu sorarken ayağa kalktı. Pars tam karşısına geçti ve ona ufacık boyuyla alttan baktı. Elindeki şekilsiz tüfeği ona doğru uzattı. "Güzel olmamış mı, Erva hala? Bununla askerlere katılabilirim. Ben de kapıda nöbet tutacağım."

Erva ellerini kot pantolonun arka ceplerine soktu. "Güzel olmuş, güzel... Ama arabalar daha güzeldir. Ayrıca kapıda nöbet falan tutamazsın."

"Kim demiş?" dedi oğlan omuz çekerek. "Ben asker olacağım."

Erva'nın yüzünün düştüğünü gördüm. Doğru ya, o babası asker olmasına rağmen sevdiği insanların asker olmasından hoşlanmıyordu. Bu yüzden sevdiklerini terk edebiliyordu. İzmir'den ayrılacağını öğrendiğim günün sabahı paramparça olan gururumu umursamadan ona gitmiştim.

Bana söylediklerivle ikinci bir ayrılık anı daha yaşatmıştı. *"Babamın görevden dönüşlerini beklerken çok yoruldum. Çok üzüldüm. Sadece bu yüzden bile seninle olmamalıyız. Aşk insanın gözünü boyuyor ve gerçek hayattan uzaklaştırıyor. Böylesi daha iyi. Ben bir askerin sevgilisi, eşi ya da çocuklarının annesi olamam. Olmamalıyım. Gülru gibi güçlü biri değilim. Ya da annem... Üzülme, sen de anlayacaksın. Biz hiç başlamamalıydık."*

Bunları söyleyen o değilmiş gibi baktım. Kalp, akılla birlikte çalışmıyordu. İnsan bunu zamanla öğreniyordu.

Oysa ondan önce kalbini susturmayı becerebilen biriydim. Şimdi çığlık atmasına engel olamıyordum. Hâlâ onu sevmesine engel olamıyordum. Acaba bir gün onu unutmayı başarabilecek miydim?

Arkamdaki kapı açıldı. Kimin geldiğini bildiğimden dönüp bakmadım. Mahir, "Annem yemek hazırlamış. Sen alt kata inip bir şeyler ye. Ben de sokağı izlemeye devam edeyim," dedi. Ağır adımlarla yanıma geldi. Pencereye bakarak, "Daha eve girmediler mi?" diye homurdandı.

"Sokak boş. Civardaki evleri ve çatıları kontrol ettim. Yakınlarda değiller."

"Yine de sokağa çıkması çok doğru değil, buraya gelmesi gibi. Sabah yürüyüşleri de hata. Albay ile konuşacağım."

"Konuşma," diyerek ona döndüm. "Sabah yine ben giderim. Onu güvende tutarım. Çok bunaldı, görmüyor musun?"

"Bu hayatta kalmasından daha mühim bir sorun değil. Bu konuda endişelenemeyiz."

Haklıydı ama onu mutsuz görmek benim için bir sorundu. Büyük bir sorun.

"Döndünüz mü?"

Sokaktan Meyra'nın sesini işittim. Evin merdivenlerinde durmuş çocuklarına sesleniyordu. "Ben de tam size katılacaktım. Asel yine huysuzlandı ve beni çok oyaladı." Kucağında tuttuğu iki yaşlarındaki kızının sarı saçlarını seviyordu. Güzel çocuktu. Diğerlerine pek benzemiyordu.

"Asel, bu. Çok sevimli değil mi?" diye sorduğunda Mahir, ona baktım. Bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Fark ettin mi bilmiyorum; bütün kuzenlerin ismi benzer ya da uyumlu. Kardeşler kendi aralarında kararlaştırıp koymuş. Neyse ki Asaf'ımın ismi güzel. Gülru, *Asaf olsun* dediğinde hiç itiraz etmeden kabul etmiştim. Aslan oğlum benim, onu çok özledim. Birkaç günlüğüne de olsa eve gitmek iyi hissettirecek."

Yutkundum ve bakışlarımı tekrar sokağa çevirdim. Benim gidebileceğim bir yer yoktu. Olduğum yer, olmak istediğim yerdi.

Onlar eve girdiğinde olduğum yerde durmaya devam ettim. Mahir'e gidip yemek yiyebileceğini söylemiştim. Kendimi aç hissetmiyordum. Bir an önce gece olmasını istiyordum. Onun ve Tekin yalısındaki herkesin uyumasını...

Arkamdaki sandalyenin çekildiğini ve Ender'in ayağa kalktığını işittim. Yargıcı yalısına bir saat önce gelmişti. Sadem teyzenin mutfağa onun için hazır bıraktığı yemekleri yedikten sonra da üst kata, yanıma çıkmıştı. Ben yine pencerenin önündeydim. Karanlık odanın içinde birbirimizin nefes seslerini dinliyorduk. Ne o bir şey söylüyordu ne de ben. Onu görmeyeli bir ay olmuştu ancak ikimiz de konuşma taraftarı değildik.

Ender'in diğerlerinin aksine Erva'ya gitmem gerektiğini düşündüğünü adım gibi biliyordum. Bana bakan ela gözlerinden bile okunuyordu bu. "Mahir ile yazışıyordum. Her şey yolunda mı diye soruyor."

Mahir şu an İzmir'de, karısının ve çocuğunun yanında olmalıydı. "Her şey iyi de. Doru seni dinliyor ve yerinden kıpırdamıyor."

Bana doğru yaklaştı. Muhtemelen böyle davranmamın kendime acı çektirmekten başka bir şey olmadığını söyleyecekti.

Ona baktım. Ağzını açtığı anda, "Sen gidip yatsana. Yoldan geldin. Yorulmuşsundur. Ben buradayım," dedim. İtiraz edecekken pencerenin yanındaki balkon kapısını açtım. "Sigaran var mı? Ben almayı unutmuşum."

"İçmediğimi biliyorsun," dedi. Sahici olmayan bir gülümsemeyle kaşımı kaldırdım. Anladı ve başını salladı. "Yalnız kalmak istiyorsun. Ben gidip sana sigara alayım."

Döndü ve kapıya doğru adımladı. Arkasından seslendim. "Ender, tanınmamaya çalış. Etrafta olabilirler."

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdandı ama bana bakmadı. Kapıyı açtı. "Şimdi beni de göreve çıktım sanıyorlar. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor." Kapıyı kapattı. Oda sessizliğe gömülürken içimi çektim.

Yalnız kalmak gerçekten güzeldi.

Balkona adımladım. Burası Beykoz sahilinin yakınında olduğundan geceleri biraz esiyordu. Yine de hava üşütmüyordu. Benim içim üşüyordu.

Işıkları yakmamamın bir nedeni vardı. Oda karanlık olunca balkon da kuytuda kalıyor ve biri buraya baksa da beni göremiyordu.

Zamanında Mahir karısını şu an durduğum balkondan seyredip tavlamıştı. Gülru da ona kendi balkonundan karşılık vermişti. O oda, şimdi Erva'nın kaldığı odaydı ve ben bir aydır onun odasının balkonunu buradan seyrediyordum. Bu iki balkonun hikâyesini Gülru ve Mahir evlenmeden önce ikisinden dinlemiştim.

Sessiz bir nefes çektim ve pantolonumun cebinden çıkardığım sigarayı yaktım. Ender'e yalan söylemiş sayılmazdım. Tüm gece için sadece iki sigaram kalmıştı. Parmaklarımın arasındaki sigarayı döndürdüm.

Karşımdaki evi, balkonunu, duvarlarını, ön bahçesini seyrederken her gece olan bir şey oldu.

Giriş kapısı açıldı ve Erva bahçeye çıktı. Boğazı ağaçların arasından az da olsa gören banklardan birine oturdu. Omuzlarında ince bir şal vardı ve en az bir saat orada kalıp denizi seyredecekti.

Onun dışarıya çıktığını gören erler ona kısa bir süre baktıktan sonra önlerine döndü ve nöbet tutmaya devam etti.

Erva, üzgün görünüyordu.

Sigaramı dudaklarımın arasına aldım ve içime çektim. Dumanını havaya bıraktığım sırada yan bahçede bir hareketlilik oluştu.

Karanlığın içinde gözlerimi ayırmadan izlediğim hareketlilik Yankı'ya aitti. Erva ne zaman bahçeye çıksa o da zamanını bilirmiş gibi yanında beliriyordu.

Yankı ve ailesi, Tekin yalısının hemen bitişiğindeki evde oturuyordu. Ailelerin arasındaki bağ da bu komşuluk ilişkisinden geliyordu. Yankı, Erva'nın İstanbul'a gelmesiyle gelmişti. Sözde kız kardeşinin düğün hazırlıkları içindi ama buna inanmıyordum. Bir aydır Erva neredeyse o da oradaydı.

Ağır ağır yürüdü ve Erva'nın oturduğu bankta hemen yanına oturdu. Yumruklarımı sıktım. Erva henüz onun varlığının farkında değildi.

Yankı bir şey söylemiş olacak ki irkilerek başını ona çevirdi. Durgun ifadesi değişmedi. Ona boş gözlerle baktı ve başını tekrar deniz manzarasına çevirdi. O şimdi bana ne kadar aitti bilmiyordum ama davranışı içimde hâlâ bana ait olduğu o yeri okşuyordu.

İkisini yan yana görmeye dayanamıyordum. Bu, onsuz kalmaktan bile daha fazla zorluyordu.

Sigaramı dudaklarımın arasına alıp sertçe içime çektim. Bitmek üzereydi. Ucunda biriken külü parmağımın ucuyla bir fiske vurarak tırabzanın mermer kenarında duran küllüğe döktüm. Erva'dan ve yanındaki fırsatçıdan o an bile gözlerimi ayırmadım.

Benden esirgediği varlığını düşündüm. Şimdi onun yanında olan varlığını...

Daldığım yerden Yankı'nın attığı kahkaha ile çıktım. *İt oğlu it! Nasıl da mutlusun değil mi? Onunla olup mutsuz olmak mümkün mü?*

Erva'nın bakışları aynı yerde kaldı ama yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. O gülüş kalbime saplandı. Benden esirgediğini ona sunuyordu.

Yankı cebinden çıkardığı küçük bir kutuyu ona doğru uzattı. Bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum. Erva ona baktı ve uzattığı şeyi hafif bir tebessümle aldı. Yumruğumu sıktım. Boğazıma takılan yumruyu yumuşatabilmek maksadıyla yutkunurken, bakışlarımı bir anlığına onlardan uzaklaştırdım. Fakat dayanamadım ve tekrar onlara baktım.

Az önce birkaç saniyeliğine belli belirsiz ortaya çıkardığı tebessümünün yerini durgunluk alırken, gözleri bu defa ellerinde ve orada tuttuğu kutudaydı. Parmakları kutunun üstünü ovuşturuyordu.

Parmaklarımın arasında yana yana biten ve sönen izmariti küllüğe bastırdım.

Kalan son sigaramı da yaktım. Çakmağın çıkardığı anlık, tek atımlık ses Erva'nın bakışlarının balkonuma çevrilmesine neden oldu.

Baktı. Baktı.... Bir süre sigaramın ucundaki ateşe doğru baktı. Onu içen karanlığa saklanmış adamı göremiyordu, biliyordum. Fakat içimde bir yer ne kadar saklansam da burada olduğumu bilsin istiyordu. Bilsin ve yanındaki adamı öldürmemek için kendimi zor tuttuğumu fark etsin. Ve onu göndersin.

Öyle çok özlemiştim ki onu... Bir aydır doğru düzgün uyumamıştım. Uykunun beni yendiği anlar dışında hep burada, pencerede ya da balkondaydım. Onu biraz daha fazla görebilirim diye olduğum yerden ayrılamıyordum. O uyumak için odasına çekilip ışıklarını kapadığında bile...

O anlarda benim sessiz savaşım başlıyordu. Kalbim *git, her ne olursa olsun onu al* diyordu ama mantığım bunu reddediyordu.

Beni sevmediğini gözlerimin içine baka baka defalarca tekrarlayışını unutamıyordum.

Sevmeyi bilmeyince sevgisizlikten, yalnız kalmaktan korkmuyordu insan. Ama bir kere öğrenince tekrar yalnız, kimsesiz kalmaktan deli gibi korkuyordu. Şu son birkaç günde bunu ziyadesiyle öğrenmiştim.

Erva, gidişiyle sadece kendini götürmemişti.

Pervane, yanacağını bile bile şemin* ateşine uçarmış. Önce kanatları yanarmış, sonra bedeni küle dönermiş.

---

* Mum.

Şu balkon, onun penceresinin ışığı şemin ateşi olsa bu kadar yakardı. Ateş, mesafeydi. Ateş, onu görememekti. Ateş, ona dokunamamaktı. Kokusunu nefes niyetine soluyamamaktı.

Daldığım yerden bakışlarım irice açılarak ayrıldım. Bedenim titriyordu ama bunun havayla bir alakası yoktu. Gülüşündeki sıcaklığı bana değil Yankı'ya sunuşundandı. Bir kez daha ona...

Erva onun yüzüne bakmıyordu ama her ne diyorsa ona gülüyordu.

Burada oturmuş kendime işkence ederken, Yankı'nın boğazı yerine sandalyenin kenarını parmaklarımla boğdum. Öyle ki sandalyenin ahşabı çatırdadı. Çıkan sesi umursamadım. Erva'nın ona değil bana bakmasını istedim. Fakat beklediğim olmadı.

Bir anda ayağa kalktı. Evin mermer, üç basamaklı merdiveninde teyzesi Bade'nin durduğunu o an fark ettim. "Yan eve geçeceğiz, Erva. Bu defa yalnız kalmak yok. Sen de geliyorsun bizimle," diyordu.

"Ben gelmesem," diye seslendi Erva cılız ama duyabileceğim bir sesle. "Yankı da çağırıyor ama benim hiç halim yok."

"Böyle olmaz," dedi teyzesi.

Erva ona doğru yürüdü ve tam karşısına geçerek, "Uyuyacağım, beni mazur görün," dedikten sonra içeriye girdi.

Şu duruma sevinmem normal değildi ama engel olamadım. Gitmiyordu. Sandalyemi ses çıkarmadan geriye ittim. Sonra da Yankı'nın bahçede yalnız kalışına ters bir bakış atarak içeriye girdim.

Bir süre sonra üzerimdeki parkanın fermuarı sonuna kadar çekili halde sokaktaydım. Kapüşonumu da yüzümü kapatacak şekilde başıma geçirmiştim. Etrafı dışarıya çıkmadan önce iyice kontrol etmiş, tehlike diye adlandırabileceğim ya da beni fark edebilecek kimsenin olmadığından emin olmuştum. Tekin yalısındaki herkes Yankıların evindeydi. Ender'i marketten döndükten sonra *bu gece nöbeti ben tutacağım* diyerek odasına uyumaya göndermiştim.

Erva'nın odasının ışıkları kapalıydı ve görünen o ki çoktan uyumuştu.

Ona gitmek için ideal zaman şu andı.

Sokağı geçtim ve kapıda nöbet tutan askerlere hiç bakmadan devam ettim. İkisi ön bahçede, ikisi arka bahçede, biri de sürekli evin etrafını dolaşacak şekilde görevlendirilmişti. Onlar her gece nereye gittiğimi biliyordu ve ses etmiyordu. Benimle konuşmaya çalışmamaları görev yüzündendi. Ceylin, Cezmi Aşir ve adamları bizim İstanbul'da olduğumuzu bilmiyordu. Bunun böyle kalması gerekiyordu.

Bir arka sokağa gitmeli, oradan Yankıların evinin arka bahçesini geçmeli ve yalıya ulaşmalıydım. Eve elimi kolumu sallayarak giremezdim. Gerçi öyle yapıyordum. Her gece sessizce onun odasına giriyordum.

Mahir'in şüphelendiği ve beni sorguya çektiği şey tam olarak buydu. Görevi tehlikeye atmıyordum. Benimki sadece engel olamadığım bir ihtiyaçtı. Sessiz adımlarım beni Erva'nın odasının önüne kadar getirdi. İkinci kata tırmanmak için hazırlandım. Ortalığı bir kez daha kontrol ettim. Etrafı dolaşan asker yanımdan geçiyordu. Normalde onunla konuşmamalıydım ama söylemem gereken bir şey vardı.

"Bu noktada," diye fısıldayınca duraksadı. Yüzüme bakmadan bana sırtını döndü ve etrafı kolaçan ederek söyleyeceklerime kulak verdi. "Aranızdan biri durmalı. Hatta hiç ayrılmamalı. Zayıf nokta. Benim yaptığım gibi kolaylıkla onun odasına ulaşabilirler."

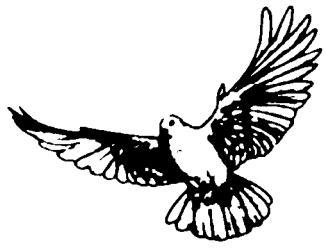
Bana bakmadan başını salladı. Aslında bu düşük bir ihtimaldi. Ön ve arka bahçede dolaşan askerleri geçmeden kimse buraya ulaşamazdı ama daha dikkatli olunmasını istiyordum. "Biri gelirse haber ver. Telsizi kullan," derken giriş katın tırabzanlarına tutunarak tırmanmaya başladım.

Pencereyi kaldırarak onun ikinci kattaki odasına sızdığımda nefes bile almıyordum. Pencereyi arkamdan indirdim ve perdeyi çekerek ilk haline getirdim.

İçerisi karanlıktı ve onun uykusunun kokusuyla doluydu. Nefes seslerini işitebiliyordum. Düzenliydi. Yatağına baktım ama yüzü net görünmüyordu. Bakışlarımı odadaki eşyaların gölgelerinde dolaştırdım. Hâlâ görebildiğim bir şey yoktu.

Onun kokusuyla dolu odanın içinde derin bir nefes aldım. Sonra da sessiz adımlarla yatağa doğru yaklaştım. Bir zaman sonra gözlerim alışacaktı, onu görebilecektim. Ve Yankı itinin hediyesini de bulabilecektim. Onu alıp yanımda götürmek, ilk karşılaştığımız anda da münasip bir yerlerine sokmak vardı ama bu fark edilmekten başka bir işe yaramazdı.

Şimdilik ona ne verdiğine bakmakla yetinecektim.

3. BÖLÜM

YAKINDA

Rüyamda onu görerek uyanmak bir ay önceki Erva'ya iyi gelebilirdi ama şimdiki beni mahvediyordu. Bir rüyadan ne kadar nefret edilebilirse o kadar nefret diyordum.

Rüyada hiç yaşanmamış bir anın içindeydim. Elimi tutuyordu ve ben şu an rüya boyunca hiç bırakmadığı elime bakıyordum. Öyle gerçek hissettirmişti ki odanın her yerinden onun kokusunu alıyordum. Derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi hayali kokusuyla doldurabildiğim kadar doldurdum. Gözlerim yaşlarla tomurcuklanmak üzereyken tuttuğum nefesi bıraktım ve saçlarımın omuzlarımda savrulmasına neden olacak bir şiddetle başımı iki yana salladım.

Hayat bana öyle bir adamı sevdirmişti ki kavuşmak kaderimin hiçbir yerinde yazmıyordu. Bu düşünceye artık alışmam gerekiyordu. İstanbul'da daha ne kadar kalacağımızı bilmiyordum. Lojmandaki evimi özlesem de burada kapana kısılmış gibi hissetsem de böylesinin daha iyi olduğunu biliyordum. *Ya her gün onu görerek uzak kalmaya çalışsaydın Erva; sanki hiç yapmamışsın, daha fazlasına dayanmamışsın gibi?*

Bu defa farklıydı. Ben onun beni nasıl öptüğünü biliyordum. Bana güçlü kollarıyla nasıl sarıldığını biliyordum. Kokusunu, dokunuşlarını, kulağımın dibinde fısıldanan hiç kimsenin bilmediği, sadece bana seslenirken kullandığı o erkeksi sesini... Hepsini artık tanıyordum. Yakınında olup uzak kalamazdım.

Oflayarak yataktan kalktım. Gardırobun kapağında asılı duran, enişte min dün hediye ettiği siyah elbiseye gözlerim kaydı. Herkes düğüne katılmam gerektiğini söylüyordu. Belki haklıydılar, Gün benim çocukluk arkadaşımdı ama ben herkesin mutlu olduğu, yeni evli çifti tebrik ettiği bir ortamda mutluluk oyunu oynamak istemiyordum.

Görünen o ki neyi isteyip istemediğim önemli değildi. O düğüne katılmak zorundaydım. Etrafımızdaki insanlar hangi kötü koşullarda olursak olalım iyi günlerine eşlik etmemizi beklerdi. Aksi olunca da bunu hoş karşılamazlardı.

Gün, benim için düğününü ertelemişti ve ben hangi zıkkım cehennemi yaşıyor olursam olayım onun yanında olmalıydım.

Ayağıma terliklerimi geçirdim ve banyoya doğru adımladım. Yüzümü yı karken odamın kapısı önce minik minik tıklatıldı sonra biri küçük adımlarıyla içeriye girdi. Ardından iki ayak sesi daha işittim. Bu heyecanlı ayaklar ikizlere ve Aden'e ait olmalıydı.

Nitekim düşüncemi doğrularcasına, "Erva hala!" diye seslendi, Aden.

"Banyodayım!" dedim ve yüzüme bir avuç su çarptım. *Mutluluk oyunu başlasın.*

"Yürüyüşe çıkacak mısın bugün?"

"Biz de gelelim mi?" Aden'in sorusunu ikizlerin heyecanlı sözleri takip edince elime aldığım havluyla yüzümü kuruladım. "Bu olamaz," diye direkt itiraz ettim ve banyodan çıkıp onları görmek için odaya doğru adımladım. Beni odada göremeyince, kapının önünde beklemeye karar vermişlerdi.

"İçeriye gelsenize. Bunu söylemek için mi geldiniz?"

Pars, koşarak yatağın üzerine zıpladı ve dağınık çarşafın orta yerine diz çökerek oturdu. "Neden biz de gelemiyoruz ki, Erva hala? Dün çok eğlenmedik mi? Hem sen bir yetişkinsin, babayı ikna edebilirsin."

Ben kendi başının çaresine bakamayan, kendini bile korumaya gücü yetmeyen bir yetişkindim. Kelin merhemi olsa kendi başına sürerdi, değil mi?

"Ayten teyze konuşurken duydum," dedi Aden, yatakta kardeşinin yanına kıvrılıp otururken. "O buraya hapismiş. Çıkamazmış. Hem görmediniz mi? Dışarıya askerlerle çıkıyor." Ayten ablanın bunu bu şekilde söylemediğine emindim. Çocuklar her şeyi abartırdı.

Pars, ablasına omuz attı. "Benim tüfeğim var. Onunla çıkabilirim. Korurum. Sana ve Arslan'a da bir tane yapalım demiştim. Beni dinlemediniz. Kalıyorsunuz."

İstemeden güldüm. Böyle şeylere otorite ve ciddiyet gerekirdi ama hiçbir zaman öyle biri olamayacaktım.

"Sen de kalıyorsun, Pars. Oyuncak tüfeğin de kalıyor."

Dizlerinin üzerinde mızıkçı bir ses çıkararak zıpladı. "Neden ama? O gerek fırınına ben de gitmek istiyorum."

"İkiniz de henüz büyümemişsiniz. Neredeyse sizi istemiyor diye ağlayacaksınız. Erva hala birini seçecek olsa elbette beni seçer," diyen Arslan'a baktım. Hemen yanımda duruyordu. Benimle dışarıya çıkmak çocuklar için neden bu kadar önemli hale gelmişti ki? Yasaklı olana ilgi duyuyorlardı, değil mi?

"Hepiniz kalıyorsunuz. Şimdi odadan çıkın. Giyineceğim. Yürüyüşten döndükten sonra kahvaltıda görüşürüz." Üçü de aynı anda homurdandı. "İtiraz yok," diye direttim ve yatağa yaklaşıp onları yere indirdim.

Çocuklar kapının önüne sıralanırken, "Durun!" diye seslendim. "Size bir şey vereceğim."

Üçünün de gözleri parıldadı.

"Bence gerçek bir tüfek," diye ikizinin kulağına fısıldayan Pars'ı duydum. Bu çocuk beni öldürecekti.

Ona gözlerimi devirdim ve makyaj masasına doğru adımladım. "Hayır Pars, sana asla bir tüfek hediye etmem."

Yanaklarını şişirip ofladı. Çekmecelerde Yankı'nın dün akşam bahçede verdiği çikolataları arıyor olmama rağmen yaptığını gördüm ve ona yine gözlerimi devirdim. "Nerede bu?" diye söylenerek eşyaları karıştırdım. Alt tarafı iki çekmece vardı. İkisine de bakmama rağmen çikolataları bulamadım. "Size çikolata verecektim ama," dedim, ne yapıyorum diye merakla bakınan çocuklara dönerek.

"Çikolata mı?" diye heyecanla yükseldi Aden. Onu Arslan takip etti. "Abla bağırmasana. Annem kahvaltıdan önce yedirmez yoksa."

"Buradaydı, siz görmediniz mi?" diye sordum ama aldığım cevap boş bakışlardı. Tam da o sırada makyaj masasının altında duran, içine peçete, kâğıt gibi çöpleri attığım silindir şeklindeki kovaya dikkat kesildim. Elimin kovanın içine girmesi ve karıştırması aynı zaman diliminde gerçekleşti. "Bu!" Elime aldığım şeyle gözlerim kocaman açıldı. Yırtılmış not kâğıdı ve ezilmiş çikolatalar. Bunu ben yapmamıştım. İşte bu yüzden ağzım hayretle açılırken çocuklara baktım.

"Ne olmuş?" diye sordu Arslan. Başımı iki yana salladım. Pars ikizine bakarak, "Bunu sen mi yaptın, Arslan?" diye sordu.

Neden ona soruyordu ki?

Arslan hemen savunmaya geçti. "Saçmalama kardeşim. Neden ben yapayım? Orada çikolata olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama," dedi Aden kardeşinin yüzüne parmağını sallayarak. "Aşağıda canım çikolata istiyor demiştin."

Gözlerim kısıldı. Onu suçlamak istemiyordum ama...

"Asla!" diye yükseldi Arslan minik yumruklarını sıkarak. "Canım çikolata istese onu çöpe mi atarım akıllılar?" *Bu ikna ediciydi.*

"Tamam," dedim buna bir son vermek için. "Kim yaptıysa yaptı. Ben size dışarıdan çikolata da alırım. Şimdi dışarıya."

Oflaya puflaya odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında avucumdaki parçalanmış kâğıtla bakıştım.

Hâlâ tek parça olsaydı Yankı'nın çikolata kutusunun içinde verdiği notta şöyle yazıyordu: *Ben çocukluk arkadaşımı üzgün görmek istemiyorum. Gülümse Erva.*

Çöpe atılmış olmalarına mantıklı bir açıklama getiremiyordum. Bu yüzden elimdekileri çöp kovasına bırakıp giyinmeye başladım.

Bir an sonra tamamen güneşli, yasemin ve gül kokan, begonvillerin sardığı sokakta ağır adımlarla yürüyordum. Elbette arkamda üç askerle birlikte. Yalnızmışım gibi davranmaya çalışıyordum.

Sabahın bu erken saatinde bisikletiyle turlayan küçük bir oğlan çocuğunu geçtim. Sonra da sokağın karşısına elindeki bastondan yardım alarak geçmeye çalışan, oldukça tarz giyimli, yaşlı bir amcayı.

Teyzemlerin mahallesini çok seviyordum. İstanbul'un gürültülü yaşamını sevmezdim ama burası İstanbul'un dışında bir yer gibi hissettiriyordu.

Sahile yaklaştıkça dalga sesleri de duyuluyordu.

Civardakilerin uyanması için erken bir saat olsa da mahalledeki esnafın işe koyulmasının tam zamanıydı.

Köşeyi dönüp sahile doğru yürürken, çiçekçinin yanından geçtim. Tezgâhında gözüme hemen küçük saksılardaki taze fesleğenler çarptı. Dönerken mutlaka onlardan birkaç saksı almalıydım.

Satıcı kadın ıslak ellerini kot önlüğe silerek, "Çiçeklerim yeni geldi. Taze-ler," deyince duraksayarak ona gülümsedim.

"Fesleğenleri sevebilir miyim?" Kadın yüzüme garip bir ifadeyle bakarken ne söylediğimi anlamamış gibiydi. *Nereden bilebilir ki bunun sevgiyi açığa çıkarmak olduğunu?* "Ancak dönüşte alabileceğim. Birini ayıralım, olur mu?"

Hemen başını salladı.

O fesleğenlerden birine uzanırken ben de fırsattan istifade bir başkasının beyaz çiçeklerle tomurcuklanmış tombul tepesini sevdim. "Sararım ben şimdi bunu. Günün siftahı olacak. Öğlene kadar satış olmaz buralarda."

"Ee, parasını da vereyim o zaman," diyerek eşofmanımın cebine uzandım. "Sen bana beş tane sar abla. Bir de torba ayarla."

Kadının gözleri parıldadı. "Benim işime gelir de... sen ne yapacaksın bu kadar fesleğeni?"

Evdekilere alacaktım. Teyzem muhtemelen envaiçeşit çiçek yetiştirdiği bahçesine koyardı. Bir fesleğeni yoktu. Annem koklamakla yetinirdi. Esra çiçek, börtü böcek severdi ama fesleğene ne derdi, bilmiyordum. Meyra ablam kesin anlamını bildiğinden benim gibi balkonunda muhafaza edecekti. "Evdekilere alıyorum." Kadın tebessümle başını salladı.

Parayı uzattım. Diğer elime bulaşan fesleğenin kokusunu da burnuma yaklaştırarak içime çektim. "Sonra görüşürüz o halde," dedikten sonra yürümeye başladım.

Sahil bu saatlerde boş oluyordu. Benim gibi yürüyen birkaç kişi dışında sakindi ve kafa dinlemek için cidden mükemmel bir yerdi.

Dün karşılaştığım Ferhunde teyzeyi görmeyi beklemiyordum. Isınma hareketleriyle kendini esnetmeye çalışırken göz göze geldik. Kahretsin! Yalnız kalma planım buraya kadardı.

"Adını sormayı unutmuşum!" diye seslenerek bana doğru adımladı. "Günaydın."

"Günaydın."

"Birlikte yürüyelim mi?" Arkamdan gelen askerlerde gözlerini dolaştırdı ve sırıttı. "Size de günaydın!" Onlar kimseyle konuşmazdı. O da bir cevap beklediğinden seslenmiş gibi değildi. Birlikte sahil boyu ilerlerken bakışları bir bana bir arkamdaki askerlere çevriliyordu. Yine koşmaya başlasam ve onu arkamda bıraksam ayıp etmiş olur muyum diye düşünüyordum.

"Adım ne demiştin?" diye sorduğunda üzerindeki kapüşonluyu çıkarmakla meşguldü. Bugün düne göre hava daha sıcaktı ve güneş şimdiden kıyafetlerimizi eritiyordu.

"Söylememiştim."

Ceketi kalçasının üzerine bağlarken gözlerini gözlerime dikti. "Zamane gençliği, biraz da kaba. Neyse ki ben alıngan biri değilim."

Derin bir nefes aldım. "Erva benim adım. Kabalıktan değil. Günün sadece bu saatlerinde dışarıya çıkıyorum ve yalnız olmaya çalışıyorum."

"Yanımdan git diyorsun yani." Kaşlarını oynattı. Ona sinir olmamın dışında komik bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Ne var ki ben uzun zamandır komik olan şeylere bile gülemiyordum.

Alınganlıktan uzak bir tebessümle, "Seni takip eden dört asker de senin gibi suratsız. Ama en yakışıklıları diğeriydi. O da yanımıza gelse ya. Evlenmemiş bir kızım var. Bir iyilik yap da aracı ol. Tanışsınlar," deyince kafam karıştı.

Kimden bahsediyordu Allah aşkına? İçgüdüsel olarak arkamda yürüyen askerleri kontrol ettim. Bugün de bana yalnızca üçü eşlik ediyordu.

Ferhunde teyzeye onu anlamadığımı belli eden bir bakış attım.

"Şu en uzunları canım," dedi kaşıyla işaret vererek. "Uzaktan takip eden. Sayesinde nerede oturduğunu da öğrendim. Onu dün gece bizim sokağın oralarda dolaşırken gördüm. Anadoluhisarı kalabalık olsa da buradaki herkes yerleşiktir. Dışarıdan geleni hemen anlarız." Beni baştan aşağıya inceledi. "Seni ilk gördüğümde turist falan sanmıştım. Tipin de müsaitti. Yeşil gözler, güneşte altın gibi parlayan kumral saçlar. Bebek gibisin maşallah. Tekinlerin neyi oluyorsun?"

Beni öven sözleriyle ilgilenmedim. Teyzemleri tanıyor oluşuna şaşırdım. Bahsettiği asker ise evin etrafında bekleyenlerden biri olmalıydı. Daha yakışıklı ve daha uzun olan kim vardı ki? Bu benim için cevaplaması zor bir soruydu. Doru'ya benzeyen dışında hiçbirine dikkatli bakmış değildim.

"Bade Tekin teyzem olur. Tanıyor musunuz?"

Ellerini birbirine vurup sevinçle, "Anlamalıydım," dedi. "Yoksa bu güzellik başka kimden olacaktı? Bizim kızı onunla Bade tanıştırır. Biraz asker meraklısı. Sürekli filmlerine bakıyor, kitaplarını okuyor. Evlenmeyi düşünmüyor ama o yakışıklı askeri görürse fikri değişir."

İltifatını yine karşılıksız bıraktım. Benimle dostluk kurmaya çalışıyordu, oysa ben bunu istemiyordum. Ayrıca kızından bana neydi? Sanki hiç derdim yokmuş gibi bir de bahsettiği askerle kızının arasını mı yapacaktım?

Yanıma doğru adımladı ve bana yaklaştı. Fısıldar tonda, "O asker âşığın falan mı?" diye sordu. Kısılan gözlerinde gözlerimi dolaştırdım.

Ya sabır!

"Değildir, değildir. Senin aklındaki başkasıdır."

"Kim teyze? Kim benim âşığım?"

"Eve gizlice giren canım. Bak burası Beykoz, İstanbul'un nezih bölgesi ama fark eden etmiştir, laf etmeye de başlamıştır." Tespitinden çok aklındakinin yalan olmasını umar gibi konuşuyordu. Ferhunde teyze gerçekten tanımadığı bir askerle kızının arasını yapmak peşindeydi.

"Bugün müsaitseniz bir ara size geleyim. Yakından görür-"

Buraya kadardı! Sözlerini yarıda bırakırcasına aniden önüne geçtim. Gözleri kısıldı. Gerileyecek gibi oldu ancak fırsat vermedim. Bir adım daha atıp iyice yaklaştım. Açık açık kadını tehdit edecektim. Yoksa ondan başka türlü kurtulamazdım. "Tekinleri tam tanımıyorsun anladığım kadarıyla. Ailecek delidirler." Elimin açık parmaklarını son kelimeyi vurgulamak istercesine havada döndürdüm. "Bir deli de benim. Hatta baş deli. Bu yüzden çıktım geldim İzmir'i dağıttım, biraz da burayı dağıtayım dedim." Kadın nefesini tuttu. "Yalnız kalmak istiyorum. Ben yoluma gideyim, sen de yoluna git."

Hızla başını salladı. "Bu kadar askerin peşinden gelmesinden belliydi zaten. Allah anana babana kolaylık versin. Bade iyi kadındı. Senin gibi yeğeni hak edecek ne yaptı?"

Bak ya! Gülmemek için dudağımı dişlerimin arasında ezdim. Tekrar ciddileşirken, "Hadi teyzem," dedim elimi yola doğru sallayarak. "Zaten zamanım kısıtlı. Sen yoluna ben yoluma."

Kadın yana çekilirken ben de adımlarımı hızlandırıp koşmaya başladım. Normal zamanda olsa; yani yalnız geçirebileceğim sadece bir saatim olmasa ona kabalık etmezdim. Asla edemezdim. Ama dur durak bilmeyen bir kadındı ve tahammül sınırlarımın çok dışındaydım.

Dün olduğu gibi ter içinde kalana kadar koştum. Fırından ekmekleri ve gevrekleri, sonra da çiçekçinin önceden hazırladığı fesleğenleri aldım. Ellerimdeki torbaları sallaya sallaya eve doğru yürürken yanımdaki askerin telsizinden hışırtılı bir ses yükseldi. Bir süredir biriyle konuşuyordu. Bakışlarım bir anlığına ona kaysa da tekrar önüme döndüm ve yürümeye devam ettim.

O an fesleğen torbasının elimden çekilip alınmasını asla beklemiyordum.

"Bunu siz taşımayın. Ağırdır. Akıl edemedik. Kusura bakmayın." Elimdeki torbayı alan askerin Diyarbakır'a özgü diyebileceğim yoğun bir şivesi vardı ve bu benimle ilk konuşmasıydı.

"Sorun değil. Bu sizin göreviniz değil ki."

"Olsun, Erva Hanım," dedi asker torbalarla geri çekilip aramızda mesafe bırakırken. "Siz taşımayın, bizim de kafamız rahat olsun."

O da ne demekti? "İyi madem," diyerek yürümeye devam ettim.

Yürüyüşe çıkarken bisiklet süren oğlan çocuğu hâlâ evinin önündeydi. Hiç mi yorulmamıştı?

O an aklıma çocuklara çikolata almayı atladığım geldi. Olduğum yerde durdum. Ben durunca arkamdakiler de durdu. Omzumun üzerinden onlara baktım. "Çikolata," dediğimde birbirlerine baktılar. Anlamalarını beklemiyordum zaten. Ters istikamete yürüyecekken biri derhal önümü kesti. "Bir şey alınacaksa biz alırız. Siz artık eve girin." Bu Doru'ya benzeyendi. Yutkundum.

"Ben alırım. Hemen ara sokakta zaten. Çikolata alacağım. Çocukların her biri farklı çikolata seviyor."

"Siz hangileri olduğunu söyleyin, biz alırız," diye diretti bir diğeri.

Normalde olsa kabul ederdim ama bu kadar da olmamalıydı. Resmen hapis hayatı yaşıyordum.

"Alt tarafı çikolata. Markete gidip alacağım ve döneceğim."

Telsizden gelen o cızırtılı sesi tekrar duydum. Ses çok sinir bozucuydu. İlkinde çok takılmamıştım ama şimdi kayıtsız kalamıyordum. Askerin kiminle konuştuğunu bilmiyordum ancak benimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Çünkü ne zaman o ses duyulsa uzaklaşıyordu. Babama rapor veriyor olabilir miydi?

"Hep beraber gidelim o halde," dedim telsizle uzaklaşan askere bakarak. "Babamsa söyle, beş dakikadan bir şey olmaz. Çocuklara sözüm vardı. Hemen gidip geleceğim."

Asker telsizi ağzından biraz uzaklaştırdı ve bana bakarak olumsuz anlamda başını salladı. "Eve girmenizi söylüyor, Erva Hanım. Beş dakikayı bırakın, bir saniyenin bile önemi var."

"Ben konuşabilir miyim?" Askere doğru adımladım. "Nereye kadar böyle sürecek? Bir yerde bırakmamız gerekmiyor mu? Ben çok yoruldum." Elimi de telsizi almak ister gibi uzattım. Benden gerileyerek uzaklaştı. "Babanız değil. Lütfen eve girin."

Doru Demir'den

Ödünü koparırsam belki aklı başına gelirdi. Bu kadar diretmesini anlıyordum ama sorumsuzca davrandığı gerçeğini değiştirmezdi. Hem ona kızgındım. Hayır, hissettiklerim bundan çok daha fazlasıydı. Kırgındım. Yankı'nın verdiği çikolataları neden almıştı ki? Mahvolan çikolataları yerine koymak için mi markete gitmek istiyordu? Bu kadar mı önemliydi onun için?

Elime kırılmış bir kiremit parçası aldım. Çatıdaydım ve görünen o ki üzerlerinde adımlarken bu parçayı ben kırmıştım. Kim bilir ne zamandı?

Görünmeyecek şekilde eğilebildiğim kadar eğildim ve isabet ettireceğim yeri iyi hesaplayarak kiremit parçasını aşağıya doğru fırlattım.

Erva telsizin açık olduğunu ve ne derse duyabildiğimi bilmiyordu. Bu en başından beri böyleydi.

Taşın düştüğü yer ayaklarının dibiydi. Duyduğum şaşkınlık dolu nefes sesi de ona aitti. Muhtemelen şu an civardaki tüm evlerin çatılarında yeşil gözlerini dolaştırıyordu. Gözlerini hayal etmek çok kolaydı. Onlara çok fazla bakmıştım. Bir o kadar da kapalı hallerini ezberlemiştim; her gece onun odasında durarak, uyanmasın diye nefes bile almaya korkarak.

Telsizle az önce konuştuğum asker, "Erva Hanım eve girin," dedi. "Biri çatıda dolaşıyor."

İşte bu kadar.

O dakikadan sonra koşarak eve girmesini izledim. Onu korkutmak istemezdim ama son bir ayda değişmeyen ve muhtemelen asla değişmeyecek inadı yüzünden böyle olmak zorundaydı.

O eve gireli sadece birkaç dakika olmuşken yan evin kapısı açıldı ve Yankı evden çıktı. Yaylana yaylana Tekin yalısına adımlarken omzuma asılı tüfekle nişan almayı hayal ediyordum. Tam alnının çatına! Bu şerefsiz onu rahat bırakmıyordu. Erva da ona izin veriyordu.

Şu an çatıdaki bütün kiremitleri aşağıya atsam keyfim yerine gelmezdi. Olduğum yere çöktüm. Kolumun birini dizimi kıvırdıktan sonra üzerine koydum. Telsizdeki asker, "Komutanım, Erva Hanım içeriye girdi. Etrafta biri olabilir. Bizimkiler kontrole gidiyor," dediğinde sıkıntıyla soludum.

"O bendim," dedim. "Kapının önünden ayrılmayın." *Ve mümkünse Yankı köpeğini Erva'dan uzak tutun.* Ne haddimeydi? Son cümleyi yalnızca içimde tuttum.

"Emredersiniz!"

İki saat sonra Mahir'den haber aldığımızda Ender ile mutfakta yemek yiyorduk. Mahir, akşam karısı ve oğluyla İstanbul'a yola çıkmaya hazırlanıyordu. Gülru, Mahir görevden döndü sandığından bir anda düğüne katılma ve Erva'nın yanında olma kararı almıştı. Mahir onu caydırmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Çünkü kocası yanına gitmemiş olmasaydı da o İstanbul'a gelmeye ve Erva'nın yanında olmaya niyetliydi.

Erva akşamki düğün için hazırlık yapıyordu. Gitmez sanıyordum ama haberi kapıdaki erlerden almıştım. Hepsi yan evde olacağından albay güvenlik önlemlerinin o eve doğru kaydırılmasını istemişti.

Yankı hâlâ Tekinlerin kapısının önünden ayrılmıyordu. Ne zaman nöbeti Ender'den devralıp pencerenin önüne geçsem bahçeye bağlı it gibi oradaydı.

Ender, ağzı ekmeğe sardığı türlüyle doluyken, "Bugün sokak çok kalabalık olacak. Önlemi artırmamız gerekiyor. Ceylin'in sessizliği hayra alamet değil," dediğinde elimdeki ekmeği tabağımın kenarına bıraktım.

"Ben çoktan ayarladım. Arka sokakta beyaz bir Vito'nun içinde bizden birileri daha olacak. Olur da bir şey olursa hazırda bekleyecekler."

Başını salladı. Ağzındakini zorlanarak yutarken parmağına bulaşan domates sosunu yaladı. "Ben çatıda olurum. Kadir'le konuştum. Mahirler de buraya gelince o da gelme kararı aldı."

"Gümüş'ü yalnız bırakmasın." Aklıma gelen ilk şey buydu. Ceylin sadece Erva'yı tehdit etmiyordu. Onun değer verdiği herkes tehlike altındaydı.

"Lojmanda güvende olacaktır. Dışarıya çıkmamasını söyleyecek."

Gümüş, Erva ile sevgili olduğumuzu bilmediği gibi ayrıldığımızı da bilmiyordu. Dolayısıyla Ceylin'in yaptıklarından da haberi yoktu. Orada onu bilgisiz ve savunmasız bırakmak istemiyordum.

"Birazdan Kadir'i ararım. Annemi Gümüş'ün yanına bırakmadan yola çıkmasın."

Ender başını sallayarak ayaklandı. "Ben sokağı kontrol edeyim üsteğmenim. Albay vakit bulursa buraya gelmeye çalışacak."

Bundan haberim vardı. Böyle toplanmaları dikkat çekmemek için her zaman yapmıyorduk. Mahirlerin eve vardığı zamanlarda o da buraya gelmeye çalışacaktı.

Aklım Erva'da olduğundan yemek tabaklarını hızlıca toparlayıp makineye yerleştirdim. Sadem teyze yemeklerimizi gönüllü olarak yapsa da alışverişi ve diğer işleri halletmeye çalışıyorduk. Kocası yurtdışında olduğundan aklı ondaydı ve gününün çoğunu odasında onunla telefonda konuşarak geçiriyordu.

Dürbünle sokağı kontrol etmek için üst kata çıktığımda Ender'in evden ayrıldığını gördüm. Şu sıkıntılı zamanlar bir gün bitecek miydi bilmiyordum ama yorulduğumu hissediyordum. Tehlikeyi nereden getireceğini bilmediğimiz bir kadınla uğraşıyorduk. Ne var ki beni yoran bu değildi.

Dürbünümün ucuna Yankı takıldı. Bahçe kapısının önünde misafirlerini karşılıyordu. Hal ve hareketlerinden misafirleri içeriye gönderip bir an önce yan eve geçmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Yorgunluğumun birçok nedeni vardı ve o da bunlardan biriydi. Beni derinden etkileyen bir diğer sebep ise Erva'ydı.

Yankı'nın adımları yan eve doğru ilerlerken izledim. Göğsümün altına yerleşen sıkıntının büyümesine ve soluğumun gırtlağımda boğulmasına neden oluyordu. Bu adam benim canımı sıkıyordu.

İçime bir ciğer dolusu hava çektim ve sakin kalmaya çalıştım. Şu an göreve odaklanmalı ve onu korumalıydım.

Sokağı baştan aşağıya kontrol ettim. Çatıları ve gözümün gördüğü her noktayı... Ortalıkta düğün evine gelen misafirlerin kargaşasından başka hareketlilik yoktu.

"Mutfağı toparlamışsın, evladım."

Sadem teyzenin sesiyle omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. "Felice'e bizim yüzümüzden izin verdiniz. Yardımcınız yokken elimizden geleni yapmalıyız."

"Sağ ol. Sen de aynı Mahir'im gibisin. Dur desem de durmuyorsun. Akşama güzel bir yemek yapayım da teşekkür etmiş olayım."

Buna gerek olmadığını söyleyecektim ama o benden önce davranarak, "Ne yemek istersin? Ne seversin?" diye sordu.

"Bu akşam bir şey yiyemeyebilirim, Sadem teyze. Dışarıda olacağım."

"Hımm," diyerek başını salladı ve bakışlarını olduğu yerden kıpırdamadan pencerede dolaştırdı. "Kalabalık olacak. Gün'ün ailesi çok geniştir. Buraya sığamazlarsa şaşırmam. Ender et sevdiğini söylemişti. Ona göre bir şey yapayım o halde."

Geri dönüp odadan çıkacakken *zahmet olmasın* diyecektim ama söylemedim. O bunu keyifle yapıyordu. Gelince Ender'in kulağını çekmem gerekecekti. "Ben de yemek hazırladıktan sonra çıkarım. Karşıya geçeceğim. Fazla durmam. Yeni çifti tebrik eder, dönerim." Başımı salladım.

Bakışlarımı tekrar camın arkasındaki manzaraya çevirmemle kalbim hızlandı.

Erva, üzerinde siyah bir elbiseyle kapıdaydı. Yankı ona gülümsüyordu ve o da karşılık veriyordu. Buna takılmamam gerekiyordu ama yapamadım. Dürbünü ikisine odakladım. Evet, gülüyordu ve gülüşü sahiciydi. Arkasında anne ve babası vardı. Hepsi düğüne gitmek için özenle giyinmişti.

Yankı ona elini uzattığında nefesimi tuttum. Bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. O eli başkasının tutmasına izin vermemeliydi.

Kalbimi yerinden söken şey oldu. Erva onun elini tuttu ve birlikte yan eve doğru yürümeye başladılar. Onları gözden kaybolana kadar izleyerek kendime işkence ettim. Çığlık atmayı bırakması gereken bir kalbe sahiptim. *İzlesin, onun beni çoktan unuttuğunu iyice anlasın.*

Onun eli... galiba hiç bana ait olmamıştı.

Hava bu gece fazla rüzgârlıydı. Kenara koyduğum telefonumdan kısık sesli bir şarkının melodileri, uğuldayan rüzgârla buluşup akşamın karanlığına karışıyordu. Kiremitlerin üzerinde duran küllükte yaktığım ama tek sefer içebildiğim sigara küle dönüşüyordu. Diğer elimde çatının kenarına kurduğum

Barrett M82'nin* dürbününü tutup etrafı izlemekle meşgul olduğumdan başka bir tane daha yakmam gerekecekti.

Diğer askerle aynı görünmek için üzerimde kamuflajım vardı. Bu gece dışarıda olacak ve herkesi güvende tutmaya çalışacaktım. Düğünün ne zaman biteceğini bilmiyorduk. Son bulacağı ana kadar Erva'yı ve tüm misafirleri korumamız gerekiyordu. Tabii, tanınmamamız da...

Eve giren tüm misafirlerle sokak boşalıp, sessizleşirken artık gürültünün kaynağı düğüne ev sahipliği yapan Tekin yalısının yan tarafındaki bahçeydi. Sadem Yargıcı'nın dediği gibi haddinden fazla kalabalıktı. Bu da daha fazla dikkat demekti.

Mahir ile beş dakika önce telefonla görüştüğümde yolda olduklarını söylemişti. Gülru artık görevde olmadığımızı, Yargıcı yalısına kamp kurduğumuzu biliyordu. Mahir ona bilgi vermemiş olsaydı da Gülru geldiğinde öğrenecekti.

Kadir, Mahirlerden önce gelmişti ve şimdi Ender'leydi. İkisi de aynı benim gibi kamuflaj giyiniyor ve balaklava** takıyordu. Sokakta devriye gezerken yüzlerinin tanınmaması şarttı. İkisiyle de telsizden iletişim kuruyordum.

Uzun menzilli tüfeğimin dürbünü bahçede bir noktaya odaklıydı. Görüş alanımda yalnızca Erva vardı. Onu göz takibinden asla bırakmıyordum. Bu akşam kolaylık sağlasın diye kendime Yargıcıların değil, yan tarafındaki dört katlı yalının çatısını mesken seçmiştim. Buranın görüş açısı daha iyiydi.

Erva, Yankı'nın yanında, dans alanına dönük oturuyordu. Bakışları dans eden gelin ve damatta olsa da ikisinin yan yana oluşu hâlâ canımı sıkıyordu.

Telefonumdaki şarkı değişip yerini daha sakin ritimli bir melodiye bırakırken derin bir nefes aldım. Pantolonumun cebinden bir sigara çıkarıp yaktım. Diğeri çoktan bitmişti.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve dürbünden yalnızca çakmağı çakıp sigarayı tutuşturmak için uzaklaştım.

Çıkan alevle duman havaya karışıp zifir ciğerlerimi tutuştururken telsizden cızırtılı bir ses döküldü. Telsizi cebimden çıkardım ve sigarayı parmaklarımın arasına aldım. "Söyle."

"Bir gariplik var." Konuşan Kadir'di.

İçemediğim sigarayı küllüğe bastırıp ezerken, "Ne gördün?" diye sordum. Tüfeğin dürbünüyle tüm sokağı gezdim. "Burada bir gariplik yok."

"Misafirlerin arasında."

Silahın ucunu önce bahçede, sonra tek tek misafirlerde dolaştırdım. "Kim? Hangisi?"

"Birden fazlalar. Ender aralarına karışacak."

---

* Özel amaçlı, ağır dürbünlü tüfek.

** Halk arasında *kar maskesi* olarak da bilinen bir tür başlık.

"Hepsine kimlik kontrolü yapıldı. Sikeyim, emin misiniz?"

Eğlencenin tadını çıkaran kalabalıkta gariplik göremiyordum. Kapıdaki erlerden kimlik kontrolünde herkesin tanıdık olduğu bilgisini de almıştım.

"Abi," dedi Kadir gergin bir sesle. "Büyük bir şey olacak. Diğerlerine haber ver."

Kadir'in sözleriyle telefonuma mesaj düştü. Müziği kapattım ve telefonu elime aldım. "Kadir, ne olacak? Tüm sokak koruma altında." Telsizden gelen cevap bir kez daha anlaşılmaz bir cızırtıdan ibaretti.

Gözlerim mesajı okurken irileşti.

Gönderen Mahir: "Cezmi Aşir'i yakaladılar. Ceylin'in de yerini tespit etmek üzereler. Artık sonda. Erva'yı koruyun. Kalabalıktan faydalanacak, durmayacak. Varmak üzereyim."

O dakikadan sonra gözüm hiçbir şeyi görmedi. Yanımda hazır duran diğer tüfeği kaptım ve çatının Yargıcı yalısına yakın ucuna doğru koşmaya başladım. Öncesinde çenemin altına indirdiğim balaklavayı burnumun üzerine kadar çektim. Şimdi sadece gözlerim görünüyordu. *Ya yetişemezsen Doru...* Uca yaklaşınca diğer çatıya zıpladım. Ayaklarımın üzerine inerken tüfeği omzuma astım ve koşmaya devam ettim. Yargıcı yalısına girişim ve sokağa çıkışım saniyelikti. Arada geçen zamanı hatırlamıyordum. Kadir telsizden konuşmaya devam ediyordu ama ben onu zar zor duyabiliyordum.

"Erler birini aldı. Bunlar misafirlerden. Üç kişiler. İkisini henüz bulamadık. Evin içine saklanmış ya da pusu kurmuş olabilirler."

Telsizin düğmesine bastım. "Amına koyayım, Kadir!" diye bağırdım nefes nefese. "Nasıl bulamazsınız lan? Kim bunlar? İçeriye nasıl girdi?" Bunlar belki şu an için sorulacak sorular değildi ama aklım almıyordu. Bu kadar güvenlik önlemi ne işe yaramıştı? İçeriye nasıl girmişlerdi?"

"Yakaladığımız bir terörist değil. Gün'ün liseden arkadaşı. Bildiğin misafirlerden, üsteğmen! İnsanları tehdit ettiğini düşünüyoruz."

Kalabalığın olduğu bahçeye doğru koştum ama bacaklarım ilk defa titriyordu. Güç bedenimden çekilirken iki evin de kapısında bekleyen askerlerin tamamının çoktan içeriye girmiş olduğunu gördüm.

Aklımı yitirmek üzereydim. Belki de şu anda Erva'nın başına doğrultulmuş bir silah vardı. Bu görüntü beni olduğum yere mıhladı. Gözlerim kararadı. Koşmaya devam etmem gerekirdi ama yapamadım. Bir anda Ender'i gördüm. Bu saniyelikti ve koşarak eve girmişti.

Sonra sinek vızıltısına benzer bir ses duydum. *Susturuculu silahlarla ateş ediyorlardı.*

Başımı çevirmemle arka sokaktaki beyaz Vito köşeyi döndü. Kapı açıldı ve içinden tanımadığım askerler inmeye başladı. Ateş oradan açılıyordu. Hiçbiri

bizim timden değildi. Bunu idrak etmekte güçlük yaşarken kolumdan birinin çektiğini hissettim. O ana kadar açık hedef olduğumun farkında değildim.

Bir arabanın arkasına pusulanırken beni çekenin Kadir olduğunu gördüm. "Abi, yedi şehidimiz var!"

Elimin ayağımın uyuştuğunu hissettim. İnsan böyle bir haber aldığında ne tepki verebilirdi ki? Onca zaman boyunca alışmam gerekirdi ama etkilenmemem mümkün değildi. Bahsettiği askerlerin kim olduğunu biliyordum. Destek için gelen askerlerdi. Yedi şehidimizin yerine geçen yedi piç kurusu! Gözüm kararadı. Hava soğuk olmamasına rağmen parmak uçlarıma kadar üşüyordum. İçim buz kesti. "Erva," diyebildim yalnızca. "İyi mi?"

"Erler ve Ender içeride. Biri yakalandı ama iki kişi daha olduğunu tahmin ediyoruz."

"Albay," dedim ondan medet umar gibi. "Onu güvende tutsu-"

Gözlerimin önünde zaman ağır ağır geçiyormuş gibi hissettirirken gerçekleşen her şey başka bir susturuculu kurşunun karnımın yanını delip geçmesiyle son buldu.

Arabanın olduğu taraftan hiç durmadan taranıyorduk şimdi. Kadir bir yandan susturucu taktığı kendi silahı ile karşı tarafa ateş ediyordu.

O an karnımı sıyıran kurşundan bile nefret ettim. Yüzüm bundan dolayı buruşurken, çektiğim acı şimdi zerre etki etmiyor, işlemiyordu.

"Doru," dedi Kadir endişeyle. "İyi misin?"

"İyi değilim." Bu yaramdan sebep değildi. Ben hiç iyi değildim.

Çektiğim acı bana yaranın boyutunun ne kadar olduğunu anlatıyordu. Bu beden ne yaralar almıştı; bununla yıkılmazdı, yıkılamazdı.

"İkisi gitti," dedi Kadir gözucuyla arabanın kenarından ilerisini kontrol ederek. "Kaldı beş!"

Parkamı aralayıp atletimi kana bulayan kurşunun bedenimde bıraktığı hasarı kontrol ettim. Kurşun yalnızca belimin yanını sıyırıp geçmesine rağmen anında atletimin büyük kısmını kana bulamıştı. Parkamla yaranın üzerini sıkıca örttüm. Dişlerimi sıktım, nefesimi tuttum. Benim Erva'ya ulaşmam gerekiyordu.

"Kadir," dedim çatallı çıkan sesimle. "Bana bırak."

Arabanın arkasına onları rahat görebilecek bir noktaya konumlandım. Her başımı çıkardığımda bir kelle alacaktım.

Kadir diğer taraftan ateşe devam ederken, "Üç!" dedim ve sıktım. "Kelle üç!"

Dördüncü Kadir'den geldi. Şu an sınırda bir görevde olsak aldığımız her kelle için zafer çığlıkları atabilirdik ama öyle bir anda değildik. Dişlerimi dudağımın yumuşak etine geçirdim ve başımı çıkardım. "Kelle beş!"

İki kişi kalmışlardı. Açtığımız ateşin patlama sesleri balıçeden gelen müziğin sesinde kayboluyordu. İçeridekiler her şeyden habersiz eğlenmeye devam ederken, "Ender," dedim. "Ender'le konuş. Onu güvende tutsun."

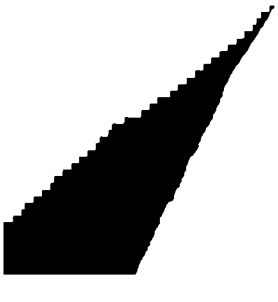
Kadir telsize davranırken başımı çıkardım. "Kelle altı!" diye bağırdım.

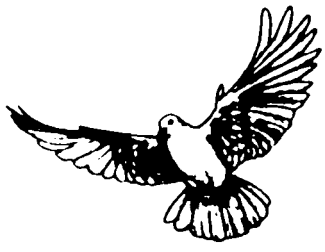
Attığım her kurşunun hedefi bulması deli işiydi. Şu an ben Doru ya da Gölgesizler Timi'nin askeri değildim.

Geri çekilip arabanın arkasına saklanırken sonuncu şerefsizin kaçmaya çalıştığını gördüm. Kadir, Ender'le konuşuyordu. Albay ve Ender, Erva'nın yanındaydı. O güvendeydi. Misafirler arasında kargaşa çıkmasın, herkes sokağa dökülüp çatışmanın ortasına düşmesin diye kimseye bir şey söylemiyorlardı. Sokağın her yerinde olabilirlerdi ve insanları korumak önceliğimizdi.

Başımı çıkarıp hedefi gördüm. O andan sonra ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Sıktığı her mermiyi saymıştım. Elinde Colt M4 piyade tüfeği vardı ve o şarjör otuz mermi alıyordu. Şarjörü boştu. Gözümü bile kırpmadan nişan aldım ve sıktım. "Kelle yedi!" Yere tükürdüm. "Azrail'iniz geldi!"

Duzenleme
Ny.ozlem

4. BÖLÜM

BENİMLE NEFES AL

Çocukluğumda bu bahçede az oynamamıştım. Yazları annemlerle ne zaman tatile İstanbul'a gelsek, kuzenlerimle birlikte Yankıların bahçesinde zaman geçirirdik. Biz ne zaman büyümüştük? Gün, ne zaman biriyle tanışıp kalbini ona kaptırmıştı?

Yaz'ın da bir sevgilisi olduğunu öğrenmiştim. O da havalar tekrar ısınınca bir nişan partisi yapmayı düşünüyordu. Fakat bugün, aynı benim gibi, kardeşinin doğru adamı bulmasıyla gurur duyuyordu.

Gün'ün, şu an dans alanında sarılıp içten bir gülümsemeyle baktığı adam ona çok âşıktı, değil mi? Onları bu noktaya aşk getirmişti. Birkaç saat öncesine kadar bu düğüne katılmamak için direniyordum. Daha çok kendimle savaşmak gibiydi. Mutlu yüzler görmek içimdeki yalnızlığı kazıyordu. Böyle lime lime ediyor ve bana *kaç, kurtul; yoksa seni tüketeceğim* diyordu. Şu an tükendiğimi, çok yorulduğumu ve hiç olmadığım kadar üzgün hissettiğimi anlayan var mıydı?

Mutlu ortamlara girmek insanın ruh halini besler, içindeki iyi duyguları açığa çıkarırdı, değil mi? Benim de öyle olacağımı mı düşünmüşlerdi? Aileme bana destek oldukları için; koruduukları, kolladıkları ve her koşulda beni mutlu etmeye çalıştıkları için kızamazdım. Bu yüzden bu akşam buradaydık. Masanın en başında oturan ve ne zaman baksam bakışlarını yakaladığım babam, onun yanında oturan ve ne zaman göz göze gelsek tebessüm eden annem beni mutlu görmek istiyordu. Derim abim, Meyra ablam, teyzem, enişte m ve diğerleri de.

Her ne kadar saklasam da onlar benim mutlu olmadığımı gözlerimden okuyordu. Tüm bu hissettiklerim onun yokluğundandı.

Bazen kendime şunu soruyordum: *Bu ceza kimeydi?*

Onun ne hissettiğini bilmiyordum. Belki de beni çoktan unutmuştu. Görevleri yüzünden beni düşünecek tek anı bile yoktu. Belki de hata yaptığının, benimle en başından birlikte olmaması gerektiğinin farkına varmış ve gündelik hayatına geri dönmüştü. Eğer öyleyse onun için sevinir, kendim için ise üzülürdüm.

Dans eden çiftte gözlerimi dolaştırdım ve derin bir nefes çektim. Göğüskafesim yükselmedi. Nefes almak bile zordu.

Yankı yanımda bir şey söylüyordu ama müziğin sesinden onu duymakta zorlanıyordum. Duymak için de çabalamıyordum.

Erlerin bahçede olduğunun ve misafirlerin arasında dolaştığının bir süredir farkındaydım. Bir anlığına babama baktım. Bu konuda bilgisi olup olmadığını görmek istedim. O da askerleri izliyor ve telefonuyla konuşuyordu. İfadesi normal görünse de karşı tarafı dinlerken dudakları gergin bir çizgi halini almıştı. Anneme baktım. Onun da babamı itinayla izlediğini ve dinlediğini gördüm.

Bunu Yankı da fark etmiş olacak ki, "Askerlerin bahçede ne işi var?" diye sordu. Kendini bana duyuramayınca kulağıma doğru yaklaştı. Bakışlarımı ona çevirdim. "Bilmiyorum, kontrol amaçlıdır," diyerek hem kendi düşüncelerimi hem de onun sorusunu geçiştirmeye çalıştım.

Beş askerin de nerede olduğunu söyleyebilirdim. İkisi misafirlerin arasında dolaşıyordu. Biraz dikkat çekici bir şekilde herkesi inceliyorlardı. Kıyafetlerinden, ifadelerine; yedikleri yemekten, yanında oturanlarla ve ne konuştuklarına kadar...

Diğer ikisi evin ön bahçeye bakan, sonuna kadar açık, boydan cam salon pencerelerinin önünde duruyordu. Ve sonuncu asker evin içinde geziniyordu. Silahını önünde hazır vaziyette tutuyordu. Bir gariplik olduğu ortadaydı. Evde dolaşan askere nazaran dışarıdakilerin ifadesi daha normaldi.

Kimse fark etti mi bilmiyorum ama dışarıdaki askerlerden biri, misafirlerden birini ayağa kaldırdı ve sessizce koluna girip evin içine yönlendirmeye başladı. Onu tanıyordum. Gün'ün liseden arkadaşı, genç bir iş insanıydı. Sanırım tekstille uğraşıyordu. İsmi ise Hakan'dı. Çok içerdi. Onun için alkolik bile diyebilirdim. Belki de fazla sarhoş olmuştu ve taşkınlık çıkarmasın diye uzaklaştırılıyordu.

"Ben Gün'e bakayım, dans sırası abisinde." Yanımdan kalkan Yankı'ya başımı salladım. O kardeşine doğru adımlarken Hakan'ı içeriye götüren askerin onu tartaklamaya başladığını gördüm. Neler oluyordu?

Ayağa kalktım ve bakışlarımı babama çevirdim. O da şimdi ayaktaydı ve dikkatle bana bakıyordu. "Erva, yanıma gel!" diye bağırdığında her şey bir anda gerçekleşti.

Bir bordo bereli bahçeye koşarak girdi. Yüzünde balaklava olmasına rağmen onu tanımamam imkânsızdı. Ender'di bu! İyi ama o Kuzey Irak'ta, görevde değil miydi?

Babamın bana doğru koştuğunu gördüm. Annem ve diğer aile üyelerim de şimdi bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Hepsi endişeliydi. Adamın birinin bağırdığını işittim. Müziğin sesi de tam o anda kesildi. "Hepinizin sonu geldi!"

Başımı sesin geldiği yöne çevirmemle bağıran adamı evin arka bahçesine yakın bir köşede gördüm. Onu tanımıyordum. Kılık kıyafetinden misafirlerden biri olmadığı da çok belliydi. Belinde pis diyebileceğim bir önlük bağlıydı.

Gömleği yırtık ve kirliydi. Saç ve sakalları dağınık olan bu adam korkutucu görünüyordu.

Askerler ona doğru adımlarken, Ender tüfeğini çekti ve ona nişan aldı. Adamın silahının odağında da şimdi ben vardım. Fakat bahçede korkudan etrafa kaçışan insanlar kargaşa yarattığından bir türlü tetiğe basamıyor gibi görünüyordu.

Görünen o ki Ender de aynı nedenden adama ateş edemiyordu.

Boğazıma bir şey düğümlendi ve yutkunamadım. *Sonum geldi, buraya kadar* diye düşündüm. Bu düşünce aklımdan o kadar hızlı geçti ki korku bile yaşayamadan, başka bir askerin görüntüsüyle zihnimden silindi. Uzun boyu, iri cüssesiyle bahçeye giren askerin de yüzü Ender gibi kapalıydı ama onun Doru olduğunu anladım.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda ciğerlerimdeki hava çekildi ve olduğum yerde donakaldım. Ne bana doğrultulan silah aklımdaydı şimdi ne de üzerime babamdan önce atılıp kapanan, beni göğsüne çeken adam. Yankı'nın kollarının arasındaydım. Gözlerim ise hâlâ ondaydı. Doru gözlerime baktı ve bir kez başını salladı.

Peki, neden bu canımı yaktı? Balaklavası ile aynı renkteki gözleri gözlerimden ayrıldığında dizlerimdeki güç çekildi ve ben kendimi Yankı'nın kollarına bıraktım. İnsanlar etrafa kaçışırken bana çarpıyordu ama hiçbirini umursamıyordum.

Doru, tüfeğini kaldırdı ve gözünü bile kırpmadan, adamın yerini daha öncesinden bilip tüm olasılıkları hesaplamış gibi tek el ateş etti. Nişan aldığı yer karşı tarafın sağ diziydi. Adam, kurşun etini delip geçerken çığlığıyla geceyi yardı.

Babam diğer yanımda kendini bana siper ederken hâlâ Yankı'nın kolları arasındaydım. Kıpırdayamıyor, sadece olup biteni, en çok da onu izliyordum. Doru adamın kıyafetini ensesinden yakalamış onu yerde sürüklerken, gözlerini açıkta bırakan maskesi bile bu gecenin zorluğunu anlatırcasına ter içindeydi.

Yoksa... o hep burada mıydı? Bu gece, belki dün... Belki birkaç gündür buradaydı. Olaya, çevreye o kadar hâkimdi ki bunu düşünmeden edemedim. Boğazımdaki yumru daha çok büyüdü ve beni boğdu. "Baba," dedim elimi ona uzatarak. Parmaklarıyla elimi avucunun içine sardı. Ona bakmadan, "Neden burada?" diye sordum.

Ender, diğer erler ve Doru artık görüş alanımda değildi. Hepsi bahçenin dışına çıkmıştı.

Babam yutkundu ve bakmamama rağmen gözlerini benden kaçırdığını hissettim. Bir şey saklıyordu ve o şimdi kendini ele vermek üzereydi. "O hep buradaydı," dediğinde ruhum bedenimden ayrıldı sanki. Kanım çekildi, elim ayağım boşaldı. O hep buradaydı ne demekti?

O hep buradaydı, bir aydır buradaydı! Bunu mu söylemek istiyordu?

Yankı'yı kendimden uzaklaştırdım. Yürümeye başladığımı ve hepsini geride bıraktığımı ise kendimi sokağa attığımda fark ettim. Sokağın üst tarafına baktığımda Mahir'i, Gülru'yu ve kucağında tedirginlikle tuttuğu oğlunu gördüm. İkisi de yolun ortasında dehşet içinde kalakalmıştı. Arkalarında kapıları sonuna kadar açık beyaz bir Vito duruyordu ve araba mermi izleriyle doluydu. Resmen delik deşikti. Arabanın camından, açık kapısına yakın koltuğundan sarkan cesetler dışında, asfaltta da birkaçının cansız bedeni yatıyordu.

Sokağın sahile inen ucuna baktığımda Doru'yu, yere yatırdığı adamın sakatladığı dizini tekmelerken gördüm. Az önce *hepinizin sonu geldi* diyen adam acıdan kıvranıyordu. Şu an bir kâbusun içinde gibiydim.

Babamın, "Yeter!" dediğini duydum. "O bize sağ lazım."

Sonra Ender araya girdi. "Öğleden sonra market siparişlerini getirmek için gelmiş bu orospunun evladı! Eve saklanmış."

Yankı'nın annesi korkuyla inledi. "Tüm gün evimde mi saklanmış?"

Doru, kan ter içinde kalmış halde nefeslendi ve doğruldu. Olduğum tarafa bakmadan tüfeğini yerden aldı ve kenara çekildi. "Misafirlerden tehditle zorladıkları var. İki kişi. Tutuklandılar."

Hakan'dan mı bahsediyordu? Ya diğeri? O kimdi?

Ender adamı yerden kaldırırken birinin bana sarıldığını hissettim. Bu Gülru'ydu. "Neler oluyor?" diye sorduğumda sesime yabancıydım. Öyle yıpranmış çıkıyordu ki. Annemin eli omzumu kavradı. "Seni Allah korudu."

Doru ve diğerleri gelmese ben az önce... Tüm bu olanlar benim içindi. Beni öldürmek için.

Doru'nun bakışları üzerimden geçti ve babamınkilerle buluştu. "Yedi şehit verdik albayım. Ceylin ve Cezmi Aşir tutuklandı."

Gözlerim belirginleşti. Ceylin tutuklanmış mıydı? Her şey bitmiş miydi? Ölen askerlerin haberi kalbime bıçak gibi saplanırken tepki veremedim. Nefes alamadım, kıpırdayamadım, hiçbir şey yapamadım. Sadece Doru'ya baktım.

Ender, belinden çıkardığı palaskasıyla ters kelepçe yaptığı adamı sürükleyerek, sokağın denize çıkan alt ucuna yaklaşan arabaya götürürken Mahir de Doru'ya doğru yaklaştı. "Görev bitti asker," diye fısıldadığını duydum. Neden bilmiyorum, bunun Doru'yu harekete geçireceğini düşündüm ancak o yalnızca yeşil gözlerini gözlerimle buluşturdu. O ana kadar gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. Önce kaskını çıkardı. Sonra terden ağırlaşan maskesini sıyırdı. İkisini de koltuğunun altına sıkıştırırken gözleri hâlâ bendeydi. Derin bir nefes aldığını gördüm. Dağılan saçlarının arasından kalın parmaklarını geçirip daha çok dağılmalarına neden oldu.

"Erva eve girsin. Çok yıprandı." Arkamdan işittiğim ses Yankı'ya aitti. Sonrasında duyduğum ise babama. "Sen geride dur."

Doru'nun dişlerini sıktığını çenesindeki gerginlikten anladım. O anda bile bakışlarını başka bir yere çevirmedi. Omzundaki tüfeği önüne indirdi. Dipçiğini sertçe iki kez yere vurdu. Konuşmadı, tek söz etmedi, sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bunun bir anlamı mı vardı? Mahir'e baktım. Doru geri çekilirken Mahir yutkunarak, "Nöbet değiştirmek istendiğinde yapılır," dedi. "Yorulduğunda, dayanamadığında, yerini başkasının almasına izin verildiğinde. Gidiyor..."

Ölüyormuşum gibi hissettim. Adımları hızlanırken, Gülru'nun ve annemin ellerinin arasından sıyrıldım ve ona doğru bir adım attım. Fakat onu durdurabilecek bir şey diyemedim.

Doru arkasını dönüp uzaklaşırken sadece izledim.

Ceylin tutuklanmıştı. Her şey bitmişti. Peki, şimdi beni ne tutuyordu? Onun gururunu kırmıştım. Beni asla affetmeyeceğinden korkuyordum. Yarım bir adım, tam bir adım derken onu takip ettim. "Doru," dedim bir fısıltıdan farksız sesimle. Beni duymadı, durmadı. "Doru!" Bu defa sesim daha yüksekti. Yine durmadı. Koştum ve onu sırtından, parkasından yakaladım. Parmaklarım kalın kumaşı sıkarken onu kendime çekmeye çalıştım. "Allah aşkına dur!"

"Ne söyleyeceksin?" Bana döndü. Elim yanıma düşerken karşısında yine dilsiz kalmıştım çünkü gözlerime bakan gözlerinde öfke vardı.

Ondan özür dilemek aklımda yoktu. En azından başlangıç için. Yaptığım şeyin bir özürle telafisi de yoktu. Fakat çok çaresizdim. "Ben özür-" dedim ama konuşturmadı. Alaycı bir bakışla susmamı sağladı. "Bunları duymak istemiyorum." Başını salladı ve omzumun üzerinden uzak bir nokta seçerek gözlerime bakmaktan kendini sakındı.

"Bu bir vedaydı," dedi. "Seninle şimdi vedalaştık." Zorlanarak yutkunduğunu gördüm. Fakat gözünü bile kırpmadan konuşmaya devam etti. "Canın, canıma emanetti. Bugüne kadar kendi canımdan öne koydum, korudum. Şimdi sana emanet." Elinin içi sol tarafına kapandı. Gözleri gözlerimle buluşurken tekrar başını salladı. "Bana ihtiyacın kalmadı, Erva," dedi daha açıklayıcı olmak ister gibi. "Yerimi doldurdun. Bana gerek kalmadı." Sesindeki kırgınlık etime cam kırıkları savurmuş gibi hissettirdi.

"Ben senin yerini-" Elini kaldırdı ve tekrar konuşmamı böldü. "Keşke," dedi boğuk bir sesle. "O günlüğü hiç okumasaydım."

Yüzüme tokat atmış gibi geriledim. Ne halde olduğumu umursamadan konuşmayı sürdürdü. "Keşke," dedi dişlerinin arasından. "Beni hiç sevmeseydin! Sevmeyi bilmeyen adamı, sevilebileceği ihtimaline inandırmasaydın!"

Yatağımda gözlerimi başucu lambamın ışığına, odanın loş karanlığına araladığımda; yanaklarımdaki kurumuş gözyaşı izleri, yüreğimdeki ağırlık ve baş

ağrısı bir kâbusun içinden çıkmışım hissi veriyordu. Saatler önce olanlar şu an yaşanıyormuş gibi gözlerimin önündeydi. Uyurken bile peşimi bırakmamışlardı.

Derin bir nefes aldım ve çarşafı üzerimden atarak yatakta doğruldum. Gözlerimden yeni yeni akmaya başlayan yaşları parmaklarımın ucuyla sildim.

Babam, Doru'nun benimle konuşmak istememesi üzerine koluma girip beni eve getirmişti. Sonra da gitmişti. Annemin dediğine göre hem yakaladıkları adamı sorguya çekerlerken yanlarında olmak istiyordu hem de Ceylin'in ömür boyu içeride kalması için uğraşacaktı. Yedi şehidimiz vardı. Ailelerine haber verilirken de orada olmak istiyordu.

Kurtulmuştum ama böyle bir kurtuluşu kim isterdi? Yedi anne kuzusunun vebali vicdanımın her yerine bulaşmıştı. Bacaklarımı yatağın yanından sallandırdım ve ellerimle yatağı iki yanından kavradım. Boş bakışlarımı lambanın ışığının vurduğu duvara sabitledim. Yanağıma doğru yol izleyen gözyaşı çenemden atladı. Tam şu anda babama ihtiyacım vardı. Ona sarılmak istiyordum. Bana sarılsın istiyordum.

Doru'ya gitmek istiyordum. Bunu her şeyden çok istiyordum ama şimdi ayağa kalksam yürüyemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Ayağıma terliklerimi geçirip birkaç adım atmıştım ki kapım önce usulca tıklatıldı, sonra ağır ağır aralandı.

Annemi gördüm. Arkasında teyzem vardı.

"Seni kontrole geliyorduk," dedi annem beni ayakta görünce. "İyi misin yavrum?"

Değilim diyerek onu üzmek istemiyordum ama bana bakan gözlerinde zaten gerçeği gördüğünü biliyordum. "Sonunda özgürsün, Erva," dedi teyzem içi rahatlamış gibi nefes alarak. "Sonunda kızım."

Yüzüm buruştu. Midem bulanıyordu. Görmememe rağmen ölü askerlerin görüntüsü gözlerimin önündeydi. Ağlamamak için direndim ve beni dinlemeyip gözümden yanağıma atlayan bir damla yaşı sildim. "Benim yüzümden ölen askerler var anne," dedim hıçkırarak. "İsimlerini bile bilmiyorum."

Annemin endişesi ikiye katlandı. Beni kollarının arasına çekti. "Erva böyle düşünemezsin," dedi. Eli saçımı okşadı. "Onlar ölmedi, şehit oldu. Sadece bunun için bile asker olanlar var. Senin yüzünden değildi, tüm bunlara Ceylin sebep oldu."

"Beni koruyorlardı," dediğimde teyzem sıkıntıyla soludu. "Senin yerinde başka biri de olabilirdi. Böyle düşünürsen kendini yıpratırsın. Hepimiz üzülüyoruz ama elden ne gelir ki? Kaç vatan evladı tek bir cana zarar gelmesin diye şehit düşüyor."

Burnumu çektim. Annemden uzaklaşıp gözyaşlarımı sildim.

"Ne derseniz deyin, benim yüzümdendi. Onu da üzdüm. Sebep olduğum o kadar çok şey var ki!"

Annem üzgün bakışlarını yüzümde dolaştırırken, "Ona gitmek istiyorsan, bu iyi hissettirecekse..." diye mırıldandı. "Seni götür-"

"Beni görmek istemez."

Teyzem bana doğru bir adım attı ve elini omzuma koydu. "Anlatırsan anlar. Onun seni hâlâ sevdiği ortada. Git konuş. İstersen ben konuş-"

Başımı iki yana sallayarak sözlerini böldüm. "Bunu yapmanızı istemiyorum."

Bakışlarımı pencereye çevirdim. Hava hâlâ zifiri karanlıktı. Sabah olmasına belki iki, belki de üç saat kalmış gibi görünüyordu. "Babam ne zaman döner?" diye sordum. Burnumu çektim. Sonra derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım.

"Sabaha karşı gelirim dedi ama kesin uzun sürer."

"Yatağıma döneyim. Gelince uyandırır mısın anne?" Annem ve teyzem birbirlerine baktılar. "Olur," diye fısıldadı annem ve saçımı okşadı. "Sen nasıl istiyorsan."

"Onunla konuşurum, o ne yapacağımı söyler," diyerek yatağıma adımladım. Uyku beni almadan önce annemin söylediklerini işittim. "Ben çocuğumu üzgün görmek istemiyorum. Sen hiçbir şeye sebep olmadın. Sen herkes güvende olsun diye kendinden vazgeçtin. Yavrumu suçlama, benim canım yanıyor, Erva."

Tekrar uyandığımda hava aydınlıktı ve baş ağrısı artık yoktu. Fakat berbat bir haldeydim. Tüm gece boyunca ağladığımdan yanaklarım tuzdan sızlıyordu. Gözlerimin altının da kızarık ve şiş olduğuna emindim.

Kalkıp önce duşa girdim, sonra üzerime yeşil, yazlık bir elbise geçirdim. Aşağıya inip babama bakacaktım. Eve dönmüşse onunla konuşmalıydım. Hâlâ dönmemişse Doru'nun yanına gitmeyi düşünüyordum.

Saçlarımı kuruturken gözlerim penceredeydi. Perdeyi bilerek aralık bırakmıştım ve karşı evin camlarına bakıyordum. Gitmemiş olmasını, hâlâ orada olmasını umuyordum.

Odamdan çıkıp alt kata indiğimde herkes mutfaktaydı ve kahvaltı hazırlıyordu. Gülru'yu evde bulmayı beklemiyordum. Oğlu yerde, halının üzerinde oyuncak arabasıyla oynuyordu.

Mutfağa girdiğimi görünce bakışlarını benimle ilk buluşturan o oldu. "Uyanmışsın. Biz de kahvaltı hazırlıyorduk," dedi elindeki yumurtaları tezgâha bırakarak. "Ne yemek istersin?" Bir şey yiyemeyeceğimi çok iyi biliyordu ama bunu endişesini gizlemek için söylüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Aç hissetmiyorum." Etrafa bakındım. "Babam döndü mü?"

Esra bana doğru adımlayarak, "Dönmedi. Arden ile Derim abi de yanına gitti. Evde bir biz varız," dediğinde annem araya girdi. "Kahvaltımızı yapalım, onu ararız. Bir şeyler yemen gerek."

"Benim Sadem teyzelere gitmem gerek," diye mırıldandım ve Gülru'ya baktım. "Gitmedi değil mi?" Kimi sorduğumu iyi bildiğinden yutkundu. "Hayır," deyince tuttuğumu fark etmediğim nefesi serbest bıraktım. "Birkaç gün burada olacaklar. Sonra..."

"Sonra gidecek."

Gülru bakışlarını kaçırdı. "Bir aydır buradaymış, Erva. Ben de bilmiyordum." Bunu babamdan zaten öğrenmiştim. "Sizde mi kalıyormuş?" diye sordum. Başını sallayarak bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Mahir de buradaymış. Bilsem sana kesinlikle söylerdim." Onu suçlayacağımı düşünüyordu. Kendini savunmasına gerek yoktu.

Bakışlarımı anneme çevirdim. O da endişeyle beni izliyordu. Çok mu solgun görünüyordum? Aynaya hiç bakmadığımdan ne halde olduğumu hâlâ bilmiyordum. "Telefonum yanımda. Karşıya geçiyorum. Babam gelirse ararsın."

"Biz de gelelim," dedi Gülru. Meyra ablam da ona doğru adımladı. "Ben de geleyim."

Sandalyelerde oturan ikizlere ve Aden'e baktım. Sonra da yerdeki Asaf'a. "Gerek yok. Siz çocuklarınızla ilgilenin."

Meyra ablam, "Annem ilgilenir onlarla," diyerek mutfak önlüğünü çözdü. Onu Gülru takip etti. Gelme desem de geleceklerdi, biliyordum. Çünkü annemden ve teyzemden tembihliydiler. Doru'nun bir şey yapıp kalbimi kırmasından korkuyorlardı.

Evden çıktığımızda güneş o kadar yoğundu ki gözkapaklarımı kırpıştırmak zorunda kaldım. "Senin kocanın yanında olman gerekmiyor muydu?" diye sordum Gülru'ya. Çok ciddi ve gergin görünüyordu. Ellerini ovuşturuyordu. Bunu sorarak hem kendi gerginliğimi hem de onunkini almayı umuyordum.

Bana yandan bir bakış attı. "Ne münasebet? Tabii ki annemin evinde kalacaktım. Seni çok özledim kızım. İzmir'e dönene kadar Asaf ile annemlerdeyiz."

Bahçe kapısının önünde bekleyen askerleri geçtik. Bir anlığına duraksayıp onlara baktım. Sonra yürümeye devam ederek, "Ceylin yakalandıysa neden hâlâ buradalar?" diye sordum.

Meyra ablam sıkıntıyla nefesini bıraktı. "İkinci bir emre kadar burada olacaklarmış. Derim'i aradığımda sormuştum. Baban şimdilik kapıdan ayrılmalarını istemiyor."

"Gelince konuşacağım. Beni artık kimsenin korumasını istemiyorum." *Bir daha aynı şey yaşanmayacak!*

Gülru bir şey dedi ama evin kapısına varmak üzere olduğumuzdan kalbim küt küt atmaya başlamıştı, ne dediğini anlayamadım. Adımlarım farkında

olmadan diğerlerinin arkasında kaldı. Biz daha evin önündeki iki basamaklı mermer merdivenleri tırmanmadan kapı Mahir tarafından açıldı. Gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dediğinde Gülru ve Meyra ablamın arkasındaydım. "Geldiğinizi pencereden gördüm." O karısını kucaklarken yerimde kalmaya devam ettim.

Meyra ablam ikisinin yanından geçerek içeriye girerken bana da içeriye girmem için göz kırptı. Fakat Doru'yu evin antresinde görünce yerimden kıpırdayamadım. Görmeyi beklediğim halde değildi. "Kim gelmiş?" diye sorarken bakışlarımız buluştu. Onun da beni burada görmeyi beklemediğini ifadesinden okuyabiliyordum.

Altında siyah bir eşofman vardı. Üzerinde ise bir şey yoktu. Beyaz bir sargı bezi karnını sarıyordu. Oradan çapraz bir şekilde omzuna doğru çıkıyordu. Karın kısmında kan lekeleri vardı. Yaralı mıydı? Dün gece bunu fark etmemiştim. Kaygıyla derin bir nefes çektim. Bakışlarını benden kaçırdı. Soğuk bir ifadeyle, "Yukarıdayım," dedikten sonra döndü ve merdivenleri tırmandı.

O gözden kaybolurken az önce aldığım soluğu serbest bıraktım. Mahir'in elini de o zaman omzumda hissettim. "Gelsene."

Gözlerimi onun kara gözleriyle buluşturdum. Kararsızlığımı oradan okudu ve beni içeriye çekti. "Gel işte. Bakma sen ona. Sabah evi İstanbul'da olan şehit erin ailesini ziyarete gittik. Diğerleri için de tören yapıldı. İkisine de katılınca dengesi altüst oldu."

Dün akşamdan beri yoklayan mide bulantısını tekrar hissettim. Derin bir nefes aldım. "Yaralanmış," dedim titrek bir sesle. Kapıyı kapatıp beni ve Gülru'yu içeriye yönlendirdi.

"Vurulmuş," dedi Mahir. "Dışarıdaki çatışma sırasında. Önemli bir şey değil. Sadece sıyrık." İfademden endişemin giderek arttığını görünce açıklamaya devam etti. "Pansumanı yaptık. Birazdan tekrar yapacağız."

"Doktor gördü mü?"

"Gerek yok, diyor. Haklı da. Kurşun içeride bile değildi. Kaba etini parçalayıp geçmiş. Dikiş attım, iyi olacak."

"Kanıyordu ama. Ya kan kaybından-"

"Baldız," diyerek susturdu beni. "Git kendin bak istersen. Bir şeyi yok diyorum."

Yanma gitmeyi çok istiyordum ama kapıdaki bakışlarını gördükten sonra... Beni yanından kovacağına adım kadar emindim. Yine de merdivenlere doğru kararsız bir adım attım. "Nerede kalıyor?"

"Benim odamda," dedi Mahir. "Başından beri orada kaldı." *Benim kaldığım odanın karşısında...*

İçimi çektim ve omuzlarımı dikleştirdim. Merdivenleri çıkıp ikinci katın koridorunda duraksadım. Odasının kapısı aralıktı. Sargısını açmaya çalıştığını görebiliyordum.

Koridorda durduğumu fark edince bakışlarını aralık kapının arkasından gözlerimle buluşturdu. Onu öyle çok özlemiştim ki. Koşup sarılmamak için kendimi öyle zor tutuyordum ki.

Terleyen ellerimin içini elbisemin eteklerine sildim. "İyi misin?" diye sordum. Bana cevap vermedi. Sadece bakmaya devam etti. "Şey, ben... yardım," *ben sana yardım edebilirim*, diyecektim ki ne söyleyeceğimi bilirmiş gibi başını iki yana salladı. "Gerek yok. Hallediyorum. Sen diğerlerinin yanına in." Şöyle davranmasaydı ya. Ne kadar zorlandığımı görmüyor muydu?

Birkaç adım attım ve kapının önünde durdum. Bir adım daha atsam içeriye girebilirdim.

Bana doğru öfkeyle döndü. O öyle yapınca yarım açtığı sargıdan kan sızdı ve eşofmanın lastiğinde kayboldu. Gözlerim oradayken yüzümü buruşturdum. Onun canı yanıyor muydu bilmiyordum ama benim canım çok yanıyordu.

İtiraz edeceğini bile bile içeriye girdim. Ona bakmadan, "Sargı bezi, tentürdiyot nerede?" diye sordum. Bakışlarım odayı tarıyordu. Bir ona bakmıyordum. Doktora gidelim desem katiyen kabul etmeyeceğini biliyordum. İnattı. Hep öyleydi.

"Gerek yok dedim," dedi bir kez daha. Bu defa sesi daha net ve soğuktu. Yanaklarımı havayla doldurup şişirdim ve titreyen parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Nefesimi bırakırken gözlerimi onunkilerle buluşturdum. "Bana böyle davranma," dedim. Sesim de titriyordu.

"Nasıl davranıyorum ki?" diye sordu bir öncekiyle aynı, buz gibi sesiyle.

"Böyle," diyerek ona doğru adımladım. "Bırak yaranı sarayım."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Sar bakalım," dedi bu defa. Bahsettiği yaranın farklı olduğunu anladım. Ses tonuyla *onu saramazsın* demeye çalışıyordu.

"Otur," dedim dik bir sesle. "Böyle ayakta olmaz."

Dediğimi yaptı ve gerileyerek arkasındaki koltuğa oturdu. Bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Ne kadar sürer?" diye sordu. "Benim fazla zamanım yok."

"Bir yere mi yetişeceksin?" Gözlerimi devirdim. Odadaki dolapları, çekmeceleri karıştırmaya başladım. Tentürdiyot ve diğer malzemeler burada olmalıydı değil mi?

"Orada, en alttaki çekmecede," dedi sabırsız bir tonlamayla. Dediği çekmeceyi açtım ve nihayet malzemeleri buldum. Hepsini alıp yanına gittim. Önüne diz çökerken ortadaki cam sehpayı da yanıma doğru çektim. Malzemeleri üzerine bıraktım. Elimin biriyle dizlerini aralarken sırtını koltuğa yasladı. Başını da arkaya atarak bakışlarını benimkilerden sakındı. Bacaklarının arasına girdim.

Pamuğa tentürdiyotu boca ederken boğuk bir sesle, "Senin yüzünden ölürüm diye mi endişe ettin?" diye bir soru yöneltti. Havadaki ellerim dondu. İrileşen gözlerime anında yaş oturdu.

"Doru," dedim çatallı bir sesle. Duygu patlaması yaşamamak için kendimi zor tutarken bir de böyle şeyler söylemesi...

"Bundan sonra beni kimse korumasın. Benim yüzümden kimse ölmesin."

Başını kaldırdı, hiçbir şey demeden bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Şehit olmak için asker oldum. Buna yemin ettim. O kadar da dramatik bir şey söylemedim," dediğinde beni rahatlatmak için böyle söylemediğini biliyordum ama yine de öyle düşünmek istedim. Konuşmaya devam etti. "Buna mecbur değilsin. Kimin yanına gitmek istiyorsan onun yanına git. Ben başımın çaresine bakarım." Havadaki ellerimi dizlerimin üzerine indirdim.

"Ben senin bu halde olduğunu bilmiyordum. Seninle konuşmak için gelmiştim."

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," diyerek sözümü kestirip attı. "Özür falan dilemek zorunda değilsin."

"Beni kırmak hoşuna mı gidiyor?" diye yükseldim. Gözümdeki yaş yanağıma indi. Hemen yakalayıp sildim. "Eğer bu seni mutlu edecekse devam et!"

Dudak kıvrımları imalı bir gülümsemeyle yükseldi. "Senin derdin ne? Söylesene?"

Konuşmak için ağzımı açıyordum ki eğildi ve elimdeki pamuğu alıp yarasına bastırdı. Dişlerini sıkarak, "Bir aydır seni izliyorum," dedi. "Keyfin yerindeydi. Şimdi ne bu halin?" Nefes aldı ve başını tekrar koltuğun arkalığına yasladı. Yarasını bakmadan temizlemeye devam etti. "Beni arkanda piç edip bırakmak canını sıkmış gibi değildi..." Gözlerim büyüdü.

Onun karşımda yaralı bir şekilde oturması bile canımı yakarken elimi dizine sertçe indirdim. Canı daha çok yansın istedim. Çünkü benimkine kayıtsız kalması canımı yakıyordu. İnleyerek öfkeli bakışlarını yüzüme doğrulttu. Ayağa kalktım. "Madem izliyordun gördüğün bu muydu? Keyfimin yerinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana söyledikleri kalbimi kırmaktan daha fazlasıydı. Ben onu düşünmekten kendimi bile unuturken, o baktığı yerde gününü gün eden bir Erva mı görüyordu?

Verecek daha fazla bir cevabı yokmuş gibi imayla güldü. "Erva, git buradan! Ona git!" Başıyla kapıyı işaret etti.

Dişlerimi sıktım. Her defasında bana *git* diyemezdi! Benimle konuşmak için bile tahammülü kalmamış mıydı? Ellerimi dizlerine koydum ve ona doğru eğildim. Yüzlerimiz eşitlenirken dişlerimin arasından, "Olmak istediğim yerdeyim ben," dedim üzerine basa basa. "Keyfim hiç yerinde değil üsteğmen. Öncesinde de sen sebep oldun, şimdi de sen sebep oluyorsun!"

Duygusuz bir sesle, "Neden?" diye sordu. "Bir kez daha kalbimle oynamak mı istiyorsun? Az mı geldi?"

Başımı salladım. "Öyle yapacağım. Ömür boyu kalbinle oynayacağım. Az geldi."

Bakışları yüzümü dolaştı. Gözleri gözlerime denk düşünce duraksadı. "Son kez soruyorum," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

Gözlerini devirdi ve burnundan güldü. "Bir şey değişmeyecek. Neden uğraşıyorsun ki?"

Elindeki pamuğu aldım ve bacaklarını tutarak yine dizlerinin arasına girdim. Yarasına üfleyip pamuğu üzerinde dolaştırdım. Mahir'in dediği gibi endişe edilecek bir yara değildi ama eti parçalanmıştı. Atılan dikiş de muntazam görünüyordu. Fakat böyle zorlamaya devam ederse kanatmakla kalmayıp patlatacaktı. Şunu yaparken bile canının yandığına emindim. Soğuk nefesimi üzerinde dolaştırmaya devam ettim. Karın kasları gerildi. Eli elimin üzerine kapanıp beni durduracakken havada yakaladım ve elini karnının yanına indirerek sabitledim. "Bu nasıl oldu?" diye sordum.

Ters bir şekilde, "Benim bir şeyim yok," diye cevap verdi. "Sen bir de onları gör."

"Hayattalar mı ki?"

Kaşlarını kaldırarak baktı. "Hayatta olmalarına ihtimal var mı?" Buruk bir şekilde güldüm. Gözlerini bir kez daha gözlerimden kaçırdı. "Çabuk bitir şunu. Gitmem gerek."

Pamuğu bırakıp sargı bezini aldım. "Nereye?" Benimle konuşuyorken bu bozulsun istemiyordum.

"İzmir'e dönmeden önce yapacağım şeyler var." Koltukta doğruldu. Sargı bezini açmama yardım etti. Ellerimin titrediğinin farkındaydı. "Sen kalıyorsun," diye bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Baban bir süre İzmir'e dönmeni istemiyor."

"Hımm... Öyle mi dedi?" Ben evime dönmeye kararlıydım. Korunma olmadan.

Sargıyı yarasının üzerinden geçirirken ona yardım ettim. "Hayır, ona ben söyledim."

Dudaklarım aralandı. "Ona *Erva gelmesin* mi dedin?"

Burnundan güldü. "Ne haddime? Ceylin'in mahkemesi görülene, suçları ve cezası kesinleşene kadar kalabilir diye öneri sundum, o da mantıklı buldu."

"Bunun daha ne kesinleştirmesi olacak ki? O canıma kastetti. Yedi askeri şehit etti."

Gözlerime dik dik baktı. Sargıyı sırtından geçirdi. "Bu daha ispatlanmadı. Hiçbirini kendi yapmadı. Köpekleri ötmezse ispatlanamaz."

"Evime girdi!" diye bağırdım. "Beni tehdit etti!"

"Senin değil," dedi sargıyı yaranın üzerinden bir kez daha geçirirken. Ben artık bırakmıştım, o sarıyordu. "Orası benim evimdi. Tehdit ettiğinde şikâyetçi oldun mu? Sana benden ayrılmak kolay geldi."

Ağzımı açıp bir şey diyecekken kaşının biri *sus* dercesine yukarıya kavislendi. "Sevmiyordun, duyguların yeterli değildi, ben âşık olduğun o adam değildim. Anladık! Ama sen ondan korkup kaçtın!"

"Ondan korksaydım seni en başından sevmezdim. Sen yokken..."

"Erva," dedi adımın üstüne vurgu yaparak. "Geldi geçti. Sen artık özgürsün. Geçmişi anlatmak seni haklı çıkarmayacak. Ben anladım. Buraya tekrar olalım diye gelmedim. Senden bir karşılık falan beklemiyorum. Seni koruyuşum o yüzden değildi. Görevimi yaptım. Vicdan yapmana gerek yok."

Burada vicdanımı rahatlatmak için mi olduğumu düşünüyordu? Aptaldı. "Dün *canım canından ileriydi* dedin," diye fısıldadım.

Ne diyeceğini bilmez gibi bocaladı. Teslim olmak yerine, yine beni kırmayı seçti. "Eminim gelmeseydim de bana gerek kalmazdı. Onun seni nasıl koruduğunu gördüm."

Kimden bahsediyordu? En başından beri vurgu yapıp durduğu kimdi?

"Anlatmama izin verecek misin?" diye sordum çaresizce.

"Erva," dedi omzumu tutarak. "Bana bir şey anlatma. Sen çizdiğin yoldan yürü. Beni de artık rahat bırak."

"Seviyorum," dedim gözlerim dolu dolu. Böyle bitsin istemiyordum. "Çok-"

Başını salladı. "İnan ben de seni sevdim. Gittiğin gün bir yemin verdim. Bir daha ne başkasını severim ne de seni-"

Elimi ağzına kapattım. "Deme öyle. Senin içindi..." Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bittiğini, benden gittiğini bilir gibiydi. Konuşamıyordum.

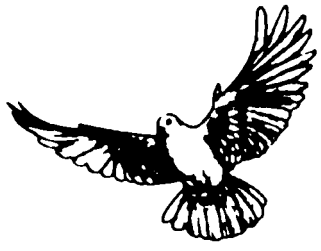
Elimi ağzından çekti. "Sen bir daha benim için bir şey yapma." Ağzından dökülen her söz öyle keskindi ki her biri kalbime saplanıyordu. "Sen bence bir daha birini de sevme. Sonrası kötü oluyor."

Kapının ardında adım sesleri işittim. Öncesinde aktığını fark etmediğim gözyaşını başımı yana doğru çevirerek gizledim ve hızlıca sildim.

"Erva," diyordu Mahir. "Kahvaltı hazırlamış annem. Kızlar ona yardım ediyordu. Sen yanlarına insene. Ben de Doru ile konuşayım." Nemli bakışlarımı ona çevirdim. "Boşuna uğraşma," dedim yutkunarak. "Çoktan bitirmiş."

Ayağa kalktım ve Mahir'in yanından geçerken Doru'nun dediğini duydum. "Ben de çıkıyorum. İşlerim var. Konuşacak bir şey yok."

Derin bir nefes aldım. Fakat boğuluyormuşum gibi hissettiren, boğazımı tıkayan o his geçmedi.

5. BÖLÜM
GERÇEK OLDUĞUNA İNANDIR

Doru Demir'den

"Çıkıyor musun?"

Ayakkabılarımın bağcığını sıkılaştırdım. "Biraz dolaşacağım."

"Konuşmamız gerekiyor ama sen kaçıyorsun."

"Eve yeni geldim, Mahir. Adliye çok karışıktı. Konuşacaksan bunu konuşalım ama diğer konulara kapalıyım."

"*Diğer konular* dediğin Erva." Onun en öncelikli konusunun Erva olduğunu elbette biliyordum. Erva evden ayrıldığından beri yakamdaydı. Adliyede neler olup bittiğini bile merak etmiyordu. İki lafından biri hata ettiğimdi. Sıkıntıyla soluyarak yerimde doğruldum. Ellerimi ceplerime soktum. "Düne kadar uzak dur dediğin Erva!" dedim kaşımı kaldırarak. "En başından beri birlikte olmamız yanlışsa şimdi benimle ne konuşacaksın?"

"Sen aptalsın oğlum," dedi Mahir kaşlarının arası çatılırken. "Harbi körsün. Gerçekten bana inanıyor muydun?"

"Hayır," dedim burnumdan nefeslenerek. "Ona inanıyordum." Kapıyı açtım ve gözünün içine baka baka dışarıya çıkıp kapıyı çektim.

Bahçe kapısına doğru adımlarken bakışlarım önümdeydi. Adliyeden eve döneli sadece beş dakika oluyordu. Yorgun olmama rağmen evde durmak istemiyordum. Bunun en büyük nedeni Mahir'di. *Bir de o...*

Onu düşünüyordum ve bu bir karadelik gibiydi. Günlerdir o karadeliğin içinde boğuluyordum. Sabah ona karşı sergilediğim tutum, hissettiklerimin yalnızca küçük bir kısmıydı. Kırgınlığımın hacmi o kadar büyüktü ki kendimi hissedemiyordum. Ona *git* derken bile benden çok onu taşıdığım şu beden Erva'ya sağır kalıyordu. En çok da kendime.

Söylediklerini asla aşamıyordum. "*Ben seni değil, günlüğümdeki o adamı sevdim.*"

"*Babana benzediğin için senden nefret ediyorum, seni sevmiyorum.*"

Babama benzediğim için beni sevmeyen annem mi, yoksa günlüğündeki adama benzemediğim için beni sevmeye devam edemeyen Erva mı canımı daha çok yakıyordu?

Derin bir nefes aldım. Bunun ayrımını yapmak, hangisinin daha şiddetli bir acı yaydığını hesaplamak güçtü. Aynı diyemezdim ama neticede ikisi tarafından da sevilmiyordum.

Yaralarımı seven biri... O biri Erva sanmıştım. Gerçek beni gördüğünü, ne olursa olsun gerçek beni sevdiğini...

Dışarıdan bakıldığında dağ gibi görünürdüm. Düşmanına korku salan, yıkılmaz sanılan. Lâkin içi hiç büyümemiş, darmaduman edilmiş, yağmalanmış biriydim. Ben sevgiyle kandırılmıştım.

Böyle biri, birini sevmemeliydi. Hiç sevilmemiş bir çocuksan ya sevgi vereni öldürürdün ya da severek öldürürdün. Benim gibiler severek ölürdü.

İçime aldığım havayı yanaklarımı şişirerek bıraktım. Bahçe kapısını açtım ve kapattıktan sonra sırtımı kapıya verip bir süre ellerimi ceplerime sokarak sokağı seyrettim. Her şeye rağmen onu kırmak, tüm olanların suçlusu oymuş gibi ona kızmak canımı sıkıyordu. Canımı yaktığı için bile ona kızmak yanlış geliyorsa benim bu yanlıştan kurtulmam gerekiyordu. Fakat Erva hiçbir zaman yanlış olmamıştı. Beni sevemedi diye ona gönül koymak yanlışın ta kendisiydi. İşte benim bunu aşmam gerekiyordu.

"Komutanım," diye seslendi karşı evin kapısında bekleyen erlerden biri. Dalgın bakışlarım onun yüzüme dikkatle bakan gözlerine kayarken er, "Erva Hanım yürüyüşe çıktı. Halil ve Cem de onunla gitti," dedi. Benim bundan neden şimdi haberim oluyordu?

"Ne zaman?" diye sordum kaşlarımın arasını sıkıntıyla yakınlaştırarak.

"İki saat oluyor. Sizden çıktıktan sonra evde ancak yarım saat kaldı."

"Neden söylemediniz oğlum? Mahir burada değil miydi? Ona niye haber vermediniz?" diye tersledim. "Yine sahile mi gitti? Ara hemen Halil'i, öğren!"

Hemen telefonunu çıkardı. Arama tuşuna basarken tedirgin gözleri bana bakmaktan çekiniyordu. "Erva Hanım çok bunalmıştı. Artık koruma istemediğini söyledi. Halil ve Cem onu zor ikna etti. Neredeyse yalnız gidecekti. Her şey kontrolümüz altındaydı-"

"Sizin kontrolünüze," dedim kükrer gibi. "Köpekleri hâlâ her yerdeyken ne kontrolü!" Yumruğumu sıktım. Karşı taraf telefonu açmamışken deniz tarafına doğru hızla adımlamaya başladım.

"Sorun yok komutanım. Sadece yürüyor! Bizimkiler yanında," diyordu ama iyice hızlandığımdan artık onu duymuyordum. Bu çocuk biraz saftı. Onlardaki rahatlığın nedenini biliyordum. Ceylin tutuklandı diyeydi. Fakat tehlikenin geçtiğini onlara kim söylemişti ki?

Çiçekçinin köşesinden dönüp doğruca sahile indim. Etrafta yürüyen insanlar dışında kimse yoktu. Öğlenin en sıcak saatlerinde olduğumuzdan güneş tepedeydi. Aklı olan bu saatte yürüyüşe falan çıkmazdı. Tabii canı fazla sıkkın değilse. Onun canını ben sıkmıştım.

Telsizi arka cebimden çıkardım. Düğmeye basarak, "Halil," dedim. Bir süre cevap gelmedi. Sonra telsiz cızırdadı, "Üsteğmenim," diyen Halil'in sesini duydum.

"Neredesiniz? Hemen rapor ver!" Öfkeliydim. Bana haber vermemenin cezasını hepsine teker teker kesecektim.

"Yürüyoruz komutanım. Bu defa biraz uzun sürdü. Bayağı ilerledik. Ancak hâlâ sahil şeridindeyiz. Cem geri dönmek için Erva Hanım ile konuşuyor."

"Geliyorum. Yerinizde kalın ve daha fazla ilerlemesine izin vermeyin."

Halil'den ilerlemeyeceklerine dair kesin cevabı alınca adımlarımı hızlandırdım. Fakat hayli ilerlemiştim ki bir şey oldu. Yanımdan son sürat siyah bir Vito geçti. Sahil şeridinde bu kadar hızlı araç kullanan akıllı ya cezaya susamıştı ya da birine gidiyordu. Arkasından bir araç daha aynı hızda geçince bende frenler koptu. Plakası yoktu! Koşmaya başladım ve bu süre zarfında telsizi çıkarıp, "Güvenli nokta!" diye bağırdım. "Sahilden ayrılın! Köpekleri burada!"

Ses gelmedi. Kan beynime hücum ediyordu. Düşünme yetimi kaybediyordum. Endişeden ter içinde kalırken, "Pusu lan, pusu! Pusuya düşürüldünüz!" diye bağırıyordum. Tam da o anda bir silahın patlama sesini işittim. Telsizi fırlatırken bacaklarım sonu zorladı. "Erva!"

Ardı ardına taranma sesleri kulakları sağır edercesine sahili inletiyordu. Sahilde olan üç beş insan da ateş açılan yerden uzaklaşmaya, kurtulmaya çalışılırken ben delirmiş gibi onların kaçtıkları yere ilerliyordum.

Bombaların üstümden yağmur gibi yağdığı çatışmaların arasında çok kalmıştım ama hiçbirinde böyle elim kolum bağlı, çaresiz olduğumu hatırlamıyordum.

Sonunda görüş alanıma siyah Vito girdiğinde bakışlarım hızla sahilin diğer tarafını taradı. Cem ve Halil'i göremiyordum ama sahil şeridinde olmadıklarını, ara sokakta savunmaya geçtiklerini anlayabiliyordum.

Yön değiştirip yolun karşısına koştum. O esnada belimdeki silahı elime alıp emniyetini kaldırdım. Birilerini aramalı ve yardım çağırmalıydım. Bunu biliyordum ancak silah seslerini duyup geleceklerini de biliyordum. İçimden dua ettim. Bu cendereden bizi çıkaracak her şeye ihtiyacım vardı.

Karşı ateşin açıldığı ara sokağa saptığımda mermiler yanımdan sekiyordu. Hiç durmadan bu sokağı tarıyorlardı. Açık hedef olmak umurumda bile değildi. Koşmaya devam ettim. Tam da o anda Halil'i bir evin köşesinde, sahilde park halinde duran araca ateş ederken gördüm.

Cem bir konteynerin arkasındaydı. İkisi de pes etmenin sınırındaydı. Çünkü yanlarında yeterli mermi yoktu. *Erva neredeydi?*

"Halil!" diye bağırdığımda Halil bir anlığına bana baktı. Sonra tekrar önüne döndü ve ateş etmeye devam etti. Cem ise dikkat kesildiği yerden bakışlarını ayırmadan, "Komutanım!" diye bağırdı. Sesi çatallı ve endişeli çıkıyordu.

"Yan sokakta kaldı. Bizden ayrıldı. Yanına gidemiyoruz. Mahir Yüzbaşı'ya haber verdik. Geliyorlar komutanım." Sesi ağlamaklıya dönmüştü. Bunlar daha anne kuzusuydu. Belki de daha önce böyle bir çatışmanın içinde hiç kalmamışlardı.

Fakat ben onlar gibi değildim. Kimseye boyun eğmezdim. Hele düşmana, zinhar! Gözümü kararan ve beni kendimi güvene almadan yan sokağa koşmaya zorlayan şey ise Erva'ydı. Can bu sokakta değildi. Olmazsa nefes alamayacağım o, burada değildi! Dikişlerimin patladığını ve ilk haline göre çok daha fazla kanın gömleğimi ıslattığını hissediyordum.

Sokağa girdiğimde buranın diğerine göre daha fazla tarandığını gördüm. Açılan ateş askerleri durdurmak, Erva'yı yok etmek içindi.

Bakışlarım sokağı tararken alnımdaki ter damlaları yanağıma indi. Ciğerlerim patlıyordu. Sadece nefes almak için duraksadım ve onu gördüm.

Duvarın dibine sinmiş, iki büklüm kalmış, elleriyle yüzünü kapatıyordu. Dudakları bir şeyi mırıldanıyor ve bunu sürekli tekrar ediyordu. Korkuyordu.

"Erva!" diye seslendim. Elleri yüzünden kayarken göğsüm şiddetle içime çektiğim nefesle şişti. Yüzü ıslaktı. Ağlıyordu. Kocaman açılmış gözleri gözlerime kilitlenirken sessizce başını iki yanına salladı. Bana söylediği ilk şey, "Onlar iyi mi?" oldu. Onlar dediği kimdi?

Dudakları saklandığı duvarı sıyırıp parçalayan bir mermiyle aralandı. Gözlerimden ayırmadığı gözlerinde şimdi daha fazla korku vardı. Beni inceliyordu. "Vuruldun mu?"

Başka bir mermi kulağımın dibinden patlayarak geçerken çınlama kafamın içine yayıldı. Gözlerimi sadece bir an için yumdum. Sonra da eğilip ona baktım. Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Sana geliyorum."

"Gelme," dedi başını iki yana sallayarak. "Yoruldum, Doru. Çok yoruldum. Böyle yaşamaktan yoruldum."

Duvarın dibinden sürünerek ilerlerken gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. "Yaşamayacaksın," diye söz verdim. Dudaklarını tek bir çizgi haline alana kadar birbirine bastırıp söylediğime itiraz edercesine başını iki yana salladı. Bir kez daha, "Onlar iyi mi?" diye sordu. Onlar dediği erler miydi?

Başımı salladım. "İkisi de iyi."

Gözlerini yumdu. Yüzündeki rahatlamayı gördüm. Başı duvara yaslanırken, "Kendime çekmeye çalıştım," diye fısıldadı. Onu duyduğumda gözlerim belirginleşti. Bu yüzden mi onlardan ayrılmıştı; onlar iyi olsun diye mi? Artık ona çok yakındım.

"İşe yaramasına sevindim." Hem ağlıyor hem gülüyordu şimdi. Yanına varınca kolumu açıp onu arasına çektim. Başı göğsüme yaslandı. Derin bir nefes aldı. Sonra rahatlamaya çalışır gibi bıraktı. Fakat titriyordu.

Havayla göğsümü şişirdim. Silah sesleri artmıştı. Artık daha fazla kişinin etrafta olduğunu ayırt edebiliyordum. Yan sokaktan Halil'in sesini işittim. "Destek geldi!" Bu beni rahatlatmadı.

Dünya kulaklarımdaki *çın* sesinden ibaret gibiydi. Yaklaşan ayak seslerini işitiyordum. Ateş sürüyordu ve bize yaklaşanların onlardan olduğunu iyi biliyordum.

Erva'nın eli gömleğimi beni yanında tutmak istercesine sıkıca kavradı. "Sakın gideyim deme. Benim için asla bunu yapma üsteğmen..."

Beni tutan küçük eline, titreyen ince parmaklarına baktım.

Onda ne kadar vardım bilmiyordum ama parmak uçlarıma kadar ondan ibaret, onunla doluydum. Onu unutmak hiç kolay değildi. Ancak bunu düşünmek için ne yeriydi ne de zamanıydı. Başımı duvarın kenarından sadece bizi neyin beklediğini görmek için çıkardım. Nişan aldım ve çatlaktan fışkırır gibi her köşeden çıkan leş sürüsünden kendime ilk kelleyi seçtim. Kolumun altında tuttuğum Erva'ya, "Yanımdan sakın ayrılma," diye fısıldadığımda silahım çoktan ateş almıştı.

O günden tam iki gün sonra kendime gelebildim. Kanamam ilkine göre daha fazla olunca bu beni halsiz düşürmüştü ve iki günün tamamını yatarak geçirmiştim. Artık kendimi daha iyi hissediyordum. Salondaki koltuğa oturmuş, pencereye yansıyan güneşin ışığını izliyordum. Günün karanlığa gömülmesine en azından üç saat vardı. Bense uzun zamandır karanlık taraftaydım. Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir an yoktu. Şu an bile o günkü çaresizliğini düşünüyordum. Mahir, babasının onu evde tuttuğunu ve Erva'nın kötü olduğunu söylemişti. Albay kızını dışarıya çıkarmamakta haklıydı. Bana, "Keşke başlamasaydınız, en azından Ceylin'in asıl kimliği ortaya çıkana kadar," demişti.

Onun bu kadar tehlikeli olduğunu sezerken, Erva *böyle başlarsak biteriz* derken neden bildiklerime, hissettiklerime sağır kalmıştım ki? Bunun pişmanlığını asla üzerimden atamayacaktım.

Salonun kapısı aralandı. Bakışlarım oraya kayarken Mahir aralanan kapının önünde belirdi.

"Yasin gelmek üzereymiş. Ender de senin için endişeleniyor."

Alayla güldüm. "Benim endişelenecek neyim var ki? Domuz gibiyim. Yine ölmedim."

Mahir yanımdaki tekli koltuğa otururken ona ters bir bakış attım. Ne söyleyeceğini biliyordum. İki gündür beni Erva'nın asıl hisleri konusunda ikna etmeye çalışıyordu. "Hiç sırası değil, Mahir. Yine bana *görev bitti, her şey normale döndü* konuşması yapma! Çünkü biz onunla asla eskisi gibi olamayız."

Sahildeki çatışmaya sebebiyet verenlerin tamamı yakalanmıştı. Ceylin, suçları konusunda henüz yeterli delil olmadığından -ne kadar acı bir durumdu değil mi, her şey bu kadar ortadayken- iki ay sonraki davaya kadar içeride kalacaktı. Cezmi Aşir ondan daha şanssızdı. En azından onu kaçakçılık suçuyla içeride tutabiliyorlardı. Didim'deki evi izinsiz kullanması, Ceylin'in askeri lojmana girmesine ve Erva'yı tehdit etmesine yardım etmesi yargılandığı konular arasındaydı. Tüm bunlar ikisini ne kadar içeride tutmaya yeterdi?

Mahir ellerini oturduğu koltuğun kolçaklarına koydu ve bana doğru eğildi. "Neden olamayacakmışsınız? Onu seviyorsun. O da seni seviyor," dedi. Düne kadar albayın tarafında olan adam söylüyordu bunu. Bana *ondan uzak dur* diyen adam.

Burnumdan güldüm. "Vicdan yapıyor. Onun beni sevdiği falan yok. Uzatma, kalbini kırarım."

Kaşlarının arasının çatıldığını gördüm.

"Ceylin'in onu tehdit ettiğini ve bunun etkisinde kaldığını biliyorsun değil mi? Senden ayrılma kararını-"

"O gün bana neler söylediğini gayet iyi hatırlıyorum. Sen de biliyorsun. Ceylin'den etkilendiyse bile asıl ayrılık sebebi bu değildi. Bana neyi ispatlamaya çalışıyorsun?"

"Buydu," diye vurguladı Mahir. Dirseklerini dizlerine dayayarak bana doğru eğildi. "Oğlum bu kız sana aşkını daha nasıl anlatsın? Senin için senden vazgeçmiş-"

"Konuşmak istemiyorum, Mahir! Belli ki beni anlamayacaksın. Artık içimde ona karşı umut olsun istemiyorum," diyerek ayağa kalktım. Gözleriyle beni takip etti. Sonra o da yerinden kalkıp karşıma dikildi. "Bıçaklar nerede?" diye sordu.

"Ne bıçağı?"

"Benim sırtına sapladığım, onun kalbine!"

Acı bir tebessümle başımı iki yana salladım. "Senin sırtıma sapladığın bıçakların," dedim işaretparmağımla göğsüne vurarak. "Hiç hükmü olmadı ki. Ben kızsam da bunu neden yaptığını biliyordum. Sonuç ortada. Onu korumakta haklıydın. Ben düşüncesiz davrandım."

"Beni anlıyorsun ama onu anlamıyorsun, öyle mi?" diye sordu kafasını sallayarak. "Benimkinin hükmü yok ama onunkinin var."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Mahir? Erva beni sevmiyor lan! Sen daha ne istiyorsun benden? Ne olsun istiyorsun?"

"Bunu sana onun dili söyledi. O andan sonra hiç gözlerine baktın mı? Önceden de yaptığın gibi oradan, onun bakışlarından kaçtın değil mi? Çünkü yenilmekten korktun." Kolunu pencerelere doğru savurup orayı işaret etti. "Doru!" dedi yükselerek tehditkâr bir tonda. "Şuradan seninle izledim.

Geceleri gözümüze uyku girmedi. Ama onun da girmedi. Sanıyor musun ki likede diye! Bu kız seni düşünmekten, sana bir şey olacak diye korkmaktan gözüne uyku girmedi." Boğazımdaki acı büyüdü. Yutkunamadım, bir şey diyemedim.

O ise canımı yakmaktan çekinmeden devam etti. "Bana geldi, yalvardı. Nefes alıp göğsünü şişirirken başını yana çevirerek gözlerini kaçırdı. "*Abi*, dedi yalvardı o gün. *Bizden olmaz. Bana neden ver, bana güvenmez ama sana güvenir onu sevmediğime ikna edecek neden ver*, dedi."

Bakışları ne düşündüğümü görmek için gözlerime çevrilirken başını salladı yordu. "Her gün sana *seni sevmiyor* dedim. Hepsi ondan uzak dur diyeydi. Ulan ben Allah'tan korkarım! Sen aşkından ölürken izleyip yaranı kanatmak için ne derdim vardı? Aklını başına topla. Tüm bunlara deli karının teki sebep oldu. Ama o deli nasıl da hepimizi alt etti," dedi kendisi dahil hepimizi küçümser gibi. "Onu senin canınla tehdit etti. Ne deseydi Erva? *Ben seviyorum, aşığım ölürüm de ayrılmam, istersen onu öldür ama yine de bırakmam mı* deseydi? Alayla gülümsedi. "Aşk adamı gerçekten aptallaştırıyor. Aklını alıyor, aklını." Ona yaptığım gibi iki parmağıyla kalbimi dürttü. Yükseldiği yerden aşağılara indi. "Kalbini alıyor, Doru," diye fısıldadı çatallı çıkan sesiyle.

"Gülru'ya söyleyeceğim," dediğinde daha ne söyleyeceğini bilmezken başımı salladım. "Onu alıp buraya getirsin. Bu aptalca şey son bulsun." Derin bir nefes aldım.

Kapıya doğru adımladım. "Nereye?" diye seslendi. Elim kapının kolundayken durdum ve yüzümün yanını ona çevirdim. "Sandığın gibi değilse o zaman Allah'tan kork. O gün bana söyledikleri çok gerçekti." Ona doğru döndüm. "Ben onun günlüğündeki adam değilmişim. Tanıyınca her şey değişmiş." Bunları benden ilk defa duyuyordu. Hiç bu kadar açık konuşmamıştım. İfadesi değişerken aralanan dudaklarının arasından cılız nefesini bıraktı. "Bu ne demek ne bilirim. Annemin çocuğuydum ama o beni sevmiyordu. Babama benziyordum ve ona göre onun çocuğu değildim. İkisi arasında bir fark görmüyorum. İkisinin de nedeni vardı. *Bendim.*" Boğazımdaki yumru büyüdü. Kapının kolunu sıkarken, "Gelirse kendimi tutamam," dedim. Hâlâ kendime direniyordum. "İşte o zaman Allah'tan kork, beni ikna ettiğin için, bir kez daha inandırdığın için..."

Bir fısıltı gibi, "Sana hiç yalan söylemedim," dedi.

Buruk bir tebessümle, "Öyle mi?" diye sordum.

Bocaladı. "Hepsi senin ve onun iyiliği içindi. Tartıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu. Cevap vermedim. Gözlerini gözlerime dikerek devam etti. "Bana o gün *kardeşliğimizi bitirdin* demiştin." Bana doğru adımladı. Elini omzuma koydu ve orayı sıktı. "Daima yanındayım ve kardeşiz. Bu, söylediğim yalana rağmen değişmedi. Çünkü içten içe biliyordun sana asla ihanet

etmeyeceğimi, kardeşin olmaya devam edeceğimi. Aile olmak yalnızca kan bağı değildir, Doru. Kelle koltukta göreve gidip gelirken düşünmeden kendini onun önüne atabilmektir. Ben bu defa kendimi Erva'nın önüne attım. O da benim kardeşim. O istedi, ben de düşünmeden yaptım."

Acı bir tebessümle gülerken elini omzuma vurdu. "Gelsin mi?" diye sordu.

Kısık, pürüzlü bir sesle, "Gelsin," dedim. Bu, korkmama engel değildi. O yokken günlüğünü okumaya devam etmiş, orada yazdığı adamı tanımaya çalışmıştım. Her satırında zamanı geriye alabilmeyi ve onu görmediğim her anı değiştirmeyi istemiştim. Onun tarafından sevilmek dünyanın en güzel şeyiydi. Sevilmemek ise ölümden beter... Ne var ki tüm bu gelgitlerin arasında onu çok özlemiştim.

Erva'dan

Herkesin söylediği tek bir şey vardı. *"Ceylin artık içeriden çıkamayacak. Her şey sonunda yoluna girecek."*

Gelişmeleri babamdan öğrensem de buna inanmak güçtü. Hepsi beni yatıştırmak için böyle konuşuyordu. Fakat ben hâlâ olanların tesiri altındaydım.

Pencerenin perdesini bırakıp yatağıma doğru adımladım. Hiçbir şeyin yoluna gireceği yoktu.

Babamla konuşmuştum. Artık İzmir'e dönmek istiyordum; ek izin aldığım işimin başına dönmek ve olan her şeyi unutmak.

Doru'yu en son iki gün önce görmüştüm. Mahirlerin ve babamın gelişiyle onunla ayrılmıştık; ben güven altına alınırken, o saldırıyı bastırmaya devam ediyordu.

Gülru'dan öğrendiğim kadarıyla yarasındaki yoğun kanama onu halsiz düşürmüştü ve yataktan çıkmıyordu. Bugün daha iyi olduğunu da söylemişti.

Yanında olmayı çok isterdim. Fakat buna yeltenecek bir şey yapamıyordum. Bana olan tavrının değişmediğini biliyordum. Onu anlıyordum.

İstanbul'un göbeğinde yaşanan bu olay; olan ve olacak her şeyin özeti niteliğindeydi. Ceylin'in tıkıldığı delikten çıkamayacağının hiçbir garantisi yoktu. O şeytanın ta kendisiydi.

Benim İzmir'e dönmek isteyişim yenilgiden ya da korkudan değildi. Ben çoktan yenilmiştim. O, Doru'yu kendine aldığı ilk an beni yenmişti.

Yatağa oturdum ve kapalı pencerelerde bakışlarımı dolaştırdım. Az önce Doru'yu karşıdaki pencerede görebilmek için oradaydım. İçimi çekerek kendimi yatağa bıraktım. Yüzüme dağılan saçları kulağımın arkasına çekerken kapım açıldı. Annem olabileceğini düşünüyordum ama gelenin Gülru olduğunu gördüm. Yatakta uzanan beni süzdükten sonra kaşlarını kaldırdı. Sonra da elini sallayarak, "Hadi kalk!" dedi. "Gidiyoruz."

"Nereye?" Söyleyebildiğim tek şey bu oldu çünkü kolumdan tutup beni yataktan kaldırdı.

"Bizimkiler yemek hazırlıyormuş. Yasin görevden döndü biliyor musun? Buraya geliyormuş."

"O görevde miydi?" O kadar çok bilmediğim şey vardı ki. Neyin doğru neyin yalan olduğunu artık ayırt edemiyordum. "Doru beni görmek istemiyor."

Ona itiraz olarak sunabileceğim yalnızca bu vardı ama o bakışlarıyla kabul etmediğini vurguladı.

"Öyle değil," dedi Gülru beni merdivenlere yönlendirirken. "Hem iyi mi halt ediyordu sanki? İnsan içinde bir sorgular, değil mi?"

"Neyi sorgulayacaktı? Anlamıyorum, Gülru."

"Minerva," dedi beni basamakta kenara çekerek. Fısıldayarak konuşuyordu. "Mahir bununla konuşmuş!"

"Neyi?" dedim gözlerim belirginleşirken.

"Olan her şeyi. Az önce aradı. *Erva'yı da al, gel* dedi."

"Beni mi görmek istiyor?" Öfkesi o kadar sahiciydi ki onun bana karşı yumuşama ihtimaline artık inanamıyordum.

"Bilmiyorum," dedi yumuşak bir tonlamayla. Eli omzumu sevdi. "Şu an ne düşünüyor olursa olsun, bu adam kapında yatmış. Bir ay pencerenin önünden ayrılmamış. Uyumamış, yememiş, içmemiş. O bu haldeyken pes mi edeceksin?"

"Etmem," dedim net bir şekilde. Hiç etmemiştim ki. En azından sevmekten vazgeçmemiştim.

"Aferin," dedi gülerek. "Aferin benim kardeşime."

Yarım bir tebessümle dudaklarımın yükselmesine izin verdim. Yine umutlanıyordum ve az sonra hayal kırıklığına uğramayacağımın kimse garantisini veremezdi.

"Hem Gümüş de geliyormuş. Kadir onu almaya gitmiş. Sabahtan beri ortalarda yoktu zaten. Gümüş *herkes oradaysa ben de geleceğim* demiş."

"Onun nereden haberi olmuş ki? Yoksa abisiyle-"

"Haberi yok. Nereden bilsin sizi? Hadi acele edelim. Seninki masayı kuruyormuş."

"Geleceğimi biliyor mu?" diye sordum beni yürümem için çekiştirirken.

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum. Şimdi göreceğiz. Eğer aklını başına toplamadıysa elimi masaya vuracağım. *Yeter* diyeceğim!"

"Onun ne suçu var ki?" dedim cılız bir sesle. "Kalbinin kırılmasına neden olan bendim."

Ayağımda ev terlikleriyle beni kapıya çıkardı. Bunu fark edince, "Gülru," dedim ama durmadı. "Anlamalıydı," dedi az önce söylediğim şeye karşılık. "Senin onu ne çok sevdiğini bilmiyor muydu sanki?"

"Sevmiyorum dedim. Nasıl anlayacaktı?"

"Ooo," dedi Gülru kızar gibi. "Sen de aynı benim gibisin. Kendinden çok onu düşünüyorsun." Yolun ortasında birden durdu. "Âşık!" dedi net bir şekilde gözümün içine baka baka. "Sen de âşıksın. Bu barışmanız için yeterli." Derin bir nefes aldı. "Of, ne çok soru sordun. Yoruldum be! Bir ay boyunca telefonda üzüntünü, aşk acını dinledim. Şimdi sen de keyiflen istiyorum."

"Hiç anlatmadım," dedim kendimi savunarak. "Soru falan da sormadım."

"Sözlere gerek mi vardı? Kaç defa ağlarken yakaladım seni. Ona çok âşıksın, Erva."

Öyleydim ama Doru anlamak istemiyordu.

"Hadi," diyerek beni eve doğru yönlendirdi. Hâlâ elimi tutuyordu. Parmaklarımı çekip elimi avucundan kurtardım. "Tamam, geliyorum." Elbisemi düzelttim. Saçlarımı da.

Bana bakarak sırıttı. "Güzelsin, hep güzeldin."

Gülru kapıyı çalarken nefesimi tuttum. *Bir gülümseme Allah'ım, ihtiyacım olan sadece ondan gelecek bir gülümseme* diye içimden dua ettim.

Kapıyı Sadem teyze açtı. Kadın elinde salata tabağı tutuyordu. "Geldiniz mi? İçeriye gelin hemen. Kadirler de yoldaymış. Yasin de birazdan burada olur."

Tebessüm ederek açtığı kapıdan içeriye girdim. Gülru hemen arkamdaydı. Çekinerek Sadem teyzenin yönlendirmeleriyle arka bahçeye açılan kapıya doğru adımladım. Gülru'nun da dediği gibi Doru bahçedeki beyaz metal masaya tabakları yerleştiriyordu. Ender de çatal bıçakları açıyordu. Sadem teyzenin, "Mutfaktayım," dediğini duydum.

Beni ilk fark eden ve sıcak bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakan Ender oldu. "Erva!" Elindekileri masanın kenarına indirip hızlı adımlarla yaklaştı ve kollarını açıp sarıldı. Ona sarılırken gözlerim Doru'daydı. İşine devam ediyor ve olduğum tarafa bakmıyordu. Neden gelmiştim ki? Daha şimdiden pişmanlık hissediyordum. Yine kalbimi kıracaktı.

"İyi misin?" diyen Ender'e cılız bir sesle, "İyiyim sanırım," diye cevap verdim. "Ya sen?"

"Sen iyiysen hepimiz iyiyiz," diyerek uzaklaştı. "Yemek yememişsin. Grev mi yapıyorsun?"

Gözlerimi kıstım. "Ne grevi?" Yemek yiyemiyordum ve bunu da Gülru biliyordu.

"Aşk," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Sonra da tüm yüzüne yayılan bir sırıtışla başını salladı. Onu çok özlemiştim ama elimi ensesine yapıştırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Yemek yemeye fırsat olmadı," dedim tekdüze bir sesle.

Gülru, "Ender!" diye seslendi kapıdan. "Gel, yardım et. Mutfakta yığınla iş var. Boş konuşma."

Gülru'nun onu mutfağa çekmesi oldukça kurtarıcı bir hareketti. Kalsaydı patavatsızlık yapmaya devam edeceğinden emindim.

Yalnızca ikimiz kalınca öksürerek sesimi temizledim. Onun tarafından fark edilmemek sinir bozucuydu. Gerçi bilerek yapıyor olmalıydı, beni görmezden geliyordu.

"Gülru çağırdı," dedim kısık bir sesle. "Hatta zorladı." Cevap vermedi.

Ender'in masaya bıraktığı çatal bıçakları aldım. Teker teker dizmeye koyulurken, "İyi misin?" diye sordum ona bakmadan.

"İyiyim," dedi neredeyse duymakta zorlanacağım bir tonlamayla. Tabakları dizmeyi bitirdiğini gördüm. Karşıdaki palmiyelerin altında duran mavi beyaz çizgili bahçe koltuğuna doğru yürüyerek benden uzaklaşıyordu.

"Mahir'le konuşmuşsunuz."

Aldığım cevap yine sessizlikti. Koltuğa oturdu ve yarasını kasmamak için kalçasını öne doğru kaydırarak bel boşluğuna hasır kırlentlerden birini yerleştirdi. Bakışlarımız buluştuğunda ifadesini inceledim. Dalgındı ve bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. "Konuştuk. Senin beni hâlâ sevdiğini söyledi."

Yüzümde hafif bir acı tebessüm belirdi. Hâlâ her şeyin bitmiş olduğuna inanıyordum. Eğer Doru beni gerçekten sevmeye devam ediyor olsaydı karşımda böyle durmazdı. "Şey," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. *Sen de artık beni sevmiyormuşsun.* "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. O kadar mı bitmişti? Bir sandalye çekip oturdum. Ayakta durmak zor geliyordu. Ya da bacaklarım artık beni taşıyamıyordu.

Arkamdan yaklaşan adım seslerini duydum. Gülru yanımdan geçti ve Doru'nun koltuğunun yanında duran ses sisteminin düğmesine bastı. "Burası neden cenaze evi gibi?" Telefonunu hoparlöre bağlayıp bir şarkı başlattı.

Onu, "Zaten öyle değil mi?" diye cevapladı Doru.

Bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakıyordu. O kadar kötü hissediyordum ki kendimi. Ona yabancı kalmak ölüm gibiydi. Uzansam dokunacağım kadar yakın ama bir o kadar uzak...

Gözlerim nemlendi. Kırpıştırarak bakışlarımı onunkilerden kaçırıp masanın üzerinde duran ellerime indirdim. *Neyse, buraya gelmek bir hataydı.*

Gülru bahçeden ayrılırken Sadem teyze elinde ekmek sepetiyle geldi. Onu Ender takip etti. O da cam bir servis kabının içinde fırınlanmış et yemeği taşıyordu.

Kalkıp onlara yardım etmek istiyordum. Ancak gücü çekilmiş bacaklarımı denesem de adım atamayacak gibiydi.

Ender tabağı masanın ortasına indirirken bana bakarak gülümsedi. Kendisine gülümsemeye zorladım.

"Yardım," dedim elimi masaya koyup kalkacakken. "Yardım edeyim." Buradan uzaklaşırsam daha iyi hissedebilirdim.

Doru, "Ender," diye seslendi. İkimiz de duraksayıp ona baktık. "Buyur komutanım."

"Erva yemez onu."

İnsanın kalbi takla atar mıydı, bu kadar heyecanlanır mıydı? Bu belki bir ışık değildi ama benim için o ışık büyüdü, çatırdayarak yangına dönüştü. Fonda Gülru'nun açtığı şarkı, *Gel Barışalım Artık** ile kalbim onunkiyle bir dansa tutuştu. *Doru, gel barışalım artık...*

Bana bakıyordu ve gözlerini çekmiyordu. Zorlanarak yutkundum.

"Bizi," dedi Ender'le konuşarak ama bana bakmaya devam ederek. "Biraz yalnız bıraksanıza. Bahçeye kimse gelmesin. Çıkıp Mahir'e falan bak. Seninle konuşacakları vardı." Ender'in keyifle gülümsediğini gördüm. Bense olduğum yere çöküverdim. İyi ki altımda sandalye vardı. Yoksa kesin yere kapaklanırdım.

Ender, "Emrin olur komutanım!" dedikten sonra bahçeden ayrıldı.

"Senin," dedi yeşil gözlerini gözlerime dikerek. "Gelmen gerek." Elini koltukta boşlukta kalan yere vurdu. "Ben gelemiyorum." Yüzümde o kadar hızlı bir gülümseme vuku buldu ki bu sevinç gözlerimi doldurdu. Ben onun tarafından umutlandırılmaya hazırdım. Kalbimi yine kıracağını bilsem de buna razıydım.

Masadan destek alarak kalktım. Bakışları yüzümü dolaştıktan sonra ayağımdaki ev terliklerine indi. Şu anın içine ne kadar hazırlıksız dalış yaptığımın kanıtı gibi duran terliklerimle bir adım geri çekildim. "Gülru'nun işi. Beni evden o kadar hızlı çıkardı ki."

"Gelmeni o mu istedi?" diye sorarken kısılmış yeşil gözleri gözlerimdeydi.

"Hıhım," dedim daha fazlasını söylemeye gücüm yokmuş gibi.

Başını koltuğun arkalığına yasladı. Gözlerini gözlerime kilitledi. "Neden buradasın? O istedi diye mi?" Bir önceki sorunun bir benzeriydi. Neyi duymak istiyordu?

"Sen buradasın diye," dedim doğru olan neyse onu dillendirerek.

Başını tek sefer salladı. Bu defa, "İki gün önce neden sahile yürümeye çıktın? Tehlikeli olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu. Konunun değişme hızı beni afallatırken cevap aradığı şeyin aslında farklı olabileceğini düşündüm.

"Canım sıkılmıştı," dedim bakışlarımı onun gözlerimden ayırmadığı gözlerinden kaçırarak.

"Neye?" diye sorduğunda gözlerimiz tekrar buluştu. Bilmiyor muydu? O gün beni gerçekten çok üzmüştü.

"Sana," dedim sandalyenin arkasını tutarak. "Söylediklerine..." Kaşının biri havalandı. "Daha doğrusu söylemediklerine," diye düzelttim.

"Ne söyleyecektim ki?"

---

* Sertab Erener'e ait bir şarkı.

Az önce beni yanına çağırdığında hızlanan kalbim giderek ritmini düşürüyordu. Şu tavrı... Belki de boşuna hayale kapılıyordum.

"Seni istemiyorum, sevmiyorum desen anlardım," dedim ağzımın içinden konuşur gibi. "Aynı benim yaptığım gibi. Beni senden ancak sen ayırabilecekken bunu yapmıyorsun ama kalmıyorsun da..."

"Bunu neden söyleyecektim?" diye sordu. "Ben senin gibi yalancı değilim." Koltukta doğrulmaya çalıştı. Ani hareketi yüzünün buruşmasına neden olurken yarasını zorladığını anladım.

Ona doğru tek bir adım attım. Fakat kendimi yerimde kalmaya zorladım. "Yaran mı?" diye sordum endişeyle.

Başını salladı. Asla beklemediğim o şeyi söyledi. "Yaram. Çok acıyor. Sen tarafı."

Nefes almaya çalıştım çünkü bunu yapmak zorlaşıyordu. *Ben tarafı... Ben hâlâ onda mıydım?*

Ona doğru bir adım attım. "Senden başkası..." dedi başını koltuğun arkasına yaslayarak. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Sarmasın diye sürekli kanattım."

Hıçkırdım. Çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. Sonra ona doğru bir adım daha attım.

"Gel de sarılayım. Gel de tüm boşluklarım sen dolsun."

Ağlıyordum işte. Tam önünde durduğumda koltukta doğruldu. Bana alttan bakarak elimi tuttu. Bacaklarını araladı. Kendine doğru çekti. Dizinin birinin üzerine oturduğumda derin bir nefes aldım. Bacaklarım bacaklarının arasından sarkarken, o koluyla dizlerimi sahiplenip iyice kendine çekti. Bu anı yıllarca beklemişim gibi sıkıca boynuna sarıldım. Çalan şarkıda diyordu ki: *Bir selam lütfet, bu ne çok hasret, gel barışalım artık. Can özüm bahar geldi.*

Tüm boşluklarımı onun kokusuyla doldururken, Doru'nun dudaklarını, burnunun temaslarını boynumun yanında hissettim. İçim titriyordu. Beni sevişlerine sarhoş olurken bunun bir rüya olduğunu sanıyordum. "Doru," diye fısıldadım bir hıçkırıkla bölünerek. Kucağına kıvrıldım. Yarasından sakındım ama bu kadar hasret kalmışken neyi ne kadar yapabildim, bilmiyordum. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim..." Hıçkıra hıçkıra söylediğim her özürde saçlarımı okşadı.

"Şşşt," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Ayrılırken ağzından zehir akıttın, hepsini içtim. Öldüm. Şimdi kollarımdasın ya. Yaşamak işte bu kadar kolay."

Bir kez daha, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Avucumu yüzünün yanıyla doldurdum. Yanağını öptüm. "Özür dilerim. Ne kadar gerekiyorsa o kadar dilerim. Telafisi ne olacaksa... Kalbini kırdığım anı ne unutturacaksa. Söyle yapayım."

"Yanımdan ayrılma yeter," dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. "Bir daha gitme."

Ağlarken güldüm. Burnumu çekerek başımı salladım. "Hiç! Hiç gitmem."

"Konuşmayalım. Ben seni böyle tutayım. Ayrıyken sarılamadığım kadar sarılayım, kokunu soluyayım, saçlarını seveyim..." Parmakları çenemi kavrayıp kaldırırken gözlerini gözlerimle buluşturdu. Sonra kıyamaz gibi dudaklarını burnumun ucuna bastırdı. "Öpeyim. Bende azalmayan seni içime daha çok alayım. Konuşma, bu rüya gibi gelmesin. Her an kaybolacakmışsın korkusuna kapılmayayım. Şu an bana gerçek gelene kadar sadece sarıl bana. Sen dolayım, seni kendimle doldurayım. Azalan ne varsa taşsın. Ben sana doyayım. Doyamam ama bırak yalnızca seni seveyim."

"Ne yaparsan yap," dedim bir fısıltı gibi. Boğazımı yırtan acı hasreti yuttum. "Bana rüya gibi geleceksin. Geçen zaman bir aydan biraz fazlaydı ama ömür gibi geldi. Ben susayım, sen konuş. Yanımda olduğuna, bu anın gerçek olduğuna beni inandır."

6. BÖLÜM
SANA DAİR

Onunlayken zaman öyle hızlı akıyordu ki. Durdurmaya ne benim gücüm yeterdi ne de onun. Yalnızca bir sözle mümkün olabilirdi. *"Bundan sonraki tüm zamanlarım senin, tüm anlarım."*

Doru'nun dakikalar önce söylediği şeyi düşünürken, "Kadir aradı," dedi Yasin. Sargılı olmayan kolunun altına az önce görüşme yaptığı telefonunu sıkıştırarak. Bahçedeki masanın üzerini kontrol ediyordu. Masada yok yoktu ama bakışlarından anladığım kadarıyla ona yemekler az gibi görünüyordu.

Buradaki tek yaralı artık Doru değildi. Yasin görevde vurulmuştu ve sargılı kolunu görünce hepimizin yüreği ağzına gelmişti. Fakat o bunu umursamıyor, aynı Doru gibi kolundakinin küçük bir sıyrık olduğunu savunuyordu. "Akşam trafiği yoğunmuş ama en geç yarım saate burada olacaklarmış. Gümüş çok acıkmış." Gözlerini Doru'ya çevirdi. "Ben bir şeyler daha alayım. Bunlar yetmez."

Doru kaşını kaldırdı. "Daha ne alacaksın? Gözün mü aç? Her şeyden fazla fazla var."

Yasin yutkunarak, "Doğru, gözüm aç benim ama karnım da aç," dedi. "Canım ızgara kaburga istiyor. Kaç gündür açlıktan kırıldım. Görevden yeni döndüm."

Onun ağzını sulandıran, ayıla bayıla anlattığı şey benim yüzümü buruşturdu.

"Sen de günlerdir doğru dürüst bir şey yiyemedin değil mi?" diye fısıldadı Doru. Bana soruyordu. "Canının istediği bir şey var mı? Nasılsa açlıktan gözü dönmüş Yasin gidecek. Söyleyelim alsın." Başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. "Nereden biliyorsun?" diye sordum kapanan gözlerimi açık tutmaya çalışarak.

Kadirlerin gelişi uzun sürmüştü. Tahmin ettiğimizden bir saat daha geç. Masadaki yemeklerin çoğu soğumuştu. Gülru, "Bunların geleceği yok," diyerek oğlunu beslemek için teyzemlere geçerken, Sadem teyze de istirahat etmek için odasına çıkmıştı. Fırsattan istifade Mahir de teyzemlerle ve oğluyla vakit geçirmek için yan eve geçmişti. Yemek saati geldiğinde hepsine haber verecektik. Ben de beklemekten hem çok acıkmıştım hem de Doru'nun omzunda

uyuyakalmak üzereydim. Bu yüzden Yasin'in yemek konusunda gözünün dönmesini anlıyordum.

"Biliyorum, seninle ilgili her şeyi biliyorum. Ayrıyız diye sana kayıtsız kaldığımı mı düşündün? Hem," dedi eli belimin yanını sıkarken. Beni iyice göğsüne doğru çekti. "Zayıflamışsın."

"Ender'in de dediği gibi," dedim gözlerimle bahçede ispiyoncu Ender'i arayarak. Oradaydı işte. Bahçenin diğer ucundaki koltuğa oturmuş, çaktırmadığını sanarak bizi dikizliyordu. "Aşk grevindeydim." Parmaklarımın kemikli kısmıyla boynunun yanını sevdim. "Ama şimdi doydum."

Gözlerinin kenarına kadar sıcak bir gülümseme yayıldı. "Ben daha doyamadım. Muhtemelen de doyamam," dedi kulağıma doğru eğilerek. Sesindeki erkeksi tını tenimi ürpertti.

Başını kaldırıp bir anda, "Ender," dedi gür sesiyle gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Baktığın yeri görüyorum oğlum!"

Ender sırıtışını gizlerken ben yüzümün yanını onun göğsüne sakladım.

Yasin de gülüyordu. "Pis röntgenci. Kalk, benimle alışverişe geliyorsun," dediğinde, "Ne röntgeni?" diye karşılık verdi Ender kendini savunur gibi. Ayağa kalktı ve Yasin'e doğru adımladı. "Ben şu an için ne çok dua ettim, haberin var mı? Bırakın da bakıp dualarımın karşılık bulduğuna şahit olayım."

"Uzatma!" diye çıkıştı Doru ama ses tonundan onun da güldüğünü anladım. "Alışverişi abartmayın. Hemen gidip dönün." Doru, belimdeki kolunu daha sıkı sararak bedenimin iyice göğsüne sokulmasına neden oldu. Halimden öyle memnundum ki.

Avucumu göğsünün üzerine kapattım. Başım hâlâ omzundaydı ve ben onun sıcağında, neredeyse kolunun altında duruyordum. "Aşağıda bir restoran vardı. Geçen gün fark ettim. Hâlâ açıksa oradan alın yemekleri. Ender sever oranın etlerini," diye seslendi bahçeden çıkmaya hazırlanan Yasin'e doğru.

Tok ve keyifli çıkan sesini göğsünden dinlerken, "Sebze de alın, Erva et yemez," diye ekledi. Sonra dudakları başımın üzerine temas etti. "Ama bugün biraz yese iyi olur."

Bu öyle bir anlık istekle olabilecek bir şey olmasa da, "Emredersiniz üsteğmenim," dedim.

Dudaklarının altındaki saçlarımı öptü. "Emretmiyorum," dedi gülerek. "Öyle olsa iyi olurdu diyorum. Hem yaz kış üşümen de bu yüzden bence."

Yanağımı gömleğinin üzerinde kaydırarak bakışlarımı yüzüne doğru çevirdim. Yasin ve Ender gözden kaybolurken, "Üşüdüğümü de mi biliyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Ben aslında senden çok şey biliyorum."

Şaşkınlığım yüzümde belirgin hale geldi. "Gözlerine bakmadığın kızın halinden haberdar-"

"Şşşt," diyerek susturdu beni. "*Gözlerime bakmayan* deyip durma artık. Kördük, göremedik. Bedelini misli misli ödedik. Hâlâ ödüyoruz," dedi iç çekerek. Nefeslenirken sert göğsü başımın altında yükselip usulca alçaldı. Hırlamak demek bazen sevdiğinin nefes alıp vermesi demekti.

O öyle yapınca ben de daha bir keyifle iç geçirdim. Kocaman eliyle saçlarımı seviyordu. Barıştığımızdan beri olanlardan hiç konuşmamıştık. Bunu bilerek kaçtığının farkındaydım. "Olanlardan konuşmak istemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadım.

"Şimdilik. Geçen zamanı düşününce bir ayrıldığımız an geliyor aklıma bir de Yankı."

"Yank-"

"Adını anmanı istemiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Anlayışla başımı salladım. "Ama bilmelisin ki boşuna kendini şartlıyorsun. O benim için çocukluk arkadaşından başka bir şey değil."

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. Parmakları saç diplerimde gezindi. "Ama ayrıyken insan en kötüsünü düşünüyor."

"Doru, ben geçekten özür dilerim. Biliyorum bunun bir hükmü yok ama gerçekten o gün kalbini kırmak istemedim. Seni bu kadar çok severken yapoğum, söylediğim her şey beni bitirdi."

"Erva," dedi koluyla başımı nazikçe sarıp saç diplerimi öperek. "Artık o günün bir yalan olduğunu biliyorum. Fakat bunun kötü bir yanı da var."

"Kötü yanı mı?"

"Artık gerçekten ayrılmak istesen de sana inanmayacağım. Ölene kadar peşindeyim."

Dudağımın kenarı yükseldi. "Ayrılan kim?"

Derin bir nefes çekti. Göğsü alıp verdiği nefeslerle usulca inip kalkarken "Az önce ne konuşuyorduk biz?" diye sordu.

"Yaz kış üşümemin nedenlerinden bahsediyordun," dedim. "Doğru ya." Hatırladığım şeyle göğsünde doğruldum. "Başka ne biliyorsun?"

"Sırayla gidelim mi?"

"Nasıl sırayla?"

"Benim de kendimi senden dinlemeye ihtiyacım var. Sen yokken günlüğünü defalarca okudum."

"Okumaya devam mı ediyorsun? Ben sandım ki benden her şeyinle uzaklaştın."

"Oradaki adamın neyini sevdiğini öğrenmek istedim."

İfadem düştü. Başparmağı yanağımı okşayarak değişen ruh halimi toparlamaya çalışırken gözlerimi kaçırdım. Bir defa daha özür dilesem değişen bir şey olmayacaktı. Ben onda yarattığım hasarı nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum.

"Sorun değil," dedi kısık bir sesle.

"Sorun," dedim kendime kızar gibi.

Başımı tekrar göğsüne yatırdı. "Nerede kalmıştık?" dedi konuyu son kez kapatmaya çalışarak. Düşünceli bir şekilde "Başka," diye tekrarladı. Elini kaydırıp dudaklarımın üzerine parmaklarını temas ettirdi ve orayla oynamaya başladı. Parmağı iki dudağımın tam üzerine baskı uyguladı. Altdudağımı aşağıya doğru aralarken aklımdaki her şeyi unuttum. Amacı da buydu. Gözleri orada dolaşıyordu. "Köpeğimi benden çok sahiplendiğini biliyorum," diye fısıldadı.

Hangi köpekten bahsediyordu? Onun bir köpeği yoktu ki.

Araladığı dudaklarımın üzerine kısa ama yoğun baskı uygulayan bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde hepten kendimden geçmiş haldeydim. Dudağımı içgüdüsel olarak dilimle ıslatıp mayışmış bir sesle, "Hangi köpeği sahipleniyormuşum ben?" diye sordum. Sesim yakın mesafe duran dudaklarına çarpar gibi oldu, soluklarımız birbirine karıştı.

"Asker, senin deyiminle Kahve," deyince kaşımın biri havalandı. Aynı dağınık ifade yüzüme yayılırken, "Benim köpeğim olan Kahve mi?" diye sordum. Güldü. "Benim köpeğim olan Kahve," dedi.

Göğsünde duran elimi yukarıya kaydırıp boynunun yanına çıkardım. Sonra diğer kaşımı da kaldırdım. Avucumu yanağıyla doldurdum. Başını çevirip yüzlerimizi eşitlerken, "O benim köpeğim," dedim doğrusu buymuş gibi.

Bir kere bile onları yan yana görmemiştim. Üstelik Kahve sahipsizdi. Öyle değil miydi? Belki yanılıyorumdur diye geçmişte dolaşıp durdum ama bulamadım. İkisinin yan yana olduğu tek bir an dahi hatırlamıyordum.

"Nasıl senin köpeğin?" Gülüşünden salınan sıcak soluğu yüzüme dağıldı.

Başını sallayarak, "Bayağı benim köpeğim," dedi.

İkna edici görünüyordu. Hem de çok.

Dudaklarını dudaklarımın üzerine sürterek, "Bahçede ona sarılıp öptüğünde de benim köpeğimdi. Henüz benim bile tam anlamıyla giremediğim kulübene zorla soktuğunda da benim köpeğimdi," dedi gülerek. Daha da inandırmak adına, "O hep benim köpeğimdi. Şerefsiz benden önce sevdirdi kendini sana," diye ekledi.

"Ama çok alıştım ben ona. Sahibi yok sanıyordum. Onun sen olabileceği aklıma bile gelmezdi."

Başparmağı yine altdudağıma dokundu. Üzerinde yumuşak hareketlerle sürtünerek dolaşırken, dudakları içine çeker gibi üstdudağıma kapandı. Kendimden geçtim. Kayboldum. Parmağının sıcağında, öpüşünün yoğunluğunda dağıldım. Aralık kalan dudaklarımdan içeriye dilini kaydırdığında çekinmeden tadına baktım. Sızlanma benzeri minik bir iniltiyle ağzımın içini doldururken tatlı bir rüzgâr ensemdeki saçları süpürdü. Başparmağı yanağımı, dudağımın kenarını seviyordu. Elim yüzünü daha çok avuçladı, sakallarını sevdi.

Artık bir hayli uzamışlardı ve ben aralarına parmaklarımı sokabiliyordum. Serinliğini avuçlarımın her bir noktasında hissediyordum.

İkimiz de ayrılmakta zorlanır haldeydik. Duraksayıp sonlandırmaya çalışıyordu ancak geri çekilecekmiş gibi hissettiğim anda dudaklarımı tekrar ağzıyla kaplıyordu.

Sonunda nefeslerimizin tükendiği, kalplerimizin deli gibi attığı bir anda ayrılmayı başaran o oldu ve alınlarımızı birbirine yasladı. Şimdi çenemin üzerinde olan başparmağı orayı seviyordu. "Benim olan her şey senin," dedi. Konuştuğumuz konunun ne olduğunu unutmuştum. Sadece andaydım. Bunu gözlerine dağılmış gibi bakan gözlerimden okumuş olacak ki, "Kahve," dedi serseri bir gülüşle. Alnımı öptü. Az önce yaptığımız şeyden çok etkilenmişçesine başını koltuğun arkalığına yaslayıp beni de göğsüne çekti. Belimdeki eli orayı tutmayı asla bırakmıyordu. Parmaklarının her dokunuşunu elbisemin ipeksi, ince kumaşının altında hissedebiliyordum.

Her zamanki gibi yeşil, dümdüz bir elbiseydi. Fakat kumaşı o kadar inceydi ki. O da bundan hoşlanmış gibi kumaşın üzerinde elini yukarı ve aşağıya doğru hareket ettiriyordu. Her dokunuşunda çıplak eli, kumaşsız tenimde dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu.

Nefesim ve kalbimin çarpıntıları bir düzene girene kadar bekledim. Sonunda, "Neden söylemedin?" diye sordum. "Ben gerçekten barınaktan getirildi sanıyordum."

"Öyleydi zaten," dedi Doru. "Ama hiçbir zaman lojmana ait olmadı. Onu gidip barınaktan direkt ben aldım. İlk başlarda babamların çiftliğinde bakıyordum. Eğitimlerini falan da ben verdim. Ama sonra her veda zamanı peşime takılır oldu Asker. Fark etmişsindir, çok zeki bir köpek. Dayanamadım alıp lojmana getirdim. O gün bugündür de ayrılmıyoruz. Sanıyorum senin lojmana taşındığın zamanlara denk geliyor onu yanıma alışım."

"Ben lojmana ilk geldiğim andan beri Kahve'ye âşığım biliyor musun?" Başımı göğsünden kaldırıp, biraz yerimden doğruldum ve üzerine doğru eğildim. "Adı Kahve benim için," diye ekledim. Onun köpeğiydi ve bir ismi de vardı ama ben kabullenmezdim bunu. Dilim dönmezdi bir kere ona Asker demeye.

"Nasıl istiyorsan öyle seslen," dedi Doru beni rahatlatmak ister gibi. "Zaten artık Asker deyince komutlarını falan dinlemiyor. Onu da alıştırmışsın yeni adına."

Güldü, güldüm. Sonra bir durgunluk çöktü, boşluğa daldım. Daldığım yerden o çıkardı. "Sıra sende. Günlüğünde yazmayan bir şey ver bana. Beni gerçek anlamda tanıdığından beri fark ettiğin bir şey."

Doru hâlâ ayrılırken söylediğim şeylerin etkisindeydi. Bundan kurtulmaya çalışıyordu. Benden istediği onu rahatlatmamsa seve seve yapardım.

Fakat günlüğümde yazmayan bir şey vermek zordu. Ben onu çok iyi tanıyordum ve hepsini günlüğüme yazmıştım.

"Bu işine yarar mı bilmiyorum ama ben seni her şeyinle seviyorum. Sana dair her şeye âşığım. Kollarını, bana onlarla sıkı sıkı sarılışlarını. Şımaracaksın ama..." dedim çenesinin altından ona bakarak.

Burnundan güldü. "Sen söyle, şımarmam."

"Çok yakışıklı bir adamsın," diye tamamladım sözlerimi. Parmaklarımın kemikli kısmını yanağında gezdirdim. Sakalları derimi çiziyordu ama bu güzel bir histi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Dudağının kenarı yükselirken, "Devam et," diye mırıldandı.

Dudağımın kenarını ısırdım ama o bunu görmedi. "Ses yakışıklılıktan sayılır mı bilmiyorum ama çok yakışıklı sesin var üsteğmen."

"Ses yakışıklılığı," diye tekrar etti. Dudağını aynı benimki gibi ısırdı ve göğsünü sarsarak güldü. Başını iki yana sallarken, "Bu iyi geldi," dedi.

"Sevindim."

Elimi yukarıya kaydırıp dağınık saçlarını sevdim, alnına dökülen birkaç tutamı parmaklarımla tarar gibi geriye attım. O sırada gözlerini araladı ve yüzünde en sevdiğim yeri, yeşillerini gözlerimin önüne serdi. "Gözlerinden bahsetmeme gerek yok sanırım. Bundan günlüğümde çok fazla bahsetmiştim. Öncesi ya da sonrası... Değişen hiçbir şey olmadı. Ben seni iyi ya da kötü bütün yanlarınla, her şeyinle seviyorum."

"Şu an hâlâ rüya gibi geliyor," dedi bir anda. Gözlerini gözlerime kilitlerken ifadesi durgunlaştı. "Benzerlerini çok gördüm. Neredeyse her gece, uyuyabildiğim her an. Beş dakika sonra son bulmayacağına, yanımdan kalkıp gitmeyeceğine inanmak istiyorum."

İtiraf ettiği şeyi ben de yaşıyordum. Bu an gerçekten rüya gibi geliyordu. Ondan ayrılmak o kadar zor olmuştu ki. Beni bir ömür affetmez sanırken şimdi böyle kolay olması...

İçini çekti. "Sıra bende. Kahveyi çok sevdiğini hep biliyordum," dedi parmakları ensemdeki saçlarla oynarken. Bu defa demleyip içtiğim filtre kahvelerden bahsediyordu.

"Evinin ya da kulübenin önünden ne zaman geçsem alırdım o kahve kokusunu. Sonra..." dedi derin bir nefes alarak. "Uykunda bazen konuşuyorsun."

"Konuşuyor muyum?" Onunla ne zaman uykumu paylaştığımı düşündüm. Onun evinde kaldığım anlardan birinde miydi?

"Çok hareketsiz yatıyorsun. İnsanda kontrol etme ihtiyacı doğuyor. Nefes alıyor mu diye bile endişeleniyor."

"Başka," dedim duraksayınca. Anlatmaya devam etsin istiyordum.

"Bir aydır," dedi boğuk bir sesle. "Her gece sana geldim. Uykunu sevdim, uyurken seni seyrettim."

Göğsünde doğrulurken yüzümde şaşkınlık vardı. O ise bana dümdüz bir ifadeyle bakıyordu. Yeşilleri bahçe ışıklarının altında ışıl ışıldı. "Nasıl?" diye sordum titreyen sesimle. "Bir aydır..."

"Sen benden ayrıldın ama ben senden ayrılamadım," dedi. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlarken elinin içini yanağımla doldurdu. Parmağı yanağımı seviyordu. Doğru mu anlıyordum?

"Çikolatalar!" dedim kafamda yanan ışıkla.

Kaşlarının arası çatıldı. "Az bile yaptım. Hepsini onun bir tarafına-"

"Doru," diyerek böldüm sözlerini. "Onları sen mi çöpe attın?"

Başını sallarken yüzünde en küçük pişmanlık yoktu. Eli yanağımı iyice sahiplendi. "Sana kızgındım ama sen o anda bile benimdin. İçime öyle bir sızmışsın ki bana bile yer kalmamış. Şu an rüya gibi geliyor diyorum ama ben senin rüyandan hiç uyanamadım. Unutmaya çalıştım. Yalan değil. Dedim; *sevmiyor oğlum seni, yüzsüz müsün, gururun yok mu? Niye ona gidip duruyorsun?* Aşkta ve savaşta gurur olmuyormuş, Erva. İkisinde de aklın ve kalbin ele geçiriliyormuş. Sen," dedi yüzümü yüzüne yakınlaştırarak. "Beni ele geçiren tek kadınsın. Asla yapmam dediklerimi yaptıran, kalbimi tek bir sözüyle kırabilen ama her ne olursa olsun vazgeçemediğim tek kadınsın."

Elimi yüzüme salladım. Gözlerim sözleriyle nemlenirken, "Aaa," diye direnmeye çalışarak ağzımın içinde lafı geveledim. "Beni unutursun diye ödüm kopuyordu." Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Duygular bazen sözcüklerle ifade edilemiyordu. Beni biraz daha kendine yakınlaştırıp alnımı öptü.

O esnada Yasin ve Ender elleri kolları paketlerle dolu bir şekilde bahçeye giriş yaptı. Aramızdaki konuşma da böylelikle dağıldı.

"Ne çabuk döndünüz," deyince Doru, Ender elindekileri masaya bırakıp, "Kapatıyorlardı, son anda yetiştik. Ne bulduysak da aldık. Ev yemekçisiymiş dediğin yer," diye cevap verdi.

Onun sözünü Yasin devam ettirdi. "Çocuklara pizza vardı. İki dakikada hazırladılar. Köfte de var. Bize karışık ızgara aldık. Maalesef kaburga bulamadım." Bakışlarını bana çevirdi. "Sana da fırın sebzeli, patlıcanlı, adı değişik bir yemek bulduk."

Gülümsedim. Doru'nun göğsünden doğrulup sırtımı koltuğa yaslayacakken, beni elimden tutup tekrar üzerine çekti. "Dur böyle," dedi Doru. Kimseyi umursamıyormuş gibi bakıyordu.

"Nasıl da biliyor ama," dedim kaşlarımı oynatarak. "Patlıcan sevdiğimi."

Doru hafif bozulmuş gibi, "Ben de biliyorum yavrum," dedi eli sırtımda usul usul dolaşırken. "Senin patlıcan sevdiğini Kahve bile biliyordur artık. Bu çok da özel bir şey değil."

Yasin ve Ender'in masaya yemekleri açtığını görünce, "Ben de yardım edeyim size," diyerek ayaklandım.

Ender yeni gelecekler için masaya daha fazla bardak dizerken ben de hemen onun yanında durup elime bir yemek kutusu aldım ve karton kapağını açtım. İçinde tatlı vardı. Kestaneli tart. Ağzım sulandı. Çok severdim. "Bunu kim seçti?" diye sormamla Ender gülümsedi. "Kestaneyi sevdiğini de ben biliyorum." Doru mesele yapmasın diye kısık sesli söylüyordu. Herkes her şeyin farkındaydı. "Sen kestaneli her şeyi çok seversin."

"Ender ya," dedim bunu hiç beklemediğimden. Ben öyle çok tatlıcı biri de sayılmazdım aslında. Canım nadir zamanlarda içinde kestane olan bir şeyler çekerdi ama buna bizimkilerin pek şahit olduğunu sanmıyordum. İçimden ona sarılmak geldi. Aslında bu arkadaşlarımı ayrı ayrı çok özlemekten kaynaklanıyordu. Uzun sayılabilecek bir süredir dosttuk ve aynı lojmanda kapı komşusuyduk. Daha mühimi aileydik. Doru'dan ayrılınca sadece ondan ayrılmamıştım.

Kestaneli tarttan bağımsız, sadece duygu yoğunluğuyla, "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için." Ona sarılırken o da kollarını belime dolayarak, "Her şey senin içindi. İyisin ya," diye fısıldadı.

Bir an sonra her şey hazırdı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama tahminlerime göre on civarıydı.

Yasin elinde telefonla birden ayaklandı. "Kadir yazdı. Kapıdalarmış." Ben ayağa kalkarken Doru da Ender'e, "Mahir'e haber ver. Gelsinler," dedi. Yasin bahçeden onları karşılamak için giderken, "Ben de Sadem teyzeyi çağırayım." diyerek eve girdim.

Sadece beş dakika sonra hepimiz bahçede, masanın etrafında toplanmıştık.

Gümüş karşımda oturuyordu ve bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Yalnızca yanımda oturan abisine bakmak için gözlerini benden çekiyordu. Onunla son bir ay içinde birkaç kere telefonda görüşmüştük. Burada oluşumu kafa dinlemek için, tatil amaçlı sanıyordu ama diğerlerinden nasıl dinlemişti, bilmiyordum. Belki de sezdiği bir şeyler vardı.

"Ben bir kere kulübende oynadım," dedi annesinin yanından küçük Doru. Bakışlarımı tabağımdan ona kaydırırken, "Annem hiçbir şeye dokunma dedi. Öyle yaptım. Çok sevdim, yine oynayabilir miyim?" diye sordu.

Küçük bir tebessümle başımı salladım. "İstediğin zaman oynayabilirsin."

"Ne zaman döneceksin? Kahve seni çok özledi."

"Öyle mi söyledi?"

Sevimli bir ifadeyle başını salladı. Ona göre büyük bir parça pizzayı ağzına tepti. "Çok özlemiş. Ben köpeklerin dilinden anlayabiliyorum."

Dişlerimi göstererek güldüm. "Ne tesadüf, ben de."

"Annem de seni çok özledi," deyince küçük Doru, Gümüş'e çevirdim bakışlarımı. İfadesi huzursuzdu.

"Çok konuşamadık. Bir sorun yok değil mi, Erva?" diye sordu. Ses tonu kontrollüydü.

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. Doru'ya baktım. O da beni izliyordu.

"Yok," dedi sadece benim duyabileceğim kısık bir sesle.

"Sen nasılsın abi? Görev nasıldı?" diye sordu Gümüş.

"Her zamanki gibi. Ben iyiyim, Gümüş." Bu yalan olmasına rağmen Doru'nun sesi yumuşacıktı. Kardeşini özlediğini bakışlarından anlayabiliyordum. "Asıl sen nasılsın?"

Gümüş bakışlarını bana kaydırarak, "Eh işte..." dedi. "Herkes gidince İzmir çok yalnız kaldı. Lojman terk edilmiş gibiydi. Doru'ya oyun bulacağım diye canım çıktı. Zavallım bir yere de çıkamadı. O yüzden senin kulübeni kullanmak zorunda kaldık."

"Hiç sorun değil. Orası sadece bana ait değil ki. Ne zaman isterse orada oynayabilir."

Bir şey soracakmış gibi dudaklarını araladı. Bakışları yüzümde dolaşırken, "Neden öyle apar topar gittin-" diyecek oldu ama onu Gülru'nun sözleri böldü.

"Şu efkârı dağıtabilir miyiz? Bizimkiler görevden döndü, yine bir aradayız. Hayatımız şahane. Bir müzik nasıl gider?" Gümüş'ün sorusundan beni kurtardığı için minnettardım. Yalan söylemek konusunda hiç başarılı değildim.

Mahir, "Aç karıcığım. Şöyle kafa dağıtmalık bir şey olsun," deyince Gülru hemen ayağa kalktı. Kocasının kucağındaki Asaf'ın saçlarını sevdikten sonra ses sistemine doğru adımladı.

O sırada Gümüş masada bana doğru eğildi. "Gittiğin gün," dedi fısıldar tonda. Soracağı şeyden rahatsız gibiydi. "Abim, Mahir ile kavga etmiş. Erva sen-"

Doru onun sözlerini böldü. "Gümüş, abiciğim bunları sonra mı konuşsak?"

Bunu nereden duyduğunu bilmiyordum ama yutkunmak zorunda kaldım. Ellerimi masanın altına alırken, "Ben," dedim ama Gümüş konuşmaya devam etti. Abisine baktı. "Sen yoktun, Kadir yoktu, kimse yoktu. Erva da bir anda çekti, gitti. Bir aydır ne yaşandı diye düşünmekten kafayı yedim. *Erva* diye bağırıyormuşsun. Mahir ile küsmüşsünüz."

"Kim anlattı sana bunları?" diye sordu Doru.

Gümüş *ne önemi var* der gibi başını sallarken, "Neler oluyor sizin aranızda?" diye sordu.

Sorusuyla sandalyeme iyice sindim. Gümüş benim arkadaşımdı ve abisiyle olduğumu söylememiştim. Şu an benim için yerin dibine girmelik bir andı. "Olan her ne ise benden başka herkesin haberi varmış gibi hissediyorum," demesiyle Kadir yerinde dikleşip sesini temizledi. Doru, ondan hiç beklemediğim bir şekilde, "Biz birlikteyiz," dedi pat diye.

Gülru'nun açtığı müziğin sesi masanın üzerindeki sessizlikle dans ederken, Gümüş'ün sandalyesine yaslandığını ve bakışlarını ikimizde dolaştırdığını gördüm. Şaşkın mıydı yoksa kızmış mıydı anlayamıyordum. Yanaklarım utançtan zonkluyordu.

Artık Gümüş'ün yüzüne bakamıyordum.

"Sen ve Erva," dedi şaşkın bir tonlamayla. "Birliktesiniz. Bu şaka-"

"Şaka falan değil! Neden şaka olsun?" dedi Doru.

Gümüş, "Ceylin," diyerek onu öne sürdü. "Sen onunla birliktesin. Evlenecektiniz ya hani." Bakışlarımı kaldırdığımda göz göze geldik. Hemen sonra gözlerini benden kaçırdı ve diğerlerinde dolaştırdı. "Neden garipsiyorsunuz ki? Ceylin ile değil mi abim? Bu nasıl iş!?" Oflayarak sandalyesine yaslandı. "Anlamadım değil. Şüphelendim. Özellikle çiftlikteki halinizden, tavrınızdan ama ben bu kadarını beklemiyordum. Erva'nın gönlü falan kaydı zannettim," deyince Kadir karısının elini tuttu, *sus* dercesine sıktı.

"Gönlü kayan bendim!" dedi Doru sert bir şekilde. Beni savunmaya çalışıyordu ama olanı gizlemesi anlamsızdı.

Dudaklarımı zorlukla araladım. "Abini," dedim ve durup bir soluklandım. Gümüş benim arkadaşım olmasına rağmen yadırganmaktan korkuyordum. Belki de çoktan yadırganmıştım. Kalabalık içinde bunu konuşuyor olmak da durumuma hiç yardımcı olmuyordu. "Çok uzun zamandır seviyordum. Ama onları ayırmaya falan çalışmadım."

Doru elimi tutup durdurdu. "Açıklama yapmana gerek yok," dedi gözlerimin içine bakarak. Gümüş'e dönüp, "Seninle sonra konuşuruz. Şimdilik bilmen gereken tek şey ben onunla değilim ve hayatımda yalnızca Erva var," dedi.

Gümüş başını sallayarak gözlerini bir an için yine bana çevirdi. Sonra tabağına indirdi. Keyfi kaçmış gibiydi.

Doru'nun masanın üzerinden elimi tutan elini sıktım. Ender, içeceği bitenlere ne istediğini sorarak bardakları doldururken Kadir, Yasin'e koluyla ilgili soru soruyordu. Sadem teyze de ona sargısını değiştirmesinde yardım edebileceğini söylüyordu.

Mahir az önceki konu yüzünden kalan sessizliği dağıtmak istercesine meşrubat bardağını kaldırdı, "E bugünümüze de şükür, değil mi?" diye seslendi. Normalde masamızda alkol de olurdu ama bugün yoktu. Hâlâ şehit olan askerler için yastaydık.

Hepimiz bardaklarımıza uzandık. Gülru'nun o esnada yanında oturan Gümüş'ün kulağına fısır fısır bir şeyler söylediğini gördüm. Gümüş'ün öncesinde durgunlaşan yüzünde daha rahat, belli belirsiz bir gülümseme yakaladım. Bu az da olsa rahatlamama neden olurken, "Sıkma canını," diye fısıldadı Doru. Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. Eli sandalyemin altını kavradı.

Beni kendine yakınlaştırdıktan sonra kolunu belime sardı. Bakışlarını Gümüş'ün olduğu tarafa kontrol amaçlı kayarken, "O hiçbir şey bilmiyor" dedi. "Benim gerçekte onu sevmediğimi, o ilişkiye babamız iyi olsun diye başladığımı, birinin beni sevebilme ihtimaline inanmadığımdan seni göremediğimi, senin benim için ne kadar değerli olduğunu..."

Başımı sallamakla yetindim. Gümüş benim arkadaşımdı. Şu an hakkımda ne düşünüyordu bilmiyordum ama sonrasında konuşursak toparlayacağımızı biliyordum. Lâkin içimde dolaşan suçluluk duygusunu da aşamıyordum. Ezel başından çekindiğim bu değil miydi? Doru'yu sevmem yanlıştı. Hayatımdaki tek doğru oydu ama aynı zamanda bana yasaktı.

İçeceğimi yudumlarken Doru'nun eli *yanındayım* dercesine belimin yanını sıktı. Ona baktım ve tebessüm etmeye çalıştım. "Ben iyiyim," diye fısıldadım. O yanımdaysa başka hiçbir şeyin hükmü kalmıyordu.

Gülru'nun ayağa kalktığını gördüm. "Tamam, bu her zaman olmaz. Size bir şarkı söyleyeceğim," dedi keyifle. Amacı bizim keyfimizi yerine getirmekti biliyordum. "Sen de dahil ol. En azından mırıldan, o güzel sesini duyalım."

"Ben..." dedim dudağımı bükerek. "Pek havamda-"

"Söylersin, söylersin," dedi itirazımı yok sayarak.

Doru da, "Söyler," deyince kaçış olmadığını anladım.

"Sen başla, bir yerden girerim," dedim Gülru'ya.

Doru'nun eli belimin yanını sevdi. Kulağıma dudaklarını yaklaştırdı. "Yanımdan ayrılmadan," diye fısıldadı. İstemsizce gülümsedim. Beni, gitmek istesem de bırakmayacak gibi tutuyordu. Halimden asla şikâyetçi değildim.

Gülru, ikimizin birkaç ay önce aynı anda diline dolanan o şarkıyı söylemeye başlayınca yüzüme daha geniş bir gülümseme yayıldı. O zamanlar ben Doru'yla değildim. Bu şarkı benim bir çılgınlık yapmama neden olacak sözler içeriyordu. Sözleri bütünüyle bendi, benden gibiydi. O zamanlar beni duygulandıran şimdi sadece gülümsetiyordu. Ve birkaç gün öncesinde bütün şarkılar bana onu hatırlatıyor diye müzik bile dinleyemezken bugün onun aşkı şarkılar söyletiyordu.

"Tadı kalmadı hiç. Ne sabahın ne hayatın. Gün, gün azaldım. Sonum er ya da geç. Yine yollar, uçurumlar..." Gülru şarkının girişini mırıldanırken ben yine başka bir anın içindeydim. Doruların aylar önce görevden döndüğü ve lojmanın bahçesinde toplandığımız o gündeydim. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi Gülru ile şarkı söylemiştik.

Şarkının devamını bana bıraktı Gülru. Ona bakarak yüzümde bir gülümsemeyle şarkıyı devam ettirdim. Sözleri hâlâ dokunuyordu ama nitekim keyif veriyordu. *"Nasıl atlatılır ki bitmeyen bir afet? Acında bile var görülmemiş zarafet. Yokluğunun her anı sanki kıyamet. Bir yolu varsa hadi vazgeç."* Doru'ya baktım. Bakışları yüzümde dolaşıyordu. İfadesi dalgındı. Gülümsedim.

---

* Hande Ünsal – Sen Yokken

"Doldurdum yine sana bu gözleri. Söndürdüm yakıp yakıp o günleri. Kayboldum, adımı koydular deli. Sen yokken kimse tutamıyor beni."

Dalgın bakışları gözlerimle buluştu. Yüzünde benimkine benzer bir gülümseme vuku bulduğunda kolunu kaldırıp beni altına çekti. Sıkıca sarılırken saçlarıma öpücükler konduruyordu. Kimseden çekinmiyor ya da onların bizi gülen gözlerle izlemesini umursamıyordu. Bu belki de Gümüş'ün de bizden haberdar olmasından kaynaklanıyordu. Gümüş'e baktım. Yüzündeki ifade artık daha rahattı. Oğlunu beslemeye çalışırken arada bakışları olduğum tarafa kayıyordu. Benim ona baktığımı görünce tek sefer başını salladı ve gülümsedi.

Gülru şarkının geri kalanını söylemeye devam ederken, "Seninle sonra konuşalım," dediğinde hemen başımı salladım.

Yemeklerimiz bittiğinde çocuklar annelerinin kucağında uyuyordu.

Artık dağılma vaktiydi. Sadem teyze kocasıyla telefon görüşmesi yaptıktan sonra uyuyacağını söyleyerek odasına çekilmişti.

Masayı hep birlikte toparladıktan sonra bahçeden ilk ayrılanlar Mahirler oldu. Benim de onlarla gitmem gerekiyordu ama Doru'nun yanından ayrılmak zordu. Yanında ne kadar kalırsam kârdı.

Mahir, teyzemlere geçince Gümüşler de onun kaldığı odaya çıktılar. Orada kalacaklardı. Ender de Yasin'i iki yataklı kaldığı misafir odasına çıkarınca bahçede Doru'yla yalnız kaldık.

Şimdi bahçe daha bir sessiz ve karanlıktı. Çünkü sokak lambaları bile artık kapanmıştı.

"Saat kaç?" diye sordum Doru'ya. Telefonumun şarjı çoktan bittiğinden bakamıyordum ve zaman kavramını yitireli çok olmuştu.

Doru sandalyesinde bacakları önde paralel bir şekilde açık, gayet rahat oturuyordu. Kolunun biri sandalyenin kenarına yaslıydı ve çenesi de avucuna dayalıydı. Durmuş öylece beni izliyordu.

Beni duymadı sanıyorum ki gözleri yüzümde dolaşmaya devam etti. Ona doğru uzanıp saat olan diğer kolunu yakaladım. Bileğindeki metal kordonlu saati kontrol ettim. "İki buçuk," dedim hayretle. Bu kadarını beklemiyordum. "Artık gitsem iyi olacak."

Saatler önce uykum varken şimdi gram uykum yoktu. Yanından ayrılmayı da hiç istemiyordum.

Telefonumu alıp kalkmaya hazırlanacağım sırada, "İstesem ya seni," dedi birden. Ne dediğini anlamadım. Olduğum yerde kaldım. "Ne?" dedim başımı ona doğru çevirip içime kaçmış sesimle.

"Babana gitsem," dedi oturuşunu hiç bozmadan, gözlerini yüzümden hiç çekmeden. "Seviyorum kızını desem. Zaten biliyorsunuz ama hemen şimdi evlenmek isteyecek kadar çok seviyorum, verdim kararımı desem..."

"Kararını verdin?" dedim imayla kaşımı kaldırırken. "Başka," dedim içindekileri döksün, daha çok dökülsün diye. Söylediğine inanmak için kendimi bile çimdikleyebilirdim şu an. Dalgın ifadesi, gözleri yüzümde dolaşıyor olmasına rağmen geleceğe gitmiş gibiydi. Kafasının içinde babamla konuşuyor bile olabilirdi.

"Hemen olmaz ama," dedi dudak bükerek. Düşüncesine üzülmüş gibi iç geçirdi. "Albay da istemez. Benim önce durumumu düzeltmem, seninle yaşayabilmek için bir ev almam gerekir." Ofladı parmakları sakallarını karıştırırken. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

"Sevgililik tamam da seni bana ömürlük verir mi?" diye söylendi kendi kendine. Başı önüne eğildi. "Çok varlıklı bir adam sayılmam..."

Neden böyle söylediğini çok iyi biliyordum. Ceylin onunla evlenmeyi hep durumunu bahane ederek ertelemişti. Doru'ya bunun sorun gibi görünmesi bu yüzdendi.

"Neden vermesin ki?" dedim buruk bir tebessümle. "O seni çok seviyor, kızı da öyle. Nasıl hayır desin? Albay öyle bir adam mı?"

"Değil, değil de," dedi yine başı önde iç geçirirken. "Ama..."

Çenesini tutup kaldırdım. Sonra da elimi ağzına kapadım. Gözleri benimkilerle buluşurken yaklaştım. "Evlenmek için erken, evet," dedim. "Ama sonunda evleneceğim tek adam sensin. Söylediğin olumsuzlukların biri bile ihtimal olamaz." Avucumun içini öptü dudakları. Başımı sallayarak gülümsedim. "Lojmanda yaşamaya devam ederiz. Başka bir yere ne gerek var?" diyerek omzumu silktim. "Sen ve ben olduktan sonra..." Şu an bunları konuşuyor olmak gerçek dışıydı. Bir zamanlar öyle imkânsız şeylerdi ki.

Önce elimi çekti dudaklarının üzerinden, sonra beni kendine doğru... Kendimi bir anda kucağında bacaklarım iki yanından sarkar halde otururken buldum. Öyle aniydi ki nefes nefeseydim. Elbisemin etekleri darlığından sebep kalçalarımın hemen altına kadar sıyrılıp, toplanıvermişti. Yarasından sakınmaya çalışırken ellerimi göğsüne kapattım.

Şu halimizi gören biri var mıdır diye etrafa bakındım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sabaha yaklaştığımız şu vakitte etrafta kimse olmazdı ama ben yine de...

"Sana bir sır vereyim mi?" dediğinde nefesimi tuttum ve bakışlarımı gözleriyle buluşturdum.

"Gönlüm sana âşık olmaya çok meyilliymiş. Seni yaratan benim ol diye..." Kalbim takla attı.

"Sana bir sır vereyim mi üsteğmenim?" derken buldum kendimi heyecandan titreyen sesimle. "Seni ilk gördüğüm an anladım bu aşkın boşuna olmadığını. O zaman bir karşılığı yoktu ama olacaktı. Ben bunu biliyordum.

Ceylin'e rağmen... Boşuna değildi, ciğerlerime karışan kokunun izi. Boşuna olamazdı rüyalarımdan çıkmayışın. Ve boşuna olamazdı ruhumla sana kördüğüm oluşum, çözemeyişim, çözmek için çabalamayışım. Sen benim olmak için doğmuşsun, ben senin. Kimseye ihtiyacın yok benden başka. Kimsen de olurum, kimsesiz yanını da doldururum."

Hiç beklemediğim bir anda dudaklarımı büyük bir hazla dudaklarının arasına aldığında kollarım boynuna dolandı. Kucağında kıpırdanıp onunla daha yakın olmak ister gibi göğsüne sokulurken elleri kalçalarımı avuçladı. Yemekten sonra içtiği sigaranın tadını alabiliyordum. Garip bir şekilde bu daha fazlası için dilimi ağzının içine kaydırmama sebep oldu.

Öyle açtı ki öpücükleri, şimdiye kadar bana verdiklerinden farklı olduğunu anlayabiliyordum. Ağzımda belli belirsiz bir kan tadı dolaşıyordu. Ondan mıydı yoksa benden mi bilmiyordum. Altdudağımı dudaklarının arasında ezer gibi öperken, sertleşen şişkinliği bacaklarımın arasında hissettim. Onu ilk defa bu kadar net bir şekilde hissediyordum.

Çok başka hislerle doldum. Bana bile yabancı hislerle. Bacaklarımın arasında bir nokta nabız gibi atıyordu. Elimin altındaki teninin sıcaklığı avuçlarımdan göğüskafesimin altına kadar sızıyordu. Kucağında titriyordum. Hem üşümek gibiydi hem de yanmak...

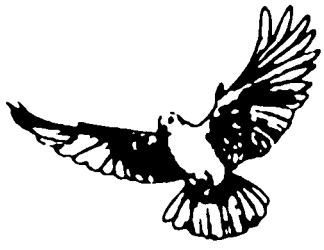
Kucağında kıpırdandım; elleri kalçalarımı sıktı, dudaklarımı bütünüyle ağzının içine çekti. Varla yok kumaşın inceliğinden, kalın parmakları elbisemin altında dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Kucağında ileri geri kıpırdandım. Sertliği nabız gibi atan o yere iyice dayanırken bir anda dudaklarımızı kopardı ve aramızdaki boşluğa boğuk bir inilti bıraktı. Ardını benim hızla aldığım nefes seslerim takip etti. Göğüslerim onun göğsüne çarpıp duruyordu.

"Çok bekleyemem," dedi yutkunarak. Öpülmekten sızlayan dudaklarımı şişmiş dudaklarına sürttü. "Uzun sürmesin, Erva," diye fısıldadığında, bu bir ihtiyaçmış da söz ister gibiydi.

Başımı salladım ama aklım beni terk edeli çok oluyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

7. BÖLÜM
BEYAZ GÜLLER

Sadece onu özlediğimi yazmak için tekrar araladığım günlüğümün sonuna bir de Cahit Zarifoğlu'nun çok sevdiğim dizelerini ekledim. *"İnsana imtihan olarak özlemek yeter! Bir şehri, bir sesi, bir nefesi..."*

İmtihanım özlemekti ve ben bedelini ödemiştim.

Yeşil, deri kapaklı günlüğü çekmeceye kaldırıp beş dakika öncesine kadar yaptığım şeye geri döndüm.

Saat sabahın yedi buçuğuydu. Çok az uyuduğum bir günün başlangıcındaydım. Ancak hiç olmadığım kadar dinç hissediyordum. Dolabımdan bulduğum temiz bir kot panolunu, bir de beyaz tişörtü alıp zaman kaybetmeden üzerime geçirdim.

Sonra da spor ayakkabılarıma koştum. Birini ayağıma geçirdikten sonra odanın orta yerinde seke seke diğer tekini ayağıma giymeye çalıştım. Acele ediyordum çünkü yatağımın üzerinde duran telefonumda onun sesi vardı. Bana acele etmem gerektiğini söyleyip duruyordu.

"Hazır değil misin hâlâ? Ağaç oldum kapıda. Beklemek sorun değil ama özlemek fena," deyince gözlerimin kenarlarına kadar güldüm. Gülüşümden çıkan sesleri duymuş olacak ki, "Ne güzel güldün öyle. Sen böyle güleceksen ben hep beklerim seni," dedi. Bazen hayal gibi geliyordu ve ben şu anda o bazı zamanlarda hissettiğim şeye gerçek anlamda sahiptim.

Hayalden bile güzel sevgili... O senin Erva, sonunda aşkına kavuştun.

"Beklemesen," dedim telefonumu elime alarak. Hoparlör kısmını ağzıma yaklaştırdım. "Ne vardı gelseydin kahvaltıya? Şimdi çıkarken soracaklar."

"Sorarlarsa sen de *baş başa kalmamız gereken meseleler var* dersin."

"Benim bile henüz bilmediğim meseleler mi?"

Telefonu hoparlörden çıkarıp omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım. Annemin yan odadan duymasını istemiyordum. Kısık bir tonda, "Dışarıya çıkmamız sorun olmayacak mı?" diye sordum. Ceylin'i kastediyordum ama adını anmak istemiyordum.

"O artık sesini çıkaramaz. Daha fazlasını yaparsa boynuna kendi elleriyle yağlı urgan geçireceğini biliyor." Nefes aldığını duydum. "Biliyorsun, sahildeki

olaydan sonra adamlarından birinin onunla görüştüğüne dair kamera kayıtları ortaya çıktı." Bana bundan dün gece bahsetmişti. Başımıza açtığı onca belanın tek sorumlusu olduğunu kanıtlamazdı ama o görüntüler aralarından biriyle iletişimde olduğunu ortaya koyuyordu.

"Peki beni nereye götüreceksin?" diye sordum. Aynanın karşısındaydım ve atkuyruğu yaptığım saçlarımın kenarlarından çıkan kısa saçları kontrol ediyordum. Gayet iyi görünüyordum. Dudaklarımdaki çilekli nemlendiriciyi serçe parmağımla yedirdim.

"Sadece yürüyeceğiz. Sonra da karnını doyuracağım." Telefonu tekrar elime alıp kapıya yöneldim. Odadan sessiz adımlarla çıktım. "Babamın benimle konuşacakları vardı. Önce ona mı görünseydim, Doru?" Merdivenleri inerken kararsızlıkla duraksadım. "Eve geldiğimde beni bekliyordu. Gece uyumamış. Sabah konuşuruz demişti."

"O uyanana kadar biz dönmüş oluruz. Duramıyorum kızım daha fazla. Gel artık," deyince dayanamadım ve kıkırdadım. Sonra etrafıma baka baka merdivenleri indim.

Evin kapısını açıp çıktıktan sonra ön bahçeyi koşa koşa geçtim. Eylül ayındaydık ve artık serin hava ısırıyordu. Bir saat sonra havanın ısınacağını bildiğimden üzerime hırka almamıştım.

Bahçe kapısını açtığımda Doru'yu karşımda buldum. Sırtı bana dönükken kapının açılmasıyla hemen döndü. Kollarını açıp, "Gel," dedi.

Yapacağım şeyi asla planlamamıştım. Kucağına zıpladım ve o beni yakalayıp göğsüne çıkarırken kollarımı boynuna doladım. Bacaklarım belini sararken, kolları kalçamın altına sarıldı. Beni etrafında çevirirken dudakları boynumu buldu. Öpe öpe, "Sabahım şimdi aydı işte," diye mırıldandı özlem yüklenen sesiyle.

Ellerimi yüzüyle doldurdum. Alnını, yanaklarını öpücüklere boğarken öptüğüm yerlere aynı tonlamayla Cahit Zarifoğlu'nun aklımda kalan o malum dizelerini sıraladım. "İnsana imtihan olarak özlemek yeter! Bir şehri, bir sesi, bir nefesi... Ben de seni çok özledim üsteğmenim." Ayrılalı sadece saatler oluyordu ama bu onu özlememe engel değildi.

Güldü, güldüm. Sokağın ortasında, onun kucağında olmaktan hiç çekinmeden daha sıkı sarıldım. Öpücüklerim yanağına, alnına, gözlerinin kenarlarına taştı. Yanağında dilimi dolaştırdım tadını almak ister gibi. Erkeksi bir kahkaha savurdu. "En az benim kadar özlemişsin. Anladım," diye mırıldandı gülüşünden salınan erkeksi sesiyle.

Hâlâ ağır ağır dönüyorduk. Başım da dönüyordu ama bu aşktandı. Bu uzun zamandır uyandığım en güzel sabahtı.

Gülerek kaslı kollarına tutundum. Başım geriye yatarken, "Çoook özledim. Çok!" diye bağırdım çok da yüksek sesli olmayan bir sesle. Birine yakalanmamak için temkinli davranmadığımı söyleyemezdi. "Nereye götürüyorsun beni?" Meraklı olmam doğuştandı.

Durdu ve beni kucağında zıplatarak boynuna sarılmaya zorladı. Ellerim ensesini bulurken dönen başım omzuna yaslandı. Ensemi öpen dudaklarının arasından, "Söylemem," dedi inatla ve güldü. Uzayan sakallı çenesi yanağıma çizikler atıyordu. Nasıl da güzel hissettiriyordu. Elimin birini yanağına kapatıp onu boynuma çektim. Dudakları öpücükler kondurmaya devam derken "Sadece sahile ineceğiz. Her sabah yaptığımız gibi. Ama bu defa uzağında kalmak yerine elinden tutacağım," diye fısıldadı.

"Hımm," dedim ama söylediğini idrak etmem birkaç saniye sürdü. "Uzağında kalmak derken?" Ondan uzaklaştım ve yüzümü yüzünün karşısına aldım. Beni kucağında zıplattı. Başını geriye atıp bana alttan bakarak, "Kimseye güvenememem senin hatan. Benim için öyle değerliydin ki peşinden hiç ayrılmadım. Kızımı kimseye emanet edemezdim," dedi ve başını iki yana salladı. "Kimseye. Anladın mı?"

"Anladım," derken sahildeki kadının söylediklerini düşünüyordum. Kızıyla tanıştırmak istediği yakışıklı asker Doru muydu? Omzunu tutan ellerim tırnaklarını oraya geçirdi. Siyah tişörtü elimin altında buruşurken, "Tırnakların," dedi yüzünü buruşturarak. Fakat gülmeye devam ediyordu. Konuşmaya devam edecekken elimi omzuna vurdum. "Neden bu kadar yakışıklısın?"

"Ne?" diye sordu.

"Sahilde yanımdan ayrılmıyorsun ve söz verdiğin gibi elimi tutuyorsun tamam mı?" Benim sevgilimi başkasına yapmaya çalışmışlardı! Ortada bir şey yoktu ama bu sinirlenmeme engel değildi.

Ne dediğimi anlamadığından dudağını büktü. Anlaması gerekmiyordu.

O ana kadar onun karnının sargılı olduğunu zerre hatırlamamıştım. Aklıma gelir gelmez yaşadığım şokla, "Doru yaran!" dedim ve kucağından inmeye çalıştım. Üzerindeki koyu renk tişört yüzünden yarasını kanatıp kanatmadığını göremiyordum. Beni daha sıkı sarıp, durdururken, "Benim bir şeyim yok," dedi. "Dün acıyordu ama bugün hiçbir şeyim yok."

İnanmaz gibi baktım. "Nasıl acımaz ya?" dedim endişeyle. "Gördüm yaranı. İyi falan olamazsın." Endişem onu eğlendirmiş olacak ki gülerek, "Yok benim bir şeyim yavrum," diye yineledi.

Yine inanmadım ama daha fazla zorlamadım. Uygun bir yerde ilk yapacağım şey yarasını kontrol etmek olacaktı.

Kollarını kalçamın altından çözdü. Ona sürtünerek aşağıya kaydım ve denge sağlamak için yine ona tutundum.

"Hadi gidelim," dedi elimi tutarak. Parmakları parmaklarıma geçerken bakışlarım oradaydı. Bu iyi hissettirse de ellerimizi çözdüm. Birazdan onun elini ben tutacaktım. Ama önce aklımdakini yapmalıydım.

"Şuna bakalım mı?" dedikten sonra tişörtünün alt ucunu kaldırdım. Hareketimle karın kasları gerilirken tişörtünü göğsünün altına kadar sıyırdım. Sargıda kan yoktu. *Çok şükur.*

"Acımıyor değil mi?" diye sordum. Bakışları yüzümdeyken başını iki yana salladı. "İyisin yani?" diye sordum bir kez daha emin olmak için.

"Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Rahatlayarak gülümsedim. "Ben de."

Elini tuttum ve az önce onun yaptığı gibi parmaklarımızı birbirine geçirdim. Diğer elimle tişörtünü düzeltirken, "Seninle hiç normal çiftler gibi bir şey yapamadık. Bu ilk olacak," diyerek ellerimizin birleştiği yeri işaret ettim.

"Normal başlamadık çünkü," diye devam ettirdi sözlerimi. Bana yaklaşıp eğildi ve yanağımı öptü. Burnu boynuma inip oraya sürtünürken, dudakları öpmeye devam ediyordu. "Ceylin'in varlığını umursamak yok bundan sonra," dedi uzun zaman sonra onun adını dillendirerek.

Adını duymak beni rahatsız etse de söyleyeceklerinin devamını merakla bekledim. "Hayatımızdan, ilişkimizden çalmak yok. Bu normal bir gün yaşamak konusunda olsa bile. İçinde kaldığının farkındayım." Geri çekilirken eli yüzümün yanını okşadı, gülümsedim. "Bu herkesin yaptığı, basit bir şeyken; şu kadarcık şeye şaşırmanı, özel diye adlandırmanı istemiyorum."

Elimi çekti ve beni kendine yaklaştırdı. "Yine de yanımdan ayrılma."

Sesli güldüm. Bizim normalimiz işte buydu.

Sahil tarafına doğru yürürken farkına o an vardığım şeyle, "Doru," dedim. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Askerler nerede?" Kapının önünde nöbet tutan askerler gitmişti.

"Onları istemediğini söylemişsin." Bunu Gülru'ya ve babama söylemiştim. Elbette kabul görmemişti.

"Ne yani? Artık olmayacaklar mı?"

"Öyle bir şey söylemedim." Kafam karışıyordu. Bunu fark edince, "Sadece sana görünmeyecekler," diye açıkladı.

"O ne demek?"

"Bu şu demek; geride kalma sırası onlarda. Görünmeden bizi takip edecekler."

Az önce normal çiftlerden bahsediyorduk değil mi? Normal bir ilişkiden? Her şey ben gerçeği öğrenene kadardı.

"Ceylin şimdilik durmuş olabilir ama bu sonsuza kadar sessiz kalacağı anlamına gelmiyor. Bu önlem amaçlı. İzmir'e döndüğümüzde daha rahat olacağız."

"Hani ben gelmiyordum?" Laf sokmak istememiştim ama o gün beni çok kırmıştı.

Bana yandan bir bakış attı. "Seni sinir etmeye çalışıyordum ve canım yanıyordu."

"Yine de beni görmek istemiyordun ve burada bırakacaktın."

"Çok güzel," dedi başını sallayarak. "Hiçbir ayrıntıyı unutma. Ama ben de unutmuyorum."

"Hepsinin yalan olduğunu biliyorsun."

"Sen de benim seni ne çok sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman bilmiyordum." Duraksadı ve beni de durdurdu.

"Tamam," dedi uzlaşmaya varmak ister gibi. "İzmir'e dönene kadar unutalım."

Kaşımı kaldırdım. "İzmir'e dönünce ne olacak ki?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını yana yatırdı. "Bunu sonra söyleyeceğim," diye mırıldandı. Bakışları hiç olmadığı kadar masumdu.

"Peki, bunu sonra söyleyeceğini unutmuyorum."

Serseri bir gülüşle beni kolunun altına çekip yürümeye devam etti.

Çiçekçinin önünden geçerken, "Bunu da unutma," dedi. "Dönüşte sana çiçek alacağım."

"Aklımda, üsteğmenim."

Dalga sesleri, hafif esen rüzgâr ve artık sıcaklığını az da olsa hissedebildiğim güneş şahaneydi. Bu sabah dalgalar daha çılgınca sahile vuruyordu. Kıyıyla buluşan tuzlu su köpük köpük etrafa dağılıyordu. Suyun ortaya çıkan iyodu kokusunu içime çektim. Aynını çaktırmadan onun da yaptığını fark ettim. İçimden iyi olduğumuza inanmak için daha ne kadar geçirmem gerekiyordu bilmiyordum ama böyle çok iyiydik.

Suratımda geniş bir gülümsemeyle, rüzgârın etkisiyle yüzüme çarpan saçlarımı kenara çektim. Elini sıktım. Bakışlarını bana çevirdi. Ben gülüyorum diye onun da dudağının kenarı yükseldi. "Ne oldu?"

Omzumu silktim. "Hiç, çok şükür son yirmi dört saattir hiçbir şey olmuyor."

"Ama konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum, buraya konuşmak için geldik değil mi?"

Beni sahile bakan banklardan birine yönlendirdi. Oturmamı sağlayıp kendi de yanıma geçti.

Onun bana ne söyleyeceğini bilmiyordum ama konuşmamız gereken bir konu vardı ve bunu es geçmek istemiyordum. "Şu Yankı meselesi," dedim. "Onu cidden sorun mu ediyorsun, Doru?"

Bunu bekliyormuş ya da konuşmayı planlamış gibi, "O sana âşık, Erva," dedi üstüne basa basa.

"Yanılıyorsun. O sadece bir arkadaş olarak-" *yanımdaydı ve üstüne düşeni yapıyordu* diyecektim ki konuşmama müsaade etmedi.

"İkinci bir Ceylin vakası çıkması çok muhtemel." Burnundan güldü. "Sen göremiyor olabilirsin ama ben onun aklını okuyorum. Geçmişte kendini sana kabul ettirememiş, şimdi kazanmaya çalışıyor. Senin ona ait olduğunu bile düşünüyor olabilir. *Önce gören kızı kapar* mantığında. Takıntılı pisliğin teki."

"Böyle bir düşüncesi varsa aptallığına yansın. Beni sonsuza kadar kaybeder."

"Bence bu şimdi olsa güzel olurdu."

O iş öyle olmuyordu. Ailemin de görüştüğü, çocukluktan beri tanıdığım, arkadaşım yerine koyduğum birini hayatımdan kolaylıkla çıkaramazdım. Ayrıca Yankı'nın Yeni Zelanda'dan döndükten sonra bana karşı bir taşkınlığını görmemiştim. O düzelmiş gibiydi. Gerçek bir arkadaş gibi davranıyordu. Tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi. Fakat Doru'nun hislerini de göz ardı edemezdim.

"İzmir'e dönünce onu bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum. Yeni Zelanda'da bir işi var. O da geri dönecektir. Zaten görüşmeyeceğiz."

Kolunu omzuma sardı ve beni kendine çekti. Alnımın köşesine dudaklarını bastırdı. "Hislerimde hiç yanılmadım." İçini çekti. "Ama bu defa yanılmak istiyorum."

Elimi göğsüne kapatıp başparmağımı usulca orada dolaştırdım. "Ondan ya da başka birinden konuşmak istemiyorum." Konuyu ben açmıştım ama bir sebepten onun canının sıkıldığına şahit olmak istemediğimi fark ettim. "İzmir'e ne zaman döneceğiz? Evimizi çok özledim."

"Evimiz," dedi ve yine burnundan güldü. Başım omzuna yaslı olduğundan sadece soluğunun sesini işittim.

Bakışlarım denizin sonsuz maviliğinde dolaşırken, "Lojman bizim evimiz," dedim. "Orayı çok seviyorum. Ne ailemin evi ne burası... Hiçbir şeye değişmem. Kulübemi de çok özledim. Tek göz odadan ibaret olsa da rahatlığı saraylarda bile yok. Bir de burası var," dedim elimi sol tarafında, göğsünde dolaştırarak. "Sen de orada olunca ev oluyor..."

İç geçirdi. Eli sırtımı okşarken, *"Koynumun güvercini evini mi özlemiş?"* gibi bir şey dediğini işittim. Çok alçak sesli, kendi kendiyle konuşur gibiydi. Fakat bu bir şarkının sözüydü ve yarım yamalak anladığım sözleri zihnim tamamlamıştı.

Aylar önce takıntı haline getirdiğim, onun henüz benden haberi yokken kulübemde sürekli çaldığım ve sözlerine eşlik ettiğim o şarkıyı ondan duymak garip hissettirdi. *Sanki senin hep farkındaymış gibi, Erva.*

"Dinliyor muydun?" diye sordum. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Göğsünde doğruldum ve ona baktım. Doru'yu müzik dinlerken şahit olduğum anlar o kadar azdı ki yok gibiydi.

Başını salladı. "Sana, *gönlüm sana âşık olmaya çok meyilliymiş* demiştim ya," dedi gözleri uzaklara dalarken. "Sen aslında halinle, tavrınla, dinlediğin

* Danıska – Hep Böyle Olur.

müzikle, okuduğun şiirle bile içime sızıyormuşsun, ben daha farkında ol-
dan. Birden aklıma geldi. O gün dans ederek şarkı söylüyordun ve arada adım-
ların bahçeye taşıyordu. Hem izledim hem dinledim. Saçlarının arasında bir
kalem vardı. Onunla toplamıştın. Elinde de başka bir kalem tutuyordun bir
yandan kahveni yudumluyordun bir yandan da çok da hareketli olmayan bir
şarkının ritminde bahçeye adımlayıp kapının önündeki çalı güllerine sarıl-
dun. Sesini çok duyduğumu söyleyemem. Müziğin sesi daha baskın geliyordu.
Güzel şarkı demiştim. Şu ana uyuyor. *Koynumun güvercini evini özlemiş.*
Duraksadı ve derin bir nefes alarak yeşillerini gözlerimle buluşturdu.

"*Hiç farkımda mıydın* diye sormuştun. Farkındaymışım. O yüzden kaçı-
şım. O yüzden atışıp durmuşum seninle. Ulaşılmaz gel, uzakta kal diye. Bilir-
dim böyle olacağını," diyerek aldığı nefesi ağır ağır bıraktı. Sonra yutkunup
başını iki yana salladı. Yarım bir tebessümle, "Sana geç kalmazdım, Erva," diye
tamamladı sözlerini.

"Geç kalmadın ki," dedim. Her şeyin bir vakti, zamanı vardı. Belki önce-
sinde olsaydık böyle olamayacaktık. Onunla yarım kalma düşüncesi kalbimi
sızlattı. "Bak, şimdi ne güzel olduk," dedim yanında oturan ve ona sokulup
kendimi işaret ederek.

"Olduk," dedi tok bir sesle. Beni tekrar kolunun altına çekti. Başımın üze-
rini öperken, "Sen şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" dedim gülerek.

"Hatırlıyor gibi görünmüyorsun."

Anlamadığımdan devam etmesini bekledim. Bakışları yüzümde dolaştı.
Tekrar gözlerimle gözlerini buluşturduğunda, "*Evlenelim* dedim ya, onu," dedi.
Ben ifadesiz kalınca ses tonunu alçalttı. "Öyle demiştim yani. Belki ciddi de-
şünmemişsindir."

Böyle bir şeyi unutmam mümkün müydü? Sadece o an duygu yoğunlu-
ğuyla söylediğini düşünmüştüm. Şu ana kadar da konusu tekrar açılmayınca

"Hatırlıyorum," dedim titreyen sesimle. Heyecanımdan anlardı değil mi
bunun beni ne kadar mutlu ettiğini, aklımdan hiç çıkmadığını.

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Erken olduğunu," dedim. Aslında öyle düşünmüyordum. Onunla olma-
nın her haline hazırdım. İster sevgili olarak ister evli... Önemli olan Doru'nun
benim elimi tutmaya devam etmesiydi.

Beni korkutan etrafımızda olanlardı. Her şey bu kadar karışıkken bu ne
kadar olabilirdik? Ben ne zaman yeterince mutlu olsam hep bir şey çıkıyordu
ve kursağımda kalıyordu.

Düşüncelerim yüzüme büsbütün yansıdığından, "Korkuyor musun?" diye
sordu. "Bir şey olur ve..." Aklımdan geçirdiklerimi dillendirmeye korktu-
rum. Sustu ve devam edemedi. Onun yerine sıkıntıyla soluklandı.

Beni bankta karşısına alıp omuzlarımı kavradı. "Babanla konuşsam. O ne der bilmiyorum ama..."

Babamın ne diyeceğini artık ben de bilmiyordum. O her zaman mutluğumu isterdi ama erken olduğunu da düşünebilirdi.

"Zaten birlikte olduğumuzu biliyor. Dün gece eve döndüğümde uyumamıştı ve beni bekliyordu. Söylediği şey; *artık hayatını ertelemeni istemiyorum* oldu. Karşı çıkacağını sanmıyorum ama o da hızlı davrandığımızı düşünebilir."

"Haklısın," dedi ve omuzlarımı bıraktı. Banka yaslanırken bakışları denizdeydi. "Ben yine elimden alınacakmışsın gibi davranıyorum. Normal olalım dedikçe hızlı davranıyorum, Erva," dedi ve zoraki bir tebessümle bana yandan baktı. "Ben daha önce aşkın hiçbir türlüsünü yaşamadım." Konunun seyri değişince sırtımı banka yaslama ihtiyacı hissettim. İçimi çektim. "Sevilmedim diyemem. Ailem beni sevdi ama sanırım kendimi hiçbir zaman buna layık hissetmedim. Kendi paramı kazanmaya başladığım ilk an evden ayrıldım. Annem asla yakamı bırakmadı ve nereye gidersem gideyim peşimden geldi. Kendimi hep onun sevgisini hak etmeye zorladım. Aile kurmak, biriyle evlenmek aklımın ucundan bile geçen şeyler değildi."

Ceylin'i düşünmeden edemiyordum. Buruk bir tebessümle başımı salladım. Ne düşündüğümü anlasın istemiyordum.

"Babamın hastalığını biliyorsun. Sevgiye layık olmak demek, onlar için her şeyi yapmak demekti. Onlar beni evlat edindiğinde ve öz anne babamdan çok sevdiğinde karşılığını mutlaka ödemem gerekiyordu." Bakışları önümüzden geçen insanlara çevrildi. Sahilde şimdi çok da yalnız sayılmazdık. "Kiminle olduğumun hiçbir önemi yoktu," diye devam etti. "Önemli olan onları mutlu etmekti."

Bakışları yine beni buldu. Ben zaten dikkatle onu izliyor ve dinliyordum. Başımı salladım devam etsin diye. "Gerçekten sevilmeyince bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlamıyormuş insan. Olsa da olur olmasa da diyormuş. Ama öyle olmuyormuş. Hâlâ bir tarafım eksik, hâlâ inanmakta güçlük çekiyor ama ben sevilmek ne demek biliyorum. Ve senden başkasıyla olmasını da istemiyorum."

Doru'nun kendini bana ilk defa tam anlamıyla açtığını düşünüyordum. Şu an o kadar kıymetliydi ki. Ne var ki düşündüklerini bana hiç açmamış olsaydı da onu anlardım. Anlıyordum. Gözlerime hiç bakmayan onu hatırladım. Ve az önce söylediklerini. *"Ulaşılmaz gel, uzakta kal diye kaçmışım senden..."*

Çenesini tutup yüzüme çevirdim. "Babamla konuşmalısın," dedim heyecanımı gizlemeyerek. Lâkin o şaşkındı. Benden bunu beklemiyordu. "İçinin böyle rahat edeceğini biliyorum. O ne derse ona göre hareket edelim. Günün sonunda ben zaten sana aitim. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Ama sen babamla konuşunca kendini daha iyi hissedeceksin, biliyorum."

Mutfakta bir türlü olmayan kahvenin kaynamasını bekliyordum. Gözlerim Doru'nun bana aldığı beyaz güllerdeydi. Çok güzel kokuyorlardı. Fakat beni rahatlatmaktan çok uzaklardı. Bugünün anlam ve önemini artırmak için alınmış gibiydiler. Bu bir isteme töreni değildi. Hayır, biz daha o aşamaya gelmemiştik ama heyecanım o an yaşayacağımdan çok daha fazlaydı, bundan emindim. Eve döndükten sonra Doru kıyafetlerini değiştirmek için Yargıcı yalnız geçmiş sonra da teyzemlere gelmişti. Şimdi o ve babam arka bahçede oturuyor ve sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını çok iyi biliyordum. Doru ona bizden ve aramızdaki ilişkiyi ciddiyete taşımak istediğimizden bahsedecekti.

"Ellerin titriyor," diyen Gülru'ya çaresiz bir bakış attım. Sonra da artan vücut ısımı dengelemek için cezvede olmayan elimi yüzüme doğru salladım. "Ay Gülru! Ben çok heyecanlıyım ya."

"Normal," dedi gülerek. "Bu da bir isteme töreni sayılır."

"Sayılmaz. Daha çok erken." İnkâr ediyor oluşum gerçeği değiştirmezdi. Yine bir sevincim kursağımda kalmayacaktı değil mi? İşte ben bundan korkuyordum. Hayatımın normale dönmesini istiyordum. Onunla mutlu olmak istiyordum. "Yeni barıştık."

"Ne fark eder? Onu çok uzun zamandır seviyorsun. Ve bence o da seni."

Beni rahatlatmak için yalan söylemesine gerek yoktu. Doru aşkta emeklemeye yeni başlayan bir bebekten farksızdı. Ne var ki çok güzel seviyordu. Düşüncemle tebessüm ettim. "Bu bozulmaz, değil mi?"

"Ceylin içeriye girmişken mi? Size ne engel olabilir ki?" Yüzüme salladığım elimi tuttu ve iki avucunun arasına aldı. "Minerva, hiçbir şey olmayacak. Bitti. Şimdi olmasa bile yarın bitecek. Onun işlediği bütün suçlar ortaya çıkacak ve siz çok mutlu olacaksınız."

Derin bir nefes aldım. "Ya babam," dedim. "Sence Doru'yu nasıl karşılayacak?"

Omzunu silkti. Elini elimin üzerine kapattı. "Mehmet enişte can adamdır. Çok anlayışlıdır. En azından benim babama göre ilişki konusunda daha anlayışlıdır. Ama o da baba neticede. Erken bulabilir."

Nefesimi bıraktım. Kahve de tam o esnada cezveden taşacak gibi oldu. Elimi elinin arasından alıp ocağı kapattım.

Kahveyi önceden hazırladığım fincanlara koyarken, "Bunları vereyim. Baş haneyle ne konuştuklarını dinleyeyim. Çok şey yaparsa..." diyecek oldum gülerek beni durdurdu.

"Ne yaparsa?"

"Ay Gülru, üzerine giderse müdahale edeyim işte."

"Sen ne yapabilirsin ki?" Hâlâ sırıtıyordu. Bu sinir bozucuydu. "Hem bırak, anın tadını çıkar. Böyle durumlarla çok karşılaşmayacaksın. İleride kullanırsın."

"Nasıl yani?" Tepsiyi elime aldım. Ellerim titremeye devam ediyordu ve ben bahçedeki konuşmayı düşünüyordum. Acaba evleneceğimizi söylemiş miydi?"

"Bir kavga anında *beni ne zorluklarla elde ettiğini hatırla* falan dersin. Aklı başına gelir. Kız evi naz evi. Biraz geride dur."

"Sen öyle mi yaptın? Teyzemin anlattığına göre; Mahir, eniştem ile konuşurken kendini odaya atmışsın."

Gülümsemesi genişledi. "Yaptım. Kıyamadım. Hem kocam o konuşmada kendini kanıtlamıştı. Sadece babam biraz daha süründürmeye çalışıyordu."

"Benim babam kıyamaz. Zaten çok seviyor Doru'yu."

"Benim babam da Mahir'i seviyordu ama bu kızıyla evlenmek isteyene kadardı. Damat sıfatı yüklendiği anda babalara bir şey oluyor."

"Mahir, babamın görevini yeterince üstleniyor. Bir de babam zorlamasın." Bunu Gülru'ya söylüyordum ama aslında bir temenniydi. "Neyse, şunları verip geleyim."

Gülru başını sallayarak önümden çekildi. Ben bahçe kapısına doğru adımlarken, "Tuz koydun mu?" diye seslendi. Duraksadım. "Ne tuzu Allah aşkına? O istemede olmuyor mu?"

"Olsun, sen yine de koysaydın."

Ona ters bir bakış gönderdim. Zaten tepsiyi zor taşıyordum. Bu ellerle ne çizimler yapmış ne arabalar tasarlamıştım ama iş kahve taşımaya gelince bir beceriksize dönüşüvermiştim.

Bahçeye attığım ilk adımda bakışlarım koltukların olduğu taraftaydı. Kahvelerin devrilip devrilmemesi ya da altlıklarına taşmasının bir önemi kalmamıştı.

Doru kumaş pantolonu ve beyaz gömleğiyle, gayet efendi bir duruşla babamın karşısındaki koltukta oturuyordu. Elleri hafif aralık olan bacaklarının arasında bağlıydı ve babamı dikkatle dinliyordu.

Babamın kaşlarının arası çatıktı ve her ne diyorsa biraz gergin görünüyordu. Bu, kalp ritmimi hızlandırdı. Belki de Gülru haklıydı; her baba mesele çocuğu olunca değişiyordu.

Kahvelerle onlara yaklaştığımı hisseden babam ve Doru bakışlarını olduğum tarafa çevirirken arkamdan annemin ve Gülru'nun konuşmasını işittim. Annem öncesinde teyzem ve diğerleriyle salondaydı. "Dökecek deyip durma, Gülru! Sadece biraz heyecanlı." Demek Gülru'nun bana inancı bu kadardı. Neyse ki kahveleri dökmeden babamın önündeki ahşap sehpaya ulaşmayı başardım. Kendime çok güvenmediğimden tepsiyi masaya bırakıp kahveleri önlerine dağıttım. Ben geldim diye ikisi de susmuştu. Konuşsalardı ya.

"Kızım," dedi babam ben yerimde doğrulurken. Tepsiyi alıp önümde tuttum. "Kalmak ister misin?"

Doru'ya baktım. Bana bakmıyordu. Bakışları önünde tuttuğu ellerindeydi. Parmakları stresle birbirini ovuşturuyordu. İşte bu babamın etkisiydi. O etki Doru'nun hep üzerindeydi.

"Sorun olmayacaksa," dedim babama bakarak. Bu hızlanan kalbime iyi gelmeyecekti ama yanlarında olmak istiyordum.

"Gel yanıma," diyerek elini yanındaki boşluğa vurdu babam. Tepsiyi sehpaya bırakıp söylediği yere oturdum. Babamın eli omzumu sardı.

"Ne konuştuğumuzu zaten biliyorsundur. Sabah seni koşa koşa evden çıkarken gördüm." İşte bunu beklemiyordum. Yanaklarım anında sıcakladı. Zonklama kulaklarıma kadar yayıldı. Başım aynı Doru gibi önüme eğilirken. "Doru dedi ki," dedi. Onun konuya girdiğini anlayınca cılız bir soluk bıraktım. Doru'ya baktım. O da bana bakıyordu. İfadesi son derece kontrollüydü. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamıyordum. "Seninle evlenmek istiyormuş." Babamın ses tonu normale göre biraz sertti. Belki de Gülru'nun dediği gibi her baba böyle bir anda aynı tavrı takınıyordu. Doru'nun gözünü korkutmak için bunu yapıyordu.

Başımı sallayarak cevap verdim. Bir tepki vermem gerekiyordu ama neyin yerinde olacağını bilmiyordum.

"Ben ne cevap verdim sence?"

Sadece ikisine bakmakla yetindim. Bir şey diyemedim. Benden cevap gelmeyince babam devam etti. "Erken davrandığınızı düşünüyorum." Tam tahmin ettiğim gibi. "Fakat," deyince kalbim hızlandı. "Senin onunla olmaktan mutlu olduğunu biliyorum." Doru'nun yüzünde varla yok arası bir tebessüm yakaladım. Çok çabuk dağıldı. "Karar senin. Eğer onunla aile kurmak istiyorsan ben bir şey diyemem. Sadece size destek olurum."

Doru'nun yüzündeki aynı belirsiz tebessüm benimkinde de oluştu. Mutfak tarafından bir alkış sesi işittim. Bakışlarımı çevirmemle Gülru'yu gördüm. Resmen yerinde sevinçle zıplıyordu. "Aslan eniştem benim!"

Babam öksürerek sesini temizledi. Gülru'ya kayıtsız kalmaya çalışarak. "İzmir'e dönmek istiyorsanız," dedi. "Uygun zamanda dönebilirsiniz."

O esnada Gülru gibi sevinç yaşayan annemle bakışıyordum. Yüzümdeki tebessüm genişlerken, "Bu akşam yolculuk için müsait görünüyor," dedi Doru. "Siz de dönecek misiniz albayım?"

"Biz de döneceğiz. Fakat burada biraz daha işim var. Akşam gideceksenız erken olur." Kahvesini alıp yudumladı. "Mahirler de sizinle dönebilecek mi?"

"O dönmek için dünden razı. Ender ve Yasin bugün dönmeyi planlıyordu zaten."

"Güzel," dedi babam bana bakarak. "Sen ne düşünüyorsun, Erva?" diye sordu. Benim artık konuşmam gerekiyordu. Heyecandan yuttuğumu düşündüğüm dilimi yokladım.

"İşe dönmek istediğimi söylemiştim." Babamla benzer konuşmalar yapmıştık. Ben buraya geldiğim ilk günden beri dönmek istiyordum fakat olmayacağını biliyordum. Artık beni buraya bağlayan nedenlerin hiçbiri yoktu. Özgürdüm. Doru ile olabilirdim. Evimde olabilirdim. İşime dönebilirdim. Bunun sevinciyle, "Akşam dönmeyi çok isterim," diye yineledim.

Babamın eli omzumu sevdi. "Lojmanda kal. Biz dönünce istersen yanımıza gelirsin. Nasıl rahat edersen."

"Öyle yaparım," dedim.

Babam, "Güzel," diyerek sıcak kahvesinin geri kalanını kafasına dikti. "Ben dışarıya çıkıyorum. Birkaç saate dönerim. Siz de burada oturun." Ayağa kalktı. Ona baktım. Bana başını salladı. "Kendine de kahve söyle. Bir yere ayrılmayın. Öğle yemeğini beraber yeriz." Bunu öyle olmasını istiyormuş gibi söylüyordu.

"Ben yanlarındayım," diyen Gülru'nun sesini işittim. O anda da Doru sesini temizleyerek koltuğa yaslandı. Yüzü biraz kızarmış gibiydi. Şimdi parmakları daha stresli bir şekilde elinin üzerini ovuşturuyordu.

Babam gidince Gülru yanımıza gelmek için adımlıyordu ki annemin onu kolundan çekip mutfağa soktuğunu gördüm. Doru'yla yalnız kalmıştık ama biliyordum bu uzun sürmeyecekti.

"Ne konuştunuz?" diye sordum.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Sen gelene kadar ben de evlenme kararımızla ilgili ne düşündüğünü bilmiyordum."

"Nasıl yani?" Bahçeye girdiğimde babamın yüzündeki sert ifadeyi ve sonrasındaki ses tonunu düşündüm.

"Baba neticede. Gözdağı veriyordu."

Şaşırdım. "Sana mı? İyi de seni tanıyor."

Neredeyse soğumuş olan kahvesine uzandı. İlk yudumunu almak için dudaklarına yaklaştırdı. "Kızıyla evlenmek isteyen biriyim ben artık. Üstelik ayrıldığımız zaman çok üzüldün, kendini yıprattın. Albay benzer bir şey yaşanırsa kızını nasıl bir hal içerisinde bulacağını artık biliyor. Bu yüzden önlem alıyor." Kahvesini yudumladı. "Yaşadığım en stresli andı," diye itiraf etti. Derin bir nefes alırken gözleriyle dizini işaret etti. Titriyordu.

Dudaklarım yükseldi. "Doru," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Seni daha önce hiç böyle..."

"Babandan boşuna çekinmiyorum." Bir erkek için bunu itiraf etmek zor olsa gerekti. Ki o da zorlanıyordu. Göğsünü şişirip nefeslendi. "Bunu da atlattık," dedi ifadesi rahatlarken.

Yerimden kalktım ve koltuğuna doğru adımladım. Bakışlarıyla beni takip etti. Tekli koltukta oturuyordu. Kolçak kısmına oturdum. Bacaklarım bacağının yanına değiyordu.

Kahvesinin son yudumunu içtikten sonra sehpaya eğilip boş fincanı bırakı "*Buradan ayrılmayın* dedi. Aslında gözümüzün önünde olun demek istiyor"

Söylediğini anlayamadım. "Babam mı? O birlikte yemek yiyelim diye Kaşını kaldırınca susmak zorunda kaldım. "Ya ne diyor?" diye sordum.

"Evlenene kadar gözüm üzerinizde diyor."

Burnumdan güldüm. "Neyse ki sen tam da aradığı gibi bir damat adayısın"

Başını salladı. "Senden uzak durmak zor olsa da öyleyim."

"Güzel," dedim. Koltuktan kalkıp yerime dönecekken bileğimi yakaladı Ona baktım. Etrafı kontrol ettikten sonra beni bir anda kucağına çekti. Elinin biri saçlarımın arasına karıştı, diğeri belimi sardı. Dudakları o kadar aparsa dudaklarıma kapandı ki bu öpücüğü beklemiyordum. İçine çeker gibi sertçe öptükten sonra, "Artık benimsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. İçimde çiçekler açıyordu. Dallanıp budaklanıp her şeye onun nefesine kadar sarılıyordu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sonunda"

Altdudağımı ağzının içine çekip ısırdı. Aynını üstdudağı için yaptım. "Benimsin," dedim nefes nefese. Bir an babamı dinleyip benden uzak duracağını düşünmüştüm. Fakat yanıldığımı kalbimi delicesine çarpıtırarak kanıtlamıştı "Sen de benimsin," dediğinde nefesine sarılan çiçekleri dudaklarımızın arasına hapsettim.

8. BÖLÜM
KESTANE ŞEKERİ

Bak, bir şey yapma dedin; yapmadım. Ama böyle eli kolu boş gitmek hiç içime sinmiyor, haberin olsun," dedim Gümüş'e sıkıntıdan oflayarak. Kadir'in arabasının arka koltuğunda oturuyorduk. Yasin de ön yolcu koltuğundaydı. Ne kadar gergin olduğumu hepsi biliyordu. En azından yüzüme karşı gülmüyor, benden gizli yapıyorlardı. Fakat bu durum Yasin için geçerli değildi. Beni germekten zevk alır gibi bir hali vardı.

"Yasin!" dedim cırlar gibi. "Gülmesen mi artık! Senin de başına gelirse o zaman ben gülerim!"

Tehdidim hiç işe yaramadığı gibi daha çok gülmesine sebep oldu. "Neslihan'la bize daha var. Hem o gün geldiğinde ben güleceğim. Sana gerek olmadan," dedi. Koltuğun arasından uzanıp omzunu dürttüm. "Göreceğim ben seni. Alnından dökülen terlere de şahit olacağım. Görürsün!"

"O gün gelsin de," diyerek keyifle iç geçirdi. Kollarımı göğsümde birleştirerek koltuğa yaslandım.

Demir çiftliğine gidiyorduk. Bu yeterince heyecan sebebiyken bir de Yasin ile uğraşmak beni yoruyordu. Doru dün gece, yolculuktan sonra ailesinin yanında kalmıştı. Ben de evimi temizlemek için yeterli zaman olmadığından Gülrularda kalmıştım. Gümüş ve Kadir beni sabah onlardan almıştı.

Şu an saat sabahın dokuzuydu. Bana göre misafirlik için erken bir saatti ama Gümüş öyle olmadığını düşünüyordu.

"Kızım bir sakinleş ya," dedi Gümüş, aramızda oturan oğlunun saçlarını severken. Küçük Doru gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Hem de hiç çekmeden. O da mı haberdardı yoksa anneannesi ve dedesiyle konuşacağımız konudan? Ay, bana her şey bir garip görünüyordu zaten bugün. Sanki herkes, yanından geçtiğim yabancı insanlar bile olandan haberdardı. Yüzüme bu sebepten bakıyorlardı. "Annem öğrenince çok sevinecek. Hatta belki abim çoktan söylemiştir. Seni kollarını açıp karşılarsa şaşırma."

"Çiçek alsaydık bari," dedim aklım başka yerde. "Babana mesela. Bahçeyle ilgilenmeyi seviyor ya, sevinirdi. Ekip dikebileceği bir şeyler alsaydım. Ne bileyim gül fidanı mesela. Sever miydi?" Aslında çiçekleri Dağhan amcaya

hastalığından kaynaklı almak isterdim ama Gümüş bilmediğinden böyle başka bahaneler üretiyordum.

Sesli güldü. "Gerek yok dedim," dedi anlaşılır olsun diye lafı uzata uzata. Koltukta dikleştim. Avuç içlerim heyecandan terliyordu. Bugün elbise giymeyi tercih etmiştim. Göğüs dekoltesi vermeyen ama tam o çizgide başlayan kare yaka, yeşil renk bir elbiseydi. Oldukça soft bir tondaydı ve dizlerimin üzerinde bitiyordu. Kolları hafif karpuz koldu. Onun dışında dümdüz inen bir elbiseydi. "Elbisem olmuş değil mi?" diye sordum yalnızca Gümüş'ün duyacağı şekilde. O sırada ellerimi elbisemin eteklerine bastırıyordum.

Gümüş'ten önce küçük Doru yanıtladı. "Çok güzel olmuşsun yengeciğim."

Anında gözlerim belirginleşti ve çocuğun sırıtan tatlı ifadesini buldu. "Bu bu," dedim şaşkınlıktan kekeleyerek elimle onu gösterirken. "Sen de mi biliyorsun?"

"Hıhı," diyerek başını salladı. "Dayım söyledi."

"Dayısı mı söyledi?" dedim Gümüş'e bakışlarımı çevirirken. "Yani Doru mu söyledi?"

"Akşam aradı da," dedi Gümüş genişçe gülerek. "Telefon hoparlördeydi. Dorucuğum da öyle duymuş oldu."

"Ne demeye aramış ki?" diye sordum. Beni aramamıştı. Ailesinin yanında diye ben de çok takılmamıştım. Ama olup biteni, özellikle Gümüş'e söylediklerini çok merak ediyordum.

"*Erken gelin* dedi. *Bir şey almam gerekir mi* diye sordu. O da senden beter haldeydi yani. Kız isteme olsa ne yapacak acaba? Alt tarafı anneme ve babama durumunuzu açıklayacaksınız."

"Öyle deme," dedim. "Sen sanki nasıldın? Hiç heyecanlanmadın mı? Çok başkaymış bu, Gümüş. Resmen heyecandan ölmek üzereyim."

"Rahat ol," dedi Gümüş uzanıp omzumu tutarken. "Abim kolayca söyleyiverir. Annem de babam da çok sevinir zaten. Ceylin ile ayrıldığını da söylemiş. Sana bırakmamış onu."

"Yaa!" dedim resmen arabanın içinde çığlık atarcasına. Doru yerinde zıplıyordu gülmekten. Verdiğim tepkiler ona komik geliyordu ama ah bir de bana sorsalardı. "Ne demiş Zerrin teyze?"

"Anne de," dedi Gümüş dalga geçer gibi. "Birkaç saate annen olacak."

"Gümüş ya," dedim. Şu an, şu yaptığı hiç oluyor muydu? Onun yüzünden daha çok heyecanlanıyordum.

"Tamam tamam," dedi omzumdaki elini çekerek. "Zil takıp oynamaya kalmış annemin. *Adaklar adamıştım, sonunda kurtuldum* demiş. Ne diyecek annem? Zaten sevmiyordu onu, biliyorsun."

"Öyleydi de," dedim dudak bükerek. Başım istemsizce önüme eğildi. "Şimdi demez mi bu kadın *arkadaşının sevgilisini alan kızdan ne olur* diye? Onun

gözünde gerçek bundan farksız olmayacak. Sen bile ilk duyduğunda çok şaşırmıştın. Belki içinden *ben bu kızı tanıyamamışım* bile demişsindir."

Dün akşam yolcuk sırasında Gümüş'le sonunda konuşma fırsatı bulabilmiştik. Bu öyle uzun bir konuşma değildi ama bana kollarını açıp sarıldığında, olan biten her şeyi Gülru'dan dinlediğini ve yanımızda olduğunu söylediğinde rahatlamıştım. Onu çok seviyordum ve desteğine gerçek anlamda ihtiyacım vardı.

"Asla aklıma böyle bir şey gelmedi," dedi yumuşak bir tonda. "Şaşırdığım doğru ama bu gerçekleri öğrenene kadardı. Sana da söyledim, keşke daha önce bilseydim. Abimle aranızı çok önce yapardım. Ayrıca," dedi ve gülümsedi. "Annem de böyle düşünmez."

Kadir araya girdi. "Seni de biliyor, onu da. Hem Zerrin Demir kimseyi sorgulamaz. O karşısındakinin karakterine bakar. İnsanlığına bakar. Nedeniyle niçiniyle ilgilenmez. Ceylin'i başından beri sevmiyor. Sence bu boşuna mı?"

"O hepimizden önce anlamış," dedim. Sonra da iç geçirdim. Kadir'in sözleriyle az da olsa rahatladığımı hissediyordum. Evet, Zerrin teyze öyle biri değildi.

"Neredeyse geldik," dedi Yasin. "Masayı kuracaklarını söylemişti Doru. Vallahi çok açım. Önce yemek yiyelim, sonra konuşun," deyince başımı pencereden dışarıya çevirdim. Çiftliğin demir parmaklıklı kapısından tam da o an girmiştik. Birkaç dakika sonra evin önünde olacaktık. Araba zeytin ağaçlarıyla çevrili toprak yolu geçiyordu.

"Doru'yla mı konuştun sen?" diye sorunca Gümüş, ben dikkat etmediğim şeyin farkına vardım. Yasin'i de aramıştı ama beni aramamıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Beni habersiz bırakıp daha da heyecanlandırmaya mı?

"Sabah aradı," deyince koltuğun arasına doğru yaklaştım. "Ne dedi?" diye sordum sanki Gümüş sormamış gibi.

"Gelirken kestane şekeri almamı söyledi," dedi gülerek. "*Şimdi Erva heyecanlı olur, öncesinde onunla avutayım da biraz sakinleşsin* dedi."

"Zor avutur o beni," dedim ters bir tonlamayla. Fakat istemsizce yüzümde bir tebessüm oluştu. "Başka bir şey demedi mi?"

"Bir de *gözünü dört aç, Yankı İzmir'deymiş* dedi. Yaklaşırsa direkt vurmaya iznim var."

Yasin bunu benim bildiğimi düşünerek söylemişti muhtemelen ama bilmiyordum. Ben şaşkınlıkla kalakalırken araba durdu. Yankı İzmir'de miydi? Ama neden?

Aklım karmakarışık, içim garip hislerle dolarken diğerleri arabadan indi. Yasin kapımı açtı. İneyim diye beklerken yüzümdeki afallamayla ona baktım. Daha çok kendimle konuşur gibi, "Ne diye burada?" diye sordum. Sesim o kadar kısıktı ki beni duymadı.

Çantamı alıp ayaklarımı aşağıya sallandırdım. Lâkin hareket edemeyince, "Bir şey mi oldu, Erva?" diye sordu Yasin. Dalgın dalgın başımı salladıktan sonra yerimden kalktım. İstanbul'daki hali, tavrı gözlerimin önünden gitmiyordu.

Gariplik de böyle hissediyor oluşumda başlıyordu işte. Doru ile evlenme kararı aldığımızı ona söylemiştim. Evden ayrılmadan önce onunla ve ailesiyle vedalaşmaya gittiğim zaman aramızda kısacık bir konuşma geçmişti. Bana acıyarak bakmış ve imalı bir tonlamayla, "İnşallah her şey güzel olur," demişti.

Doru'nun onun hakkındaki düşüncelerini biliyordum. Eğer bir taşkınlık çıkarmak için buradaysa Doru'yu nasıl tutacaktım?

Diğerleri benim de arabadan inmemle eve doğru adımlarken, Yanki'yla yıllar önceki o malum tartışmamızı düşünüyordum. Ne heyecan kalmıştı bende ne bir şey. Yanki bana âşık olduğunu çok fazla umutlanarak, hazırlıklar yaparak, sahil kenarına özel hazırlattığı romantik akşam yemeği eşliğinde söylemeye çalışmıştı.

Mumla, güllerle hazırlanan masayı görünce elbette ki ne yapmaya çalıştığını anlamıştım ve beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ben arkadaşlığımız boyunca ona umut verecek bir davranışta bulunmamıştım. Çünkü onu arkadaştan ve hatta kardeşten öte görmemiştim.

Lâkin onun tarafından durumun hiç de öyle olmadığını öğrenince işler değişmişti.

O gecenin akabinde çok büyük kavga etmiştik. Yaptığının dostluğumuza ihanet olduğuna kadar söyleyip, sayıp, sövmüş; aramızdaki her şeyi kırıp dökmüştüm. O ise sadece sessiz kalmış ve arkadaşlığımızın da bittiğini anlayarak üzgün bakışlarını üzerimden an olsun çekmemişti.

Sonra o yurtdışına gitmişti ama arada bana yazmaya devam etmişti. Başlarda cevap vermezken zamanla az da olsa yumuşatabilmiştim kendimi. Bu yalnızca arkadaşlığımızın hatırınaydı.

O süre zarfında yine ilgisi olduğuna dair ufak tefek şeyler sezinlemiştim ama artık eskisi kadar samimi olmadığımızdan üzerinde durmamıştım.

Şimdi ne diye İzmir'e geliyordu bu adam? Hâlâ umudu mu vardı? Aklımı karmakarışık sorular doldururken; bana gönderdiği günebakanları, üzerine iliştirdiği notu ve ne tesadüftür ki Doru'nun benim için diktiği fesleğenlerin sökülmesinin aynı ana denk gelmesini düşünmeden edemiyordum. O anı tekrar yaşıyormuş gibi hissettim. Muhtemelen bu ikisi bağlantılı değildi. Tesadüften ibaretti çünkü fesleğenleri sökenin Ceylin olduğu ispatlıydı. Eğer geliş nedeni bensem ne olacaktı? Doru, şu haliyle bile ona bilenmişken...

Birinin, "Erva!" diye seslendiğini duyunca daldığım yerden çıktım. Bahçenin ortasında öylece duruyordum ve şu ana bunun kadar farkında değildim. Zerrin teyze üzerinde kırmızı mutfak önlüğü, başına bandana haline getirerek

taktığı kenarı oyalı yazması ve ellerinin incecik belindeki görüntüsüyle karşımda duruyordu. "Cancağızım, ne duruyorsun orada?" *Gel,* der gibi el salladı. "Herkes içeriye geçti."

Sahiden de herkes içeriye geçmişti. Bir tek küçük Doru kapıdaydı. Anneannesinin eteğini çekiştirip duruyordu. Zerrin teyze ona bakışlarını indirerek, "Ne istiyorsun torunum?" diye sorarken yanlarına yürüdüm. Az önce beni terk eden heyecan duygusu eliyle koymuş gibi buldu. Nasıl bulmasın? Burada olma nedenim karşımda duruyordu. Zerrin teyze torununun sağlıklı bir oğlan olmasından ötürü yanaklarından fışkıran kırmızılıklara gülerek elini dokundurdu. "Söyle paşam."

Doru elinin altındaki eteği biraz daha çekiştirirken, "Çok acıktım anneanne. Çikolatalı ekmek yiyebilir miyim biraz?" diye sorunca, arabada yiyip içtikleri geldi akıma. Peynirli tost, çubuk kraker ve şeftali. Bir de vişne suyu vardı. Annesi huyunu bildiğinden her gittiği yere yanında erzak taşıyordu çünkü küçük Doru'nun boğazına düşkünlüğü -tıpkı dayısı gibi- ailesinin tamamı tarafından biliniyordu. Gerçi bu bal oğlan dayısından da beterdi.

"Acıktığından değildir o," dedi Zerrin teyze, huyunu biliyormuş gibi parmağını Doru'nun yüzüne sallayarak. Kaşları havadaydı ama gözlerinin kenarlarında saklamaya çalıştığı gizli gülümsemesinin emareleri vardı. "Annen evden çıkarken sütlü bisküvi yedirmiş sana. Şimdi de çikolatalı ekmek yersen miden ağrır. Sonra yersin paşam." Bir de onu mu yemişti? Gülecekken dudaklarımı birbirine bastırarak durabildim.

Doru iki mızırdandı, sızlandı ama sonra küçük kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak Zerrin teyzenin isteğine uymak zorunda kaldı.

Evin kapısından içeriye fırlayınca, "Gözleme yapıyordum ben de," dedi Zerrin teyze bakışlarını benden tarafa çevirirken. Unla kaplı ellerini gösteriyordu. Evin içinden bahçeye doğru misler gibi kokular yayılıyordu geldiğimden beri fakat heyecandan mı bilinmez benim zerre açlığım yoktu.

Ellerini birbirine çırpıp temizlerken, "Her tarafım un içinde kaldı. O kadar dedim Gümüş'e erken gelin diye ama nerede," diye söylendi. Sesi hayıflanır gibi değildi fakat ben öyle anlamak istedim ve yardım etmem gerektiğini düşündüm. Hem böylelikle biraz daha insan içinden kaçabilir, heyecanımı yenene kadar kenarda bir yerde nefeslenebilirdim.

"Ben yardım ederim."

Kaşının biri havalanırken gözleri mütemadiyen yeşil elbisemin üzerinde dolaşmaktaydı. "Sen ne güzel olmuşsun bugün," diye mırıldanıp üzerine de, "Buradan bir yere mi gideceksin yoksa?" diye anlık gelişen bir hayal kırıklığıyla ekleyince, öylece kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Doru'ya *annene birlikte söyleriz* demiştim ama acaba hata mı etmiştim? Azıcık ucundan çıtlatsaydı daha mı iyi olurdu ki? Böyle, kadın hiçbir şey bilmiyorken desem; *sizin için hazırlandım...* Olmazdı. *Bir yere gideceğim ondan* desem, hiç olmazdı. Cevap verme sürem uzarken Doru'nun, "Zerrin Sultan," diye seslenen tok sesi araya girdi. "Kızı bırak da eve girsin. Kapının önünde esir almışsın. Hem hepimiz çok acıktık. Masaya mı geçsek artık?"

"Daha patatesler var kızartılacak. O Gümüş'e söyle oturmasın da gelip bana yardım etsin," derken kolumu bırakıp oğluna döndü Zerrin teyze. Elinin birini belinin üzerine yerleştirdi.

Bakışlarımı kapının kenarına yaslanmış, gözlerimin içine ışıl ışıl parlayan yeşil gözleriyle bakan adama çevirdim.

Bu aralar onu çok sık üzerinde gömlekle görüyordum. Normalde daha spor giyinirdi Doru. Kışları düz kazaklar, yazları da tişörtler. Kıyafetleri genelde siyah, beyaz ya da gri olurdu. Araya çok az maviler, lacivertler karışırdı. O halini çok sevsem de bu haline hayran olmadığımı söyleyemezdim. Hatta belki daha fazla yakıştırıyordum.

Siyah gömleğinin uçlarını pantolonun içine özenle sıkıştırdığından neredeyse geniş gövdesini sarıp sarmalamıştı. Olduğum yerden, aramızda Zerrin teyze duruyor olmasına rağmen kaslarını fark edebiliyordum. Nasıl sarılası duruyordu şimdi. O gömleğin yakaları hiçbir zaman kapanmıyordu. Yine üstten üç düğmesi açıktı. Kolları da dirseklerine kadar kıvrıktı. Beyimiz ancak bu kadar resmi takılabiliyordu işte. Gülesim geldi ama tuttum kendimi.

"Tek başıma yetişemiyorum vallahi. Bir evlensen rahat edecektim ama o da olmadı," deyince Zerrin teyze, onun önünde oğlunun yakışıklılığına dibimin düşmesine bir nebze utandım. Derin bir nefes alıp, "Ben yardım edeyim size," dedim bir önceki sözlerimi daha ısrarcı tekrarlayarak.

"Seni bu kıyafetle mutfağa değil, salondaki vitrine sokarım ben," dedi Zerrin teyze benden tarafa bir bakış atarak. İyi bir şey mi söylemişti yoksa kötü mü anlayamadım. Ama ardına meşhur gülüşüyle, "Kızım seni yorar mıyım ben hiç Gümüş dururken," deyince beni bir rahatlama, Doru'yu da bir gülme aldı.

Doru, "Kısa olmuş sanki biraz," deyip bakışlarını bacaklarıma dikerken ister istemez ben de indirdim gözlerimi. Dizimden ancak bir karış yukarıdaydı. Öyle çok kısa değildi yani. Beni elbiseyle nadir zamanlarda görmüştü ve bunu garipsiyordu. En azından öyle düşünmek istiyordum.

Lâkin bakışlarının üzerimde içi gider gibi dolaştığını görünce yutkunmak zorunda kaldım. Bir şey demek için ağzımı açıyordum ki Zerrin teyze araya girdi. "Neresi kısa bunun? Senin o eski çırpısı seyrek de giyiyordu, ona bir şey demiyordun. Üstelik onunkiler bunun yanında..." *Ohoo* dercesine elini havada sallarken beni savunur, Ceylin'i yerin dinine sokar ve oğlunu azarlar gibi konuşuyordu.

Doru bacağını diğerinin üzerine atıp daha rahat bir pozisyonda dinlemeye geçti. Kollarımı da göğsünün üzerine bağladı. Fakat gözleri hâlâ üzerimde dolaşıyordu. Arada dudaklarının kenarını ısırıyordu ve bunu yaparken gözleri gözlerimi buluyordu.

"Hem sana ne oğlum? Kısaysa kısa. Geç kızım sen içeriye," dedi eliyle omzuma dokunup beni kapıya doğru yönlendirirken. "Madem yardım etmek istiyorsun kapının arkasındaki askıdan bir önlük kap. Önüne bağla da elbisen batmasın. Şu İstanbul'u da bir anlatıver bana."

Doru kapının önünden çekilmiyordu. Yanından geçeyim dedim, olmadı. Girişe daha da yayıldı. Çekilsin diye üzerine adımladım o da olmadı.

"Doru!" dedim kaşlarımı çatıp, kızarcasına. "Çekilsen de geçsek."

"Şimdi sen annene, yani anneme yardım mı edeceksin?" diye sorunca dudağımın kenarını kemirdim. Bilerek yapıyordu. Herkese açılmadan önce ter döküşüme şahit olmak istiyordu. Bu adam mıydı heyecanlıyım diye bana kestane şekeri aldıran, milleti organize edip duran? O meseleden de bir kızgınlığım vardı zaten.

Ellerimi belime yerleştirdim. Ağzımı açıp bir şey diyecekken, "Oğlum çekilsene," diyen Zerrin teyze benim yapamadığımı başarıp oğlunu kenara iteleyerek içeriye geçti. "Gümüş!" diye bağırıyordu salona doğru. "Mutfağa gel, yardıma! Baban yukarıda açlıktan öldü! Kocanı hiç mi görmedin? Gel de bana yardım et!"

Zerrin teyze geçsin diye açılan o yol bana kapandı. Kollarımı onun gibi göğsümün üzerinde bağlarken kaşımın birini de kaldırdım. "Nerede o kestaneler?" diye sordum. "Heyecandan değil ama seni yememek için yiyeceğim şimdi onları."

"Yersin," dedi ve imayla kafasını salladı. Dudak kıvrımları yükselirken, "Beni de yersin, kestaneleri de," diye ekledi. Eli aniden belimin yanını tutup beni kendine çekince, panikten çığlık atmamak için elimi ağzıma son anda kapatabildim. Elimin altından, "Ne yapıyorsun?" diye sordum içeriden bakışlarımı çekmeden. "Biri gelecek şimdi!"

Eli belimin yanını sıkarken yakalanmak umurunda değilmiş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Soluğu tenimi süpürdü. Yanıyorum sandım. Tam da bu sebepten elimin altında aralanan dudaklarımı konuşmaya zorladım. "Neden aramadın beni? Herkesi aramışsın ama beni..." Elimi yanıma indirdim.

İfadesi değişmezken, eli önüme dökülen saçların arasına girdi, tutamları boynumun yanında dalgalandırarak oyalana oyalana arkaya attı. Açılan yerde, boynumun yanında parmaklarının kemikli kısmını tüy kadar hafif dokunuşlarla gezdirerek, "Annem sürekli yanımdaydı," dedi. "Boş kaldığımda da ancak kestane şekerlerini ayarlayabildim."

Çenemi, boynumun yanını okşadığı eliyle kavrayıp kaldırdı. "Yoksa aramaz mıydım?" diye sordu soluğunu yüzüme bırakarak. "Ne güzel olmuşsun sen öyle, Erva'm," deyince dolu dolu, üstüne gözleri gerdanımda dolaşınca göğsümün altı dalgalandı, içim ürperdi. Nefeslenirken göğüskafesim onunkine çarptı.

Sıklaşan nefes seslerim aramızdaki kısacık mesafeyi doldururken, kurumuş dudaklarımı yutkunarak ve dilimle ıslatarak nemlendirmeye çalıştım. "Bakma bana öyle," dedim titreyen sesimle. "Şimdi kalbime inecek. Hem yakalanacağız. Annenler görecek, Doru."

Güldü. Eğildi ve az önce arkaya attığı saçlarımın yanlarına dokundu dudakları. Uzayan sakalları yanağımın yanına sürtünürken kokumu sesli bir şekilde içine çekti. "Parfüm de sıkmışız. Misler gibi kokmuşuz. Hep öylesin ama şimdi daha bir bana hazırlanmış gibi. Bana gelmeye hazır gibi."

Saçlarımın arasına fısıldadığı erkeksi sesi sendelememe neden oldu. Göğsümün üzeri aldığım titrek soluklardan sebep titriyordu. Dekoltesi varla yok arası olan elbisemin yakalarına sığamayacak oluyordu.

Ne ara yaptığımın farkında olmadığım bir şekilde göğsünün üzerinden gömleğini avuçlamıştım. Elim orayı daha sıkı kavrarken terlemiş olan diğer avucumu yanağına yasladım.

Asıl onun nasıl koktuğundan haberi var mıydı? Ben daha bahçedeyken, o uzağımda dururken bile almıştım kokusunu. Her soluk aldığımda beni mest eden parfümünden bol bol sıkmıştı. Yüzünü omzumla yanağımın yanına sıkıştırdım. Dudakları tenime değerken güldüğünü, orada oluşan minik kıpırtıdan anladım. "Korkuyorsun ama bana sokulmaktan da kendini alamıyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Diğer kolu belime sarılırken o kapının kenarına iyice yaslandı, ben de ona... Bacaklarının arasında duruyordum. "Doru bile biliyor bugün burada ne olacağını. Bir annem bilmiyor. O da öğrenecek birazdan. O zaman emin ol seni benden uzak tutacak."

"O neden?" diye sordum. Nişanlanınca daha rahat olmaz mıydık?

Boynumun yanını öptü. Elimi başının arkasına kaydırıp saçlarının arasına soktum. Onu biraz daha kendime çektim. Adrenalin duygusunun insanı çılgınlığa sürüklediği bilimsel bir gerçek olabilir miydi? Çünkü şu an yaptığımın mantıklı bir yanı yoktu. Nerede olduğumuzu bile unutmuş haldeydim. Sadece kendimi onun öpücüklerinin verdiği haz duygusuna kaptırmıştım. Daha fazlasını istiyordum. Dudaklarını, sıcağını daha fazla hissetmek istiyordum.

Doru başını boynuma sakladığı yerden çıkarıp önce yanağımı, sonra çenemi öperken gülüyordu. Yüzündeki serseri, yamuk bir gülümsemeydi. En bir sevdiğimdendi. "Seni korumaya çalışacak da ondan. Korumalı da," dedi ikna etmek

istercesine bir vurguyla. "Böyle güzeli kime nasip olmuş da dayanabilmiş, iradesine güvenebilmiş? O da öyle düşündüğünden seni benden uzak tutacak."

Kollarımı boynundan çözüp ellerimi göğsünün üzerine indirdim. Parmaklarım gömleğinin dördüncü, kapalı olan düğmesi ile oynarken, aramızda ufacık da olsa bir mesafe açmayı başararak, "Sana," dedim sadece. Beni anladı ve gülümsemesi yüzünde genişlerken dudakları dudaklarımdan ansızın bir öpücük çaldı.

"Zorlandığını fark ediyor musun bu adamın? Hele dilin böyle tatlıyken, sözlerin beni mest ediyorken..."

"Daha zorları başlasın istemiyorsan," dedim imayla belime sarılı kollarını göstererek. "Artık ayrılmamız gerekiyor. Annen şimdi gelir de bizi böyle görürse asıl o zaman..."

Çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. Dudakları acelesiz, doygun, son bir öpücüğü dudaklarıma bırakırken, "Söylediklerim sıradan bir adam için geçerliydi, Erva," dedi. "Ben sana dayanabilir miyim hiç? Uzak durmakmış," dedi kendiyle dalga geçer gibi geri çekilerek. "Ben ve senden uzak durmak! Annem gelse şimdi, sana böyle yakın durmaktan alıkoyamaz beni. Seni aldım ben artık. İki gün içinde de resmen nişanlı olacağız. Bize bizden başka kimse karışamaz bundan sonra."

"İki gün mü?" Söylediğiyle gözlerim belirginleşirken, "Erva, geliyor musun kızım?" diyen Zerrin teyzenin sesini işittim.

Sorumu cevapsız bıraktı. Ben geriye adımlarken, "Sonra anlatırım," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Sen babamla konuşmuşsun," dedim bir fısıltı gibi. "Bana anlatacaksın."

Güldü, "Anlatacağım," dedi.

Gözlerim onda mutfağa doğru adımlarken, "Geliyorum şimdi," diye seslendim. Güldü, güldüm.

Sırıta sırıta mutfağa girdim. Gümüş, patatesleri kızartıyordu. Zerrin teyze o kadar söylenmesine rağmen gözlemeleri yine kimseye bırakmamış, ortadaki masada kendisi açıyordu. Tezgâhın üzerinde bir sac ocak duruyordu. Yeni koyduğu belli olan gözlemenin bir yüzü pişmişe benziyordu.

Kapının arkasından bir önlük kapıp üzerime geçirdim. Saçlarımı boyun bağına sıkıştığı yerden kurtarıp arkasını bağladım. Direkt sac ocağın başına geçtim.

Zerrin teyze ne yaptığımı anlayınca, yandan şöyle bir baktı. "Becerebilecek misin?" diye sordu gülerek. Neden öyle dediğini biliyordum. Sonuçta bu tip ocaklar herkesin evinde olmazdı. Herkes kullanmayı bilmezdi. Ama ben birkaç kere kullanmıştım. Gözlemeyi nasıl çevireceğimi de biliyordum.

Annemin annesi, Selen Türkdoğan ne zaman bize kalmaya gelse dedeme, tüm aileye gözleme yapardı. İkisi yurtdışında yaşıyordu ve dedemin çok sevdiği

gözlemeleri orada bir sac ocak bulamadığından yapamıyordu. Tabii şimdilerde epey yaşlanmıştı ve her şeyden elini eteğini çekmişti ama ben çocukken yaptığı gözlemelere çok heveslenirdim. O ne zaman mutfağa girse peşinden ayrılmadan her hareketini izlerdim. Çocuk Erva daha bir meraklıydı mutfak işlerine.

Elime sac ocağın yanında duran ahşap çeviriciyi aldım. Hiç zorlanmadan gözlemenin altına sokup tekrar sıcak sacın üzerine yaya yaya çevirdim. Arka tarafı öyle güzel kızarmıştı ki öncesinde saca bol tereyağı sürüldüğü için misler gibi kokuyordu. Ağzım sulandı ve kabaran açlığımdan dolayı yutkunmak zorunda kaldım. Tam da o esnada saçlarımın arasında birinin elini hissettim. Başımı çevirmemle parmak ucunda yükselmiş Zerrin teyzeyi gördüm. Elindeki yazmayı başımın üzerine aynı kendisininki gibi takmaya çalışıyordu.

"Yemek kokmasın şimdi o güzel saçların," derken uzun dalgalı saçlarımın buklelerini sevdi. "Ne güzel yaratmış seni öyle Yaradan."

Zerrin teyze öyle söyleyince, üstüne saçlarımı sevince ben bir utandım. Gözleri hayran hayran bakıyordu. Ah, acaba oğluyla olduğumu duyunca ne tepki verecekti? Hiç şüphesiz olumlu olacaktı ama bende öyle bir heyecan vardı ki insan ihtimallerin her türlüsünü düşünmeden edemiyordu. "Yazma da çok yakıştı kızıma," diyerek Gümüş'e çevirdi başını. "Baksana, Gümüş. Çok yakışmadı mı?"

Gümüş gülerek alttan alttan bana çevirdi bakışlarını. "Tam gelin gibi oldun. Bu evin gelini. Anneme de senin gibisi gerek, Erva." Gözlerim büyüdü, sanki mümkünmüş gibi hepten kızardım. Utanç dalga dalga içime yayıldı. Ilk mık edercesine iki kelimeyi bir araya getiremezken, "Bana da sen gibi yenge gerek vallahi," diye yapıştırdı lafı.

Zerrin teyze gülerek araya girdi. "Ne yengesi kızım? Erva senden küçük. Olsa olsa kardeşin olurdu o senin. Abinin eşi olsa bile. Ama nerede o günler..." dedi elini havada şöyle bir sallarken. "Benim kör oğlumun aklı bir karış havada." Bir anda durdu ve gözlerini yeni bir havadis varmışçasına heyecanla büyütürken kızından tarafa yaklaştı. "Abin ayrılmış bu cadalozdan. Haberin var mı? Ay ne sevindim, Gümüş," diyerek kızının omzuna vurdu. "Adaklanm vardı; o kızdan kurtulsun bahçede lokma döktürüp dağıtacaktım. Kazan kazan hem de."

"Ne iyi olmuş anne," dedi Gümüş omuz kırarak. "Sayesinde bol bol lokma yiyeceğiz. İyi yapan bir yer olsun ama. Herkes güzel yapamıyor."

"Ben neye seviniyorum sen neye seviniyorsun, Gümüş?" dedi Zerrin teyze ismini uzata uzata. "Abin kurtuldu ya, ben sana en güzelini kaynatırım burada." Dilinin ucunu ısırdı. Ellerini *bitsin gitsin* dercesine önünde salladı. "Nazar değdirmeyeyim şimdi kendi kendime. O yılan çıkar mıkar yarın öbür gün tekrar. Vallahi bu defa inme iner bana. Ne gerekiyorsa yapalım bir an önce."

"Ne gibi anne?" diye sordu Gümüş anlamayarak. "Biz daha ne yapacağız ki? Ayrılmışlar işte."

Onları dinleyeceğim derken neredeyse gözlemeyi yakacaktım. Son anda farkına vararak gözlemeyi kaldırıp tabağa aldım. Sonra Zerrin teyzenin açıp masaya dizdiği gözlemelerden birini daha aldım ve sacın üzerine bıraktım. O esnada Gümüş de kızartmaları tabağa alıyordu.

Zerrin teyze, "Ne gibisi mi var?" deyince odağım tekrar onlara kaydı. "Abini bir an önce aklı başında biriyle evlendirmek gerek."

"Kimi?" dedim boş bulunup şaşkınlıkla. "Kiminle?"

"Doru'yu canım," dedi Zerrin teyze. "Hemen biriyle yapmam gerek. O Ceylin'in açık kapısı kalmamalı, bir daha çıkıp gelmemeli."

"Öyle olur mu o işler hiç? Sizin aklınızda biri mi var da öyle konuşuyorsunuz?" diye sordum itiraz eder gibi.

"Şu an için kimse yok. Yani var da yok. Belli ki aklımdakinin gönlü yok oğlumda. O olmaz," dedi imayla. Söyledikleri içime oturdu.

"Anne olmaz öyle şey," dedi Gümüş hemen araya girerek. Bozulduğumun farkındaydı. "Abimin gönlü kimdeyse onu gider isteriz. Öyle akıldakiyle yola mı çıkılırmış? Hangi zamanda yaşıyoruz canım."

"Onun aklına kalırsak yolda kalırız kızım," dedi Zerrin teyze itiraz kabul etmez bir şekilde. "Ben bulurum ona göre birini. Şöyle çok uzun olmayan, huyu, suyu yumuşak, neşeli bakan, hep gülen, ailemizi de sevecek, ailesini sevebileceğimiz biri olmalı mutlaka."

"Anne," dedi Gümüş vurgulayarak. "Öyle şey olmaz diyorum sana. Hem belki vardır abimin aklında biri."

Güldü Zerrin teyze. "Sen inanıyor musun bu dediğine?" dedi kızıyla dalga geçer gibi. "Senin abin aşk nedir bilmiyor ki. Bilse zaten o kadar zaman Ceylin'i fark eder, onunla zaman kaybetmezdi." Başındaki yazmayı uçlarından tutup sıkılaştırırken, "Ama dur sen," dedi gözlerini kısarak. "Ben Nalan'a da söyleyeyim. Onun kızı vardı, Gözde. O kız da güzel ama onun arkadaş çevresi çoktur."

Gümüş, "Nalan teyzenin üç oğlu yok mu anne?" diye yorulmuşçasına söylenince, "O iş karışık biraz," diyerek kestirip attı lafı Zerrin teyze. "Sonra anlatırım sana."

Bana bir fenalık çöktü. Sacın sıcağı, içimin harı derken elimden aktarıcıyı atıverdim. "Ben bir hava alayım," dedim yana çekilirken.

"Sıcak yaptı değil mi?" diye sordu Zerrin teyze. "Çık kızım, çık. Hava al sen."

Mutfaktan kaçar gibi çıktım. Ne söylenecekse söylenmesi gerekiyordu artık. Zerrin teyze biraz daha öğrenmezse sevgilimi gözlerimin önünde baş göz edecekti. Doru müsaade etmezdi ama bu canımın sıkılmasına engel değildi. Zerrin teyzeyi annem kadar severdim ancak ilk defa ona karşı dolmuş

hissediyordum. Ne demekti Doru'ya kız bakmak? Burnunun ucunda duran beni hiç mi görmüyordu? Gidip Nalan teyzenin kızına kadar düşünüyordu ama beni...

Oflayarak kendimi evden dışarıya attım. Dışarıya çıkmamla da evin önündeki masanın yanına çektiği sandalyesinde oturan Doru'yu görmem bir oldu. İyi insan lafının üzerine mi denirdi buna? Parmaklarının arasındaki bitmiş sigarayı küllüğe bastırdı.

Bakışlarımız kesiştiği anda elimi kaldırıp yüzünü işaret alırcasına parmağımı salladım. "Olmaz diyeceksin, Doru!" dedim ona doğru yürürken. Anlamadı tabii. "Benim zaten sevdiğim var, o da Erva diyeceksin. Ondan başkası da olamaz diyeceksin!" Yine anlamadı beni. Halime gülüyordu. Komik değildi, hem de hiç değildi. Elimi tutup beni bacaklarının arasına çekti

"Neye kızdın yavrum sen? Doğru düzgün anlatsan da ben de bilsem hatamı."

"Sen hatayı akşam söylemeyerek yaptın, Doru!" dedim sitemle. O ellerinin arasında tuttuğu elimin üzerine öpücükler kondururken diğer elimle omzuna vurdum. "Dinliyor musun beni, ya! Çok kötüyüm ben," diyerek çektim elimi. "Yok sana öpmek falan," dedim elimi kalçama yaslayarak.

"Ben neyi söylememişim, Erva'm?" diye bir soru yöneltti, dizinin birinin üzerine geçip oturdum. Kafamın içinde Zerrin teyzenin lokma kazanı Ceylin'in gidişinden sonra Gözde'nin gelişi için kaynatılıyordu.

Bakışlarım ileride bir noktaya odaklanırken, "Beni isteyemiyorsun çünkü annen Gözde'yi isteyecekmiş. O olmazsa arkadaşlarına da bakılacakmış. Onlar da olmaz ise kim bilir kimlere bakılır, sorulur, sana uygun biri mutlaka bulunur. Ama illa bulunur çünkü çok kararlı. Akça pakça falan olacakmış. Güzel gülecekmiş, boyu çok uzun olmayacakmış. Böyle minyon bir şey," diyerek elimle boyunu tarif ettim. Hâlâ yüzüne bakmıyordum ve baktığım yerde sayıp döktüğüm kızın görüntüsü belirmeye başlamıştı.

Gözde denen kızı bir kere bile görmemiştim ama olsundu. Hayalimdeki hali fazla güzeldi. Oflayarak devam ettim. Yaşadığım hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. "Ailenize uygun olması da mühimmiş. Ailene girmeye istekli olmalı, annenleri mutlaka sevmeliymiş... Neden beni görmüyor ki, Doru?" diyerek gözlerimi beni izleyen bakışlarına çevirdim. Gülüyordu hain! Ben ise neredeyse ağlayacaktım. "Hani beni çok severdi Zerrin teyze? Aklına bile gelmedim!"

"Kendini tarif ediyormuşsun gibi geldi bana," deyince, benim omuzlarım iyice düştü. Dalga geçiyordu. Beni anlatsa anlamaz mıydım hiç? "Tabii, neden bahsettiğini hâlâ tam anlamadım ama," dedi gülümsemesi yüzünde genişlerken. Altım sallandı. Bacağını sallıyordu. Şaşkınlıktan belirginleşen bakışlarım aşağıya kaydı. O an dizinde oturduğumu fark ettim. Hatta o kadar rahat oturuyordum ki kolumun biri onun omzundaydı. Onun kolunun biri ise benim belime sarılıydı.

"Doru!" dedim bir panik. "Neden aldın beni kucağına?"

Başını geriye atıp bir kahkaha attı. Elimi ağzına kapamaya çalıştım ama geç kaldım. Parmaklarım gülüşünü ıskaladı, çenesini kavradı. Kollarının ikisini de etrafıma sarıp beni abluka altına alırken kıpırdayamaz hale geldim. Yüzümün yanını öperken, "Gidip annemle konuşayım mı?" diye sordu. Sesinden anlıyordum benimle dalga geçtiğini. "Aldım ben alacağımı. Hem gönlüme hem kucağıma, hem... hem ömrüme," dedi sonunu tek nefeste söyleyerek.

Kalbim küt küt atıyordu şimdi. Cevap vereyim diye başını bana doğru eğerken, dizini salladı bir kez daha. "Konuşayım ister misin? Hımm?" diye yineledi bir önceki söylediğini.

"O kafasına koymuş, başkasını bulacak sana," dedim küçük bir çocuk gibi üzülerek. "Beni aklına bile getirmedi ki Doru."

"Annemle mi evleneceksin sen? Benim gelinim olacaksın. Niye takıldın ki bu kadar söylediklerine? O sever seni."

"Ben de öyle sanırdım," diyerek omuz kırdım. "Bırak da gideyim. Hava almaya diye çıktım."

Bırakmadı. Ben dizinde oturmaya devam ederken, kolunun biri belimden çözüldü ve saçlarımın arasından neredeyse düşmek üzere olan yazmayı çekip aldı.

"Annen takmıştı," dedim.

Güldü. "Çeyiz sandığından çıkarmadığı, kimselere taktırmadığı yazmayı sana mı verdi? Sen tak diye?" diye sorunca gözlerimi kıstım. Bir elinde tuttuğu yazmaya baktım, bir suratına. "Çeyiz mi?" dedim dizinde ona doğru dönerken. "Annenin çeyiz sandığı!"

"Hıhı," diyerek yüzündeki gülümsemesini genişletti. "Sen, *ben oğlunuzu istiyorum* desen verecek gibi."

Elinde tuttuğu yazmayı burnunun ucuna götürüp koklarken gözleri kapanıverdi. Görüntüsüne içim gitti. Nasıl sevilmezdi şimdi bu adam? Ve nasıl güzel sevilirdi. İyice göğsüne sokuldum. Dudağının kenarıyla çenesinin arasına denk gelen o noktayı sakalları dudaklarıma batmasına rağmen öptüm. "Alırdım ki vermese de. Sen benimsin bundan sonra," diye fısıldadım.

Gözleri bir süre daha kapalı kaldı ama dudak kıvrımları titredi duydukları hoşuna gitmiş gibi. "Şimdi gidiyorum ve annenle konuşuyorum. Vermezseniz o Gözde'yi de... diğerlerini de..." dedim sahte bir tehdit savururcasına.

Erkeksi gür kahkahası dudaklarıma çarptı. Onunla güldüm ama kucağından kalktım. Yüzünü bir çocuğun yüzünü avuçlar gibi tutup başparmaklarımla yanaklarını sevdim. Hâlâ gülüyordu ama dudağının kenarını ısırdığından sesini sadece ben işitiyordum. Kaşımın tekini kaldırdım ve alttan bakarak, "Birlikte söyleriz," dedim ciddi bir şekilde. "Bilsin artık bu kadın kiminsin, gelini kim. Oğlunun gönlü çoktan bende."

"Erva... Erva," dedi adımı defalarca tekrarlayarak. "Kızım sen adamı aşkın öldürürsün. Ölüyorum lan!"

"Üsteğmenim," dedim gülerek, onu öylece bırakıp geri çekildim. Elimi kalbimin üzerine koydum çok hızlı atıyormuşçasına gözlerine baka baka. Derin bir nefes çekip sırıttım. Ben bir şey söylemedim ama o anladı asıl ona nasıl ölüp bittiğimi.

Yirmi sekiz dakika ve yirmi altı saniye sonra masadaydık. Yirmi sekiz dakika ve yirmi altı saniye önce Doru'nun kucağında oturduğum sandalyede oturuyordum, o da hemen yanımdaki sandalyedeydi. Dakikaları sayıyordum çünkü geçen zaman benim için çok sancılıydı.

Tam karşımda Zerrin teyze oturuyordu. Onun yanında ise Dağhan amcam vardı. Yaz günü olmasına rağmen üzerinde şal vardı ve sanki son gördüğüm zamana göre daha da zayıflamıştı. Ve pek konuşmuyordu.

Zerrin teyze *masada yeme, daha kötü hastalanırsın* demişti ama o yine de dinlememiş, yanımızda olmak istemişti. Doru meğer dün gece nişanlanacağımızı babasına anlatmış. Dağhan amca duyunca çok sevinmiş. Tüm gece uyumamış. Oğlunu yanına oturtup ne var ne yoksa anlatmasını istemiş. Evlenirsek ne yapmalıyıza, tartışırsak nasıl barışmalıyıza kadar oğluna akıl vermiş. Ben bunu yemek masası kurulurken Doru'dan öğrenmiştim.

Halsiz olmasına rağmen şimdi bu yüzden gözlerimin içine bakıyordu. Hiç çekmeden. Bir şey diyemiyordu ama ben anlıyordum. Yaşlı gözlerinden ne kadar mutlu olduğunu okuyabiliyordum.

Hastalığını bilip de susmak çok zordu. Zerrin teyze resmen kendi yemiyor ona yediriyordu. Şalı omzundan kayacak gibi olursa gözü orada olduğundan hemen eski yerine asıyordu.

Zerrin teyze elindeki çay bardağını önünde sallayarak, "Nereye daldın öyle?" deyince dakikadır kocasının yüzüne kilitli kaldığımı fark ettim.

"Gözüm dalmış öyle," dedim bakışlarımı önüme alarak. Zerrin teyze iç geçirip bardağını masaya bıraktı. Sonra kocasına baktı. Ona bakarken sanki kirpikleri bile titredi. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Dağhan? Bir şal daha getireyim ister misin? Ya da minder? Kuru sandalyede oturmak rahatsız eder."

"İyiyim," dedi Dağhan amca konuşmaya mecali yokmuşçasına kısık bir sesle.

"İyi," diyerek ayağa kalktı Zerrin teyze. "Ben biraz daha gözleme getireyim içeriden. Az kalmış burada," diyerek içeriye geçti.

Gözleme tabağına baktım. İki taneydi ve hâlâ biri tepeleme doluydu. Herkes tabağına alacağını almıştı. Masada fazla fazla vardı.

"Ben de yardım deyim," diyerek yerimden kalktım. O esnada Doru ile göz göze geldik ama bir şey demek yerine başını salladı. Evin kapısından içeriye

girdiğim anda duymayı beklediğim o sesi işittim. Mutfak tarafından cılız hıçkıralar yükseliyordu.

Gözlerim doldu. Zerrin teyze kocasının durumunu biliyordu. Fark ettiğim bu gerçekle nefesimi tuttum. Ona bakarken titreyen gözlerinden bile anlaşılıyordu bu. Nasıl da fark edememiştim? Doru babasına bakmaktan annesini görememişti. Çünkü Zerrin teyze de benim gibi dışarıya karşı daima gülümserdi.

Yanına gidip gitmemek arasında kaldım. Ya da Doru'yu yanına göndermek...

Lâkin zaman yokmuşçasına adımlarımı doğruca mutfağa yönlendirdim. Kapıdan girdiğim gibi onu masanın diğer ucunda, yerde otururken gördüm. Kapanmıştı ve hıçkırıklarını savuşturmaya çalışıyordu.

"Zerrin anne," dedim yanağıma sızan yaşı elimle yakalayıp silerken. Ağlıyordum ve engel olmam pek mümkün değildi. "Neyi attın içine bu kadar da acın hıncını gözlerinden çıkardı?"

"Erva," dedi beni görünce ağlıyor oluşuna rağmen gülümsemeye çalışarak. Hâlâ saklanmaya çalışıyordu.

"Biliyor musun?" diye sordum, ona doğru yürüyüp yanına oturdum.

Hiç itiraz etmedi çünkü gözlerimden okudu bildiğimi. Yaşlı gözleri kocaman açılırken, "Biliyorum ya," dedi. Başını salladı. Gözlerindeki yaşların tamamı yanağına indi. Elini omzuma koydu. "Saklıyorlar benden. Sen de saklıyorsun, oğlum da saklıyor." Suçlu hissettim. Hiç olmadığım kadar. Ondan kocasının hastalığını saklamıştım.

"O benim hayat arkadaşım, Erva," dedi çatallaşmış sesiyle. "Arkadaşım, ailem, her şeyim. Dayanamam ki," dediğinde anladım. O son sözü çok koydu.

"Dağhan giderse," dedi omzumdaki eli oradan güç almak ister gibi sıkı sıkı tutarken. "Zerrin'den geriye ne kalır ki?" Sormuyordu, kendi kendine konuşuyor, onunla açtığı kitabı aklında belirlediği bir sonla kapıyordu. "Duramam ki."

"Öyle demeyin," dedim. "Siz üzülmeyin diye saklıyorduk biz. Dağhan amca da öyle-"

Güldü, burnunu çekerek yüzündeki yaşları sildi. "Kızmıyorum hiçbirinize. O şu hâlde bile beni düşünüyor ya, o mahvediyor beni. Bildiğimi belli etmemem de benim onu üzmek istemeyişimden. Böyle mutlu görünmeye çalışıyor en azından. Bir o anlarda iyi olmak için çabalıyor. Yoksa biliyorum ki serbest bırakacak, hiç tutunmayacak hayata." Yaşlı gözleri büyüdü. "Sen de bildiğini belli etme sakın," dedi ellerinin içi yüzünde kalan son yaşları da kurularken. Gülümsedi. "Hadi kalk kızım. Ağlama daha fazla. Bilmesin bildiğimi."

İçini çekti, "Ah," diyerek elini göğsünün üzerine yerleştirip ovuşturdu. "Kocamın son isteği Doru'yu evlenmiş olarak görmek," dedi. "Benim dileğini yerine getirmekten başka ne amacım kaldı ki şu hayatta?"

"Gözde mutlu edemez ki onu," dedim ağlamaklı sesimle gülmeye çalışırken. "Edemez."

Gözlerini gözlerime dikti ve orada bir şey aradı. O her ne ise buldu, çıkardı. "Gözde'yi de nereden çıkardın şimdi?" diye sordu. "Ben öylesine demiştim onu. İsmini aklında tutmuşsun bir de."

"Ben öylesine anlamadım ama," deyince gülümsemesi genişledi. Kendimi daha fazla tutamadım. "Doru istemez ki onu," dedim omuz kırarak. Burnumu çektim. "Onun gönlü dolu. Çoktan sevdi birini."

Kocaman açıldı gözleri. "Kimi sevdi?" diye sordu.

"Beni sevdi. Oğlunu seviyorum ben, Zerrin teyze. Çok seviyorum, öyle çok ki sen öyle deyince ben çok üzüldüm. Aklına hiç mi gelmedim? Hiç mi olur demedin?" dedim. Doru ile söyleyecektik ama ben o kızı aklından bile geçirmesini istemiyordum artık. Aslında bunu sevinsin diye söylüyordum.

Şaşkınlıktan dilini yutmuşçasına gözleri irileşti. Daha öncesinde gerçeği tahmin etmişse bile, duymak onda yine de şaşkınlığa neden olmuştu. Hâlâ omzumun üzerinde duran elini tutup okşadım. Başımı eğerken, "Çok uzun zamandır. Ceylin'den bile önce," dedim içime kaçmış gibi çıkan sesimle.

O kadar zaman uğramayı unutan utanç şimdi bulmuştu işte beni. Kızardıkça kızardım. "Kızarsan bana, yaptığımı onaylamazsan anlarım. Baktığın yerden son derece haklısın çünkü."

"Neresiymiş benim baktığım yer?" diye bir soru yöneltti, başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gülüyordu çünkü. "Oğlunun sevgilisinin arkadaşıydım ben. Hiç aklına gelmedi mi onlar ayrılmışsa bu kız yüzündendir diye?"

"Gelmedi," dedi başıyla sözlerini vurgularken. Son derece netti. "Onun ne olduğunu biliyorum ben, senin ne olduğunu da." Sesli güldü. "Şimdi oturup tekrar ağlayasım var. Allah gönlüme göre vermiş de haberim yokmuş!"

Kollarını açıp aniden sıkıca sarıldı bana. "Erva, Erva," diye tekrarladı adımı saçlarımın arsına. "Benim güzel kızım. Ben o yazmayı boşuna bağlamadım bugün. Dua ede ede taktım. *Allah'ım bu güzel kızı benim oğluma nasip et* dedim Ben sevinmeyeyim de kim sevinsin şimdi?"

"Ben bilseydim bu kadar kolay olacağını," dedim. Şaşıran bendim şimdi. "Hemen söylemez miydim?"

"Ah o Doru'yu bir elime geçireyim," dedi söylediğimi duymamış gibi.

"Ne kadar zamandır?" deyince ayrıldık.

"Hımm," dedim mahcupça. "Beni soruyorsanız neredeyse iki yıl olacak. Onu soruyorsanız daha yeni. Dediğine göre çok önce severmiş de körmüş. Sizin de değiniz gibi yani."

Bastı kahkahayı. "Ah, Doru!" dedi. Elinin birinin dış yüzünü diğerinin içine vurdu. "Çekeceğin var benden."

"Başka kim biliyor?"

"Aslında herkes biliyor. Torununuz bile haberdar."

"Ya Dağhan?"

"Ona neredeyse en önce söyledik. Sevinsin diye."

Gözleri dolar gibi oldu ama hemen savuşturdu. Toparlanıp yerinden kalkarken, "Kalk şimdi," dedi bana. Dediğini yapıp kalkınca bir kere de ayaktayken sarıldı, saçlarımı sevdi. "Dışarıda ne dersem sesini çıkarma. Zaman Zerrin'in maşasının tadına bakma zamanı."

Anlamayarak yüzüne boş boş baktım. "Boş ver sen," dedi ifademden anlamadığımı okuyarak. "Sen sadece sessizce otur. Gerisi bende." Başımı salladım.

Bahçeye tekrar döndüğümüzde Doru, babasıyla sohbet ediyordu. Daha doğrusu o bir şey anlatıyordu, Dağhan amca da başını sallayarak arada onay veriyor, dinlediğini belli ediyordu.

"Doru," dedi birden Zerrin teyze. Doru başını annesine çevirdi. Ben bile ne diyeceği konusunda meraktaydım. "Erva ne güzel kız, değil mi? Farkındasın, değil mi oğlum?"

Doru bana baktı *bu işte bir gariplik var* dercesine. Sonra gözleri tekrar annesini bulurken başını salladı.

"Kemal de yakışıklı, boylu, poslu adam. Geçen annesiyle konuştuk da..."

"Eee," dedi Doru kollarını masaya doğru dayayıp annesine dikkat kesilirken. "Yakışıklıysa kendine kalsın! Bize ne elin adamının boyundan posundan-"

"Sus da dinle!" diye diklendi Zerrin teyze. Galiba ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yapmamalıydı. O sular tehlikeli sulardı. Doru'ya onun ismini duymak bile yetiyordu. Tabii, Zerrin teyzenin bundan haberi yoktu.

"Görmüş, beğenmiş güzel kızımızı. Olsalar fena mı olur? Erva komşu olurdu bize. İçeride bahsettim de sesini çıkarmadı. Sen büyüğü olarak söyle de bir düşünsün."

Doru'nun sert bakışları direkt bana çevrildi. "Demedin mi bir şey?" deyince ben bir ona bir Zerrin teyzeye baktım. Annesi *sus* dercesine işaret veriyordu.

Zerrin teyze, "Avukat çocuk," diyerek araya girdi ve Doru'nun bakışlarını tekrar üzerine çekmeyi başardı. "İşi gücü var. Annesinin babasının evi de güzel. Şimdi o yeni ev de alacakmış." Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Zerrin teyzenin ne yapacağını bilmeden, sırf o iyi hissetsin diye kabul etmiştim ama büyük hata ettiğimi şimdi anlıyordum.

"Bu kızın sevdiği var!" dedi Doru benden tarafa sert bir kafa hareketi atıp annesine bakmaya devam ederken. "Gönlü dolu yani. O Kemal'i elimde bıraktırtmayın benim!"

"Hayırdır oğlum, sana ne oluyor da bu kadar sinirlendin? Kız bile bir şey demiyor."

Doru'nun bakışları yine gözlerimi buldu. Bu defa *konuşsana* der gibi bakıyordu. "Söylesene, Erva," dedi Doru dişlerinin arasından. "Öldüreyim mi istiyorsun o Kemal'i!"

"Öldürme," dediğimde kaşları havalandı.

"Ha, yaşasın istiyorsun yani?"

"Demedim ben öyle bir şey!"

"Öldüreyim o zaman," dedi gayet kararlı bir şekilde.

Gözlerim kocaman açıldı. "Bana ne elin adamından canım! Niye illa ki bu şey yapıyorsun?" Bu işin sonu hiç iyi değildi. Zerrin teyzeye bir şey desin diye baktım ama demedi. Olay bana patlayacaktı. Hatta patlamıştı.

Doru dudağının kenarını kemirip burnundan nefeslendi. Başını iki yana kütletirken yerinden kalktı. Ben ne yapıyor diye düşünürken kolumdan tutup "Gelsene sen benimle," dedi.

"Geleyim," dedim tedirginlikle. Ayağa kalktım ama hâlâ Zerrin teyzenin gözünün içine bakıyordum. Gülüyordu. "Nereye gidiyoruz ki?" dedim. İnşallah komşuya değildi.

"Nalan gelir birazdan buraya," dedi Zerrin teyze o esnada. Sanki ateşe az odun atmış gibi daha fazlasını fırlattı.

Doru bir anda, "Ne diye geliyor anne?" diye bağırdı. "Benim olanı benden istemeye mi?" Sesi kükrer gibi çıkıyordu, öyle çok bağırıyordu. "Bu kız benim! Aç kulağını da dinle..."

O hararetli konuşmasını sürdürürken Zerrin teyze ortalığı karıştıran kendi değilmiş gibi pes dedirten bir performansla ılımlı ılımlı dinliyor, başını sallıyordu. "Senin zaten, biz bir şey demedik ki. Elinden alan da yok."

"Ne?" dedi Doru afallayarak.

"Gider isteriz diyorum oğlum. Madem kararını verdin. Babana kadar da söyledin. En son da ben öğrendim. Gider isteriz."

Kadir elini yüzüne kapamış gülüyordu. O çoktan anlamıştı galiba olanı. Gümüş'ün de paniği hâlâ geçmemişti. Doru'nun bir an gidip Kemal'i indireceğini düşünüp korkan taraftaydı, ben gibi yani. Hiçbir şey anlamayan küçük Doru ise kenarda oyun kurmuş onu oynamaya devam ediyordu. Çocuk olmak ne güzeldi.

Dağhan Demir ilk defa sessizliğini bozdu. "Ben bile anladım kırk yıllık karımın oyun ettiğini de sen anlayamadın aklı aşktan havalarda gezen oğlum. Erva'yı ne çok sevdiğini bilmiyor musun? Kemal'e layık görür mü onu? Anne ne istemeye gideceğimizi söyle de bu defa haberi alan son kişi olmasın," dedi kendini gülmeye zorlayarak.

"Biliyor," diye fısıldadım. "Söyledim." Doru, *pes* dercesine yüzüme baktı. "Erva, oyun muydu bu?" diye sorunca, başımı önüme eğip salladım. "Vallahi suçum yok."

"Suç bende," dedi Zerrin teyze eliyle gülerek kendini gösterirken. "Kıza değil bana de ne diyeceksen."

Doru burnundan soludu. Başını iki yana salladı. Sonra hâlâ tutmakta olduğu kolumdan çekip yüzümü yüzüne çevirmeye zorladı. Lâkin o kadar öfkeliydi ki dayanamadım tekrar önüme eğdim. Ailesinin yanında konuşmasaydık ya bu konuyu. "Sonra konuşsak mı?" dedim ama dinletemedim.

"Kaldır başını," dedi tok sesiyle emir verir gibi. Çekine çekine baktım. Dakikalar önce şeker gibiyken, ne hale getirmiştik iki dakikada adamı. Suçlu olduğumu kabul ediyordum. Uymamalıydım annesine. Adam Kemal'in adını duyunca bile deliriyordu. Al işte, olan buydu.

Yeşil gözleri yüzümün her yerinde dolaşırken ağır ağır, "Bu kızgınlıkla ne yapmalı şimdi?" diye sordu. *Bilmem* dercesine dudak büktüm. "Kaçarın yok, Erva," dedi adımı vurgulayarak.

"Annemin gelini, bu evin kızı, bu deli adamın aşkından gözünün tek görmediğüsün bundan sonra." Ben sözlerinden sebep şaşırırken o gülerek annesinden yana çevirdi başını. "Bunlar kabulün mü?" diye sordu. Zerrin teyze gülerek başını salladı. "Dün de kabulümdü, bugün de. Kemal sağ olsun, en başından beri çok işime yaradı."

9. BÖLÜM
KOYNUMUN GÜVERCİNİ

Ağzımdakini bitirmeden bir diğerini attım. Bunlar İzmir'de rastladığım en iyi kestane şekeriydi.

Dizlerimin üzerinde duran kutudan bir tane daha alıp bu defa Doru'ya uzattım. Yola çıktığımızdan beri neredeyse kutunun yarısını tek başıma yemiştim. Aç karnına yememem gerekirdi belki ama kendime engel olamıyordum

Lojmana dönüyorduk. Evimi bugün de temizlemeye fırsat bulamadığım için yine Gülrularda kalacaktım.

Arabayı tek eliyle kullanıyordu ve diğeriyle telefonunu tutuyordu. Yola ya da bana bakmadığı zamanlarda gözleri hep telefonundaydı. Galiba birinden mesaj ya da arama bekliyordu. Bakışları önce önüne uzatılan kestane şekerine sonra bana çevrildi. "Hiç yemedin. En azından tadına baksan."

"Sevmem ki yavrum," dedi yine gözleri telefonuna kayarken. Mesaj bölümüne girip çıktı, sayfayı yeniledi, yeni bir şey göremeyince ağzını havayla doldurup oflayarak ekranı kapattı.

Bakışları yola çevrilirken, "Hiç yedin mi ki?" diye sordum. Kestane şekeri nasıl sevilmezdi, aklım almıyordu. "Hımm," dedi dalgın dalgın. Elim hâlâ havada duruyordu ve yeme taraftarı gibi görünmüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum sonunda dayanamayarak. "Önemli bir telefon falan mı bekliyorsun?"

Arabayı bir anda kenara çekti ve kontağı kapattı. Öyle aniydi ki emniyet kemerine rağmen sarsıldım ve dizlerimde duran kutuyu kayıp düşmesin diye sıkıca kavramak zorunda kaldım.

"Bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi dalgın bakışlarını elimdeki kestane şekerine indirirken. "Ver hadi, bakayım tadına," deyince elimdeki kestane şekerini ağzına yaklaştırdım. "Kimi arayacaksın ki?" diye sordum. Zaten küçük olan kestane şekerinden ufacık bir parça ısırdı. Geri çekilip tepkisini beklerken, telefonu çalmaya başladı ve ikimizin de ilgisi anında oraya kaydı. Ekrandaki ismi telefonu kulağına götürmeden önce görebildim. Ender arıyordu.

Telefon hoparlöre bağlı değildi ama Ender'in sesini açılan telefonla birlikte az da olsa duyabiliyordum.

"*Abi, yakalandı.*" gibi bir şey dedi Ender. Bunun üzerine Doru'nun sıkıntılı ifadesi anında dağılıverdi.

"Sorguda mı?" diye sordu.

"*Evet, canına okuyacaklar.*"

"Diğeri?" diye sorunca Doru, "*Onu bulamadılar. Hâlâ dışarıda. Ama Erva'ya yaklaşması imkânsız.*" dedi Ender ve adımın geçtiğini de diğer sözleri gibi net bir şekilde anladım.

Ceylin'den mi bahsediyorlardı?

Kutunun kapağını kapatıp torpido gözünün üzerine bıraktım. Hâlâ elimde duran ve Doru'nun yarısını ancak yediği kestane şekerini de yedim.

Doru'nun telefonunu cebine kaldırması ile kemeri çözüp koltukta ona doğru yaklaştım. "Her şey yolunda mı?"

Boşlukta olan gözleri gözlerime odaklanırken, "Bu akşam benimle kalırsın," dedi. Arabayı çalıştırdı. Biz yolda U çizip karşı yola, gittiğimiz yönün tersi istikamete saparken, aceleyle kemerimi de tekrar takmayı başarabildim. Şu an lojmana gitmiyorduk. "Ama öncesinde seni bir yere götüreceğim."

"Ender ne dedi?" diye sordum. Nereye gittiğimizi umursamıyordum. Aklım az önce yaptığı telefon konuşmasındaydı. Bakışlarımı ifadesinde dolaştırdım. Dalgınlığı yerini bir tebessüme bırakmıştı. Belli belirsizdi ama bu gülüşü tanıyordum. Aldığı haber onu rahatlatmış olmalıydı.

"İyi haber galiba?"

Gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Eve gidince anlatacağım. İyi haber, merak etme," dedi. "Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerek. Emin olmadan söylemek istemiyorum." Bakışlarını dizlerime indirdi. "Kestane şekerlerini kaldırdın mı?" diye sorunca gülerek torpidonun üzerine uzandım. "Burada. Sevdin değil mi?" diyerek kutuyu tekrar dizlerimdeki eski yerine koydum. "Aç karnına yemesek iyiydi ama..."

"Lojmana dönünce yemek yaparsın, ben de bir duş alırım. O zamana acıkmış oluruz."

"Yemek mi yapacağım?" diye sordum gülerek. Kestane şekerini o yolu takip ederken ona yedirdim. Keyifle çiğnerken, "Bu bayağı iyi bir şeymiş," dedi.

"Önyargılar işte," dedim. "Denemezsen bilemezsin. Benim için de önyargılıydın." Kaşını kaldırdı. Yandan bir bakış attı. Dudaklarının kenarı yükselirken, "Laf sokmakta çok iyisin. Bu yanını bilmezdim," diye mırıldandı.

Omzumu silktim. "Hakkımda bilmediğin daha çok şey var. Ama evleniyoruz." Ağzıma bir kestane şekeri daha attım. Bakışları keyifle yediğim şekere kayınca ona da bir tane uzattım.

Hâlâ öncekini çiğniyordu. Kaşının birini kaldırıp şöyle bir baktı. "Ellerinle besle beni. Evet," dedi. Güldü. "Tam aradığım şeysin."

"Çok bekleme bunları," dedim dudak büküp omuz kırarken. "Çalışan biriyim ben. Sana öyle sürekli yemek yapamam. Bu da diğer yüzüm." Kaşlarımı oynatınca kahkaha attı.

"Ooo," dedi çok büyük bir şey demişim gibi abarta abarta. "Sen şimdi bana her gün yemek yapmayacak mısın? Bu annemin hoşuna gitmez yalnız. Seni istemekten vazgeçebilir."

"Babamla konuşup *istemeyi en kısa sürede yapalım* diyen Zerrin teyzeden mi bahsediyorsun?" İçimde gol sevincine benzer bir şey ayaklandı. Sırıtarak bakışlarımı yanımdaki pencereye çevirdim.

Zerrin teyze ile Dağhan amca hepimizin yanında babamları aramıştı. Selamlaşıp birbirlerini aile olacakları için tebrik ettikten sonra babamların dönüş tarihini sormuşlardı. Maksatları isteme zamanını netleştirmekti. Babamlar yarın sabah dönüyordu. Bunu ben de yeni öğreniyordum. Konuşma sırasında babam, *"Doru sabah aramıştı, ona da söyledim. Bizim için yarın akşam uygun, sizi bekliyoruz,"* demişti. Evet, yanımda oturan ve yarın resmen nişanlım olacak adam bana kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Bana bilmediğim bir şey söylemek ister misin? Seni yakından tanımak isterim," diyerek oyunumu sürdürdü. Sesinde gülümseme vardı. Camda olan gözlerimi ona çevirdim. Dudak büktüm. "Bazen çok kavgacı olabiliyorum. Sağlam kavga ederim. Bununla baş edebilir misin?"

"Sen mi?" dedi imayla gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Ne için benimle kavga edeceksin? Sen bana çok âşıksın."

"Hımm," dedim söyleyecek bir şey bulamadığımdan. Bu defa gol yemiş gibiydim. Gülüyordu ve bunu saklamıyordu.

"Ne var ki," dedi ve arabayı durdurdu. Kemerini çözerken, "Ben de sana çok âşığım. Kavga etmeyeceğiz. Hiç," diye ekledi. Söz niteliğindeki cümlelerini dillendirirken gözlerime bakıyordu. "Yüzüklerimizi alalım da kaçacak yerin kalmasın. Gözümü korkutman bir işe yaramıyor."

Arabayı durdurduğu yerin bir kuyumcunun önü olduğunu o an fark ettim. Beni yüzük alamaya mı getirmişti?

"Vazgeçmeyeceksin yani?" diye sordum. "Sana yemek yapmayacak olmam ya da kavgacı olmam fikrini değiştirmeyecek?"

Kemerime uzanıp çözdü. "Hâlâ oradayız diyorsun yani," dedi ve beklemediğim bir şekilde beni kendine çekti. Bir an sonra dizlerinin üzerinde yan bir şekilde oturuyordum.

Sakallı çenesini yüzümün yanına sürttü. Dudakları, dudaklarımın kenarını öptü. Ellerimi ensesine dolarken, nefesini içime çektim ve onu öptüm. Burunlarımız birbirine değdi.

"Şimdi sana bir şey itiraf edeceğim," diye fısıldadı. Yüzünün yanlarını kavradım. Konuşurken ara verdiği öpücüklerini tamamlarken, "Kavgacı halini

çok seviyorum," diye devam etti. "Bunu ilk kez Rüzgar olayında, kulübende bana kafa tuttuğunda fark ettim." Rüzgar'ın adı geçince sertleşen sesi kucağında kıpırdanmama neden oldu. Mesele başkaydı ama ben o gün bile beni kıskandığını anladım. "Bana kafa tutuyordun ve ben senin gibisini daha önce hiç görmediğimi düşünüyordum. Başka bir an varsa dahi bunu kendime bile itiraf etmemişimdir. Seni ilk kez orada nefessiz bırakana kadar öpmek istedim."

Kalbim sözlerinden dolayı şaha kalkarken, ensesindeki ellerim saçlarını çekti. Bu tamamen içgüdüseldi ve ben de bu duygulara yabancıydım. Dudaklarımız birbirine kapanmadan önce kısacık bir an için duraksadım ve kararmış, arzulu bakışlarında gözlerimi sabitledim. "O zaman babamın emaneti olduğum için gelmedin oraya," dedim fısıldar gibi. "Kıskandığından-" Sözcüklerim dudaklarımızın arasında ezilerek yok oldu. Devamını getiremedim ama o anladı ve beni öperek doğruluğunu onayladı. Öptü, öptü... Az önce dediği gibi nefesimi de çaldı.

Tekrar nefes aldığımız bir anda, "Verandada keyfine beklemedim," dedi bir itirafı daha aylar sonra dillendirilerek. "Emanet olduğun için de değildi. Seni öyle kıskanıyordum ki ondan... Eğer sana dokunsaydı kulübeni basacaktım. Eli yanlışlıkla bile değse eline..." Öfkeyle dudaklarımın dibinde yutkundu. "Hangi hakla yapacaktım bunu bilmiyorum ama," dedi kaşları çatılırken. "Durduğum yerde düşündüğüm tek şey buydu. Sen henüz benim olmamıştın, inkâr etmeye çalışıyordum ama benimdin. Ben öyle hissediyordum."

Az önce saçlarını çekiştiren parmaklarımı saçlarının diplerine sokup sevdim. Boğazıma oturan yumrudan sebep yutkunurken, "O gün Rüzgar dedi ki," dedim. "*Boşuna beklemiyor orada. Verandadan ayrılamıyor oluşunun bir nedeni var.* Öyle olsun istedim. Orada, karanlıkta beni bekliyor ol istedim. Sen bana gelmeyi düşünüyormuşsun, ben bana gel istiyordum. Olmayacağını biliyordum. Bunları aklımdan geçirmek bile suçmuş, günahmış gibi geliyordu. Sen onundun ama ben..."

İçimi çektim daha fazla konuşmaya devam edemediğimden. Yarım bıraktıklarımı tamamlamadan önce, beni tekrar bir nefessiz kalışa daha sürükledi. Sonra, "Ben hep senindim," dedi. "Öyleymişim. Kimsesiz bırakılışım bile bu yüzdenmiş gibi geliyor bazen. Sana varsın diye tüm yollarım..."

"Şşşt," diyerek susturdum onu. Ensesini sevdim. Kısa saçları avuçlarımı çiziyordu. "Seni kimsesiz bırakanlara kinlendirme beni. Ne yaşadın bilmesem de," dedim başım omzuna yaslanırken. "Oraya müdahale edemesem de bundan sonra hayatındaki tüm boşlukları doldurmak için varım."

"Biliyorum," dedi ve nefesini saçlarımın arasına bıraktı. Göğsü inip kalktı, benimkine çarptı. "Aramızda her ne yaşanırsa yaşansın," dedi yine bir yemin verir gibi. "Soluklandığın, durup dinlendiğin ben olayım istiyorum, Erva. Seni

ben sarayım, ben iyileştireyim istiyorum. Sen benim için bu kadar çok şey olmuşken, her şeyin ben olayım istiyorum."

Gülümsedim. Göremiyordu ama ne kadar mutlu olduğumu hissediyordu. Büyük, sert elleri nazikçe sırtımı okşuyordu.

"Yarın nişanlı olacağız," diye fısıldadım. Güldü. Gülerken çıkan o serseri sesine âşık oldum. Ben bu adamın her şeyine âşıktım.

"İçeride," dedi başı pencerenin dışında kalan kuyumcuyu işaret ederken. "En güzel yüzüğü alacağım sana. Seni bana bağlayacak o yüzük parmağından hiç çıkmasın diye elimden ne geliyorsa yapacağım. Çok doğru bir adam değilim belki ama gerekirse onca yanlışın arasında senin tek doğrun olacağım," diye devam ettirdi sözlerini; her bir sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak.

Yarın nişanlanıyorduk ama söylediği sözlerle ömür boyu ona bağlanmıştım. Çoktandır öyleydi. Yüreğim, nikâh defteri olmadan o imzayı atmıştı. Çenem titriyordu ve ben ağlamamak için direniyordum. İyice sulu göz birine dönüşüyordum.

Gözlerimin dolduğunu anladı. Nasıl yaptı bunu bilmiyorum, beni karşısına aldı. Bir damla yaş yanağıma süzülürken, "Ağla diye söylemedim ki ben bunları," dedi kendine kızar gibi. Başparmağı yaşları yanağıma dağıtır gibi silerken burnumun ucunu öptü. "Ölürüm lan ben sana. Ölürüm, Erva."

Arabadan inip el ele kuyumcuya doğru yürürken, gözyaşlarım dinmişti ve yüzümde kocaman bir tebessüm vardı. Kalbim deli gibi atıyordu. Ayaklarım sanki yere değmiyordu. İçimde öyle bir heyecan vardı.

Parmaklarımı sıktım ve elini daha çok hissettim. Doru o esnada boşta olan eliyle kuyumcunun cam kapısını iterek açıyordu. Başını yana çevirip bana baktı. Dudak kıvrımları yükselirken, "Erva Demir," diye fısıldadı. Gülümsemesi yüzünde genişlerken aynısı bende de oldu. "Doru Demir," diye karşılık verdim kendime onunkiyle aynı ses tonunu seçerek.

İçeriye girdiğimizde bizi orta yaşın biraz üzerinde, göbekli, favorileri beyaz bir adam karşıladı.

"Ooo," dedi adam Doru'dan tarafa bakarak belirgin bir gülümsemeyle. "Hoş gelmişsin, Doru'm."

"Hoş bulduk, Fethi abi." Elimi bırakmadan adamın durduğu cam tezgâhın önüne kadar ilerledi. Gözlerim önce adamın yüzünde dolandı, sonra önünde durduğumuz cam tezgâhın altındaki yüzlerce çeşit yüzüğün üzerinde. Başka bir heyecana kapıldım.

"Annenler nasıllar?" diye sorunca adam, bakışlarımı ikisinin arasında doldurdum. Tanışıyorlardı, hatta ailesine kadar tanıyordu.

"Bırak şimdi, Fethi abi," dedi Doru. "Annem aramıştır seni daha biz buraya gelmeden önce."

Fethi denen adam göbeğini sarsan bir kahkahayla, "Annen değil bu defa," dedi. "Baban aradı. Bizim oğlan gelir sana bugün, ne istiyorsa en güzelini ver," dedi. Doru da ben de şaşırmıştık. Dağhan amca hasta haliyle bunu mu düşünmüştü? "Hesabı da çoktan hallettik. Gelin kızımız ne istiyorsa onu vereceğiz, memnun edeceğiz inşallah."

"Olmaz öyle şey," dedi Doru kaşının birini kaldırarak. "Yüzüğü ben alacağım-"

"Ama," diyerek itiraz etti Fethi denen adam. "Çoktan yaptı ödemeyi. Sabah sekiz miydi neydi havale geldi. Yetmezse hesaplaşırız dedi."

Doru'nun ifadesi düşünce bozulduğunu anladım. Ödemeyi babası yaptığı için değildi, biliyordum. O her şeyini kendisi yapmaya çalışıyordu. Babasının sağlık durumu nedeniyle çok fazla giderleri varken bir de buna kalkışıyor olmasından rahatsızlık duyuyor olmalıydı.

"Sen o parayla anneme bir şeyler ayarla, Fethi abi," dedi Doru. "Annem sever takıyı. Erva seçsin şimdi ona da bir şey. Üstü çıkmazsa onu da ben tamamlarım. İçine babamdan bir not yazarız. Senin çırakla hemen gönderirsin."

"Eh be oğlum," dedi Fethi abi hayıflanırcasına. "Dağhan kızar bana."

Araya girme ihtiyacı hissettim. Karışmam doğru değildi ama dayanamadım. Hem Doru böyle rahat edecekti. "Böylesi daha güzel olur. Zerrin teyzem de mutlu olur." İlk başta Fethi denen adama konuşurken sonradan bakışlarımı Doru'ya çevirdim. "Künye ya da kolye sever mi?"

İfadesi aydınlandı. "Yüzükten önce onu seçelim, hemen götürsünler," dedi.

Doru'nun elini bıraktım. Cam tezgâhta sağa kayıp doğruca bilekliklerin olduğu kutuların önüne geçtim. Parmağımla hemen birkaçını işaret ettim. "Zerrin altından yapılan demek," diye söylendim kendi kendime. "İsmine uyan şu bence," diyerek parmağımla cam tezgâhın altındaki bir bilekliği işaret ettim.

Fethi abi camın üzerine gösterdiğim bilekliğin olduğu kutuyu çıkardı. İçinde başka bileklikler de vardı ama ben ilk önce gösterdiğimi elime aldım. Yuvarlak bir madalyonu andıran altının kenarlarından zincir geçirilmişti. Yuvarlağın üzerinde taşlardan bir ağaç işlemesi vardı. Aileyi simgeliyor gibi hissettirmişti. "Açılıyor mu?" diye sorarak kenarına tırnağımı taktım. Çekmemle madalyon açıldı. İçine fotoğraf da konulabiliyordu. "Bunların bileklik olanını ilk defa görüyorum. Bence bu güzel," diyerek Doru'ya adımladım.

Omzumun üzerinden eğilip elimdeki bilekliği inceledi. "Annem sever bunu," dedi. Gülerek başımı salladım. "Başkasına bakmaya gerek yok bence."

"Sen beğendiysen alalım."

Başımı salladım. Sonra aklıma bir anda gelen şeyi söyledim. "Ben de Dağhan amcaya bir hediye alabilir miyim?" Sabah da aklımdaydı ama Gümüş gerek yok demişti. Zerrin teyzeye hediye alınca onu da ben sevindirmek istiyordum. "Olur mu, Doru? Alabilir miyim?"

"Alalım, alalım da," dedi. "Sen al, ben ödeyeyim."

Olmaz dercesine kaşlarımı çattım. "Ee, o zaman ben hediye almış olmuyorum ki. Benim ödemem gerek-"

Beni kendine çekip yanağımı öptü. "Benim her şeyim senin ya bundan sonra," dedi kulağıma fısıldar gibi. "Sen almış oluyorsun."

Ama bu kadar da ikna edici konuşulmazdı ki. Yine de, "Lütfen," dedim gözlerine bakarak. "Çok içimden geldi."

"Çok içinden geldiyse başka zaman alırsın. Bunu ben alıyorum." Son noktayı koyduğunda ifadem düştü. İkinci bir masraf açtığım için pişmandım. "Asma bana suratını," dedi kesin bir tonlamayla. "Yoksa tüm dükkânı alır çıkarım. Hadi." Kolumdan tutup beni cam tezgâha doğru yönlendirdi. "Ne istiyorsan seç."

El mahkûm kabul ettim. Çünkü biliyordum, yapardı.

Dağhan amcaya bir çift kol düğmesi seçtim. Onunki de tıpkı Zerrin teyzenin bilekliğine benzeyen iki küçük yuvarlaktan oluşuyordu. Uyumlu olduklarını düşünüyordum. Belki yarın nişanda takmak isterlerdi.

Fethi abi ikisini de hediye paketi yapıp çağırdığı çırağına teslim ederken biz de yüzük bakmaya başladık. Ben yüzüklerimizi Doru seçsin istiyordum ama bu topu da üzerime atmıştı. Elime aldığım her yüzüğü kaldırıp ona da sordum. Ne göstersem kabul ediyordu.

"Azıcık seçici olur musun lütfen? Ne desem *evet* diyorsun," diye sitemle söylenince, "Hepsi güzel yavrum, ne diyeyim şimdi," dedi gülerek.

"Ben senin seçtiğini parmağıma takmak istiyorum." Kollarını arkamdan belime sardı. Başını omzumun üzerinden önümüzdeki yüzüklere doğru uzatarak parmağıyla, "Şu nasıl?" diyerek işaret etti. Gösterdiği yüzükleri birkaç dakikadır eline alıp geri bırakıyordu. Demek onları beğenmişti.

Dümdüz, orta kalınlıkta iki sarı halkaydı. Annemin evlilik yüzüğüne benzediğinden ben de daha çok o tarz yüzüklere bakıyordum.

Sevdim dercesine başımı salladım. Sakalları yanağıma sürtündü. Kulağıma "Onları alalım o zaman," diye fısıldadı. Fethi abi seçimimizi yaptığımızı anlayarak bize doğru yaklaştı. "Parmaklarınıza takıp bir bakın isterseniz. O model çok sattığından arkada bedenleri var. Hemen de teslim edebilirim."

"Nişan yarın," dedim gülerek. "Öncesinde takmamız çok doğru olmaz ama heveslenmedim desem yalan olur." Doru kutudan yüzükleri alıp küçük olanı benim parmağıma geçirdi. Elimi avucuna alıp göz hizasına kaldırdı. Biraz büyük olmuştu. Halkayı parmağımın üzerinden çevirirken, "Çok yakıştı," diyerek dudaklarını elimin üzerine kapattı.

Diğer elimle elinde tuttuğu yüzüğü aldım. "Seninkini de takalım," diyerek onun elini avuçlarımın arasına aldım. Benimkinin aksine tam olmuştu. Fethi abi, "Durun, ben arkadan kadın için olanının bir küçüğünü getireyim," diyerek

tezgâhın arka tarafındaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Doru'nun kollarının arasında dönüp yüzümü ona çevirdim. Hâlâ elini tutuyordum. Onun az önce bana yaptığı gibi eğildim ve elinin üzerini öptüm. "Çok yakıştı," dedim kendime onunla aynı ses tonunu seçerek.

Güldü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. O böyle yapınca yüzüm elleri arasında kayboluyordu. Başımı yüz hizasına kaldırırken elinin birini aralayıp yanağımı öptü. Öyle sert ve dolu doluydu ki öpücüğü; dudakları yumuşak hissettirirken sakalları tenime battı. Gülerek yüzümü buruşturdum.

"Şu yüzüğü de alıp gidelim artık. Çok acıktım ben," dedim. Kafasını salladı. "Gidelim yoksa ben seni şuracıkta öpe öpe bitireceğim." Doyamıyormuş gibi bir kez daha öptü. "Oh," diye mırıldandı. "Yüzük parmağına takılınca daha mı tatlı oldun sen?"

Gülerek göğsüne vurdum. "Sen de daha bir âşık mı oldun, ne?" deyince kaşını kaldırdı.

"Ben sana hep deli, hep âşık, hep körkütük sevdalı."

Parmağımdaki altın rengi halkadan gözlerimi ayırabildiğim söylenemezdi. Kuyumcuda taktığım andan beri parmağımdaydı. Küçük küçük doğradığım domatesleri kâseye alırken bile gözlerim yüzüğümdeydi. Çıkarmaya kıyamıyordum.

Doru eve geldiğimizde duşa girmişti. Neredeyse çıkmak üzere olduğunu kesilen suyun sesinden anlayabiliyordum. Onun duşta olduğu süre boyunca üzerimi değiştirmiş, annemlere lojmana geldiğimi haber vermiş ve yemek yapmıştım. Menümüzde pirinç pilavıyla fırın tavuk vardı. Son olarak salata hazırlıyordum.

Fırından gelen kokular tavuğun da çıkarılma zamanının geldiğini haber veriyordu.

Ellerimi musluğun altında yıkayıp fırının düğmesini kapadım ve hava alsın diye kapağını açtım. Sonra da pilavı ve salatayı mutfak masasına önceden hazırladığım tabaklara almaya başladım.

O esnada banyo kapısının sesini işittim. "Erva!" diye sesleniyordu Doru. "Duştan çıktım ben. Üzerimi giyinip geliyorum."

"Acele etme. Yemekleri tabaklara yeni koyuyorum. Her şey çok sıcak."

Doru'nun odasının kapısının kapandığını işittim. Aceleyle üzerimi kontrol ettim. Onun kıyafetlerini giyiyordum. Evime gitmeye üşenince onun dolabından giyinmiştim. Altımda Nike'ın siyah şortu vardı.

Beli biraz büyük gelmişti ama iplerinden sıkarak giyilebilir hale getirmiştim. Üzerimde ise askılı bir sporcu atleti vardı. Muhtemelen bu onun üzerine tam oturuyordu ama bende epey bol olmuştu.

Masaya eksik var mı diye şöyle bir göz gezdirirken Doru elinde yeşil elbisemle mutfağa girdi. Üzerini giyinmemişti ve altında siyah havlusu vardı. Saçlarından damlayan sular omuzlarına dökülüyordu. Oradan aşağıya doğru süzülüp havlunun pamuklu kumaşına kadar yol izliyordu. Karnındaki sargıyı değiştirmiş ve epey küçültmüştü.

Gözlerim belirginleşirken, o benden daha çok şaşırmış haldeydi. "Üzerini değiştirmek için eve gidip kıyafet aldın sandım." Gözleri üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı. "Benimkileri giyiyorsun."

Lojmana döndüğümüzde evime uzun zaman sonra ilk kez gireceğim için önce kendisinin gireceğini söylemişti. Ceylin içeride olsa da endişesi geçmiş değildi.

Rahatlayan bakışları hem üzerimdekilerde dolaştığından hem de karşımda tüm kaslı gövdesini sergilercesine durduğundan tüm bedenimi bir ateşin sarmasına neden oldu. Zorlukla yutkunduğum sırada, "Git, giyin hadi," dedim gözlerimi ondan kaçırırken. "Yemekler soğuyacak."

Yerinden kıpırdamadı. "Ne yakışmış bunlar sana," deyince bakışlarımı üstümdekilerde dolaştırdım, sonra onun yüzüne kaldırdım.

"İzin almadım ama," dedim sorun olmasından çekinir gibi. Bana doğru adımladı. Elbisemi sandalyeye bıraktı. O da ben gibi yüzüğünü parmağından çıkarmamıştı. Bakışlarım orada dolaşırken, yüzük olmayan eli elimi tuttu ve beni kendine yaklaştırdı.

Islak bedeni, üzerimdeki tişörtü anında nemlendirdi. Islaklığını şimdi kendi tenimin üzerinde hissedebiliyordum. Bu serin hissin normalde beni rahatlatması gerekirdi ama alev alev yanıyorum sandım.

Güçlü bir solukla doldururken ciğerlerimi, bakışları yüzümde dolandı. Sonra yakası büyük gelen tişörtün açıkta bıraktığı gerdanımda. Eli sırtımı okşarken, yüzük olan elinin parmakları yanağımın yanını sevdi. Yüzüğün soğuk metali sıcaklayan tenimin üzerindeki ateşi sildi. Oradan kaçmayı başaranlar da göğüskafesimin altına saklandı. Tekrar nefeslenirken göğüslerim onun çıplak göğsüne dayandı. Kafamı geriye atarak saçlarımın omuzlarımın üzerinden arkaya doğru dalgalandırıp düşmesini sağladım.

"Haber vermeden gitmezdim," dedim onu rahatlatmak ister gibi. Dudaklarının kıvrımları gülmek ister gibi titredi. Yüzüne ciddi bir ifade hâkimken yutkundu ve âdemelması aşağıya düşüp ağır ağır yukarıya çıktı.

Parmakları daha hafif, tüyden dokunuşlarla yüzümün yanlarını gezmeye devam ediyordu. "Tam şu anda," dedi boğuk, genizden çıkan sesiyle. "Seni öyle çok öpmek istiyorum ki." Ne kadar çok olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum. Yutkundum, kurumuş dudaklarımı dilimle nemlendirdim. "Öpersem duramam diye korkuyorum. Dayanılmazsın, Erva."

Dudağımın kenarını ısırdım. Bakışlarımı yeşil gözlerine kilitlerken, elimi göğsünün üzerine kapadım. Sabrını sınamak değildi amacım ama ben de dayanamıyordum. Evet, utanıyordum ama ondan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Elim göğsünün üzerinde sever gibi ağır ağır dolaşırken, utangaç bakışların hareketlerimi takip etti.

"Çok güzelsin," dedim farkında olmadan kendi kendime konuşur gibi. "Sana dokunmak en çok beni yakıyor." Nefeslendim. Ateşe dokununca öyle olurdu, değil mi? O ateş olarak beni görüyordu ama biz birbirimize dokununca yanıyorduk. Bakınca, sözlerle değince... "Sen dokunsaydın nasıl olur diye düşünmeden edemiyorum." Dilimin bağını çözen şey bedenime yaslı sıcağıydı. Kollarının arasında titriyordum şimdi. Dudaklarım titrek hareketlerle birbirine vurur gibi olduğunda bakışlarım yine yüzünü buldu. "Şu halinden çok çekiniyorum ama sen kollarının arasına alınca cesaretle doluyorum; *senin olma cesareti*."

Elleri ansızın kalçalarımın altını kavradı. Sıktı önce. Sertçe. Sonra havalandım ve kendimi onun kucağında buldum. Bacaklarım düşmemek için kalçalarının etrafına sarılırken, havluyla çıplak belinin olduğu bir yerdeydim. Panikle, "Yaran!" dedim ama umursamadı beni.

Sırtım duvara sertçe çarparken dudaklarım ağzının içindeydi. Öpüyor, dişliyor, emiyordu.

Hareketlerini taklit eder gibi takip ederken kendini bana bastırdı. Çıplak bacaklarıma kaydı elleri. Yarasından sakınmaya çalışıyordum ama ne kadar yapabildiğimi bilmiyordum. Şortumun altına sızan parmakları baldırlarımı sıktı. Öyle çok sert değildi ama canım yanmış gibi minik bir çığlık bırakınca dudaklarının arasına, sıktığı yerleri sever gibi okşadı.

Aklımı kaybettiğim noktada nereden geldi bilmiyorum ama geçmişten bir şey bulup çıkardım. Dudakları dudaklarımı öpücüklere boğarken, "Özür dilerim," diye inledim soluk soluğa. Ellerim saçlarını kavradı. "Özür dilerim, Doru."

Neden diye sorar gibi kendini geri çekip bakınca, "Ayrılırken söylediklerim yüzünden," dedim. Bu kaçıncıydı bilmiyorum ama bu defa neredeyse birlikte olacağımız o geceden bahsediyordum. Salondaki koltukta kendimizi zor durdurabildiğimiz o andan ve sonrasında söylediğim o sözlerden. Ona, *yerinde kim olsaydı aynı hissederdim*, benzeri bir şey söylemiştim.

Hiç dillendirmemesine rağmen bana bu yüzden de kırıldığını biliyordum. "Şu ana kadar bana yalnızca sen dokundun. Seni biriyle kıyaslamam mümkün değildi. O an yerinde kim olsaydı derken..." Gözlerimi yüzüme dikkatle bakan gözlerinden kaçırdım. "Kırılacağını bildiğimden," dedim ve sustum. Nefesi yüzüme dökülünce, "Öyle dersem bırakırsın, kendine yediremezsin gibi geldi," dedim. Yüzünün yanlarına dokundum. Özür diler gibi dudaklarımı gözlerinin

kenarlarında, yanaklarında, şakaklarında dolaştırdım. "Bana dokunan bir sen ol isterken ben nasıl öyle cümleler kurabildim bilmiyorum."

Bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Ben yüzünde öpülmedik, sevilmedik tek nokta bırakmazken, şortumun kenarlarında duran elleri okşar gibi biraz daha kaydı içeriye doğru. Parmaklarının uçları iç çamaşırımın kıyılarına temas etti. Dokunduğu yeri avuçladı. Canım bu defa yanmıştı ama bağırmak yerine aralanan dudaklarımı genişleterek karşılık verdim. İfademi dikkatle inceliyordu. Zevk alıp almadığımı kontrol ediyordu.

Başım geriye yaslanırken beni onun bedeninde tutan arkamdaki duvardı. Biraz geri çekilse kayıp düşebilirdim. Bacaklarımı beline biraz daha dolarken eli saçlarımın arasına karıştı.

"Tam şu anda içinde olmayı öyle çok istiyorum ki," diye fısıldadı saçlarımın arasına. İçini çekti acı çeker gibi. Ne hissettiğini anlayayım istercesine kendini sertçe bana bastırdı. Onu havlunun kalın kumaşına rağmen altımda hissettim. İçimden bir şey akıp iç çamaşırıma sızdı.

Bacaklarımdaki gücün çekildiğini hissettim. Titriyorlardı ve aşağıya doğru kayıyordum. Elleri beni tekrar yukarıya çekti. Duvarla arasına iyice sıkıştırdı.

Dudaklarını dudaklarımla kavuşturdu. Kendini bana bastırırken, "Bunu istediğini biliyorum ama durmak zorundayım," dedi zorlanarak. "Durmak en çok beni zorluyor, Erva. Seni kendimle tamamlayamamak canımı yakıyor."

"Durma o zaman," dedim titreyen sesimle.

"Böyle olmaz," dedi. Kendiyle savaştığını sesinden anlayabiliyordum.

Olmayacağını, ileriye gidemeyeceğimizi biliyordum. Kollarımı ensesine dolayıp başımı çıplak omzuna yasladım. "Yanında uyumama izin var mı bu gece?" diye sordum. "En azından o kadarına..."

"Sen istemesen ben isteyecektim."

Çıplak omzunu öptüm. Sonra aşağıya doğru kaydım. Ayaklarım yerle buluştuğunda geri çekildi. "Giyinip geliyorum."

Yanımdan ayrıldığında üşüdüğümü hissettim. Beni ısıtan şey onun varlığıydı.

Televizyonu açıp karşısındaki koltuğa oturdum. Bir bardak kahveye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Kanımdaki kafeinin eksikliği vücudumda ağrı başlatıyordu. Yutkundum ve mutfağa doğru, "Doru!" diye seslendim. Yemekten sonra bulaşıkları halletmek için oradaydı. "Kahve var mı?"

"Evet!" diyen sesini duydum. "İçmek istiyorsan gelip yapmalısın. Kahve işinden hâlâ çok anlamıyorum."

Gülerek yerimden kalktım ve mutfağa adımladım. Doru'nun üzerinde tıpkı nimkine çok benzer kıyafetler vardı. Siyah bir şort ve beyaz askılı bir sporcu atleti. Tabii, onda bendeki gibi durmuyordu. Az önce beni saran çıplak kaslı kollar

lavabonun önüne her eğildiğinde geriliyor ya da kaslarının yoğunluğundan irileşiyordu.

"Ben hazırlarım şimdi kahveyi," dedim yanına sokulurken. "Sen de içersin değil mi?"

Tezgâhın üzerindeki su ısıtıcısına uzanırken bana yandan bir bakış attı. "Şunu bana da alıştırdın ya," dedi elini tezgâhın yanındaki havluya kurularken. "Helal!"

Bu *evet* demekti galiba. Omzumu silktim. "Daha nelere alıştıracağım seni," deyince kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Kaşının biri havalandı. "Ne mesela?" diye sordu. "Baştan anlaşalım. Senin de bende alışman gereken şeyler var." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunlar biraz fazla."

Kaşımın birini kaldırdım ve onun sesini taklit eder gibi sesimi kalınlaştırarak, "Nelermiş onlar?" diye sordum.

Başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı. İçim gülüşünün hoşluğundan bayram yerine dönerken, sesini taklit etmeye devam ederek, "Mesela," dedim. Elimle mutfaktaki pencerenin önünü işaret ettim. "Eğer burada yaşayacaksak her yere çiçekler dizerim. Saksı saksı, bir sürü..."

Gülmeye devam ederek başını salladı *kabul* dercesine. Bundan sonrası karşılıklı sıralamaya dönüştü. O bir şey söyledi, ben bir şey söyledim.

"Kahve'yi eve sokmam. Yok, öyle sık sık olmaz," dediğinde kaşlarımı çattım.

"O nedenmiş?"

"Alışmasın öyle. Kapının önünde istediğin kadar sev. Bu eve bebek gelince olmaz. Tüyü var, pisliği var. Bana göre çocuğa zarar."

O *bebek* deyince ben bir kaldım. Isıtıcının düğmesi de o sırada attı. Döndüm ve raftan aldığım fincanlara kahve boşalttım. Sonra da sıcak suyla demledim. Elime kendi bardağımı alıp onunkini de uzattım. Kahvemden bir yudum alırken, "Düşünmeliyim," dedim. "Dışarıda severim ama sonrası için söz veremem." Bebek fikri güzeldi. Aklımdakiyle gülümserken kapıya doğru yöneldim, o da beni takip etti.

Televizyonun ışığı yeterli olduğundan odanınkini yakmadık. Koltuğa bağdaş kurup oturdum. O da benim yanıma yerleşti.

"Ben kısa şeyler giymeni istemesem ne tepki verirdin?" diye sordu tereddütte kalır gibi. Sesinden söylediğini kabul etmemi istediğini anladım. Bugün yeşil elbiseme kısa demişti.

Kahvemi yudumlarken ona yan bir bakış attım. Dikkatle beni izliyor, hatta bir şey diyeyim diye ağzımın içine bakıyordu.

"Eğer çok kısa giymemi istemiyorsan giyinmem," dedim umurumda değilmişçesine omuz kırarak. Anında bir gülümseme sardı yüzünü. "Ama," dedim gözünün içine bakarak. "Bugün giydiğim elbise kısa değildi."

"Kısaydı!" diye inatlaştı. Bardağı koltuğun kol kısmına bırakıp bacaklarımı ona doğru çevirdim. "Neresi kısaydı? Ben zaten pek elbise giyen biri değilim ama onu gören biri de kısa demez ki." O inatlaşıyorsa ben de inatlaşırdım. Bir orta yol bulmalıydık.

Kahvesinden bir yudum alıp kupayı önümüzdeki ahşap sehpanın üzerine bıraktı. Ciddi bir konuşma yapacaktık galiba. İyi de ben onunla konuşurken ciddi olamıyordum ki. Ya onu çekip öpmek istiyordum ya da şımarasım geliyordu.

"Tamam," dedi anlaşmaya varmak ister gibi. "O boy bir elbiseyi benimleyken nerede istersen giyebilirsin. Ama değilken..."

"Değilken," dedim üzerine basa basa.

"Giyme," dedi gözümün içine baka baka. Güldüm.

"Okulda da mı olmaz?" diye sordum kaşlarımı oynatarak. Okulda mecburen öyle şeyler giyiyordum. Boyuyla alakalı değildi elbette ama yeri süpüren etekler de giyemezdim.

"Şu geçenlerde giydiğin," dedi başını yana sallayarak. "Koyu yeşil bir takım giymiştin. Etekli hani. İş için mülakata girdiğin gün."

"Evet," dedim, söylediği kıyafeti hatırlıyordum. Dizimin altında, kalem etekti.

"Hah!" dedi gülerek. "Bak o mis gibiydi işte! Sana da çok yakışmıştı."

O gülüyordu ama ben kaşlarımı çattım. "Şu Gümüş'ün bana düğünde giydirdiği elbiseye ne dersin?" diye sordum dalga geçer gibi. O da dizimin altındaydı ama bir göğüs ve sırt dekoltesi vardı ki ben bile giyerken tereddüt etmiştim.

Anında ifadesi ciddileşti. "Hele öyle şeyler hiç olmaz."

Kalçalarımı kıpırdatarak ona doğru yaklaştım. Dizlerim bacağının yanına dokundu. "İstemiyorsan giymem," dedim. Bir elbiseden vazgeçmek beni benliğimden çıkarmazdı. Aksine insan sevgide fedakâr olmalıydı değil mi? Zamanla anlaşılır, ortak noktalarda da buluşulurdu. Doru beni anlamayacak biri değildi. Ben de onu.

Elini yanağımla doldurdu. "Kıskanç bir adamım ben, Erva," dedi erkeksi sesiyle. "Seni kendime saklamak istiyorum diye kızma bana olur mu? Göz değerse benim bakmalara kıyamadığıma; ölür, biterim," dediğinde ortak noktada çoktan buluştuğumuzu anladım.

Başımı salladım. "Kızmam," dedim yumuşacık bir tonlamayla. Benim olana bir başkasının gözü değse muhtemelen aynı olurdum. Anlıyordum onu.

"Kalın perdeleri kapamana bir şey demem," dedim. Bu benim için zor olacaktı. Fedakârlık yapıyordum.

Anlamadı ve kaşının birini kaldırdı. Elimi yanağından kaldırıp güldüm. "Yatak odandaki kalın perdeler," dedim daha açıklayıcı olsun diye. "Ben

uyurken perdeleri kapamam; ay ışığı da güneş ışığı da rahatça girip çıkmalı odama. Ama sen kapatıyorsun."

Başını koltuğun arkalığına yaslayıp derin bir nefes aldı söylediğimi anlamış gibi. "Kapatırım normalde," dedi. "Ama koynumun güvercini açık kalsın istiyorsa..."

"Ne?" dedim gülerek. Bu, o şarkıda geçen söz değil miydi? "Neyinim ben senin?" İlk söylediğinde çok üzerinde durmamıştım ama galiba ağzında kalıcı oluyordu.

"Koynumun güvercini," dedi ve güldü. "Sen, bu şarkıyı duyduğumdan beri benim koynumun güvercini oldun."

"Yanlışın var," dedim düzeltmek ister gibi yerimde dikleşirken. "Ben bu şarkıyı dinlediğimde sen daha beni bilmiyordun, bir şey hissetmiyordun ki."

"Ara ara bir güvercin gibi geldin gittin ama oraya," dediğinde kaldım. "Mahirlerin evinde, bahçedeyken de bunu söyleyecektim ama olmadı, yarım kaldı."

İyice sokuldum yanına. "Nasıl ya?" dedim meraklı bir heyecanla. Konuşsun, hemen anlatıp dökülsün istiyordum. Telaşeme güldü. Hatta gülüşü o kadar uzun sürdü ki yüzünü ellerimin arasına alıp kendime çevirmek durumunda kaldım. "Anlatsana, Doru Demir!" dedim kızgınca. "Meraklandırmak hoşuna mı gidiyor?"

"Ooo," dedi kaşlarını kaldırıp sırıtırken. "Yine Doru Demir olduk. Sen sinirlenince hep böyle mi olacak bu?" Elimi göğsüne vurdum. Bana aldırmadan gülmeye devam etti. Kollarımı göğsümde kavuşturup omuz silktim. "Meraklandırma sen de. Hoşuna mı gidiyor beni böyle görmek?"

"Öyle," dedi net bir şekilde. "Senin her halin benim çok hoşuma gidiyor."

Gülmeyecektim. Bu defa olmazdı. Ben gülmeyince o ciddileşti. Malum şarkının sözlerini mırıldandı. Bunu hiç beklemediğimden dudağımın kenarı yükseldi. *"Koynumun güvercini evini mi özlemiş? Al gecemi, gündüzümü, gökyüzümü al. Al sesimi, nefesimi, son sözümü al. Gidene kal demek yalnızca âşıkların işi. Ne olursun bir ömür... bir ömür yanımda kal."*

Bu şarkıyı ne zaman dinlesem benim de aklıma yalnızca o geliyordu. Şimdi ondan duymak... Boğazım düğümlendi ve böyle hissetmekten asla kurtulamayacağımı anladım.

"Gel buraya," diyerek beni kolumdan tutup göğsünün üzerine yatırdı. Başımı göğsüne rahatça yasladım.

"Anlat," dedim çocukça bir hevesle. "Ben sana âşıkken sen ne hissediyordun öğrenmek istiyorum." Güldü ama saçlarımı öpmekten vazgeçmedi. "Anlattım ya. Ben âşık olurum diye korkumdan uzak durmuşum-"

"Hayır," diyerek omzumu silktim. "Onu değil. Yarım yarım anlatıyorsun her şeyi, Doru. Benim her şeyi, an an dinlemeye ihtiyacım var."

Yine güldü. Tişörtünü çekiştirerek, "Ya!" dedim kızmış gibi. Başımı yüzüne kaldırdım. "Bak, şimdi kalkıp evime giderim!"

Çenesini dikleştirdi, "Gidemezsin," dedi inatlaşırcasına. "Bırakan mı var?" Gidemezdim ya da gitmezdim ama anlatsın istiyordum. "Sen içinde küçük bir çocuk saklıyorsun, biliyorsun değil mi?"

Dudaklarımı büktüm. "Bilmem, öyle mi?" diye sordum. "Kötü mü bu?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Benimkine benziyor ama seninki daha arsız," dediğinde kahkahayı bastım.

Beni tutup tekrar göğsüne yatırırken o da gülüyordu. Saçlarımı severken sakinleştim. O da anlatmaya başladı. Tıpkı küçük bir çocuğa masal anlatır gibi dingin, sakin bir sesle. "Yarın nişanımız olduğuna göre şu yaptığım yüzünden ayıplanmam sanıyorum." İyice meraklandım. "O gün ayakların çıplaktı." Eli saçlarımda dolaştı. Bir tutamını parmağına sardı. Burada böyle uyuyabilirdik. "Kahve'yi ilk defa o zaman kulübeye sokmaya çalışıyordun. Girmekte direttikçe, etrafında döne döne dans ediyordun. Üzerinde küçük beyaz çiçekli, yine yeşil olan bir elbise vardı. O zaman demiştim ki *herhalde hep yeşil giyiniyor*." Güldüm, göğsü sallandı.

"Gözlerini gördüğümden beri. Bunu zaten biliyorsun," dedim, burundan güldü.

"Çıplak ayakların içimi, o an..." dedi ama duraksadı. Devamının gelmeyeceğini anladım. "Ayaklarım," diye üsteledim.

"Farklı hissettirdi, Erva. Bilmiyorum, bakakaldım işte. Sanırım ayaklarınca tarafından uyuşturulmuştum ve gözlerimi adımlarından alamıyordum," dese itiraf edince yüzümdeki gülümseme yutkunmamla bölündü. "Garip bir his. Çimlerin üzerinde dans ederek koşturuyordun ve ben gözlerimi senden alamıyordum. Öncesinde muhtemelen kulübede çizim yapıyordun. Kalemden bahsetmiştim, saçındaki ve elindeki. Saçındaki düşsün diye bekledim."

"Gelip alsaydın," dedim kısık bir sesle. Bunu yapamayacağını ikimiz de biliyorduk.

"Yasaktın," dedi düşüncemi doğrularcasına. "Yalnızca ben sana değil, sen de bana yasaktın. Yaptığımın yanlış olduğunu düşündüm. Seni izlememeye çalıştım. Sonra farkında olmadan *koynumun güvercini* diye mırıldandığımı hatırlıyorum. O şarkının sözleriyle kalbimin bir anlığına hızla çarptığını. İçimden bir boşluğa dokundun sen o gün."

"Çok zaman önce olmadı bu," dedim bir anda daldığım yerden.

Başını salladı, hissettim. "O matarayı aklıma o an gelince aldım. Öyle sandım ama değilmiş. Bilseydim..." Başımı göğsünden kaldırdım. Toparlanıp yüzümü yüzünün karşısına aldım. "Bilseydin?" diye sordum.

"Televizyonun altındaki rafta senin için bir şey var," dedi yutkunarak. "En sevdiğin rengi bile bilmeyen bir adamı sevmek zorunda kaldığın için özür dilerim." Dudaklarım bir şey demek için aralandı ama hiçbir şey diyemedim.

"Hadi, git bak," deyince yerimden kalktım. Televizyonunun önüne çöküp altındaki ünitenin rafını açtım. Bir hediye paketi vardı. "Bu mu?" diyerek ona doğru salladım süslü paketi. Gülerek başını sallayınca, dolabı kapatıp paketi yırta yırta ayağa kalktım. Ona doğru yürüdüm.

Yaptığım işe öyle odaklanmıştım ki önüne varınca beni o durdurdu ve belimden çekerek yanına oturttu. Kendi de doğruldu. Bir ucundan da o tutup yırttı. Büyük paketin içinden dizlerimin üzerine önce bir kolye düştü. Daha doğrusu bir künye. Ellerimin arasında ise yeşil renkli, fesleğen desenli bir matara kalmıştı.

Hıçkırdım. Ağlamayı istemiyordum ama bu çok güzeldi. İnsan çok mutlu olunca da ağlarmış, artık bunu biliyordum.

Ben kendimi ondan önce hep mutlu sanırdım ama sadece oyun oynuyormuşum. Mutluluk oyunuymuş benimki. O bana sıkı sıkı sarılırken ben ağlamaya devam ediyor, bir yandan da ellerimin arasına aldığım künyeyi inceliyordum. Asker künyesi gibi görünen künyenin üzerinde *Koynumun Güvercini* yazıyordu. Altında da ismim ve doğum tarihim vardı.

Koynumun Güvercini Erva 24.08.1997

Omzuna öpücükler kondurdum.

"Bir ömür yanımda kal," dedim o malum şarkıdan bir sözü alıp kulağına ağlamaklı sesimle fısıldayarak.

"Al," diye devam ettirdi. "Sesimi, nefesimi, son sözümü al..."

Doru mutfağın bahçeye açılan kapısının önünde, kapının çerçevesine yaslanmış sigara içiyordu. Öncesinde bahçede kısa bir yürüyüş yaparak telefonla görüşmüştü. Boynuma taktığım künyede parmaklarımı dolaştırarak onun yanına doğru yürüdüm. Önünde durup bacaklarının arasına girdim.

Elini tutup parmaklarının arasındaki sigarayı kendi dudaklarına götürecekken durdurdum. Kendi dudaklarımın arasına yaklaştırırken gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. Yine de gözlerinin içine baka baka dudaklarımın arasına aldım. İçime çekerken kaşları daha çok çatıldı.

Parmak uçları dudaklarıma değiyordu. Teninin tuzlu tadını dilimin ucuna aldım. Sonra geri çekilip sigaranın dumanını yüzüne üfledim. Dudak kıvrımlarım yüzündeki ciddiyetten sebep yükselirken, "Hemen de kız," dedim. "Sen de içiyorsun."

"Ama sen içmiyorsun," dedi tersler gibi. "Bir daha görmeyeyim, Erva."

"Buna söz veremem üsteğmenim," dedim hemen omuz kırarak. "Sen de bırakırsan, belki olur."

Kaşlarının arası daha çok çatıldı. Elini bırakayım diye çekti ama ben yine kendi dudaklarımın arasına yaklaştırdım. İçmeden önce gözlerinin içine baka baka avucunun içini öptüm. Sonra oyalana oyalana onun dudakları ile nemlendirdiği sigaradan içime çektim. "Sınıyorsun beni," deyince çatık kaşlarıyla, güleceğim derken duman boğazıma kaçtı. Öksüre öksüre başımı salladım olumsuz anlamda. "İçtiğin sigarayı kıskanmam suç mu?" diye sordum.

Ellerimden kurtulan sigarasını dudaklarının arasına götürdü. Tek sefer çekip bahçenin uzak bir noktasına salladı. Dumanını yüzüme doğru üflerken kolu enseme dolandı. Dudakları ansızın ağzımın üzerine kapandı. Az önce sigaraya yaptığı gibi beni öperken bir anda dudaklarımı dişlerinin arasına alıp ısırdı. Haz dolu bir çığlıkla göğsüne vurdum. "Doru!" dedim. "Acıdı!"

Hiç oralı olmadan, "Bir daha içersen olacak olan bu, Erva," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Sigarayı kıskanmak nedir ya?"

Ensemi kavrayan kolu beni geriye doğru biraz yatırırken o da üzerime eğildi. Düşeceğim korkusuyla kollarımı omuzlarının altından onunkilere sardım.

"Kıskanılıyor valla," dedim inatlaşır gibi. "Öyle güzel içiyordun ki-" Ağzını sertçe dudaklarımın üzerine bastırarak susturdu. "Konuşacaklarımız var," dedikten sonra öptü. "Önemli," dedi, tekrar öptü. "Çok önemli," diyerek yeniden öptü.

Öpücüklerinden mayışmış halde geriye doğru sendeleyince, kolunu bacağımın altından geçirip beni kucağına aldı. "Ama bunu yatakta, uyurken yapabiliriz."

"Hazırlamadım ki koltuğu," dedim gülerek.

"Ha koltuk ha yatak..." dedi bir anda nerede uyuduğumuz önemsiz gelmiş gibi. Beni kucağında mutfaktan çıkarırken, "Ama," dedi. "Eğer istersen salona da..."

"Hayır, hayır," dedim ellerimi önümde sallayarak. Onun yatağı da şimdi o gibi kokardı. Öyle güzel uyunurdu ki orada. "Koynunun güvercinini kokunun en çok sindiği yerde uyutman daha uygun düşer üsteğmenim."

Dudağının kenarını dişilerinin arasında ezdi. "Öldürüyorsun lan beni. Korkuyorum seni severken öldüreceğim diye."

Odasına girdiğimizde lambayı yakmadan beni direkt yatağın kenarına bıraktı. Önümde dikilen görüntüsünü süzdüm.

Oda karanlıktı ama pencereden çok az ışık sızıyordu. Net olmasa da onu görebiliyordum. Tişörtünü alt ucundan tuttuğunu ve çıkarmaya hazırlandığını fark ettim. Yarıya, göğsünün altına kadar çekmişti ki bir duraksadı. Ben açılan karnına bakarken, "Çıkarsam sorun olur mu?" diye sordu.

Ne sorun olabilirdi? Oda karanlıktı ve anında pancara döndüğümü nasılsa fark etmeyecekti. Olumsuz anlamda başımı salladım. Gözlerim karnının yanındaki bandaja kaydı. Kan yoktu. Artık iyileştiğini görmek beni mutlu etti. Parmağımın kemikli kısmını uzanıp üzerinde dolaştırdım.

"Acımıyor mu artık?" diye sordum emin olmak için. Başını iki yana salladı. "İyiyim."

Ayağa kalktım. Tam karşısına dikildim. İnsana bazen deli cesareti geliyordu ve bende o bazenler bayağı çoğalmaya başlamıştı. O tişörtünü başından geçirip çıkarınca, kenara bir yere de fırlatınca ben de tişörtümün alt uçlarını tuttum. Kalbim küt küt atıyordu. Henüz fark etmemişken tişörtü göğsümün altına kadar çektim.

Gözleri karnımın açılan yerinde kalakalırken, "Ne yapıyorsun-" demeye kalmadı başımdan geçirip çıkardım. Tişört parmaklarımın arasından kayıp yere düştü; ayaklarımın dibine.

Karşımda kocaman haliyle kalakaldı. Nefes sesleri hızlandı. Sessiz odayı doldurdu. Onunkini benim nefes seslerim takip etti. Gözleri straplez sporcu sutyenime takılı kalırken yutkundu ve ben bunu da duydum.

Titreyen sesimle, "Şimdi sen öyle uyurken ben sıcağını hissedemezsem deli olurum," dedim. Bu âşık cesareti fena şeydi. İnsan diline bile sahip çıkamıyordu.

Dudağının kenarını dişleriyle çekiştirdi. "Ben de böyle uyuyamam," dedi çatallı çıkan sesiyle. Gözleriyle çıplak tenimi işaret ederken, "Kızım sen adamı şu halinle, dokunmadan öldürürsün," diye söylendi. İyi bir şey söylüyordu ama ses tonu kızar gibiydi.

Eğildim ve yerdeki tişörtümü aldım. "İstemiyorsan," dedim ona sırtımı dönerken. "Giyerim tekrar."

Alındığımı anlamış gibi hemen yaklaştı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Sırtım çıplak göğsüne yaslanırken dudakları ensemi öptü. Elimdeki tişörtü alıp odanın uzak bir noktasına savurdu. O öptükçe ben kendimi biraz daha eğdim öne doğru. Yine içim eriyor sandım. Sıcak dudakları değdiği yeri kavuruyordu. "Konuşacaklarım ciddiydi," dedi alındığım yeri hepten silip süpürmek ister gibi. "Sen böyleyken bırak konuşmayı, ben aklımı yitiririm."

Diğer kolu da belime dolanıp beni sıkıştırırken dudakları başımın üzerine taşındı. Kendimi dönmeye zorladım. Başta izin vermeyecek gibiydi ama sonra kollarını gevşetti.

Belimdeki elleri yerini korurken ben parmak ucumda yükselip omuzlarına kollarımı astım. Çenesinin altına sıcak dudaklarımı bastırdım.

Doru dudaklarını alnıma dokundurdu ama hemen sonra zorlanıyormuşçasına bir telaşla, "Hadi uyuyalım biz," dedi. Beni yatağa yönlendirdi. "Konuşmayalım, uyuyalım."

"Hayır," dedim hemen. İsteğine uyup araladığı çarşafın altına girdim ama uyumaya niyetim yoktu. "Anlatacaksın! Ne konuştun telefonda, neler dönüyor?"

"Ha, ne konuşacağımızı da biliyorsun yani," dedi başımda dikilerek. Komodinin üzerindeki gece lambasını altındaki ipten tutup yaktı. "Ne sandın? Kaçar mı bu gözlerden?" dedim bilmiş bir edayla.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu. Kendimi sorguda gibi hissettiğimden dudağımın kenarını dişledim. "Yarından sonra nişanlın oluyorum ya hani ben," dediğimde başını salladı konuşmaya devam edeyim diye. "Bu kadar da utanmamalısın benden."

Eminim ki bunu söylememi beklemiyordu. Zira çatılan kaşları da düşüncemi doğruluyordu. "Ben mi utanıyormuşum?" diye sordu imayla. Derhal başımı salladım.

"Neyinden utanıyormuşum?" diye sordu, üzerimdeki çarşafı aralayacak oldum. Elleri ellerime yapışıp durdurdu. "Oynama benimle!" dedi uyarır gibi "Hem sana nereden geldi bu cesaret böyle?"

Bilmem dercesine dudaklarımı büktüm. Üzerine de omzumu silktim. "Aşkından fazla içince sarhoş olmuşsam..."

Gülmemek için zor tutuyordu kendini. Görebiliyordum. "Bir gün sen ve ben baş başa içmeye gitsek. Şarkıları sadece bana söylesen, kadehlerini bir bana kaldırsan," dedim. Dudak kıvrımları titredi. Yüzük olan elimi kaldırıp yanağının yanına yasladım. "Çekinmiyorum senden çünkü sen benim bundan sonramsın," diye fısıldadım. "Defterimin son sayfasına ne yazacağımı çok iyi bildiğimsin. Sana yazdıklarımın sınırı yok, o defter hiç bitmez ama biterse diye," derken omzumu çektim. "Senin adın son kelimem olacak, Doru. Sen benim son sözümsün. İnsan son sözü olan adamdan çekinir mi?"

Sakallarını sevdim. Başını *hayır* dercesine salladı. "Çekinmez," dedi.

"Biliyorum, sen beni hiç bırakmazsın. Ben biliyorum şurada," diyerek elimi göğsünün üzerine indim. Kalbinin üzerine denk düşen o yeri parmaklarımın sırt kısmıyla sevdim. "Ne çok seviyorsun beni."

"Ah," diyerek gözlerini kapatıp derince nefeslendi. "Sen şimdi ne dedin bana biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum gülerek.

Yeşil gözleri ciddiyetten uzak, sımsıcak aralandı. "*Düğünü kış çıkmadan yapalım, yoksa dayanamaz ölürsün, Doru* diyorsun."

Kocaman gülümsedim. "Öyle mi olurmuş?" diye sordum.

Kafasını salladı ağır ağır. "Ölürüm," dedi net bir şekilde. "Hasretinden... zaman uzarsa geberirim lan!"

Hayatımın en güzel anları dediğim zamanlar giderek çoğalıyordu. Her yaşanan an bir öncekinin önüne geçiyordu. Ben bugünü de ömrümün sonuna

kadar unutamayacaktım. Her anında, dolu dolu o vardı. Yüzümde bundan sebep bir gülümseme daha oluşurken Doru yatağın diğer tarafına dolandı. Önce kalın perdeleri sonuna kadar çekti. Oda bir parça daha kardı. Çarşafın altına girerken, "Işığı kapat," dedi.

Dediğine uyup ışığı kapattım. Oda hepten karanlığa gömüldü. Doru yanımda olmasa ben bu odada zor uyurdum. Bundan dolayı hemen göğsüne sokuldum. Sıkıca sarılırken, o da kolunu sırtımdan geçirip beni iyice yanına aldı.

Saçlarımı öpe öpe, "Dinle şimdi beni," dedi. "Şu anda konuşulacak konu değil ama söylemeliyim. Bilmen gerek." Başımı salladım. Sessiz cevabıma karşın konuşmaya başladı. "Bölme ama beni. Zira çok uykum var. Yarın nişandan dolayı tonla da işimiz var, malum. Anlatacaklarım bitince sana sarılıp uyumak istiyorum."

Yine başımı salladım.

"Ceylin'in suçlarıyla ilgili bir delil daha bulundu. Üstelik bu seferki o kadar küçük bir şey de değil. Ona çalışan biri vardı. Onu yakalamışlar. Ender ve Mahir konuşturulmaya yakın olduğunu düşünüyor." Duyduklarımla şok içinde kaldım. Başım göğsünden kalkıyordu ki beni koluyla göğsünün üzerine sabitledi. "Ama..." dedim şaşkınlıktan kekeler gibi. "Nasıl susayım ben bunu duymuşken?"

"Sus," dedi gülerek. "Dinle sadece."

Oflayarak dediğine uydum, o da devam etti. "İstanbul'dayken oldu. Ben biliyordum yakalandığını ama tekrar salınır diye sesimi çıkarıp seni boşuna sevindirmek istemedim. Dönüş günümüzde içeriye almışlar. Adamlarından biri o şerefsizin olabileceği yerleri dökülmüş. Ama hâlâ Ceylin hakkındaki birçok şey ispatlanamadı. O adam tek kurtuluşumuz. Onun Ceylin'e Cezmi Aşir kadar yakın olduğu düşünülüyor. O konuşmazsa biri daha var. Şimdi onu arıyorlar. Sahildeki kum zerresi de olsa bulunacak."

Belki konuyla alakası yoktu ama, "Cezmi Aşir babası mıymış gerçekten?" diye sordum.

"Değilmiş," dedi. "Gerçekten babası değil. Amcası olabilir diye düşünülüyor ama o da kesin değil. Hem Ceylin kimliksiz, biliyorsun."

Şunu aklım almıyordu. Nasıl kimliksiz olabilirlerdi, nasıl kendilerini saklayabiliyorlardı bu kadar?

"Nasıl yapabiliyorlar bunu, Doru?" diye sordum. Doru esneyerek yanıtladı sorumu. "Şaşırılacak şey değil aslında. Çok basit," dedi. "Doğdukları andan itibaren bir amaca hizmet için yetiştiriliyorlar ve bir kimlik sahibi bile olmuyorlar. Bu yüzden birden fazla adları oluyor, sahte kimlikleri..."

"Ceylin oradan çıkabilir mi?"

"Çıkabilir. Hakkındakiler ispatlanmaz ise çıkacaktır da."

"Buna izin veremezler!" dedim dik bir tonda.

"Yasalar bazen suçluları da korur, Erva. Eğer suçları kanıtlanmazsa onları da korur."

Tekrar esnediğinde sıcağına sokuldum. Yeniden bir soru sormaya hazırlanıyordum ki benden tarafa dönüp beni diğer kolunun altına aldı.

Başımın altındaki kolu ise hâlâ yerli yerindeydi. Ben onun teniyle örtülmüş halde onun altında yatarken, "Ceylin," dediğimde dudakları dudaklarımı buldu. Sert, baskılı bir şekilde öperken, "Sus demedim mi ben sana? Bitti konuşma, Erva. Uyuma vakti," diye homurdandı.

"Ama," dedim altında kıpırdanırken. Her soluk aldığımda onun kokusuyla doluyordum. Bundan bir şikâyetim yoktu ama nefes alamıyordum.

Kolumun birini zorlanarak da olsa çarşafın üzerinden dışarıya çıkarmayı başardım. Biraz daha kıpırdandım. Bir şey yapmaya çalıştığımı anlamıştı ama tepki vermiyordu.

"Çok ağırsın," dedim en sonunda dayanamayarak. "Şikâyetim yok ama yarın benim en özel günüm. Yaşamak istiyorum, Doru."

Gülüşü sessizliği doldurdu. Belimden tutup beni kendine doğru yan çevirdi. Göğsüm göğsüne yaslanırken bacaklarımın ikisini de bacaklarının arasına aldı. Elini de belimden aşağıya kaydırıp kalçamın üzerine yerleştirdi. "İyi mi şimdi?" diye sordu.

Ben öyle söyleyince beni kendinden uzaklaştırır sanmıştım ama o daha çok kendine yaklaştırarak azıcık nefes alacak alan tanımıştı. Teşekkür mü etmeliydim? Başımız aynı yastığın üzerindeydi. Yüzlerimiz birbirine dönüktü. Ben onun soluğuyla o da benimkiyle nefesleniyordu. "Eh," dedim. "En azından hayatta kalacağım."

Uykulu bir sesle güldü. "Seninle ömrümün geri kalanı bir başka olacak." diye fısıldadı.

10. BÖLÜM
MÜTEMMİM CÜZ

Koynunun Güvercini Erva
4 Eylül 2022 – İzmir

Çok heyecanlıyım ve şu an bu satırları yazarken ellerim titriyor Üzerimde gözlerinin yeşili olan bir elbise yerine mavi renk bir elbise var. Hani şu annemin gökyüzü dediği, aşk dediği mavi den

Annem bana daha küçük bir çocukken, onu gördüğünde tanıyacaksın demişti Herkesin gökyüzünün bir mavisi var ve o tek, sen o olmadan olmayacaksın

Ben gökyüzümün mavisiyle karşılaştım O sen olduğun için hiç pişman olmadım

Şu ana kadar sensiz geçen kaç gece, kaç gün saydım bilmiyorum Ama bugün sensizliği saymayı bırakıyorum

Doru Demir, ilk aşkım ve son aşkım; sen artık benimsin

Gülru, "Geldiler," diye bağırınca heyecandan bir türlü sığamadığım koltuktan kalktım. Buz mavisi elbisemin eteklerini düzelterek, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum. Bunu kaç defa tekrarladığımı ve kaç defa benzer yanıtlar aldığımı bilmiyordum. Sanırım yeterli gelmiyordu.

Annem benden daha heyecanlı görünen ifadesiyle gülümseyerek bir kez daha, "Şahane görünüyorsun kızım," dediğinde, anneannem oturduğu koltukta bir kıkırtı kopardı. "Kapıya gidene kadar birkaç kere daha soracak. Bu heyecanı iyi tanıyorum." Bastonunu bacaklarının arasından yere vurdu. "Biraz sakin ol. Aynı annen gibisin."

Demesi kolaydı. Benim şu anı ne çok hayal ettiğimi bilmiyordu.

Teyzem orta sehpanın üzerinde duran atıştırmalıkları gözleriyle kontrol ettikten sonra benimkini aratmayan bir telaşla, "Hadi git, kapıyı aç," dedi. "Beklemek olmaz."

Derin bir nefes aldım ve kalabalık ailemde gözlerimi dolaştırdım. Sanırım titriyordum. Hepsinin bugün benim için İzmir'e gelmiş olmasından dolayı çok mutluydum. Onları sabah havaalanında Doru karşılamış ve eve getirmişti.

Doruların tarafından da amcası ve ailesinin bir kısmının geleceğini biliyordum. Aralarında en merak ettiğim hayatta olan tek büyükleri, Zerrin teyzemin annesi, Narin Gülendam'dı. Doru geçmişi hakkında çok bahsetmese de o kadının kimsesiz kaldığı o ilk zamanlardan beri onun için önemli olduğunu biliyordum.

Bugün bayağı kalabalık olacaktık ve annemlerin geniş salonu sonradan eklenen sandalyelerle misafirleri karşılamak için hazır görünüyordu.

Titreyen bacaklarımı antreye yönlendirmeye çalıştım. Ayağımdaki topuklularla işim biraz daha zorlaşıyordu. Ya da ben o kadar heyecanlıydım ki yürümeyi unutmuştum.

Gülru arkamdan adımlarken annem de onu takip etti.

Tekrar derin bir nefes aldım ve kapının kolunu tutarken ağır ağır bıraktım. Açmadan önce anneme bakarak, "Elbisem kısa değil, değil mi?" diye sordum.

Annem yine, "Şahanesin kızım," dedi ama bu defa oflayarak söyledi. Kaşlarım çatılırken teyzem salon kapısının önünden, "Çok güzelsin yavrum," diye seslendi. "Babanı da çağırmamı ister misin? O da sana ne kadar güzel göründüğünü söyleyecektir. Madem bize inanmıyorsun."

Babamla bir saat kadar önce odamda konuşmuştuk ve elbisemi görmüştü. Söyleyeceği şeyi zaten biliyordum. Mavi, babamın en sevdiği renkti.

Kapının kolunu çevirdim ve araladım. Dorular görünürde yoktu. Gülru beni rahatlatmak ister gibi, "Arabayı park ediyorlardır," dedi.

Annem, "Acele etmeyin, sakin olun," diye fısıldadı.

Teyzem kıkırdarken içeriden anneannemin sesini işittim. "Kapıya yığılmayın, görmemiş gibi davranmayın!"

Tam da o sırada bahçe kapısı aralandı. Annem heyecanla, "İşte!" deyince açılan kapıya baktım. "Misafirlerimiz geliyor. İnşallah sandalyeler yeterli olur."

"Olur olur," dedi teyzem hemen arkamdan. Babamın merdivenleri koşarak indiğini duydum. "Meleda, kapıda mı karşılayayım yoksa kendimi ağırdan mı satayım?" Güldüğünü duyabiliyordum. Bunu bizi daha fazla heyecanlandırmak için söylediğine iddiaya girerdim.

Annem babama ters bir bakış attı. "Mehmet, kız babasısın, buraya gel!" *Ve annem kocasını her zaman ciddiye alırdı.*

Hızla atan kalbimi dizginlemek için nefesimi tuttum.

Bahçe kapısından ilk giren siyah papyonlu takımıyla küçük Doru'ydu ve hız kesmeden koşuyordu. Gümüş'ün hemen arkasından fırladığını gördüm. "Oğlum, herkesi beklemeliyiz, koşma!"

Küçük Doru annesini umursamayarak bana yönelince eğilip onu bacaklarımın önünde yakaladım. Başını sevdim ama bu tamamen bilinçsizce gerçekleşen bir hareketti. Gözlerim hâlâ bahçe kapısındaydı.

Gümüş, oğlunu kolundan tutup kenara aldı. "Abimden daha heyecanlı."

"Kimse benden daha heyecanlı olamaz." Nefes verdim.

Bahçe kapısından içeriye giren Doru'yu gördüğümde etrafımdaki herkes silindi. Üzerinde siyah bir takım vardı. Gömleği sonuna kadar ilikliydi ve kravat takıyordu. O kravatın onu rahatsız ettiğine o kadar emindim ki.

Bana doğru adımlarken bakışları koluna girdiği yaşlı kadındaydı. Kadının elinde bir baston vardı ve zorlukla yürüyordu. Muhtemelen o kadın Narin Gülendam'dı.

Onlar bize doğru adımlarken diğerleri bahçe kapısını geçti. Doru'nun amcası ve yengesi olabilecek iki kişi gördüm. Arkalarından genç, koyu renk saçlı bir kız girdi. Kim olduğunu bilmiyordum. Zerrin teyze ve Dağhan amca kol kolaydı. En son Ender ve diğerlerini gördüm.

Hepsine başımla selam verdikten sonra içeriye rahat girebilsinler diye eve girip kenara çekildim. Kalabalığı annem ve teyzem karşıladı. Doru kapıdan girerken, anneannesini de destek olmak için gelen Ender'e emanet etti.

Kolunun arasındaki bir demet beyaz gülü o an fark ettim. Onlar elbette benim içindi. Bugün kalbim daha ne kadar hızlanabilirdi ki? Bana yaklaştı ve kollarımın arasına o beyaz gülleri bıraktı. Güllere çocukça bir sevinçle gülümseyerek bakarken sessizce teşekkür ettim.

Zerrin teyzenin neşeli sesi antrede yükseldi. "İyi akşamlar hepinize!" O da en az benim kadar mutluydu değil mi?

Doru'nun elbisemde dolaşan bakışlarıyla gözlerimi buluşturduğumda, "Daha fazlası olamaz dedikçe," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde. "İnsafsızsın."

"Sen de," diye fısıldadım.

Birbirimize bakıp gülerken çok ani, hiç beklemediğim bir şey oldu. İkimizin arasına bir baston şak diye iniverdi. Yüzümdeki ifade eminim ki en mutlu günüme biri çomak sokmuş gibiydi. Gözlerim belirginleşirken Narin Gülendam aramıza soktuğu bastonu çekmeden, "İstenme olmadan koklaşıp durmayın!" diye söylendi.

Geri çekilip aramızda mesafe açmaya yeltenecekken, Doru elini belime yerleştirip beni yakınında tuttu. Anneannesine, "Az sonra o da olacak," dedi. Bu cesur hallerine bayılıyordum ama kadının öfkesi çok sahiciydi. Yüzüme bahçesine biçerdöverle dalmışım gibi bakıyordu. Bende olan bakışları torununa kaydığında ifadesi bir nebze yumuşadı. "Zamane," dedi laf sokar gibi. Sonra da antreye adımladı. Geleneksel bir kadın olmalıydı. Benim anneannem gibi olmadığı çok belliydi ve ona hak vermem gerekirdi. Kalabalıkta sergilenen samimiyetten hoşlanmıyorsa ben de ona göre davranmalıydım.

Uzaklaşmak için geriye adımlayacakken beni yine Doru'nun belimdeki eli tuttu. Elini orada sıkarken beni biraz daha kendine çekip aramızdaki mesafeyi

sıfırladı. Anneannesini umursamıyordu, değil mi? Belki birkaç dakikalığına ben de umursamamalıydım.

Gözleri şimdiye kadar gördüğü en değerli şeymişim gibi yüzümde dolaşırken yutkundu. Belimde olmayan diğer eli siyah takımının ceketinin cebine uzandı ve içinden kadife küçük bir kutu çıkardı. İkimizin arasına, gözlerimin görebileceği bir hizaya kaldırırken, "Senin için," diye fısıldadı. "Çok bir şey değil ama..."

İtiraf edeyim, çiçeklerden fazlasını beklemiyordum. Kutuyu aldım ama şaşkın bir tebessümle yine teşekkür ettim.

Antre artık eve giren misafirlerimizin tamamıyla dolmuştu. Doru isteksizce belimdeki kolunu çözdü. "Yalnızken oku," dedi gözleri kaçamak bir bakışla gözlerimle tekrar buluşurken. Ne dediğini tam olarak anlamasam da kutuyu avucuma saklayıp başımı salladım. Yanaklarım zonkluyordu. Parmaklarımın tersini yanağıma bastırdım. Diğer elimdeki kutuyu düşünüyordum.

İçinde ne olduğunu bilmiyordum ancak tenekeden bir şey bile olsa umursamazdım. Onca şeyin arasında beni düşünüp bir hediye almıştı ya, bana dünyaları vermiş gibi hissettirdi.

Kutuyu önüme indirip iki elimin arasına hapsettim. Titriyordum. İşte bu başka bir heyecandandı. Onun olmaya çok yaklaşmıştım. *Sonunda...*

Annem, Zerrin teyzeyi kucakladıktan sonra üstün bir çabayla ayakta kalmayı başaran Dağhan amcaya sarıldı. Babam annemi takip ederken, teyzem az önce bize baston sallayan Narin Gülendam'ın elini öpüyordu. Saygı, ailemin her ferdi için en önemli şeydi.

Narin Gülendam'ın başında günün özel oluşunu vurgulayan pullu bir yazma vardı. Yazmanın kenarlarından ak saçları görünüyordu. Teyzem onun koluna girip herkesten önce salona geçmesini sağlarken Zerrin teyze yanıma geldi. O ana kadar durmuş herkesin birbiriyle kucaklaşmasını izliyordum.

"Her zamanki gibi çok güzelsin kızım." Samimiyetle gülümsedim. Lâkin heyecanım o kadar baskın geldi ki daha o sarılmadan, ben kollarımı açıp sıkıca sarıldım. "Çok heyecanlıyım, Zerrin teyze," dedim titreyen sesimle. Zerrin teyze gülerek çıplak omzumu öptü.

"Normal, olur öyle," dedi sıcacık bir tonlamayla. "Ben bile titriyorum, farkında değil misin?"

Öyleyse bile bunu fark edecek halde değildim. Ondan ayrılmamla bana doğru yaklaşan Dağhan amcanın kollarına çekildim. "Güzel gelinim." Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Beni bu şekilde kabullenişleri içimde tarifsiz bir his bırakıyordu. Sanırım ağlamak üzereydim. "Doru'mun gülümsemesinin sebebi. Bundan sonra benim en değerlimsin, kızımsın. Gümüş'ten farksızsın."

Bir damla yaş yanağıma sızdı. Derin bir nefes aldım ve uzunca bir sürede verdim. Buradaki hiç kimse, Doru bile şu anı ne çok beklediğimi ama içimdeki

çığlıkları kalın yorganlara sarıp boğduğumu bilmiyordu. Gözlerimi dolduran işte tam olarak bu duyguydu. Çığlıklarım bugün olduğu kadar gür çıkmamıştı.

Nasıl anladı bilmiyorum ancak biz daha ayrılmamışken, "Ağlama ama sen," diye fısıldadı kulağıma Dağhan amca. "Hep gül kızım, gülün..." Babacan hareketlerle salık saçlarımın üzerinden sırtımı okşadı. Bu beni yatıştırırken titreyen çenemi onun omzuna bastırdım. Islak gözlerim o esnada Doru'ya takıldı. Annemle kucaklaşıyordu ama gözleri bendeydi. Ağlıyorum diye ifadesi düşmüştü ve bakışları endişeyle yüzümde dolaşıyordu.

Onu rahatlatmak istedim. Şu an duygu selinde boğuluyor olsam da bana gülsün istedim. "Mutluluktan," diye dudak kıpırtısından öteye geçmeyen bir hareketle fısıldadım. Sonuna minicik bir gülümseme ekledim.

Onun dudaklarımı okuyabildiğini biliyordum. Aynı hareketle, "Ağlama," dediğini dudaklarından okudum.

Başımı salladım ve parmaklarımın ucuyla yaşları sildim. Muhtemelen makyajım mahvolmuştu. Gülru'nun bana makyaj yaparken söylediklerinin gerçek olmasını umdum. *"Salya sümük ağlasan bile asla akmayacak bir rimel sürdüm. Sen yine de abartma."* Aklımdan geçirdiklerime güldüm.

Ender ve Yasin, Doru'nun birincil ailesinden biraz ayrı, kenarda duruyordu. Kadir ve Mahir de yanlarındaydı. Gözlerim Ender'e takıldı. Herkesten daha keyifli görünüyordu.

Dağhan amcadan ayrılır ayrılmaz sırayı Doru'nun Erkan amcası ve eşi takip etti. Ben bizimkilerin yanma gitmeye çalışırken arada birileriyle daha sarılıp kucaklaştım ama kim olduklarını bilmiyordum.

Ender'in önüne gelmemle diğerlerinden gülüşme sesleri yükseldi. Hepsi heyecan konusunda benimle yarışırdı. Gümüş, oğlu Doru'yu kocasının kucağına teslim edip sarılma sırasını sonda tamamlarken, "Çok güzel olmuşsun yenge," diye fısıldadı. Güldüm. Mahir ile göz göze geldik. Kucağında Asaf'ı tutuyordu. Gülru misafirleri salona buyur etmekle meşguldü.

"Tuzu bol koy," dedi kenardan Yasin. Onu gülerek Ender takip etti. "İstediği kadar koysun, üsteğmenim yine de hepsini içer."

Güldüm. "Kıymamam ki."

"Kıyacaksın," dedi Gümüş gülerek. "Hepimiz kıydık," diye imayla kocasını işaret etti. "Abim koydu onun fincanına. Benim kocamın günahı neydi?"

Sesli güldüm. Bunu bilmiyordum işte. Gözlerim kalabalıkta Doru'yu aradı. Babam onun tokalaşmak için uzattığı elini avuçlarının arasına almış, öğütler veriyor gibi görünüyordu. Ona rağmen Doru'nun gözleri yine bendeydi. Ah, bunu yapmak için hiç çekincesi yoktu değil mi?

Narin Gülendam'ın, "De haydi!" diye şivesi baskın sesi salon tarafından yükseldiğinde herkes kucaklaşmaları sonlandırdı. "Gelin artık!"

Antredekiler salon tarafına doğru gülüşerek ilerlerken, babam Doru'nun elini bırakıp misafirlerini takip etti. Sonra aklına gelmiş gibi duraksayıp döndü ve Doru'nun omzuna elini koydu. "Sen de gel. İçeride babanın yanına oturman gerek." Gözlerimiz o an birbirinden ayrıldı.

Doru, diğerleriyle içeriye geçerken bizimkiler de bana şans dileyip onu takip etti. Gülru ve Gümüş ise kollarımdan çekiştirerek beni mutfak tarafına yönlendirdi.

Hemen mi kahve yapmam gerekiyordu? İçeride ne konuşuluyor duyamayacak mıydım?

Doru'nun verdiği kutuyu anımsadım. *Yalnızken oku* demişti. Merakım baskın geldi ve kızların kolları arasından sıyrıldım. Kutuyu sallayarak, "Doru almış," dedim. "Siz geçin içeriye. Ben de bir bakıp geleyim."

"Yanımızda açsaydın," dedi Gülru meraktan ölüyormuş gibi. "Ne almış ki?"

"Yalnız açmamı istedi," diyecektim ki Gümüş araya girdi. "Özeldir belki." Göz kırptı. "Yalnız aç sen onu."

Başımı salladım. Gülru istemeye istemeye mutfağa geçen Gümüş'ü takip etti.

Antrede tek kalınca koyu yeşil renkli, kadife kutunun kapağını araladım. En üstte kare şeklinde katlı bir not kâğıdı vardı. Notu parmaklarımın arasına aldım. Okumadan önce gözlerim kutunun içinde duran asıl hediyeye takıldı. Bir kolyeydi. Ne altındandı ne de değerli taşlarla çevriliydi ama öyle güzeldi ki. İşaretparmağımın eklem kısmıyla kolyenin üzerine dokundum. Gümüş rengi zincirin ucunda yağmur damlası kadardı. Taşının rengi doğal bir su mavisiydi. Gümüş rengi işlemeli bir birleştirici yardımıyla zincire tutturulmuştu.

Bu her yerde satılan doğal taşlardan olmalıydı. Ne var ki taşın adını bilmiyordum. Belki akik olabilirdi. Bu kadar güzeline hiçbir yerde denk gelmemiştim. Belki notta yazmıştır diye düşünerek kutuyu kapatıp notu aldım.

"Ne altından ne de değerli taşlardan yapılmış. Sever misin bilemedim ama görünce bana seni hatırlattı. Kendileriyle havaalanından bizimkileri alırken karşılaştım. Sana benziyor dedim ama biraz sana biraz bana benziyor, Erva. Erva'nın içine saklanmış bana. Senin kadar mavi, aşk kadar mavi. Takar mısın bilmiyorum ama en azından bir kere boynunda görmeyi çok isterim."

Burnumu çekip gözlerimi not kâğıdından zorlukla ayırdım. Yazdıkları devam ediyordu ama durmaya ihtiyacım vardı. Yoksa zaten mahvolmuş makyajım iyice perişan olacaktı. Boş antrede kendi etrafımda döndüm. Derin derin nefesler aldım, verdim. Notun devamını okumadan önce kutuyu açtım, kolyeyi çıkardım.

Ellerim hâlâ titrediğinden, zorlanarak da olsa saçlarımın arasından geçirip boynuma takmayı başardım. "Deli misin sen?" diye mırıldanıp hayalimde canlanan adama kızdım. O bana *en azından bir kere boynunda göreyim* demişti ama benim bu kolyeyi boynumdan çıkarmaya hiç niyetim yoktu.

Geçen sürede notun devamını okumak için sabırsızlanarak notu tekrar araladım.

"Pencereyi kapama. Gök dolabilir içeri. Sen neyi görebilirsin? Islak bir bulutun ağışını mı? Pencereyi kapama. Kuş dolabilir içeri. Sen neyi taşıyabilirsin? Kırık bir dalın yükünü mü?"

Dudaklarım kocaman aralandı. Bu, Arkadaş Zekai Özger'in günlüğüme de yazdığım ve en sevdiklerimden olduğunu altını çize çize belirttiğim şiiriydi. Bir gün ondan gelecek bir not kâğıdının arasına iliştirileceğini tahmin edemezdim.

"Pencereyi aç. Soluğun çıksın dışarı. Sen büyütmedin mi ciğerinde onu? Kokusu hayatı yıkasın diye... Pencereyi aç. Sesin sarsın dünyayı. Duyulur elbet ta ötelerden. Yürek kendini tanır..."

Sessizce mırıldanırken, şiir zihnimde Doru'nun sesiyle tekrarlanıyordu. Bu müthiş bir şeydi. Şiirin sonuna yine kendinden bir şeyler iliştirmişti.

"Sen sessizce sesini bana duyurdun. Pencerenin önünde oturup bizi hayal ederek, içinden seslenerek ve beni sevmekten vazgeçmeyerek. Güvercin olup koynuma konarak...

Şiir sevmeyen şu adama şiir sevdirdin. Şiirde diyor ya: Sesin sarsın dünyayı, duyulur elbet ta ötelerden... Duydum, Erva. Yürek tanıdı seni. Hep seni aradığını anladı.

Ve kızma ama ben hâlâ her gece senin günlüğünü okuyorum. Çok kısa zamanda böyle sevmek mümkünmüş. Sevilmek ise... çok başkaymış.

Bana ödül gibi geldin. İyi ki geldin, koynumun güvercini."

Notu özenle katlayıp kutunun içine kaldırırken ciğerlerimi havayla doldurdum. Çünkü okurken nefesimi tutmuştum. Gözlerim nemliydi ve hâlâ ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Antrenin kapıya yakın tarafında duran vestiyere doğru yürüdüm. Boy aynasından yüzümü, makyajımın ne durumda olduğunu kontrol ettim. Düşündüğüm kadar değildi. Rimelim belli belirsiz gözlerimin altına akmıştı. Parmaklarımla makyajımı bozmadan temizledim ve aksime derin bir nefes eşliğinde kocaman gülümsedim.

O esnada Asude abla içeridekilere kahvelerini nasıl içeceklerini sorup antreye çıkmıştı. Teyzem içeriden sesleniyordu. "Bora'nınki de şekersiz olsun,

Asude. Sen bakma ona." Muhtemelen enişte bir şeker hastası olduğunu yine unutmuş gibi davranıyordu. Asude abla kapı girişinden içeriye doğru başını salladı. Sonra bakışları beni fark etmesiyle olduğum tarafa çevrildi.

İyi misin dercesine bakışlarını yüzümde dolaştırınca başımı salladım ve kapının önünden ayrılmadan önce çabucak yanına yürüdüm. Fırsattan istifade de Doru'yu görmek istiyordum. Elimi Asude ablanın kolunun üzerine koyup "Kahvelerde yardım edersin değil mi bana?" diye sordum. Gözucuyla da içeriye şöyle bir baktım.

Doru babasının yanında oturuyordu. Muhtemelen o da çok heyecanlıydı. Bacağının birini fark ettirmeden ağır ağır sallıyordu. Birbirine paralel bir şekilde hafif ayrık olan bacaklarının arasında duran elleri birbirine bağlıydı ve bakışları anneannem ve dedem arasında mekik dokuyordu.

Dedem konuşulacak konu olsun diye kendine yine eski görev zamanlarından kalma anılarını seçmişti. Bu, tanısın tanımasın herkese yaptığı bir şeydi. Artık elden ayaktan düştüğünden ve çok sevdiği askerlik mesleğini geçmişte bıraktığından, anılarını birilerine anlatmak en büyük zevkiydi.

Odadakilerin büyük bir kısmı asker ya da asker eşi olduğundan onun anlattıkları kimseyi sıkıyor gibi görünmüyordu. Beni bile çocukken hiç sıkmazdı. Anneannem çaktırmadan onun kolunu çekiştirince gülümsedim. Artık dursun da damadı, yani babam da iki laf edebilsin istiyordu.

Doru'nun diğer yanında Mahir oturuyordu. Kucağında ise oğlu Asaf vardı. Bizimkiler pencere kenarındaki sandalyelere geçmişti. Yine diğerlerinden ayrı duruyorlardı. Saygılarından böyle yapıyorlardı ama bu artık bana dokunuyordu. Onlar da ailemdendi. Aramızda ayrı gayrı yoktu.

Asude abla, "Sen kahve konusunda yardım istemezdin. Hâlâ heyecanlı mısın?" diye sorunca son kez Doru'ya baktım. Eli kravatını kayıp biraz gevşetmek için çekiştirirken gözleri benimkileri buldu.

O kaldı, ben onda kaldım.

"Heyecanlıydım ama şimdi geçti," diye mırıldandım kendi kendime.

Asude abla, "Hadi mutfağa geçelim o zaman kuzum. Annen de ayaklanır birazdan. Yapalım bir an önce kahveleri," deyince başımı salladım ama gözlerimi ondan çekmedim. Elim kolyeme kaydı. Parmaklarım ucuna dokunup arasında çevirirken, *"Seni seviyorum,"* diye fısıldadım yine dudak kıpırtısından öteye geçmeyen bir hareketle.

Güldü, aynı şeyi bulunduğu ortamdan dolayı söyleyemeyeceğinden bu defa yalnızca güldü. Bakışları ağır ağır parmaklarımın arasında tuttuğum kolyeye indi, sonra hızla yüzüme çıktı. Dudakları dişlerinin arsında belli belirsiz ezilince bedenimi alev sardı. Elimi yüzüme sallaya sallaya ona arkamı döndüm.

"Asude abla," dedim birden yükselir bir sesle. "Ne duruyoruz? Hadi gidip yapalım şu kahveleri."

"Ben de onu diyorum ya," dedi ve mutfağa doğru yöneldi. Peşine takıldım ama aklım hâlâ salonda olanlarda ve ondaydı.

"Dök dök, bol dök tuzu," diyerek Gümüş elime vurunca, elimdeki tuzluk kapağının da tamamen açık olmasından dolayı fincanın içine boşalıverdi. Gözlerim irileşti. "Ben bunu hayatta içirmem ona!" diye cırladım. Fincanı elime alıp lavaboya dökecektim ki Gümüş elime yapıştı. "Olmaz," diye itiraz etti ve fincanı elimde alıp altlığına yerleştirdi. Tepside diğerlerinin yanına koydu.

Onunki belli olsun diye, herkesin fincanının altlıklarına yalnızca bitter çikolata koyarken Doru'nunkinin yanına hem beyaz hem bitter çikolata bıraktı.

"Ondan alınacak bir intikamım var benim. Gün bugündür," dedi ve işaretparmağıyla çikolataları işaret etti. "Sonrasında ihtiyacı olur belki," diyerek güldü. Suratıma baka baka, "Dua etsin ki suyuna da tuz koymuyorum," diye ekledi.

"Yazık," dedim düşmüş bir suratla. "Sen ne biçim kardeşsin? Ben koyacak olsam senin engel olman gerekir. Çok fazla bu, Gümüş-"

Konuşturmadı beni. Tepsiyi alıp elime tutuşturdu. "Benim beyime de yazıktı. Senin o nişanlın olacak adam Kadir'i kapımızda kaç gece, kaç gün süründürdü haberin var mı? *Seviyorum abi* dedim, *ölürüm abi* dedim de dinletemedim. Senden önce ham odundu benim abim. Duygunun zerresi yoktu. Bir de sanki az yapmış, Kadir'i süründürmemiş gibi kahvesini tuza boğdu. Zavallım neredeyse mide felci geçirecekti. Geçtik bunları gelin hanım. Kızarsa, bana gönder." Aynı abisiydi. Onun gibi laflar, onun gibi tavırlar... Ofladım.

"Kızmaz ki," dedi kenardan Gülru. Tezgâha yaslanmış Doruların getirdiği çikolata kutusunun dibini görmeye çalışıyordu. Ağzı doluyken elini havada şöyle bir salladı. "Değişti artık, Gümüş. Kadir'e bela, Erva'ya sevda..." Gülerek göz kırptı. "O kıyamaz Erva'sına. Olan midesine olacak. Eminim hepsini içer."

"İçer ya," dedim yalvarır gibi bakışlarımı Gümüş'e çevirirken. Vazgeçsin istiyordum. "Gümüş bak, adı üstünde geçmiş zaman. Hem artık ikisi kardeş gibi."

Hiç umurunda olmadı. "Gözüm üstünde, Erva," dedi tehdit eder gibi. İki parmağıyla gözlerini işaret etti. "O fincan abime gidecek. Yoksa anında müdahale ederim. Hem adet bunlar. İleride çocuklarına anlatırsın. Sakın ha beni atlama. Kocama karşı abime sergilediğim performans oldukça destansı."

Gözlerimi devirdim. "Seni böyle bilmezdim."

Aslında bu aklımdan geçmişti. Ama bu kız deli mi deliydi. Gelir, kime verdiysem alır, fincanı yine Doru'nun eline tutuştururdu.

Oflayarak döndüm ve elimde tepsiyle mutfaktan çıktım. Gülru da o esnada hazırladığımız ikinci tepsiyi kaptı ve ikisi de peşime takıldı.

İçeridekiler kalabalık olunca, kahveleri tek başıma dağıtmam mümkün olmayacaktı. Öyle büyük bir tepsi, bildiğim kadarıyla daha icat edilmemişti.

Annem antredeydi. Görünen o ki bizi kontrole geliyordu. Elimde tepsiyle beni görünce heyecanla sırıttı. "Oy, yavrumun güzelliği," dedi fısıldayarak. Aceleyle belli belirsiz nazar duası okudu, üfledi. Gülesim geldi halime ama elimdeki tepsinin doluluğundan sebep kendimi tuttum. "Önce büyüklerinden başla yavrum," diye uyarısını da yaptıktan sonra benden önce koştura koştura içeriye girdi.

Salon kapısından girer girmez tüm bakışlar üzerimde toplandı. Tepsiye bakmadan, önce büyüklerimden başlayarak dağıtmaya başladım. Narin Gülendam aramızdaki en büyüktü. Önce pullu yazmasını düzeltti, sonra kahvelere belli belirsiz dua okudu ve fincanını eline aldı. Ben geri çekilirken bakışları alaca gözle beni inceliyordu. Garipsemedim çünkü onunla yeni tanışıyorduk. Böyle incelemesi normaldi.

Daha sonra anneanneme ve dedeme kahvelerini götürdüm. Tabii, bu esnada benim dizlerim de titremeye başladı. Neden olduğunu hiç bilmiyordum çünkü artık o kadar da heyecanlı değildim.

Doru'nun ailesinden sonra babam ve annem kahvesini aldı. Annem sürekli gülümseyip duruyordu. Teyzemin hali de ondan farklı değildi. Şu halleriyle bana pek yardımcı olmuyorlardı.

Salondaki herkes Gülru'nun da yardımı ile kahvesini alınca geriye benim zavallı sevgilim kaldı. Doru içeceği kahvenin tuz oranından habersiz, gözlerimin içine bakıyordu.

Salona girdiğimden beri daha çok heyecanlanmayayım diye bir onun yüzüne bakmaktan sakınmıştım. Önüne gelmemle önce beni şöyle bir süzdü, sonra bir fısıltı gibi, "Eline sağlık koynu-" diye fısıldadı. *Koynumun güvercini* diyecekti muhtemelen ama ortamın müsait olmadığını fark edince yarım bıraktı. Dudak kıvrımları hafifçe yükselirken benim bakışlarım oradaydı. Tam şu anda yanaklarım alev alev yanıyordu ve anlaşılan kıpkırmızı kesilmiştim. İnsafsız, ne kadar da ağırdan alıyordu. Beni önünde tutmak için yapıyordu, emindim bundan.

Ağır ağır uzandı ve fincanı tepside kendine doğru sürükleyip eline aldı. *İçme* diyesim geldi ama yapamadım.

"Sen de Yaren'in yanına otur kızım," diye seslendi Narin Gülendam. Yaren'in kim olduğunu bilmiyordum. Odada yabancı olan birkaç kişide gözlerimi dolaştırdım. Yanı boş olan genç kızı diyordu sanırım. Güzel bir kızdı. Benim yaşlarımda, esmer güzeliydi. "Yaren de torunum olur benim. Küçük kızım Zerda'nın kızı. O katılamadı bugün bize."

Kapıda onunla da kucaklaşmış olmalıydık. Tepsiyi önümde tutup salonun karşısına, onun yanındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm. Otururken tepsiyi de dizlerime aldım. Gülru da aynı benim gibi yapmış, kendine kocasının yanında yer bulmuştu. Gümüş ise baş suçlu değilmiş gibi gayet rahat bir tavırla

kocasının yanından Doru'yu izliyordu. Ah, o yok muydu? Az sonra onun yüzünden Doru ne hale gelecekti. "Heyecanlı mısın?" diye sordu Yaren.

İlgim ona kayarken fısıltıyla, "Nasıl olmayayım ki?" dedim gülerek.

"Doru da öyle gibi. Ne kadar süredir birlikteydiniz?" Muhtemelen heyecanımı almak için konuşturmaya çalışıyordu ama ben pek konuşacak halde değildim. Dudaklarımı büktüm. "Sana sonra detaylıca anlatsam olur mu?" dedim geçiştirmeye çalışır gibi. "Pek konuşacak halde değilim de."

"Anlıyorum," dedi ve güldü. "Kimse bir şey demedi de. Ondan sordum. Merakımdan yani. Doru malum, ağzından laf almak ne mümkün."

Dudaklarımı büktüm. Tam o sırada dedem, "Doru oğlum," diye seslendi. "Bak bakalım kahvenin tadına. Kızımız güzel yapabilmiş mi?" diye sordu. O an herkesin bakışlarının Doru'nun fincanında olduğunu fark ettim. İsteme törenine başlamak için kahveden ilk yudumunu almasını bekliyorlardı. *Zavallı sevgilim benim.*

Doru bakışları gözlerime çevrilirken fincanını dudak hizasına yaklaştırdı. Ona kilitlenmiş haldeydim. Fincanı dudaklarına değdiğinde nefesimi tuttum. Önce küçük bir yudum aldı. Sonra tereddütsüz, ikinci bir yudumda sıcak kahveyi kafasına dikti. Dizlerimde duran ellerim tepsinin kenarlarını kavradı. Hemen suyunu kontrol ettim. Önündeki sehpada hazır duruyordu.

İfadesi en küçük değişime uğramadan, boşalan fincanını altına bırakıp ağzına beyaz çikolatayı attı. Dudak kıvrımları yükselirken diğerleri ondan bir şey söylemesi için beklediğinden, "Elinin değdiğinin kötü olması mümkün mü?" dedi. Ben tuttuğum nefesi serbest bıraktım ama kalbim gümbür gümbür atmaya devam ediyordu.

Suyunu içmemişti. Yerimden kalkıp ona kendim içirecektim neredeyse, anlamış gibi kaşlarını kaldırdı. *İç* der gibi bardağı işaret ettim. Gülümseyişi yüzünde genişledi. *Hayır* dercesine minik bir hareketle kafa salladı.

"Eveeet!" diye yükseldi Dağhan amcanın sesi olduğundan daha güçlü çıkarak. "Ziyaretimizin nedenine gelelim-"

"Sen dur," dedi Narin büyükanne ve bastonunu yere vurarak damadını susturdu. Bastonu onun için sadece yürümeye yardımcı olmuyordu anlaşılan. "Önce ben bir iki şey diyeyim."

Babam anlayışla başını salladı. Dağhan amca da onu takip etti.

"Gönül isterdi ki sizinle daha önce tanışalım, kaynaşalım ama böylesi kısmetmiş," diyerek söze başladı Narin Gülendam. Sesi sert çıkıyordu ama galiba onun normali buydu. Sert bir mizacı vardı. "Geldiğimiz ilk andan güzel karşıladınız bizi. Tanıdık, sevdik," dedi kendi ailesinin bireylerinde onaylasın diye gözlerini dolaştırarak. Hepsi hafifçe başını sallayınca, "Aile olmaya fazlası gerek, hepimiz biliyoruz ama burada iş bize değil gençlere düşüyor," diye devam etti. "Onlar ne kadar güzel aile olabilirse biz de birbirimize o kadar yakın olabiliriz."

"Öyle," diyerek onu onayladı anneannem. "Erva'm ılımlı, yapıcı kızdır. Bağlar hepimizi birbirimize." *Canım anneannem benim.*

"İnşallah," dedi Narin Gülendam, temenniden çok *öyle olmasını umma istiyorum* dercesine. Bunu garipsesem de çok belli etmedim.

"Damadımın hayali hep Doru'yu evlendirmek, aile kurduğuna şahit olmaktı. Bugün bu hayalini gerçekleştirecek inşallah." Her inşallah dediğinde *öyle olmaz ama olsun* dercesine bir ima sezinliyordum nedense. Galiba kuruntu yapmaya başlamıştım. *Bu heyecan ne garip şeydi.*

"Annem," diyerek kadının sözlerini böldü Dağhan amca. "Bunu zaman gösterecek. Bizim onlara inancımız tam."

"Öyle," diyerek koltuğuna yaslandı Narin Gülendam. Bastonunu bacaklarının arasına alıp işlemeli iri ahşap topuzunun üzerinde ellerini birleştirdi. Bir kez daha *inşallah* diyecek diye düşünürken beklediğim gibi, "İnşallah," dedi. Gülmemek için dudaklarımı dişledim.

Dağhan amca, "Lafı fazla uzatmaya lüzum yok diye düşünüyorum," diyerek kaldığı yerden devam ederken Doru ile birbirimize bakıyorduk.

Galiba bu gece bakışlarını üzerimden hiç çekmemişti. Bu, kendimi daha güvende hissetmeme neden oluyordu.

"Evlatlarımız birbirini görmüş, beğenmiş..." *Hem de ne beğenmek.* Ona baktım. Doru sırıtıyordu. Hiç saklama gereği duymadan. Aklımı mı okuyordu yoksa benzer şeyleri o da mı düşünüyordu? Bir kez daha dudaklarımı kemirdim.

"Bize istemek, onlara kuracakları yuvada önderlik etmek düştü..." Evimiz henüz neresi olacağı belli değildi ama ben bu adamın koynunun güvercini dim. Bir evim olmasa da sonuna kadar orada yaşayabilirdim.

Dağhan amca, "Allah'ın emri peygamberimizin kavli ile Erva kızınızı, oğlumuz Doru'ya istiyoruz," dediğinde bakışları hem dedemin hem de babamın gözlerinde dolaşıyordu. Oradan rızalarını okuyamaya çalışıyor gibiydi.

Dedem davranışından hoşlanmış gibi vakur bir tebessümün ardından yüzünü babama çevirdi. "Kız senin, sen verdim de de rahatlayalım," dedi gülerek. Aslında rızasını sözlerinin içine saklamıştı.

Babam bundan dolayı gülerek elinde yarılanan fincanını önündeki sehpaya bıraktı. Koltuğunda dikleşip Doru'da gözlerini dolaştırdı. "Albayındım, seni evlat bildim. Canımı canından ileri koyup yanımda durdun. Daima." Ah, kalbim acıyordu. Babamı böyle konuşurken duymak çok başka hissettiriyordu. Onun Doru'yu sevdiğini biliyordum ama hiç bu şekilde birebir şahit olmamıştım. Dolan bakışlarımı ikisi arasında dolaştırdım.

Öncesinde sürekli gülen annemin ve teyzemin de hali benden farklı değildi. "Bir gün çıkageldin ve *ben kızınıza talibim* dedin." Gözlerim şaşkınlıkla belirginleşti. Bana o günkü konuşmadan çok az bahsetmişti. "Daha ilk anda *ben ciddi düşünmediğim kimsenin kapısını çalmam* dedin. *Rızanızı almadan*

başlayamayız dedin..." Sesini temizlemek için elini havada sallayıp nemlenen gözlerini bir süreliğine önüne indirdi. Baktığı yerden konuşmaya devam ederek. "Ciddi olduğunu ilk anda hissettirdin, dile getirdin. Böyle mertçe bir davranışın karşısında kimse duramazdı. Ne dedim hatırlıyor musun?" diye sordu bakışlarını Doru'ya doğru çevirerek.

Doru kafasını salladı. "*Maviyi bulduysa Erva, bize söz düşmez* dediniz albayım. Benden onu daima seveceğime, sayacağıma, koruyacağıma dair söz aldınız."

Babam başını salladı gülerek. "Hah, işte," dedi eli onu, daha çok verdiği cevabı işaret ederken. "Ben de şimdi o gün senden aldığım sözle, bugün albayın değil baban olmak istiyorum," dedi.

Babam son sözlerini Dağhan amcaya bakarak dillendirdi. "Benim oğluna güvenim evladım kadar tamdır. Bu sebepten, kızımı gözüm kapalı ona emanet ediyorum. Erva'mı, iki gözümün tek çiçeğini Doru'ya verdim gitti."

Tuzlu kahvenin sahibi Gümüş ağlıyordu. Anneannemin bile gözleri yaşlıydı. Zerrin teyze hıçkırdığında herkesi gözü yaşlı kahkahalar sardı.

Hep birlikte ayağa kalktık. Babam Doru'ya sıkıca sarılırken ben de doğruca Zerrin teyzemin yanına gittim. Ağlamasın diye sımsıkı sarıldım.

Ufacık boyuna rağmen beni devleşerek anne gibi sardı, sarmaladı. "Bana bundan sonra anne demezsen vallahi darılırım," dedi ağlamaklı sesiyle. O gülünce ben de güldüm.

"Hadi yüzükler o vakit," dedi anneannem koltuğundan annemin desteğiyle kalkarken. Gülru ayaklanıp öncesinde hazırladığımız yüzük tepsisini getirdi. Yüzüklerimizi ona teslim etmiştik ve mavi, küçük çiçeklerle süslenen tepsi onun eseriydi.

Ailem olduğum tarafa geçerken, Demir ailesi Doru'nun diğer yanına doğru toplandı.

"Tepsiyi bekâr olan biri tutsun," dedi Narin Gülendam. Gözleri etrafta dolaşırken, "Yaren!" diye seslendi hemen. Yaren kalabalığın arasından geçip yanımıza geldi ve tepsiyi Gülru'dan devraldı. Öyle bir adet olduğunu bilmiyordum. Gülru da Narin Gülendam'ın şu yaptığının biraz emrivaki olduğunu düşünüyor olacak ki halinden pek memnun görünmüyordu. Onun nişanında tepsiyi Esra ile tutmuştum. Bugün yanımda olmayı ve bunu benim için yapmayı ne çok istediğini biliyordum. Doru'nun anneannesinin sesi keskin ve net çıkmamış olsaydı, Yaren'de buna bu kadar hazır olmasaydı itiraz ederdim. Lâkin durumu ben ve Gülru'dan başka kimse garipsemiş görünmüyordu.

Yaren benim yanıma geçmek yerine tepsiyle Doru'nun yanına geçti. Yüzüklerimizi birbirine bağlayan mavi kurdeleyi Doru'nun babası kesecekti. Normalde kırmızı olurdu ama Narin Gülendam'ınki gibi bu da adetten değildi. Biz birbirimize aşkla bağlanacaktık.

Başımı biraz geriye atıp ona baktım. O kadar yakın duruyorduk ki tüm gün uzak kalınca şu halimiz çok iyi hissettiriyordu. Onun kolu ve elinin kemikli kısmı benimkine temas ediyordu. Bir anlığına dayanamıyormuş gibi elimi avucunun içine aldı. Sıktı ve sıcaklığını hissettim. Yanımda olduğunu, bundan sonra hep yanımda olacağını.

"Ellerinizi uzatın çocuklar," dedi annem. O öyle söyleyince parmaklarımı onun elinin arasından ayırmak zorunda kaldım. Elimi Dağhan amcaya doğru uzattım. Aynısını Doru da yaptı.

"Konuşmalarda çok iyi değilimdir," diye başladı konuşmaya Dağhan amca. Bize bakıp hafifçe gülümsedi. "Tek bir şey söyleyebilirim size. Bunu benim babam da Zerrin'le nişanımızda söylemişti ve biz o günden sonra hiç ayrılmadık. Mütemmim," dedi kelimeyi vurgulayarak. "Tamam eden, bütünleyen demek Arapçada. Babam âlimdi. Arapçayı da çok iyi konuşurdu." Karısına şöyle bir baktı hatırlıyor mu diye kontrol eder gibi. Zerrin teyze gülerek başını sallayınca bize dönüp devam etti. "Cüz," dedi yine aynı vurgulayıcı sesiyle. "Parça demek... Siz bundan sonra birbirinizin mütemmim cüzü, bütünleyeni, tamam edeni, ayrılmaz parçası olun evlatlarım."

Ben hayatımda işitip işitebileceğim en güzel duayı duymuştum sanırım. Öyle güzeldi ki anlamı. Dağhan amca yüzüklerimizi takarken gözlerimi Doru'ya çevirdim. O, bundan sonra beni tam eden parçamdı. Olmayınca eksik olan yanımdı. Ben ise bundan sonra ona her şeydim. Mavi kurdele kesildi. Birbirinden ayrıldı ama biz bundan sonra bir bütünün iki parçasıydık. Her nerede olursak olalım.

Kapıya herkesten önce çıktım. Ardımdan Gülru ve Gümüş gelirken Yaren de peşimize takıldı. Nişanı kutlamaya gidecektik. Neresi olacağına yola çıkınca karar verecektik çünkü bu bir anda alınmış bir karardı. Ender, "Hadi kutlayalım şu nişanı," deyince herkesin aklına yatmıştı. Doru içeride ailemle vedalaşıyordu.

Elbisemi değiştirmiştim. Şimdi üzerimde koyu yeşil, ince ip askılı, kalçamın hemen altında biten bir elbise vardı.

Elbise saten olduğundan etekleri uçuş uçuştu. Normalde benim böyle bir şey giyiniyor olmamam gerekirdi ama plan aniden gelişince ve ailemin evinde giyebileceğim tek elbise de bu olunca mecbur kalmıştım.

Bana kalsa yine bir kot pantolon çekecektim altıma ama ne Gülru ne de Gümüş müsaade etmişti. "Öyleyse nişan elbisemle geleyim," demiştim ama o da fazla dar ve oturup kalkması rahatsız edici olduğundan pek uygun düşmemişti. Tüm gece nefes almadan oturmak istemiyordum.

Doru şu halimi görmemişti. Onunla henüz karşılaşmamıştık.

Yanımda olacağını, dizinin dibinden ayrılmayacağımı söylersem ikna edeceğim diye düşünüyordum. Zaten bunu yapmaya baştan gönüllüydüm. Kim, nasıl eğleniyorsa eğlensindi. Ben onun omzuna başımı yaslayıp, yerimden hiç kalkmadan öylece kalmak istiyordum.

"Erva Hanım!" diye seslendi biri bahçedeki güvenlik kulübesinin olduğu taraftan. Bizim Emre adındaki güvenlikti bu. Bir fenerin ışığı ayaklarımın dibine düştü. "Kapıda bir oğlan var. Size çiçek getirmiş. İçeriye alayım mı?"

"Kim ki bu saatte?" dedi Gülru kendi kendine konuşur gibi. Etrafına bakındı. Sonra kolundaki saati kontrol etti. "Saat on bir. Bu saatte çiçek mi olurmuş? Almayın içeriye!" diye güvenlik kulübesine doğru bağırdı. "Ne getirdiyse size versin."

Emre'den hemen cevap geldi. Karanlıkta zar zor görüyordum yüzünü. "Sahibinden başkasına veremem diyor."

"Doru'yu çağıralım," dedi Gümüş arkamdan. "Ya tehlike falan varsa şimdi kapıda? İşkillendim ben."

Gümüş ile olup biten her şeyi konuşmuştuk. Öncesinde Gülru da ona olanları anlattığından Ceylin meselesinden haberdardı. Sesindeki panik bu yüzdendi.

Başımı salladığım sırada arkamdan bizimkilerin adım ve gülüşme sesleri geldi.

Hepimizden önce Doru'nun önüne korku dolu bir ifadeyle Yaren atıldı. "Kapıda biri varmış, Doru," dedi. "Çiçek mi ne getirmiş. Biz kız başımıza bakmayalım dedik."

İlginç! Öyle mi demiştik?

Doru önce bana sonra kızlara baktı. Hemen ardından da yerinden fırladı. "Yankı'ysa siktim belasını bu defa!" diye söyleniyordu. Ardına takılacak oldum, elini arkasına atıp kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. "Kal orada! Gelme!"

Topuklu ayakkabılarım onun sert sesiyle taş zeminde duraksadı. Diğerleri Doru'nun peşinden gitti.

Birkaç dakika sonra kapının önünde Doru'nun küfür ve tehdit dolu sesleri yükseliyordu. "Kim verdi sana lan bunu! Söyle, yoksa sikeceğim şimdi evveliyatını!" Kapının ardındaki sokak karanlık olduğundan bir şey göremiyordum. "Vallahi bilmiyorum abi," dedi ince sesli bir oğlan çocuğu.

Kadir'in sesini duydum. "Oğlum, seni buraya böyle kim gönderdi lan!"

Doru *yerinde kal* demişti ama artık duracak gibi değildim. Umursamadan güvenlik tarafına doğru koştum. Kızlar da peşime takıldı.

Yaklaştıkça Doru'nun on altı, on yedi yaşlarında gibi görünen bir oğlan çocuğunu tartakladığını gördüm. Az önce bahsi geçen not Yasin'in elindeydi. Yerde de kırılmış bir fesleğen saksısı vardı. Notu da çiçeği de kimin gönderdiği apaçık gözlerimin önündeydi şimdi: *Ceylin!*

Yasin'in yanında durdum ve nota uzandım. "Ver şunu!" diyerek çekip aldım.

El yazısıyla yazılmıştı ama yazı Ceylin'e ait değildi. Oğlan ağlamaklı bir sesle, "Abi patrona telefonla iletmişler bu notu!" diyordu. "Çok para veriyorlar, paragözdür bizim patron. Fesleğen satmamasına rağmen hemen bulduran notu da kendi hazırladı. Ben yeminle bilmiyorum! Yalnızca aracıyım."

İçim ürperirken yazıyı zar zor, başa döne döne okudum.

"Karanlıkta olan benim, sense gün gibi aydınlıksın. Saklanan benim, olduğum yerde ışıkları kapattılar diye seni görmüyorum mu sandın? Ölü olan benim canım! Sense, mutlu olmaya çalışan canavarın tekisin! ONU SEN ÖLDÜRDÜN! Bugün mutlusun diye peşini bırakır mıyım sandın? Ben her yerdeyim."

Nefesim kesildi. Korktuğumdan değildi. Cesaretinden, yapabileceklerinin bir sınırı olmayışındandı.

Bakışlarım onlara kayarken, Ender silahını çıkardı ve gözleriyle döne döne etrafı taramaya başladı. Mahir o esnada Doru'yu çocuktan ayırmaya çalışıyordu. Yasin ise sokağı kontrol ediyordu.

Doru çocuğu bıraktı ama hemen cebinden telefonunu çıkardı. Bir yandan da, "İçeridekilere söylemiyorsunuz bunu!" diyordu. "Kimsenin morali bozulmayacak. Canı sıkılan varsa, gelmesin!"

Bakışlarını bana çevirdi. Telefonunda arama tuşuna basıp kulağına götürürken hızlı adımlarla yanıma geldi. Kolunu açıp beni göğsüne çekti. Avucunu başımın arkasıyla doldururken yanağım göğsüne yaslandı. Sakinleşmeye çalışır gibi huzursuz, titrek bir soluk koyuverdi. "Hemen Ervaların evinin etrafını arayın," diye emirlerini telefondakine sıralıyordu. "Kimliği belirsiz, tehdit içeren bir not gönderildi. Sabaha çıkmadan kimin gönderdiğini, aracılarını listelemenizi istiyorum." Ses tonunu daha sakin bir hale büründürerek, "Biz buradan Sancak'a gidiyoruz. Lokale. Bir ekip arkadan gelsin, bizi takip edecek." diye devam etti.

Telefonu kapattığında titreyen sesimle, "Doru," dedim. "Kalmadı tadım tuzum. Gitmesek mi?" Huzursuz hissediyordum. Eğlenecek durumda değildim.

"Şşşt," dedi başımın arkasını okşarken. "Moral bozmak yok. Bu gece bizim gecemiz, Erva. Onun amacı da bu. Bizi huzursuz etmek."

Biliyordum ki haklıydı. Beline kollarımı doladım ve yüzümü en güvende hissettiğim yer olan göğsüne gömdüm. Telefonunu cebine koyup beni daha da kendine çekti ve dudaklarını başımın üzerine bastırdı. "Bugün bizim," dedi kararlı bir şekilde. "Sen gönlünce eğleneceksin, ben de eğlendiğini görüp mutlu olacağım." Yanağı başıma yaslanmışken, "Söz mü?" diye sordu.

"Söz," dedim. Huzursuz oluyorum diye bunu kafasına takmasını istemiyordum.

Beş dakika sonra iki ekip aracı kapımızın önünde belirdi. Biri çocuğu sorgulamak için gözaltına alırken, diğeri de oradan ayrılırken bizi takip etti.

On dakika sonra ulaştığımız yer, lojmanımıza çok yakın olan ancak benim içine ilk defa girdiğim bir askeri lokaldi. Mekân, eğlence kulübü ile lüks bir restoran arasında bir yer gibiydi. İçerisi oldukça loştu ve mavi beyaz ışık toplarıyla aydınlatılıyordu.

Ortamda canlı, Fransızca bir melodi çalıyordu. Kalabalık değildi ancak garsonlar ilerleyen saatlerde tıklım tıklım olacağını söylüyordu. Tabii ki asker ve yakınlarıyla.

Doru'nun yine de güvenliği elden bırakmak istememesini, bizi buraya getirmesini anlayabiliyordum. Dokuz kişiydik ama on beş kişilik bir locaya alındık. Deri oval koltuğun ortasında alçak boy büyük bir sehpa duruyordu. Daha oturur oturmaz üzerini alkollü-alkolsüz içecek ve atıştırmalık ikramları ile donatmaya başlamışlardı. *Hep mi böyle* diye sorgularken, "Önden ayarlattım," dedi Ender. "Ben akıl ettim ama," diye itiraz etti Yasin.

Doru elini belime koyarak beni yanına çekti. Kolu omzumu sardı ve başım en sevdiğim yere, göğsüne yaslandı. "Elbiseni fark etmediğimi düşünme," dedi yumuşak bir sesle kulağıma doğru.

Başımı göğsünün üzerinde kaydırarak geriye attım. "Gerçekten giyebileceğim tek elbisem buydu-" diye açıklamaya başlayacaktım ki dudakları alnıma değdi. Öperken, "Çok yakışmış," dedi, gülümsedim. Bunu beklemiyordum. Sayar, sıralar sanmıştım ama galiba yanılmıştım. "Yanımda olduğun sürece sorun yok."

Yine güldüm ve bu defa başımı yasladığım göğsünün sallanmasına neden oldum. "Normalde hâlâ rızan yok yani?"

"Rıza demeyelim ona. Senin gönül rızan olmadıktan sonra ben hiçbir şeyi diretmem. Ama olsa güzel olurdu. Açıkladım bunu sana."

"Benim gönül rızam var," dedim uzanıp çenesine, yeni tıraşlayıp kısalttığı sakallarına dudaklarımı bastırarak. "Başka giyecek bir şeyim olsa giymezdim."

"Bana giyersin," dediğinde kaşımın biri kalktı. "Evlenince ya da öncesinde. Yeşil pijamalarına bayılıyorum. Şortlu olan. Onları sık sık giy ve yanıma gel."

Diğer kaşım da havalandı ama içimden yükselen kahkaha önce yüzümde belirdi, sonra dudaklarımdan döküldü. Başımı tekrar göğsüne yasladım. İç geçirirken garsonların masadaki içkileri açmaya ve servis yapmaya başladığını fark ettim.

İlk şarap kadehleri Mahir'in yönlendirmesiyle bize uzatılırken diğerleri de kadehlerini alıp havaya kaldırdı. Mahir, "En kötü günümüz bugün gibi olsun. Birlikte, dostça, birbirimizin mutluluklarıyla gururlandığımız, sevinçlerimizi daima bölüştüğümüz anlara!" diye bağırdığında içim huzurla doldu. İçkimi

yudumlayıp Doru'ya bakarak gülümsedim. "İyi ki geldik," diye fısıldadım. Çünkü biliyordum, beni mutlu görmek istiyordu. Ben de daima onu

Onun göğsünde sessizce ilk kadehimi bitirdiğimde, o ikinciye [illegible] mıştı. İki, üç derken hafif çakırkeyif halde kollarının arasında yalpalamaya [illegible] ediyordum. Yanından ayrılmamak istiyordum. Eğlenmeye gelmiştik ama [illegible] bu kadarı yeterdi, daha fazlasına gerek yoktu.

Ben yerimden son derece memnunken yüksek sesli Latince bir şarkı çalmaya başladı. Elvis Crespo'ya aitti ve bir salsa şarkısıydı. Adı da *Tu Sonrisa* yüzünden Gülru'ya baktım. Çocukken bu şarkıda az dans etmemiştik. Aslında Elvis Crespo'ya ikimiz de âşıktık. Omuzları hemen hareketlendi, bakışları beni [illegible] lurken yerinde kıpırdanmaya başladı. Haline güldüm.

"Minerva!" diye bağırdı birden ayaklanırken. Mor renkli elbisesinin etek lerini tutup savura savura dans ederken, "Çocukluğumuzdaki gibi," deyip göz kırptı. Bir kez daha kahkaha attım. Beni çağırıyordu. "Hazır oğluşumu annesine emanet etmişim, biraz da biz çocuklaşalım."

O, Doru ve kollarıyla tanışmadan önceydi demek istiyordum.

Halimden anlamış olacak ki -çünkü iyice göğsüne sokulmuştum- "Gelmezsen düğününde çeyrek takarım," diye söylendi.

Mahir kahkaha attı. "O sıkar biraz," dedi karısına. "Tam Cumhuriyet altını takacağım ben bunlara."

Doru gülerek saçlarımın arasına fısıldadı. "Dans etmek istiyorsan git yanarım." Başımı iki yana salladım. O nasıl dans ettiğimizi bilmiyordu.

Gümüş ayağa kalktı. "Gel yahu! Bir daha nerede bulacağız bu ortamı?" Ardından Yaren kalktı. Saçlarını savura savura tam önümüze geçti. *Allah aşkına.* Bu kızın her şeyi bana bu kadar batıyor muydu?

"Gelsene, Erva." Buna ne oluyordu şimdi?

O kalçalarını sallayınca *-kız başımıza kapı önüne çıkmayalım* diyen kızın içinden Shakira çıkmıştı- Doru'nun kollarının arasından sıyrıldım. "Açılın ama biraz," dedim ve elimi ileriye doğru salladım. "Orası benim yerim." Herkesi katarak konuşuyordum ama asıl Yaren'i kastediyordum. Var mıydı öyle sevgilimin önünde dans etmek! Sıkardı.

"Gidiyorum o zaman," dedim Doru'ya yandan bir bakış atarak. Güldü. "Git," dedi. Zavallım, masum masum dans edeceğimi sanıyordu.

Ayağa kalktım. Bakışları bacaklarıma inerken bakışlarını takip ettim. Ayağa kalkınca elbise de boyu da ortadaydı. "Çok uzaklaşma. Şurada," dedi eliyle hemen dibini göstererek.

Gülsem de Gülru'nun koluma yapışan eliyle yarım kaldı.

Beni sahnenin ortasına doğru çekerken, "Kızım az uzaklaş adamdan da özlesin," diye akıl vermeye çalıştı. "Bu ne böyle, yapıştın kaldın."

Özlemesindi. Ne gerek vardı öyle şeylere? Aklımdaki, Gülru'nun çocukluğumuzdaki gibi atılan adımlarıyla ve müziğin ritmiyle bir toz bulutuna dönüşüp havalanırken dizlerimi kırdım. Omuzlarımla daireler çizerken aynısını Gülru da yaptı. Birbirimize bakarak kahkaha attık. Ve şarkı dudaklarımızın arasındaydı.

Yerimizde doğrulduğumuzda adımlarımız hızlandı. Sağa ve sola. Saçlarım omuzlarımda dalgalanırken etrafımda dönmeye başladım. Bir ara Gümüş'ün ve Yaren'in sahnenin kenarında dans ettiklerini gördüm. Fakat müziği ve ritmi kaçırmak istemediğimden Gülru ile aynı noktada yan yana geldiğimizde dikkatimi tekrar dansa verdim. Adımlarımız öne ve geriye atılmaya başladı. Sonra çapraz atılan adımlara dönüştü.

Gülru beni takip ediyor ve gözlerini de ayaklarımdan ayırmıyordu. "Unutmaya başlamışım ben ya," dediğinde oflayarak, "İzle," dedim ve bacağımın birini yana biraz genişçe atıp ayağımı yerde ağır ağır sürüyerek diğerinin yanına getirdim. Bunu unutmam imkânsızdı. Çocukken favori hareketimdi. Bunu yaparken elimle bacağımın yanını okşadım. "Şimdi diğeri," dediğimde Gülru adımlarımı takip etti.

"Saçlar!" diye bağırdı gülerek. İkimiz de neredeyse aynı boyda olan uzun saçlarımızı ellerimizin arasına alıp başımızın üzerinde gevşek bir şekilde toparladık ve dönerken bütün mekânın artık bizi izlediğini fark ettim. *Çok güzel.*

Hâlâ dans ediyordum ama adımlarım yavaştı. "Gülru," dedim fakat o hiç oralı olmadı. Bakışlarımı karşıya, locamızın olduğu tarafa sürükledim. Doru da Mahir de ayaktaydı. İkisinin de yüzünde benzer ifadeler vardı. Çatılmış kaşlar ve etrafı, en çok da bizi süzen delici bakışlar. *Bir daha çok güzel.*

Doru eliyle *gel* der gibi işaret edince, "Gülru!" dedim bir kez daha. Saçlarını önünde savuruyordu, benimkiler ise ellerimden kayıp tekrar omuzlarıma düştü. "Gülru!" diye bağırdım. "Az sonra kocan sahneye çıkıp çok güzel dans edecek!" Durdu. Sonunda duyurabilmiştim kendimi. Yerinde afallar gibi sendelerken bakışlarını Mahir'e çevirdi.

Az önce beni duymayıp deli gibi dans eden o değilmiş gibi kocasıyla saniyelik bir bakışmadan sonra hızla yanımdan uzaklaştı.

Omuzlarımı dikleştirdim. Biraz fazla abartmıştı sanki. Koşmaya da gerek yoktu. Gülerek ve kendinden emin bir şekilde yürüdüm.

Doru'nun önüne gelmemle ansızın beni kalçamdan tutup kendine çekti. "Sen bana bile giyme bu elbiseyi, Erva," dedi bedenim bedenine çarparak dururken. Aralık dudaklarımı kapattım ve irileşmiş gözlerimi küçülttüm.

"Neden ki?" diye aptalca bir soru yönelttim. Aptalcaydı çünkü neden olduğu ortadaydı. "Bacakların fazla güzel," dedi çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken. "Lan sen şu halinle beni kıskançlıktan öldürmek için mi geldin dünyaya?"

Omuzlarımı silktim. "Kıskanma sen de," dedim. "Az yumuşa. Herkes böyle giyiniyor. Hem bacaklarım o kadar da-"

"Senin olandan haberin yok," dedi gözlerimin içine baka baka. "Az daha geliyordum. Kendimi zor tuttum."

"Neden gelmedin?" diye sordum omuz kırarak.

Dişlerinin arasından yüzüme şarap kokan lezzetli nefesini üfledi. "Ha, gel-yim istiyordun yani?" diye sordu. Kaşının biri havalandı. "Döveyim birkaçını..."

"Yok," dedim hemen. "Neden isteyeyim böyle bir şeyi?"

"Beni kışkırtmak hoşuna gidiyorsa demek!"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Neden hoşuma gitsin hayatım? Kıskanman hoşuma gitse de-"

"Hayatım?" dedi sözlerimi bölerek. Ben daha bir şey demeden yutkundu ve gözleri yüzümde dolaştı.

Ellerim omuzlarına düşerken, "Buradan lojmana gidiyoruz, Erva," dedi son derece kararlı bir şekilde. "Babana haber veririm."

Neden dercesine başımı salladım. Babam bugün onlarda kalmamı istiyordu.

"Çünkü evin orası."

"Orası da benim evim," diyerek babamların evini kastettim. Öyle bir bakıyordu ki konuşmayı unutacaktım.

"Çünkü," dedi ve durdu. Arzuyla çevrilen bakışları dudaklarımda duraksadı. Dudaklarımın kenarına kısa süren ama sıcak, çok sıcak bir öpücük kondurdu. "Bu gece sana sarılıp uyumazsam koynum güvercinsiz kalır," diye fısıldadı. "Boş bırakma orayı."

Elim göğsünü avuçladı. "Emriniz olur üsteğmenim." Parmak ucumda hafifçe yükseldim. Diğerlerinin bizi izlemediğinden emin olduğum bir anda dudağının kenarından öpücük çaldım. "Şu kıskançlık meselesinin de üzerinde bir daha geçeriz, değil mi?"

Alnı alnıma yaslandı. Dudak kıvrımları yükselirken, "Konuşalım ama boşuna yavrum," dedi. "Ayrıca yakında kocan olacak adama rütbesi ile hitap etmesen mi artık?" diye ekledi üzerine basa basa.

11. BÖLÜM
BEKLENMEDİK

Ona bu gece kaç defa *usteğmenim* dediğimi bilmiyordum. Deme demişti ya, bilerek yapıyordum ve kendime engel olamıyordum.

Ona her *usteğmenim* dediğimde kaşının biri haylazca kalkıyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu. O kaşını öpmek istiyordum. Parmaklarımı üzerinde dolaştırıp sevmek...

Saat artık gece ikiyi gösteriyordu. Gülru ile o kısa süren ama mükemmel dansımızdan sonra dayanamaz beni eve götürür sanmıştım ve yanıldığımı da görmüştüm. Doru, Ceylin'den gelen nottan sonra olanı unutabileyim diye her yolu deniyordu. Elbette unutmamıştım ama onun da huzurunu kaçırmamak adına sesimi çıkarmıyor, unutmuş gibi yapıyordum.

Şimdi onun kolları arasındaydım. Bacaklarım koltukta, kalçamın yanında kıvrık bir şekilde duruyordu. Uslu bir kız gibi sesimi hiç çıkarmadan gözlerimi dinlendiriyordum. Sarhoştum. Ceketi bacaklarımın üzerine örtülüydü. Elbisem artık otururken bile tahammülü kalmamıştı.

Tek başıma bir şişe kırmızı şarap devirmiştim. Arada Doru'nun kadehlerinden yudumlar çalmaya devam ediyordum. Ve nadiren de olsa dudaklarında kalan, daha da lezzetlenen şarabın tadına bakıyordum. Diğerlerini bilmem ama ben bu gece içtiklerimden değil, onun dudaklarından tattığım şarap yudumlarından dolayı sarhoştum. Mayışık, içi içine sığmayan bir hoşlukta ve bolca keyifli bir haldeydim.

Doru benden daha fazla içmişti fakat benden daha iyi durumdaydı. Bunu saçlarımın arasında gezinen parmaklarının düzenli hareketlerinden, göğsünün ritmik bir şekilde nefes seslerinin eşliğinde inip kalkmasından bile anlıyordum.

Takmayı asla sevmediği kravatı artık boynunda değildi. Gömleği üstten üç düğme açıktı. Dudaklarım üçüncü düğmenin açıklığına isabet ediyordu.

Öyle güzel kokuyordu ki. Bunu normal şartlarda -sarhoş olmasam- içine bahar karışmış çam ağacı ormanın ferah esintisi diye tanımlardım. Ama şimdi yükselen vücut ısımla o çam ormanında bir ateş yanıyordu. Bahar sabahlarında ortaya çıkan bu koku içimi cayır cayır yakıyordu. Parmaklarım göğsünün üzerinde usulca kaydı. Üstten dördüncü düğmeyi de çaktırmamaya çalışarak çözdüm. Yüzümü belli belirsiz bir gülümseme sararken, başını aşağıya doğru eğmesi ile daha da genişledi.

Ne yapmaya çalıştığımı merak ediyordu.

Gömleğini hafifçe araladım. Zaten göğsüne yakın duran dudaklarımı onun üzerine sürttüm. Dudaklarımı araladım ve sıcak nefesimi tenine bırakırken kokusunu derince içime çektim.

Dudaklarım gömleğinde açtığım küçük aralıktan, nefesimden daha sıcak teninin üzerine kapanırken dudaklarının arasından belli belirsiz, sızlanmaya benzeyen bir ses koyuverdi. Öncesinde omuzlarımdaki saçları okşayan eli ensemde duraksadı ve başımın arkasını kavradı. Başparmağı saç diplerimin arasına girip sever gibi yukarıya ve aşağıya doğru okşarken, "Erva," dedi boğuk bir sesle. *Yapma* dercesine ama yaptığım şeyden zevk alırmış gibi çıkıyordu sesi.

Burnumdan güldüm ve tenine salınan soluğumla göğüs kaslarının gerildiğini hissettim. Yerinde kıpırdanırken üzerinde ben de hareket ettim. "Yapma," dedi zorlanarak.

Gözlerimi araladım ve başımı göğsünün üzerinde geriye atıp beni izleyen gözlerine çevirdim.

Locamız karanlıktı. Saat de ilerlediğinden ışıkları hepten kısmışlardı, yalnızca sahnenin ışıkları yanıyordu. Koltuğumuza yakın olan sehpanın üzerinde yiyecekleri ve içki kadehlerimizi görmemize yetecek kadar cılız birkaç mum ışığı yanmaktaydı. Yani benim ona sokulduğumu kimse fark edemezdi. En azından öptüğümü.

Bakışlarımı onun gözlerinden yakınımızda oturan Yasin'e ve sonradan aramıza dâhil olan Neslihan'a çevirdim. Zar zor görebiliyordum ikisini. Herkes kendi halindeydi. Kimsenin bizi umursadığı yoktu. Ender ve Yasin kafaya tek votka dikişi yapıyordu. Bunu bir yarış haline getirmişlerdi. Bizim dışımızda herkes eğleniyordu. Ama keyfimin onlardan çok daha yerinde olduğuna iddiaya girerdim.

Gözlerim tekrar Doru'nun gözlerini bulduğunda, "Ne yapmayayım?" diye sordum fısıldar gibi.

Kaşının biri kalktı ve ben onun kaşı üzerinde kurduğum hayalleri bir kez daha gerçekleştirmek istedim.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun bence," dedi uyarır tonda. Dudak kıvrımlarım yükseldi ve gülümsemeye dönüştü. "Üsteğmenim," dedim bu gece bilmem kaçıncı kez. Burnundan güldü başını sabır dilercesine yana çevirirken.

Kaslı göğsünün pürüzsüz ama kısa tüylerle kaplı derisine dudaklarımı bastırdım bir kez daha. Oyalana oylana öptüm. Hemen sonra da çenesini tutup tekrar yüzünü yüzüme çevirdim. "Bilmiyorum," dedim. "Söyle de bileyim." Biliyordum tabii. Yaptığım şey bu gece onun sabrının sınırına çalışmaktı.

Dudağının kenarını ısırdı. Bu adamın dudakları neden bu kadar dolgundu? Dudakları aralandı ve sesli bir nefes çekti. "Üsteğmenim," dedim ama bu defa

daha belirgin şekilde gülerek. Elim çenesini bırakıp beşinci düğmesine doğru yol aldı. Boşta duran eliyle, elimi göğsünün üzerinde sıkıca sabitledi. Açmayacaktım ki. Amacım sadece daha fazla kışkırtmaktı.

"Uslu dur, Erva!" dedi kaşı kalkarken. "Üsteğmen de deyip durma bana." dedi üstüne basa basa.

"Ama ben sana üsteğmenim demeyi seviyorum," dedim nazlı nazlı omuz çekerek. "Ne sakıncası olabilir ki?"

Sabır çeker gibi gözlerini devirdi, "Emrimdeki askerlerden ne farkın kalacak o zaman?" diye bir soru yöneltti, vereceğim cevabı düşünürken dudaklarım aralandı. "Sana kim bu kadar sevgi dolu *üsteğmenim* diyor ki?" diye sordum kaşlarımı yakınlaştırarak. Bu askerlerin kadın olanları da vardı. Mahir'in ekibinde de bolca bulunuyordu. Hepsiyle tek tek tanışmamıştım ama adlarını duymuştum. Ayşe, Meral, Zeynep...

En yakını Ender, Yasin bile ona böyle demezken diğerleri hiç demezdi. *Yoksa onlar mı?*

Elimi elinden çektim. Göğsünden destek alarak yerimde doğruldum ve iyice yüzüne yaklaştım. "Doru!" dedim adını vurgulayarak. Şarabın demlediği nefesimi yüzüne üfledim. "Sana kim bu kadar aşkla üsteğmenim diyor olabilir ki?" diye sordum.

Bu defa sesim tehditkârdı. Tehdit içeriyordu çünkü öyle bir şey varsa hepsini paralamaya hazırdım.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp yüzüme şöyle bir baktı. Bakışları yüzümü gezerken, "Yeni erler," dedi düz bir sesle. Dudaklarımda duraksadı. "İsimleri hatırımda değil. Seval miydi, Özlem miydi..."

Gülmüyordu. Gayet ciddi söylüyordu. Daha önce duymadığım isimleri sıralıyordu. Kaşlarım çatılırken elim sert sakallarının üzerinden çenesini kavradı. Parmaklarımı sıktım. "Öldürürüm seni!" dedim dişlerimin arasından. "Elin kızları sana böyle diyor, sen de müsaade mi ediyorsun, Doru?"

Yine gülmedi. Şaka falan yapmıyordu. *Şaka* desin istiyordum. "Ben üsteğmenleriyim ya onların," dedi gayet ciddi.

"Ne demek istediğimi anladın sen! Çıldırtma beni," dedim neredeyse sinirden ağlayacak halde. "Sen nişanlısın artık. Olmasan bile ben varım, ben," dedim her bir kelimenin üzerine basa basa.

"Ne olmuş sen varsan?" dediğinde çenesini bıraktım. "Ne mi olmuş?" diye sordum gözlerimi kısıp yüzüne bakarken. Dudak kıvrımları yükseldi. Başını iki yana sallarken, "Kıskandın mı yoksa, Erva?" diye sordu dalga geçer gibi imayla bakarak. Düello mu yapıyorduk? Benden dansın intikamını mı alıyordu? Ona bile razı olabilirdim.

İyice geri çekildim. Dizlerimin üzerine kalkmamla ceket üzerimden kaydı. Onu alıp göğsüne bastım. "Ben annemlere dönüyorum. Çok sinirliyim, sakın peşimden gelme!" Klasik tavır alma hareketi olsa da her daim işe yarardı.

Ayağa kalkacaktım ki kolumdan tutup beni tekrar üzerine çekti. Elleriyle göğsünün üzerine kapatarak zor durabildim. Üzerindeki ceketi kenara atarken çenesini yüzüme doğru kaldırarak, "Bir şey sordum," dedi.

Sinirden dudaklarımı kemirir halde omzumu silktim.

"Ben *üsteğmenim* diyemeyeyim ama onlar desin. Onlar kim ya!" dedim yüksek çıkan sesimle. "Âşık gibi diyorsun, senin gibi söylüyorlar diyorsun. Nasıl izin verirsin buna?"

Güldü. "Çocuk gibisin. Alkolün sende böyle bir etkisi var." Gözümün içine baka baka gülüşünü genişletti. "Ayrıca onu ben demiyorum, sen diyorsun. Kimsenin bana senin kadar güzel *üsteğmenim* dediği falan yok. Sarhoşsun ve kafanda kuruyorsun."

Hadi oradan. Ben sana sormadım mı kim sana benim gibi söylüyor diye? Sen de demedin mi Seval, Özlem diye... Şimdi bayağı yan çiziyordu.

"Sarhoş falan değilim ben," dedim sertçe. Onca lafını umursamayıp sadece bu kısmı duymuşum gibi konuşunca, beni bel boşluğumdan yakalayıp iyice göğsüne yatırdı. Aramızda duran ellerim de olmasa tamamen üzerindeydim. "Eve gitme zamanımız gelmiş," dedi beni belimdeki koluyla sıkıştırarak. "Gidelim ve şu kıskançlığını bir konuşalım."

O öyle söyleyince benim aklıma dakikalar önce benzer sözlerime verdiği cevap geldi.

"Konuşalım ama boşa üsteğmenim," dedim tersler gibi. Hâlâ sinirliydim. Bu defa rütbesini tatlı bir tonlamayla değil de iğneler gibi söylemiştim. Kaşları çatıldı.

Ceketini alıp yerinde doğrulurken, "Eve gitme vakti gelmiş gerçekten de," dedi ve ceketini bacaklarıma sardı.

Ne yapıyorsun demeye kalmadı, ayaklandı ve beni kucağına aldı.

"Doru!" dedim panikle. Başım dönüyordu ve düşüyormuşum gibi hissediyordum. Oysa onun beni sıkı sıkı tutan kollarının bırakacağı yoktu. *Sarhoşluğum mayışmaktan ibaret sanırken meğer değilmiş.*

"Eve gidince konuşacaksın, ben de seni dinleyeceğim," dedi kaşlarını uyarır gibi oynatarak. *Sus şimdi* diyordu yani. Başım omzuna düştü. Zaten dik de tutamıyordum.

"Sarhoş olmuşum ben," diye homurdandım boynuna doğru.

Benden önce fark etmenin eminliğiyle başını salladı. Biz ayaklanınca kalkan diğerlerine başını çevirdi.

"Ben Erva'yı evine bırakayım. Albay'a haber verdim. Sizle de yarın görüşürüz."

"Gidiyor musunuz ya?" diye ince bir ses yükseldi. Başımı Doru'nun omzundan kaldırdım. Yaren üzülmüş gibi Doru'nun yüzüne bakıyordu. Hemen önümüzdeydi.

"Gidiyoruz," dedi Doru tekdüze bir sesle. "Seni de bizimkiler babamlara bıraksın."

"Beni de yolda bıraksanız ya. Yakınmış buraya sizin ev."

"Yaren," dedim adını vurgulayarak. "Yeni nişanlıyız ya hani biz. Özel konuşacaklarımız var. Sen bizimkilerle git." *Git yani bir zahmet.* Ben cidden bu kızdan hoşlanmamıştım. Doru'nun akrabası falan sayılırdı ama umurumda değildi. Tüm gece bakışlarını bizde dolaştırıp durmuştu. O iç çekişleri falan yok muydu? Fırtırmıştım bir noktada.

"İyi madem," dedi düşük bir ses tonuyla. Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi yükselerek hevesle, "Sabaha kıymalı kömbe yapacağım," dedi. "Tam Bolu usulü; bol tereyağlı, etli. Seversin. Kahvaltıya gelsene." *Gelin değil yani. Gel!*

Bu Yaren gözlerimin önünde nişanlıma yürümüyorsa ben de bir şey bilmiyordum.

Doru cevap vermek için dudaklarını aralıyordu ki, "Midem," dedim boğuk bir sesle. Parmaklarımı onun ağzına kapadım. Midesi bulanan bendim, ağzı kapanan o. "Vallahi biraz daha gitmezsek şimdi kusacağım şu tarafa doğru." Başımla işaret ettiğim yer doğruca Yaren'e denk düşüyordu.

Aslında midem falan bulanmıyordu. "Kömbe falan diyorsunuz," dedim yüzümü ekşiterek. "O ne bilmiyorum ama adını duymak bile kötü yaptı beni." İçim ürperiyormuş gibi sarsıldım. *İyi rol yaptığımı bilen var mıydı burada? Yoktu galiba.*

Çaktırmadan Gülru ve Gümüş'e baktım. Sırıtıyorlardı. Gülru ellerini *olmuşsun sen* der gibi göğsünün altında birleştirdi. Gerine gerine, "Götür kızı eve. Yoksa yemek muhabbetine iyice kötü olacak. Sabaha da hafif bir şeyler yesin. Olmaz öyle kömbe falan," dedi. Üzerine sırıtınca tutup bağrıma basasım geldi. *Canım kuzenim benim.*

Doru herkese iyi akşamlar dileyip kapıya doğru adımlayınca son kez Yaren'e baktım. Somurtuyordu. Yoktu öyle nişanlımla baş başa kömbe falan yemek. Boğazına dizerlerdi işte böyle. Rahatlamış bir şekilde başımı Doru'nun omzuna yasladım. Elbet bunun da hesabı Doru'dan sorulacaktı. Kızın şeceresi alınacak, ona göre değerlendirilecekti.

Arabayla lojmana varmamız, yol da boş olunca yalnızca beş dakika sürdü.

Doru bahçenin orta yerinde duraksayıp kafasını yüzümün yanına doğru eğdi. Kucağından indirmeyişi, içtiğim şarapların midemde demlendikçe sarhoşluk seviyemin artmasından kaynaklanıyordu. Arabada bir ara şarkı bile söylemiştim. *Sen benimsin* diyordum. *Benimsin, kimseye bırakmam. Sana benden başkası dokunamaz.* Bu şarkıyı kafamdan uydurduğumu bilmiyordu.

Artık kendimdeymişim gibi hissediyordum ama hareketlerimi yönetemiyordum.

Buna, öne yürüyeceğim derken geriye adımlamak da dâhildi. Öyle olunca iş yine Doru'ya düşmüştü ve beni kucağında tutuyordu. *Yaşasın güçlü kollar.*

Halimden memnundum. Nasıl olmazdım, kollarının arası sıcacıktı.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda, yüzümü göğsünden kaldırıp arkamda kalan koluyla omzunun arasına yasladım. "Hımm," dedim düşünür gibi. Dudaklarımı büktüm, gözlerimi kapatıp açtım. En son irileşen gözlerimle gözlerine baktım. "Hesap dürecektik değil mi?" diye sordum.

"Ne yapacaktık?" diye sordu anlamadığından çarpık bir gülümsemeyle "Kapatacaktık, yok açacaktık," dedim. O anlamamıştı ben de anlatamamıştım Anlatamıyordum.

"Kahve," dedim dâhiyane bir fikir bulmuşum gibi. Sarhoş olana o içirilirdi ve bu sayede ayıltılırdı değil mi? "Kahve içir bana."

"İçireyim," dedi keyifle gülerek. "Öncesinde üzerini mi değiştirsek? Böyle mi geleceksin?"

"Nereye geliyorum ki?"

"Ooo, yavrum sen köşe olmuşsun. Bu kadar olduğunu tahmin edemedim. Bundan sonra sana içmek falan da yok," dedi kaşlarını çatarak. O kaşlar hep çatılıyordu zaten. "Bende kalacaksın ya."

Öyle mi yapıyormuşum? Haberim yoktu vallahi. *Evime diye geldim ben.*

"Değiştirelim o zaman. Değiştir," dedim esnerken. Gözlerim kapandı. "Hımm, değiştireyim yani..."

Gözlerim tekrar açıldığında yatağımın kenarında oturuyordum. Kendi evimdeydim. Doru da elinde pijama takımımla dikiliyordu. Oda karanlıktı. Muhtemelen beni yatağa bırakıp dolabıma gitmişti ama o kısımlar bende yoktu. Başım dönüyordu. Bir şarap adamı bu kadar çarpar mıydı? Gerçi o bir buçuk şişe olunca...

"İyi misin, Erva?" diye sorduğunda elimi kaldırıp işaretparmağımı baş hizamda daire çizer gibi salladım. "Dönüyoruz, dönüyorsun," dedim. Oda da dönüyordu ama ona söylemedim.

Kıyafetlerimi yanıma bıraktı. "Hâlâ kusacak gibi misin?" diye sordu yüzümü avuçlarının arasına alıp endişeyle gözlerini yüzümde dolaştırırken.

Allahtan o yoktu. Cıklayarak başımı geriye attım. Gülümsedim. "O Yaren'i şey yapmak içindi," dedim.

"Ne yapmak içindi?" diye sordu daha çok endişelenircesine.

"Şey için işte," dedim gözlerim kapanırken. "O kızın sende gözü var." Dümdüz söyleyivermiştim. Sesim uyku haline geçiyor olduğumdan, giderek düştü. Sonunu söyleyebildim mi onu da hiç bilmiyordum.

"Kimin bende gözü varmış?" diye sordu koluma girip beni aniden ayağa dikerken. Gözlerim açıldı. "Ne oldu?" diye sordum. "Işıklar neden kapalı?"

"Duşa," dedi Doru ve beni hiç zorlanmadan kucağına aldı. Son yarım saattir kucağındaydım. Hiç mi yorulmamıştı? *Bir kez daha yaşasın güçlü kollar.*

Ayaklarım duşun mermer zeminiyle buluştuğunda, sırtım duvara yaslandı. Ayakkabılarımı ne ara çıkarmıştım?

Beni biraz daha kenara çekip tepemde duran duş başlığından uzaklaştırdı. Geri çekilirken suyu boşluğa akıttı. Başlıktan tazyikli bir şekilde akan suyu eliyle ölçerek ılığa ayarlamaya çalışıyordu.

"İlgisi olduğunun farkında mısın?" diye bir soru yönelttim. Sanki dudaklarımdan hiç düşünmeden, benden bağımsız dökülmüştü bu soru. İçimi çektim, omuzlarımı düşürdüm. Gözleri bana çevrilirken, "Yaren bence senden hoşlanıyor," dedim. "Varsa öyle bir şey fena yaparım o kızı. Akraba falan dinlemem, Narin Gülendam'ı torunu yüzünden karşıma almaktan hiç çekinmem, vallahi puralarım o Yaren'i."

Kaşını kaldırdı. Tüm gece boyunca dokunmak istediğim kaşını. "Hımm," dedi ne diyeceğini bilemeyip boşluğu doldurmak ister gibi. Sırtımla duvarı itip doğruldum. Bir şey söylüyordum ve saniyesi geçmeden unutuveriyordum. Düşüncelerimi o yönlendiriyordu. Bakışları, mimikleri aklımı başımdan alıyordu.

Ona tutunup yaslandım ve elimi yüzüne kaldırdım. Önce çenesinden başlayıp yanağına kadar sakallarını sevdim. Sonra dudaklarının kenarlarını. Beni izliyordu ve ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Kaşını kaldırıp duruyorsun bana," dedim dudak bükerek. Omzumu çektim, "Kaşlarının arası da çatılıyor arada." Başparmağım kaşına dokundu. "Kızıyor musun yoksa?"

Doru'nun kaşları çok biçimliydi. Bir erkeğe göre hayran olunası derecede güzeldi. Dokundum, sevdim. İfadesiz yüzü anında gevşedi, sıcacık bir ifadeye büründü. Isındım. Sıklıkla çatılan ama şimdi düz olan kaşlarının arasına dokundum. "Bir adamın kaşlarına bile âşık olunur mu, Erva?" diye sordum kendi kendime, ona söylediğimden habersiz.

"Erva," dediğinde bana adımı uzun zaman sonra ilk defa kullanıyormuş gibi hissettirdi. Adım dilinden öyle güzel dökülmüştü ki bakışlarımı yeşil gözlerine çıkardım.

"Çok kıskanıyorum seni," dedim elim göğsüne düşerken. "Evet, çok kıskanıyorum," derken başımı iki yana salladım. "Belki Yaren'in hiç suçu yok, kurmaca yapıyorum ama aklıma takıldı ya bir kere, ona bile bileniyorum, Doru. Engel olamıyorum. Ben sana o kadar zor kavuştum ki."

"O benim umurumda bile değil. Görmüyorum bile," dedi rahatlatmak, aklımdakileri uzaklaştırmak istercesine bir ses tonuyla. Ben bunu zaten

bilmiyordum. Çıldırdım ama yarım bir gülümsemeydi bu. "Hem o kız hanımefendi sayılır. Gerçekten kurumlu yapıyorsun."

Neredeyse hiç görüşmediği, gerçekten akrabalık bağı olmayan bir kızdı o. Düşüncemi ona söylemedim.

"Nişan günümüzde sarhoş oldum," dedim sızlanır gibi. "Ben çok hoşuma ihtiyacım vardı senden, benden konuşmaya. Ama olmadı. Saçmalıyorum ya, nişanımızı mahvediyorum değil mi?" diye sordum başımı küçük bir çocuk gibi masumca sallarken. Etrafımdaki nesneler dönüyordu; o, ben, banyo lifi. Başımı göğsüne yasladım.

Kabahat işleyen çocuklar bir yerlere saklanırdı ya, benim saklanabileceğim bir o vardı. Kaçacağım tek yer yine onun göğsüydü. "Doru," dedim duygusal laşan ses tonumla.

Hem çok mutluydum hem de aşırı duygusal. "Sıkı sıkı sarılsana bana. Öyle sıkı sarıl ki yanındayken bile seni özlüyor oluşuma değsin. Adımı bile unutayım. İçine al beni, kaybolayım. Yerimi bir sen bil."

Kolları belime dolanırken beni de beraberinde suyun altına çekti. Sırtım duvarla buluşurken belime sarılı kolları ayaklarımı ansızın yerden kesiverdi. Boğazımdan küçük bir çığlık yükselti. Yüzüm boyun boşluğuna denk düşünce de o minik çığlığın devamını yutmak zorunda kaldım.

Duvardan destek alarak beni bedeniyle havada tutarken, kollarını baldırlarımın altından geçirip bacaklarımı belinin etrafına sardı.

Tüm bedenim tepemizden akan suyla sırılsıklam olurken; saten elbisem tenime yapışmış, saçlarım omuzlarımda ıslanmaktan ağırlaşmaya başlamıştı. Suyun bir kısmı onun yüzüne, omuzlarına, gömleğinin ön kısımlarına isabet ediyordu. Islanıyorduk ama ben Sancak Lokal'de onun kokusunu aldığım andaki gibi yanıyordum. Banyonun bir yerinde ateş yakmışlardı sanki. Yine de oraya çekiliyordum. Dudaklarımı oraya bastırdım.

Kucağında kıpırdandıkça ıslak kumaş belimde toplandı. Elbisenin modelinden dolayı sutyen giymiyordum. Suyun serinleten etkisiyle sivrilen göğüs uçlarım kumaşı delecek gibi hissettiriyordu.

Kolları bacaklarımdan çözüldü ama elleriyle baldırlarımı kavrayarak onları kalçasının üzerinde sabitledi.

Sıklaşan solukları yüzüme dökülürken, "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," dedi fısıldar gibi. Alnımı öptü, sonra yüzümün yanlarını... "Edemezsin. Bugünü ne çok beklediğini düşününce *az bile yaptı* diyorum. *Keşke daha çok eğlenmesine, mutlu olmasına neden olacak bir şeyler bulabilseydim* diyorum. Ama sen böyle sorun edince..." Başını iki yana salladı *yapma* dercesine.

Eli çenemi kavrayıp dudaklarımı boynundan ayırırken onun dudakları dudaklarımın önüne taşındı. "Bugün etrafında yanıcı bir maddeden farksızdım. Yaklaştıkça alev almaktan korktum. Ama uzak olduğumuz her an işkence

biliyordum. Güldüm ama yarım bir gülümsemeydi bu. "Hem o kız kısır sayılır. Gerçekten kurnaz yapıyorsun."

Neredeyse hiç görüşmediği, gerçekten akrabalık bağı olmayan bir kızla Düşüncemi ona söylemedim.

"Nişan günümüzde sarhoş oldum," dedim sızlanır gibi. "Bir çok kez ihtiyacım vardı senden, benden konuşmaya. Ama olmadı. Saçmalıyorum, yanımızı mahvediyorum değil mi?" diye sordum başımı küçük bir çocuk gibi masumca sallarken. Etrafımdaki nesneler dönüyordu; o, ben, banyo lifi. Başımı göğsüne yasladım.

Kabahat işleyen çocuklar bir yerlere saklanırdı ya, benim saklanabileceğim bir o vardı. Kaçacağım tek yer yine onun göğsüydü. "Doru," dedim duygusallaşan ses tonumla.

Hem çok mutluydum hem de aşırı duygusal. "Sıkı sıkı sarılsana bana. Öyle sıkı sarıl ki yanındayken bile seni özlüyor oluşuma değsin. Adımı bile unutayım. İçine al beni, kaybolayım. Yerimi bir sen bil."

Kolları belime dolanırken beni de beraberinde suyun altına çekti. Sırtım duvarla buluşurken belime sarılı kolları ayaklarımı ansızın yerden kesiverdi. Boğazımdan küçük bir çığlık yükseldi. Yüzüm boyun boşluğuna denk düşünce de o minik çığlığın devamını yutmak zorunda kaldım.

Duvardan destek alarak beni bedeniyle havada tutarken, kollarını baldırlarımın altından geçirip bacaklarımı belinin etrafına sardı.

Tüm bedenim tepemizden akan suyla sırılsıklam olurken; saten elbisem tenime yapışmış, saçlarım omuzlarımda ıslanmaktan ağırlaşmaya başlamıştı. Suyun bir kısmı onun yüzüne, omuzlarına, gömleğinin ön kısımlarına isabet ediyordu. Islanıyorduk ama ben Sancak Lokal'de onun kokusunu aldığım andaki gibi yanıyordum. Banyonun bir yerinde ateş yakmışlardı sanki. Yine de oraya çekiliyordum. Dudaklarımı oraya bastırdım.

Kucağında kıpırdandıkça ıslak kumaş belimde toplandı. Elbisenin modelinden dolayı sutyen giymiyordum. Suyun serinleten etkisiyle sivrilen göğüs uçlarım kumaşı delecek gibi hissettiriyordu.

Kolları bacaklarımdan çözüldü ama elleriyle baldırlarımı kavrayarak onları kalçasının üzerinde sabitledi.

Sıklaşan solukları yüzüme dökülürken, "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," dedi fısıldar gibi. Alnımı öptü, sonra yüzümün yanlarını... "Edemezsin. Bugünü ne çok beklediğini düşününce *az bile yaptı* diyorum. *Keşke daha çok eğlenmesine, mutlu olmasına neden olacak bir şeyler bulabilseydim* diyorum. Ama seni böyle sorun edince..." Başını iki yana salladı *yapma* dercesine.

Eli çenemi kavrayıp dudaklarımı boynundan ayırırken onun dudakları dudaklarımın önüne taşındı. "Bugün etrafında yanıcı bir maddeden farksızdım. Yaklaştıkça alev almaktan korktum. Ama uzak olduğumuz her an işkence

gibiydi. Evinizde babama sarılırken ağlaman, kolyeni bana göstermeye çalışman..." Eğildi ve başını gerdanıma sokup dudaklarını kolyemle beraber tenime bastırdı. "Çok yakışmış," dedi arzudan kısılan sesiyle. Yüzlerimiz tekrar eşitlendiğinde dudakları çenemdeydi. Öpmüyordu. Konuşurken kıpırtılarını hissetmek öpüyor olmasıyla eşdeğerdi. "Zehir gibi kahveyi içirdikten sonra yine imdadıma koşmak istedin. Kalabalıkta gözlerin beni aradı, benimkiler de seni. Orada yalnızdık. Biliyorsun değil mi?" Başımı sallayınca çenemi öptü.

Yutkunarak geri çekildi. "Tüm bunlar olurken sana gelmek ve yanmak istedim." Derin bir nefes aldı. Bakışları gözlerimden dudaklarıma indi. "Yanınca yakmadan durmak ne kadar zor bilmiyorsun."

Dudakları dudaklarıma kapandı. Sertçe. Dudaklarımı ezerken nefesimi içine çekti. Bıraktığında kalbim göğüskafesimi tekmeliyordu. Kollarının arasında titriyordum. "Yaren kim bilmiyorum. Tanımıyorum, umursamıyorum. O hayatımda birkaç kere gördüğüm uzak bir akraba benim için. O kadar. Ondan konuşmak bile istemiyorum, konuş istemiyorum," dedi bir önceki sözlerini beni rahatlatmak adına yineleyerek. Tekrar öptü.

Başım duvara yaslanırken kollarımı omuzlarından sarkıtıp ellerimi ensesinde birleştirdim. Parmaklarım saçlarının arasını gezdi. Öpüşlerine arsızca karşılık vermem, onu ondan daha tutkulu öpmeye çalışmam sarhoşluğumdan değildi. Algılarım şimdi hiç olmadığı kadar açıktı ve ben onu istiyordum. Bu defa da yarım kalmak istemiyordum.

Islanan gömleğinin açamadığım beşinci düğmesine gitti parmaklarım. Çözdüm. Diğerine geçerken, "Erva," dedi nefes nefese kalmış halde. "Sarhoşsun yavrum, yapma. Sonra hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Ağzımdan homurtu dolu, itiraz içeren bir ses dökülürken, altıncı ve yedinci düğmeyi de çözdüm. Sırılsıklam olan ve tenine yapışan gömleğini omuzlarından sıyırarak yere düşürdüm. Dudaklarım çenesinin altını öperken, "Değilim," dedim. "Olsam ne çıkar? Ben seni istiyorum, Doru. Seni gördüğüm ilk andan beri. O hayatımızda yokken, sen sadece bana aitken, öncesinde ya da sonrasında... Ben hep seni istedim. Uzak duruyor olmam, sesimi sana duyuramamam bu gerçeği hiç değiştirmedi. Beni kollarının arasına almanı istiyorum."

Farkında olarak ya da olmayarak söylediğim bu sözlerden de yaptıklarımdan da asla pişman olmayacaktım. Elinin biri bacağımı sıkı sıkı tutmaya devam ederken diğeri, musluğa yakın olan bacağımdan çözüldü. Beni suyun altına daha çok alırken uzanıp ılık olan suyu soğuğa geçirdi. İnledim. "Soğuk, çok soğuk, " diye dudaklarımı çenesinden koparır gibi ayırdım.

"Gerçek zamanı."

"Ne?" dedim anlamayarak. Aklım başımda değildi. Ne derse desin anlamayacaktım.

"Babam hasta olmasaydı ve gözlerine bakacak tek cesur bir ana sahip olmasaydım çoktan benimdin."

Birbirimize geçmişe dair gerçekler söylüyorduk ve Doru şimdi onu sunduğu rüyordu. Anlamıştım.

"Gerçek zamanı," dedim ve ona bir gerçek söyledim. "Bu günlüğüme yazmadığım onlarca şeyden biri. Bana sarılman için numara yaptım."

Bakışları yüzümde dolaşırken neden bahsettiğimi anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Nefes verdim. Bunu söylemesi zordu ama o artık sonsuza kadar sarılmak istediğim her an özgürce kollarına sığınabileceğim adamdı. "Lojmana yeni taşındığım sıralar senin Ceylin'le yeni başladığın zamanlardı. Vedalaşmak istedim. Bir kere sarılmak ve gitmene izin vermek istedim. Görevden dönmüştün ve ben seni çok özlemiştim. Bu hem bir merhaba hem de bir veda olacaktı. Lojmanın girişinde Kahve'yi kovalarken düşmem gerçekti ama yanıma gelince canımın yanıyor olduğunu söylemem tamamen yalandı. Bana sarıl istedim. Sen kaldırmaya çalıştıkça kendimi aşağıya çektim. Sonunda sarıldığında ve beni ayağa kaldırdığında hem kendimden utandım hem de hayatımda hiç o anki kadar mutlu hissetmedim. Biz seninle vedalaşamadık, Doru. O gün şuraya," dedim ve kalbimi işaret ettim. "*Beni buradan istesen de çıkaramazsın* der gibi yerleştin. *Sus* dedin bana. *Ben gidiyorum ama sen sus ve sevmeye devam et* dedin."

Konuşurken yüzümden hiç ayrılmayan gözleri kapandı. "Tüm gece boyunca sana sarılacağım," diye fısıldadı. Gözleri tekrar açıldığında yeşil gözlerinin içindeki kahverengi çizgiler alev almış gibiydi. Dudakları sabırsız bir sızlanma eşliğinde ansızın ağzıma kapanırken başım sertçe duvara çarptı. Boşta olan eli tekrar baldırımı avuçlarken parmakları yukarıya doğru kaydı ve elbisemin eteklerinden içeriye kaydı. İç çamaşırımın dantelli kumaşının kenarlarına dokunduğunda, bacaklarımın şiddetle titremesinden sebep aşağıya doğru kaydım. Omuzlarından tutunarak kendimi yukarıya doğru çektim. Göğüs uçlarım çıplak göğsüne sürtündü.

Elbisemin içinde olan eli karnımdan yukarıya sürüklendi ve göğsümün üzerine kapandı. Avucunun içinde sıkarken, diğer eli bacaklarımın arasına girdi. Dantelli kumaşın üzerinden avuçladı. Sarsıldım. İsmini bağırdım.

Sırtım duyduğum zevkten dolayı duvara doğru kavislenerek yaslanırken, askılarımdan biri omzumdan kaydı ve kumaş göğsümün üzerinden sıyrıldı.

Bakışları çıplak göğsüme kayarken eli tekrar musluğa gitti ve soğuk ayarında sonu zorladı.

Şu yaptığıyla hem kendini durdurmaya çalışıyor hem de yapamıyor gibiydi.

"Üşüyorum," dedim mırıldanır bir sesle. Soğuk su tenime buz olup iniyordu sanki. İçim yanıyordu ama suyun soğukluğundan odaklanamıyordum. İnleyerek gövdesinde biraz daha yukarıya tırmandım ve titreyen dudaklarımın

arasına alt dudağını aldım. Sertçe ısırdım. Bedeni beni durdurmak istercesine duvarla arasında ezerken, bacaklarımın arası başka bir sebepten ıslandı. Kendimi bir anda inlerken buldum.

Hissedebiliyor muydu bilmiyordum ama en hassas noktamı orayı sıkan avucunun arasında bir damar gibi atıyordu. Belim biraz daha kavislenirken, "Duru!" diye haykırdım. Ağzı beni susturmak ister gibi dudaklarımı kapıp içine çekti. "Soğuk seni kendine getirecek ve biz bu gece sarılarak uyuyacağız," dediğinde emin oldum.

Kendini değil, beni durdurmaya çalışıyordu. Zorlanıyordu ama yapmayı planladığı buydu.

Dudaklarımızı ayırdım. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp mayışmış gözkapaklarını araladım ve gözlerimi gözlerine diktim. "İstemiyor musun beni?" diye sordum. Bu söylediklerim cesaret ürünü falan değildi. Ben ona duyduğum tutkudan, arzudan kavrulurken, yanıp tutuşurken onun sürekli kendine engel olması sinirime dokunuyordu artık. Hangi erkek kendine bu kadar hazır olan birine dur diyebilirdi? "Beni istemiyor musun?"

"Seni her şeyden çok istiyorum," dedi yutkunarak. Dudaklarımın önünde nefes alıp verdi. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Anlattıklarından sonra kendimi durduramamaktan korktum ama bu böyle olsun istemiyorum." Başını üzgünce iki yana salladı. "Konuştuk bunları, Erva. Daha fazla ilerleyemeyiz," dediğinde başımın üzerinden akan suya rağmen gözlerimin dolduğunu biliyordum. O göremiyordu, anlayamıyordu yalnızca. Dudaklarım titredi.

Başım yenilgiyle omzuna düşerken, "Hep ileriye götüren ben olunca sonunda çok utanıyorum," diye itiraf ettim. Her defasında hissettiğim tam olarak buydu. "Sen bana engel olunca seni baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi hissedip..."

"Şşşt," diyerek dudaklarını omzuma bastırdı. Orayı öptü. "Söyleme böyle. Sana karşılık verdiğimi görmüyor musun? Engel olamadığımı..." Sesi çatallı çıkıyordu. Hemen sonra zorlanarak yutkunduğunu işittim. "O konuda bu kadar katı olmam sana dayanabildiğim anlamına gelmiyor. Sen böyle olunca ölüp bitiyorum, Erva. Seninle tamamlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama..." dedi ve durdu. Elinin biri yanımdan duvara dayandı. Parmaklarını sıkıyordu. "İleriye gidersem kendimi asla affetmem," dedi elini oraya çarparak. "Affedemem. Ondan bir farkım kalmaz!" Sesi son cümlesinde çatallaşmış, gözleri dalıp gitmişti. Kimden bahsediyordu? *O* dediği kimdi? Aramızdan bir süre sessizlik geçti. Elleri az önce sıktığı bacaklarımı seviyordu.

"Kendime zorlukla engel olabildiğimi anlamıyor musun? Sen bana bu kadar hazırken..." diye sordu yumuşacık bir sesle. "Lan ben seni benim yapmak için yanıp tutuşuyorum. Öyle arzuluyorum ki seni. Her gece rüyalarıma

gitmiyorsun," dediğinde kalp çarpıntılarım sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı, göğüskafesime davandı. Nefesimi tuttum. "Ama bu böyle olmayacak Erva," dedi. "Seni nikâhıma alana kadar dokunamam. O gün geldiğinde" dedi net ve kendinden emin bir şekilde. Durdu, duruldu bir süre.

Derin derin nefesler alıp hâlâ şiddetle inip kalkan göğsünü sakinleşmeye, "Ne var olma sebebimin karanlık düşüncesi durdurur beni ne de başka bir şey. Bir sen, Erva. Bir sen istemezsen seni benim yapma ihtiyacıma engel olurum.

Başımı omzundan kaldırıp yüzümü yüzüne eşitledim. "Geçmişin mi?" diye sordum. "Buna sebep geçmişin mi?" Sesindeki hüzünlü buğunun nedeni başka ne olabilirdi ki?

Cevap vermedi. Gözlerime acıyla baktı. Bakışlarını benden kaçırırken başını salladı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp tekrar kendime çevirdim. Yüzündeki hüznü dağıtmak istercesine, "Sen istemiyorsan bir daha seni baştan çıkarmam," dedim gülerek. Ondan geçmişini dinlemeyi öyle çok istiyordum ki. Buna neyin neden olduğunu öğrenmek istiyordum ama yapmayacaktım.

Doru'nun tek ihtiyacı onu sakinleştirmem, sevip sarmamdı. Gülmeyince, gülsün diye parmaklarımla dudaklarının kenarlarına dokundum. "Vallahi yapmam bir daha," dedim. "Seni isterken ölürüm belki ama yine de yapmam. Sen öpmezsen öpmem de." *O zordu biraz.*

Bakışları dudaklarıma indi. Dudak kıvrımları yükselirken, "O kadar da değil," dedi ve beni öptü. Yumuşak dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmemle tüm gerginliğim kayboldu ve tekrar gevşedim. "Ben sana dayanamadığımdan bahsediyorum, sen öpmemekten söz ediyorsun," diye fısıldadı.

Dudaklarının arasına küçük bir kıkırtı bıraktım. "Üsteğmenim," dedim. Bu defa onu kışkırtmaktan değil ağız alışkanlığındandı. "Üşüyorum ben. Vallahi kendime geldim. Yetsin mi artık?"

Banyoyu kahkahası doldurdu. "Ulan, Erva," dedi gülmeye devam ederek. "Hâlâ nasıl üsteğmenim diyorsun? Nişanlınım ben senin. Sevgilim de, hayatım de lokalde dediğin gibi, her şey de ama beni rütbemden soğutma be kızım."

Konuşacağımız bir de bu konu vardı değil mi? Sevaller, Özlemler...

Çenesine kaydı elim. Orayı sıkıca kavrarken, "Ben sana istediğimi derim. Derim de," dedim. "Şu kızlar!" Başımla yanı vurguladım sanki orada onlar varmış gibi. "Sana gerçekten de-"

Gülerek burnunu burnuma sürttü. "Senden başkası bana bu kadar güzel üsteğmenim demiyor," diye söylendi gülüşünden salman soluğu yüzüme dökülürken. *O zaman sorun neydi be adam? Hem öyle dememden hoşlanıyor hem de hoşlanmıyor musun yani?* "Ama sen yine de bana üsteğmenim deme," dedi. Bunun da vardı bence bir nedeni. Elbet öğrenecektim.

Elleri bacaklarımdan çözülüp beni ayaklarımın üzerine bırakırken eğildi ve yerden gömleğini aldı. Gözlerimin içine baka baka ellerinin arasındaki beyaz kumaşı çevirdi ve sıkarak suyunu akıttı.

"İçeriye geç ve giyin. Sonra bana geçelim. Bu akşam senin bana yaptığın kadar güzel bir kahve yapayım sana."

Dudak kıvrımlarım suçlu gibi yükseldi. "Ya, o benim marifetim değildi ki," diye söylendim. "Gümüş'ün senden alınacak intikamı varmış-"

"Ha yani," diyerek beni böldü. "Sen de uydun ona. İnsafsız mısın kızım sen? O nasıl kahveydi?"

Ellerimi kaldırdım suçum yokmuş gibi. "Dedim ben kıyamam diye ama kıydılar, Doru. Hesap soracaksan ona sor."

"Soracağım, soracağım da," dedi gözleri ıslaklıktan üzerime yapışan saten elbisemde dolaşırken. Göğsümün biri hâlâ dışarıdaydı. Derhal askıyı omzuma çekip kapattım. *Artık baştan çıkarmak yok Erva. Ölsen de yok.*

"Ondan değil. Şimdi de değil. Git giyin, Erva!" dedi kaşının biri kalkarken.

Sabaha karşı uykudan Doru'nun çalıp duran telefonunun sesiyle uyandım. Hava henüz aydınlanıyordu. Normalde erken kalkmama rağmen hem geç yatmış hem de Doru'nun kolları arasında olmaktan uyanmak istemiyordum. Göğsü sıcaktı.

Kokusu benimkine karışmış olsa da hâlâ ayırt edebiliyordum. Burnumu göğsünün üzerine sürtüp kokusunu içime çektim. "Sevgilim," diye fısıldadım.

Benden önce kalkan adam şimdi derin uykulardaydı. Ona dokunduğumu, göğsüne sokulduğumu bile hissetmiyordu. Gülerek iyice yanaştım. Elimi göğsünün üzerine yerleştirdim. "Uyan." Gözkapaklarım yarım bir şekilde aralanırken göğsünde duran elim hafifçe orayı sarstı. "Sabahın körü," diye bir şeyler homurdandım uyku sersemi. "Kim arıyor seni bu saatte?"

Gözleri açılmadan önce belime sarılı kolu çözüldü ve havalandı, yatakta hafifçe döndü. Homurdana homurdana diğer tarafındaki komodinin üzerine uzandı ve telefonunu aldı. Gözünün birini açıp telefonun ekranına baktı. Artık çalmıyordu ama her an yeniden başlayabilirdi. "Mahir aramış iki kere," dedi. "Albay da aramış!"

Son sözüyle diğer gözü de açıldı ve yataktan uçar gibi kalktı. Babamın adı bile yetiyordu. Uyku sersemi olmama rağmen sırıttım. Peşinden ayaklanırken Doru konuşmak için pencerenin önüne gitti.

"Ne oldu, Mahir?" diye sorduğunda direkt babamı aramaktan çekindiğini düşünüyordum. Evindeydim. Babamın onda kaldığımdan haberi yoktu. Öğrense kızar mıydı? Muhtemelen. Babam anlayışlı adamdı ama böyle şeylere onun da pek tahammülü yoktu. Aslında babamdan çekinmekte haklıydı.

"Bu iyi haber. Konuşturacaklardır o halde onu... Geleyim... Benim arabayla gideriz... Hayır, duramam ben. Erva sorun falan etmez... Hadi eyvallah."

Ben neyi sorun etmiyordum acaba? *Nereye gidiyor ki* diye düşünürken Doru telefonunu kapatıp yatağa doğru adımladı. Dağınık çarşafın üzerine telefonunu fırlatıp dolabının başına geçti.

"Ne oldu?" diye sorunca eline aldığı ilk kıyafetlerle bana döndü. Siyah bir gömlek ve yine siyah bir kumaş pantolon.

"Bu üzerinde çalıştığımız bir görevle alakalı. Muhbir kayıplara karışmıştı, onu yakalamışlar," dedi. Ben de dün akşamki çiçek mevzusu olduğunu düşünmüştüm. Biraz sakinleşerek yatağın kenarına oturdum.

"Erva," dedi Doru bir yandan giyinmeye bir yandan da telefonuna ardı ardına düşen mesajları kontrol etmeye devam ederek. Gözü telefonundayken siyah gömleğini üzerine geçirip düğmelerini iliklemeye başladı. "Seni annenlere bırakayım. Sonra oradan alırım. Olur mu?"

"Sen oraya mı gidiyorsun şimdi?" diye sordum. Oranın neresi olduğunu bilmiyordum. *Karakola falan almışlardır herhalde* diye düşünüyordum ama bu bir terör davası olmalıydı. Çok da emin olamayarak, "Ne zaman dönersin?" diye sordum.

"Bilmiyorum yavrum," dedi telefonunu eline alıp gelen bir mesaja cevap verirken. "İşim biter bitmez geleceğim yanına."

Pantolonunu eline alıp odanın içinde birkaç kez döndü. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Ben şunu içeride giyineyim," dedi başıyla antredeki banyoyu işaret ederken. "Sen de hazırlan hemen, çıkalım."

Kıyafetlerim evimdeydi. Onun evine pijamalarımla gelmiştim. "Eve geçiyorum o zaman," dedim yüzümü düşürerek. Ben sabahımızı böyle hayal etmemiştim. Hayalimdeki sabah son derece miskin, kahve ve gevrek kokan, sonrasında koltukla pineklemekten ibaretti. Evet, bu onun işiydi ama...

"Olur," dedi. Telaşlı olduğundan ne yüzümün düştüğünü görmüştü ne de ses tonumdan anlamıştı. Beklemiyordum da zaten çünkü ona hak veriyordum. Kapıya doğru yürürken arkamdan seslendi. "Çok oyalanma. Hemen çıkmamız gerek. Mahir'i kapıda bekletemem."

Çok kısa bir sürede kot pantolon ve açık yeşil bir tişört giydim. Akşamdan zorla kurutup yattığım saçlarım darmadağınıktı, bu yüzden onları da çabucak tepemde bir topuz haline getirdim.

Çantamı ve evimin anahtarlarını alıp kapıyı çekerek dışarı çıktığımda gün artık daha aydınlıktı ancak hâlâ biraz griydi. İzmir'in havası oldukça değişken olabilirdi; kışın yaz günü gibi güneş açabilir, yazın ise en sıcak günü aniden serin geçebilirdi. Bugün de öyle bir gün gibi görünüyordu.

Beş eylül, yani nişanımızın ertesi günü, bulutlu geçeceğe benziyordu. Hava ceket giymek için uygun olmasa da içimi ürpertiyordu. Güneşin tam doğmamış olmasının da etkisi büyüktü tabii.

Bahçenin ortasına doğru yürüdüm. Doru henüz kapıya çıkmamıştı.

Etrafıma bakınırken gözlerim kulübeme takıldı. Üniversiteye başlama süremi üç dört gün kadar geçirmiştim ama ek izin talep ettiğimden uzatmaları oynuyordum. Araba fabrikasındaki işimde ücretsiz izindeydim ve o da dolmak üzereydi. Birkaç güne kadar işe dönmem gerekiyordu. Çalışmayı çok özlemiştim.

"Erva!" diye tanıdık bir ses işitince daldığım yerden çıktım.

"Günaydın." Başımı çevirmemle Yankı'yla karşılaştım ve onu burada görmeyi hiç beklemediğimden şaşkınlıktan gözlerim belirginleşti.

"Ne işin var lan senin burada?" diye bağırıyordu Yankı'nın arkasından başka biri. Ender'di bu ve bize doğru koşuyordu.

Yankı onu hiç umursamadan ilerlemeye devam ederken, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Saat sabahın yedisi bile değildi. Sabahın köründe benimle konuşmaya gelmiş olması tuhaftı. Kaşlarım çatık bir şekilde, "Senin burada ne işin var, Yankı?" diye sordum. "Son görüşmemiz İstanbul'daydı. Neden buradasın?" Şüphelerim vardı ve bunları sorgulamadan bırakamazdım. Ancak Doru birazdan gelecekti. Onu burada görürse hiç hoş olmazdı, bunu çok iyi biliyordum.

Yankı önümde dururken Ender yanımıza hızla yaklaştı. Tehlikeli bir ifadeyle, "Geri çekil, yaklaşma!" diye uyardı. Aramıza girdiğinde, "Sorun yok, Ender-" diyecekken elini kaldırıp yüzüme bakmadan beni susturdu. Öfkeli bakışları Yankı'ya yönelmişti. Yankı ise hiç aldırmadan, sakin bir şekilde, "Sabahın erken saatinde burada olmamın bir sebebi var, Erva," dedi. "Eğer geri çekilecek biri varsa, o da senin dostun."

"Ender!" diye bağırdım sinirli bir şekilde. Sabah sabah bir tartışma çıkmasını istemiyordum.

Ender bana dönüp, adımı vurgulayarak aynı ses tonuyla, "Erva!" dedi. "Üsteğmen bunu burada görürse başımız belaya girer. Söyle gitsin. Yoksa sorun çıkacak!"

Haklıydı. Ben de Yankı'nın gitmesini istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Tam bir şey söyleyecektim ki Yankı, Ender'i yok sayarak, "Nişanlanmışsın," dedi. "Hata yapıyorsun, Erva! Tanımıyorsun onu!" Bu sözler beni çileden çıkardı. Doru'yla ilgili yorum yapma hakkını nereden buluyordu? Arkadaşlığımızdan mı? "Çok ileri gidiyorsun," dediğimde sadece güldü.

"Ben seni o düzenbazdan koruyorum."

Ender'in eli daha lafı bitmeden Yankı'nın yakasını avuçladı. "Lan siktirtme şurada belam! Defol git! Sen kimin hakkında konuşuyorsun, it!" diye patladı.

Yankı, Ender'in elini tutup dişlerini sıkarak ona bakınca kavga çıkacağını anladım. Bundan kurtuluş yoktu.

Yine de aralarına girmeye ve ayırmaya çalıştım. "Yankı, git lütfen," diye fısıltıyla bağırdım. Ender onu yumruk atmak için kenara çekmeye çalıştığı sırada Yankı'nın eli beni yanlarından uzaklaştırmak için kolumdaydı. Bundan dolayı onlarla ileriye doğru sendeledim. Bu bahçede, bu kapının önünde bir şey vardı. Tüm pislik burada çıkıyordu. Doru, Rüzgarı da burada dövmüştü. Görüntü gözlerimin önünden saniyelik geçince korkuyla ürperdim.

"O elini sokarım götüne!" diye bir ses yükseldi arkamızdan. "Çek lan elini!"
Al işte!

Beni tamamen panik sardı. Bu işin nasıl biteceğini düşünmek bile istemiyordum. Ender ile Yankı ayrılmıştı ama şimdi Ender sırıtıyordu. Birazdan olacaklar söylediği gibi gerçekleşecekti değil mi? Tam da benim istemediğim gibi. Ender, "Gitmediğine pişman olacaksın oğlum," dedi dalga geçer gibi.

Yankı nefes nefese kalmış halde bana döndü. Doru'nun tehdidine rağmen kolumu bırakmadı. Onu çekmeye çalıştım ama başaramadım. "Sevdiğin adam bu mu, Erva?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu. Parmakları daha sıkı kavradı. "Ceylin'le gününü gün etti, şimdi seninle düşüp kalkacak. Olan sana olacak. Bu mu senin sevdiğin adam-"

"Sana elini çek dedim!" diye kükreyen Doru'nun sesi ve ardından Yankı'nın ıratma inen yumrukla zaman ağırlaştı ve ben olduğum yerde kalakaldım.

Kenarda gülüp duran Ender durumun ciddiyetini yeni anlamış gibi ikisini ırmaya çalışırken bedenimdeki felcin geçmesini bekledim.

Yankı'nın Doru karşısında hiç şansı yoktu ki. Yankı kavga etmesini bile bilmezdi.

"Doru," dedim neredeyse korkudan ağlayacak halde. Beni duymadı. Sesim öyle cılız çıkmıştı ki duyuramayacağımı da biliyordum.

Yankı'nın yakaları Doru'nun elleri arasındaydı. Gözü dönmüş gibi tutuyordu orayı. "Konuş lan!" diye bağırıyordu Doru. "Ne diyeceksen ona değil bana de!"

"Doru!" dedim bu defa daha yüksek sesle. Kolunu tuttum. Kenara çekmeye çalışırken, "Bir şey yapmadı. Sadece konuşmak-" demeye çalıştım ama Doru döndü ve gözlerime öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım. *Bana onu savunma* diyordu resmen ateş saçan gözleri.

"Konuş lan!" dedi tekrar ona dönerek. "Senin bu işten çıkarın ne oğlum? Ecdadını siktirtme bana! Ceylin'le mi ortaksın?"

Yankı az önce Ender'e yaptığı gibi ona da güldü. "Bu işten bir çıkarım yok," dedi Doru'nun öfkesinin aksine delicesine bir sakinlikle. "Erva'yı senden uzaklaştıracağım. Ne boktan bir herif olduğunu anlayacak."

Doru, Yankı'nın suratına bir yumruk daha indirecek sanırken, hiç beklemediğim bir şekilde güldü Ender'e bakarak. "Ender," dedi gayet sakin bir şekilde. "Benim evde bir demet kurumuş günebakan çiçeği var."

"Evet abi."

"Git onu getir. Benim olana çiçek vermek ne demekmiş anlasın diye onları bu andavalın götünde yeşerteceğim."

"Doru," dedim panikle. Bu iyi değildi, bu kadar sakin konuşması hiç normal değildi.

"Erva," dedi bana bakarak. "Konuşma yoksa bayıltır, ayıltır tekrar döverim bunu." Başıyla Yankı'yı işaret etti.

Yankı, "Sıkar o biraz," deyince ikisinin arasına attım kendimi. "Doru, lütfen gidelim. Bırak, aptal saptal konuşuyor işte."

"Ne dedin?" dedi Doru beni hiç görmeden. Gözleri resmen öfkeden dönüyordu.

"Ender!" diye kükredi. Eli evine doğru savrulurken, "Git getir lan şunun çiçeklerini. Mezarına dikeceğim!" diye bağırdı.

Yankı dalga geçer gibi gülüp üzerine de, "Bu kız senden önce benimdi. Asıl sen kim oluyorsun? Bırakmam onu sana. Kullanamayacaksın, kenara atamayacaksın!" deyince benim gözler kaydı.

Doru üzerimden atıldı. "Lan amına koyduğumun zıpzıpı! Ne ayaksın sen!"

Beni kenara alırken onu yakalayıp kolunu kıvırdı ve sırtına yapıştırdı. Kulak tırmalayan bir çıtırtı sesi koptu. O ses Yankı'nın kolundan çıkmıştı. Kırılmıştı muhtemelen ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Bakamıyordum.

"Konuşsana lan!" diyordu Doru. "Konuş hadi. Kim kimi kullanıyormuş? Kim kimi kullanıp atacakmış?"

Yankı'nın acı dolu iniltisi küfürleriyle ağzından dökülürken, "Bir daha!" dedi Doru bağıra bağıra. "Bir daha Erva'nın yanına yaklaşırsan, kırdığım kolunu koparır götüne sokarım!"

Gözlerimi açtığımda onu bırakmıştı ve Yankı yerdeydi. Kolunu tutuyordu. Ender, Doru'yu ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Doru ise Ender'in kolunda olan elini silkeleyip nefeslendi. Sakinleşmeye çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Hâlâ ona bakarken dönen gözlerini görebiliyordum.

Yerde duran çantamı alıp patika yola doğru yürümeye başladım. Ben bir şey demeden uzaklaşınca peşime takıldı. Ardımdan hızlanan adım seslerini işitebiliyordum.

"Nereye gidiyorsun, Erva?" diyordu bir de. Haklı gibi! Önümde kavga çı karmıştı ve Yanki'nin kolunu kırmıştı. Düşündükçe çıldırıyordum. Haklı bile olsa seçtiği yol son derece yanlıştı. "Arabayı Mahir aldı. Boşuna yürüyorsun oraya. Lojmanın girişine gideceğiz." Koluma yapışıp patika yoldayken durdur du. "Sana diyorum! Ne bu tavır?"

Hâlâ geçmemişti öfkesi. Bir de bana mı bağıracaktı? "Onu mu haklı bulu yorsun, Erva?" diye bir soru yöneltti. Daha fazla tutamadım kendimi ve pat ladım. "Kimseyi haklı bulmuyorum! Yanlıştı, Doru! Onu dövmen yanlıştı! Ne düşünüyor, neden öyle konuşuyor bilmiyorum ama beni korumaya çalışıyor du. Haklı demiyorum ama sen de haklı değildin!"

"İleri geri konuştu, Erva!" dedi parmağını havada sallaya sallaya. Alnındaki damar belirginleşmişti. "Bana dedikleri zerre umurumda değil. Sana söyledik lerinden sonra duramazdım!"

"Duracaktın!" dedim gözlerinin içine baka baka. "O öyle dedi diye öyle olmuyorum ben. Duracaktın, Doru."

Sinir bozucu bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "O siktiğimin andavalı öyle konuşacaktı, ben de duracaktım öyle mi?" Sormuyordu, öyle olmayacağını vurguluyordu.

"Babam bunu duyunca ne olacak, Doru?" dedim. "Onlar Yanki'yı çocuk luğundan beri biliyor. Nişanlımın, yakın arkadaşlarının oğlunu dövdüğünü duyunca ne düşünecekler?"

Kaşlarını çattı. "Ne düşünecekler, Erva?" diye sordu. "Onlar hakkımda kötü düşündü diyelim. Sen ne yapacaksın bu durumda?"

Cevap vermedim. Yaptığını tamamen haksız bulmuyordum ama sonuç hiç hoş değildi. Şu an konuşmasak daha iyiydi. Yoksa kırılacaktık. Ben cevap ver meyince sıkıntılı soluğunu yüzüme bıraktı. Kolumu bırakıp geri çekildi.

"Göreve gidiyorum ben," dedi birden ve kaldım. Öncesinde olan her şeyi unuttum. Kendimi bile.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum inanamayarak.

Birkaç adım geri çekildi. Başıyla yolu işaret etti. Kaşlarının arası hâlâ çatıktı. "Gidelim, Erva. Seni babanlara bırakayım."

"Ne zaman?" diye sordum sesim titreyerek. "Ne kadarlığına?"

Benden uzaklaştığı mesafeyi geri döndü. Kolumdan tuttu. Beraberinde beni patika yola doğru yönlendirirken, "İçim rahat," dedi soğuk bir sesle. "Dövdüğüm için de hiç pişman değilim. Sana yaklaşamayacağını anlayacak. Anlamazsa dönünce bir daha anlatırım. Onu kendinden uzak tutacaksın. Erva..." Sözlerini hiç durmadan sıralıyor ama yüzüme bakmıyordu.

Attığım adım, adım değildi. Onun yönlendirmesiyle yürüyordum ama yönümü kaybetmiş gibiydim. "Yakınına yaklaştırmayacaksın onu. Hiçbir şekilde iletişim kurmasına izin vermeyeceksin..."

"Doru," dedim ama yine duymadı beni. "Ne kadardığına?"

Sorumun aksine kendi gözlerini uralamaya devam etti. "Sefa ve Barış burada da kalacak. Yanından ayrılmayıp, daha fazla korunma sağlayacaklar."

"O yüzden mi geç çıktın dışarıya? Yeni mi geldi haberi?" deyip bir yere gelmedim, bakışları gözlerimi buldu. "Baban onun için aramış. Arasanmaz da, nünce öğrendim," dedi.

"Ama yanımda sen olacaktın. Başkası olmayacaktı. Ben daha fazla korunma istemiyorum, seni istiyorum." Kendim için zerre korkmuyordum. Yalnızca gitmesin istiyordum.

Durdu. Omuzlarımı tuttu. "Doru," dedim gözlerimi kapatarak. "Hemen değildir." Başımı iki yana salladım. "Hemen gitmiyorsundur. Daha buradasın değil mi?" Çok çaresizdim. Biz onunla daha yeni kavuşmuştuk. Ne kadar olmuştu ki birkaç gün mü, bir hafta mı?

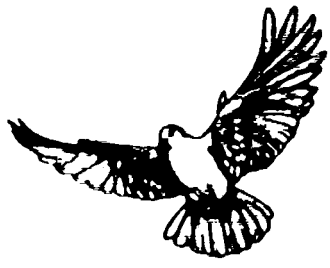
Beni kendine yaklaştırıp sarıldı. Derin bir nefes aldı. Dudakları başımın üzerinden saçlarımı öperken, "Senin artık benim korumama ihtiyacın olmadığını düşünüyorlar," diye mırıldandı. "Ceylin yakalanınca karar almışlar. Ortada elle tutulur bir suç kaydı da olmayınca Mahir'in de sözü dinlenmemiş. Gidiyoruz, Erva. Ne zaman bilmiyorum. Emir babanın da üstünden geldi. Ama çok yakında olduğu ortada."

Dudaklarımı göğsüne bastırdım. Öptüm. "Yeni nişanlandık biz." Nafile çabaydı benimki. Bugün düğünümüz bile olsa sonuç değişmezdi. Bir askerin görevi her şeyden ileriydi.

"Bana ne zaman döneceğini söyle." Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Hiçbir zaman kesin olmazdı ama yalan da olsa ondan bir tarih duymaya ihtiyacım vardı.

"Sadece aklın kalmasın diye," dedi ve nefes verdi. "Hakkari'ye gidiyorum. Bir hafta belki daha fazla buralarda olamayacağım."

Bunu duymak beni rahatlatmadı. Ona kollarımı öyle sıkı sardım ki oradan kimse almasın istedim.

12. BÖLÜM
NEFESSİZ KAL

Doru Demir'den

Soğuk havanın dakikalar içinde bedenimdeki etkisini artırmaya başladığını fark edebiliyordum. Kamuflajımın kalın kumaşına rağmen içime işliyordu. Hareketlerim katılaştığından adım atmakta zorlanıyordum. Etrafım sisle kaplıydı ve görüş mesafem oldukça sınırlıydı. Gözlerimi uzakta, belirsiz bir şekilde görünen küçük taş kulübeden ayıramıyordum. On dakika içinde orada olmamız gerekiyordu çünkü bir SİHA, Hakkari'nin Dağlıca bölgesine sızma girişimini tespit etmişti. Şu anda ilerlediğimiz taş kulübenin etrafında birkaç terörist görülmüştü. Öncelikli hedefimiz, esir alınan yirmiden fazla Yüksekova halkını kurtarmak ve ardından PDY terör örgütü lideri Ebuyezid Tonğuç'a ulaşmaktı.

Burası şeytanın bile yavrularını bırakmayacağı bir yerdi. Etrafı sarp kayalıklarla çevriliydi. En düz, yürümeye elverişli yeri bile mıcırı andıran toprakla kaplıydı ve postallarımızın altında yuvarlanarak şu an geçmeye çalıştığımız dar geçitten bizi aşağıya, uçurumun dibine dökmeye çalışıyordu. Elbette bunu buraya bize hoş geldin hediyesi olarak bırakmışlardı.

"Yeni dökülmüş. Piçin dölleri!"

Başımı omzumun arkasından konuşan Ender'e çevirdim. "Kimse bu işin kolay olacağını söylemedi."

Ender burnundan soludu. Aramızda diğerlerine göre yükseklikten en fazla o korkardı. Hiçbir görevde bu konuda sorun yaşadığını görmemiş olmamıza rağmen bunu bilirdik. "Uçuruma mıcır dökmek ne? Oğlum bu kadar mı korkuyorsunuz lan! Çarpışmadan işimizi bitirmek nedir?"

Yasin onun arkasından güldü. "Gayet iyi götürüyorsun, Ender. Aşağıya bakma oğlum. Devam et."

Ender önündeki yol iyice daraldığı için duraksama yaşadı. Gözlerini kısarak uçurumdan aşağıya baktı. Yüzündeki ter damlalarını sayabiliyordum. "Tövbe bismillah!" dedi ilerleyecekken, elimi parkasının yakasına attım ve onu kendime çektim. "Seni tanıyamamışlar daha. Onlara yanında biraz mıcır götürmek ister misin?" Yardımım için minnettarlıkla nefes aldı. "Komutanım, dönüşte leşlerini buraya getireceğim. Sizin plan da güzel ama mıcır sıçmalarındansa uçurumun dibini boylamalarını yeğlerim."

Kadir en arkadan, gözü KNT-76'nın* dürbününde bizi net bir şekilde duyabildiğini belli ederek, "Hâlâ yeterli menzilde değiliz gençler. Hiçbir şey görmüyorum. Dört yüz metre sonra çatıda biri varsa donunun rengine kadar görebilirim," dedi.

Aramızdaki keskin nişancı o olduğu için dediğini yapmalı ve hızlanmalıydık. Elindeki piyade tüfeğinin menzili sekiz yüz metreydi. Şu an değil ama biraz sonra kulübenin yakınında hareketlilik varsa, biz oraya varmadan işlerini bitirebilecek kadar yetenekliydi.

Telsizimde Mahir'in sesini duydum. Ona dikkat kesildiğimde, düzlüğe çıktığımızda misafirlerimiz olabileceğini ama kimlikleri tespit etmenin zor olduğunu, hazır olmamız gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden sesimi temizledim. Diğerleri ciddiyete bürünürken, "Kimse tek başına hareket etmeyecek," dedim net bir şekilde. "Aslanlığınızı başka yere saklayın. Ateş açmak yok. Ben emir verene kadar, Mahir'den talimat gelene kadar. İleride bizi bekleyenler var ve bunlar bizden olabilir. Bu yüzden emin olmadan kimse kimseyi yere sermeyecek."

"Üç yüz metre," dedi Yasin. "Bu cendereden çıkmamıza, hepsini bok çukuruna gömmemize kalan mesafe."

Önümde duran tüfeğin dipçiğini omzuma dayayıp dürbününden az sonra varacağımız ağaçlık alana baktım. Kulübe ağaçlık alanın daha yukarısında kalıyordu ve onu sise rağmen görebiliyor olsak da aynı durum ormanın içi için geçerli değildi.

Telsizdeki Mahir, "Dikkatli olun, arabayı bıraktığınız yere yakın hareketlilik fark edildi. Destek çağırmış olabilirler. Bizim destek ekibi tersi yönden önünüze çıkacak. O zamana kadar hayatta kalın, yoksa sizi ben vururum," dediğinde burnumdan pis bir gülümseme savurdum. O şimdi Dağlıca'nın girişindeki bir üssün kontrol odasındaydı. Bölge terör işgaline açık olsa da kontrol tamamen onlarda değildi. Bizi oradan yönlendirebiliyordu.

Ender, "Yüz metre," dediğinde sesindeki rahatlamayı fark ettim. "Allah'a şükür şuradan çıkıyoruz. İsterlerse üstüme ordu salsınlar, bunun kadar koymaz."

İstemeden güldüm. Gözlerim ormanın girişini tararken, "Dönüşte seni helikopterle göndereceğim," dedim.

Bu hoşuna gitmezdi eminim ama arkamdan sert sesini duydum. "Emredersiniz komutanım! Siz de yanımda olacaksanız..."

"Çıkıyoruz. Dağılmadan önce talimatımı bekleyin ve gözünüzü dört açın."

Emrimle mıcırlı alanın sonunda yan yana duran iki ağacın arkasına dağıldılar. Etrafı kontrol ettikten sonra Kadir'in talimatını bekledik. "Önümüz temiz," dediğinde, "Ender," diye seslendim. "Sen ve Yasin alanda kalıyorsunuz. Emin olmadan kimseyi vurmayacaksınız. Ben ve Kadir kulübeye gireceğiz. Destek ekip en geç on dakika sonra burada. Hızlı olun ve bizimle orada buluşun."

---

* Keskin nişancı tüfeği.

Kadir'in gözlerine baktığımda kurala uyacağını ama buradan en az bir kelle almadan gitmeyeceğini gördüm. Yasin ile koşmaya başladığımızda onlar aynı hızla ormanın içine dağıldı. Etrafta ölüm sessizliği vardı. Hava en fazla iki saat içinde kararacaktı. O zamana kadar işimizin bitmiş olmasını umuyordum yoksa Allah yardımcımız olsundu. Buralar bizim topraklarımız olmasına rağmen daha çok onların iniydi. Her yerden çıkabilirlerdi.

Bacaklarımdaki güce odaklanarak koşmaya devam ettim. Ellerimin arasında tuttuğum tüfeği sıkıca sarıyordum. Yasin'le aramızda mesafe bırakarak ilerliyorduk ama onun ağaçların arasından rüzgâr gibi sıyrıldığını fark edebiliyordum.

"Doru!" diye seslendiğinde silahının namlusuyla işaret ettiği yere baktım. Kulübeye varmamıza az kalmıştı. Fakat bana gösterdiği şey önündeki tankı. Bu bize aitti. Zorlu araziyi çıkarken geçit vermeyen alanda bıraktığımız tank!

"Siktir!" dedim tükürür gibi. Arkamızda bıraktığımız erleri düşünüyordum. İyi olduklarını ummaktan başka şansım yoktu ama içten içe bunun mümkün olmadığını da biliyordum.

Asıl soru şuydu: Bizim giremediğimiz alana onlar bu tankı nasıl getirmişti?

"Biliyorlar." Bir ağaca yaslandığım sırada başka bir ağaca yaslanmış vaziyette seslenen Yasin'e baktım. "Mahir haklı. Destek çağırdılar ve biz tuzağa düştük."

Nefes alıp verdim. Koşmaktan sıkışan göğsümü dinlendirmeye çalıştım. "Onların evveliyatını sikeceğim. Buradan çıkamayacaksam onlar da çıkamayacak." Ormanın sessizliğine karışan sesimi bir susturuculu, uzun namlulu silahın sesi yardı.

Ses ormanın derinliklerinden gelse de hedef kulübeydi. Başımı ağacın arkasından çıkarmamla siyah baretli, tamamen siyah giyinmiş bir leşin çatıdan aşağıya kaydığını ve yeri boyladığını gördüm. Yasin'le aynı anda, "Kadir," dedik. "Allah'ına kurban!"

"Pencerede iki kişi var. Henüz bizi fark etmediler. Mal mal etrafa bakıyorlar. Donlarına sıçmasalar iyi." Yasin tüfeğini omzuna sabitledi ve benimle aynı anda kurma kolunu çekti. İkimizin mermisi namluya sürüldüğünde sessizce, "Şimdi," dedim ve tetiği çektim. Karşımdaki cam paramparça olurken dışarıyı gözetleyen ve Azrail'ini bekleyen leş cama yapıştı. Kanı tuzla buz olan camı boyarken, o bir sinek gibi yere yığıldı. Yasin'in leşi camdan dışarıya sarkmış görünüyordu. Bana bakıp sırıttığında başımı salladım. "İyi atış ama uyandılar. Koş!" dememle bunu bekliyormuş gibi yerinden fırladı.

Kulübenin duvarına aralıklı olarak siper aldığımızda Kadir'in silahının sesi bir kez daha kulağıma çalındı. Bu defa çok yakınlardan ateş ediyordu ve sıktığı mermi evin camından içeriye girmişti. Dudağımın kenarını ısırarak Yasin'e baktım. İçeriden gelen inleme sesini o da duymuştu ve gülüyordu. "Ölüm makinesi mübarek. Onu nasıl gördü?"

Başımı salladım. "Bunu da ben hallettim," dedim ve onun yanındaki açık kapıdan dışarıya fırlayan bok çuvalını yere serdim. Pat diye Yasin'in ayaklarının

dibine düştüğünde gözleri belirginleşti. Güleceğini anladığımda ona parmağımla sus işaret verdim.

İçeriden bir kadının acı dolu feryadı yükseliyordu. Onunla bir çocuk ağlıyordu.

"Dışarıdakiler!" diye bağırdı biri içeriden. "İçtiğiniz şahadet şerbetini götünüzden getireceğim. Oyun bitti. Ya çıkın ya da buradaki herkes ölür!"

Yasin'le birbirimize bakarken başka bir ses, "İçeridekiler," diye bağırıyordu. "Ya çıkın ya da hepiniz ölün! Buradan hepinizi sikmeden ayrılırsam ölmüş anama kavuşmak kısmet olmasın." Başımı çevirmemle Ender'i tankın tepesinde gördüm. Tankın ana silah ucu kulübeye çevriliydi. Bana sırıtarak asker selamı çaktı ve tankın içinde gözden kayboldu.

Sonra Kadir'i gördüm. "Bu götelekler kendilerini içeriye kilitledi. Yanlarındaki kendi fahişeleri. Bizden kimse yok. Hepsi destek ekiple asıl sığınakta bulundu ve güvenli bölgeye alındı." Sırıtarak önümde durdu. "Erva'yla kavgalı ayrıldın, değil mi üsteğmen. Hemen geri dönmemiz gerek. Buradaki işimizi bitirme vakti."

Erva'dan

Bugün yağmurlu bir hava vardı. Eylülün sonuna doğru sıcaklıklar biraz düşmüştü ancak yaz henüz bitmiş gibi hissettirmiyordu.

Doru göreve gideli iki haftadan fazla oluyordu. Bir haftaya dönerim dediği görev süresi uzarken günlerin ve gecelerin nasıl geçtiğini anlamıyordum. Ağırdı, sancılıydı ve hiç durmadan onunla son tartışmamızı düşünüyordum. Hâlâ yaptığını haklı bulmasam da gösterdiğim tepki fazlaydı. Burada olsaydı telafi ediyor olurdum. Ne var ki geceleri koltuğumda kendime sarılıp onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Dış kapıyı açtım ve vestiyerden aldığım yeşil yağmur çizmelerimi kapının önüne bıraktım. Onunla uyumlu yeşil şemsiyemi askılıkta ararken, "Günaydın, Erva," diye seslenen Sefa abinin sesini işittim.

"Günaydın, Sefa abi." Ayakkabılarımı giyip şemsiyemi de elime alınca *nereye* der gibi baktı. Doru'nun ailesini ziyarete gideceğimden henüz haberleri yoktu.

Fırat abinin gülme sesini işittim. Başımı kapının eşiğinden biraz daha dışarıya çıkardığımda onu elleri ceplerinde dururken gördüm. "Gün aydı mı, Erva Hanım?" Dün etrafta ruh gibi dolaştığımdan bu soruyu soruyordu. Gülümseyişi beni de gülümsetmek isteyişindendi.

Kapımı çektim. Çimler akşam yağan yağmurdan kaynaklı yer yer ıslaktı. "Ne hanımı abi," dedim tebessüm ederek. Babam albayı olduğu için bana *hanım* diye hitap etmeyi bırakmıyordu. "Erva diyeceksin. Diğerleri gibi." Onun da diğerlerinden farkı yoktu. Öncesinde yakinen birbirimizi tanıyamasak da

Sefa abiyi de Fırat abiyi de çok seviyordum. Bir kere göründükleri gibi iki heriff duvar değillerdi. Sert görünüşlerinin altında iki sıcak, hassas kalp taşıyorlardı.

Güldü. Ondan önce Sefa abi söze atıldı. "Bıraktı, dün yaptığın böreklerden, sonra o da seni ailesinden görüyor." İstediği börekse hep yapabilirdim.

"Afiyet olsun," dedim tebessüm ederek. "Sevdiyseniz ne güzel."

Bir de bu vardı. Doru'nun yokluğunda işe dönmüştüm. Tabii refakatçilerim eşliğinde. İşten arta kalan anlarımda da börek çörek yapıp duruyordum, sırf elim oyalansın, bu sayede günler çabuk geçsin diye.

"Dilde tarifini alacakmış senden," dedi Fırat abi. "Ne börekti onlar deyip duruyordu."

"Veririm tabii," dedim yanlarına ilerleyerek. İkisinin de boyu benden çok uzundu. Onlara bakarken başımı geriye atmam gerekiyordu. Hem uzun hem de kalıplıydılar. "Evde vardı biraz daha. Eğer açsanız," dedim elimle arkamda kalan evimi işaret ederek. "Gidip getireyim. Kahvaltı ettiniz mi?"

"Ettik ettik," dedi Fırat abi. "Bacım sağ olsun, paketlemiş ne var ne yoksa. Çay da yapmış. Getirdi buraya, yedik. Sağ olasın."

"Nereye gidiyoruz bugün?" diye sordu Sefa abi. "Bugün izinli değil misin sen? Audi miydi çalıştığın firma senin? Ne istiyorlar kızım bunlar senden?" Kaşı kalktı. "Çok çalışıyorsun zaten."

Güldüm. Haftanın yalnızca beş günü çalışıyordum ama bu ikisi ona bile çok diyordu. Geçen hafta mesaiye kalmıştım. Ondandı şimdi böyle konuşmaları. "Yok, işe değil. Doru'nun ailesine gidiyoruz bugün. Narin anneanne beni görmek istemiş de."

Sefa abi iştahı kabarmış gibi, "Sac böreği yapacaklar mı gene?" diye sorunca Fırat abinin ters bakışları ona çevrildi. "Pisboğazlığından bir kurtulamadın gitti, Sefa. Ne yapacağım oğlum ben seninle?"

Gülümsemem genişledi. "Yapmazlar ama daha iyisi var. Mantı günü bugün. Zerrin annem dün baklava da yapmış sanırım."

Duyduklarıyla Sefa abinin ağzı sulandı. Damağını şaklatarak, "Gidelim o zaman," dediğinde, Fırat abi oflayarak yola koyuldu. "Dünyayı yesen de doymazsın, Sefa! Arabayı hazırlamaya gidiyorum."

"Fırat abi," diye seslendim arkasından aklıma gelen şeyle. "Dilde'yi de alsak bugün. O da gelsin. Zerrin annem onu da soruyordu. *Gelsin bize* deyip duruyordu."

Dilde'yle arkadaş olmuştuk. Başlarda onu yalnızca abisinin yanına yemek getirip götürürken görüyordum ama son iki haftadır bana kahve içmeye bile geliyordu. Çok tatlı bir kızdı. Yaşı benden küçük olmasına rağmen -on sekiz yaşındaydı- kafalarımız uyuşuyordu.

"Olur mu ki?" diye sordu Fırat abi ve duraksadı.

"Gelsin," dedim. "Sıkılır burada bir başına. Gümüş çoktan annesine geçti. Eee, Gülru da annemde bugün. Ona yardıma gitti. Yalnız kalmasın burada."

Fırat abi davetimden memnun olmuş gibi gülümsedi. "Vallahi olur be Erva Han- şey yani, Erva. Sıkılıp duruyordu burada. Bir yere çıktığı da yok ki bacımın."

"Böyle şahane oldu," dedim gülerek.

Fırat abi evine doğru koşturdu. O gözden kaybolurken gözlerim ne zaman bahçeye çıksam olduğu gibi Doru'nun evinin olduğu tarafa çevrildi. İç geçirirken çok özlemekten içim sızladı.

"Güzelce bük oğlum onları. Tut parmağının ucunda, çevir. Hah şöyle! Katla katla! Ah be torunum!"

Zerrin anne yaklaşık yarım saattir sabırla torunu Doru'ya mantı yapmayı öğretiyordu. Hepimiz mutfaktaki masanın etrafındaydık. Ona yardım ediyorduk ama en çok Doru'nun hallerine gülüyorduk. Mantı yapacağım diye ısrar eden oydu, şimdi vazgeçip bırakmaya çalışan da kendisiydi ama Zerrin anne peşini bırakmıyordu.

"Olmuyor nene! Ben gideyim..." Sandalyeden kaymaya çalışınca Zerrin anne torununu kolundan tutarak durdurdu. "Yok öyle yağma, yapacaksın. Sen misin ısrar edip hamurumu mundar eden."

Doru mızırdanarak annesine çevirdi küçük, sevimli başını. "Atlara bakacağım ben. Sıkıldım anne."

"Tek başına gidemezsin ağıla oğlum. Şu bitsin ben götüreceğim seni," deyince Doru ağlayacak oldu. Gerçekten sıkılmıştı. Dilde araya girdi. "Ee, ben götüreyim abla. Yıllar önce memlekette komşularımızın da vardı iki tane. Sayesinde ben de görür, özlem gideririm."

"Olur vallahi," dedi Gümüş elindeki mantıyı kabın içine, yapılanların arasına atarken.

"Ben göstereyim mi size ağılın yerini?" dedi Yaren hevesli gibi. Eve girdiğimden beri böyleydi. Her şeyin yerini biliyor gibi davranıyordu.

Elimdeki unu çırpıp ayağa kalktım.

"Ben gösteririm yerini. Sen de daha fazla yorma kendini, Yaren. Geldiğimden beri koşturuyorsun. Ne de olsa misafirsin."

Zerrin anne keyifle güldü. Gümüş'e başıyla beni işaret etti. "Görüyorsun değil mi? Nasıl da sahiplendi evini."

"Öyle değil," diye düzelttim. Yaren'e büyüklük taslıyormuşum gibi algılansın istemiyordum. Buradaki kimse beni yanlış anlamazdı ama bu yanaklarımın kızarmasına engel değildi. "Öyle öyle," diye başını salladı Zerrin anne. "Bana annem de diyorsun ya, içim nasıl eriyor bilsen. Bir daha söyle bakayım."

Gümüş'ün kahkahası mutfağı doldurdu, ardından küçük Doru kıkırdadı. Sandalyesinden kalkıp ellerini birbirine vurdu. "Yengeciğim, bana da kuzum de. Çok güzel diyorsun."

Gülerek elini tuttum. "Olur," dedim. "Ama bunu baş başayken yapacağım."

Kapıya çıktık ve Dilde'ye ağılın olduğu tarafı gösterdim. Bir hafta önce Dağhan babamdan öğrenmiştim buranın yerini. Atları da tanımıştım. Yaşı büyük olan at Doru, daha genç olan ise Gümüş'tü. Karısının adını da bir anımsa vermişti ama Bolu'dan taşınmadan hemen önce sakatlanınca geride bırakmak zorunda kalmışlardı.

Ağıla doğru yürürken yaşlıca bir adamın, "Selamünaleyküm," diye seslendiğini işittim. Bahçedeki masada oturan Sefa ve Fırat abi hemen ayağa kalktılar. Adam oldukça yaşlıydı ve tehlikeli görünmüyordu. Dinç görünmesine rağmen, yüzündeki kırışıklıklar yaşını belli ediyordu.

Fırat abi adama doğru yaklaşarak, "Aleykümselam, ne vardı bey amca?" diye sordu.

Adam, bahçede ve evin duvarlarında gözlerini dolaştırarak, "Demir ailesinin çiftliği değil mi burası?" diye sordu.

Sefa abi başını salladı. "Sen kimsin?"

"Beni Bolu'dan tanırlar. Daha önce ziyaretlerine gelmiştim."

"Ne diyelim?"

Sefa abinin sorusunu, "Onlar beni üsteğmen diye bilir. Ama artık asker değilim. Yasaklı rütbesinde bıraktım mesleği," diye cevaplayınca devamında ne söyleyeceğini bilmememe rağmen ürperdim. Çünkü adama dikkatle bakıyordum. Boyu yaşına rağmen oldukça uzundu ve yeşil gözleri dikkat çekiciydi. Saçları aklarla dolu olsa da aralarda kızıla yakın tonlardaki kahvelikler belli oluyordu.

"Adım Kalender Yazgan. Doru'nun babası deyin."

Nefesim kesildi. Gırtlağımdan yalnızca benim duyabileceğim cılız bir ses döküldü. Birkaç saniye öncesine kadar bu cevabı elbette beklemiyordum. Her şey ona dikkatle bakana kadardı.

Kaşları, gözleri, beyaz saçlarının arasındaki sıcak, kızıla yakın tonlardaki koyu kumral saçları... Boyu, duruşu, belki yürüyüşü...

Her seferinde ona baktığımda sessizce, dışarıya belli etmemeye çalıştığım bir şaşkınlık yaşıyordum. Konuşurken yanağındaki gamze denilemeyecek ama hoş görünümlü, çizgiye benzeyen bir çukur oluşuyordu.

Ancak bu adamın ne yanağındaki çizgi ne de kendisi hoşuma gidiyordu. İçimi saran endişe, kanımın çekilmesi ve üşür gibi titremem de bundan kaynaklanıyordu işte. Bu adam, *ben Doru'nun babasıyım* diyen ama asla onun babası olamayacak bir adamdı. Benzerlikleri sadece görünüşle sınırlıydı.

Sefa abiyle konuşurken arada bana bakan Kalender Yazgan'ın, sevdiğim adamın geçmişini lekeleyen kişi olduğunu hissedebiliyordum. Bir çocuğun geçmişi lekelenirse, büyüdüğünde de o kirli izler silinmiyordu, beraberinde geliyordu. Doru'nun anlatamadığı kimsesiz yanının sorumlusu bu adamdı!

"Bir sorun mu var küçük hanım?" Kalender Yazgan'ın kalın sesi beni daldığım yerden çıkardı.

Sorun şu. Yaşıyor olman ama Doru'yu bırakman! Öldüğün için değil, ölmeden de yaşayan birine bu kadar nefret duyuyor olmamıştım.

"Yok, ne olabilir ki?" dedim ama utançlık sesimi yarıladı. Kapıdan uzaklaşırken bir benzerlik daha yakaladım.

Görüşmeyen iki insan nasıl olurdu da mimiklerine kadar aynı yansıyabilirdi? Bu tür benzerlikler için birlikte zaman geçirmek gerekmez miydi? Kalender Yazgan'ın yaşlı haline bakıyordum sanki şu an. Karşımda Kalender Yazgan yoktu, sadece Doru'nun yaşlanmış, kırışıklıklarla dolu yüzü vardı. Gözleri bile yeşiline kadar benziyordu.

"Hâlâ bakıyorsun ama?" dedi ters bir şekilde. Gözlerimi ondan alamıyordum. Derin bir nefes alıp titreyen bir sesle tekrar bırakırken, "Sefa abi," dedim, onu hiçe sayarak.

"Sen Doru'nun babasına haber ver bey amcanın geldiğini," dedim *baba* kelimesini vurgulayarak. Doru'nun bir babası varsa, o kesinlikle bu adam değildi. Şu anda hasta yatağında yatsa da onun arkasında dimdik duran Dağhan Demir'di. "Bilirse o bilir. Ama sanmam ki bu evde Kalender Yazgan'ı başka tanıyan biri çıksın."

Bu sözleri nasıl söyledim bilmiyorum ama söylemiştim işte. Sözcükler ağzımdan hızla dökülmüştü. Ama en küçük bir pişmanlık duymuyordum. Doğru olanı söylemiştim. Bu adamı bu evde tanıyan çıkmazdı.

Kalender Yazgan'ın teni anında buz gibi ağardı. Yüzü solgunlaşırken söylediklerimden etkilendiği belli oldu.

"Sen Gümüş müsün?" diye sordu, sesi oldukça keskindi. Acaba Gümüş hakkında ne biliyordu?

Kim olduğumu söylemek istedim ama bir şey beni durdurdu. "Hayır, değilim," dedim.

"Görünüşe göre öyle değilsin zaten. Benzemiyorsun. Kim olduğunu söyler misin?" diye sordu.

Konuşurken beni süzmeye devam ediyordu ve bu durum beni rahatsız etmişti.

Yalan söylemeyecektim ama bir şey de söylemeyecektim. Fırat ve Sefa abi kendimi tanıtmak istemediğimi fark ederek birbirlerine baktılar. "Bey amca," dedi Fırat abi. "Sen şurada otur, biz haber veririz." Eliyle bahçedeki masayı işaret ediyordu.

Kalender Yazgan başını hafifçe salladı, gözleri kaçamak bakışlarla tekrar bana çevrildi, sonra masanın olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Kendi kendine mırıldanıyordu. "Terbiyesiz!" Bu açıkça bana yönelikti.

Benim için pek önemli değildi. Sadece bir an önce buradan gitmesini istiyordum.

"Kim o?" diye sordu küçük Doru. Saçlarını okşayıp onu yanıma çektim. "Boş ver sen. Dilde seni atlara götürsün," dedim. Sesimdeki endişe hâlâ belirgin şekilde hissediliyordu. Dilde'ye dönerek, "Orası," dedim elimle işaret ederken.

Daha önce gösterdiğimi hatırladım. İnsanda akıl mı kalıyordu? "Zaten biliyorsun. Ama çok yaklaşmasın, atların huyunu pek bilmiyorum."

"Merak etme, Erva," dedi gülerek. "Ben dillerinden iyi anlarım. Dostuyla da gözüm gibi bakarım. İnşallah sorun yoktur," diyerek kaşıyla masada oturan adamı işaret etti.

Olumsuz anlamda başımı sallayarak iç çektim. Sorun olup olmadığını hemen razdan görecektik.

Onlar uzaklaşırken başımı Fırat ve Sefa abiyi görmek için çevirdim. Fırat abi eve girmişti. Muhtemelen Dağhan babama haber vermeye gitmişti. Sefa abi de Kalender Yazgan masanın kenarına çektiği sandalyede, adeta köy ağası gibi otururken tepesinde dikiliyordu.

Adam bana bakmasa bile aklının bende olduğunu hissedebiliyordum. Çatık kü yüz ifadesi, konuşurkenki gerginliği ve rahatsızlığı hâlâ devam ediyordu. Bir an önce gitmesini umarken yavaşça eve doğru yürüdüm ve içeri girdim.

Zerrin anne lavabonun önünde biten mantıların kaplarını yıkıyordu. Yaren ise Gümüş'ün kaynattığı suya mantıları salıyordu. Benim aklım mutfaktaki hiçbir şeyden çok, kapıdaki adamdaydı.

Zerrin anne, "Atlarımızı gördün mü?" diye sordu. "Dağhan sana öncesinde de göstermişti, değil mi?"

Başımı salladım. Zerrin annemin yüzündeki duygusal ifadede gözlerimi dolaştırdım. Nedenini biliyordum.

Dağhan babamın durumu bu sabah biraz kötüydü ve Zerrin anne bana onun ateşler içinde yattığını söylemişti. Gümüş anlamasın diye yanına çıkamamıştım.

Gümüş, "Babam sıcak mantıyı sever anne," dedi Zerrin anneye bakarak. "Yeni olmuşken yoğurt eklemeden biraz götürsem mi?"

Annesinden cevap almadan ocağın yanına küçük bir tabak hazırladı. "Kurt gelmesin diye ayran da yapayım."

"Yemek saatinde yer, Gümüş. Şimdi yerse ilaçlarını erken alması gerekir," dedi Zerrin anne. "Sen git oğluna bak istersen. Dilde ne kadar biliyorum desek de yabancı bizimkilere. Sakatlık falan çıkmasın şimdi."

"Doğru söylüyorsun," diyerek elindeki mavi beyaz kareli kurulama bezini tezgâhın kenarına bıraktı. Önündeki önlüğü çözüp sandalyenin arkasına astı. "Ben bir gidip bakayım." Kapıdan çıkmak üzereyken duraksayıp bana dönüp omzunun yanından. "Sen götürsene babama. Kokusu gitmiştir şimdi yukarıya. Bakma anneme, canı çekmiştir onun."

"Götürürüm," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Endişelenme sen."

Gümüş'ün gözden kaybolmasıyla Zerrin annenin yanına yürüdüm. Ellerini önlüğünün cebinde asılı duran havluya kuruluyordu.

"Zerrin anne, dışarıda bir adam var," dedim. Aslında ona söylememeyi tercih ederdim ama adam zaten dışarıdaydı. Görecekti elbet. Birinin ona önceden haber vermesi gerekiyordu. Başını bana çevirdiğinde, "Kalender Yazgan," dedim soluk bir sesle. Adamın adını söylerken bile içimde bir huzursuzluk vardı. Bu ismi duyduğunda nasıl tepki vereceğini merakla bekledim.

Zerrin anne şaşkındı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ben ona bakarken o da gözlerini yüzümde dolaştırıyordu.

Onunla Doru'nun evlatlık olması konusunda hiç konuşmamıştık. Ne o açmıştı konuyu ne de ben. Doru onların öz oğlu gibi kabul görüyordu ve kimse geçmişi hatırlamak istemiyordu. Ama şimdi aramızda sessiz bir anlaşma dönüyor gibiydi.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu yüzüme bakmayı sürdürerek. Duraksadı. Nefes aldı ve gözlerini kaçırdı. Sorduğu sorunun cevabını zaten bildiğini fark ederek devam etti. "Evleniyorsunuz. Bunu biliyor olmalısın. Sana söylemiştir tabii," dedi hüzünlü bir ifadeyle tekrar nefes alarak.

"Mahir ve diğerleri. Onlar da biliyor ve birkaç defa konuşmuştuk," dedim çekinerek. Bu konuyu Gümüş'le de konuşmuştuk.

"Eğer gitmesini istiyorsan ben Sefa abiye söylerim, gönderir." Kalender Yazgan'ı kastediyordum.

Başını dalgın bir şekilde sallayarak, "İstesek de gitmez ki," dedi ve bir anda gözleri irileşti. "Annem nerede?"

"Narin anneanne en son solandaydı."

"O gördü mü Yazgan'ı?" Neden onu soruyordu ki?

"Bilmiyorum. Kapıdan gördüyse belki görmüştür," dedim. "Biz dışarıdaydık."

Zerrin anne, kendine bir sandalye çekerek oturacakmış gibi davrandı ancak sonra oflayarak kendi etrafında döndü. "Ben," dedi, kafası karışmış bir şekilde başındaki yazmayı sökerken. "Bir gidip Dağhan'a bakayım."

Kolunu tuttum ve kapıdan çıkıp gitmek üzereyken durdurdum onu. "İyi misin, Zerrin anne? Yüzün solmuş. Bir otur önce. Su falan-"

"Gerek yok," dedi kolunu elimin arasından çekerek. "Yaren'i bul bana. Anneme bir şey demesin gördüyse. Kalbine iner kadının!" Ben daha bir şey diyemeden doğrudan üst katın merdivenlerine doğru yöneldi. Yalpalayarak yürüyordu ve arkasından gitmek konusunda kararsız kaldım.

Tam peşinden gitmeye karar vermiştim ki giriş kapısında nefes nefese kalmış halde Gümüş belirdi. Dışarıda yağmur başlamış olmalıydı. Çizmelerini çamura bulanmıştı. Kıyafetlerinde de yağmurun izleri vardı. Hayli telaşlı ve neredeyse ağlayacak gibi, "O adamın," dedi. "O aşağılık adamın evimizin bahçesinde ne işi var?" Çizmelerini çıkarıp bir kenara fırlattı.

"Sen onu tanıyor musun?" diye sordum şaşırarak. Gümüş başındaki yazma yı söküp nefes nefese kalmış göğsüne hastı. "Anneannem görmesin onu. Levi" dedi içeriye doğru telaşla adımlarken. "Öldürür bu defa. Kimse onu tutamaz Tabii önce kalbine inmezse."

Ben henüz bir şey söyleyemeden hızla salona doğru koştu. Onun ardından sadece takip edebildim. Belki de Kalender Yazgan'ı bahçede tutmak hatayd Onu baştan göndermeliydim. Ne olduğunu bilmiyordum ama öyle olması gerektiğini hissediyordum.

Narin Gülendam'ın salondaki ikili koltukta oturduğunu gördüm. Elind Doru için olduğunu söylediği siyah atkı vardı ve dikkati tamamen oradaydı. Yanında Yaren oturuyordu. İkisi de her şeyden habersiz görünüyordu.

"İp sıkıştı kızım galiba. Bir bakar mısın?" dediğinde, Yaren koltuğun arası na sıkışan yumağı yerden aldı. Biraz gevşetip tekrar yere bıraktı.

"Güzelce bitse de oğluma versek. Kış yaklaşıyor artık. Onu ne sıcak tutar şimdi bu."

Gümüş başını bana çevirdi. Rahatlamış bir ifadeyle *sorun yok* dercesine nefes verdi. "Babama bak," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde. Dediğini yapıp salondan çıkacakken Narin Gülendam'ın, "Kızlar, niye geldiniz, niye gidiyorsunuz? Oturun biraz," demesiyle duraksadım.

"Anneanne," dedi Gümüş, kadının yanındaki boş yere otururken. "Mantıları saldım da ben suya. Sosuna sarımsak koysam mı senin için yoksa koymasam mı kararsız kaldım."

"Altı açık mıydı?" diye araya girdim hemen. "Olmuşlardır. Ben söndüreyim."

"Hamur gibi yapmayın. Ben öyle sevmem," dedi Narin Gülendam örgüsünden gözlerini ayırmadan. "Sarımsak da koymayın bana. Mideme dokunuyor artık."

Başımı sallayarak ve telaşsız görünmeye çalışarak salondan ayrıldım. Derdim mantılar falan değildi elbette ama altı açık kalmıştı. Bu yüzden önce mutfakta fokur fokur kaynayan tencerenin altını kapattım. Mantıları lavabonun önündeki tel süzgece boşalttım ve soğuyana kadar beklemelerinde bir sakınca olmayacağını düşünerek koşarak mutfaktan çıktım. Merdivenlere doğru ilerlerken, telefonumu çıkarıp Sefa abiye mesaj yazmaya çalıştım. *"Adamı içeri almayın, Sefa abi."*

Merdivenlerin son basamağında cevap geldi.

"Bu adam hiç güvenilir değil, benden söylemesi. Doru'yu görmek istediğini söylüyor, başka bir şey demiyor. Onun bu adamı görmek isteyeceğini hiç sanmam."

Ben de aynı fikirdeydim. Telefonu cebime koyup oflayarak devam ettim.

Dağhan babamın odasının kapısı aralıktı ve Zerrin anne ona yüzü dönük, yatağının kenarında oturuyordu. Fırat abi ayaktaydı. Dağhan babam yarı uyanık, yarı baygın bir halde inliyordu. Durumu çok ağır görünüyordu ve içeriye

girmeye cesaret edemedim. Kapı önünde donakaldım. Bu kadar ciddi olduğunu hiç aklıma getirmemiştim. Elbette hasta olduğunu biliyordum ama karşımdaki görüntü çok kötüydü. Hayal ettiğimden on kat daha kötü.

"Zerrin, oğlumuzu görmesine izin verme," dedi Dağhan babam. Sesi öyle vurgun çıkıyordu ki. "Hiç uğruna katil olur evladım. İzin verme!"

Tüm vücudum acıdan kasıldı. Bu iki kişi Doru'nun gerçek ailesiydi ve onları korumak zorundaydım. Dağhan babamın sözlerini duyduğumda daha da kasıldım.

"Annesi hastanede. Zerrin, çok zaman kalmadı. Ben... fazla kalmadı. En azından bir kere görsün annesini. O kadının... suçu yok. Sadece... aklı yerinde değil. En başından beri öyleydi."

Doru'nun annesi yaşıyordu ve hastanede miydi? Dağhan babamın eli karısının omzundan düşünce yüreğim sıkıştı. Zerrin anne hıçkırıklara boğulurken, "Biliyorsun," dedi Dağhan baba. "Bildiğini biliyorum."

Zerrin anne başını salladı. "Gümüş'e de söyleyelim, Dağhan. Affetmez beni."

"Söyleyelim," dediğinde aklıma gelen şeyle kalbim küt küt atmaya başladı. Daha önce neden aklıma gelmemişti? Belki artık Gümüş'ün de öğrenecek olmasıydı sebep.

O andan itibaren duramadım. Odanın önünden uzaklaşıp telefonumu tekrar elime aldım. Bu sefer arayacağım kişi dedemdi; Alper Türkdoğan.

Titreyen ellerimle zorlukla numarasını çevirdim. Doru babasının durumundan kimseye bahsetmek istemiyordu ama artık durum o noktada değildi. Bir şey yapmadan duramazdım. Belki başkasından yardım almak zor gelecekti ona ancak sonucunu umursamıyordum. İstediği kadar kızabilirdi.

Şu andan itibaren herkes öğrenecekti. Belki Dağhan Demir için umut olabilirdi. Dedem geniş çevresiyle bir yol bulabilirdi.

Gözyaşlarımı zor tutarak nefes aldım. Endişelendirmek istememiştim ama başka seçeneğim yoktu. Açılan telefonla olup biten her şeyi ona anlattım.

Duyduklarına çok şaşkındı. "İstemede güçlü, dimdik duran Dağhan mı?" diye sorunca gözlerim yine nemlendi. "Öyle değil dede," dedim çatallı çıkan sesimle. "O sizi üzmemek için..."

"Bir arkadaşım var Amerika'da. Annenin sana hamileliği zor geçince baban da benden yardım istemişti ve ondan yardım almıştık. İmkânsızı başarıp tüm doktor arkadaşlarını bize seferber etmişti, Erva'm. Yine onu arayacağım. Benden haber bekle ve her an yola çıkacaklarmış gibi hazır olmalarını sağla," dedi ve sonra telefonu kapattı.

Yemin ederim daha önce hiçbir şey için içimde bu kadar umut olmamıştı. Dedem, Alper Türkdoğan bir şeyi yapmak istediğinde her zaman bir yol bulurdu. Gözlerimdeki yaşları sildim ve derin nefes alarak kendimi sakinleştirdim.

Sonrası hızla gelişti. Zerrin anne, Gümüş'ü yanına çağırdı. Babasına sarılarak gözyaşlarına boğulurken onu asla bırakmayacağını düşünüyordum. Fırat abi aşağıya indiğinde Zerrin annemi teselli etmek için ona sarıldım.

Dedemden aldığımı haberi Dağhan babaya söylediğimde başta istemese de karısı onu ikna etti. Narin Gülendam'a hâlâ haber vermek istemiyorlardı. Dağhan babanın düşüncesi onun İzmir'de, Zerrin annenin yanında kalmasıydı. Yaşından ötürü üzülmesini istemiyordu.

Tam on dakika sonra dedemden haber geldi. Amerika'daki arkadaşıyla konuşmuş ve Dağhan babamın durumunu aktarmıştı. Hastalığının ileri seviyede olduğunu ve diğer organlara da yayıldığını biliyorlardı. Bir umut olabileceğini söylemişlerdi ancak önce hastalıkla ilgili tüm belgeleri incelemek istediklerini belirtmişlerdi. Bu nedenle Gümüş'le tüm raporları, filmleri ve tahlil sonuçlarını fotoğraflayarak dedeme gönderdik.

Dedem zaman kaybı olmaması için hızlı bir şekilde uçağını ayarlayacağını ve Dağhan'ı akşam saatleri için hazırlamamızı söyledi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki sanki bir rüyanın içindeymişiz gibi hissediyorduk.

Zerrin anne onun bavulunu hazırlamaya koyulurken, "Yanında geleceğim," diye itiraz ediyordu ama Dağhan babam kabul etmiyordu. "Erkan'a haber veririm ben. O benimle gelir," diyordu.

"O nasıl olacak, Dağhan? Bolu'da o şimdi. Yetişemez ki."

"Sonradan gelsin, önemli değil. Ama sen burada kalacaksın. Kardeşim yanımda olur, aklın bende kalmasın."

Dağhan babamın odasında geçen yarım saatin sonunda Zerrin anne, Gümüş'le beni kenara çekip, "Onu buradan gönderin. Bir yolunu bulun ve gönderin!" dedi.

Bu işi seve seve yapacaktım. Gümüş'le alt kata indik. O anneannesinin yanına geçerken ben de sessizce bahçeye çıktım. Fırat abi, Kalender Yazgan'ı artık sandalyede zor tutuyor gibi görünüyordu. Dilde ve küçük Doru ağıldan bize doğru yaklaşmaktaydı.

"Küçük hanım," diye sataşır gibi söyledi Kalender Yazgan. "Onlarla konuştunuz mu? Beni misafir edemeyecekler mi? Kaç dakikadır burada oturuyorum. Kaç yaşında adamım, ıslandım."

Yağmurun uğultulu sesi kulaklarımda çınlarken çamurlu bahçede gözlerimi dolaştırdım. Toprak, yağmurun dokunuşuyla mis gibi kokuyordu ama havada bir kasvet vardı. Masanın üzeri çardaksız olduğu için ıslanmaya başlamıştı ancak bu benim umurumda değildi.

Onun yüzüne tekrar baktığımda, "Siz misafir misiniz?" diye sordum. "İstenmeyen insanlar ne zamandır misafir oluyor?" Kaşları havalandıktan sonra çatıldı. İğrenç diyebileceğim bir gülümsemeyle, "Seni kim gönderdi?" diye sordu. Bana karşı olan tavrı zaten belli olduğundan artık saklama gereği duymuyordu. "Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun?"

Bana kim olduğumu ikinci kez soruyordu. Ona doğru yaklaştım. Ayağa kalkmak için yeltenince Fırat abi adamı omzundan iterek tekrar oturmasını sağladı. Omzundaki elin sahibine ters bir bakış attı.

"Doru'nun nişanlısıyım," dedim vurgulayarak. "Seni buradan göndermeye yetkim var." Gözlerini yüzüme dikti ve bakışlarını yüzümde dolaştırmaya başladı. Duyduğundan memnun olmamış gibiydi. Onu umursamamaya devam ettim. "Ve," dedim kararlı bir şekilde. "Şimdi buradan gitmeni istiyorum. Seni burada isteyen kimse yok."

Gözleri irileşti. "Sen," dedi bir kahkaha eşliğinde. Gülüşü içimi tırmaladı, o kadar iğrençti ki hakkında hiçbir şey bilmesem bile bu adamdan nefret ettim. Bir an önce buradan defolup gitmesini istiyordum.

"O, sonunda biriyle evlenmeye mi karar verdi?"

Güldü, daha çok güldü. Yüzüme inanamaz bir bakışla, "Benden olma, yüreksiz doğan, karı gibi ağlayıp duran velet, kimseyi sevemeyecek olan, seni mi seçti?" dedi. Yumruğumu sıktım, kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Bu adam Doru'dan değil kendinden bahsediyordu! Bu yüzden sustum.

"Şanssız kişi de sen misin?" diye sordu kalın sesiyle.

"Dilin sürçtü. Şanslı diyecektin. Ben şanslıyım, sen ise zavallısın," dedim öfkeyle. "Saydıklarının tamamı sensin!"

"Sana her şeyi anlattı demek," dedi tiksinerek. "Anası orospu olmasaydı, belki de bugün burada olmazdın!" Kalkacak oldu ama Sefa ve Fırat abi onu sandalyesine yapıştırdı. İkisi de kendini zor tutuyordu. "Doğduğu gün öldürmeliydim onu," dedi Kalender Yazgan sırıtarak. "Evlat işte, o kadar ileriye gidemiyorsun."

Nasıl bir adamdı bu? Az önce evlat dediğine sayıp döktükleri nasıl yan yana gelebiliyordu? Evlat denilen onun için bizim bildiğimizden çok farklıydı.

"Adresini verecekler, onu göreceğim. Burada kalmıyormuş," dedi Kalender Yazgan. Şimdi neden geldiğini anlamıştım. Doru'ya ulaşmaya çalışıyordu ve elinde onun adresi yoktu.

"Fırat abi," dedim adamın gözlerine bakmaya devam ederek. "Bu adamı buradan uzaklaştırın. Doru'yu görmeyi de unutmasını söyleyin-"

Kalender Yazgan güldü. Gülüşü sözlerimi kesti. "Seni cadı!" diyerek ayağa kalktı. Üzerime doğru gelirken Sefa abi bir kolundan, Fırat abi ise diğer kolundan tuttu ve onu durdurdu.

"Sakin ol amca. Yaşına bakmadan... Dinime imanıma zor dayanıyorum zaten!"

Sefa abi tarafından tehdit edilirken kollarını onlardan uzaklaştırma çabası başarısız oldu. Sonunda, "Beni iyi dinle," dedi gözlerini tehditkâr bir şekilde gözlerime dikerek. "Söylediklerimi kelimesi kelimesine ileteceksin ona! Annesi hastanede ölmek üzere. Aklı yarım olan kadın nasılsa son anlarında zekâ küpü kesildi başıma. Üstüne yaptığım mal varlığı evraklarını imzalamıyor. Dolayısıyla onsuz yaptığım tüm mal varlığım onun üstünde görünüyor.

Hastane, aklının tamamen kayıp olduğunu onaylamadığından bunu yazdım da çözemiyorum. Yedirtmem malını mülkünü. Onları imzalaması için ikna edecek. Tabii, tek kuruş istemediğini de belirtecek. Yoksa yemin olsun ne onu hayatta koyarım ne de doğurduğunu!"

"Ona dokunmamamın sebebi, paranın oğluna geçmesi mi?" diye sordum. Bu sadece bir tahmindi. Ne anlattıklarını biliyordum ne de bu adamın karşısında nede olan yaşlı bir kadından ne istediğini.

Adam güldü. "O para benim," dedi vurgulu bir sesle. Bu, onu doğru anladığımın kanıtıydı. Adamın tek derdi para gibiydi. Oğlunu yıllar sonra aramaya gelen bir adam değildi karşımdaki. Beklememiştim de zaten.

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum ama o, senden gelecek bir çöpü bile istemez. Boş yere dert etmişsin," dedim buz gibi bir sesle. "Ne yazık ki onu hiç tanımıyorsun. O, paranı değil ama senin buraya gelmiş olmanı umursar. Bilseydi senin için kötü olurdu. Tanısaydın bilirdin. Ailesine yaklaşan her kim olursa olsun, onlara uzanan kol kimin kolu olursa olsun kökünden koparır. Bir daha birine uzanacak derman kalmaz sende. İyisi mi," dedim alaylı bir tonlamayla. "Bir an önce git sen. Gelirse bu dediklerim söz olarak kalmaz. Derdin ne ise uzakta çöz."

Geldiği andan beri konuşan, dilinden bela beter sözlerden başka bir şey düşürmeyen adam sonunda sessizleşti. Gözlerini dikmiş yüzüme bakıyordu.

"Seni ailemin yanında bir daha görmek istemiyorum. Yaşımın küçük olmasına bakma. Anandan emdiğin sütü burnundan getirecek güce sahibim. Eğer bu aileye zarar verirsen -özellikle de Doru'ya- beni tanırsın! Ne iğrenç bir insansın sen! Utanmadan..." dedim. Sabır dilemek için başımı yana çevirdiğimde küçük Doru'yu gördüm. Bizi dinliyordu. Dilde onu içeri sokmaya çalışıyordu ama o direniyordu.

"Doru," dedim sert bir ses tonuyla. "Dilde'nin dediğini yap ve hemen içeri gir."

Doru başta istemese de Dilde'nin kolundan çekiştirip içeri sokmasıyla eve girdi. Sefa abiye bakışlarımı çevirdim. Anladı ve adamı kolundan tutup uzaklaştırdı. Onlar onu bahçeden uzaklaştırırken Kalender Yazgan, "Savunduğun adam," diye bağırıyordu. "Kimseyi sevemez o! Üzüleceksin küçük orospu! O zaman pişman olacaksın!"

Gittikten sonra bahçe tekrar sessizliğe bürünürken ben hâlâ rahatlamış değildim. Onun sesi, son sözleri hâlâ kulağımda çınlıyordu. Bazı anlar vardır ki o an sadece izleyicisinizdir. Olanlar olur ve sadece izlersiniz. Öyle bir anın içinde sıkışıp kalmış gibiydim. Sabahtan beri yaşanan her şeyin içindeydim ama sanki hepsinin dışında kalmıştım.

Doru'nun biyolojik babasıyla tanışmıştım. Kalenderi Yaşayan, babayı demeyi bırak insan demeye bin şahit isteyen bir adamdı. Benzerlikleri görmedik. Doru asıl babasına değil onu büyüten Dağhan Demir'e daha çok benziyordu.

Dağhan babamın hastalığını artık Gümüş de biliyordu. Muhtemelen dedem aracılığıyla annem ve babam da öğrenecekti. Doru buna kızmayacaktı. Herkese söylemiştim ama babası içindi. Dağhan babam da artık tedavi olmayı istiyordu.

Görevi bitip döndüğünde babası belki burada olmayacaktı ama umudu olduğunu bilecekti. Tedavi yanıt verebilir ve iyi olabilirdi. Tüm kalbimle bunu diledim. Umut dolu bakışlarımı bulutlarla çevrili, hafif yağmur sebebiyle çiselenen göğe çevirdim.

Yüzüm damlalarla ıslanırken, "Yanılıyorsun," diye fısıldadım. Soluğum buhar olup havaya karışırken, derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. "Doru, beni aklının alamayacağı kadar çok seviyor. Kan her şey değil. Sen dünyaya getirdiğin o çocuk kadar olamamış bir adamsın." Gözlerim yağmurdan nemlenmişti. Gözkapaklarımı birkaç kez kırpıştırarak tekrar nefes aldım. "Dağhan baba yaşasın Allah'ım. O adam yaşasın ve hep Doru'nun yanında olsun. Buna en çok onun ihtiyacı var."

Son bir haftadır Dağhan baba ile yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Doru'nun geçmişini tüm detaylarıyla olmasa da ondan dinlemek beni derinden etkilemişti. Şimdi Dağhan baba Amerika'daydı ve tedavi görüyordu. Bu içimi rahatlatsa da söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum.

"O, otuz yıl önce doğduğunda kimsesizdi. Annesi, babası yoktu. Normal bir çocuk olmadı hiç. Ben onu bulduğumda ölmek üzereydi, terk edilmişti. Bilmediği bir şehirde yalnız başına bırakılmıştı, asla yolunu bulamayacağı bir yerde.

Doru belki yolunu bulamadı ama beş yaşında olmasına rağmen orada terk edildiğini asla unutmadı. Gerçekten hiç gülmezdi, annesi ona gülünce babana benziyorsun dermiş. Bir evladı gülüşünden sevmemek ne demek?

İki kez terk edilmiş bir çocuksan, gülemezsin be çocuğum, ne yapsan güldüremezsin... Sana ağlama demişler, ona gülme! Şimdi ikiniz de birbirinizin tamam edeni gibisiniz."

"İki kez mi? Ben anlamıyorum, Dağhan baba. Bir anne ve baba neden yapar bunu?"

"Narin Gülendam, Doru'nun annesinin süt annesi. Yaşadığımız yer olan Bolu oldukça küçük bir yer. İlk seferinde oğlanı doğrudan sokağa atmışlar, gitsin aklansın diye. Yaptığı bir şey yokmuş ama Kalender tüm öfkesini ondan çıkarıyormuş. Suçlu arayınca bahane bulmak da kolay oluyor galiba.

Kayınvalidem onu bulmuş. O zamanlar Zerrin'le evliyiz ama uzakta oturuyoruz. Sık gelip gitmediğimizden olanı bilmiyoruz. Kayınvalidem çocuğa ne kadar eziyet ettiklerini bildiği için bulduğunda kimseye söylememiş. Bir kere Doru'nun annesi Lalezar'a anlatmak istemiş ama kadın kendine bakacak halde değilmiş. Oğlunu aradığı da yokmuş, vazgeçmiş. Böylesinin daha iyi olacağını düşünmüş. 'Söylersem bunlar oğlanı ellerinde öldürecek, söyleme, sus Narin demiş kendi kendine.

Doru'nun adı o zamanlar Ali'ydi ama bir kimliği bile yoktu. Üstüne almamışlar oğlunu Kalender. Sokakta, bağda bayırda Ali diye seslenmek için koymuş adını öylesine.

Çoğu zaman beni düşündüren bir konu bu: Evladına seslenmek için ad bulmak... Sanırım asla aklım almayacak.

Doru, bir sabah kayınvalidemin evinden kaçmış ve tam bir yıl sonra kendi evini bulmuş. Annem anlatıyor olayı, 'Engel olamadım, kapıyı çalıp eve girdi,' diyor Doru, annesine çok düşkünmüş, yaşına rağmen oldukça zekiymiş.

Kayınvalidem, 'Onu bulduğunda cılız, kolu kanadı dayaktan morarmış bir çocuktu ama bir yılda kanlandı, canlandı. Onu saklamam belki suçtu ama o aile çocuğa kimlik bile vermemişken suç umurumda olmamıştı,' diyor. 'O evden onu tekrar atacaklarını bilsem engel olurdum,' derken hâlâ ağlar Narin Gülendam.

Beni sabahın köründe ağlaya ağlaya aradığı zaman tam yirmi beş yıl öncesiydi. Meseleyi bilmeme rağmen hâlâ hatırımda sözleri: 'Bunlar yavrucağıza bir şey yaptı! Kayıp oğlan. Öldürdüler çocuğumu, Dağhan. Kesin bir şey yaptılar. Bul onu. Yoksa kahrımdan ölürüm!'

Onu bulduğumda kayınvalidem öncesinde polise de haber verdiğinden alıp karakola götürmek zorunda kaldım. Aile çocuğu tanımadığını ve istemediğini söyledi."

"Tanımadıklarını mı söylediler? Bunu yapmaları yasal mıydı?"

"Kimliği yoktu ki, Erva. Kimse sorgulamadı. Hem sorgulasalar bile istemiyorlardı Doru'yu. Kimsesiz diye alınıp çocuk esirgemeye gönderildi. Altı ay orada kaldı Doru. Onu oradan çabalaya çabalaya çıkardım. Çocuk sahibi olamıyor değildik. Üstelik daha yeni evliydik. Bu yüzden Zerrin de ben de çok sorgulandık. Denetimlerden geçtik. Sonunda da onu almaya hak kazandık."

Su ısıtıcısının atma sesiyle yerimden kalkıp yeşil şortlu geceliklerimle mutfağa doğru adımladım. Tezgâhta duran beyaz, üzerinde ay desenleri olan porselen fincanımı ısıtıcının yanına alıp suyu içine doldurdum. Kahvenin kokusu mutfağımı sararken kokuyu içime çektim. Eylül ayının son sıcak havalarını değerlendirmek niyetindeydim.

Kulübeye gidip biraz çalışmayı planlıyordum. Yeni bir proje almıştım ve arabanın iç konforunu artıracak bir parça üzerinde çalışıyordum. Bu sefer konu bildiğimiz ısıtıcılarla ilgiliydi ama daha farklı ve düşünülmemiş bir yaklaşımı vardı.

Telefonumu alıp kahve bardağımla birlikte bahçeye çıktım. Fırat ve Sefa abi Gülru'nun kapısına yakın, çimenlerin üzerine attıkları sandalyelerde oturuyorlardı. Beni görünce gülümseyerek, "İyi akşamlar, Erva," dedi Fırat abi. Sefa abi de, "Kolay gelsin," diye ekledi.

Son bir haftadır her gece yarısından önce kulübedeydim. Hem işim için çalışmam gerekiyordu hem de Doru'nun yokluğunun verdiği sancılı özlemi daha az hissetmek için buraya gelmeyi seviyordum.

Başımla selam verip kulübeme girdim. Bardağımı masaya bırakıp ışıkları yaktım. Kapıyı kapatmak için tekrar döndüğümde, "Siz de kahve ister misiniz?" diye sordum.

"Yok," dedi gülerek Fırat abi. "Bacım çay getirecek bize birazdan. Biz kahveden pek anlamayız."

"Nesi varmış kahvenin canım?" dedim gülerek. "Siz bilirsiniz. Dilde çay getirirse beni de çağırın ama. Onun için bir mola veririm."

Fırat abi güldü. "Gece kaçamağı da yapacağız. El açması börek de var. Haşhaşlı. Seversen ondan da yersin."

Sefa abi daha da sırıtarak, "Şekerparelerden hiç bahsetmiyor," dedi Fırat abiye bakarak. "Hepsini kendi yiyecek herhalde."

"Bu saatte," dedim gözlerimi büyüterek. Fakat sonra bu aralar Doru sayesinde kaçamağın nirvanasını yaptığım aklıma geldi, sırıttım. Akşam yemekleri hep geç yeniyordu bizde artık. "Alıştırdılar bizi de. Ondan da yeriz," dedim.

Kapıyı çekip içeri girdim. Çizim kâğıtlarımı ve kalemleri hazırladım oturmadan önce. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Telefon, kâğıtların altında kaybolmuştu, biraz aradıktan sonra bulabildim. Ama ne buldum! Ekranda Doru'nun adı yazıyordu. Üç haftadır onun adıyla yanıp sönmemişti telefonumun ekranı. Kalbim heyecandan göğüskafesimi tekmeliyordu. Elim ayağım birbirine karışırken, telefonu açıp kulağıma götürdüm. Titriyordum. Nefes almaya bile zorlanıyordum. Ben bir şey diyemeden onun sesi kulağıma doluverdi. *Kalbim, duyuyor musun?*

"Koynumun güvercini, nasılsın?"

"Doru!" dedim neredeyse kulübeyi inleten sesimle. "Sen... aradın! Nasıl? Görev... görevde değil misin?"

O güldü, gülüşüyle beni büyüledi. "Görev bitti. Sana geliyorum."

Kalbim sanki mümkünmüşçesine daha da hızlanırken masaya tutunduğumdan, projem yine bir kazaya kurban gidecek gibi oldu. Kahve fincanım sallandı. Başıma gelenler hâlâ aklımdan çıkmadığından, gözlerim büyürken, "Ah," diye panikle inledim ve fincan devrilmeden yakalayıverdim. Sarsıntıyla fincanın kenarından taşan kahve neredeyse projemin üzerine akacakken elimin avuç içiyle durdurmayı başardım. Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. "Yandım üsteğmenim!" diye söylendim. Peçetelikten çektiğim peçeteleri elimin altında durdurduğum kahvenin üzerine bastırdım.

Doru, doğal olarak ne olduğunu anlamamış olacak ki, "Beni yakmağına mı yarsın," dedi.

Ollayarak, "Öyle değil ya," dedim. "Yandım burada, yandım."

"Kahve mi içiyordun?" diye sorduğunda kaldım. "E-evet! Nereden-"

"Tahmin etmesi zor değil. Sakarlık da var tabii biraz."

"Hadi oradan," dedim masayı toplamam bitince yerimden kalkarken. Adamı özlemiştim, haftalardır ilk kez telefonda konuşuyorduk ama ben hemen ona azar çekmeye başlamıştım. Bu özlem miydi acaba? Sesimi yumuşattım hemen "Doru," dedim nazikçe. "Seni çok özledim."

"Ne yapayım istiyorsun?" diye sordu. Bu ne tuhaf bir konuşmaydı. Özledim diyen birine böyle mi cevap verilirdi?

"Gel, mesela," dedim atarı gideri bir kenara bırakarak. "Hemen gel. Ne zaman geleceksin?"

"E, bir kapıya çık bakayım," dedi yine esprili bir şekilde. Deli gibi etrafıma bakındım. Camdı ya benim kulübemin duvarları, buradan her yer görünüyordu. Görürüm sandım ama göremedim. Telefonumla koşarak kapıya gittim. Açarken, "Eğer," dedim tehditkâr bir şekilde. "Kandırıyorsan, vururum seni."

"Zaten vurmadın mı, Erva? Ben sana daha kaç kere vurulabilirim? Can bu da."

Verandasındaydı! Karanlığa rağmen kamuflaj kıyafetlerini seçebiliyordum. İlk bana gelmişti. Kıyafetlerini değiştirmek için bile vakit harcamamıştı. "Doru!" diye çığlık attım heyecanla, telefonu da savurdum elimden. Gerisini hatırlamıyordum. Durmadan koştum. Verandanın basamaklarının önünde beni karşıladı.

Beni kucağına alıp havaya kaldırırken o gülüyordu, ben ise sevinçten neredeyse ağlıyordum.

Boynunu, yüzünün yanını, sakallarını, çenesini ve gözlerini öptüm. Yüzünde öpülmedik tek bir nokta bırakmadan sevdim. "Çok," dedim nefes almadan öpmeye devam ederek. "Seni çok özledim."

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında öncesinde belimi tutan elleri yüzümü avuçladı. Yanaklarımı şımartır gibi öpücüklerle doldururken, "Asıl ben," dedi erkeksi sesiyle. "Ben koynumun güvercinini nasıl özledim." Elleri yanaklarımı, saçlarımı sevdi. Soluğumu soluğuna katarak nefeslendi. Sigarayla demlenmiş tatlı nefesi yüzüme değdiğinde yanıyormuşum gibi hissettim. Çakmağa ya da ateşe ihtiyaç yoktu.

Başını boynuma gömdü. Burnu tenime değerken kokumu derin derin içine çekti. "Ne güzel kokuyorsun," diye fısıldadı, kalbimden sıcacık bir şeyler aktı. Eridim. Kollarımı sıkıca etrafına doladım. Ayaklarım yere değiyordu, değil mi? Aşırı mutluluktan hafiflediğim için uçuyormuş gibi hissediyordum.

Dudakları defalarca öperken boynumun yanını, heyecandan titreyen sesimle, "Çok özledim," dedim bir kez daha.

Kolları belime dolandı, belimin açıkta kalan yanını kavrayıp sıkarken dudaklarıma ulaştı. Hasretini yüklerken, soluksuz kaldım bir kez daha. Ayrıldığımızda dudaklarımda onun tadı ve nemi vardı, kolları arasında titriyordum. Aklımın geri geldiği bir an Sefa abileri hatırladım.

Utançtan başımı zorlukla yana çevirdim ve onları göremedim. Gitmişlerdi.

"Sen mi gönderdin?" diye sordum ona dönerken. Doru ne sorduğumu anladığından sırıttı ve başını salladı. "Artık sana bir ben gerek. Nasılsa seni yanımdan bir an olsun ayırmayacağım."

Ayaklarım yerden kesildi. Bacaklarımın altından geçen koluyla havalandım. "İçeriye gel de biraz daha seveyim seni." Sözlerinden çok söyleyiş şekli kalbimi hoplattı.

Kollarımı boynuna doladım. Elimin biri omzundan yanağına yol izlerken, alnımı diğer yanağına yasladım.

"İçeriye girelim de biraz daha seveyim seni," dedim onun boğuk, hasret dolu çıkan ses tonunu taklit eder gibi. Güldü. Gülüşü biz içeriye girip de ayağıyla kapıyı kapatana kadar devam etti.

Eve karanlık bir şekilde girdiğimizde, gülüşü ve ifadesi aniden ciddileşti. Nefes alış verişi hızlandı. Belki de bana evin sessizliği yüzünden öyle geliyordu.

Karnının aç olabileceğini düşündüm. Zihnim bunun dışında sürekli onun ihtiyaçlarını karşılamaya odaklandı. Onun için ne yapabilirdim? Yanağını öptüm.

"Aç mısın?" diye sordum. "Kıyafetlerini bile değiştirmemişsin. Bir şeyler yedin mi?"

Gülerek başıyla boynumu ve çenemi birbirinden ayırdı. Dudakları çenemin altına gömülürken, "İnsanın aklında açlık falan kalmıyor ki," diye fısıldadı. Safça. "Neden?" diye sordum. Cevabı belli değil miydi sanki? "Aklımı başımdan aldın, Erva. Yeni bir ihtiyaç açtın bu bünyeye," dedi. "Sen olmadan giderilmiyor da meret. Ne çektim onca zaman boyunca. Geçmek bilmedi."

Sanırım salona doğru gidiyorduk. Salon antreye göre daha aydınlıktı. Yüzü hâlâ loşta kalıyor olmasına rağmen şimdi daha rahat görebiliyordum. "Ne çektiğimi anlıyormuş birileri," dedim eskiye dem vururcasına. "O ihtiyaç hep vardı bende. Giderilemiyordu bir türlü, o ayrı konu."

Koltuğa bırakıldım. Beni boylu boyunca uzanır gibi yatırmıştı. Kendisi ise tepemde dikiliyordu. "Eğer hissettiklerini bilseydim, kendimi sana seve seve adardım," dedi ve üstüne serserice gülümsedi. Saçlarımı geriye atıp doğruldum. Dirseklerimin üzerinde durarak, "Adardın demek?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Şu an yaptığım bu değil mi?" dedi net bir şekilde.

Yanıma, koltuğun sırt kısmının olduğu tarafa geçerek uzandı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, dirseklerimi serbest bırakıp beni kendine çekti. Başımı göğsüne yatırdı, saçlarımı beni üzerine yatırdığı koluna doğru sererken derin bir nefes aldı.

"Şimdi oldu işte," dedi. "Tüm ihtiyacım olan buydu, şu *zavallı yüreğ*. sana doysun biraz."

Biri, birazdan kenardan çıkıp *uyan* diyecek diye çok korkuyordum. Rüya gibiydim.

Koynuna sokuldum ve göğsünde nefes alırken kolumu beline doladım. Ko lumun iç yüzeyi soğuk, ağır bir metale temas etti. Ne olduğunu anlamak için gibi elimi uzattım. Lâkin metali tam kavrayabilmiş değilken eli elimin üzerine kapandı.

Elimi oradan çekerken ağır metalin bir silah olduğunu fark ettim. Onu ora dan alarak uzaklaştırdı. "Bunu," dedi ve üzerimden uzandı. "Kenara koyalım." Arkamda kalan sehpanın üstüne bıraktı.

Boynu, ağırlığı nedeniyle koltuğa yapıştığım için dudaklarıma değiyordu. Dudaklarımın hemen önünde âdemelması vardı.

Kollarımı ensesine doladım, henüz geri çekilmeye çalışmamışken, koltuktan tutunduğum yerden destek alarak hafifçe havalandım ve dudaklarımı âdemelmasının kemikli şişkinliğine bastırdım. Dudaklarının altında yutkunduğunu hissettim. "Artık çocukluğunu biliyorum, Doru," dedim fısıltıyla. "Ve seni sanki çok sevmiyormuşum gibi daha fazla seviyorum."

Duyduklarıyla durdu ve bir süre hiç hareket etmeden sakinleşmeye çalıştı. Ellerim ensesini, omzunu ve başının arkasındaki kısa saçları sevdi. Asker tıraşı yeni olduğundan saçları oldukça sertti ve avuçlarıma batıyordu. Boynunu ve yanını tekrar öptüm. "Baban seni nasıl bulduğunu anlattı. Senden önce ondan linledim diye kızma bana. Dayanamadım, sordum. Yetimhaneyi de biliyorum, öncesini de. Adın Ali'ymiş. Benim Doru'm olmadan önce sana Ali diyorlarmış."

Üzerimde doğruldu. Kollarım boynunda asılı olduğundan beni de berabeinde kaldırdı. Eliyle sırtımı desteklerken koltukta oturur vaziyete geçti ve ben de bacaklarının arasına yan bir şekilde oturdum. Dikkatle yüzüme bakıyordu.

Gözlerim artık loş karanlığa alışmıştı ve tüm ifadesini net bir şekilde seçebiliyordum.

Kaşlarının arasını acıyla çatarken, "Başka ne öğrendin?" diye sordu. Sözlerimin altında daha fazlasının olduğunu anlamıştı. Başını sallayıp, "Ya da boş ver. Anlatma ne bildiğini," diye söylendi. Yüzü buz gibi bir ifadeye bürünürken. "Ali falan değildim ben. Kimliğe bile geçmemiş değersiz bir adın ne hükmü olur ki?" dedi.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Seni sen yapan her şeyin bende hükmü var," dedim. Gözlerinin içine bakarak benim için ne kadar değerli olduğunu, onun kimsesiz yanını da şimdiki Doru'yu yapan tüm hallerini de sevdiğimi söyledim.

İnsan en sevmediği yanına bile *bana ait değil* diyebilir miydi? Bizi biz yapan tüm hallerimizken beni ben yapan da oydu. Bütünüyle oydu.

"Hemsaye ne demek biliyor musun?" diye sordum hiç alakası yokken. O da öyle bulmuş olacak ki söylediğimi, kaşının birini kaldırdı.

Güldüm ve avuçlarımın içleriyle sakallarını, yanaklarını sevdim. "Gölgesi bir olan demek. Aynı yere düşen, yan yana yürüyen, birbirine komşu olan..."

Onu ikna etmeye çalışmıyordum. Öyle olduğunu vurguluyordum.

"Sen yokken yine kitaplara gömüldüm. Sensiz nasıl bir yerde olduğumu anla diye önce o yerden bahsedeyim istersen," dedim, yüzü yumuşadı. İfadesi bildiğim, sevdiğim Doru oldu.

Yüzünün yanlarını sevmeye devam ederek, "Tüm şarkıların seni anlattığı, tüm şiirlerin seni konuştuğu, tüm vedaların bana seni hatırlattığı bir yerdeydim ben."

Dudak kıvrımları yükseldi. Aynı tebessümü kendi dudaklarıma yerleştirdim.

"İki insanın gölgesi bir olunca böyle olurmuş," diye fısıldadım. Soluğumu yüzüne bırakırken aynısını o da yaptı. Bakışları dudaklarıma inerken, "Yoktun ama yanımdaydın, Doru," dedim.

Sözüme karşılık dudağımın yanını öptü sabredemiyormuşçasına. Sonra yanağımı, öncekine nazaran daha uzun uzun öptü. Dili üstdudağımı okşadı. "Her şeyinle, tüm hallerinle. Ben şu anki seni değil, sen olan her şeyi, sana dair her şeyi seviyorum," deyince gülümsemesi genişledi. Gülerken titreyen dudağını öptüm.

Aramızda duran elimi alıp kalbimin üzerine kapattım.

Yanağım gülmekten yükselirken, sakallarını gülümseyen yanağıma sürttü bundan keyif almışçasına. "Çiçekler açtı şurası," dedim gülüşlerim sesli kıkırtılara dönüşürken.

"Sen geldin ya, şimdi o şiirler birlikte okunur, kimsesiz çalınan şarkılar birlikte dinlenir, vedalar değil kavuşmalar yaşanır..."

Susturdu beni. Kollarını omzuma dolayıp beni çekti ve göğsüne hapsetti. Onun için bir sıkımlık canım vardı ama o hem kırmaktan korkar gibi hem de içine sokmak ister gibi tutuyordu.

"Doğru anlamış mıyım?" dedi saçlarımın arasında gömüldüğü yerden. "Ben yüreğimi sana bağlamışken, ne kadar uzakta olursan ol tüm yolların, tüm yollarım kördüğüm birbirine. Bundan sonra sen bana, ben sana hemsaye..."

Başımı salladım gülerek. "Anlamışsınız üsteğmenim."

"Bak ya," dedi ve güldü. Niye öyle dediğini biliyordum. Üsteğmen diye seslenmemden hâlâ hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyordu.

"Ağız alışkanlığı benimki. Ama ben sen yokken bir karar daha aldım. Sana bir daha üsteğmenim de demeyeceğim."

Üzerine çok düşünmüştüm. Doru muhtemelen Kalender Yazgan'ın rütbesi olduğu için, en azından sevdiği kadının ona öyle seslenmesini istemiyordu.

Kesin bununla ilgili de bir travması vardı. Üstelemeyecektim ya da sormaya caktım. İstemiyorsa demezdim. Ve bir gün isterse kendi anlatırdı.

"Senin üsteğmenim demen çok başka," dedi iç çekerek. Nefesi boynumun yanlarına döküldü. "Sevdiğim kadından duymak farklı. Sanırım buna katlana bilirim."

Kollarını omzumdan çözüp ayrıldı. Yüzümü yüzünün karşısına alırken, "Ben bir duş alayım, Erva," dedi. "Hem yorgunluğum gitsin hem de kesin yo lun kokusu üzerime sinmiştir." Kamuflajının üst kısmını tutup başını da eğerek burnuna yaklaştırdı. Koklayacakken ben de yaklaştım. Ondan önce kokusunu içime çektim.

Başımı salladım olumsuz anlamda. "Mis gibi kokuyorsun. Ama dinlenmek için al tabii." Kocaman güldü. Yüzüm avuçlarının arasını doldurdu. Bir kez daha öptü dudaklarımı. "Sen nasıl bir şeysin böyle?"

Kendiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. "Yemek falan hazırlama. Ben duşa girince duramazsın sen şimdi."

"Kahve?" diye sordum kaşlarımı oynatarak. Şu halimle gözüne çok sevimli görünmüş olmalıyım ki sırıtmamak için dişlerini dudaklarının kenarlarına geçirdi.

"Çay yap sen bu defa. Beni kahveye alıştırdın, çayı unuttuk. Senin de benim sevdiklerime alışman gerek."

"Alışırız," dedim omuz kırarak.

"Erva," dedi ve duraksadı. "Annemlere de haber versene döndüğümü. İlk ana geldim, yanlarına uğrayamadım."

Başımı salladım. "Önceden de onlara ben istihbarat sağlıyordum, şimdi de. Değişen pek bir şey olmadı. Hallederim şimdi."

Gözlerinin kenarı gülerken kırıştı. "Vereceğin istihbaratı da seni de," dedi dişlerinin arasından. Kaşımı kaldırdım. Dudaklarıma indirdi bakışlarını. "Yerim," dedi. Eğilip hiç doyamıyormuş gibi son kez öptü.

Yanımdan uzaklaşırken, babasından daha haberi olmadığını hatırladım. Şimdi değil ama duştan çıktıktan sonra o konuyu da açacaktım.

Banyonun kapısı kapandı.

Mutfağa geçtim ve ısıtıcıyı suyla doldurup altını açtım.

Bir şey hazırlamamı istememişti ancak evde portakallı keklerden vardı. Belki çayın yanında atıştırmak isterdi. Mutfaktan bahçeye çıktım. Evimin mutfak kapısı genellikle kilitli olurdu ama bu sefer değildi. Son bir haftadır Kahve'yi evime alıştırmıştım. Onu mutfaktan içeriye alıyordum. Bazı geceler benimle yatağımda uyuyordu ve onu ev köpeği gibi yıkıyordum. Doru belki bunu duyunca kızacaktı ama yapacak bir şey yoktu. O artık benim köpeğimdi. İleride Doru'yu ikna etmeyi planlıyordum.

Mutfağımın ışığı açıktı. Dolaba doğru ilerledim ve geniş bir tabak hazırladım. Kekleri tabağa koydum. Peçeteyle tabağın üzerini örtüp kalan keki tekrar dolaba kaldırdım.

Evden çıkmaya hazırlanırken kapımın çalındığını duydum.

Kolumdaki saati kontrol ettim. Saat lojman misafirlikleri için geç sayılmazdı.

Ben kapıya gidene kadar ısrarla çalan zil sesi kesildi.

Kapının önü boştu. Kimse yoktu. Bahçemin kulübeme yakın, uzak köşesinde bir telefonun ışığı yanıp sönüyordu. Zil sesi az da olsa olduğum yere ulaşıyordu. O benim telefonumdu. Doru gelince heyecanla bahçeye fırlatmış ve unutmuştum. *Ne aptallık ama!*

Telefonuma doğru ilerledim. İlk adımımdan sonra dışarının sessizliğine havlama sesleri karıştı.

Durmadan, duraksamadan yürümeye devam ederken, akşamın karanlığından sıyrılarak çalıların arasından Kahve fırladı, önüme atıldı. Beni durdurmak ister gibi değil de benimle yürümek ister gibiydi. Neden bilmiyorum ama bu beni rahatlattı. Ağır adımlarımı hızlandırıp kapanmadan önce telefonuma varabildim.

Biri aramıyordu. Ekranda kurulu bir saatin kocaman işareti yanıp sönüyordu. Alarmdı bu ama zil sesimle çalıyordu. Benim alarmım asla böyle çalmazdı.

İçim titrerken etrafıma bakınarak eğildim ve telefonu elime aldım. O an altında duran başka bir şey açığa çıktı. Katlı bir zarf.

Kahve havlamaya devam ediyordu. Zarfı da yerden alıp doğruldum. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Nişan günümüzde Ceylin'in gönderdiği notu nasıl unutabilirdim? *Bu da onlardan biriyse...*

Daha fazla dışarıda kalmak istemediğim için önce evime doğru koştum. İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra mutfaktan keki alarak Doru'nun evine geçtim.

Bu defa geçtiğim tüm kapıları ardımdan kilitlemiştim. Doru'nun mutfağında nefes alıp verdim. Kalbim deli gibi atıyordu. Kahvenin hâlâ dışarıdan sesi geliyordu. Onu da içeriye almak konusunda kararsızdım. Bunu düşünürken Doru seslendi.

"Erva!"

"Çıktın mı sevgilim?" Dışarıda yaşadığım anlık paniği hâlâ üzerimden atabilmiş değildim.

"Çıktım da bir sorun mu var?" diye sorunca, "Yok," dedim rahatlamaya çalışarak. "Giyin, gel hadi."

Ona olanı anlatacaktım elbette. Sadece duştan yeni çıkmışken panikletmek istemiyordum.

Aklım Kahve'de kalmıştı. Elimdekileri tezgâhın üzerine bırakıp, "Doru," diyerek antreye ilerledim. Odasının kapısının önündeydi. Seslenince duraksayıp

benden tarafa dönmek durumunda kaldı. "Kahve havlıyor da. Onu bu defa içeriye alsak mı?"

"Neden ki?" diye sordu. Yüzünde sorusunun cevabını arar gibiydi.

"Özlemiştir belki seni. Gelsin bu defalık, ne olur."

"Erva," dedi kuşkulu bir ifadeyle ve bana doğru adımladı. "Ne oldu? Anla Nasıl da anlıyordu hemen.

"Onu alayım içeriye, anlatacağım. Sen de giyin olur mu?" O daha cev vermeden kapıyı açtım. Kahve hâlâ bıraktığım yerdeydi. Şükür ki öyleydi. Hı mi dizlerime vurarak, "Kahve!" diye seslendim. "Gel hemen buraya!"

Kahve atıldı ve hızla bana doğru koşmaya başladı.

Bacaklarımın yanından geçip içeriye girince kapıyı kapattım.

Birkaç dakika sonra Doru giyinmiş vaziyette mutfaktaydı. Saçlarını kurulamamıştı ve oradan akan damlalar üzerine aceleyle geçirilmiş gibi duran beyaz tişörtüne damlıyordu.

O masanın kenarından çektiği sandalyeye otururken ben de çayın altını yaktım. Bakışlarım onu takip ediyordu. Masanın üzerine bıraktığı sigara paketinden bir sigara çekip çıkarırken, "Anlatmayacak mısın?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. Önünde durup avuçlarımla yanağındaki ıslaklıkları kuruladım. "Havlu getireyim mi? Bu kadar telaş yapacak bir şey yoktu..."

"Yüzünün aldığı şekilden haberdar mısın sen?" diye sordu kaşı havalanırken. "Nasıl bıraktım seni, nasıl buldum?"

O kadar belli oluyor muydu? İyi görünmek için çok çabalamıştım.

"Erva," dedi adımı uzata uzata. "Konuşsana yavrum. Ne oldu?"

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Masanın üzerinde duran ama onun henüz fark etmediği telefonumu önüme çektim.

Sonra da zarfı.

"Eve gitmiştim," dedim gözlerimle masanın ortasında duran, üstü peçeteyle kapalı kek tabağını işaret ederek. "Aç değilim dedin ama açsındır diye-"

"Eee," dedi sabırsızca yerinde dikleşirken. Biraz öfkelenmişti sanki. Kaşları çatılınca, "Öyle bakarsan anlatamam ama. Seni düşündüğümden," dedim.

"Düşünme beni, Erva!" dedi tersler gibi. "Kapıdan adamları yolladık. İn cin dışarıda top oynuyor. Sen beni gecenin bu saatinde düşünme!"

Suçlu olduğumun farkındaydım. Dudağımın kenarını mahcup bir şekilde ısırdım. "Vallahi yapmayacaktım da-"

"Kesin öyledir," diyerek sözümü kesti. "Senin bu dik başlılığın çoğu zaman hoşuma gitse de arada delirtiyor beni. Anlat çabuk," dedi sigarasını dudaklarının arasına alarak. "Ne oldu anlat!"

"İşte keki almış geliyordum ki kapı çaldı. Ben de bizimkilerdir dedim. Malum saat lojman misafirlikleri için çok geç değil." Gözleri kısıldı. Dudağında

duran ve henüz yakmadığı sigaraya eline aldı. O böyle yapınca cidden konuşmuyordum.

"Doru," dedim ona doğru yaklaşarak. "Bir şey yok. Hemen belertme gözlerini bana."

"Anlat, anlat sen," dedi olanı tahmin etmiş gibi. "Sen anlat ben sonra belerteceğim gözlerimi." Sigarasını dudaklarının arasına tekrar sıkıştırdı ve yaktı. Sonra da dumanını yüzüme doğru üfledi. "Bakalım bunun altından da ne çıkacak!"

Oflayarak sandalyeme geri sindim. İyiden iyiye düşmüş omuzlarımla devam ettim. "İşte kapı çalınca gittim açmaya ama kimse yoktu."

"Açtın yani bir de!" diye patladı.

"Ya!" dedim onun çıktığı ses tonuyla aynı yerlerde dolaşarak. "Lojmanda yığınla adam var. Her köşeye dizdiniz. Kim ne yapacak bana burada!"

"Anlat, Erva," dedi iyice dumur olmuş gibi. "Kim ne yapacakmış! Fırat ile Şefa da boşuna bekliyordu götümüzün dibinde!"

"Pisleşme," dedim kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken.

"Ben birazdan pisleşeceğim, bu daha hiçbir şey," dedi her kelimesini vurgulayarak.

"Anlatmasa mıydım ya?" diyerek sesli düşündüm. Kolumu tuttu ve beni kendine çekti. "Her ne olursa olsun," dedi üzerine basa basa. "Bana anlatacaksın."

Gıcığına gitmek değil mi, "Emredersiniz üsteğmenim!" dedim gözlerimi aynı onunkiler gibi belirginleştirerek.

Sigarasını küllüğe söndürdü. Tuttuğu kolumu çekti. Yüzlerimiz eşitlenirken, ağzında kalan dumanı başını yana çevirip üfledi. "Sen böyle söyleyince rahatsız olmaktan çok tahrik oluyorum ben," dedi yüzünü bana çevirirken. "Eğer şunu söylemeye devam edersen asıl o zaman elimden kimse alamayacak seni, haberin olsun."

Hoşuna giden yanı tahrik olan yanı mıydı yani? Ani söyleminden sebep afallayarak kirpiklerimi kırpıştırdım. Tam şu anda aptal gibi göründüğüme emindim.

Yutkundum, "Bana diyorsun *beni baştan çıkarma* diye ama," dedim boğuk bir sesle. "Şu yaptığın-"

Altdudağı dişlerinden nasibini alırken gözleri yüzümde dolaştı. Bakışları dudaklarımda duraksarken bir öpüşmenin kıyısındayız sandım, sandığımla da kaldım. "Anlat!" dedi kolumu bırakıp geri çekilerek.

Buna ne denirdi şimdi? Yarım bırakmak değildi de neydi bu?

Yutkundum. Bir başka deyimle avucumu yaladım.

"İşte," dedim dağılmış halde. Nerede kalmıştım ki ben? İfadesini kontrol ettim. Hâlâ ciddiydi. Hiç mi etkilenmedin be adam şu halimden?

"Ha, ben sana kavuşmanın etkisiyle telefonumu bahçeye savurmuştum bir ara. Orada da unutmuşum meğer. O çalıyordu. Koştum, aldım tabii..." Kaşları çatıldı yine. Yüzüne bakmamaya çalıştım. Yoksa anlatamayacaktım. "Altından da zarf çıktı. O sıralarda Kahve de yanıma geldi. Havlıyordu."

Saçma sapan anlatmıştım ama anlamıştı sanırım. Uzandı ve masanın üzerinde duran zarfı aldı. Kenarlarından yırtıp açtı. "Kim arıyormuş?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Arama değilmiş. Alarmmış ama zil sesim ayarlıydı." Sandalyesini itip ayağa kalktı. Stresli bir yürüyüş eşliğinde mutfağın dar koridorunda içinden okumaya başladı. Her okuduğu cümleyle dişlerini sıkıyor gibiydi. Meraktan çatlayabilirdim.

Birkaç dakika sonra kâğıt avucunda top gibi buruşunca bitirdiğini anladım. "Doru," dedim sonunda dayanamayarak. "Bana da söyleyecek misin ne yazıyormuş?"

Okumak yerine sandalyesine oturdu ve kâğıdı önüme bıraktı. Merakla elime aldım ve okumaya başladım. Bu bir mektuptu.

"Erva Saraçoğlu'na...

Bu ilk ve son itirafımdır.

Ben, kimliği belirsiz, hayatta sadece güzel yürekli bir kız kardeşe sahip olan ve herkesin Mahmut dediği ama kim olduğu bilinmeyen biriyim.

Ve bu mektuptan sonra sahip olduğum her şeyi terk ediyorum. Gerçek olmayan adımı ve tek gerçeğim olan seni.

Sonbahar sabahıydı; gözlerine ve sesine vurulduğum an. O sabah, benden elleri kanla kaplı bir katil olmam istenmişti.

Benden babanı öldürmemi istediler!

Hayatta başka bir amacım yoktu ve bunu yapacaktım.

Fakat çıkmaz sokaktayken bile yok sandığım Tanrı beni buldu.

Ona dokunmamamın tek nedeni sendin. Bana gönderildiğini sandım ama yanıldım.

Ellerim kirli, kanlı, leş gibi. Seninle olmak artık imkânsız.

Şu ana kadar kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorum. Dün bir patlamada sayamadığım kadar çok çocuğun ölümüne sebep oldum. Onların katili olduğumu kimse bilmiyor. Bir tek sen. Ve bu bilgi bir işine yaramayacak.

Çünkü ben hayatımı tam bu noktada sonlandırıyorum.

Benimle gelmediğin o gün tersine yaşanmış olsaydı; bugün bambaşka olabilirdi.

Bu vedaya inat güzel yaşa, Erva. Beni barındırmayan bu dünyaya inat yaşa! Sevmek güzel şeymiş. Hiç sevilmeyen bana inat yaşa."

Mektubu nefesim kesilerek okudum. Sonuna yeni eklendiği belli olan bir not iliştirilmişti.

"Kardeşim sana yaşa demiş, sev demiş ama sen benden her şeyimi aldın Benim için hayatta tek önemli olan şey abimdi.

Abim ölurken seni düşünmüş ama beni unutmuş. Ancak ben onu hiç unutmadım. Giderse benden geriye bir şey kalmaz diye hiç düşünmemiş. Ben, ben değilim artık! Ben onun söylediklerini sana söylemeyeceğim.

Sev demiş; sevdiğini aldım, seveceğini aldım... Yıllarca yaptım bunu Sevdiğim bir o vardı sen aldın. Bana hiç yol bırakmadın.

Sırada yaşa kısmı kaldı.

Acı olmaya geliyorum. Acı olup gözünden akmaya, seni nefessiz bırakmaya geliyorum.

Sonunda bitiyor aciz yaşamın. Son buluyor..."

Mektubu bitirdiğimde, "Hiç isim kullanmamış," dedi Doru. "Öncekinde de böyle yapmıştı. Onu yargılayabilecek delil bırakmıyor. Mahmut'un kardeşi olduğu ispatlanamıyor," dedi dişlerinin arasından. Başım önde kalakaldım. O ise konuşmaya devam ediyordu. "Şu yazılanlarının tek bir delil unsuru oluşturan yanı yok. Rahat rahat yazıyor."

Benden tepki alamayınca telefonuna sarıldı. "Bizimkileri arayacağım. Bahçeye falan baksınlar. Belki bir şey bulurlar," dedi.

"Suratını asma," dedi kapıyı kapatırken. En son Mahir'i uğurlamıştık. "Sadece kuru tehditler bunlar. Kılına bile zarar veremez. Bundan sonra daha dikkatli olacağız ve bir an önce açığını bulacağız."

"O kadar kolay mı, Doru?" dedim antreden mutfağa geçerken. "Deli, kapımızın önüne not bırakıyor ya. Aklım almıyor, bunu nasıl yapabiliyor? Tüm kamera kayıtlarına bakıldı. İçeriye giren kimse yok. O zaman bu içeriden biri."

"Yarın bahçenin yakınına da takılacak. Patika yola takılana hâlâ bakamadılar. Belki oradan bir şeyler çıkar."

Nasıl da umutlu konuşuyordu. Bunu benim neşemi yerine getirmek için yaptığını biliyordum. Kahve, mutfağın bahçe kapısındaki eşiğin dibinde uyuyakalmıştı.

Ona doğru yürüdüm. Yanına bağdaş kurup oturdum. Tüylerini severken, "Çok havladı biliyor musun? Bence o gördü kim olduğunu. Uyarmaya çalışıyordu. Dili olsa da söylese keşke," dedim.

"Keşke," dedi Doru yanıma otururken. Ses tonu giderek düşüyordu. Onu da üzüyordum ama elimde değildi.

"Yemin ederim," dedim başımı ona çevirerek. "Okuduklarımdan hiç korkmadım. Hiç suçum yok, Doru." Nemlenen bakışlarımı gözlerine diktim. Artık her şey üzerime üzerime geliyordu. Doluydum ve taşmak üzereydim.

"Ben bilmiyordum ki onun beni sevdiğini. Bilseydim de değişmezdi, bu beni yine suçlu yapmazdı ama Ceylin'in neden anlamadığını bilmiyorum. Yıllardır benden o mektup yüzünden mi nefret etti? Abisi sev, yaşa dediği için mi?"

"Muhtemelen," dedi Doru. Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. "Ama en çok onunla kardeşini kurtarmaya gitmedin diye. Hoş, gitsen de kurtaramazdın ki. Yasin'in anlattığına göre sabaha karşı bulmuşlar cesedini uçurumun dibinde. Onun sana geliş saati okul çıkışı. Belki saatlerce bekledi orada. Bekledikçe bilendi, doldurdu kendini."

Ofladım. Yüzüme gelen saçları kenara itip başımı göğsünden yüzüne doğru kaldırdım.

Başını eğip yüzüme baktı.

"Hiç anlamadım biliyor musun?" dedim. *Neyi* dercesine kaşını kaldırınca devam ettim. "O hiç kötü bir arkadaş olmadı. Yalnızca son zamanlarda... Sana âşık olunca değişti Ceylin. Öncesinde bir sorunum olsa benden önce koşardı. Günlüğümde Hamza'yı yazdığım kısmı hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Hamza'nın dediğine göre onu benden almış. Ben bir şey hissetmiyordum elbette ama o sırf ihtimalinden dolayı onu kendine sevgili yapmış."

"Erva," dedi beni göğsünden kaldırıp omuzlarımı iki yanından kavrarken. Yüzümü yüzüne eşitledi. Gözlerimin içine bakarak, "O sadece iyi bir oyuncuydu. Anlamaman normal çünkü benim gibi bir adamı bile altı ay boyunca kandırdı bu kız. Sadece beni değil; Mahir'i, diğerlerini... aileni bile. Baban gibi bir adam bile kandı ona," dedi. Başımı salladım. Haklıydı. Herkesi kandırmıştı Ceylin. Sadece beni değildi.

"Bu yüzden," dedi yalandan da olsa gülümseyerek. "Benim güzel yüzlüm üzülmesin artık. Korkmuyorsun biliyorum. Korkma da. Ben varım burada. Sana söz, en kısa zamanda bitecek bu Ceylin sorunu. Onun adını bile işitmeyeceksin."

Başımı salladım.

"Hem," dedi bu defa sahici bir gülümsemeyle. "Ben sana bir hediye aldım."

"Hediye mi?" dedim onun gülümsemesini taklit ederek. "Neden ki?"

"Sebebi yok. Olması da gerekmiyor. Seni hediyelere boğmak istiyorum," dedi gözlerinin içi parıldayarak.

"Yaaa," dedim sırıtarak. Yüzünü avuçlarımın içine alırken, "Sen ne şahane bir adamsın!" Boynuna atıldım. O kahkahalarla gülerken, dudaklarıma denk düşen her yerini öptüm; yüzünü, yanağını, çenesini, boynunu, dudaklarını.

"Off off," dedi gülerek. "Alev aldık yine."

"Doru ya," dedim ondan uzaklaşırken. "Her şeye rağmen çok mutluyum."

"Ölürüm," dedi. Sonra elimi tutup beni de beraberinde ayağa kaldırdı. "Hadi gel." Beni yatak odasına götürürken, "Çok da önemli bir şey değil. Yolda bulabileceğim en iyi şey buydu," dedi.

Boşta olan elimde boynumdaki kolyeyi tutup sallandırdım. "Çok da önemli değil dediğin bu kolyeyi, ölene kadar çıkarmayacak bu kız. Haberin var mı senin?" diye sordum gözlerimi devirerek.

Güldü, ben de güldüm.

Elimi odanın ışığını açmak için bıraktı. Yatağının hemen ayakucunda bavulu duruyordu. Oraya yürüdü ve önüne çöküp fermuarını araladı. Kenarda durup onu izledim.

En üstte duran, bavulun en az yarısını kaplayan süslü, büyük bir paket çıkardı. Sonra ayağa kalkıp paketi bana uzattı. Bir anda vazgeçmiş gibi geri çekti. "Ama dur, ağır bu. Yatağa bırakayım öyle aç," dedi ve yatağa doğru adımladı.

Paketi yatağın alt ucuna bıraktı.

Ben de gidip hemen yanına kuruldum. Bacaklarımı da kalçalarımın altına aldım. Paketin önce mor renkli fiyongunu söktüm.

"Paketine kadar yeşil olmalıydı ama satıcıda yokmuş," dedi iç geçirerek. Her detayı bu kadar önemsediği için her seferinde ona daha da hayran oluyordum.

Parlak beyaz jelatini yırttım. Karton bir kutuyla karşılaştım.

"Ne ki bu?" dedim başımı paketi açmamı dört gözle bekleyen ve tepemde dikilmeye devam eden Doru'ya çevirerek.

"Sorma da aç," dedi gülerek.

"Emredersiniz üsteğ-" diyecek oldum ama kelimenin devamını yutup susmaya karar verdim.

Ne diyeceğimi anladı ve kahkahayı bastı. "Demek işe yarıyormuş."

"Yaramazdı da işte," diyerek omuz çektim. "Sen fazla tutucu çıkınca. Tahrik oluyorsun malum."

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Malum kaşı yine havadaydı. "O dilini ısırınm. Aç şu kutuyu artık."

Gülerek kutunun kapağını sonunda açmayı başardım. Doru da o sırada derin bir nefes koyuverdi. Beğenecek miyim diye beklemekten tuttuğu nefesti bu sanırım.

Kutunun içinde bir sürü şiir kitabı vardı.

En üstte Cemal Süreyya. Altında Özdemir Asaf. Onun altında Cahit Zarifoğlu, yalnızlığı en güzel anlatan adam Ahmet Haşim -çok severdim kendilerini-, Nazım Hikmet -Nazım'ın Piraye'sini anlatışına âşıktım ben-, Atilla İlhan -çocukluğumdan beri *Ben Sana Mecburum Bilemezsin* şakası yapanları dövmek istiyordum-, Turgut Uyar -*Göğe Bakma Durağı* ezberimdeydi ve bana hep Doru'yu hatırlatırdı-, Edip Cansever, Ahmet Arif... Daha birçokları.

Hepsini elime alıp tek tek incelerken Doru benden hediyesini beğenip beğenmediğime dair bir cevap bekliyordu.

Ona cevabı basit bir *beğendim* ile vermeyecektim. Ben cevap vermeyince, "Şiir seviyorsun diye," diyerek açıklama gereği duydu. "Belki bana okursun arada. Bir ömür, her geceye bir tane şiir. Yetmezse ömrümüze, yenilerini eklerim. O da yetmezse ben yazmayı öğrenirim belki."

Bu adam nasıl sevilmezdi? Ben bu adamı sevmez de ne yapardım?

Başım kitaplardan kalkmayınca ve yine bir şey demeyince sabırsızca yerinde kıpırdandı. "Beğenmediysen," dedi çatallı bir sesle. Ahmet Arif'in şiir kitabını aldım elime.

Yatağın diğer ucuna doğru kedi gibi adımladım ve dönüp yastığa başımı koyarak boylu boyunca uzandım. Bacaklarımı da birbirinin üzerine rahatça attım. Beni izliyordu. Kitabı yüz hizama kaldırdım. Sayfaları hızlı hızlı çevirerek dilimin ucundaki o dizeleri aradım. Ve buldum da.

Sesli bir şekilde, "Bir daha dünyaya gelsem aynı hayatı, daha ustaca ve korkusuz yaşarım. Ama bu sefer seni tanımakta gecikmem!" diye mırıldandım.

Kitabı yüzümden indirip göğsümün üzerine kapadım. Gözlerimi ona diktim. Hızla atan kalbimi hafifletmek için iç geçirdim. Göğsüm kitapla beraber havalanıp tekrar indi. "İlk işim bu olurdu, Doru," dedim. "Arar ve bulurdum seni. Bu defa gecikmezdim de. İster arsız de, ister garipse, umursamadan ilk gördüğüm yerde sarılırdım boynuna. *Kendine gel* derdim. *Ama önce bana! Ben, ömrünün geri kalanı! Aç gözlerini ve bak! Korkma da seversem diye. Sev çünkü ben seni çok seveceğim. En çok ben seveceğim. Seni sevmeyenlere inat, seni ölene kadar en çok ben seveceğim.*"

Dudakları aralandı bir şey söyleyecekmiş gibi. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Kızar gibi ismim döküldü dudaklarının arasından. Sonra gözlerini kaçırdı. "Kızım bir gün gerçekten öldüreceksin sen beni," dedi ve başını yana çevirdi. Yaşı gördüm. Ağlıyordu ve ben onu ilk kez ağlarken görüyordum. Kitabı yana atıp fırladım.

Yanına varıp yüzünü yavaşça yüzüme çevirdim ve avuçlarımı yanaklarının iki yanına yerleştirdim. Yatağın üzerinde olduğumdan ondan yukarıdaydım. Dudaklarım dudaklarına temas etti, ardından parmaklarım gözünden süzülen o yaşları sildi.

"Hediyeni çok sevdim. O kadar ki ömrüm boyunca sana bunları okumaya gönüllüyüm," dedim. Kalbimin sert çarpıntılarını hissetsin diye ona doğru yaklaştım. "Çok bekledim ben seni. Senden geleni beğenmemek ne mümkün?"

Yukarıda duran ben olmama rağmen yükselmek yerine, kolu enseme dolandı ve çekti. Dudakları dudaklarıma arsızca yapışırken dili ruhumu emdi. Ben de onunkini.

13. BÖLÜM
YUVASIZ KUŞLAR SIĞINAĞI

Avuçlarının arasında tuttuğu vişne çürüğü rengindeki porselen salata kasesini koyacak yer arıyordu.

Masanın etrafını bir tur döndü ve ağır olduğu belli olan büyük kâseyi tek eliyle alttan tutmayı başararak eğildi. Orta yerde duran iki çeşit yoğurtlu mezenin aralarını açarak ortalarına özenle yerleştirdi.

"Masanın uç köşelerine de bölelim sonra bu salatadan. Bu şekilde serviste sorun yaşarız."

Onu dinlediğimi belli etmek için başımı salladım ama asıl odağım kucağımda tuttuğum Asaf'ın dudaklarımla oynayan minik parmaklarındaydı. "Min- Minn," diyerek diğer eliyle saçlarımı çekiştirmeye çalışıyordu.

Minerva demeye çalışıyordu ama henüz tam olarak dillenmemiş ballı lokumum için bu oldukça uzun ve zor bir isimdi. Amacı dikkatimi çekmekti ama zaten dakikalardır ondan başka şeyle ilgilenmiyordum. Daha ne yapmamı bekliyor olabilirdi ki?

Parmaklarına dolanan saçlarımı çekmeye çalışırken, "Ne iyi oldu şöyle yaptığımız," dedi Gülru. Şimdi masaya dizdiği tabakların sağ tarafına vişne çürüğü rengindeki katlı servis peçetelerini yerleştiriyordu.

"Gümüş ne zaman gelecekti? Söylediğin gibi Dilde'ye haber verdim ben. Neslihan da gelecek bir saate kadar."

Akşam yemeğine hep beraber olacaktık. Fikir Gülru'dan çıkmıştı ve sabahın köründe herkesi organize etmişti.

"Bilmiyorum ki," diyerek başını televizyonun altındaki ünitede duran dijital saate çevirdi. Dudaklarını büktü. "Tatlıları o yapacaktı. Evde yapayım diye tutturdu. Ben de burada yap dedim. Kesin dinlemedi beni. Arasana," dediğinde Asaf ile yürüyüp odanın ortasına, krem rengi yumuşak halının üzerine bağdaş kurar gibi oturdum.

Asaf'ı da bacaklarımın arasına çektim ama o, oradan çıkmak için çabalıyordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp Gümüş'ü aradım. Sesini Gülru da duyabilsin diye dışarıya verdim.

"Nerede kaldın görünce?" Ona görünce falan demeye başlamış değildim. Yalnızca Gümüş'ün babasından dolayı morali bu aralar bozuktu ve ne zaman öyle desem istemsizce aklı dağılıyor, bir anlığına da olsa gülüyordu. Keyfini yerine getirmekti yani maksadım. "Asaf huysuz bugün. Ben çok yardımı edemiyorum. Gülru telaşe içerisinde."

"Ay," dedi Gümüş kendi telaşesini vurgularcasına. "Geliyorum, geliyorum da, Erva!" Adımı heyecanlı ve bağırarak söylemişti. Ağlıyor muydu? Sesi üzgün gibi değildi ve muhtemelen iyi bir haber almıştı. Eğer ağlıyorsa bu mutluluktan olmalıydı.

"Bir şey mi var, Gümüş?" diye sordum. Yoksa Dağhan babam ile mi ilgiliydi? "Babama..."

"Babam değil," dedi burnunu çekerken. Evet, bayağı ağlıyordu. "Gelince anlatırım. İyi bir şey sanırım."

"Peki, eşyaların fazlaysa yardıma geleyim mi?"

Güldü yine ağlamaklı bir şekilde. "Oğluşum yardım edecekmiş annesine. Çok bir şey yok zaten."

"Getir de ısırayım o oğluşunu."

Telefonu kapatıp arka cebime soktum. Asaf bir kalkar bir oturur vaziyette halının üzerinde yürümeye çalışıyordu.

"Gülru," dedim sessizce. Asaf'a baksın istiyordum ama bunu yaparken Asaf'ın da dikkatini dağıtmak istemiyordum. Asaf yürümekte biraz geç kalmıştı. Neredeyse on sekiz aylık olmuştu ama hâlâ tam olarak yürüyemiyordu. En azından annesinin elinden tutup yardım etmediği anlarda bunu kendi başına yapamıyordu. Ama şimdi adımlamaya çalışıyordu.

"Oğlum," dedi Gülru elindeki servisleri masanın kenarına bırakarak. Halının diğer ucuna heyecanla çömeldi. Asaf'ın yüzü ona dönüktü ve hâlâ ayakta dikiliyordu. "Annem sen adım mı atmaya çalışıyorsun?"

Asaf ellerini ağzına sokup bir bana bir annesine çevirdi küçük başını. Sıntıyordu. Gülme işini abartıp başını geriye atması ile dengesini sağlayamadı ve poposunun üzerine düşüverdi.

"Tam ısırmalık şu hali," dedim ona doğru emekler gibi halının üzerinde ilerlerken. "Teyzem, balım, sen kendi başına adım mı atıyorsun artık?"

Asaf, annesi de ben de gülüyor olmamıza rağmen önce yüzünü sallandırdı sonra ağlayacakmış gibi altdudağını. Ağlamak için sebep olmamasına rağmen bu aralar huysuzluğu üzerindeydi. Benden önce Gülru uzanıp onu kucağına aldı. Havaya kaldırırken, "Uykun mu var annem?" diye sordu. "Ama şimdi uyursan akşam yatamazsın."

"Bırak, yatmasın o zaman," dedim gönüllü gibi. "Ben bakarım. Şimdi yatır gitsin."

"Akşam durmaz ama," diyerek kararsızca nefes verdi Gülru. Gözleri masada dolandı. "Biraz daha dursun o zaman. Sonra bakarız. Ben şu masayı halledeyim. Bizimkiler gelir birazdan. Kızlar da nerede kaldı canım!" diye söylenerek eğilip ağlamaklı oğlunu kucağıma verdi. "Tatlı yapacaktı sözde Gümüş. İyi ki bunların sözüne güvenip sütlaç yapmaktan vazgeçmedim. Dilde de haşhaşlı böreğinden yapıyordu hani?"

"Kahve içecektik bir de," dedim. Sabahtan beri Gülru'ya yardım edeceğim, Asaf'a bakacağım diye canım çıkmış, bir kahve bile içememiştim. Saat akşam beşe geliyordu. Bu benim için kahvesiz gün anlamında rekor sayılırdı. "Dilde güzel fal bakıyormuş, biliyor musun?" dedim Asaf'ın kısa, koyu kumral saçlarına sakinleşsin diye öpücükler kondururken.

Gülru çatal bıçakları eline tekrar alıp peçetelerin üzerine dizmeye devam ederken, "Vallahi onu bunu bilmem ama Gümüş telefonda neden o kadar mutluydu merak ettim şimdi. Hamile olmasın sakın?" diye sordu.

Bilmem dercesine dudak büktüm. Kadir ile bir çocuk daha yapmak istediklerini biliyordum. Doru'nun bir kardeşi olsa ne güzel olurdu. "Olsun artık bence. Çocuk istiyorlar hem. Doru'yla da yaşları fazla açılmamış olur."

Başını salladı. "Mahir'i de gaza getiriyorlar sürekli konuyu açarak. Ben biraz daha beklemek istiyorum biliyorsun," dedi ve masada hızlıca gözlerini dolaştırdı. "Ben gidip karnıyarıkları kontrol edeyim. Kokusu gelmeye başladı. Sen de şu Dilde'ye mesaj mı atıyorsun arıyor musun; bir sor bakalım nerede kalmış?"

Asaf'ın saçlarını okşamaya devam ederken, telefonumu tekrar çıkarıp mesaj yazmaya başladım. İki dakika sonra yazdığıma karşılık, *"Abimin kız arkadaşı varmış,"* diye bir yanıt geldi, anlayamadım. Oysaki ben ona nerede kaldığını sormuştum.

"Adı Rügeyya. Çok güzel. Kesin ciddi düşünüyorlar. Neden daha önce söylemedi ki bana? Ya evlenip giderse? Ben bu fikre kendimi nasıl hazırlayacağım şimdi?"

Kesin başkasına atacakken mesajı, bana yazmaya başlamıştı. Seri şekilde gelen mesajları yazdıklarına, kime yazdığına bakmadan devam ettiğinin göstergesiydi. *"Dilde,"* diye yazarak onu durdurmaya çalıştım ama devam etti.

"Lojmanda kalabilir miyim ki o zaman? Ben abime yanında kalmaya devam edeyim diyemem ki. Hem belki karısı istemez. Rügeyya iyi kız gibi ama..."

Bir anlığına mesajları duraksadı. Ardına, *"Erva!!!"* yazdı sonuna bolca ünlem ekleyerek. Fark etmişti galiba sonunda bana yazdığını.

"Kusura bakma ya. Ben seni arkadaşım sandım. Yanlışlıkla attığın mesaja tıkladım sanırım. Üstte olunca. En son onunla konuşuyordum..."

"Açıklama yapmana gerek yok. Canın sıkkın, anlamış oldum. Hadi, çık gel bir an önce. Gülru söyleniyor. Burada konuşalım."

"Tamam, görüşürüz." yazdıktan sonra çevrimdışı oldu.

Dilde, annesiz ve babasız bir kızdı. Hayattaki tek yakını abisi ve birkaç uzak akrabasıydı. Urfalı olduklarından ve orada yaşadıklarından, o uzak akrabaların ikisine de pek hayrı yoktu. Bildiğim kadarıyla anne ve babası yangında ölmüştü.

Urfa'daki bir ilkokulun temizlik personeliymiş Dilde'nin anne ve babası. Onlarla yirmi üç çocuk da o yangında seneler önce can vermiş. O zaman Fırat abi yirmi bir, Dilde de sekiz yaşındaymış.

Dilde'nin attığı mesajları okurken aklıma ilk bu ayrıntı gelmişti. Fırat onun abisinden çok babası gibiydi. Ona bir *bacım* diye seslenişi vardı, her defasında ta içinden döküyordu sanki. Ben bile etkileniyordum.

Hani demiştim ya *bizim lojman yuvasız kuşlar sığınağı gibi* diye. Cidden öyleydi. Fırat abilerin gelişiyle tam olmuştuk. Bazen düşünüyordum, çevremdeki askerlerin çoğu böyleydi. Belki de anne baba olmayınca yuva diye vatanı seçiyordun, aile olmayınca tüm milleti daha bir ailen sayıyordun. Koruyup, kollamak istiyordun.

Mesela Sefa abi...

Sefa abinin hayatta olan bir tek annesi vardı. Babası kalp krizinden vefat edince askere diye gidip bordo bereli olmaya karar vermiş. Amacı annesine bakabilmekmiş. Sonra girdiği sınavlardaki başarılarından dolayı, babamın ekibine seçilmiş diye biliyordum.

Fırat abiyle de daha ilk günden tanışmışlar ve birbirlerinin kardeşi gibi olmuşlar. Sefa abinin annesi de İzmir'de yaşıyordu ama Çiğli taraflarında müstakil bir evde oturuyordu. Sefa abi onu da lojmana getirmek istemesine rağmen, *"Tanıdığım, bildiğim yerler buralar. Ben yabancı yerde yapamam,"* deyip reddediyordu.

Ben hepsinin hikâyesini öğrenmiştim de bir Doru'nun, biricik sevgilimin hikâyesini tamamen bilmiyordum.

Kalender Yazgan'ın ortaya çıkışının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. O günden beri adamın ne sesi ne de soluğu çıkmıştı. Doru'ya babasının gelişini söyleyememiştim. En başından anlatmakken maksadım, Zerrin annenin *Doru'ya şimdilik söylemeyelim, annem de bilmesin* demesiyle sessiz kalmak durumunda kalmıştım.

Hem oğlunu hem annesini koruyordu. Ona hak vermeden edemiyordum. Öyle bir adam beni bile deliye çevirdiyse Doru'ya neler yaptırmazdı.

"Bab... ba..." diyerek ağlamaya başladı Asaf. Kucağımdan inmeye çalışıyordu. Onu da alıp ayağa kalktım. "Hadi gel, seninle kapıya çıkalım. Dilde ablaları karşılayalım," dedim. Kendiyle konuşulmasından aşırı hoşlanan bir çocuktu Asaf. Dolu dolu olan gözleri yaşları akıtmadan durdurunca yanağına kocaman, sesli bir öpücük kondurup onunla bahçeye çıktım.

Gülru mutfaktaydı ve karnıyarıkları tabaklıyordu.

Yemek saatini akşam yedi diye planlamıştık. Doru ve diğerleri sabah erkenden babamın yanına gitmişti. Rutin olan haftalık toplantılarını gerçekleştirecekler diye biliyordum. Ekstra bir şey yoktu yani.

Yanki hâlâ İzmir'deydi ve haftalar önce Doru ile olan kavgalarından ailemin haberi yoktu.

Yanki'nin teyzesi de İzmir'de, Karaburun taraflarında bir yerde yaşıyordu. Fakat o ailemin yanında kalmayı tercih ediyordu.

Doru, onun babamlarda kaldığını biliyordu ama ses çıkarmıyordu. Bu da Yanki'nin ailesiyle aile dostu olmamızdan sebepti. Kendi meselelerimiz yüzünden onların da etkilenmesini istemiyor olabilirdi.

Çıkıntılık yapıp sorun yaratmadığı sürece İzmir'de olması benim de çok umurumda olan bir şey değildi. Uzak dursun yeterdi. Belli ki aklını saçma sapan fikirlerle dolduran biri vardı. Kavganın olduğu gün havaya savurduğu tehditkâr sözlerinden anlamam hiç de zor olmamıştı.

Dilde, Gülruların evinin aşağısından bahçeye döndüğünde hemen arkasında eli kolu dolu, oğluyla Gümüş belirdi. Asaf'ı kucağımda zıplattım. "Bak işte, geliyorlar. Dorucuk da geliyor." Yanağını öptüm. Gümüş'ün *annesine yardım edecekmiş oğlum* dediği, Doru'nun oyuncaklarıydı. Arkasında kırmızı bir kamyonu ipe bağlamış çekiyordu. Oyuncak kamyonun arkası oyuncakla doluydu.

Gözlerimi kıstım, "Görünüşe bakılırsa Doru'nun oyuncaklarını seninle oynama planı var," dedim.

Asaf beni ne kadar anladı bilmiyorum; az önce keyfi kaçık olan halinin aksine tombul ellerini birbirine vurmaya başladı. Kucağımda zıplıyordu ve ben poposunu kolumun altında zor zapt ediyordum.

Şu hali çok tatlıydı. Kocaman sırıtır halde, "İyi akşamlar gençler," diye seslendim bizimkilere. "Gözümüz yollarda kaldı. Nerede kaldınız?"

"Herkes geldi mi sanki?" diye sordu Gümüş elindeki torbaları kapı eşiğine bırakıp ayakkabılarının bağcıklarını çözerken. "Neslihan nerede mesela? Aradım açmıyor telefonunu."

"Neslihan'ı Yasin bırakacak. Yani onunla gelecek diye biliyorum," dedim. Doru'dan bir saat önce aldığım havadisi söylüyordum.

"Ben tatlıları dünden biraz yapmıştım. Şekerpare yapma niyetim vardı, bugün yapsam şerbeti tutmazdı. Gülru Hanım'a söyle boşuna çemkirmesin şimdi bana. Çocuklar için supangleyi de şimdi iki dakikada yaparım." Torbalarını alıp içeriye geçti. Oğluna sesleniyordu. "Doru, içeriye gel oğlum. Hava bozacak gibi. Kamyonunla burada oynarsın."

Doru kamyonunu takur tukur içeriye çekip annesinin peşinden koşturdu.

Dilde ile aynı anda gökyüzüne baktık. Hava bulutluydu.

"Yağmaz ya," dedi Dilde iç çekerken. Aklı hâlâ mesajlaştığımız konudaydı kesin. İfadesinin düşüklüğünden bile anlaşılıyordu bu.

"Yağar bence," dedim dudak bükerek. "Dolduruyor hava şimdi. Bir anda bırakacak."

"Dün akşam çok serindi. Şaşırdım. Bu kadar hızlı bir giriş beklemiyordum," deyince gülümsedim.

"Sen Urfa'nın sabit havasına alışıksın tabii. Burada ne olacağı pek belli olmaz. Bir anda kış yaşanır bir anda yaz. Akşamları da artık soğuk olur. Deniz kenarı ya, çok esiyor."

Başını salladı. "Öyle. Sana kahve sözüm vardı," dedi mahcup bir şekilde. "Geç gelmek durumunda kaldım ama... yemekten önce yapsam, içer miyiz?"

"Fal da bakacaksan olur," dedim gülerek. Hem böylelikle keyfi de yerine gelir, kafası dağılırdı biraz.

"Olur, bakarım," diyerek ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Arka cebimde telefonum çalıyordu. Neslihan da patika yolu dönmüş bize doğru geliyordu. Ben onu Yasin'le gelecek sanıyordum ama yalnızdı.

Telefonumu cebimden çıkarırken Asaf'ı tek kolumla daha sıkı tutmaya çalıştım. Doru arıyordu. Telefonu kulağıma aldım, "Hoş geldin, Neslihan!" diye seslendim gözleri bende gülümseyen arkadaşıma.

Deri bir pantolon ve siyah dökümlü bir kazak giyiyordu. Oldukça güzel bir kızdı Neslihan. Masmavi gözleri, omuzlarında dalgalı, kumral saçları vardı. Fiziğine diyecek tek söz bulamıyordum. Boyu neredeyse Yasin'in boyuna yakındı. Bizim kızlar arasında en uzunu o oluyordu galiba. Ben ise en kısaları, minyonları. İç çektim.

Neslihan ile çok bir araya gelme fırsatımız olamasa da arkadaş olabilmeyi başarmıştık. İyi kızdı. Bazı insanların iyi olduğunu anlamak için çok muhabbet etmeye gerek görmüyordum. Yüzünden, mimiklerinden, gülümseyiş şeklinden bile anlaşılıyordu bu.

"Dağıldık yavrum biz. Yoldayım," diyen Doru'nun sesiyle, "Kızlar da geldi," dedim heyecanla. Bu akşam spontane gelişmişti ama hepimize iyi gelecekmiş gibi bir his vardı içimde. "Yemekler de neredeyse oldu. Birkaç küçük şey kaldı."

Neslihan yanıma yaklaşıp telefonla konuştuğumu fark etmişti. "Hoş bulduk," dedi sessizce ve uzanıp Asaf'ı kucağımdan aldı. "Ben içeriye götüreyim sen de rahat rahat konuş." Minnettarlıkla başımı salladım. Farkında değildim ama Asaf'ı taşıyacağım derken kolum uyuşmuştu. Kolumu açılsın diye ileri geri sallarken Neslihan da Asaf ile içeriye girdi.

"Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Doru.

Güldüm. Nedense şu konuşma gelecekten bir anmış gibi hissettirdi. Sanki evliydik ve o eve gelmeden önce bana alınacakları soruyordu. Muhtemel

gelecek anımda -çok klişe olacaktı ama- şöyle derdim: "Sen gel yeter. Çok özledim. Tüm gün yoktun."

Soluğunun hızlandığını ve sonrasında ahizede yoğunlaştığını işittim. Sesini sadece bana duyurmak ister bir tona ayarlayarak, "Yemekten sonra sana bir sürprizim olacak," diye fısıldadı.

"Neymiş?" diye sordum çocukça bir merakla. Sürpriz söylenmezdi ama sormadan edememiştim. "Bu aralar beni çok şımartıyorsunuz efendim."

Kahkaha attı. "Adı üstünde sürpriz," dedi gülerek. "Sabret biraz yavrum. Çok değil. Gün sabaha karışmadan öğreneceksin."

"Peki o zaman," dedim anlayışla. Lâkin içim hiç anlayışlı değildi. Burada olsa lafı ağzından almak için her şeyi yapacak haldeydim. "Çabuk gel."

"Yoldayım şimdi. Küçük bir işim var. Maksimum bir buçuk saat sonra oradayım.

"Annene mi uğrayacaksın?" diye sordum. Babasından sonra Doru her gün mutlaka, kısacık da olsa onu ziyaret ediyordu.

"Bu defa anneannem çağırdı. Atkı mı ne örmüş bana. Onu verecekmiş." Şu malum siyah atkı. Bitirmişti demek ki sonunda. O atkıya sonradan Yaren'in yardımının dokunduğunu öğrenmiştim. Narin Gülendam birkaç gün önce değişen hava şartlarından dolayı grip benzeri bir rahatsızlık geçirmişti. Hâlâ da atlatabilmiş değildi. Atkı yetişmeyecek diye düşünerek de devamını Yaren'e ördürtmüştü.

Bunu Gümüş'ten duymuştum. Ben üzerinde çalıştığım yeni proje sebebiyle birkaç gündür ziyaretlerine gidemiyordum.

Yaren'in, Doru'nun boynuna takacağı atkıyı ördüğünü düşününce çıldıracak gibi oluyordum. Anneannesinin atkının büyük kısmını ördüğünü bildiğimden de sesimi çıkaramıyordum. Doru'ya o atkıyı almayacaksın diyemezdim ki.

Zoraki bir gülümsemeyle. "Ne güzel," dedim. "Ben örgü bilmiyorum."

"Bana bir şey örmeni beklemiyorum zaten," dedi Doru gülerek. Keyfim hepten kaçtı. "Sen bana hediyeler alıp duruyorsun ama ben senin için daha hiçbir şey yapamadım. Buna üzülüyorum. Ama Yaren..." Tutamıyordum dilimi. Keyfini kaçırmak istemiyordum ama elimde değildi.

"Ne olmuş ona? Erva," dedi adımı vurgu yaparak. "Aşmadık mı bu konuyu?"

"Örgü biliyor. Atkıya o da yardım etmiş," dedim. Görmeyeceğini bilmeme rağmen huysuzca omzumu silktim.

Sırıttı ve ben gülüşünden salınan varla yok arası sesi işittim. Pis, bu halimden keyif mi alıyordu bir de? "Doru," dedim sitemle. "Takmazsın değil mi o atkıyı? Vallahi düşünmekten öleceğim. Onun parmaklarının değdiği şey senin tenine değerse..."

"Şşşt," diyerek beni sakinleştirilmeye çalıştı. "İstemiyorsan takmam. Kafana taktığın şeye bak, koynumun güvercini. Öldürüm lan ben sana. Bunu mu deri ediyorsun sen?"

Yine omzumu silktim. Bahçede turlamaya başladım. "Kek yapmayı biliyorum. Börek de. Sürekli yapıyor olmam da bu yüzden. Elimden ne geliyorsa işte. Telefi edecekse hemen mutfağa girerim senin için. Sana bir şeyleri diretmek değil maksadım ama..."

"Erva," dedi burnundan gülerek. "Kışın seninle ısıtacağım ben kendimi. Kollarını boynuma dolayınca atkıya ihtiyacım kalmayacak. Bedeninle örteceğim bedenimi. Sen de üşümeyi bırakırsın bu sayede. Telafi etmene gerek yok yani. Sen varken benim başka bir şeyle ısınmaya ihtiyacım yok. Ve..." dedi. Bir süre sessizlik oldu. Söylediklerleriyle kalbimi nasıl hızlandırdığını bilmiyordu. "Arabayı döndürdüm. Atkıyı almaya gitmiyorum. Sana geliyorum."

"Yaaa," dedim çocuk gibi heyecanlanarak. Daha hızlı adımladım bahçeyi. "Gerçekten mi?" Aklıma firar eden düşünceyle sesim düştü birden. "Anneanne bana kızmasın? Zaten çok sevmiyor gibi? Aramız..."

"Aranız düzelir. Konuşacağım ben onunla. Bu aklımdaydı-"

"Deme bir şey," diyerek böldüm onu. "Bir şey yaptığı yok. Benimki sadece his."

"Benim karım olacaksın sen. Anlasın artık bunu. Anlamadıysa anlasın, Erva. Konuşacağım," dedi itiraz kabul etmez bir tonlamayla. "Bahçede konuşuyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı göğe kaldırarak. "Nereden anladın?" Gök gürüldemeye başlamıştı. Muhtemelen sesini duyuyordu. Yağmur henüz yoktu.

"Hava serinledi. Üşüteceksin. İçeriye gir. Kesin incecik giyinmişsindir." Haklıydı. Üzerimde askılı, beyaz, dar bir tişört ve hâkî yeşili keten, bacaklarımı tam saran bir pantolon vardı.

"Bilemiyorum ama biraz takıntılı gibi geldi bana," dedi Dilde kahve fincanımı elinde çevirerek. "Sana fena takmış bu adam. Eskilerden biri sanki. Elinin biri kanca gibi ve senin eteğine geçmiş. Çekiyor sanki. Bırakacak gibi durmuyor. Adamın arkasında bir kadın var. Eğilmiş kulağına fısıldıyor." Ürpermiş gibi titredi. "Ah, biraz tedirgin etti bu görüntü beni. İyi niyetli değil bu kadın."

"Başka bir şey görmüyor musun?" diye sordu Neslihan hemen yanımdan. "Kızı korkutma böyle şeylerle."

"Vallahi," dedi bakışlarını fincandan kaldırarak. "Niyetim korkutmak değil. Zaten sallıyorum ben. Öyle bildiğimden değil. Şekilleri benzetiyorum."

"Hadi oradan," dedi Gülru inanmamış gibi. "Fincanı yaşıyorsun resmen. Az önce nasıl içinin ürperdiğini hepimiz gördük."

"Falcı değilim ben," dedi Dilde alınmış gibi. "Altıncı hissimin kuvvetli olduğunu abim hep söyler. Hissettiğim şey olur genelde."

"Sonunu nasıl görüyorsun?" diye sordum aklım fincanda kalmış gibi.

"O kadarını bilemem," dedi Dilde. "Bir de şey var," Eğilip yan koltuğumda oturan Dilde'nin elindeki fincanıma doğru yaklaştım. Oldukça temiz bir fincandı. Sadece birkaç yerinde telveden figür vardı. Onun aksine ben gördüklerimi bir şeye benzetemiyordum.

Serçeparmağıyla bir noktayı işaret etti. Anlamsızdı bana göre ama gözlerimi kısarak bir şeye benzetmeye çalıştım. Tam kapalı olmayan kalbe benziyordu sanki. "Üç," dedi gülerek. "Senin üç çocuğun olacak. Sayı kalp gibi çıkmış. Bu bir gönül davası ile alakalı. Yakında evleniyorsun. Belki üç aya falandır ama bu zamanla alakalı değil bence," dedi serçeparmağıyla sayının yanındaki başka, küçük bir figürü işaret ederken.

"Biberona benziyor şu. Bilmiyorum, belki uyduruyorumdur."

"Üç, güzel," dedi Gümüş gülerek. Eli karnına gitti. "Belki de benimle ilgili falandır o gördüğün. Erva'nın görümcesi oluyorum sonuçta."

Sesli güldüm. Benden önce Neslihan ve Gülru da fal baktırmıştı. Onların falında da kendine bir şeyler bulmuştu. Gözlerimi kıstım, "Sen bir şey mi söylemeye çalışıyorsun bize?" dedim sonunda dayanamayarak.

Gülru'yla ikisi çocuklarından sebep krem rengi halının üzerinde, yerde oturuyordu. Onlar oyuncakları ile oynarken eşlik ediyorlardı.

Gümüş elini yere koyup destek alarak ayağa kalktı. "Bakın," dedi diğer eli hâlâ karnındayken. "Emin değilim ama..."

Anlamıştım. Ağzım kocaman açılırken Gülru da ayağa fırladı. "Gerçek mi?" dedi hemen.

"Ay durun, daha bir şey demedim."

"Hamile misin?" diye sordu Neslihan gülerek.

"İki hafta," diyerek parmaklarıyla iki sayısını işaret etti Gümüş. "Tam iki hafta geciktim. Daha test yapamadım ama ne kadar düzenli regl olduğumu biliyorsunuz."

Yerimde duramayıp ben de ayağa kalktım. Ona gidecekken elini kaldırıp durdurdu beni. İlgiyle aşağıdan bize bakan oğlunu işaret etti. "Sarılmak falan yok. Eğer değilsem, birileri babasına yanlış haber taşımasın."

"Hamile misin anne?" diye sordu Doru aşağıdan. Zeki çocuktu tabii, çoktan anlamıştı.

"Değilim anneciğim," dedi Gümüş dudağının kenarını ısırarak. "Olsaydım diyordum, öylesine. Acaba oğlum mutlu olur muydu?"

Doru yerden kalkıp zıpladı. "Deli misin anneciğim! Tabii ki çok sevinirdim. Kız olsun ama tamam mı? Saçları da Erva gibi olsun," diyerek gülen gözlerle

bana baktı. Sonra koştu ve bacağımın birine sarıldı. Burada annesine sarılması gerekiyordu. Saçlarını dağıtırcasına sevdim.

"Olur," dedi Gümüş kocaman sırıtarak. Eli karnını okşarken, "Bizim gibi esmer aileden kumral çocuk nasıl çıkacaksa," diye söylendi.

Hepimiz aynı anda güldük.

On dakika sonra kızlarla kahve bardaklarını toparlayıp masanın eksiklerini kontrol ederken kapı çaldı. Neslihan'la mutfakta fincanları yıkıyordum.

Ellerim köpüklü olduğundan çok istememe rağmen kapıya önce koşamadım. Doru'nun geldiğine emindim çünkü.

"İlk ben mi geldim?" diyen Doru'nun neşeli sesi evin antresine dolduğunda, "Seninki," dedi Neslihan gülerek. "Hadi git sen. Ben gerisini hallederim."

Gözlerim Gümüş'ün borcamda kenara koyduğu şekerparelere kaydı. "Onları da tabağa alacaktım," dedim ellerimi kurularken.

"Ben hallederim," dedi bana gözlerini devirerek. O esnada Doru, "Erva nerede?" diye soruyordu.

"Buradayım, geliyorum," diyerek Neslihan'a minnettarlıkla başımı salladım ve içeriye koştum.

Antredeydi ve üzerindeki siyah deri ceketi çıkarıyordu. Ceketin üzeri hafif nemliydi. Yağmur mu başlamıştı? Hiç farkında değildim.

Gözleriyle beni baştan aşağıya süzerken, "Tam tahmin ettiğim gibi," dedi askılı bluzumu işaret ederek. "Söz dinlenmemiş." Kapıyı açan Gülru gülerek salona geçerken ben de omuzlarımı kaldırıp indirdim ve o ceketini vestiyere astıktan sonra boynuna atıldım. "Sen ısıtırsın diye kalın giyinmiyorum. Bilerek," diye fısıldadım.

Dudaklarını boynuma gömüp gürültülü bir şekilde orayı öpücüklere boğarken, epey uzamış sert sakallarını da tenime sürttü. Tüm bedenim anında ısındı. Isınmak bu kadar kolaydı.

"Olmaz böyle," diye homurdandı tenimin üzerine. Yüzünü yüzüme kaldırdı ama ayrılmadı benden. Kolları belimde sarılıyken ayak parmaklarımın üzerinde duruyordum. "Eve gidip sana hırka falan getireyim ben."

"Ev sıcak Doru," dedim evhamından ötürü gözlerimi devirerek. "Üşümüyorum ki."

"Birazdan kapıya çıkacağız," deyince duraksayıp yeşil gözlerine baktım. "Neden ki?"

"Sürpriz," dediğinde dudak kıvrımları hafifçe yükseldi. Şu mesele... Ben daha geç olur sanıyordum.

Kollarının arasından beni uzaklaşıp döndü ve kapıya yakın çıkardığı ayakkabılarını tekrar giymeye koyuldu. "Anahtar vardı değil mi sende?" diye sordum. Artık anahtarımı kapının önündeki saksılara saklamıyordum.

Başını salladı. "Geliyorum hemen," diyerek gitti.

"Telefonun çalıyor, Erva," diye seslendi mutfaktan Neslihan. Bulaşık yıkarken orada bırakmıştım. Mutfağa tekrar dönüp masanınım üzerinde duran telefonumu aldım. O da tatlıları geniş bir tabağa alıyordu.

Telefonumun ekranında Rüya Hoca'nın ismi vardı. Yarın, ek okul kayıtları sonlanacaktı ve bunun için üniversitede bir toplantı yapılacaktı. Ben öncesinde İstanbul'da olduğum için asistanlık görevime ondan sonra dönecektim. Acaba konu onunla mı ilgiliydi?

Merakla telefonumu açıp kulağıma götürdüm.

"Merhaba, Erva," diyen Rüya Hoca'nın sesiyle, "İyi akşamlar, Rüya Hoca'm," dedim. "Bir sorun yok değil mi?" Rüya Hoca beni doğum iznine çıktığından beri çok az aramıştı. Bunlar genelde öğlen vakti falandı. Saat onun araması için geç bir saatti.

"Erva," dedi bir şey söyleyecekmiş de bir türlü söylemiyormuş gibi. "Bunu yüz yüze değilken söyleyemezdim ama söylemek zorundayım."

"Hayırdır hocam? Sesiniz..." Korkmuş gibi çıkıyordu sesi. Onu bu denli tedirgin eden şey neydi?

"Bir hafta önce bir telefon aldım," dedi Rüya Hoca direkt konuya girerek. "Seninle ilgiliydi."

"Benimle mi ilgiliydi?" Derin bir nefes aldı. Ben de kendime bir sandalye çekip oturdum. Neslihan merakla yüzüme bakıyordu.

"Tehdit ediliyoruz, Erva. Ailem tehdit ediliyor."

"Nasıl?" Gözlerim kocaman açıldı.

"Başta umursamadım, Allah var. Ama iki gündür sıklaştı telefonlar. Emre'yi de arıyorlar şimdi. Bebeğimizle tehdit ediyorlar bizi."

"Ne diye?" diye sordum. Burnuma pis kokular geliyordu. İçim karanlık bir endişe hissiyle kaplandı.

"Seni işten çıkarmamla ilgili." Başımdan aşağıya kaynar sular boşaldı sanki. Yerimde sıçradım. Neslihan halimden bir şey olduğunu anlayıp bana doğru bir adım attı. "Üniversite senin yakınına ait, biliyorum. Direkt seni işten çıkaramam ama seninle konuşmak istedim."

Ağlayacakmış gibi çıkıyordu Rüya Hoca'nın sesi. Endişeden titriyordu resmen.

Çalıştığım üniversite Mahir'in babasına aitti, Yusuf Yargıcı'ya. Beni direkt o işten kovabilirdi. Lâkin bazı prosedürler vardı. Ben ancak uzmanlaştığım alana en uygun hoca ile çalışabilirdim üniversitede. O kişi de Rüya Hoca'ydı. Onunla çalışamıyorsam başkasıyla çalışmam da zor bir ihtimaldi.

Eğer illa o üniversitede çalışmak istiyorsam başa dönmek, farklı alanda uzmanlaşmak gerektirirdi bu. Dolayısıyla haklıydı Rüya Hoca. Benimle çalışmak istemezse ben ancak yarı yarıya kovulmuş sayılırdım.

"Ben yeni anne oldum biliyorsun. Çocuğum her şeyden ileri. Sana yalvarmaktan başka çarem yok. Eğer işten ayrılmazsan bebeğime..." Hıçkırıklara boğuldu. "Kanlı bebek kıyafetleri bırakıp duruyorlar kapıya. Korkuyorum, Derya. Nasıl bir belanın içindesin bilmiyorum ama beni ve ailemi bu işin içinden bir sen çıkarabilirsin. Yalvarırım ayrıl işten."

Hayatım ellerimin arasından alınırken durup izledim.

Ayrılıkla sınandım, sevdiğim adama acı verdim ve şimdi de işimi kaybettim. Sevdiğim insanlar tehdit edilirken nasıl kendimi suçlamazdım? Aldığım tehdit mesajları bizi tedirginlikle geçen bir yaşamın ortasına sürüklüyordu.

Her şey ama her şey beni mahvetmek içindi. Sırada ne vardı?

Bunu düşünürken Doru'nun elini tutan elim buz gibiydi. İfademi toplamaya çalışsam da çok başarılı olamıyordum. Mimiklerim gülümsemeye dönüşemeyecek kadar ruhsuz ve düşünceliydi. Doru elimden çekiştirip beni bahçeden geçirdi ve kulübeme doğru adımladı. Yüzüme pek bakmadığı ve öncesinde az da olsa rol yapabildiğim için şanslıydım.

Rüya Hoca'nın isteğini kabul etmiştim. Nasıl kabul etmezdim ki? Kadını korkutmuşlardı. Bu işin arkasında kim olduğunu o bilmese de ben çok iyi biliyordum; *Ceylin!*

"Neden kulübeye geldiğimizi merak ediyorsundur?" diye sordu Doru beni kapının önünde durdurarak. Gözlerim anında içeriden yayılan sarı küçük ışıklara takıldı. Pencerelere asılmıştı. Tam seçemiyordum ama... o bir koltuk muydu?

"Umarım kızmazsın. Kışın burada çok fazla zaman geçirdiğini biliyorum." diyerek kulübenin kapısını araladı. Diğer eli hâlâ elimdeydi, beni beraberinde içeriye çekerken dudaklarım şaşkınca aralandı. Aklım da olanlar da uçup gitti.

Şömineye benzeyen küçük, camdan, kenarları beyaz mermer bir yer ısıtıcısı kulübenin tam karşısına kurulmuştu. Camın içinde yapay odunlar vardı ve sanki gerçekten ateş yanıyormuş gibi bir görüntü sunuyordu. Hatta çıtırtıya benzer bir ses bile çıkarıyordu bu ısıtıcı. Çok güzeldi.

Isıtıcının iki yanında, iki beyaz tekli, üzeri açık yeşil pötikareli, koltuk duruyordu. Kulübemin iç alanı o kadar küçüktü ki bu şekilde koltuk falan sığdırmaya çalışmamıştım. Zaten sırf üşengeçliğimden bir ısıtıcı bile alamamış insandım ben. Yerde krem rengi *tedy* kumaş bir halı seriliydi. Yumuşacık görünüyordu.

Masam biraz daha büyük olan beyaz bir masa ile değiştirilmişti ve cam kenarına sıfıra sıfır yaslanmıştı. Bu da kulübenin içinde daha çok alan açmıştı.

Doru gözlerimin masamda dolaştığının farkında olarak, "Eskimişti seninki biraz. Hem bunun yanına bardak tutucusu da aldım. Kahven artık devrilmez

oraya buraya," diye mırıldandı. Nasıl da heveslı ve heyecanlıydı. Eğilip masanın yanlarına baktım. İki yanında da halka şeklinde bardak tutucu vardı. Şu bardağın içine geçirilerek konulanlardan.

Kahve makinem yerli yerindeydi. İçerisi sobadan sebep sımsıcaktı.

Elini bırakıp ona döndüm. Gözlerimin nemlendiğini görebiliyor muydu acaba? Beni ne kadar mutlu ettiğini...

Görmemişti ya da anlamamıştı çünkü cebine uzanıp bir kutu çıkarıyordu ben ona döndüğüm sırada. "Gönül isterdi ki sana bunu öncesinde vereyim. Ya da daha özel bir kutlamayla..."

Kutuyu açıp içindeki tektaşı gözlerimin önüne serdi.

"Her şeyimiz ters bir sıralamayla gidiyor gibi. Aklımı başımdan almışlığının da etkisi var tabii. Bunu ancak verebiliyorum. Ve ancak dile getirebiliyorum; benimle evlenir misin, koynumun güvercini?"

Bu bir evlenme teklifiydi! Bana evlenme teklifi ediyordu! Zaten evlenecek olmamıza rağmen bunu da eksik koymuyordu, beni mahrum bırakmamaya çalışıyordu...

Kalbim takla attı. Gözlerim nemlenerek irileşirken, "Beni bu kadar çok sevmene şaşırıyorum bazen," diye fısıldadım boğulan sesimle. "Kovuldum ama üzülemiyorum bile, Doru." Ona bunu söyleyememiştim ama zaten sesim belli belirsiz çıkmıştı. Muhtemelen anlamamıştı bile. "Öyle doğru anlarda tamamlıyorsun ki beni, bizi. Ben bir an önce seninle tam olmak için hayaller kurarken buluyorum kendimi." Nişan yüzüğü olan elimi kaldırdım. Yüzüğüm kulübenin ışığında parıldıyordu.

Ağlamamak işin direnirken dilimle dudaklarımı ıslattım. Dikkatle beni izliyordu.

"Soğuk bir metal ama şunu parmağıma taktığından beri yüreğim sıcacık benim. Diğer elimde yerini alacağı günü, karın olacağım günü iple çekiyorum. Cevabı çoktan verdim aslında ama bir kez daha... *evet.*"

Yüzük olan eliyle havadaki elimi yakalayıp beni kendine çekti. Parmağımdaki yüzüğe dudaklarını bastırıp öperken gülümsüyordu. Aralık dudaklarından dökülen sıcak soluğu tenimi ısıtıyordu.

"İki koltuk var, fark ettin mi?" diye sordu kirpiklerinin altından bakarak. Kutudan yüzüğü çıkarıp parmağıma, nişan yüzüğümün yanına taktı. Bir kez daha öperken parmaklarımın üzerini, "Beni de sık sık misafir edersin diye düşündüm," dedi parmağıyla, parmağımdaki yüzüğü döndürürken.

Güldüm. Bu huzurlu bir gülümsemeydi. Kovulmuştum ama şu an hiç umursamıyordum. Aklımı yine başımdan almayı başarmıştı Doru.

"Burası bir çalışma alanı. Ben seninle göreve gelmeyi teklif ediyor muyum hiç?"

Burnunu kırıştırarak güldü ve başını kaldırıp yüzüme baktı. "Aynı şey mi?" diye sordu. Beni beraberinde koltuğa doğru çekerek geri geri adımlamaya başladı. Oturdu ve beni de kucağına oturttu. Bacaklarım iki bacağının arasından sallanıyordu ve ben dizinin üzerinde oturuyordum şimdi.

"Fazla sıcak olmuş sanki burası," dediğimde, "O sobadan değil," dedi hemen. Hafifçe eğilip dudaklarını boynumun yanına bastırdı. Sesli bir şekilde kokumu içine çekerek öperken, "Sana duyduğum aşkın sıcaklığı bu. Seni de beni de yakıyor," diye mırıldandı.

Aralık dudaklarımdan öpücüklerinin ve sözlerinin sıcaklığı sebebiyle, ısrarlanmaya benzer zevk dolu bir mırıltı döküldü. Dudaklarını olduğu yerden uzaklaştırmamaya çalışarak hafifçe kalktım ve bacaklarımı iki yanına atarak kucağına tekrar oturdum. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

Maksadım yalnızca buydu. Yani ona sarılmak ve daha yakında olmak. Onu baştan çıkarmaya falan çalışmıyordum.

Lâkin onun kolları belimin etrafına öyle bir dolandı ki ben kolları arasında kayboluyorum sandım. Ufaldım ve küçücük kaldım. Yüzünü yüzüme kaldırdı. Dudaklarıma öpmek istiyor gibi bakıyordu. Evet, gözlerinde gördüğüm ezici bir üstünlükle sarılmış saf tutkuydu.

Dayanamaz gibi dudakları dudaklarımla buluştu. Adı fısıltıydı şimdi dudaklarımda. Benimki ise onun ağzının içinde boğuluyordu. Beni yiyip bitirmek ister gibi öpüyordu.

İçimde yükselen hisler şimdi farklı bir sebepten yakın olmak istiyordu ona. Alt bedenim kucağında kontrolüm dışında hareketlendi. Kocaman elleri kalçalarımı kavrarken, beni durdurmak ister gibi kalçalarımı sıktı. Fakat beni kendine bastırarak yaptı bunu.

"Erva," dedi boğuk, tutkulu bir sesle. "Düğünü bir an önce yapmak istediğimi söylesem," dedi. Durdu ve yutkundu. Sertçe, dudaklarımı parçalamak ister gibi öptü. "Seni benim yapmakta aceleci davranmak istediğimi... Ne dердin?" diye sordu ayrılırken nefes nefese.

Ellerine rağmen kucağında kıpırdandım. Bakışları aramıza inmek ister gibiydi ama sonra gözlerime sabitlendi.

Öpülmekten sızlayan dudaklarımı yalayarak rahatlatmaya çalıştım. Şişmişlerdi. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Dudak kıvrımları yükseldi. Elleri yaramaz kalçalarımı daha çok sıkarken, "Okulun yarı yıl tatiline girdiğinde. Bir yaz düğünü olmayacak belki ama sana en güzel kış düğününü yapsam..." Bana soruyordu. Ona artık çalıştığım bir okul olmadığını söylemek istiyordum, bunun bir engel olmadığını... Ama anı bozmayacaktım. Sonrayı bekleyebilirdi bu konu.

"O kadar beklemek istemiyor olabilirim," dedim omzumu silkerek. "Kış düğünlerini severim. Bunun için ne zaman olsun istiyorsan, tarihi ona göre belirleyebilir ve seçebilirsin. Babamla tarihi konuşmaya gideriz sonrasında."

Kaşını kaldırdı. Bu hareketi, tarih konusunda bu kadar rahat konuşuyor olmamaydı. Eğilip kalkan kaşını öptüm. Sertçe nefes verdi. O sırada o da dudaklarına denk gelen, çenemin altında bir noktayı öpüyordu.

Ellerini sakin duran kalçalarımdan çözüp omuzlarıma çıkardı.

Omzumdan koluma düşen hırkamın yakasını ve askılı bluzumun ipini tekrar eski yerine getirmek için parmağını taktı. Omzumun açıldığının şu ana kadar farkında bile değildim. Yukarıya çekmeden önce çıplak omzumu öptü. Sonra biraz daha aşağısını. Ve daha sonra göğsümün hemen üzerine denk düşen çıplak tenimi. Öptüğü yer titredi.

Orada oyalanan dudaklarını ayırmakta zorlanır halde anlamadığım bir şeyler mırıldandı. Elimin biri başının arkasını saçlarıyla birlikte kavrarken, dudaklarının nemini en çok o noktada hissediyordum. Tenim ağzından salınan nefes sesleri eşliğinde ıslanıyordu.

Kollarının arasında bu üç büyüleyici, yumuşak, sıcak öpücüğün etkisinde titrerken, yüzünün yanını sakallarıyla birlikte o noktaya sürttü. Müthiş bir histi. Bunu tarif etmem imkânsızdı.

Bakışları yüzüme çıkarken hâlâ orada soluk alıp veriyordu. "Beni mahvediyorsun," diye fısıldadı kalın, boğuk çıkan sesiyle. Çok garip gelecek ama şu söylediği şey, aşkını itiraf ediyor olsa bu kadar etkileyemezdi herhalde. Askıyı ve hırkayı yerine çekti. Beni örttüğünde üşüdüm.

Onun varlığını daima tenimin üzerinde istiyordum. Hâlâ başının arkasında duran elimin parmaklarını uzayan dalgalı saçlarının arasında dolaştırdım.

Eğildim ve bana tutkuyla bakan gözlerine bakarak dudaklarına yaklaştım.

"Çok kısa zamanda..." diye fısıldadım kısık çıkan titrek sesimle. Bahsedeceğim zaman ona âşık olduğum ilk anı kapsamıyordu. Onun bana geldiği ilk andan itibaren olan zaman zarfını kastediyordum. "Her şeyim oldun üsteğmen." Dudaklarımı dudaklarına sürttüm beni öpsün diye. Ağzını araladı. Soluğu birbirine kapalı dudaklarımı nemlendirdikten hemen sonra sıcak ağzı ikisini birden içine aldı.

İçine çeker gibi, uzun zamandır aç kalmış gibi, bana tapınır gibi ve ben en sevdiği yemekmişim gibi ilgiyle öperken ismim bu defa onun dudaklarının arsında bir fısıltıydı.

Dili ağzımın içine sarhoş eden tadını karıştırdığında kendimi kaybettim. İki kolumu da omuzlarına atıp ince siyah kazağının yün kumaşına tırnaklarımı geçirdim.

Dudaklarının arasından acı çekiyormuş gibi bir inilti döküldü. Doru ilk defa bana bu denli açılıyormuş gibi hissediyordum. Aramıza koyduğu

engellerin, kuralların biri bile yok gibiydi. Aklından tam şu anda ne geçirdiğini deli gibi merak ediyordum.

Öpüşleri bile farklıydı. Daha tutkulu, arzu dolu... Beni kalçalarımdan tutup kucağına iyice çekerken, sertleştiğini fark ettim. Sert şişkinliğinin üzerinde ileriye ve geriye doğru kıvrandım. Gözlerimin içine baktı koyulaşan yeşilleri.

Belimi kavislendirdim ve omuzlarını ellerimle sıkarken başımı geriye attım. Ağzımdan haz dolu bir inilti döküldü. Saçlarım sırtımdan onun kucağına doğru dökülüyor ve dizlerinin arasında dans ediyordu.

"Ahh," diye bir sesle sızlandığını işittim. Elleri kalçalarımı sıktı. Beni kendine bastırıp sabit tutmaya çalıştı. "Bu çok..." dedi çatallı çıkan sesiyle ama devamını getiremedi. Hemen sonra da hiç zorlanmadan, tek seferde ayağa kalktı. Bacaklarım beline dolanırken yüzümü ona eğdim ve dudaklarına kapandım. Bu defa ona tapınan bendim.

Anında karşılık verdi. Buna ne derseniz deyin. Ben sadece onun bana tanıdığı bu özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Çoğu zaman onu dilediğim gibi öpemiyordum. Sevdiğim adam muhafazakârdı çünkü. Lâkin tam şu anda...

Dudaklarımız birbirinden ayırırken gözlerimi açmakta zorlanır haldeydim. Aralamayı başardım. O ise benden beter haldeydi. Dağılmıştı sanki. Zor dayanıyor gibiydi. Sabredemiyormuşçasına iç çekerken, bacaklarımı belinden çözdü. Ona sürtünerek ayaklarımın üzerine indim.

Kollarım boynundan çözülürken tereddütlü sesiyle, "Bizi bekliyorlardı. Mahirler gelmiş olmalı," dedi. "Acıkmadın mı hâlâ?"

Saçlarım dağılmış halde yüzümün etrafındaydı. Ellerimle tutamları düzenlemeye çalışarak, "Çok acıktım," dedim.

Yüzüne bakamıyordum. Muhtemelen kızarmıştım. Çoğu zaman onun üstüne gidip, baştan çıkarmaya çalışan ben olmama rağmen bu defa farklıydı. Bu defa daha gerçekti. Beni o baştan çıkarmıştı. Elleriyle yapmıştı bunu. O başlatmıştı. Bir şeyler olacakken yarım kalmışız gibi hissediyordum. İçimde bu yarım kalmışlıktan sebep utanç duygusu vardı.

Elini çenemin altına uzatıp parmağıyla yukarıya kaldırdı yüzümü. Bakışlarımı anında kaçırdım. Normalde şu halim onu güldürürdü ama gülmüyordu. Bakmamama rağmen biliyordum.

"Ben senin gözümün içine cesurca bakmanı seviyorum. Cesur olmanı seviyorum. Bu halin ayrı güzel olsa da Kalender Yazgan'a kafa tutan cesur kadınımı görmek istiyorum karşımda."

Dudaklarım aralandı. Kaşlarım kalkarken, "Biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı burnundan soluk bırakarak. "Bugün çok şey oldu. Anlatacağım ama önce yemeğe gidelim," dedi. "Mahir gelecek yoksa buraya. Kulübe basmasını istemiyorum."

Başımı salladım. Dudaklarım hâlâ aralıktı. Parmağıyla vurarak çenemi kapattı. Sonra da güldü. Dudaklarımın üzerine küçük bir öpücük kondururken, "Düğünü bu kış yapıyoruz, Eirva," dedi. "Bunu ikimiz için yapmamız gerek artık. Bekleyecek hal kalmadı bende," diye ekledi. Yutkundum.

El ele Gülrulara doğru yürürken, "Nasıl hazırlayabildin kulübeyi?" diye sordum.

"Çocuklar yardım etti. Aslında sabahtan beri bu halde. Sen fark edemedin."

Yemekler biteli yarım saat oluyordu. Masadan toplanan boş tabakların yerini içki kadehlerimiz ve tatlılar almıştı. Tıka basa doyduğumdan kendi tatlı tabağımı Doru yesin diye onun önüne bıraktım.

Neslihan boşalan şarap şişelerinden birini yıkamış ve kurulamış olarak elinde sallar halde salona girdi. Yasin'in yanındaki sandalyesini çekip otururken bakışlarını fikir sahibine çevrildi. "Dilde, oyunu oynamak isteyen sendin. Sen başlamak ister misin?"

Dilde utançtan yanakları kızarırken karşısında oturan abisine baktı onay istercesine. Hepimizi tanıyor olmasına rağmen yaşça aramızdaki en genç olan olduğundan kalabalık ortamlardan utanıyor olabileceğini düşünüyordum.

Fırat abi başını sallayınca, sandalyesinden biraz kalkıp şişeye doğru uzandı ve tekrar yerine oturdu. Bu oyunu neden oynamak istediğini biliyordum.

Yemeğe başlamadan önce onunla biraz konuşmuştum. Rügeyya olayından çok etkilenmişti. Abisinin evlenince kendisini yalnız bırakacağından korkuyordu. Bu korkusu öyle gelip geçici bir şey de değil gibiydi. Her an ağlayacak bir hali vardı. Dolmuştu ve bir türlü boşalamıyordu. Ah, şu kimsesizlik. İçimi bu aralar çok acıtıyordu.

Şişeyi usulca çevirdi. Muhtemelen abisine denk getirmeye çalışıyordu. Şişenin ucu kime gelirse ona soru soracaktı.

Ne şanstır ki şişe tam istediği gibi abisini gösterdi. Bence bu Dilde'nin iyi niyetli, temiz kalpli bir kız olmasından kaynaklanıyordu. Gözlerim istemsizce Ender'e çevrildi. Fırat abinin yanında oturuyordu Ender. Yemek boyunca ara ara bakışları hep Dilde'nin üzerinde dolanmış durmuştu. Ender bu kızı gerçekten seviyordu.

"Abi," dedi Dilde sesini temizleyerek. Çekinceliydi biraz. Başı önündeydi, muhtemelen masanın altından elleriyle oynuyordu parmakları. "Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Fırat abi öksürdü. Önündeki çayı kendine doğru çekip bir yudum aldı. Bazılarımız alkol almak istemediğinden çay içiyordu. Ben de önümde duran kadehi bitirdikten sonra muhtemelen çaya geçecektim.

"Nereden çıktı ki bu soru şimdi?" diye sordu kaşları çatılırken. Dilde başını kaldırıp onun yüzüne çevirdi bakışlarını. "Öylesine," dedi iki omzunu da kaldırıp indirirken. "Evlenme gibi bir düşüncen varsa burada yaşamaya devam mı edeceksin? Lojmanda yani?"

"İki soru etti bu, Dilde," deyince araya girmek durumunda kaldım. "Fırat abi mızıkçılık etme de kızın sorusunu cevapla," dedim. Aslında mızıkçılığı biz ediyorduk.

Fırat abi tekrar sesini temizleyerek sandalyesine yaslandı. "Yani burada yaşarım sanırım. Evlenmeyi tabii ki istiyorum. Ben hâlâ bunu neden sorduğunu anlayamadım," diyerek kardeşine çevirdi bakışlarını.

Dilde sesi titrer halde, "Ben," dedi kendini göstererek. "Ben de seninle mi olacağım? Evleneceğin kişi istemese bile yanında tutar mıydın beni?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Yutkunamadım. Korkusunu çok iyi anlıyordum. Başımı yanımda oturan Doru'ya doğru çevirdim. Elim dizini tutuyordu masanın altından.

Ne oldu dercesine baktı yüzüme. Başımı iki yana sallayarak omzuna yaslandım. "Yok bir şey," diye fısıldadım belli belirsiz.

"Bacım akşam akşam nasıl sorular bunlar?" dedi Fırat abi. Sesi azarlar gibi değildi. Sadece merak etmişti. "Elbette yanımda olacaksın. Deli misin sen? Bunu sorman bile saçma. Seni istemeyecek kişinin alnını karışlarım ben hem."

"Bugün o yangının..." dedi içli içli Dilde. Başımı Doru'nun omzunun üzerinden kaldırıp Dilde'den tarafa baktım. Gözleri ıslanmıştı. Yutkunmakta zorlanarak, "Bugün annemle babamın ölüm günü de. Unuttun galiba," dedi. Yanaklarını havayla doldurup tek seferde kendini rahatlatmak ister gibi bıraktı. "Rügeyya geldi kapıya. Seni sordu. Birkaç broşür bıraktı. Ev falan vardı broşürlerde. Sevgili olduğunuzu biliyorum," dedi. Yanağına sızan yaşı sildi. Özür diler gibi gözlerini bizlerde dolaştırdı çekinceyle. Ağladığı içindi bu sanırım.

"Bana sevgili olduğunuzu demedin ama anladım ben. Saklıyorsan sebebi şeydir diye düşündüm-"

"Ne diye düşündün?" diye sordu Fırat abi masada ona doğru eğilerek. Sesi öfkeliydi. Ama bunun Dilde'ye olmadığını hepimiz anlamıştık.

Dilde bakışlarını abisine çevirip yanaklarına sızmaya devam eden yaşları sildi. Burnunu çekip duruyordu.

"Seni bırakırım mı sandın? O evleri ailesine bakıyor o. Ben de yardım ediyorum. Doğrusunu, en güvenlisini seçebilsin diye. Diyelim ki bizim için; seni bırakırım mı sandın, Dilde?"

Başını iki yana salladı. "Sandım, ne yalan söyleyeyim," dedi. Yanaklarındaki yaşlarla uğraşmayı bırakmıştı artık. Serbestçe akıyorlardı. "Annemle babamı hatırlamadın. Konusunu bile açmıyorsun artık. Evdeyken bir onunla telefonda konuşuyorsun. Bir şey diyorum beni duymuyorsun bazen. Fazlalık gibi hissettim abi."

Fırat abi de Ender de aynı anda ayağa kalktı. Hepimiz ne yapacaklar diye onlara bakarken, Ender kararsızlıkla tekrar oturdu yerine. Fırat abi kardeşinden yana yürüyüp onu omzundan tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Gel seninle konuşalım biraz," dedi. Onu kolunun altına alıp odadan çıkarırken sessizlik oldu. Doru sıkıntılı soluğunu ortaya bıraktı. "Deniz kenarındaydı bugün Fırat. Ailesinin mezarları Urfa'da diye oraya gitmek istedi. Dertleşti durdu. Saatlerce ağladı. Zor toparladık. O Dilde unutsun, onların hayaletleri ile yaşamasın diye bahsetmiyordu hiç."

Bu açıklamayı arkadaşı yanlış anlaşılmasın diye hepimize yapıyordu. Oysa biz zaten biliyorduk Fırat abinin nasıl bir adam olduğunu.

Önümdeki kadehi elime aldım. Kafama dikerken Doru'nun gözleri üzerimdeydi. Boşalmış kadehi masaya bırakıp başımı ona çevirdim. Sadece onun duyacağı şekilde, "Dilde de bugün ondan kötüydü demek," dedim. Olana nasıl üzüldüğümü fark etmiş olarak iç çekti. Beni çekip kolunun altına aldı. "Topla moralini. Böyle şeyler etrafımızda hep var. Üzülerek yardımcı olamayız onlara."

Ya sana kim yardımcı olacak Doru? Ne yaşadın? Ne yaşattı o adam sana?

"Oyuna dönelim," dedi Ender dalgın gözleri şişede dolaşırken. "Geldiklerinde bir de bizim yüzümüzden moralleri bozulmasın. Dilde daha çok genç. Hemen toparlar kendini," diyerek hevesle şişeye uzandı. "Oyun seviyordur değil mi?"

Dilde on sekiz yaşındaydı ama bize göre gençti tabii. Şu yaşında yaşamadığı acı kalmamıştı kızın. "Oynayalım," dedim yerimde dikleşerek. "Sever Dilde bu oyunu."

Doru'nun yandan bana bakarak gülümsediğini hissedebiliyordum.

Fırat abiler masaya döndüğünde Dilde'nin yüzü ağlamaktan kızarmıştı ama çok daha iyi görünüyordu. Ağlayıp rahatlamıştı ya sonunda, ben de rahatlamıştım. Çok kısa zamanda ben bu kızı kardeşim gibi sever olmuştum.

Fırat abi hepimizden özür dileyerek yerine geçerken aynısını Dilde de yaptı.

Biz oyuna çoktan başlamıştık. Kimse az önce olanları tekrar açmayınca Dilde'nin de neşesi yerine gelmişti. Masada saçma sapan sorular dönüyordu. Ender bana en sevdiğim aktörü sorunca, Doru ona kaşlarını çatarak bakmıştı. "Kimseyi sevmiyor Erva," diye yanıtlamıştı soruyu benim yerime.

Gülerek ona baktım. "Nedenmiş canım, Leonardo DiCaprio'nun gençlik hallerine hastayım bir kere ben. Tom Cruise da oldukça yakışıklıydı. Hâlâ da öyle bence," diye gıcığına gitmek ister gibi konuşunca, "Hastasın demek!" diyerek diğer kaşını da kaldırdı, sonunda da ikisinin arası derince bir çizgiyle çatıldı.

Başımı salladım. "Öyle," dedim.

Kolumu tutup hafifçe sıkarken dişlerinin arasından, "Göstereceğim ben sana hasta kimmiş," diyerek kulağıma fısıldadı. Nefesi kulağımı okşadı, saçlarımı titretti.

"Göster," diyerek omuz kırdım ve gülerek şişeyi elime aldım.

Neslihan'a soracaktım, "Nasıl tanıştınız siz ya? Kimse anlatmadı bunu," diye sordum. Gerçekten de bu konu hiç konuşulmamıştı.

Neslihan keyifle yaslandı sandalyesine. Gözleri yanında oturan Yasin'e kaçamak bir bakış atarken, Yasin başını salladı gülerek. Sanırım ondan sessizce onay almıştı.

"Yasin çok koştu peşimden," dedi Neslihan sırıtarak. "Biraz garip bir tanışma bu. Umarım garipsemezsiniz. Zira anlatacağım anıdaki kız benim ama hâlâ nasıl öyle davrandığım konusunda bir fikrim yok."

Öyle söyleyince meraklandım ve kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak dinlemeye başladım. Gülru ve Gümüş de benden farklı değildi. Erkekler ise hikâyeyi biliyormuş gibi umursamaz davranıyordu. Bilmeseler şaşardım.

"Biz barda tanıştık. Arkadaşımla gitmiştim. Hiç içmediğim kadar içmiş ve sarhoş olmuştum. Ailesel problemlerden dolayı," dedi alkol almasının nedenini açıklayarak. Normalde çok içmediğinin ben de farkındaydım.

"Sigara içmek için yalnız başıma dışarıya çıkmıştım. Yasin oradaydı. Çakmağı içeride unutmuştum ve geri dönüp almaya çok üşeniyordum. Yasin'i de içerken görünce çakmağını istedim. Vermek yerine kendisi yaktı. Sohbet muhabbet derken bayağı kaynaştık. Ben iki sigara falan içtim hatta. Lâkin hâlâ deli gibi sarhoştum."

"Asılmadı mı bu sana?" diye sordu Kadir.

"Kesin asılmıştır," dedi Mahir onaylamaz bir tavırla.

"İlginç ama asılmadı," dedi Neslihan. "Çapkınmış meğer de ben sonradan öğrendim." Gülerek devam etti anlatmaya. "Arkadaşım sıkılmış içeride. *Hadi Neslihan, gidiyoruz*, diyerek çıktı kapıya. Ben de tutturdum Yasin'de kalacağım diye."

"Ne?" dedim şaşırarak. Neslihan hiç bunu yapacak kız değildi. Tanımadığı birinin evinde kalmak! Şaşırmıştım.

"Vallahi hangi kafayla dedim ben de bilmiyorum. Yasin de dünden razı gibi reddetmedi beni."

"Ben o akşam Kadir abilerde kaldım," dedi Ender homurdanır gibi. Kadir aydınlanma yaşıyormuşçasına elini salladı. "O akşam, o akşam mı?"

"Ay durun," diyerek böldü onları Neslihan. "Konuşmayı nereye götürdünüz. Ben arkadaşımın ısrarlarına, gitme deyişlerine rağmen Yasin'e kalmaya gittim ama salonda falan yattım yani. Sabah da sarhoşluğum geçmiş halde uyandım. Nasıl bir utanç anlatamam. Kaçar gibi çıktım evinden. Bir de baktım askeri lojmandayım."

"Ben de arandım durdum tabii," diyerek araya girdi Yasin. "Evin altını üstüne getirdim, gitmişti. Nasıl etkilenmişim ama sormayın. İsmini bile bilmiyorum. Söylediyse bile hatırlamıyorum."

"Ee, sonra nasıl karşılaşınız tekrar?" diye sordum merakla. "Çok iyi hikâye ya."

"Ben bir özür mektubu yazdım," dedi Neslihan gururla kendini işaret ederek. Sonra da lojmanın kapısındaki askerlere verdim Yasin'e versinler diye."

"Gerçekten özür dilemek miydi maksadın?" diye sorarak güldü Gülru.

Olumsuz anlamda başını salladı Neslihan. "Çok etkilenmiştim, Gülru. Aklımdan çıkaramıyordum. Adını bile zorlana zorlana hatırladım. Lojmandaki askerlere evinin yerini falan tarif ettim de Yasin'in o Yasin olduğunu öyle buldular. Bu arada lojmanda kalan tam beş askerin adı Yasin'miş," deyince güldük.

"Ben de nota iliştirdiği telefon numarasını aradım tabii. Buluştuk dışarıda," dedi Yasin. "Öyle öyle derken bu haldeyiz," diyerek elini tuttu Neslihan'ın ve dudaklarına götürüp öptü. "Kısmetse de evleneceğiz."

Bunu biliyorduk zaten. Yasin'in evlenmeyi düşündüğü ilk kız Neslihan'dı.

Saat ilerlerken Doru çakırkeyifti. Diğerleri de öyleydi ama Doru sanki bir sebepten bilinçli olarak fazla içiyordu bu gece. Onu bu kadar sarhoş görüşüm bir elin parmaklarını geçmezdi. Nedense bunun Kalender Yazgan ile alakalı olduğunu düşünüyordum.

Gülru'nun oğlu Asaf uyanmıştı. Gece yarısındaydık artık. Küçük Doru salondaki koltukta uyuyordu. Annesi üzerine ince bir örtü örtmüştü. Asaf'ı tekrar uyutamayınca da onu oyalamak bana düştü.

Kucağıma oturtup, uykulu yüzüyle etrafı izleyen Asaf'ın saçlarını severken oyun boyunca ilk defa Doru'ya soru sorma şansı elde ettim.

Bir süre düşündüm. Geçmişi haricinde her şeyini biliyordum zaten. Bu yüzden uygun bir soru bulmak bayağı zamanımı aldı. Yüzüme beklentiyle bakarken dudaklarımı araladım. "Üsteğmenim," dedim. Bilerek üsteliyordum aslında. Rütbesinden nefret etmesini istemiyordum.

"İlk tanıştığımız akşam," dedim imayla bakarak. O akşam benim ailesinin evine misafir olduğum ilk andı. Ona vurulduğum, yağmurun yıkadığı bir sonbahar akşamıydı. "O gün albayın kızı olduğumu öğrenince bir yüzün düştü sanki senin. Öyle mi hissettim bilmiyorum. Öncesi iki kelam edip, güzel sesini benden esirgemezken bir suskunlaştın." Dudak kıvrımları yükseldi. Gülmek istiyor ama bastırıyordu. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordum dan diye. Aslında sorunun cevabı ortadaydı ama ben bunu ondan duymak istiyordum. Bunu ona daha önce hiç sormamıştım.

"Konuşmayı başlatıp o soruyu sana sorduğum için kendime lanet ettim," dedi Doru hiç duraksamadan. "Gülru'nun albayın kızının kuzeni olduğunu

biliyordum elbette ama gelecek kızın sen olduğunu bilmiyordum. Bilmiyorum, bağlantı kuramadım ya da bir anlığına reddettim belki de. Senden duyunca öyle olduğunu, bende bir kapı kapandı."

"Yalancı," diye söylendim bir fısıltı gibi. Beni mutlu etmek için söylüyordu bunu. Gözlerimi kıstım. Bir soru daha sormak istiyordum ama sıra bende değildi. Gülru oyunun kurallarını hiçe sayarak aklımdaki soruyu dillendirdi.

"Ceylin'le tanışmasaydın Erva ile olur muydu? Yani olacağı belli şu an zaten de o zaman başlar mıydı?"

Doru bakışlarını ona çevirdi, içini çekti. Masanın altından eli sahiplenir gibi bacağımı kavrarken gözleri gözlerimi buldu, "Yakıştıramazdım muhtemelen kendimi ona," dedi açıkça. "Ben Erva'nın hislerini öğrenmesem ona kendimi yakıştıramaz ve açılamazdım. Ne hissettiğimi fark edemezdim çünkü yan gözle bakma durumu yok bizde. Bunu en iyi Mahir bilir."

Mahir başını salladı. "Sana güvenim hep tamdı."

Doru *eyvallah* dercesine başını salladı. Aldığım cevap beni biraz kırmıştı. Babamın rütbesi yüzünden mi... Yani emanet durumu gerçekten bir engeldi aramızda.

"Ama..." Hâlâ bana bakıyordu. "Ben albayımın kızına kadere karşı gelemeyerek körkütük âşık oldum. Zaten ona meftun olmam gerekiyormuş. Döndüm dolaştım onda durdum. Öyle emanetmiş, yakıştıramamakmış falan duramıyormuş insanın karşısında. Açılırken falan zorlandım, Allah var. Hâlâ imkânsız geliyordu. Karşılaşabileceğim tüm zorluğa rağmen engel olamadım kendime. Sonunda da..." dedi eli bacağımı sıkarken. Konuşurken sarhoşluğundan dolayı dili biraz dolanıyordu. Şu hali öyle sevimliydi ki.

Yüzük olan elimi tutup kaldırdı ve öptü. "Bu kış evleniyoruz."

Gece boyunca bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Evlere gece iki gibi dağılmıştık. Neslihan benimle kalacağı için kendi evimdeydim.

Uykuya dalmak bir türlü mümkün olmuyordu. Ona alıştıktan sonra kendi evimde uyurken zorlanıyordum. Bir de konuşmamız gereken o konu vardı. Hâlâ havada asılıydı. Neslihan yatağında uyurken ben karanlık salonumda. pencere önündeki koltukta yağmurlu geceyi izliyordum. Kahvemi hazırlamıştım, uykumu kaçırır mı diye endişelenmiyordum. Saçlarımı topuzdan çözüp omuzlarıma bıraktım ve yağmur pencereleri şiddetle sarsarken ellerimle saçlarımı düzelttim.

Sehpada duran kahveme gözlerim takıldı, yarısı tükenmişti. Geri kalanını içemeyecektim. Derin bir nefes aldım, göğsüm sıkışırken endişeyle bıraktım. Bugün işimden ayrılmak zorunda kalmıştım. Acaba aynı şeyi çalıştığım araba firması için de yaparlar mı diye düşünmeden edemiyordum.

Ayağa kalkıp salondaki televizyon ünitesine ilerledim. Eğilip çekmeceyi açtım ve elimle yoklayarak sakladığım sigara paketini buldum. Aslında bu Doru'ya aitti. Burada unutmuştu, ben de çekmeceye atıp orada unutmuştum. Şimdi aklıma geliyordu. Bir çakmağım olmadığı için paketi alıp mutfağa gittim.

Işığı yakmadan ocağın altını yaktım. Sigaramı oradaki ateşle tutuşturup tekrar söndürdüm. Bahçenin kapısını sonuna kadar açarken bedenimi kapının ahşap kısmına yasladım.

Yağmur şiddetle yağıyor, havayı neme ve serinliğe boğuyordu. Hafif de bir sis vardı ve bu yağmurun hızla bindiriyor oluşundandı. Bahçe ışıkları dışında dışarıda ışık yanmadığından etraf karanlık ve sessizdi.

Üzerimdeki ipek, elbise şeklindeki gecelik yağmurla karışık rüzgârla havalanıyordu.

Yağmuru dinleyerek gözlerimi yumdum ve sigarayı içime çektim.

"Erva!"

Gözlerim aniden açıldı. Doru, bahçe kapısını hafifçe açmıştı ve elinde yarı içilmiş sigara ile bana bakıyordu. Muhtemelen öncesinde mutfakta sigarasını içiyordu ve benim kapımın sesini duyarak dışarı çıkmıştı. O da uyumamıştı.

Saklayacak bir şey yoktu. Zaten artık nadiren sigara içtiğimi biliyordu. Sadece moralim bozukken onunla karşılaşmak canımı sıktı.

"Doru," dedim kısık bir sesle. Parmaklarımın arasında sigarayı döndürdüm. "Uyumadın mı sen?" Beni, yani incecik kısa geceliğimi baştan aşağı süzerek, "Uyumadım," dedi. Sonra düzeltti. "Uyuyamadım. Sen yokken olmuyor."

Sigaramı üflerken havaya baktım ve küçük bir hesaplama yaptım. Sonra çıplak ayaklarımla yerimden fırladım. Anında sırılsıklam oldum. Ayaklarım da çimenlerin çamurundan nasibini almıştı. Boşuna hesap kitaptı işte benimki.

Yaptığıma şaşırmasına rağmen kenara çekilip beni içeriye aldı. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce elindeki sigarayı bahçeye salladı.

Saçlarımı ve üzerimdeki, gri ipek geceliği elimle silerek kurulamaya çalışırken titriyordum. Hava o kadar soğuk değildi ama yağmur anında içime işlemişti sanki.

Ve lanet olsun ki iç çamaşırı giymiyordum, bunun da yeni farkına varıyordum. Kollarımı utançla göğsümün üzerinde bağladım. Zira şu an uçları hiç olmadığı kadar belirgindi.

Karanlık mutfakta hızla nefes alarak beni izliyordu. Üzerine bir şey giymemişti. İri, kaslı göğsü loş karanlıkta net bir şekilde karşımdaydı.

Altında gri bir eşofman altı vardı ve lastiği kasıklarının hemen üzerindeydi. Kaslı karnındaki belli belirsiz kısa tüyler eşofmanının lastiğinin altına doğru uzanıp orada kayboluyordu.

Islak bacaklarımda ve üzerime yapışan gecelikte dolaştı gözleri.

"Sana giyecek bir şeyler getireyim," dedi. Yanımdan geçip gidecekken, "Gerek yok," dedim kolunu tutarak. Durdurdum onu. Omzu omzuma değdi. Başını yana atıp bana bakarken, "Gideceğim zaten birazdan. Neslihan erkenci olduğunu söyledi. Birkaç saate hava aydınlanınca uyanır. Beni burada görüp yanlış anlamasın," dedim.

Başını salladı.

"Sigaramı atmak zorunda kaldım. Bir sigara içimlik-"

"Olmaz," dedi Doru sert bir sesle. "Sigara kullanmıyorsun, Erva!" *Kullanmayacaksın* demekti bu. Uyarıydı. *İstemiyorum* diyordu. Ona döndüm.

"Canım sıkkın bugün. Ondan da uyuyamadım. Bir tane," dedim gözlerinin içine bakarak. "Söz bir daha içmeyeceğim."

"İnanayım mı?" dedi kaşını kaldırarak. Koyulaşan yeşil gözleriyle beni süzdü. Ona yaslanmıştım farkında olmadan ve kollarım artık göğsümde değildi. Gözleri orada dolaşınca ürperdim ve çok utandım.

"Sen böyle mi uyuyordun?" diye sordu yutkunarak. Bakışlarını kaçırınca ben de geri çekilip hızla kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Başımı sallayabildim cevap olarak. "Neslihan'a son şortlu geceliğimi verdim giysin diye. Diğerleri kirlideydi-" Neyi açıklamaya çalışıyordum ki? Aptal gibi göründüğüme emindim.

"Ben şu sigarayı içip gideyim," diyerek masada duran sigara paketini alarak ona arkamı döndüm. Hâlâ beni izlediğine emindim.

Sonra paketi geri bıraktım. Omzumun üzerinden ona çevirdim başımı. "Ya da ben gideyim. Evde içerim."

"Paket mi alıyorsun bir de?" diye sordu kaşını kaldırarak. "Erva, sen artık bayağı içi-"

"Hayır," diyerek susturdum onu. "İçmiyorum. Senin paketin bende kalmış. Aklıma geldi. Canım da sıkkın olunca..."

"Neye canın sıkıldı senin? Yazgan meselesi ise," dedi. Konunun kendiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Evet, o da vardı ama asıl olan o değildi.

"Ceylin," dedim saklama gereği duymayarak. Zaten anlatacaktım. "Üniversiteden hocamı tehdit etmiş. Kovuldum anlayacağın."

"Ne?" diyerek bana doğru yürüdü. "Ne zaman oldu bu?" Kolumu tuttu.

"Önemi yok, Doru," dedim endişesini almaya çalışarak. "Ben başka üniversite bulurum-"

"Nasıl önemli değil, Erva!" dedi neredeyse bağırırcasına. Kolumu sarsu. "Hayatımızı mahvetmeye çalışıyor. Sana oynuyor. Geberteceğim, bu defa yaptığını ödeteceğim ona!"

"Şşşt," diyerek öfkeli yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Üzüldüm biraz, evet. Ama geçti sevgilim. Onun küçük oyunları ancak kısa süreliğine işe yarar. Düzeltebilirim bunu."

"Sana söz bu ay bitmeden," dedi. Bu defa o beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bitmiş olacak Ceylin meselesi. Şu yaptığıyla mutlaka açık vermiştir. Hemen konunun araştırılmasını sağlayacağım."

"İnşallah," diyerek başımı salladım. Sonra kıyafetimi umursamadan iç çekerek sıkıca sarıldım ona. Dudakları başımın üzerinden ıslak saçlarımı öptü. Hâlâ titriyordum.

"Titriyorsun ama," dedi. Kolları bedenimi sardı. Yukarıya ve aşağıya doğru elleriyle sırtımı ovuştururken ısıtmak istercesine, "Böyle olmaz. Gel de sana tişört falan vereyim," diye homurdandı.

Göğsünün üzerini öptüm. "Sigara içmeme müsaade edecek misin o zaman?" diye sordum. Başımı geriye atarak ona baktım. Beni izliyordu hâlâ. Başını iki yana salladı. "Bu gece son dedik. O attığınla bitti, Erva."

Göğsünü öptüm tekrar ve gözlerinin içine baktım yalvarırcasına. "İçemedim ki onu da."

"Neyin pazarlığı bu?" diye sordu dudak kıvrımları yükselirken.

Güldüm. "Sen içince sorun değilse ben içince de sorun olmamalı pazarlığı üsteğmenim," dedim. Cidden bazen çok zorluyordum.

"Hımm," dedi kaşlarının ikisini birden kaldırarak. Eğildi ve ne yapacak diye beklerken ansızın kalçalarımı kavrayarak bacaklarımı beline doladı, beni kucağına aldı. "Son olacak mı peki?" diye sordu. Konuşamıyordum. Nefesim kesilmişti çünkü.

Olumlu anlamda başımı sallayabildim yalnızca.

Yürüdü ve sandalyelerden birine oturdu. Kalçamı tutup beni kendine yaslarken, "Çok uzaklaşma," dedi. Bacaklarım iki yanından sarkıyordu. Yere bile ulaşmıyordu parmak uçlarım.

"Bu haldeyken fazla uzaklaşma." Göğsümü göğsüne iyice yasladı. Bana paravan mı oluyordu yani? Böyle mi oluyordu? Daha çok titredim kucağında ve o bunu fark etti. Burnundan gülerek sigara paketine uzanıp içinden bir tane çıkardı ve yaktı. "Titreme de." Demekle oluyor muydu öyle?

Onu benim dudaklarıma yaklaştırdı ama vermeden önce diğer eliyle ensemi kavrayıp, önce beni sertçe öptü. Sonra kısa bir nefes almama müsaade etti. Sersemlemiştim. Sigarayı dudaklarımın arasına tutturdu.

Kendine bir tane yakarken benimkini parmaklarımın arasına aldım.

Dumanı yüzüne doğru üflemeyi planlamamıştım ama bana alan bırakmamıştı. Onunki benim yüzüme çarparken, "Sigara içmekten hiç anlamadığın o kadar belli ki," dedi. "Şu yaptığının anlamını biliyor musun?"

Anlamadım. Kaşımı kaldırdım. Ne yapıyordum ki?

Gözleri yüzümde döndü durdu. En son dudaklarımda duraksadı. "Eğer birinin yüzüne sigaranın dumanını üflersen," dedi. Sigarasını dudaklarına

yaklaştırıp içine çekti. Konuşurken ağır ağır bırakarak, "Seni istiyorum demek," dedi. "Sen bunu kaçtır yapıyorsun."

Farkında bile değildim. Gözlerim irileşirken, "Be- ben o niyetle yapmıyorum. Bilmiy-"

"Biliyorum," diyerek susturdu beni. "Bu yüzden bu son sigaran."

"Ne yani," dedim kaşlarımı çatarak. Sigaramdan çektim ve dumanını çekip yüzüne üfledim. "Şu nasıl seni istiyorum demek olabilir?" Saçmaydı. Güldüm.

Lâkin öyle bir bakıyordu ki kalan duman boğazıma kaçtı, gülüşüm dağılırken öksürdüm.

Elimdeki sigarayı aldı. Ve yanındaki küllüğe söndürdü. İtiraz etmek için ağzımı açıyordum ki kendininkini de yanına söndürdü.

"Ama ben içiyordu-"

Ayağa kalktı ve dengemi sağlayamayacağımdan kollarımı sıkıca onun boynuna dolayıp iyice yapıştım.

"Sikeyim Erva, şu halinle aklımı başımdan alıyorsun. Seni eve bıraksam iyi olacak," dedi boğuk sesiyle.

Gerçekten de mutfak kapısına doğru yürüyünce tırnaklarımı omzuna geçirdim. Bacaklarımı kıpırdatıp onu durdurmaya çalıştım. "Sen anlatmadın. Olanları anlatacaktın," dedim telaşla. Kapıyı uzanıp açtı. Yağmur hâlâ deli dehşet yağıyordu.

Mutfaktaki duman dışarıya doğru dağılırken, "Yarın konuşuruz," dedi kararmış yeşil gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Sen evine gidiyorsun ve hemen uyuyorsun."

"Kolaydı," dedim. "Senin de canın sıkkın. Anlatmadan şuradan şuraya gitmem." Kaşlarını kaldırdı.

Elimle arasındaki çatıklığa dokundum. "Çatma kaşlarını bana. Sen bu haldeyken uyuyamam ki ben."

"Erva," dedi gözlerimim içine baka baka. "Eğer şimdi gitmezsen kendime engel olabileceğimi hiç sanmıyorum. Geceliğin sırılsıklam ve tüm vücudun ortada. Çok güzelsin, seni kucağımda çırılçıplak soyup... beni mahvediyorsun. Göğüslerin-"

Elimi panikle dudaklarına kapattım. Gözlerim kocaman açılırken dudaklarım aralandı. Kalbim silahını çekti ve göğüskafesimi patlattı. "Ah!"

Güldü ve ben elimin altında hissettim dudaklarının kıpırtısını. Parmaklarıma rağmen, "Bazen çok cesursun ama çoğunlukla utanıyorsun benden, sözlerimden. Nasıl bir şeysin sen?" diye sordu.

"Söylediklerin," dedim kalbimdeki çarpıntıyı hissetsin diye göğüslerimizi birbirine bastırarak. "Utanılmayacak gibi miydi?"

Elimi dudaklarından çekmeden başımı omzuna yasladım. Yüzümü boynuna sakladım. Parmaklarımı öptü birkaç kez. "Eğer kalacaksan sana tişörtlerimden

birini vetmeme izin ver. Ama o zaman da gitmene ben izin veremem. Hava aydınlana kadar koynumda uyumak zorunda kalırsın."

Başımı salladım. "Olur ama beni utandırmaktan vazgeçecek misin?"

"Söz veremem." Elimi öptü. Güldüm.

Beş dakika sonra üzerimde onun tişörtüyle onun yatağında, onun kollarının arasında yatıyordum.

Başım göğsüne yaslıydı ve parmaklarım göğsünün üzerindeki kısa tüylerdeydi. Onlarla oynamaktan kendimi alamıyordum. Esnedim. Anlatacaklarını dinleyebilmek için zorluyordum kendimi.

"Uyu," dedi omuzlarına serdiği saçlarımı severek. "Yarın anlatırım sana."

"Neyle ilgili onu söyle bari."

"Biyolojik ailemle alakalı. En çok da annemle."

Başımı göğsünden kaldırıp elimi çenemin altına çektim ve yasladım. Oradan ona bakarak, "Yaşıyormuş değil mi?" dedim. Annesini kastediyordum. Başını salladı. "Ben onu arada ziyaret ediyordum zaten. Biliyordum yani," dediğinde şok oldum.

"Ya Kalender Yazgan?" diye sordum. Çok bir şey anlatmayacağını bildiğimden uyumadan önce koparabildiğim kadar bilgi koparmaya çalışıyordum. Başımın üzerini sevdi. "Onu çocukluğumdan beri hiç görmedim. Senin de görmeni istemezdim."

"Onu kovdum ben, Doru," dedim. "Hak etmişti."

"Biliyorum," dedi buruk bir şekilde gülerek.

"Kim söyledi?"

"Fırat'tan öğrendim bugün. Annem tembihlemiş onu da ama ağzından kaçırınca ucunu bırakmadım, aldım ağzından lafı. Onun üzerine de hastaneye gittim."

"Neyi var onun?" diye sordum. Kolları belime gitti. Beni hiç ağırlığım yokmuşçasına iyice üzerine çekti. Yüzüm yüzüne denk düşünce, "Uyuyacak mısın artık yoksa uyutmayayım mı?" diye sordu.

Şeytan dürttü sanki o an. *Sanki yapabilecek de* diyordu. Dudağımı dişledim haince. "Uyumak istemiyorum," dedim.

Gözlerini açtı kocaman. Bunu beklemiyordu. *Tam tahmin ettiğim gibi, Doru Demir.*

Çığlığım odanın içine dağılırken altındaydım. Beni bacaklarının arasına hapsedip, kollarımı tek eliyle başımın üzerinde bağlamış ve sabitlemişti.

"Sen," dedi yüzüme dağılan saçları boşta olan eliyle kulağımın arkasına iterken. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Eminim hissedebiliyordu bunu. İşin kötü yanı ben de onu hissedebiliyordum. Şaka yapmıyordu.

Kıpırdanmaya asla cesaret edemedim. Üzerimde doğruldu. Ağırlığını bana vermeden dikleşti yatakta. Her ne kadar bacaklarından destek alsa da kısmen kasıklarımın üzerinde oturuyordu ve tişört göğüslerimin hemen altına kadar toplanmıştı. Gözleri vücudumda dolaşırken ellerimi bıraktı. Göğüslerimin bir kısmı görünüyor bile olabilirdi.

Tişörtü yutkunarak tutup aşağıya çekti. "Uyumalıyız artık," dedi. "Bu gece beni çok zorluyorsun." Bakışlarını kaçırdı ve üzerimden indi. "Duşa gireceğim ve geldiğimde uyumuş olacaksın, Erva."

Başımı sallayıp sessizce yatağa gömüldüm ve çarşafı üzerime çektim.

Artık hiç uykum yoktu ve uyuyabileceğimi sanmıyordum. Kasıklarım sızlıyordu. Kalbim durmadan atıyordu ve boğazım adını koymak istemediğim bir ihtiyacın muhtaçlığı içerisinde kurumuştu. O muhtaçlık da ihtiyaç da Doru'ydu.

Banyo tarafından suyun sesini işittiğimde ayaklarımı yatağın kenarından sallandırıp kalktım.

Eve gitmek en iyisiydi. Yoksa böylesi hem bana hem ona işkence olacaktı. Yerdeki geceliğimi aldım. Üzerimden tişörtünü çıkarıp yatağa bıraktım. Neslihan bununla uyudum sanıyordu. Hava artık aydınlanmaya başlamıştı. Karşısına Doru'nun tişörtü ile çıkmam *ben onunla yattım ve yanından geliyorum* demekten başka bir şey değildi.

Islak geceliğimi tekrar giyip saçlarımı içinden çıkardım. Çekmecelerde daha önce not defteri ve kalem görmüştüm.

Aranıp hemen buldum ve bir not karaladım.

"Seni daha fazla zorlamadan gidiyorum. Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum çünkü seni istiyorum. Baştan çıkarmak, baştan çıkarmanı istiyorum. Uygun değil, biliyorum. Mutlu musun? Bir süre görüşmeyelim. :)

Seni seviyorum sevgilim."

Bir dahakine duramayacağımızı bilerek arkamda kalan odasına dönüp son kez baktım.

14. BÖLÜM
GERÇEK ZAMANI

Doru Demir'den

Posta kutumda birikmiş bütün mektup, fatura ve bildiri yazılarını koltuğumun altına sıkıştırıp evime doğru yürüdüm. Aralarından birinin üzerine kırmızı mürekkeple *ACİL* notu iliştirilmişti.

Zarfı yırtıp içindeki yazıyı çıkardım. Yakın zamanda çıkacağım kısa süreli görev için yapılacak toplantının bilgilendirme yazısıydı. Bu, her zaman yapılan toplantılardan farklıydı. Resmi bir yazıyla bilgilendiriliyor olmam bundan kaynaklıydı. Toplantıya Mehmet Albay'ın üst rütbelileri de katılacaktı.

Muhtemelen bizimkilerin de posta kutusuna bundan bir tane bırakılmıştı.

Bahçıvan dünkü yağan yağmur sonrası etrafa dağılan otları, ağaç dallarını, kırılıp dökülen eşyaları toplamaya çalışıyordu. İki gündür durmaksızın yağmur yağıyordu. Bir ara şiddetli rüzgâr çıkmıştı, çatıdan kiremitleri alıp götüreceğini düşünmüştüm.

Bugün hava aşırı sıcaktı. Bu da bana göre yine yağmur yağacağının ve uzun süreceğinin göstergesiydi.

Kâğıdı tekrar zarfa sokup koltuğumun altındaki diğer zarfların yanına sıkıştırdım. Verandamın gıcırdayan basamağını başım hâlâ biraz ağrıyor olduğundan atlayarak geçtim. Dün gece eve yine geç gelmiştim ve baş ağrısı ile uyanmıştım. Sesini şu an için kaldırabilecek halde değildim.

Verandanın gölgeliğinin tam altında durup başımı şöyle bir göğe çevirdim. Sabah güneşi bile bu denli yakabilir miydi? Bahçe resmen kavruluyordu.

Güneş kör edebilecek kadar berrak ve parlaktı. Ekim ayındaydık ama mevsimler kaymaya, hatta kafa karıştırmaya başlamıştı.

İçeriden, açık giriş kapısından yeni hazırladığım maydanozlu, domatesli omletin kokusu geliyordu. *İlk denemem, yemek yapmayı bilmiyorum.* Erva'ya yardım ettiğim anlar sayılmazdı değil mi? O bu işte cidden iyiydi.

Minik elleriyle bana yemek hazırlamasına bayılıyordum. Bu yüzden hiçbir zaman yemek yapmayı öğrenmeyebilirim.

Onu mutfağımda bana yemek yaparken hayal ederken genellikle etrafta koşturuyor oluyordu. İçeriye girmek yerine başımı yan eve doğru çevirdim.

Normalde erken kalktığını bilmeme rağmen bugün bunu yapamayacağının da bilincindeydim. Dün Neslihan yine onda kalmıştı ve kızlarla geç saatlere kadar oturmuşlardı. İki gündür sadece telefonla görüşebiliyorduk. Bana tavırlıydı. Muhtemelen bıraktığı nottan sonra yanına gidemedim diyeydi.

Beni yatağımda bırakıp kaçtığında, durup parmaklarımın arasındaki notu dakikalar boyunca gülmüştüm. Şortumun cebine elimi soktum ve notu çıkardım.

Bir süre görüşmeyelim...

İstemsizce sırıttım ve başımı tekrar onun kapısına çevirdim. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedim kendi kendime. Ben dururdum belki -o notun hesabı verilecekti- ama o bensiz yapamazdı. Uyanır uyanmaz yanıma geleceğini adım gibi biliyordum. Ve bunun olması için sabırsızlanıyordum.

Yokken bile özlüyordum onu. Delicesine bir muhtaçlıktı benimkisi. Ona duyduğum ve yalnızca onun giderebildiği.

Erva kısa zamanda aklımın tamamını kaplar olmuştu. Günüm hatta gecem bile onu düşünerek geçiyordu. Yeşile bakınca bile onu görüyordum. Gökyüzüne bakarken de.

İçimi çekerek yüzümü göğe kaldırdım. Dudak kıvrımlarım yükselirken koltuğumun altındaki mektupları elime alarak döndüm ve eve girdim.

Kapıyı arkamdan tamamen kapatmak yerine yarım açık bıraktım. Gelecekti. Birazdan burada olacaktı.

"Kahve!" diye seslendim salon tarafına doğru antreyi geçerken. "Oğlum, gel de yemek yiyelim."

Sabah gün ağarırken gelmişti Kahve. Mutfak kapısındaki havlamalarını duyup içeriye almıştım onu. Muhtemelen salonda, yerde bir köşeye kıvrılmış yatıyordu şimdi. Erva onu da eve iyice alıştırmıştı.

Kendime kocaman bir bardak çay doldururken elimdeki zarfları da masanın kenarına bıraktım. Kahve de geldi o esnada ama mutfağın bahçeye açılan kapısının önüne, eşiğin üzerine pat diye bıraktı kendini.

Sıcaktan ölecekmiş gibi davranıyordu. Dili dışarıdaydı ve sürekli nefeslenip duruyordu. Haline gözlerimi devirdim.

"O kadar da değil. Abartmıyor musun sence de?"

Hırladı. Bana katılmadığı ortadaydı. Masanın üzerindeki salamlardan fırlattım önüne doğru. Bahçede mama kabı vardı fakat o böyle beslenmeyi daha çok seviyordu.

Salamlar umurunda bile olmadı. Sıcaktan cidden etkilenmişti.

Onu kendi haline bırakıp arkamdaki tezgâhta, tahtanın üzerinde duran ekmekleri dilimlemeye devam ettim. Erva'nın geleceğinden o kadar emindim ki düşündükçe sırıtıyordum. Hatta beş ya da on dakika içinde koşturarak girecekti evimin kapısından.

Üzerinde yine yeşil bir kıyafet olacaktı. Dalgalı saçları açık, iki gece öncesinin utangaçlığı içerisinde kavrulan yanakları da pembe...

Derin bir nefes aldım. Sanki onu kokluyormuşum gibi hissettirdi bu. Erva gül, vanilya ve bal gibi kokuyordu. Belki biraz da karanfil. Kokusunu en çok boynundan ve saçlarının arsından alabiliyordum. Bu yüzden bağımlı gibi onu her gördüğümde kendimi oralarda gezinirken buluyordum. Kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Çektim, çektim içime. Uyuşturucu gibiydi. Ancak bu uyuşturucunun kasıklarımın arasıyla bir sorunu vardı.

Ekmekleri tahtanın yanında duran sepete alıp döndüm ve masaya bıraktım. Pişi sevdiğini anlamıştım ama ben pişi yapabilecek yeteneğe sahip değildim. Sabahın bu saatinde de pişi yapacak yeri bulmam biraz zordu.

Dolaba gidip bal ve kaymak çıkardım. Birlikte İstanbul'da yaptığımız kahvaltıda nerdeyse sadece bu ikisini yemişti. Öyle çok tatlı düşkünü olmadığının farkındaydım ama bir kestane şekerine bir de bu ikisine hayır diyemiyordu.

Dolabı kapatmadan önce gözlerim hâlâ kutulu vaziyette duran kestane şekerlerine takıldı.

Birlikte yaşamıyorduk ama çoğunlukla bende kalıyordu. Evimde canı ne çekerse olsun istiyordum. Çok fazla sebze yemeyen ben, Gümüş'e bolca sebze alışverişi yaptırmıştım.

Dolabı kapatıp balı ve kaymağı masada diğerlerinin yanına bıraktım. Çayımı yudumlarken ocaktaki çaydanlığın da altını kıstım.

Kargo şortumun arka cebini yoklayarak sigara paketimi buldum ve çıkarıp içinden bir sigara çektim. Tam da o sırada evimin kapısı gıcırdadı. Yüzümde geldiğini anlamış olmanın mutluluğuyla bir gülümseme vuku bulurken, sigarayı paketin içine koyup masanın köşesine bıraktım.

Ayakları ya çıplaktı ya da ayakkabılarını kapıda çıkarmıştı. Çıplak ayaklarının zeminde çıkardığı küçük ama hızlı adım seslerini işitebiliyordum. İşte bunu seviyordum. Onun evimde olması, hızlı adımlarla dolaşıp durması benim en büyük zevkimdi.

Koştura koştura geliyordu. Yüzümden gülümsemeyi silerken kapıda belirdi. Tam da tahmin ettiğim gibi üzerinde çok açık yeşilden bir elbise vardı. Askılı ve kısaydı. Onu küçük ve sevimli bir kız gibi göstermişti.

Saçlarının dalgası omuzlarından dökülüyordu. Koynumun güvercini uykusunu almış görünüyordu. Lâkin bu güvercin, bu sabah biraz öfkeliydi.

Çatık kaşlarının altından baktı, "Doru," dedi eli beline giderken. "Sonunda görebildim yüzünü! İnsan hiç mi merak etmez iki günde ya? Gece geldin eve madem, kapıdan da olsa bir görmek istemez mi insan sevdiğinin yüzünü?" *İster hem de çok ister.*

Sabaha karşı attığım mesajın sitemiydi bu. Ona geldiğimi söylemiştim ama o mesajı yeni görüyor olsa gerek, kızgınlığını sıcak tutabilmişti. "Bir de not

bırakıyorum sana. Ne cevap ne bir şey! Neden arkamdan gelmedin geçen gece? Aramasam sesini bile duyamayacaktık." *O konuya hiç girmeyelim bence, sen hak-saç çıkarsın, Erva.*

"Not mu bıraktın ki sen bana?" dedim kaşımın birini kaldırarak. *Bir süre görüşmeyelim demek!* "Ayrıca geç geldim eve yavrum. Biliyorsun. Sen de arkadaşlarınlaydın."

"Notu okumadın mı yoksa sen?" diye sordu. Ona gitmeyişime mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu kendince. Erva'yı anlamak bazen cidden zordu. Hem kaçar gibi gidiyordu hem de peşinden gitmemi bekliyordu.

Saçlarını omzunun üzerinde dalgalandırıp arkaya attı. İnce askıların tuttuğu elbisesini omuzlarını açıkta bırakarak daha çok gözler önüne sererken, "Bir süre görüşmeyelim yazmıştım," dedi sitemle. "Ciddiye almadın değil mi?" *Ciddiye almadım ama yanına gelip popona şaplak atmamak için kendimi zor tuttum.*

Saçlarının önünden gitmesiyle boynuna taktığı mavi taşlı kolyesi ortaya çıktı. Kolyenin ucunun bir kısmı elbisesinin yakasında, göğsünün oyuğunda kayboluyordu. Onu tutup tamamen açığa çıkarmak istedim.

Gerdanında dolaştı gözlerim, sonra ince ve uzun boynunda. Karşımda duran bu genç kadın bana aitti. Benimdi. Onu öpmemek, küçük bedenini kollarımın arasına alıp sarmamak, kucağıma oturtup dakikalar boyunca sevmemek çok zordu.

Çoğu zaman kendime engel olabildiğim de söylenemezdi. Lâkin asla geri çekilemeyeceğinizi bildiğiniz bir harbe girmezdiniz. Çünkü eninde sonunda öleceğinizi bilirdiniz. Ya direnişe karşı yorgunluktan ya da düşmanın sizden üstün gelen gücünden.

Erva her şeyiyle benden güçlüydü, üstündü. Ve o bir düşman değildi. Her bir zerresiyle benim olmaya hazırdı. Zorluk da burada başlıyordu işte. Ona karşı gelmeye çalışmak beni yoruyordu. Mahvediyordu.

"Not falan görmedim ben. Tişörtü yatağın üzerine atıp gitmişsin. Neden öyle yazasın ki?" dedim umarsızca. Tamam, onunla oynamak güzeldi ve Erva sinirlenince ayrı güzel oluyordu.

"Seni istiyorum yazdığım yeri de okumadın o zaman?" Kaşlarını kaldırdı. başımı olumsuz anlamda salladım. Ağzımı aramaktan vazgeçmiyordu.

Bana doğru bir adım yaklaştı. Aramızda hâlâ adımlar vardı. "Seni seviyorum kısmını da mı görmedin?" dedi başını geriye atıp kaşlarını daha çok kaldırırken. "Hiç mi ya!"

Hayır dercesine başımı salladım.

Diğer eli de belinde yerini aldı. "Yastığının üzerine bıraktım ben o notu. Nasıl görmezsin!" diye mızırdandı. Şu haliyle nasıl öpülesi olduğundan haberi var mıydı acaba? Karşısında durduğu adamın onun için tehlike oluşturduğunu.

aklından geçirdikleri yüzünden her an kendini kollarına alıp asla bırakmayacağının bilincinde miydi?

Bakışları üzgünce yüzümden kayarken hazırladığım masayla buluştu. Elinin birini belinden çözerek işaretparmağıyla orayı işaret etti. "Kahvaltı hazırlamışsın. Birini mi bekliyordun?" İki servis vardı masada. Kendini beklediğimi anlayamamıştı. Oysa benim ondan başka bekleyeceğim kimsem yoktu.

"Seval ile Özlem," dedim. Bir anda çıkmıştı ağzımdan. Gözleri irileşti. O isimlerde birini tanımıyordum aslında. "Bir servis daha çıkaracaktım ben de şimdi. Sen de kalacaksan bir tane daha çıkarayım."

Bana doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Tam önümde durup çenemi tuttu eli. Sinirli bakışları ve çatılan kaşlarıyla çenesini yukarıya dikip bakarken yüzüme, "Bilerek yapıyorsun değil mi? Beni delirtmek hoşuna gidiyor," diye sordu kızgınca. "Notu da okudun ama benimle oynuyorsun."

Kolumu belime dolayıp onu kendime yasladım. "Gidiyor," dedim yanağını, yüzünün yanını, alnını öperken. "Seni kızdırmak, bana diklenmen aşırı hoşuma gidiyor. Sana hazırladım kahvaltıyı. Geleceğini biliyordum."

Rahatlamış gibi omuzlarını serbest bıraktı. Nefesi boynuma döküldü. Lafını da esirgemedi. Esirgemezdi. "O kızların -herhangi bir kızın adını- ağzına alırsan seni mahvederim. Yaparım bunu." *Ediyorsun zaten.*

Elleri belimi iki yanından tutarken, "Notu gördün ama değil mi?" diye sordu. Dudağının kenarını öptüm. Gülümseyerek, "Gördüm," dedim. "Ben de seni istiyorum ama bunu bu kadar rahat dile getiremem. Yoksa duramam. Karşılığını almak isterim."

"Onu gece beni utandırmadan önce düşünecektin," dedi benden uzaklaşırken. "Seni baştan çıkarmaya falan çalışmıyorum artık ama sen..." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve masaya doğru yürüdü. "Bu defa beni zorlayan sendin," dediğinde gözlerini devirdi. "Hiç suçum yok. Yapamazsın sanıyordum ama..."

"Neyi yapamıyormuşum ben?" Ona doğru yaklaştım. Neyi kastettiğini anlamıştım. Yapardım, öyle bir yapardım ki... Dudaklarımı birbirine bastırdım. Masaya doğru uzanıp bir salatalık dilimi aldı ve ağzına attı. Çiğnerken sırıtarak bana çevirdi yüzünü omzunun üzerinden. "Uyutmam dedin ya," dedi ve göz kırptı. "Şaka yapıyorsun sanmıştım. Yapmazsın gibi gelmişti."

"Devam ediyoruz diyorsun yani? Şimdi seni odaya götüreyim istiyors-"

"Doru!" diye bağırdı. "Öyle mi dedim ben! Pisleşme!"

Sandalyeyi çekip oturdum. Bacağımın birini kaldırıp bileğimi yan bir şekilde diğer dizimin üzerine koydum. Kolumun birini sandalyenin yanından rahatça sarkıtırken, "Bir daha sigara içecek misin?" diye sordum. "Hele ki öyle bir gecelikle, ıslak ve bahçede." Sigara içmeye başlamış olması canımı sıkıyordu. Sırf inadına başlamıştı, şimdi de bırakamıyordu.

Geceliği ise büyük bir sorundu. Gördüğüm anda parçalayıp yok etmek istemiştim. Ortalıkta onunla dolaşamazdı.

Gözlerini devirdi. "Geceliğimde sorun yok bence," dedi. "Sigarama da karışmazsın sanıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım devam etsin diye. Bana doğru döndü ve dizlerimin önünde durdu. Ellerini elbisesinin üzerinden kalçalarına dayarken gözlerim oradaydı. "Uyurken giyiyorum ben onu. Her zaman değil. Sen de biliyorsun. Ayrıca geceliğime de karışmazsın ya! Bu kadar da yapmazsın!"

"Karışmam," dedim elinden tutup onu bacaklarımın önüne iyice çekerken. "Ama bahçede, insanların seni görebileceği yerlerde giyersen karışırım."

Dudakları aralandı bir şey diyecek gibi, sonra kapandı. Tekrar açıldığında, "Evimdeydim ben. İnsan içine çıkmadım. Kapı açıktı sadece," diye söyleniyordu.

"Fırat ile Sefa dışarıda. Bilmiyor musun bunu?"

"Abi diyorum ben adamlara. Saçmalama istersen."

"Benim olana kimsenin gözü değmeyecek, Erva," dedim vurgulayarak. "Ne demek istediğimi anladın sen."

Yanaklarını havayla şişirip ofladı. Konuyu değiştirmek ister gibi, "Neredeydin sen dün?" diye sordu.

Dün hastanedeydim. Lalezar Yazgan'ın yanında. Durumu ağırdı. Bilinci bir gidip bir geliyordu. Hastaneden arayıp haber vermişlerdi. Kalender'e ulaşamayınca kadını görmeye gelen diğer ziyaretçisi bir tek ben olduğumdan bana ulaşmışlardı.

Gittiğimde baygın vaziyette yattığından varlığımın bile farkına varmamıştı. Hoş, normalde de görmezdi beni. Ağzını açıp tek laf etmez, sadece boşluğa bakıp dururdu. Konuştuğu anlarda da konuştuğu aslında ben olmazdım. O olurdu.

"Lalezar'ın yanındaydım," dedim gözüm düne dalıp giderken. "Adını biliyorsun onun." Fırat bildiğini söylemişti.

Başını salladı. Gözlerim onunkilerle buluşurken dudaklarını araladı. "Biyolojik an-"

"Annen deme," dedim sözünü bölerek. "Değil çünkü. Ben onu yalnızca birkaç eskide kalmış güzel anının hatırına ziyaret ediyorum. Hepsi o kadar."

Sözlerimi tartıp biçiyor gibiydi. Sandalye çekip tam önüme oturdu. Dizlerimin üzerinde duran ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Konuşmak ister misin, Doru?" diye sordu. Öyle çekinceli bakıyordu ki gözleri, dalıp gidecekken katılaşan ifadem anında yumuşadı. Elimin birini avucunun arasından alıp yüzüme gelen saçı kulağının arkasına ittim.

Parmaklarımın tersi yanağının yanını severken, "Konuşmayalım, Erva'm," dedim. "Şimdi değil. Sen benim her şeyimsin. Ben zamanı gelince bir sana anlatacağım zaten."

Başını salladı. Sonra da yanağındaki elimi tutup öptü, yüzünü avucuma yasladı. Derin bir soluk çekerken duygusallaştığının farkındaydım.

"Aklımdan atamıyorum onu. Çok kötü bir adamdı, Doru. Çocuk halinin onun karşısında olduğunu düşündükçe ölecek gibi oluyorum. Hayale uzanıyorum, seni onun karşısından almaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Olanı değiştirmeye gücüm yetsin istiyorum ama yetmiyor."

Onu yerinden kaldırıp bacağımı yere indirdim ve üzerine oturttum. Sarıldım ve başını omzuma yaslamasını sağladım. "Sen zaten her şeyi değiştirdin. Beni değiştirdin, Erva. Çocuk olana kimse yardım edemez. Şimdiye de kimsenin gücü yetmiyordu ama sen hayatımı baştan aşağıya etkin altına aldın. Ben seni severken değiştim."

İçli içli soluklanırken yüzümü ellerinin arasına alıp doğruldu kucağımda. O beni böyle tuttuğunda ben onun bütün dünyasıymışım, her şeyiymişim gibi hissediyordum. Öyle narin kavrıyordu ki küçük elleriyle, ölüp bitiyordum şu haline. Daha önce birinin kimsesi olmamışken onun her şeyi olmak... Benim gibi ölü bir adamın yeniden yaratılması gibiydi.

"Seni öyle çok seviyorum ki öyle çok..." dediğinde dudaklarını ağzımla örterek susturdum. İçer gibi öperken onu, "Asıl ben," dedim. "Öyle çok seviyorum ki seni..." Ellerimle belinin iki yanını kavrayıp sıkarken, onu içime sokmak ister gibi sarıldım. Narinliğinden her an parçalanacakmış gibi korkuyordum. "Öl desen ölecek kadar."

Dudaklarının arasından keyifli bir mırıltı döküldü. Kolları sıkıca dolandı boynuma. Öpüşürken nemlenen dudaklarıyla yanağımı öpücüklere boğdu.

Tenimin üzerinde duraksayan dudaklarını tatlı tatlı sürtüp, "Bugün bir şeyler yapalım mı, Doru?" diye sordu. "Lojmandan çıkalım, bir nefes alalım. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Yalnızca seninle, kimse olmadan. Olur mu?"

Günlerdir lojman ile iş arasında yaşadığını biliyordum. Çok sıkıldığının da farkındaydım. O muhtemelen bunu benim için istiyordu ama aslında onun buna benden çok ihtiyacı vardı. Hayır demem mümkün değildi.

Çenesini tutup yüzünü yüzüme eşitledim. "Ayarlamaya çalışacağım bir şeyler. Ben yine tüm gün dışarıda olacağım ama akşam çıkabiliriz belki. Bizimkiler yine yanında olur. Mekânı belirleyince onlara söylerim, seni getirirler bana," dedim. Şimdiden düşünmeye başlamıştım nereye gidebileceğimizi. Güvenli neresi vardı ki?

"Sen nerede olacaksın ki?" diye sordu.

"Lalezar'a gideceğim yine, Erva. Durumu ağırdı. Kalender şehir dışındaymış."

"Onunla görüşmüyorum demiştin."

Başımı salladım. "Görüşmüyorum ama haber alıyorum. Suratını görmek istemediğim bir adamla aynı şehirdeyken karşılaşmak bile istemiyorum. İşi şansa bırakamam."

"O kadar mı nefret ediyorsun ondan?" diye bir soru yöneltti, hiç düşünmeden başımı salladım. "Benim babam hiç olmadı. Bir annem vardı, evet ama o da çocuk olan Doru ile öldü. Ama bu onu görmekten çekindiğimden falan değil. Görünce kendime engel olamayacağımı bildiğimden."

Üstelemek istemediğini gözlerinde görebiliyordum. Asılan yüzünü okşadım tüy kadar hafif dokunuşlarla. "Asma suratını. Akşama hazırlanmaya bak sen. Yemek falan yeriz belki. Kalabalık bir yer seçemem ama gecenin güzel geçmesini sağlarım."

"Sorun olacaksa çıkmayız. Ya yine bir şeyler yaparsa? Benimki öylesineydi... Hem sen yanımda olunca bana güzel geçiyor zaten her an, her yer. "

"Hımm," diyerek tebessüm ettim. Ellerim bacaklarının yanlarında dolaşıyordu. "Koynumun güvercini benden bir şey istemiş kırk yılın başı. Yapmazsam rahat edemem ki. Bu akşam dışarıdayız, Erva. Boşu boşuna dert etme bunu kendine. Hiçbir şey de olmayacak. İzin verir miyim sanıyorsun?"

"Vermezsin," diyerek güldü. Erva, ömrü hayatımda gördüğüm en güzel gülüşe sahipti. Tüm yüzüyle, gözlerinin içiyle bile gülüyordu. Eylem olarak kalmıyordu yani. Varlığıyla seviniyordu olan en küçük şeye. O her güldüğünde mest oluyor, kendimden geçiyordum. Ben bu kadının her bir zerresini taparcasına seviyordum. Ona sahip olduğunu bilmek ise içimi tarifi zor bir hisle dolduruyordu. Dünyanın en güzel yüreğine sahip bu kadını yanıma yoldaş bildiğimden beri başka bir alemde yaşıyordum.

"O zaman," dedim onu kucağımdan kaldırıp sandalyesine oturturken. Ayağa kalktım ve sandalyesini masaya yaklaştırdım. "Kahvaltı edelim birlikte. Karnını doyurduğundan emin olayım ve bir an önce çıkayım. Akşama çok işimiz var."

Başını geriye atıp güldü. Yanaklarını sıktım. Eğilip alnına bastırdım dudaklarımı. "Ben gidince sen ne yapacaksın şimdi?"

"Fırat abiler işe bırakacak beni. Dönüşte de Gümüş'e gideceğim. Doru ile ilgilenmem gerek. Gümüş'ün dışarıda bir işi varmış da."

"Peki bakalım," diyerek karşısındaki sandalyeye oturdum. Omleti ikimizin arasına çektim. Erva da önce benim soğuyan çayımı lavaboya döktü. Sonra hem kendine hem bana çay doldurdu.

Hastane Aydın'daydı. İki saatten fazla süren araba yolculuğunun ardından varmayı başarmıştım. Arabamı güvenlik kulübesinin yanından geçirip otoparka bıraktıktan sonra anahtarlarımı da güvenliğe teslim ettim.

Pazartesi olmasına rağmen hastane daha önce geldiğim anlara nazaran daha kalabalıktı. Genelde burası yatalak hastalara bakıyordu. Hastaların büyük bir kısmı akli sorunları olanlar olsa da felçli olan insanlar da yakınları tarafından buraya bırakılıyordu. Elbette yüklü bir ücret karşılığında. Aralarında yetişkinler kadar çocuklar da vardı. Felçli doğanlar, sonradan felç olanlar...

Lalezar başlarda aklını kaybetmiş bir kadın olarak getirilmişti buraya. Ben kimsesizlere giderken engel olmayan kadın, onun elinde kalınca -işkence görüyordu ve küçük Doru canı pahasına onu korumaya çalışıyordu- daha beteriyle yüzleşmek durumunda kalmış olmalıydı. Zavallı ben; kimsesiz olmaktan çok hep buna üzülürdüm. Beş yaşındaydım ama aklım onu korumaya yetecek kadar yetişkindi. Lalezar'ın önüne kendimi atardım hep. Onu dövmesin, dokunmasın, gerekirse ona inen her darbe bana insin diye.

Bir keresinde hiç unutmuyordum, kırılan kaburga kemiğimin ciğerimi delip geçmesi üzerine son anda kurtarılmıştım. İnsan en çok acıyı hatırlarmış. Nefessiz kalmanın ne demek olduğunu işte bu yüzden çok iyi biliyorum. Doktorun, "Nefesini içine çek ki ciğerlerinin filmini alabileyim, biraz tutmalısın," dediğini hatırlıyordum.

Gözlerim yaşlı, hemşirenin yardımıyla ayakta zor dururken cihazın sırtıma değen soğuk metali hâlâ tenimin üzerinde hissettiğim bir şeydi. "Nefes almayı bilmiyorum," diyerek ağlamıştım. "Nefes nasıl alınıyor? Yapamıyorum." Yapamıyordum, nefesimi tutamıyordum. Bana o gün yediğim dayak nefes nasıl alınır unutturmuştu.

Derin bir nefes alıp üç bloktan oluşan binaların en heybetlisine doğru yürüdüm. Kalender en azından onu ana binada konaklatacak parayı ödüyordu. Ana binadaki hastalar diğerlerine nazaran özeldi. Odaları daha büyüktü ve hastaları daha deneyimli doktorlar tarafından bakılıyordu.

Binanın kapısından girip asansör yerine merdivenlere yöneldim. Dördüncü katta kalıyordu ama ben ne zaman buraya gelsem aklıma kaburgamın kırıldığı o an geliyordu ve nefes alamıyordum. Buradayken asansöre binmeyi de bu yüzden istemiyordum.

Acele etmeden çıktım basamakları. Dördüncü katın koridorunu da aynı sakinlikle yürüdüm. İki üç ayda bir de olsa uğradığım bu yere yabancı değildim ama her defasında içim soğuyordu. Ölü kadar soğuk oluyordum. Hemşirelerden biri koridorun ortasındaki masadan başını kaldırdı, "Hoş geldiniz, Doru Bey," diye seslendi. Adımı ona ben vermemiştim ama her nasılsa ilk geldiğim günden beri bana adımla hitap ediyordu.

"Lalezar Yazgan," dedim kime geldiğimi iyi bilmesine rağmen. "Müsaitse bir ziyaret edeceğim."

Kız yerinden kalkıp hızla başını salladı. "Komşunuz oluyordu değil mi? Ben bir bakayım müsaitliğine," diyerek odasının kapısına doğru adımladı.

206 numaralı oda onun odasıydı. Kız, başını araladığı kapıdan içeriye uzattı ve sonra kendinden emin bir şekilde bana döndü. "Uyanık şu an. Daha iyi görünüyor."

O kenara çekilirken içeriye gireceğim sırada, "Komşusu olduğunuzu söylemiştiniz. Çok şanslı. Ziyarete gelen sizden başka kimsesi yok neredeyse. Bir de eşi geliyor galiba ama o da yılda bir ancak," dedi. Duymadım onu. Ziyaretçi defterine kendimi yıllar önce Lalezar Yazgan'ın komşusu diye kaydettirmiştim, öyle de kalmıştı.

Kızı sorusuyla baş başa bırakıp içeri girdikten sonra kapıyı ardımdan çektim.

Pencere önündeki yatağındaydı ve oturuyordu. Omuzlarına sardığı çarşafa sıkı sıkı tutunuyordu elleri. Oturduğu yerde ileri ve geri sallanıyordu sürekli. Ağzının içinde kısık sesli, ağrılı bir inilti dolanıyordu.

Adım seslerimi işitince başını çok hafif bana doğru çevirdi. Bembeyaz olmuş saçları -yaşı annemden bile gençti ama onu hayat bu hale getirmişti- dağınıktı. Önceden saçlarının siyah olduğunu hatırlıyordum ama şimdi bunu kanıtlayacak tek tel saçı dahi yoktu.

Gözleri beni görünce kısıldı. Nefret dolu bakışlarla dolaştı durdu üzerimde. Daha hızlı sallanırken ileriye geriye, "Dokunan ellerin kırılsın, dokunan ellerin kırılsın, dokunan ellerin kırılsın!" diye tekrarlayıp duruyordu. Kelimeler ağzından yuvarlanır gibi çıkıyordu.

"Olmam dedim, olmam dedim, olmam dedim. Seni sevmem dedim."

Yatağının yanındaki koltuğa oturdum. Beni yine o sanıyordu. Bakışları yüzümde sabitlenirken, çarşafı tutan parmakları kumaşı buruştururcasına sıkıştırdı. Konuşmadan kalkacaktım birazdan oturduğum koltuktan. Her zaman öyle oluyordu. O konuşuyordu, bana -aslında ona- nefretini kusuyordu, ben de dinliyordum.

Başını yana, omzuna doğru yatırdı gözlerini benden ayırmadan. Bir çocuğun masumluğunda, "Öldürsene beni," dedi yalvarır gibi. "Sen o değilsin, değil mi? O yapmaz ama sen yap. Öldürsene... öldürsene... beni öldürsene!"

Ben, o ağzını her açtığında çocukluğumu yaşıyordum. "Lalezar!" diye kükreyen Kalender'in odanın bir başından, saniyeler sonra odanın diğer tarafında oluşunu ve onun saçlarının, derisini yüzmek istercesine parmaklarına dolanışını izliyordum. Boşta olan eli bana doğru savruluyordu. *"Onu seviyorsun değil mi?"* diye bağırıyordu bana Kalender. *"Bu orospuyu yine de seviyorsun! Aklı yitik bu kadını annen sanıyorsun!"*

Ağlamayı unutmuştum ben. Ağlamazdım. Çünkü o zamanlar çok ağlardım. Yediğim dayaklardan ağzım kan, gözlerim yaş dolardı. Bir, "Anne!" derdim. Tüm acıma rağmen. "Kurtar beni anne!"

Lalezar'ı dövmek hırsını almaya yetmeyince bana saldırırdı. Ben annemi korumak için yediğim dayakların yanına, onu korudum diye yediğim dayaklar

eklenince düşer bayılırdım. Gözlerimi kaç defa hastanede açtım bilmiyordum. Acıyı unutmazmış insan. Onu öğrendim. Çok iyi öğrettiler. Sırtımdaki, kollarımdaki morluklara kazıdılar. Hepsi geçti ama acısı geçmedi.

Tırnaklarımı, sallayıp durduğum dizime geçirdiğimi onun sesini işitince fark edebildim.

"Seni sevmez ki kimse. Sen gibisini sevmez... sevmez... sevmez!" diyordu. Bu bana mıydı ona mı? Ona göre beni de kimse sevmeyecekti.

"Sen onun kalbine sahipsin. Ondansın sen. Onun gibisin sen. Ona benziyorsun. Seni kimse sevmez!"

Ceketimin cebinden küçük bir kutu çıkardım. Hemen yanımda duran komodinin üzerine bıraktım. İçindeki Lalezar'ın annem olduğu zamanlardan kalan tek hatırasıydı. Soğuk, buz gibi bir sesle, bakışları kutuya çevrilen kadına, "İçinde," dedim. Sesim tüm soğukluğuna rağmen titremişti. "Bana yıllar önce verdiğin küpelerin var." Gözleri irileşti, aniden yaşlar belirdi gözpınarlarında.

Zihnim, Bolu'da yaşadığı mahalleye yeni açılan marketin önündeki ağacın dibinde oturan Doru'ya kaydı.

Daha önce mahallede böylesine çeşitli yiyecekler satan bir market hiç olmamıştı, bu yüzden markete giren çocukların hepsi aşırı mutluydu. Ellerinde bozuk paralarla giriyorlar ve dilediklerini alıp çıkıyorlardı. Paranın ne demek olduğunu bilmediğim bir yaştaydım. Annemin kenardaki bankta oturmuş beni izlediğini görebiliyordum. Bense bir ağaç dibine çömelmiştim ve bir başımaydım.

Dün gece dayak yiyen annemin nefes almak için oturduğu bankta ağlayışına takılıyordu arada gözlerim. Sonra da tekrar marketten çıkan çocuklara kayıyordu. Her şeye rağmen bir çocuktum ve marketin içini merak ediyordum. Ayağa kalktım ve annemin yanına gittim. Bir şey istemek değildi maksadım. Markete gidebilir miyim diye de sormayacaktım. Yalnızca yanına gitmek ve oturmak istemiştim.

Yanına oturmaya cesaret edememiştim ama uzanmıştım ve titreyen küçük ellerimle yüzündeki yaşları silmek istemiştim. İzin vermedi. Ama her zaman baktığı gibi de bakmadı yüzüme. Nefret yoktu ilk defa gözlerinde. Kulağındaki küpelere uzandı. Çıkardı ve kancalarını avucuna saplarcasına sıktı parmaklarıyla. Bana doğru uzanan elli titriyordu.

"Çocukken akide şekerini çok severdim ben," dedi. "Rengarenk fasulye gibi olanları da." Şimdi düşünüyorum da annemin kendisi de çocuktu o zaman. Ben gibi bir çocuktu. Yirmi yaşına yeni girmişti ama bedeni öylesine cılızdı ki daha küçük görünüyordu. "Bana ondan alır mısın, Ali? Param yok, bunu ver, sana istediğini verecektir."

Hızla başını salladım. Annem ilk defa şefkatli konuşuyordu benimle. Dediğini nasıl yapmazdım? O ne derse yapardım. Beni sevsin yeterdi. Küpeleri küçük avucuma bıraktı. Parmaklarımı üzerine kapadı. "Kendine de ne istiyorsan onu al.

Ne istiyorsan. Ne istiyorsan... Ne istiyorsan..." Annemin kelimeleri tekrarlayışı o zamanlarda başlamıştı. Alışmıştım haline. Normal geliyordu. Meğer değilmiş

Omuzlarımı silkmiştim. Çok istiyordum çocukların renkli paketlerin içinde aldığı çıtır patateslerden almayı ama onun küpelerini vermesini hiç istemiyordum.

Gözlerimin içi yanıyordu anıdan çıkarken. O gün o küpeleri marketteki amcaya vermemiştim. Lalezar'ın istediği şekerleri bulmuştum ama küpeleri vermek istememiştim. Marketçi amcayı elinden tutup kapıya çıkarmış ve bankta ağlamaya devam eden annemi işaret etmiştim. "O kadın benim annem. Parası yok ama canı şeker istiyormuş. Büyüdüğümde, çok param olunca versem olur mu?" diye sormuştum. Ona bundan başka verebileceğim bir söz yoktu. Büyüyücünce öderdim borcumu.

Amca kabul etmişti isteğimi. Bugün bu küpeler bu yüzden bendeydi. Ertesi gün beni terk edeceklerini bilmiyordum.

"Annen vermiş sana bu küpeleri. Öyle hatırımda. Ondan hiç çıkarmıyordun. Atmaya çok kalkıştım ama yapamadım. O küpeler kefaretinmiş meğer. Beni terk ediyormuşsun; en büyük ve son günahının kefaretiymiş. Bu da benimki. Vedama kefaret say. Sonunda biri beni de sevdi. Sevmezler dediğin oğlunu biri sevdi. Hem de öyle bir sevdi ki bugün azat ettim ben geçmişin tüm hayaletlerini..."

Boş boş baktı yüzüme. Genelde ben yanındayken böyle oluyordu. Nadiren konuşuyordu. İçini çekip göz pınarları yaşlarla dolarken, "Ali," dedi. Doru deyip düzeltmek istedim onu. Ama yapamadım. "Ali... Ali... Ali..." diye tekrarladı adım olmayan o ismi defalarca.

Ayağa kalktım. Kalamıyordum artık bu odada. Ondan ismim olmayan anlamsız bu kelimeyi işitmek istemiyordum.

Ben kalkınca daha çok sallanmaya başladı yatakta. Yaşlar yanaklarına sızarken yüzü gülümsüyor gibiydi ama ağlıyordu aslında. Gözlerini gözlerimden hiç çekmiyordu. Kara gözleri vardı. Çocukken hayranı olduğum gözler şimdi bir şey ifade etmiyordu.

"Çok korktum," dedi kelimeleri ağzından zorlukla çıkararak. "Çok korktum. Küçüktüm. Çok küçüktüm. Vermem dedi babam, aldı. Ali aldı. Aldı Ali! Aldı Ali!"

Bağırıyordu. Artık odayı inletircesine bağırıyordu. Kaskatı kesildim olduğum yerde. Kıpırdayamıyordum. Gitmek istiyordum ama bacaklarım dinlemiyordu beni.

"Ali değilim ben," dedim belli belirsiz fakat kapatmıştı kendini ve duymuyordu.

"Tecavüzün çocuğu!" diye tükürür gibi bağırdı yüzüme. Daha çok sarsıldı vücudu. Yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Kanım çekildi. Soluğum kesildi. "Öl. ben ölemiyorum sen öl. Sevme, kimseyi sevme! Sevme!"

Kendini yatağa bıraktığında boylu boyunca, kriz geçirdiğini görebiliyordum ama bir şey yapamıyordum.

Bağırışlarından odaya doktor yığılırken, ben sokağa bırakıldığım o günde olduğu gibi kaldım öylece. Kurtarılmak için hiçbir şey yapmadım. Vücudum bir kabuk oluvermişti. Ruhum içine hapsolmuştu.

Doktor, "Jeneralize tonik-klonik nöbet! Hemen müdahale edin!" dedi bağırırcasına, başka bir anın içine sürüklendim.

"Gidiyorsun," dedi hayalimdeki küçük Doru annesine. "Ben buradan evi bulamam anne. Soğuk, karnım da acıktı!"

"Dönmeyeceksin!" diye bağırıyordu annem. "Dönersen öldürürüm bu defa seni. Ben öldürmezsem o öldürür. Dönmeyeceksin!"

"Karanlık, korkuyorum!" diye bağırdım arkasından. Gidiyordu, uzaklaşıyordu. "Bırakma," dediğimde ardından sessizce, uzun sürecek sessizliğimin son sözüydü bu. "Bırakma!"

"Krizi atlatamayacak! Sekiz dakikadır nöbette. Çok uzun sürdü. Bu defa başaramayacak," diyen doktorun telaşlı sesiyle kaybolduğum yerden çıktım.

Kapıda beni karşılayan hemşire elimi tutuyor ve beni kendime getirmek için çabalıyordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, "Kalbi durdu," dedi başka bir doktor. Lalezar'dan tarafa çevirdim başımı. Eli yatağın yanından sarkıyordu. Epilepsiydi. Doktor, "Ölüm saati," dediğinde artık bedeninin içinde olmadığını anladım. Gitmişti. Beni terk ettiği günde olduğu gibi bırakıp gitmişti.

Hastaneden çıkarken de çıktıktan sonra da tek damla yaş akmadı gözlerimden. Cenaze işlemleri için tüm masrafları karşılamıştım. Onun için yapabileceğim son iyilik buydu. Tek bir güzel anının hatırınaydı hepsi.

Yağmuru izlerken gözleri dalıp gitmişti. Dudaklarının kenarından sızan kanı elinin tersiyle temizlemeye çalışıyordu. Buna rağmen hiç olmadığı kadar sakindi annem. "Ablamın bir oğlu olmuş," dediğinde gözleri yine camda, yağan yağmurdaydı. Muhtemelen benimle konuşmuyordu. Sözleri kendineydi.

"Çok seviyor oğlunu," Yanağına sızan yaşı sildi. Ağlıyordu ve ben o an fark ediyordum. "Seni sevmeyi istedim ama yapamıyorum. Beni sevmemeni istememe rağmen sevdiğini biliyorum. Büyüdüğünde nefret edeceksin benden. Aklın yettiğinde. Dayak yediğimde kendini önüme attığın için de pişman olacaksın." Bakışları olduğum tarafa çevrildi.

Bir köşeye sinmiştim. Elimi, parmaklarımı oynatmaya çalışıyordum. Hareket ettiremiyordum. Canım çok yanıyordu. Dayak yemiştim ve elim hissizleşmişti.

Bana acıyarak baktı. Yüzü yaşlarla daha çok ıslanırken çenesi titredi. "Ona benziyorsun ama bana da benziyorsun. Yine de affedersin. Eğer seni ben gibi öldürmezlerse, affedersin."

Anneme benzemek... Bu, babasına benzediği için sevilmeyen beni öyle mutlu etmişti ki. Tüm acım, ağrım, sızım çekilip terk etmişti sanki beni. Annem benimle konuşuyordu. Bana kendine benzediğimi söylüyordu. Yerimden kalkıp yanına gittiğimi ve yüzündeki yaşları, kanı silmeme izin verdiğini hatırlıyordum. Saçlarımı ilk ve son kez sevdiğini...

Sevgiye muhtaçsan seni sevmediğini söyleyen kadının bir okşamasına kendini dünyanın en mutlu çocuğu zannedip, kandırır dururmuşsun kendini. Çocuk olan Doru bir an için mutlu olmuştu. O günü de hiç unutmamıştı.

Acı unutulmazmış. Unutmadım.

Bugün; o evde, kimsesiz bırakıldığı sokakta, tüm terk edilişlerine rağmen son bir umutla ve çaresizce kimsesizler yurdundaki pencere önünde annesini beklerken oturduğu yatakta, annesinin küpesini satmadığı o markette, iki kez terk edildiğinde, her defasında her şeye rağmen annesine sığındığında ölen Ali'nin hayaletlerini serbest bıraktım ben.

Erva'dan

Fırat ve Sefa abi beni bıraktıktan sonra yakınlarda, arabanın içinde olacaklarını, bir şey olursa kapıya çıkıp seslenmemin yeteceğini söyleyerek gitmişlerdi.

Geldiğimiz yer Alaçatı'ya yakın bir dağ eviydi. Adresi saatler önce Fırat abiye Doru göndermişti ama kendisinden hâlâ ses seda yoktu. Çantamı tek odalı ve banyolu evin, sedire benzeyen ama daha modern görünümlü olan koltuğunun üzerine bıraktım. Yerde beyaz, ayı postuna benzer bir halı vardı ve çok büyüktü.

Ayaklarımın altında hissetmek maksadıyla koltuğun kenarına oturup giydiğim topuklu ayakkabıların -bir dağ evine geleceğimizi bilseydim giymezdim- kopçalarını çözdüm. Ayakkabıları ayağımdan çıkarıp koltuğun kenarına, yere bıraktım.

Beyaz, ipek bir elbise giyiyordum ama hava akşam üzerine doğru yağmur yağacakmış gibi serinlediğinden şık elbiseyi kot bir ceketle tamamlamak zorunda kalmıştım.

Ceketi çıkarıp çantamın yanına bıraktım. Kolsuz bir elbiseydi. Kalp şeklinde bir dekolteye sahipti. Kalçalarıma kadar üzerime oturuyor, oradan sonra aşağıya doğru bollaşarak iniyordu. Boyu dizimdeydi. Doru'nun onaylayacağı cinstendi yani. Dekoltesine bir şey der miydi bilmiyordum ama bu dağ başında elbisemi görebilecek kimse olmadığından öyle olmayacağını düşünüyordum.

Heyecandan titreyen ellerimle eteklerimi düzeltip şömineye doğru yürüdüm. Sefa abi çıkmadan önce yakmıştı ve içerisi anında ısınmıştı.

Şöminenin önünde kurulu bir masa vardı. Karşılıklı iki sandalye, üzeri kapalı yiyecekler ve iki kadeh ile şarap. Romantik bir akşam yemeği planladığı ortadaydı. İstemsizce sırıttım. Kendisi ortada yoktu ama tüm bunları ayarlayabilmişti.

Sandalyelerden birini çekip yönünü şömineye doğru çevirdim. Oturup ellerimi ateşe uzatırken, havanın değişkenliğine hayret ediyordum. Yine bir yerlere gürültüyle şimşekler düşüyordu. Sabahki havayla alakası bile yoktu. Ormanın içindeki sessizliği yağmurun sesini dağıtıyordu. Yalnız olsam korkutucu olabilirdi. Gök gürültüsünden korkan biri değildim ama şu hâlde herkes biraz ürkerdi.

Sefa abilerin dışında, peşimden nereye gitsem ayrılmayan, babamın ekibinden bir devriye aracı da yine eve yakın bir yerdeydi. Son derece güvendeydim.

Taş ev sıcak bir atmosfere sahipti. İçinde kocaman bir kitaplık, geniş bir yatak ve duş bile vardı.

Ateşin yansımaları yüzümü aydınlatırken içerisi loşta kalıyordu. Kadehlerin yanındaki mumlar ve çakmak, yemeğe eşlik etsin diye konmuştu.

Boş, saçma sapan şeyler düşündüğümü fark ederek ayaklandım. Başımın üzerinde iki tel tokayla tutturduğum topuzumu bozup dalgaları omzumun üzerinde serbest bıraktım. Yaparken de kararsızdım zaten, sonunda bozmuştum.

Tel tokaları koltuğun üzerine doğru fırlatıp ayaklarımı hissiyatından hoşlandığım halının üzerinde dolaştırmaya devam ederken bir anda yağmur bindirdi. Gözlerim anında pencerelere çevrilirken, "Doru ya!" dedim sıkıntıyla. "İnşallah ıslanmazsın."

Pencereye doğru koştum. Koltuğa çıkıp cama doğru yaklaştım.

Dışarısı karanlıktı. Bir şey göremiyordum. Çantama uzanıp telefonumu aldım. Önce saati kontrol ettim. 22.17. Açlıktan ölmemin sebebi buydu demek ki.

Telefonumda Doru'nun numarasını buldum. Aramak için basıyordum ki kapı aniden açıldı. Yerimde sıçrarken içeriye girenin Doru olduğunu gördüm. Kapıyı ardından kapatıp ıslanan ceketini omuzlarından sıyırdı ve kenara fırlattı. Ayakkabılarını ayaklarını birbirine sürterek çıkarırken gözleri bana odaklıydı. Bense tünediğim koltukta harekesiz kalmış onu izliyordum.

"Çok ıslanmamışsın," dediğimde, "Şanslıydım," dedi kısa ve öz bir şekilde. Gözleri şömineyi buldu. Oraya doğru yürürken ayağa kalktım. "Ulaşamadım sana. Bir ara kapalıydı telefonun. Sorun yoktur inşallah."

"Yok," dedi. Az önce benim yönünü çevirdiğim sandalyeye oturdu. Arkasından yaklaşıp eğildim ve kollarımı omuzlarından göğsüne doğru sarkıtım. Yüzümün yanı, sakallı yanağıyla buluşurken, "Emin misin?" diye sordum. "Anne- şey, Lalezar nasıldı? Ona gitmiştin değil mi?"

"Sanırım ondan konuşmak istemiyorum." Sesi soğuktu. Ne diyeceğimi bilemedim. Kollarımı omuzlarından yukarıya kaydırıp geri çekilecekken ansızın

ellerimi tuttu ve önünde birleştirdi. Ben tekrar ona yaklaşırken, "Böyle kalsana biraz," dedi.

"O- olur," diyebildim yalnızca. Bir şey olmuştu. Bundan o kadar emindim ki. Her ne ise canı bu yüzden sıkkındı. Sık nefesler alıyordu ve gözleri ateşteydi. Sarıldığım omuzları oldukça dik ve gergindi.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyordum. Soluk sesleri sakinleşene kadar hiç kıpırdamadım.

Saçları misler gibi kokuyordu. Dayanamadım ve ensesini, başının arkasını öptüm. İyice gevşediğini, omuzlarını serbest bıraktığını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı yanağının yanma taşıdım. Öptüm. Yanağımı yanağına sürerken, "Lalezar bugün öldü," dedi. Dondum kaldım. Gözlerim belirginleşirken kollarımı omuzlarından geriye çekip yanma geçtim. Beni elimden çekip dizine oturttu. Sarıldı. Yüzünün yanını sevdim. Buna ihtiyacı vardı değil mi? Ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"Nasıl hissediyorsun?" Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. O kadın annesi değildi ve ona karşı ne hissettiğinden hiç bahsetmemişti.

"Üzgünüm," dedi Doru boğuk bir sesle. Boğazım düğümlendi. "Öldüğü için değil, Erva," diyerek yüzünü bana çevirdi. Gözleri nemliydi. Yutkundu ama âdemelmasının aşağıya ne kadar zor indiğini gördüm. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı. Sözleri soğuk çıkıyordu lâkin mesele onun içinde çok daha derin ve sıcaktı.

"Anlat bana sevgilim," dedim elimin biriyle yanağına dokunarak.

"Ölmeden önce bile beni suçlayabildi," dedi. Elim yanağının üzerinde kaldı. "Doğmam yeterliydi onun için, nefret etmesi için."

"Şşşt," dedim ve ayağa kalktım. Bacaklarının arasına girip başını göğsüme çektim ve sarıldım. "Yaptığı haksızlık. Her ne olursa olsun sana haksızlık. Biliyorum çünkü ben seni tanıyorum. Sen harika bir adamsın, Doru!" Bana neler olduğunu hiç anlatmamıştı. Ama her ne yaşandıysa o hikâyesinin suçlusu değildi. Kendini suçlamasını ya da bunun için üzülmesini asla istemiyordum.

"Artık değil," dedi bir fısıltı gibi. "Kendimi suçlamıyorum. Artık yapmıyorum bunu. Ben bugün hepsini yendim, Erva. Kendimi yendim."

Yanağım ıslanıyordu. Ağladığımın farkında değildim. Derin bir soluk alıp rahatlamaya çalıştım. Başını, saçlarını severken, dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu geceyi güzelleştirecektim senin için ama şu an mahvet-"

"Hayır," diyerek sözlerine karşı çıktım. "Hiçbir şey mahvolmadı. Anlatmak istersen dinlerim seni. Bundan daha çok istediğim bir şey yok, Doru. Ama istemezsen de yanında dururum. Bu kadarı yeter bana. Biliyorsun."

"Şimdi değil," dedi. "Bugün değil. Belki yarın ya da daha sonra. Sana anlatacağım ama şimdi değil." Beni kendinden uzaklaştırdı. Gözleri hâlâ nemliydi ama yüzü daha sakin görünüyordu.

Ayağa kalkıp sıkıca sarıldı. Parçalanan kendisi olmasına rağmen sanki benmişim gibi tutuyordu beni. Dağılmayayım ister gibi sarılıyordu bana.

"Sen olmasaydın bugün böyle olmayabilirdim," dediğinde dudaklarım ne diyeceğini bilmez gibi aralandı. "Sen olmasaydın ben bugün kaybolmuştum. Sana şimdi anlatamadıklarım beni de alırdı."

"Doru," dedim çatallaşan sesimle. "Sen böyle söyleyince... bilmediklerim yüzünden kendime kızıyorum. Sana yardım edemiyor olmak-"

"Ediyorsun." Benim onu sakinleştirmem gerekirken, o küçük bir çocuğu sakinleştirmek ister gibi tutuyordu beni.

"Yemek yemeni sağlamalıyım önce, Erva. Hiçbir şey yemediğini biliyorum. Eğer bana yardım etmek istiyorsan önce karnını doyur," dedi yine beni kendinden ileriye koyarak. Hep böyle yapıyordu. Başımı göğsünden kaldırıp çenemi yasladım. Ona alttan bakarak, "Sen de yersen yerim ancak," dedim.

Gülümsemeye zorladı kendini ve başını salladı. Parmak ucumda yükselip çenesinin altını öptüm. "Gül bana böyle. Bana bunlarla gel. Şimdi doydum işte." Geri çekilirken gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Onu taklit edercesine sırıtırken, "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Çok seviyorum hem de."

"Ben daha çok," dedi. Biz hep bu konuda inatlaşıyorduk onunla. Umarım hep de böyle, inatlaştığımız tek konu sevgimiz olurdu.

Yemekler bittiğinde iki şişe şarabı da devirmiştik. Çoğunu Doru içmişti. Bense çoğunlukla onu izlemiş, neşesini hepten yerine getirmek için komiklikler yapıp durmuştum.

"Anneannem sevmezdi peşinde dolanayım. Ayakkabılarını sakladığımda çok sinirlenmişti. Yalınayak bahçeye çıkıp *'Erva!'* diye bir bağırışı vardı. Korkmuştum. Nasıl derdim ayakkabılarını eniştemin arka bahçede çocukları için büyüttüğü tavukların mama kabına sakladım diye."

"Yine öyle şeyler yapıyor musun?" diye sordu gülerek. Çakırkeyifti. Hatta belki fazlası. "Ayakkabılarımı saklamayacaksın değil mi?"

"Düşünmem lazım," dedim dalgın dalgın. Daldığım yer gülüşüydü. Öyle güzel gülüyordu ki. Tarif etmem imkânsızdı. Eşsizdi, sıcacıktı, insanın içine işliyordu.

Nereye daldığımı fark ettiğini gözlerinde gördüm. Utançla çenemin altında duran elimi masanın altına alıp sandalyemde dikleştim. "Dolapta tatlı da görmüştüm. Yemek ister misin?" diye sordum saçma sapan bir şekilde. Tatlı çok sevmezdi ki Doru. Hayır diyecekti tabii.

Olumsuz anlamda başını salladı. Ansızın masanın üzerinden uzanıp yanağımı sevdi. Şöminenin harlı ateşinden ve aldığım alkolden kaynaklı pancar gibi olduğuma emindim.

Soğuk parmakları öyle iyi gelmişti ki. "Hımm," diye mırıldandım istemsizce gözlerim kapanırken. Sarhoşlukta ben de ondan farklı değildim. Ama bu alkolden olmayabilirdi. Ben karşımda oturan bu adamın aşkından sarhoştum. Gözlerimi aralayıp kirpiklerimin altından ona baktım.

"Gelsene yanıma," dedi. Elimi tutup beni kendine doğru çekince yerimden kalkmak ve yanına gitmek durumunda kaldım.

Sandalyesini bacaklarıyla itip biraz geriye doğru aldı. Beni kucağına yan bir şekilde oturttu. "Tüm gün aklımdaydın," dedi dudakları boynuma gömülürken. Saçlarım öpüşlerine engel oluyormuş gibi eliyle tutamları geriye itip orayı açığa çıkarırken, sıcak dudaklarını tenimin üzerinde hissettim. Öpüyordu. Durmadan, duraksamadan. Nefesinden yayılan alkolün kokusunu, tatlı şarabı tekrar içercesine alabiliyordum.

Böyle güzel seven, bu kadar güzel öpen adam var mıydı yoksa yalnızca Doru muydu?

Kolu enseme dolanıp yüzümü yüzüne eğdiğinde dudakları dudaklarımı sertçe içine çekti. Boynumu öptüğü gibi değildi hareketleri. Çok daha derin, çok daha tutkuluydu şimdi.

Beni aniden kendiyle birlikte ayağa kaldırdığında bir şeylerin değiştiğini anladım. Doru'nun bir eli belimi diğeri başımın arkasını kavrarken dili ağzımın içindeydi. Durmasını istemiyordum. Her ne olursa olsun beni öpmeye, sevmeye devam etmesini istiyordum.

Elim saçlarının arasına karışıp orayı kavrarken, başımın arkasındaki elini yanağımın üzerine kaydırdı. Başparmağı yanağımı daireler çizerek severken, belimdeki diğer eli elbisemin ince kumaşı üzerinden sertçe kalçamı kavradı.

Dudaklarımın arasından ağzının içine firar eden iniltiye engel olamadım. Beni daha şiddetli, yiyip bitirmek ister gibi öperken kalçamdaki eli tenimi sıkıştırıyordu.

Kollarımı omuzlarına attım. Onu kendime doğru çekerken, o da elleriyle beni kendine doğru yasladı. Ellerim önce gömleğinin yakalarına sonra düğmelerine doğru bir yol izledi. Ağır ağır kayıp düğmeleri açmaya başladığımda, ansızın kopardı dudaklarımızı birbirinden. Beni bıraktı. Kalçamdaki eli belime çıkarken hâlâ yakınındaydım ama ayrıydık.

Soluğu yüzüme dökülürken benimki kesilmişti. Bakışlarımı gözlerine dikerken, onunkiler şiştiğini sızıltısından anladığım dudaklarımdaydı.

Yutkunarak diliyle dudağını ıslattı. "Şimdi durmamız gerekiyor," dedi "Yoksa..."

"İstiyorum," dedim, kararmış bakışları gözlerime çevrildi. "Senin olmak istiyorum."

Sarhoştum ama bunları o yüzden söylemiyordum. Ben zaten ona aitken beklemek istemiyordum. Beni öpüşünden anlıyordum. Beni kendinden canını yakarcasına uzak tutmaya çalışıyordu. Böyle olmak zorunda değildi.

Alnını alnıma yasladı. Yukarıdan bana bakarak, "Tecavüz çocuğuyum ben," dedi.

Yüzüme tokat yemiş gibi sarsıldım. Bunu duymayı hiç beklemiyordum. Belirginleşen gözlerim ıslanırken, "O yüzden sevilmedim," diyerek yutkundu. "Her gün işittiğim tek şey buydu. Tecavüz çocuğu!"

Ailesinden nefret ediyordum. Gözlerimi kapattım ve bir damla yaş yanağıma sızdı.

Alnını alnımdan ayırmadan başını iki yana salladı ağır ağır. Gözlerimi açtığımda yüzündeki acıyı gördüm.

"Doru," dedim titreyen sesimle. "Sana iyi hissettirmek için ne yapabilirim? Söyle, ne istersen..."

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Sadece uyuyalım, Erva."

Gece yarısı sıçrayarak uyandım.

Şöminedeki ateş çoktan söndüğünden, gördüğüm kâbusun da etkisiyle titreyerek gözlerimi araladım. Saniyeler önce gördüğüm kâbus Doru'nun çocuk haliydi. Ağladığı ve o adamın ona zorbalık ettiği zamanlardı. Vücudum rüyanın etkisi ile kaskatıydı. Tırnaklarım parmaklarımı sıkmaktan avuç içlerime hilal şeklinde izler bırakmıştı. Öncesinde üzerimde olan pike yerdeydi. Elimi yana atıp Doru'ya dokunmaya çalıştım. Hemen yanımda uyuyordu. Elinin biri karnımın üzerinde duruyordu.

Oda banyonun aralık kapısından yayılan cılız ışık kadar aydınlıktı. "Doru," dedim fısıldayarak ama duymadı. Derin uyumazdı normalde ama bugün çok yorulduğunu biliyordum.

Kolunu karnımın üzerinden alıp döndüm ve ona doğru sokuldum. Bacağımın birini bacaklarının arasına soktum ısınsın diye, kolunu da belime sardım. Dudaklarım birkaç defa göğsüne öpücükler bırakırken, "Sevgilim," diye fısıldadım rahatlamış gibi. Yanımdaydı ve iyiydi.

Yerden pikeyi alabilecek kadar bile kalkabileceğimi sanmıyordum. Birkaç saate gün ayacaktı ve hava ısınacaktı. Doru'nun sıcağı yeterliydi. Sokuldukça sokuldum ve bu daha iyi hissettirdi.

Yüzümü boynuna gömerken kıpırdandı. Çünkü soğuk ayaklarım bacaklarına değiyordu.

Uykulu bir sesle, "Erva," dedi. "Üşümüşsün sen. Oda neden soğuk?"

"Şömine," dedim gözlerim kapalı. Uyumaya devam etmek niyetindeydim. "Sönmüş."

"Yakayım hemen," diyerek ayaklandığında başım göğsünden yastığa düştü.

"Sabah olacak birazdan. Boşuna yakmış olacaksın," dediğimde duraksadı. "Pike de gitmiş." Der demez, kalktı. Yerde onu arıyordu. Bulup üzerime örttüğünde şömine konusunda hâlâ kararsızlık yaşadığını görebiliyordum. "Yatağa gel," diye seslendim. Kararsız kalsa da, "Hava ısınacak gün doğumuyla, boşuna yakacaksın," deyince tekrar gelip pikenin altına girdi.

Beni göğsüne çekerken saçlarımı öpüyordu. "Uyanır uyanmaz lojmana geçeriz. Böyle iyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Göğsünde başımı salladım.

Göğsündeki kısa tüyleri yüzümü gıdıklıyordu. Dudaklarımı göğsüne bastırıp öpücükler bıraktım.

Bacaklarımdan birini yine bacaklarının arasına soktum. Böyle çok güzeldi. Güldüğünü saçlarımın arasından hissedebiliyordum. "Seninle ilk kez böyle uyuduğumuzda *beni boğuyorsun* demiştin ama şimdi sen sokulabildiğin kadar sokuluyorsun."

Güldüm. "Boğuluyormuşum gibi hissettirmişti çünkü. Ama şimdi alıştım ve böyle uyumayı seviyorum," diye mırıldandım.

Gülüşü dağılırken, göğüskafesi derin bir nefes çekmesiyle şişip indi. "Çok güzel kokuyorsun."

"Sen de. Biraz ben gibi. Sana sinmişim."

Çenemi eliyle tutup yukarıya kaldırdı. Kapalı gözlerimi araladım. "Sen bütünüyle içimdesin," diye fısıldadı baskılı bir sesle. Nefesini yüzümün her yerinde hissettim. Hâlâ biraz şarapla demlenmiş gibi kokuyordu.

Dudaklarıma örtündüğünde, dudaklarında izi kalan şarabı oradan içtim. Başta küçücük bir öpücük olarak başladı ama dudaklarının baskısı giderek artınca onun olana direnmekte zorlandığını anladım. Kendine engel olmaya çalışıyor ama ileriye taşımak için de can atıyor gibiydi.

Yine de bırakacak sandım, bırakmadı. Derinleşirken öpücükleri, beni belimden çekip zaten bütün gibi duruyor olmamıza rağmen iyice kendine yasladı. Sertliğini altımda hissedebiliyordum. Beni arzuluyordu. Benim onu arzuladığım kadar çoktu.

"Bu yarım kalmalar öldürüyor beni," diye bir itirafı dillendirdiğinde sızlanmaya benzer bir ses döküldü ağzımdan. Adı bir fısıltı gibi takip etti ihtiyacımdan sızan sesleri.

"Erva," dedi. "Uyuyamadım tüm gece. Seni izledim." Fısıltılı boğuk sesi içimdeki tüm arzuyu tekrar ayağa kaldırırken, midemin altındaki o ürpertiyi, içimdeki erime hissini sözleriyle şiddetlendirdi. Deneyimsizliğime rağmen böyle hissediyor oluşum, cesaretlenişim aşktandı. Ona güvenmekten, onu çok sevmektendi.

"Sana sahip olmak benim bu zamana kadar elde ettiğim tek şey," diye fısıldadığında dudaklarımın arasına, kalbim sözlerine benden önce bir şey söylemek istercesine göğüskafesimi zorladı. "Her anlamda. Sen hayatımdaki tek güzel şeysin."

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu artık. Aynısını ben de ona hissediyordum. O, benim bu zamana kadar sahip olduğum en anlamlı ve en güzel şeydi.

"Tüm gece boyunca bana sokulup durdun. Dizin bacaklarımın arasına dayanıp durdu. Belki bilinçli belki değil ama şu an ne halde olduğumu fark edebiliyor musun?" diye sordu çaresizce. Kendini bana bastırdı. İpek elbisem belimin altına kadar toplandığından onu iç çamaşırımın tül kumaşının üstünde bütünüyle hissedebiliyordum.

"Kokunu aldım. Bütün gece ezberime iyice kazındı. Sanki yeterince orada değilmiş gibi." Sertliğini daha belirgin bir şekilde kasığımın üzerinde hissedebiliyordum artık. Kalçasını bana doğru hareketlendirdi ve tül kumaşın üzerine sürtündü.

"Sen olmadan eksik kalıyorum," dedim o an bildiğim tek doğruyu dillendirerek. Ben onsuz olamıyordum artık. "Farkında ya da farkında olmadan seni arıyorum," dediğimde dudakları dudaklarıma asıldı. Elimi aramıza soktum ve şişkinliğini avuçladım.

Çok büyüktü, kumaşın üzerinden bile tam anlamıyla tutamıyordum. Şiddetle sarsıldı ve dudaklarıma daha çok kapandı. İniltileri ağzımın içine dolarken kayboldum. Öyle bir öpüyordu ki tek ihtiyacı olan şey benmişim gibi... Onun çaresizliği olmak çok başka hissettiriyordu ve beni de en az onun kadar çaresiz kılıyordu.

Onu istiyordum. Onun olmak istiyordum. Diğer elimle ensesinden tutup, dudaklarımızın arasında konuşmak için bıraktığı payı da yok sayarcasına onu yakınlaştırmaya çalışırken, beni beraberinde çevirip altına aldı. Ağzımdan firar eden cılız çığlık havada asılı kalırken, hemen sonra aç kalmış öpücüklerinde boğulup kayboldu.

Elim hâlâ onu tutuyordu. Sıktım. Bana açtı, beni arzuluyordu, buna ihtiyacı vardı. "Sikeyim!" diye bir küfür savurdu dudaklarımızı birbirinden koparıp başını geriye yatırırken. Aralık kalan dudakları sesli bir nefes çekti.

Şu andan sonra duramayacağımızı ikimiz de biliyorduk.

Kollarımı omuzlarına sardım. Altından biraz yukarıya tırmanıp bacaklarımı da etrafına sararken dudaklarını dudaklarımın arasına aldım.

Elini sırtıma uzatarak elbisemin fermuarını indirdi. Bir an sonra iç çamaşırlarımla kaldım ve parmakları sutyenimin kopçasında dolaşıyordu. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Acı bir sızlanmayla kopçayı telaşlı elleriyle çözdü. Çözülen metalin sesi sessiz odada yankılandı. Dantelli kumaş bedenimden ayrıldığında, bir ürpertiyle titrememek imkânsızdı.

Göğüslerimin irileşmiş pembe uçları gözlerinin önüne serilirken ne düşündüğünü görmek için çekinerek ona baktım. Kararmış hayran bakışlarını göğüslerimde dolaştırırken içini çekti. Bakışları titrememe neden oldu. Dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibiydi. İçimde bilmediğim duyguları ayaklandırıyordu.

Bakışları benimkilerle buluşurken dudakları aralandı. Kendini üzerime bırakıp göğsüyle göğüslerimi ezerken dudaklarıma saldırdı. Dili dilimi ağzının içine çekip yutarken iri eli sabırsızca aramıza girdi ve göğsümü avuçladı. Göğsümün tamamı avucunun içi kadardı. Biraz daha sıksa, tamamıyla dağılabilecek gibiydim.

Üşüyordum, yanıyordum; elinin değdiği yerlerde, onun altında küçücük kalıyordum. Bu iri adam her şeyiyle benim için yaratılmıştı ve ben yapbozun eksik bir parçası gibi onunla tamamlandığımı hissediyordum.

Öyle garip bir histi ki ondan kaçmak ama yine ona saklanmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyiyle onu bedenim her yerinde istiyordum. Ruhumu çoktan ele geçiren bu adamı diğer tüm yanlarıyla kendimle tamamlamak istiyordum.

"İstediğini söylemene ihtiyacım var," diye fısıldadı yalvarırcasına. Ağzımı yiyip bitiriyordu. Beni severken kollarının arasında nasıl titrediğimden de mi anlamıyordu onu istediğimi? Anlıyordu belki ama duymadan emin olamıyordu. "Beni istediğini söyle," dedi daha çaresiz ama baskın bir sesle.

Dudakları boynuma gömüldü, etimi dişlerinin arasına aldı. Isırmak yerine ağzının içine çekip emdiğinde inleyerek kıvrandım. "Söyle," dedi bir kez daha. Dilini boynumda dolaştırdı. Beni bunu söylemeye ikna etmeye çalışıyordu. Şu an yaptığı şey yüzünden konuşabileceğimi sanmıyordum.

Göğsümü sıkıştıran eli şimdi pembe tomurcuğunu parmaklarının arasında çeviriyordu. Bana yaptığı bir çeşit işkence gibiydi. İtiraz edersem ölecekmişim gibi hissettiriyordu.

Bir an bile düşünmedim. Düşünmek istemedim.

"Seni istiyorum," dedim başını tutup yüzümün karşısına alarak. Başparmağımla az önce boynumu emen ıslak dudaklarını okşadım. "Her şekilde sadece senin olmak istiyorum. Beni öpmeni, sevmeni, tek bir yanımın bile senden mahrum kalmamasını istiyorum. Sana doymak istiyorum, Doru," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak.

Bu cevap ona fazlasıyla yetmiş gibiydi. Aşağıya kayışı çok aniydi. Yüzü göğüslerimin arasına gömülürken dudaklarının, sert sakallarının ve dilinin saldırısıyla yukarıya kıvrıldım. Ağzı göğüs oluğumu yiyip bitiriyordu.

Yüzünü bir anlığına kaldırdı ve göğüslerimin arasından bana baktı.

Yeşillerinde, en derinlerinde bir şey yandı söndü. Aklımdan geçirdiklerimi bile işitti sanki. Anladı. Sonra gözlerindeki o ateş daha harlı bir ateşe dönüşüp tekrar döndü. Bakışı beni yuttu. Bütünüyle.

Nefesim anlık kesilirken, onun solukları hızlandı ve başı aşağıya kaydı, göğsümün ucunu sıcak ağzıyla kavradı. Öyle aniydi ki yükselen bedenim yatağa çakıldı. Sesli bir şekilde inlememek için dudaklarımı dişlerimle ezmek zorunda kaldım.

Bacaklarımı dizlerimi kırarak yukarıya topladı. Hemen sonra ikisini de elleriyle ayırarak arasına yerleşti. Eli ikimizin arasından iç çamaşırımın kenarını kavradığında, kalbim göğüskafesimi terk etti. Nefesimi tuttum. Çünkü parmağını bir kanca gibi çamaşırıma geçirmişti. O parmağının kemikli kısmı hassas noktama sürtünürken çamaşırımın orta kısmını çekti ve kasıklarımdan aşağıya doğru sıyırarak çıkardı.

Hemen sonra sert, pürüzlü parmaklarını oramda hissettim. Çenesi kasıldığında alnını göğsümün arasına düşürdü. "Sikeyim, çok ıslaksın!" diye inlediğinde dalgalı, ılık bir denizde kaybolmuş gibi hissettim.

"Doru!" diye inledim. "Bu..." Tamamlamayacağım bir konuşmanın içindeymişim gibi hissediyordum. Bana yaptığı şey düşünme yetimi alıyordu. Parmakları beni okşarken, "Ah! Her şey..." diye aralandı ağzım. Göğsüm nefes seslerimle alçaldı ve yükseldi. Göğüslerim çıplak göğsüne çarpıyordu. Ona tutundum.

Bunu yapmazsam her an düşecekmiş gibi hissediyordum. Kollarım omuzlarının tamamını kavramak ister gibi sarılırken, parmakları yukarıya ve aşağıya hareket ediyordu. Topuklarım yatağı arşınlıyordu. Sabit kalamıyordum ve elinin altından kaçmaya çalışıyordum. Islaklığımın parmaklarına bulaştığını hissedebiliyordum. Hassas hareketleri hoyratlaştı ama bir an sonra durdu. Az önce parmaklarıyla okşadığı o yerin tamamını avucunun içine aldı. Sarsarak sıktı. "Siktir! Siktir! Çok güzelsin!"

Bunu daha önce de yapmıştı ama bu defa sıcak avucu direkt tenime dokunuyordu. Çok başkaydı. Çok.

Neredeyse yalvarır halde ismi çığlık olup döküldü ağzımdan. Eli kadınlığımı hoyratça severken bacaklarım sarsılıyordu. Yine de ileriye ve geriye kıvranıp avucunu doldurmaya çalıştım. Daha çoğunu istiyordum.

Diğer eli beni yatağa bastırıp göğsümü avuçladı. Göğsümün pembe tepeciğini ağzının içine çekti. Dişleriyle eziyor ve hiç durmadan emiyordu. Elimi başının arkasına yerleştirdim. Parmaklarım saçlarının arasına geçerken, bacaklarım kapanmak istiyordu ama bedeni engel oluyordu.

"Durmamı istersen dururum," dedi dişlerinin arasından. Kapalı olduğunu yeni fark ettiğim gözkapaklarımı açmakta zorlandım.

Dalga geçiyor olmalıydı. Bunun için beni öldürmesi gerekirdi. "Durma," dedim kararlı bir şekilde. Bana bakan yeşilleri iyice karardı ve aşağıya kaydı. Bir an sonra tekrar gözlerimle buluştuğu noktada, "Do- Doru!" diye çığlık attım. Soluğumun kesilmesi, parmağını girişimden içime kaymasıyla oldu. Ortaparmağı ıslaklığımdan süzülerek içime saplandı.

Başımı geriye atarken gözlerim belirginleşti. Ama gördüğüm kopkoyu bir karanlıkta uçuşan ışık demetleriydi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Bana istediğini söyle, Erva," dedi. "Gerçekten şimdi bunun olmasını istiyor musun?" Dişlerini sıkıyordu. Kendine direnmeye çalışıyordu. Vereceğim cevap onun için sanki hayati önem taşıyordu ve ben bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Bana istemediğim bir şeyi yapmaktan ödü kopuyordu değil mi?

Yutkundum ve dudaklarımı araladım. Kesik soluklarım onunkilere karıştı. Elimi aşağıya kaydırıp içimdeki elini tuttum. Bir kez daha kendimden emin bir şekilde onaylarcasına, "Beni öpmeni istiyorum," dedim çenemi ona doğru kaldırırken. Doru duraksamadan dudaklarıma kapandığında bıraktığım minik haz dolu çığlık elimle parmağını içimde hareket ettirdiğim içindi. Ona istediğimi bu şekilde belli etmiştim ama devam ettiren oydu. Parmağı içimde ileri geri kayarken kalçalarımı ona doğru ittim.

Hareketlerim bilinçsizce ona uyum sağlamaya çalışırken üzerimde doğruldu ve yataktan yükselen karnımı avuç içiyle bastırıp yatağa sabitledi. İçimdeki parmağı ıslaklığımda kayarak hızlanırken, kıvırdı ve duvarlarıma sürtündü.

"Parmağımla bile ne kadar dar olduğunu hissedebiliyorum. Bana göre çok küçüksün, Erva. Canını yakmaktan deli gibi korkuyorum," dedi arzudan çatallaşan sesiyle. Yutkunuşuna ve âdemelmasının aşağıya hızla düşüşüne şahit oldum.

Dar olmam bir sorun muydu, bilmiyordum ama ben bunu düşünecek halde değildim. İçimdeki parmağı, karnımı okşayan eli, tenimin üzerinde hissettiğim nefesi ve öpücükleri düşünme yetimi çoktan bertaraf etmişti.

Elinin geçtiği yerleri dudakları takip ederken, o belli bir rotaya bağlı kalmadan çıplaklığıma sıcak dudaklarıyla nemli izler bıraktı. Gırtlağından zevk dolu bir ses daha yükseldi.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık ve klitorisimdeki atma şiddetlendiğinde, Doru başparmağını o atan yere dayayıp bastırdı. Şimdi parmağının altından bir nabız gibi atıyordu. Bu beni öldürecekti. Diğer eliyle iç çamaşırının beline uzandı.

Onu dinlemek, ağzının çıkardığı ıslak sesleri yalnızca ikimizin paylaştığı bir anın içinde, sessizliğin süzgecinden geçerken işitmek çok başkaydı. İçimde ateş yakıyordu ve ben saldırganlaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Şu andan itibaren durabileceğimi sanmıyorum," dediğinde homurdanır gibiydi. Parmağının içimden kayarak çıktığını hissettim. Parmaklarını ağzına alıp tadımı emerken, zevk dolu bir mırıltı döküldü ağzından. Bu alev alev yanmama, onu daha çok istememe neden oldu.

"Çok tatlısın... Her yerinin tadına bakmak istiyorum."

Çamaşırını bacaklarından aceleyle çıkarıp kenara attı ve tekrar önceki yerine yerleşti. Hareketleri aceleciydi. Öyle yapmazsa ellerinin arasından kaçacakmışım, yok olacakmışım gibi bakıyordu. Sert ve heybetli aleti bacaklarımın arasına çarptı.

Sertliği ve büyüklüğü beni korkutsa da belli etmemeye çalıştım. Ama dediği gibi, ben ona göre çok küçüktüm. İçime nasıl sığacaktı? Göğüskafesim bir kuşun ürkekliğinde titremekteydi. O her üzerimde hareket ettiğinde ben korkumu saklamaya çalışmaktan hepsini göğüskafesimin altında biriktiriyordum sanki.

Bacaklarımın, hatta tüm bedenimin de titremeye başladığını sözleriyle fark edebildim. "Titriyorsun."

"E-evet..." diyebildim. Dudaklarımı yalayarak ıslattım.

Başını yüzüme kaldırdı. Bir süre hiç kıpırdamadan durdu. "Korkmanı istemiyorum. Eğer en küçük korku ya da kaygı duyuyorsan öleceğimi bilsem yine de dururum, Erva," dedi arzuyla demlediği ama şefkat içeren sesiyle. Elleri baldırlarımda beni rahatlatmak ister gibi dolaşıyor, okşuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Durmanı istemiyorum," dedim ama sesim de göğüskafesim gibi titriyordu. Cılız bir nefes alıp bıraktım. Bakışlarım onun tereddütlü bakışlarıyla buluşurken doğruldum ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Dayanabilirim," dedim başım tekrar yastığa yaslanırken. Ellerim fark ettirmeden çarşafı iki yanından avuçladı.

Bunu görse de durmayacaktı. Durmamalıydı. Yoksa dağılırdım. Parçalanırdım.

Doru önce erkekliğini tutup ıslaklığımda kaydırarak nabız gibi atan girişime dayadı. Ama hemen sonra vazgeçerek üzerimde aşağıya kaydı. "Daha fazlasına ihtiyacın var," dedi. Elleri beraberinde kalçalarımı kavrayıp beni yatakta aşağıya sürükledi. Nefesim kesildi.

Pozisyon değişikliğine giderken, onun başı artık bacaklarımın arasındaydı ve ağzı şu an ona en çok muhtaç olduğum o yeri öpüyordu. Kadınlığımı deli gibi ağzının içine çekerken, boğuk sesi ve nefesi oraya dağılıyordu. "Seni rahatlatmadan olmaz."

"Ah!" Şu yaptığıyla rahatlayabileceğimi sanıyor muydu gerçekten? Sıcak ağzı orada dolaşırken! Çarşafı parmaklarımın arasında çekiştirerek buruşturdum. Bedenim yükselip duruyordu ama o karnımdaki eliyle beni tekrar yatağa bastırıp, kalçalarımı sabit tutmaya çalışıyordu.

Zordu, çok zordu hareketsiz kalabilmek. "Doru," dedim çığlık çığlığa. "Doru!" Dili girişimde oyalanırken, "Lütfen!" diye inledim. "Lütfen!"

Güldüğünü oramda hissetmek bir uçurumun başında rüzgâra karşı savrulmak ile eşdeğerdi. Birazdan kendimi oradan aşağıya bırakacaktım. "Senin en az benim seni istediğim kadar beni istediğini bilmek," dediğinde dudaklarını oraya sürttü. Burnunun ucu klitorisime dokundu. Sıcak nefesini orada hissettim. Başının arkasını kavrayıp saçını çektim. Fakat elim onu oraya bastırarak neyi istediğimi söylemiş oldu.

Klitorisimi diliyle dudağının arasına çekip emdiğinde odayı çığlığım doldurdu ve kalçalarım, beni sıkı sıkı tutan ellerinin arasından kaçabilecekmişçesine hareketlendi. Yukarıya tırmanmaya, kaçmaya çalıştım. Sıcak ağzıyla yaptığı şey beni mahvediyordu.

Hem ondan uzaklaşmak istiyordum hem de istemiyordum.

Onu omuzlarından tutup üzerime çektim. "Lütfen!" dedim tutkudan kararmış gözlerine bakarak.

"Lütfen ne, Erva?" diye bir soru yöneltti. Hemen sonra, "Seni içimde istiyorum," dedim yanaklarım ateşten zonklarken. Dilimle dudaklarımı ıslattım. Çok utanıyor olmama rağmen cesaretle, yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına kapanırken, eli aramızdan kayıp vakit kaybetmeksizin aletini kavradı. Onu tekrar kadınlığımda hissettiğimde dudaklarım ağzına yakın aralandı. Soluğum onun da aralanan dudaklarından içeriye sızdı.

Kendini oraya sürttü. Sürttü. Daha çok ıslandım. Gözlerim belirginleşmiş halde ona bakıyordum. O da bana.

"Gerçek zamanı. Günlüğünü okuduğumdan çok önceydi seni şöyle hayal edişim," dedi ve kendini ansızın içime itti. Sertçe. Çığlık attım. Bütünüyle içimde bile değildi henüz. Sadece bir kısmını alabilmiştim. Konuşmaya devam ediyordu. "Gözlerine bu yüzden bakamıyordum. Şimdi anlıyorum. Seni o zaman bile benim yapmak istiyormuşum meğer."

Bunun bana iyi geleceğini düşünüyordu muhtemelen ama ben kaybolmuştum. Aklımı yitirmiştim. "İlk tanıştığımız gün, albayın kızı olduğunu öğrendiğimde hayal kırıklığım bu yüzdendi. Seni deli gibi sevmek, kollarımın arasına almak istedim ama..."

Dudaklarıma kapandı dudakları. Oraya, "Sen bana yasaklı gibiydin," diye fısıldadı. "Dokunmayacağım, asla benim olmayacak biriydin. Şunları itiraf etmek ne kadar zor bilemezsin. Bunlar benim sana duyduğum arzunun, çekimin uygunsuz yanıydı. Bende kalmalıydı. Kendime bile itiraf etmekten korktum. Unuttum. Daha o ilk anda sildim seni aklımdan. Aslında ben emanete en başında ihanet edip kendime bile yalanladım."

Söylediklerini duyuyordum ama kafamı toparlayamıyordum.

Acı dağıldı ve dayanabileceğim bir boyuta ulaştı.

Boğuk, kendi dediğimi bile zor anlar halde, "Kendini tutmak zorunda değilsin," dedim. "Seni bütünüyle içime alamayacak kadar dar-" *olamam* diyecektim ama konuşturmadı beni.

Cevabını almış gibi uyluğunu bana doğru itti, kalın ve uzun erkekliği içimi bütünüyle doldurdu. "Öylesin, darsın!" Acı, bacaklarımın arasından tüm bedenime sıçradı. Bıçak kesiği gibiydi.

Ama o bekâretimin sınırını geçtiğinde bitmişti. Çığlık atmamam için dudaklarıma kapadığı ağzının içine sızlanma dolu sesler bırakırken beni durmaksızın öpüyordu. "Geçti... Geçti yavrum."

Altımda ağır ağır hareketlenirken, "Birazdan sadece zevk alacaksın. Benim gibi içinde olduğum için çıldıracaksın," diye fısıldadı. Ben çoktan zevkten dalgalı bir suyun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordum.

Onun dalgaları bana çarpıyordu ve ben şiddetinden çarşafların üzerinde her geriye sarsılışımda, daha fazlasını almak ister gibi ona çekiliyordum.

Büyük elleri kalçalarımı iki yanından sabitlerken içimden çıkacak gibi yapıp tekrar itiyordu. Hareketleri sakindi, biraz hızlanacak gibi olduğunda dişlerini sıkarak ya da nefeslenerek kendini dizginlemeye çalışıyordu.

Kalçalarını sıktım. "Canın yanıyor gibi görünüyorsun," dedim. Söylediğim komik olmamasına rağmen yüzünde sancılı bir tebessüm vuku buldu.

"Canım yanmıyor," dedi boğuk çıkan sesiyle. Kendini bana itti sonu zorlarcasına. "Geberiyorum lan şu an. Şu halin öldürüyor beni." Derin bir nefes alıp dudaklarını yaladı. "Ama kendime engel olamazsam da seni öldüreceğim. Sonrasında kendini berbat hissedeceksin."

Gözleri gözlerime kilitlendi. Alnı ter damlalarıyla nemlenmişti ve başımı yastıktan kaldırıp dudaklarımla alnını kurulamaktan kendimi alamadım. Öptüm, terden nemlenen saçlarının kokusunu da içime çektim. Üzerimde hızlandı. Hareketleri o sürede sertleşti. "Off!" Banan çarptıkça çıkan ses odanın içinde geziyordu.

Elinin biri kalçamdan çözülüp göğsümü avuçladı. "Her şeyin bana göre yaratılmış sanki. Sen benim ol diye yaratılmışsın." Başım yastığa düştü.

Sözlerine karşılık belimi kaldırıp göğsümü ona doğru ittim. Hareketimle göğsümün ucunu ağzının içine çekip emerken çıkardığı sesler yüzünden zevkten titriyordum. Büyük aletini kadınlığımın duvarlarında bütünüyle hissedebiliyordum. İrileştiğini, içime sığmakta zorlandığını.

"Gelmek üzereyim ve şu an korunmuyorum," dedi nefes nefese. Duracakmış gibi oldu. Omuzlarına tutundum. "Erva, korunmadığını biliyorum ve durmam gerek. Ama bu seni de beni de bitirir." Hemen sonra düzeltti. "Hayır, bu beni öldürür. Sikeyim, durabileceğimi sanmıyorum!"

Dursun istemiyordum. Durursa onu bilmiyorum ama ben ölecekmişim gibi hissediyordum.

İçimde hızla gidip gelirken, kolunu başımın altından geçirdi ve yüzümü boyun boşluğuna çekti. Beni tutuşu hem arzulu hem de korumacıydı. Dudaklarım boynuna gömülürken zirveye tırmanıyormuş gibi hissediyordum. Dişlerini omzumda hissettim ve hemen ardından içime patladı. Ardından ben ona karıştım.

Şiddetle bacaklarımın arasından taşan ıslaklık ikimize aitti ve dilimi damağımı kuruturcasına bir inleme savurmama neden oldu. Kasılan ve nabız gibi atan içimde, onun sarsılışını hissetmek beni dipsiz bir kuyunun içine fırlattı. Sessiz oda isimlerimizle yankılanırken kollarımı sıkıca omuzlarına doladım.

Bir süre hiç kıpırdamadan üzerimde yattı. Nefes nefese kalmıştı ve ben onu soluk almadan öperek sakinleştirmeye çalıştım.

Bir an sonra nefeslerimiz sakinleşti, kalp çarpıntılarımız duruldu.

İçimden çıkıp yatakta yanıma devrildiğinde hava artık aymıştı ve onun terli vücudunu net bir şekilde görebiliyordum. Benim vücudum ise onunkiyle nemlenmişti. Hemen sonra yerinden kalkıp banyoya yürüdüğünde de gözlerim üzerindeydi.

Elinde ıslattığı havluyla gelip önce beni sonra kendini temizledi. Sıcak ve ıslak olan havlu bacaklarımın arasındaki zonklamaya o kadar iyi gelmişti ki. İlgisi karşısında mayışmıştım. Havluyu kenara bırakıp yanıma uzandı.

Bakışları çıplak göğüslerimle düz karnım arasında gidip gelirken, yan döndü ve kolunu başının altına aldı. Beni belimden tutup aynı şekilde kendine çevirdi.

"Buradan dönüş yok," dedi elinin altındaki tenimi okşarken. "Seni benimle evlenmeye mecbur bıraktım." Kaşlarının arası belli belirsiz çatıldı. Yüzük olan elimi tutup dudağına götürdü. Usulca öperken, derin bir nefes alıp ona sokuldum. Elimi elinden çekip şakaklarına götürdüm ve terden nemlenen saçlarını parmaklarımla geriye taradım. Yorgundum, uykum vardı ama uyumayı da hiç istemiyordum. "Beni mecbur bıraktığın için mutluyum," dedim dakikalar öncesinde aramızda yaşananlar yüzünden hâlâ heyecanını atamamış titrek sesimle.

"Bunun mecburiyet olmadığını ikimiz de biliyoruz. İçinin rahat etmediğini, şu anı yaşamayı düğüne ertelediğini de biliyorum." Nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu biliyordum. Anlıyordum onu. Yazgan'ın Lalezar'a yaptığını bana yapmış olmaktan korkuyordu.

"Ama böyle hissetmeni istemiyorum. Ben gönül rızamla, seni belki senin beni istediğinden daha çok isteyerek seninle oldum," dedim anlasın diye her kelimenin üzerine basa basa. "Düğünden önce ya da sonra, aramızdaki bu şey kaçınılmazdı ve karşı gelemedik. Hepsi bu-"

Sözlerimi alnıma bıraktığı öpücükle böldü. Dudakları burnumun üzerine inerken, "Düğünü erkene almamız gerektiğinden bahsediyordum. Yoksa biliyorum pişman olmadığını, asla olmayacağımı," dedi. "Çok güzeldi, Erva," diye ekledi dolu dolu gözleri ışıldarken.

"Kalbimi böylesine çarptıran hiç kimse olmadı. Şu yaşadığımızı, birbirine delicesine âşık kaç kişi yaşıyordur ki? Ben öl desen ölecek haldeyim. Ne dersen yapacak, sana ömür boyu tapacak kadar âşığım. Hep öyleydi ama şimdi bir şeyler sanki daha da tam oldu. Sen her şeyinle bana aitsin artık."

Söylediklerini birebir hissetmem içimi titretti. Doru benim bu hayattaki yansımam gibiydi. Ben bu yüzden ne öncesi konusunda ne de sonrasında tereddüt yaşayacaktım.

Kolunu belime sarıp elini sırtımda yukarıya ve aşağıya doğru yumuşacık hareketlerle dolaştırmaya başladı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Belki biraz ama katlanamayacağım bir şey değil. Seni tekrar isteyecek kadar iyiyim," dedim. Güldü. Aslında bir kez daha yapacak halde değildim. Deli gibi uykum vardı ve bedenim yorgunluktan titriyordu. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

Bakışlarım yandan ona kayarken onun gözleri de benimkilerle buluştu. "Duşa girmemiz gerek," deyince çarşafı yataktaki dağınıklıkta elimle yoklayarak bulup üzerime çektim. "Uyusam biraz. Ayakta durabileceğimi hiç sanmıyorum."

Yalan değildi ama sesimdeki yorgunluğun nazlanıyormuşum gibi çıktığından da emindim. Eğildi ve üzerime çektiğim çarşaftan açıkta kalan omzumu öptü. Burnunu oraya sürtüp kokumun tadını çıkarıyormuş gibi oyalanırken, "Ben yardım edeyim sana," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sonrasında lojmana geçmemiz gerek. Kahvaltıdan sonra toplantıya gitmeliyim. Ondan sonra da albay ile görüşeceğim."

Dudaklarının ve burnunun tenimin üzerindeki hareketleri yüzünden mayışmıştım.

Söylediğini algılamam on saniyeden fazla sürdü. Ağırlaşan gözkapaklarımı olabildiğince aralayıp başımı ona doğru çevirdim. "Babam olan albay mı?" diye sordum. "Senin albayın olan babam mı!"

"Bu ikisi aynı şey," diyerek güldü. "Evet, senin baban olan albay." Beni belimden tutup kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme eğilirken, "Neden ki?" diye sordum. "Onunla ne görüşeceksin?"

Konu görevle ilgili olabilirdi ama ben nedense öyle değil diye düşünüyordum. Bizimle ilgili görüşecekti muhtemelen. Çünkü daha iki gün önce iş için görüştüklerini biliyordum.

"Babamla yanına gitmem uygun olurdu ama," dedi. Nefeslendi. "O şimdi burada değil. Düğünü erkene çekmek istediğimi bu şekilde söylesem sanırım sorun olmaz."

"Ne kadar erkene?" diye bir soru yönelttim.

Gülerek, "Tüm hazırlıkların tamam olabileceği en kısa ve makul olan tarih olur diye düşünüyorum. Belki bir ay. Zorlarsak üç hafta," diye yanıtladı beni.

Gözlerim belirginleşti ama aynı zamanda da sırıtıyordum. "Hoşuna gitti bakıyorum," diyerek dalga geçti benimle. Hemen sonra yanağıma ıslak, sert bir öpücük kondurdu. Sakalları yanağımı huylandırıyordu. Bu hissi çok seviyordum. Onun beni kocaman öpmesini ve sakallarını teninin üzerinde hissetmeyi...

"Gitti," dedim yüzünün yanlarını avuçlarımın arasına alıp öpücüklerinden kendimi şimdilik kurtarmaya çalışarak. Yüzü yüzüme denk gelince, parmaklarımı sakallarının arasından geçirdim ve avuçladım okşar gibi. "Benim de gelmem gerekir o zaman. Böylesi daha münasip üsteğmenim," diye mırıldandım tatlı bir tonlamayla.

Ellerimin arasında bir kahkaha attı. Ağırlaşan başını taşıyamadım. Boynuma yaklaşıp dudaklarını oraya gömdü. Gürültülü öpücükleri gerdanım ile boynumun yanı arasında mekik dokurken, "Yalnız gitmem münasip düşer yavrum," dedi, *münasip* kelimesini özellikle vurgulamıştı.

Benimle dalga geçer bir tonlama seçmişti kendine. "Sen yanımda olursan konuşamam. Bu geceyi babanın yanında aklımdan nasıl çıkaracağım diye düşünüyorum ben, sen ben de geleyim diyorsun. Olmaz," dedi kati bir şekilde. Ses tonu yumuşaktı ama kesindi.

"Doru ya," dedim çocuk gibi. "Tamam, iyi hoş da ben seni bugün bir daha ne zaman göreceğim? Yine sabaha karşı deme. Vallahi yapamam."

Beni bel boşluğumdan tutup kendiyle birlikte kaldırdı yataktan. Üzerime örttüğüm çarşaf yerdeydi ve kucağında çıplak olmaktan dolayı anında yanaklarım kızardı. Banyoya doğru ilerledi.

Soğuk parmaklarımı yanaklarıma bastırdım. Utanmış halimi süzüp, "Gece öldüremedin, şu halinle öldür," dedi erkeksi sesiyle. Alnımı öptü, yanaklarımdaki parmaklarımı öptü. "Babandan sonra yanındayım," dedi öyle umuyormuş gibi değil de kesin öyle olacakmış gibi.

Gülümsedim. "Konuşacaklarımız da var," dedim, anlamayarak baktı. Duşun altına götürdü beni. Sırtım duvarla buluşurken suyu tepemizden bıraktı. İlk soğuk suyla titrerken su ılıdı ve ben de rahatladım. Beni gövdesiyle duvar arasında tutarken banyo rafındaki şampuana uzandı. "Ne konuşacakmışız?" diye sordu. Şişenin kapağını açtı ve nane gibi kokan şampuanı avcuna sıktı.

"Bana ne itiraf ettin sen sevişirken?" diye sordum, bakışları yüzümü buldu. "Çok güzel olduğunu mu?" diye sordu ve güldü. *Hayır* anlamında başımı salladım aynı şekilde gülerek.

Bacaklarım ıslandıkça kalçalarından kayıyordu. Onları daha sıkı sarıp biraz yukarıya tırmandım ve omuzlarına tutundum. O saçlarımı köpürtürken, "Beni daha ilk karşılamamızda arzuladığını söyledin," dedim, elleri saçlarımın arasında duraksadı. Sırıttım kocaman.

Benden kaçar mıydı hiç? Konuşmak için sadece uygun zamanın gelmesini bekliyordum.

Yutkundu. Gözlerini benden kaçırdı ve bakışlarını saçlarımda yaptığı işe odakladı. İyice köpürttü onları. Âdemelması tekrar hareketlenirken zorlanır gibi, "Her erkek hisseder böyle şeyler," dedi. Geçiştirmeyecekti değil mi bu konuyu?

Rafa uzandım ve naneli şampuanı elime alıp avucuma sıktım. Onun saçlarının arasına parmaklarımı soktum. Biraz sert hareketlerle köpürtürken, "Kaçamazsın," dedim.

O benim saçlarımı köpürttü, ben onunkileri. Gözlerimin içine çevirdi, su yeşili gibi görünen gözlerini. Ölürdüm onlara. Yaklaştım ve gözkapağının üstüne bir öpücük kondurdum, tüy kadar hafif. Ciddi ifadesi anında yumuşadı.

"Anlıktı, Erva," dedi sanki bir suç işlemiş gibi. "Yoksa öyle bir adam değilim, biliyorsun. Çekimine kapıldım." Anladığım, sevişirken o anın verdiği yoğunlukla itiraf etmişti bunları. Yoksa söyleyeceği yoktu. Çünkü yaptığından utanç duyuyordu.

"Başka," dedim gülerek. Anlatsın dökülsün istiyordum. İkimizi de suyun altına çekti. "Beni dakikalar önceki gibi mi hayal ettin yani?" diye sordum.

Utançtan çenesi kasıldı. "O kadarını hayal etmem mümkün değil," dedi alçak bir sesle. Sırıttım.

"Bana her baktığında çıplak mı görüyordun yoksa?" diye sordum.

"Erva!" dedi adımı uzata uzata.

"Ne Erva? Sana ölüyordum Erva mı? Seni becermek istiyordum Erva mı?"

"Erva?" dedi bir kez daha ama sert bir şekilde. Az değildim, biliyorum. Onu sinirlendirmeye çalışıyordum bilerek. Yoksa Doru'nun öyle bir adam olmadığını biliyordum. "Albayımın kızıydın lan sen! Bir anlıktı diyorum. Bir daha aklıma bile gelmedi. Uzak durdum zaten sonrasında."

"Alındım ama ben buna," deyince çocuk gibi, gözlerini devirdi. "Allah eline düşürmesin. Nereden söyledim," diye söylendi.

"Aaa, olur mu ama?" dedim gülerek. Tırmandım yukarıya doğru. "Söylediğin ne iyi oldu. Nişanlımın öncesinde beni arzuladığını öğrenmiş oldum," dedim onun sevişirken söylediği gibi.

Dişleri dudaklarımı kaptı, ısırır gibi. "Aynen, Erva. Seni arzuluyordum," dedi imayla. "Öyle ki her gece aklımdaydın. Evine nasıl girsem de şu kızı altıma alıp si-"

Elimi ağzına kapadım. Gözlerim kocaman açıldı. "Tamam, demedim bir şey. Sus!" dedim kızar gibi. Öyle olmadığını biliyorduk herhalde. Elimin altında güldü. Elimi çekti sonra ağzından. Dudağımın kenarını öptü. "Bunu sana asla söylemezdim normalde," diye itiraf etti sonunda. "Her erkeğin böyle aptallıkları olmuştur. Kafamız, karakterimiz ne kadar düzgün olursa olsun farklı çalışıyor. Bir anlıktı inan," dedi beni inandırmaya çalışır bir tonlamayla. İnanmıştım ama belli etmedim. Sadece güldüm.

"Bana her yasaklı düşüncenden bahsedebilirsin artık," dedim, gözlerini pes dercesine gözlerime kilitledi. "Ve bence dahası var. Zamanla dökülmeni bekleyeceğim sevgilim," diye ekledim başımı sallayarak. Hemen sonra bir kahkaha patlattım ve onu öptüm. *Tutkulu, delicesine aşık ama saf sevgilim...*

15. BÖLÜM
GÜVERCİNLİK

Akşam güneşiyle birlikte yağmur bulutları da tamamen dağılmıştı, gökyüzü turuncu ve pembe renklere boyanmıştı. Yeşil şortlu geceliklerimle penceremin önündeki koltuğa uzanmış, Cemal Süreyya'nın Sevda Sözleri kitabını okuyordum. En sevdiğim şiiri önümde açık duran sayfada yer alıyordu.

"Kırmızı bir kuştur soluğum.
Kumral göklerinde saçlarının, seni kucağıma alıyorum.
Tarifsiz uzuyor bacakların.
Kırmızı bir at oluyor soluğum.
Yüzünün yanmasından anlıyorum, yoksuluz, gecelerimiz çok kısa, dört nala sevişmek lazım..."

Dün gecenin görüntüsü baktığım her yerdeydi. Bu şiir bile bana o anları hatırlatıyordu. Önceden böyle olmazdı. Dudağımın kenarını ısırdım.

Kahve, ayakucumdaydı ve üzerime örttüğüm ince poları hırlayarak çekiştiriyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Hâlâ yorgundum ve onunla ilgilenemediğimin de farkındaydım. Yorgunluğum geceden kaynaklanıyordu. Uzun uzun sevişmişti benimle ve şimdi bacaklarımda, kollarımda kas ağrısına benzer sızılar vardı.

Birlikte aldığımız duştan sonra giyinirken omzumda ve boynumun yanlarında şiddetli öpüşlerinden sebep kızarıklar yakalamıştım ve onlar şimdi hafif mora dönmeye başlamıştı.

Aynı morluk ondan dolayı mı bilmiyorum, iç baldırım ile kasığımın arasında da vardı. Bunun sevişirken olmadığını düşünüyordum.

Duş alırken, önümde diz çöküp beni liflerken bir ara orayı ısırır gibi öpünce... *Ah!*

Yanaklarım anında zonklamaya başladı. Kesilen nefesimi düzene sokmak ister gibi dudaklarımı aralayıp derin bir nefes çektim. Kitabı açık bir şekilde göğsümün üzerine kapatıp elimi ağzıma gölgeleyerek esnedim. Evet, uykumu hâlâ alabilmiş değildim çünkü eve gelip birlikte kahvaltı ettikten sonra ben işe o da toplantıya gitmişti. Bir yerlere yeni yeni uzanabiliyordum.

Kahve, polar battaniyeye biraz daha dişleriyle hırlayarak asılınca odağım, düşüncelerimden anında ona kaydı. "Üzgünüm ama..." dedim yerimden dirseklerimin üzerine doğrularak. "Seninle ilgilenemem, Kahve. Oyun oynayacak

halde değilim. Ama istersen sana en sevdiğin tatlı patateslerden verebilirim. Ya da salatalık. Ne dersin?"

Kahve'nin tatlı patates sevdiği falan yoktu. Çoğu köpek severdi ama o sevmiyordu. Sevmeliydi. Bilerek yapıyordum. O en çok salam, sosis ve kendisi için nerede zararlı şey varsa onu seviyordu.

Muhtemelen onu alıştıran Doru'ydu. Ama ben onu sahiplenmeye karar verdiğim ilk an ne yer, ne içer, ne zararlıdır araştırdığımdan biliyordum ki köpeklere salam sosis gibi işlenmiş et verilmemesi gerekiyordu.

Kahve koltuktan zıplayarak indi ve sanki söylediğim umurunda olmamış gibi sallana sallana uzaklaşmaya başladı. Tatlı patatestendi muhtemelen. Cidden anlıyordu beni ve buna her defasında şaşırmadan edemiyordum. Kocaman sırıtarak kalktım. Kitabı poların üzerine açık şekilde kapattım. "Salam veremem!" diye bağırdım ardından. "Ama istediğin bir şey buluruz. Babanın evinde kesin et vardır. Onu yiyebilirsin."

Yine oralı olmadı. Salam vermeyecektim ona. Gerçi istediğini de söylememişti ya.

Peşinden mutfağa girdim. Bahçe kapısının önünde durmuş beni bekliyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Gidiyorsun yani? Kuru mama kabına mı gideceksin öylece?" dedim üzülmüş gibi yaparak. Kapıyı açayım diye bekliyordu.

"Peki, sen bilirsin," dedim hiç oralı olmayarak. "Yine gelirsin sen elbet. Yenecek o patatesler."

Kapıyı açayım diye mi yoksa dediğime sinir olduğundan mı bilinmez seri bir şekilde art arda havladı.

Kapının koluna uzanıp açtığım anda kendini dışarıya attı. Çok geçmez gene gelir, *beni içeriye al* dercesine kapıyı patileriyle dürtmeye başlardı.

Kapıyı kapatmak yerine, geçen gün işten dönerken aldığım taş fesleğen saksısını önüne çektim. Oldukça büyük ve ağırdı. Getirmeme Ender yardım etmişti. Bunun gibi bir tane daha vardı ve o da Doru'nun mutfaktan bahçeye açılan kapısının önünde duruyordu. İki taş fesleğen saksısı karşılıklı birbirine bakıyordu.

Salona dönüp tekrar uzanmak hiç içimden gelmedi. Karnım da hafiften acıkmaya başlamıştı. Kolumdaki saati kontrol ettim. Altıya geliyordu ve Doru'nun *evde olurum* dediği saati çoktan geçmiştik.

Dün hazırladığım ve yarısını yiyemediğim fırında kaşarlı pırasaları çıkarıp mikrodalgada ısıttıktan sonra telefonumu da alarak masaya geçtim. İşle ilgili iki mesaj vardı. Bir tane de Gümüş'ten. Önce Gümüş'ün mesajını açtım.

Gönderen Gümüş: "Aşırı heyecanlıyım. Testin sonucunu hâlâ yüklememişler sisteme. Telefonun başında ağaç oldum resmen."

Gümüş hamilelik testi yaptırmaya hastaneye gitmişti dün. Oğlu Doru'ya da o süreçte ben bakmıştım. Ondan bahsediyordu. Heyecanını çok iyi anlıyordum. Hamile kalmak için yaklaşık altı yedi aydır uğraşıyordu.

Gönderen Erva: *"Hâlâ regl olmadın. Hafiften midem de bulanıyor diyorsun. Kuruntu diyorsun sen buna ama bence değil. Kesin hamilesin. Rahat ol. İnanıyorum, bu defa hamile kaldın."*

Gümüş telefonun başında beklediğini kanıtlarcasına anında cevap yazdı.

Gönderen Gümüş: *"İnşallah Erva. Kadir de ne çok istiyor, biliyorsun. Biz nisan ayından beri bunun için uğraşıyoruz. Bir kere daha test yapmıştım öncesinde. Hüsrandı, biliyorsun. Umarım bu defa kalmışımdır."*

Gönderen Gümüş: *"Kapı çalıyor. Kadir geldi sanırım. Konuşuruz sonra.*

Gönderen Erva: *"Hadi git, kocanı karşıla :)"*

Gönderen Gümüş: *"Görüşürüz."*

Gönderen Erva: *"Görüşürüz."*

Kadir eve yeni geldiğine göre Doru babamla henüz görüşmemiş olabilirdi. Muhtemelen söylediği saate göre geç kalacaktı. Çünkü bana en geç dört gibi evde olurum demişti. Buna canım sıkılmış gibi iç çektim. Özlemiştim. Onu hiç sebepsiz, her an özlüyordum artık.

İş ile ilgili mesajlar; bugün projede geliştirilmesi gereken birkaç noktayı konuşmuştuk ve onun raporlarını içeriyordu. Tasarımımı daha verimli hale getirecek piyasadaki ısıtıcı örneklerinin tasarımını ve inceleme raporlarını atmışlardı.

Raporları okuyacağıma dair bir mesaj yazıp telefonumu cebime kaldırdım.

Yemeğimi bitirdikten sonra bulaşıkları yıkayıp kendime bir fincan *espresso* hazırladım. Mutfak kapısını içerisini yeterince havalandırdığımdan emin olarak kapattım ve kilitledim. Elimde kahvemle tekrar salona döndüm.

Hava kararmak üzereydi. Hafiften de serinlemeye başlamıştı. Gündüz neredeyse yazı, akşam da sonbaharı yaşamaktan ruh halim de etkileniyordu. İçimde bir melankoli söz konusuydu.

Kahvemi üçlü koltuğumun önündeki sehpaya bıraktım. Koltuğun üzerindeki poları katlayıp kolçağından sarkıttım. Kitabımı ve etrafa dağıttığım birkaç parça eşyayı toparlayarak her şeyi yerli yerine yerleştirdim.

Koltuğuma geçip oturduğumda, aldığım rahat nefesle pencerelerimde yağmur çiselemeye başladığını gördüm. O kadar belli belirsizdi ki damlaları zar zor seçiyordum.

Ruh halimi etkiliyordu falan ama ben yağmurlu havaları çok seviyordum. Sehpanın üzerindeki kumandayla televizyonu çalıştırdım. Niyetim bir film bulup Doru gelene kadar onu izlemekti. İnşallah uyuyakalmadan önce gelebilirdi.

Uygulamadan bir film seçtim. Biraz eski düşkünlüğüm olduğundan seçtiğim film romantik komedinin bana göre babasıydı. En sevdiğimdi. "Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir," diye açılıştaki ismi mırıldanarak sırıttım. Sıcak kahvemden bir yudum alıp keyifle damağımda dolaştırdım. Filmin konusu isminin tam tersiydi.

Bu filmin yakın zamanda bir de Türk versiyonunu yapmışlardı ama onu henüz izlememiştim. İzlemeyi de düşünmüyordum. Bir şeylerin zihnimde orijinal haliyle kalmasını seviyordum. Şimdi yeni versiyonu güzel olmamışsa, çok sevdiğim bu filmin zihnimde o haliyle canlanmasını istemiyordum.

Filmin açılış jeneriği akıp giderken telefonum üst üste mesaj sesiyle çınladı

Telefonumu alıp kontrol ettim. "4 Yeni Mesaj" yazısı vardı ekranda. İkisi beş dakika önce gelmişti, ben evi toparlarken. Diğerleri yeniydi.

Eski olanlar Doru'dan geliyordu. *"Lojmandasın değil mi?"* diye soruyordu ilkinde. İkincisinde ise, *"Sana geliyorum,"* yazmıştı.

Dudağımı dişlerimin arasına alıp gülerken, *"Evimdeyim,"* yazdım. *"Buraya gel ve hemen gel,"* yazdım. *"Çok özledim."*

Birkaç dakika bekledim ama çevrimiçi olmadı. Araba kullanıyordu muhtemelen. Telefonumu kapatıp koltukta yanıma bıraktım.

Film başlamıştı. Aklımı tam olarak oraya veremesem de izlemeye çalışıyordum. Acıkmış mıdır acaba, o da benim gibi yorgun mudur diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Sırtında bıraktığım çizikleri de düşünüyordum. Fazla vahşi davranmıştım.

Kahvaltıdan sonra bir şey yemediyse diye düşünerek ayağa kalktım.

Mutfağın ışıklarını yakıp dolabın başına geçtim. Onun seveceği pek bir şey yoktu. Hep sebzeydi. Son zamanlarda detaylı mutfak alışverişine hiç çıkamamıştım.

Bakliyatlardan ne var diye görmek için kuru gıda dolabıma gittim. Makarna vardı ama yapmak hiç içimden gelmiyordu.

Aklıma buzluktaki pizzalar geldi. Onları ısıtıp yanına içecek çıkabilirdim.

Pizzaları buzluktan çıkarıp hemen mikrodalgaya attım. İçecek olarak da geçen gün Neslihan'ın aldığı kolayı seçtim.

Tepsiyle salona geçtiğimde hava artık kararmıştı. Televizyonun ışığı olmasa henüz yanmamış bahçe şıkları sebebiyle oda kör karanlıkta kalacaktı.

Elimdekileri sehpaya bıraktığım sırada kapım çalındı iki kez. *Doru'dur* diye düşünerek kapıya gittim.

Açmamla Fırat ve Sefa abiyi kapıda buldum. "Erva," dedi Fırat abi. "İyi misin? Işıkların kapalı."

Endişeli görünüyorlardı. "İyiyim, Fırat abi," dedim tereddütle. "Film izliyordum da. Ondan." Bakışlarımı ikisinin yüzünde dolaştırdım. Sefa abi

yanımdaki kapıya eliyle dokunup içeriye baktı. "Yalnızsın değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Bir şey mi oldu? Neden endişelisiniz bu kadar?"

"Yankı itini lojmana girerken görmüşler," dedi Fırat abi. "Yanında baban da varmış. Engel olmamışlar bu yüzden. Ama haber verdiler. Merak ettim. "

"Ne zaman oldu ki bu? Babam gelse haber verirdi bana." Babamla en son öğleden önce iş yerimden telefonla konuşmuştum. Toplantıya henüz başlamadıklarını söylemişti. Bana haber vermeden gelmezdi.

"Bizim Kadir'i almaya gelecekti. Bir işleri var herhalde. Onun için olsa gerek," deyince Sefa abi, Gümüş'ün *Kadir geldi herhalde* yazdığı mesajı hatırladım.

"Yeni yani," dedim. "Kadir de eve yeni geldi çünkü."

Fırat abi başını salladı. "Onlar çıkmışlar lojmandan ama Yankı çıkmamış. Sana geldi sandık."

Sözlerini derinleşen endişeli ifadesiyle Sefa abi böldü. "Ceylin'i serbest bırakmışlar bugün. Biz biraz da o yüzden endişelendik," dedi.

Ceylin'i serbest mi bırakmışlardı? Duyduğum haberle nefes alamadım. Elim kapının kolundan destek aldı. Doru'nun onu içeride ancak birkaç ay tutabileceklerini söylediğini anımsıyordum. Sonunda serbest miydi? Peki şimdi ne olacaktı? Onunla ilgili ispatlanan hiçbir şey yoktu. Elini kolunu sallayarak etrafta mı dolaşacaktı? Bu kadar suç işlemişken, ben onca zamandır hiç suçum olmadığı halde neredeyse esir gibi yaşarken o özgür mü olacaktı?

"Nasıl bırakırlar?" dedim. Onlara sormaktan çok içimdeki sıkıntı sözcüklere dönüşüp dışarıya fırlamıştı.

"Bunu bekliyorduk zaten. Hapishanenin önündeydi bizimkiler bugün. Siyah büyük bir arabayla gelmişler. Bir yığın adam Ceylin'i arabanın içine alıp uzaklaştırmış. Hakkında koruma kararı çıkartıldığını öğrendik. Kendisine herhangi biri tarafından yaklaşılmasını engellemiş. *Tehlikedeyim ve suçum olmadığı halde tehdit ediliyorum* diyormuş. Hakkındaki her şey asılsıza çıkınca talebi onaylanmış. Cezmi Aşir içeride kalacak ama o serbest."

Tehlikede olan bendim ama kanunlar, yasa onu mu koruyordu? Bu hayatıma yapılmış en büyük haksızlıktı. Elim duyduklarımla yanımda yumruk olurken, "Doru biliyor mu?" diye sordum.

Sefa abi başını salladı. "O da oradaymış, yani o çıkarılırken," dedi.

Doru'nun toplantı dediğinin aslında bu olduğunu şimdi idrak edebiliyordum. Beni endişelendirmemek için söylememiş olabilir miydi? Ya da biz ayrıldıktan sonra mı öğrenmişti?

"Nerede şimdi?" diye sordum gözlerim bahçeyi tararken. Gelmiş olmalıydı ama hâlâ ortalarda yoktu. Mesajında nerede olduğunu yazmış mıydı? Hayır, sadece *sana geliyorum* demişti.

İçimi bir sıkıntı kapladı. "Be- ben arayayım onu. Yoldayım demişti," diyerek elimle içeriyi işaret ettim. "Telefonum-"

"Erva!"

Doru'nun sesi patika yol tarafından yükseldiğinde bakışlarım anında o tarafa çevrildi. Karanlıktı ama onu görebiliyordum. İyi görünüyordu. İyiydi ancak telaşlı gibiydi. Hızla atılan adımları Sefa abi ile Fırat abinin yanında durduğunda bakışları bende kaldı. "İyisin, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Ona atılıp sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ağlama hissi bir anda yerleşti içime. Oturup ağlamak istiyordum.

"Kadir gitti mi?" diye sordu Doru, Fırat abiye bakarak. "Gitti," deyince, "Yanki çıkmış mı lojmandan?" diye ekledi hemen. "Neden buradaymış it oğlu it?"

"Bilmiyoruz ama çıkarken gören olmamış. Güvenliği geçmesi imkânsız. Hâlâ içeride muhtemelen."

"Şimdi çıktı," diye az ileriden biri seslendi, Ender'di. Elinde telefonunu sallayarak bize doğru geliyordu. "Tahmin edin bakalım ne oldu?"

Eğer olan şey yeni bir sorunsa ben duymak istemiyordum. Ceylin'in içeriden çıkmış olması yetmişti bana. Onunla içerideyken baş edilemiyordu, şimdi ne olacaktı?

"Ben içerideyim," dedim. Doru bakışlarını yüzüme çevirdi ama onu görmezden gelip eve girdim. Doru'nun sonrasında yanıma geleceğini bildiğimden kapıyı kapamadım.

Salona geçerken son duyduğum Ender'in sesiydi. "Lojmanda bir yardakçısı varmış Ceylin sürtüğünün. Kadir yakalamış şerefsizi. Kim olduğunu bilin bakalım?"

Televizyonun karşısına geçtim. Film izleyemeyeceğim, en azından artık bunu yapamayacağım ortadaydı ama sesine ihtiyacım vardı; kafamdaki sesleri susturacak herhangi bir sese. İyice açtım sesini. Koltuğun kolundaki poları alıp sarındım ve uzandım.

Gözlerim acıyordu. *Ağlamaya beş kala...*

Lojmanda bile adamı mı vardı Ceylin'in? Kendimi ilk defa güçsüz hissediyordum. Ceylin her yerdeydi. Ama her yerde! Yıllarca hayatımda boş bulduğu bütün deliklere sızmıştı. Benim önemsemediklerime bile.

Hamza mesela... Beni sevmeye devam etse ne olurdu? Onu almakla nasıl bir zarar vermeyi düşünmüştü ki bana?

Aileme sızmıştı bu kız. Evinde kalmıştım, odama girip çıkmıştı. En sevdiğim yemekten, boş zamanlarımda ne yapmayı sevdiğime kadar hayatımdaki her şeyi biliyordu.

Doru'yu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmememe rağmen onu sevdiğimi anlamış ve almıştı. Gözlerim yaşarırken onunla aylar önce birbirlerine sarılışları geldi gözümün önüne. Dün geceden sonra bunu düşünmeyi asla istemezdim ama aklımı istila etti görüntüleri.

Ceylin ona en âşık haliyle bakıyor ve elini tutuyordu. Sarılıyor, dün gece arasında parmaklarımı dolaştırdığım, ölüp bittiğim sakallarını öpüyordu. Onu almıştı! O şimdi benim olmasına rağmen Ceylin'le ikisi bir zamanlar gerçekten sevgiliydi.

Sonra... hakkımda Cezmi Aşir'e yazdığı mesajlar geldi aklıma. Doru'nun ona ait olduğunu, onu sevdiğim için bile benden nefret ettiğini hatta öldürmek istediğini yazmıştı.

Ceylin'in derdi belki başlarda kardeşi Mahmut'tu ama şimdi bambaşkaydı. O, Doru için savaşıyordu benimle. Öncesinde onunla evlenmeyi öyle çok istiyordu ki yerinde ben olduğum için her geçen gün bileniyordu. Belki hâlâ aynı düşünüyordu. Onu almak istiyordu benden.

Öğretmenliği, başlarda istemememe rağmen şimdi çok sevdiğim mesleği almıştı elimden. Her birini birer birer almıştı.

Onun yüzünden mutlu olmaktan korkuyordum. Onu yine alırsa...

"Erva!" diye seslendi salon kapısında Doru.

Yattığım yerden doğrulup burnumu çektim. Yüzümdeki yaşları çabucak silerken bana doğru yaklaştı ve koltukta yanıma oturdu.

"Ne oldu yavrum, neden ağlıyorsun?" diye sordu endişeyle.

Yüzümü avuçlarının arsına aldı. Ağlamak istemiyordum ama kendime engel de olamıyordum.

İçimi çektim, gözlerimi kaçırdım ondan. Televizyondaki sahnede Benjamin, Andie'ye, *o kutunun içinde ne var,* diye soruyordu. Andie de *ah, aşk merdiveni, tıpkı aşkımız gibi,* diyerek içinde aşk merdiveni olan kutuyu adamın eline tutuşturuyordu. Onun evine kendinden bazı nesneler yerleştirmek için hazırladığı özel kutuydu bu.

Bu sahne en sevdiğimdi. Bitkilere düşkün olduğumdan filmi ilk izlediğim an aşk merdivenini araştırmıştım. Fesleğene benziyordu ama onun yaprakları daha biçimli taneleniyordu. Çok çabuk da kuruyup solabiliyordu. Doru'ya olan aşkımı herkesin aşkı benzettiği bu bitkiye benzetmeyi hiç istememiştim. Kuruyup solmayacaktı çünkü.

Yanaklarımdaki yaşları başparmaklarıyla nazikçe silerken gözlerimi tekrar ona çevirdim. Endişeliydi ama gözlerinden neden üzgün olduğumu anladığını okuyabiliyordum. İçimi çektim ve titreyen sesimle, "Serbest kalmış," dedim.

"Sen de ondan korkmadığını, kafana takmadığını söyledin bana," dedi şefkatli sesiyle. Islak yanaklarımı ellerini yüzümden çözmeden öptü. "Ne bu halin şimdi?" Burnumun ucunu öptü. "Ha yavrum, neden ağlıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp bıraktım çocuk gibi. Bilmiyordum, belki de reglim yakın olduğu içindi bu kadar duygusal oluşum. Ama hayır, ben bu yüzden ağlamıyordum. Ben endişesiz, olaysız, etrafımızdaki kötülükler olmadan, diğer âşıklar gibi olmak istiyordum. Çocukluk etmek istemiyordum ama bir yetişkin olarak bile zor geliyordu şu olanlar.

"Yemek," dedim, ellerimle onun bana yaptığı gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Yemek hazırladım sana. Boş ver sen beni. Geçer birazdan. Yemeğini ye."

"Bırak şimdi yemeği," dedi Doru kaşlarını çatarak. Sıkıntıyla soludu. "Ceylin bir bok yapamayacak. Ben sana söz verdim. Sözümü tutarım bilirsin. Eğer canının sıkıntısı bu yüzdense-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıp susturdum. Başımı ellerine rağmen iki yana salladım. "Neden kötü olanlar kazanıyor?" diye sordum. "Onca şey yapmışken biri bile ispatlanamıyor. Nasıl lanet bir güç ki bu, kanunlar bile onu koruyor? Doru, o ne olsun istiyor daha? Mektupta yazdığı gibi beni öldü-"

"Şşşt," diyerek elimi dudaklarından çözdü. "Ağzına bile almayacaksın bunu." Beni çekip kucağına bir çocuğu tutar gibi yatırdı. Sırtı koltuğa yaslanırken başım omzundaydı ve ben bacaklarının üzerinde oturuyordum.

Eli başımın arkasını okşadı. "Yankı, babanı bırakmak için gelmiş lojmana," dedi. Bildiğimi biliyordu. Ben de neden burada olduğunu merak ediyordum. "Hâlâ ispatlanamadı ama bence Ceylin dolduruyor onu. Bu kadar kızgın oluşu, her hareketinin seni korumaya yönelik oluşu bu yüzden. Benim senin için yanlış tercih olduğumu düşünüyor."

Benim de tahminim bu yöndeydi. Yankı'nın Türkiye'ye dönüşü gerçekte bu sebeptendi. Babamdan öğrendiğim kadarıyla Ceylin, Yankı'ya benim onu özlediğimi söyleyen bir mesaj atmıştı. Yankı da bunu babama anlatmıştı. İzmir'e benim için geldiğini söylemişti. Şimdi sürekli beni takip etmesi de bence bu durumla ilgiliydi. Ceylin hâlâ onunla iletişim kuruyor ve Doru'nun benim için hatalı olduğuna dair yalanlar zırvalıyordu.

"Ya Ceylin'in lojmandaki adamı?" diye sordum derin bir nefes alarak. "Kimmiş Doru? Nasıl lojmana birini sokabilmiş?"

"Sokmamış," dedi Doru. "İçeriden edinmiş. Bahçıvan," deyince ıslak gözlerim irileşti. "Bahçıvan mı?"

Başını salladı. Saçlarımı okşamaya devam etti. "Tutuklanmış, korkma," dedi. "Baban o yüzden gelmiş. Kadir anlamış o olduğunu. Adama sezdirmeden alıp götürmüşler. Baban gelene kadar adamı evinde odaya kapatmış Kadir. Sonra da polis arabasına teslim etmişler."

"Ya Yankı?" diye sordum. "O hâlâ içeride mi? Çıkmadı diyorlardı."

"Babana sana uğrayacağını söylemiş. Ama sonra yanma gelemedi demek ki. Bizimkileri kapında görmüştür it. Fırat ve Sefa'yı. Ender çıkarmış onu dışarıya. Patika yoldaymış zaten. Geri dönüyormuş."

"Doru," dedikten sonra başımı göğsünden kaldırıp yüzümü yüzüne çevirdim. "Bu bahçıvan yakalandı ya şimdi," dedim ama ne söyleyeceğimi anlamış gibi tamamladı sözlerimi.

"Konuşturacaklar, Erva. Baban da gitti karakola. Ceylin'in onu içeriye seni gözetlesin diye soktuğunu ötecek. Henüz ispatlı değil ama mektubu o bırakmış olmalı. Kamerada bir şey çıkmadı biliyorsun. Belki onu da o halletti."

"Kendini nasıl ele vermiş? Bunca zaman saklanma işini bu kadar iyi yürütürken."

"Bilmiyorum," dedi Doru kaşlarını kaldırarak. "Mahir detayları öğrenmeye gidiyor şimdi. Ben de gidecektim ama beni beklediğini biliyordum."

"Babamla da konuşamadın değil mi?" diye sordum yüzüm düşerken. "Hapishaneye gitmişsin sen de."

Başını salladı. Sonra yanağımı öptü endişelenmemi istemez gibi. "Hemen arabaya aldılar Ceylin'i. Yanına bile yaklaştırmadılar."

"Hiç temas kuramadın mı?" diye sordum merakla. "Seni gördü mü?" Şu hâlde bile bu beni kıskanç bir kadın yapmaya yetiyordu. Biz sevgili olduğumuzdan beri Ceylin ile Doru'nun yüz yüze gelişleri sayılıydı. Ama şimdi o serbestti. Her ne olursa olsun eski sevgilisiydi onun. Doru'dan yana bir şey olmadığını biliyordum ama bu durum Ceylin için geçerli değildi.

"Durdu bir süre. Sadece baktı," dedi Doru düz bir sesle. Ellerimi omuzlarına koydum sahiplenir gibi. "Konuşmadı ya da hiç hareket etmedi. Nefret falan da yoktu yüzünde. Sakindi."

"Seni geri alabileceğinden emin ya ondandır rahatlığı," dedim kaşlarımı çatarak. Ellerim omuzlarını sıktı. "Yolu ne olursa olsun seni kafaya koymuş ya," dedim ve yutkundum. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Beni öldürerek olsa bile-"

"Erva," diye çıkıştı. "Ne biçim konuşuyorsun! Lan izin verir miyim ben buna?"

Omzumu silktim. Ellerimi kaydırıp kollarımı boynuna doladım. Sıkıca sarıldım. Boynunun yanını öptüm. "Senden yana bir şey olmadığını biliyorum ama o aklından çıkaramıyor ya seni, Doru," dedim. "Ben kıskançlıktan geberiyorum. Ondan korkmuyorum ama-"

"Ne olur sanıyorsun? Kıskanmanı gerektirecek ne var?" diye sordu sert bir tonlamayla. Elleriyle boynuna sarılı duran kollarımı okşadı. Ses tonunun sert çıktığını fark ederek yumuşatmaya çalıştı. "Hiç sevmedim ki ben onu. Hiç!" dedi üstüne basa basa. "Var ya da yok, fark etmiyor benim için. Senin onu kıskanacağın bir durum yok ortada."

Haklıydı ama ben Doru'yu hiç ortada olmayan, ihtimal dahi görmediğim bir şeyden bile kıskanabilirken bu bana gayet makul görünüyordu.

Aklıma yine bir anı düştü. İstemiyordum böyle olsun ama o dışarıda serbestçe dolaşırken engel olamıyordum kendime.

"Onunla sevgili olduğunuzu itiraf ettiğiniz günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

Kollarımı boynundan çözüp beni karşısına aldı. Kaşlarını çatmıştı. "Yavrum sen ciddi misin?" diye sordu inanamaz gibi. "Bunları mı konuşmak istiyorsun? Eskide kalmış şeyleri hatırlamanın ne yararı olacak sana da bana da? Neden güzel aklına böyle şeyleri getiriyorsun?"

Kızmakta haklı olabilirdi. Ama ben tam da şu anda bunları konuşmak istiyordum. Çünkü hiç konuşmamıştık.

Evet dercesine başımı salladım. Ofladı. Başı yorgunmuşçasına koltuğun arkasına yaslandı. Elinin biri şakağını ovuştururken, "Seninle hiç bunları konuşmadık çünkü," dedim açtığım konuda haklı bir taraf göstermeye çalışarak.

İmayla dolaştırdı gözlerini yüzümde. Televizyonun lacivert beyaz ışıkları yüzüne yansıyordu. Sesi hâlâ yüksek olduğundan Andie'nin söylediklerini ikimiz de çok net duyabiliyorduk. Muhtemelen Benjamin'in evinde bakmayı başaramadığı aşk merdivenini soldurduğu sahne vardı ekranda. *"Onu öldürdün!"* diye bağırıyordu Andie. *"Aşkımızı da mı öldüreceksin?"*

"Şunun sesini kıssak mı?" diye sordu kaşının birini kaldırırken. "Neden bu kadar yüksek?"

"Çünkü bu filmi çok seviyorum," dedim elimi arkaya, televizyona doğru savurarak. Andie sinirliydi ya şimdi, üzgündü ya nedense onun ruh haline bürünmüştüm. "Bir ara izlemen gerek. Benjamin zavallı kız üzerinden iddiaya girip onu aşkına inandırıyor. Ama sonra bu ortaya çıkıyor. Zavallı Andie de... Ah bir aşk merdivenine bile bakmayı başaramıyor Benjamin. O kadar haklı ki Andie gitmekte. Gerçi sen benim için fesleğen dikmiştin. Hiç suladığını görmedik ama olsun."

Doru suratıma anlam veremez gibi baktı. *Ne diyor bu* diyordu kesin şu an içinden. Hemen sonra kahkaha attı. "Erva... Erva," diye adımı tekrarladı. Gülmeye devam ediyordu. Beni omuzlarımdan çekip kendine yaklaştırdı. "Kızım sen nasıl bir şeysin ya? Bana Andie yüzünden surat yapmana ne diyeyim şimdi? Ki kendilerini hiç tanımıyorum."

"Ondan değil," dedim sesimi alçaltarak. "Hem konuyu değiştirme."

Daha çok güldü. "Değiştirmeye çalışmıyordum ama değişse güzel olurdu. Saçma çünkü bunu konuşmamız."

Onun kucağından kalkıp kumandayı elime aldım. Beni izliyordu. Televizyonun sesini kıstım. Geri dönüp bu defa kucağına bacaklarımı iki yanına atarak ona dönük olacak şekilde oturdum. Yanına da oturabilirdim ama böyle

olmak hoşuma gidiyordu. Böyle yakın olmak. O da bunu normal karşıladı ve elleri kalçalarımı nazikçe kavradı. Hareketi sadece beni yerimde rahat ettirebilmek adınaydı.

Nerden başlasam diye düşünürken başımı önüme eğdim. Nefesi alnıma değiyordu. Parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynadı.

"Sen mutluydun o gün. Ben o gün aklıma geldikçe ilişkinize sahte gözüyle bakamıyorum," dedim fısıldar gibi. İfadesini görebilmek için bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Tepkisizdi ve devamında ne söyleyeceğimi bekliyordu. "Gerçekti demiyorum ama onun elinden tutuşunu, Gülruların evinde biz artık sevgiliyiz deyişini de çıkaramıyorum aklımdan. Sen gerçekten de mutluydun, Doru."

"Mutluydum evet," dedi ve ben anında sözlerinden dolayı kalbimin kırıldığını hissettim. Galiba beni yalanlamasını beklemiştim. "Biliyorum," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Bakabilecek, ona bakmaktan sakınabilecek bir şey aradım kendime ve buldum da. Camdan dışarda, rüzgârın etkisiyle sallanan ağaçları seçtim kendime.

"Ceylin o günden sonra baskı yapmaya başladı zaten bana. *Lojmanda kal Erva, ona yakın olmak istiyorum* diye." Yutkundum çünkü konuşmakta zorlanıyordum. "Ben babam yüzünden-" diyecek oldu, başımı iki yana salladım, devam edemedi. "Sorun değil," dedim cılız çıkan sesimle. "Onu sevmiş olsan bile sorun değil." Çünkü artık beni sevdiğinden emindim.

"Öyle değil, Erva." Kalçamdaki eli sırtıma çıktı. Beni rahatlatmak ister gibi geceliğimin üzerinde ellini dolaştırdı.

"Onunla aranızda daha bir şey yokken, tanışmamışken," dedim ve bakışlarımı sadece bir anlığına yüzüne çevirdim. İfadesi sıkıntılıydı. Bu konuyu bir an önce kapatmak istiyordu.

"Buluşacaktık biz bir kafede. Diğerleri de olacaktı. Ben o gün sana aşkımı itiraf etmeye hazırlanıyordum. Ceylin de benimle gelmişti. Sen o görüşmede Ceylin'e tutuldun. Tüm ilginin ona kaydığını hissettim. Yine de olmaz, olmamıştır diye düşünmeye çalıştım. Ertesi gün sana yazdım."

Başını salladı, yüzüne bakmamama rağmen fark ettim. "*Gülru'nun bebeğine hediye almaya gideceğim, sen de almayı düşündüğünü söylemiştin, benimle gelmek ister misin* diye sordum. Benim amacım aslında seni görmekti ama sen işim var dedin bana. Ben sana açılmayı düşünüyordum o gün. İlkinde olamamıştı ama bu defa olacak diyordum," dedim tekrar bakışlarımı onunkilerle buluştururken.

Bu dediğimi bilmiyordu işte. Bu yüzden yüzünde hayal kırıklığı oluştuğunu gördüm. Çünkü o gün bana Ceylin ile buluşacağını söylemişti. Gelemeyişinin nedeni buydu.

"Şaşırmıştım tabii ben," dedim buruk bir gülümsemeyle. "Çünkü siz ilk defa benim olmadığım bir yerde benden bağımsız, baş başa görüşecektiniz. Asla tahmin edememiştim o ana kadar olabileceğinizi. Ondan hoşlanabileceğini."

"Erva," diyerek susturmaya çalıştı beni ama devam ettim. "Yine de olmaz öyle şey diyordum kendi kendime. İkisi olmaz çünkü Doru'yu ben seviyorum, çok seviyorum ve elbet anlayacak onu benim sevdiğimi."

"Nefret edeyim mi istiyorsun kendimden? Seni göremedim diye bin kere pişman olmama rağmen bir o kadar daha pişman olayım mı istiyorsun, Erva?" diyerek böldü beni. Kollarımı tuttu ve yüzümü yüzüne çevirmeye zorladı. "Kızım sana aşk yoktu aramızda diyorum. Ben babam için onunla olmayı seçtim. O da amacı için. Hepsi bu. Hayvan herifin tekiyim ki sen varken onu gördüm."

"Güzeldi çünkü," dedim çenemi haklı olduğumu bilircesine yüzüne doğrultarak. "O varken niye beni göresin?"

"Bak ya," dedi ve sıkıntıyla soluklandı. "Senin reglin falan mı yakın?" diye sordu bir anda. "Yoksa hiç normal değil şu halin."

Anında kızardım. Kucağında kıpırdanıp inecek oldum, elleri kalçamdan tutup beni kendine yaklaştırdı.

"Zor bir gündü, Erva'm," dedi kendine sıcacık bir tonlama seçerek. Sesi kadar ifadesi de öyleydi. "Anlıyorum, aramızda konuşulmamış bir şey kalmasın istiyorsun. İçini dökmek istiyorsun. Belki o zamandan kızgınlığın da var bana. Hakkın da. İçini de bir bana dök zaten. Ben gece gündüz demeden dinlerim seni. Ama şunları konuşmanın hiçbir yararı yok bize. Tüm gün deli gibi özlemişim seni, burnumda tütmüşsün. Yapma yavrum. Sana her şeyi çözeceğim derken onun serbest oluşunu da takma kafana."

Derin bir nefes çekip kollarımı boynuna doladım. Boynuna öpücükler bıraktım. "Üzgünüm. Çok haklısın. Açmamam gerekirdi eskileri," diye mırıldandım.

Güldü. Eli saçlarımı okşadı. "Tatlı falan alayım ister misin?" diye sordu, dudaklarım boynunda duraksadı. Regl konusuna dokunduruyordu.

Ondan uzaklaşıp sakallı çenesini kavradım. Bunu yapmayı da çok seviyordum ama konumuz başkaydı şimdi. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum kaşımın biri kalkarken. "Reglim yakın evet ama tatlı falan almana gerek yok. Öyle adetlerim yok çünkü."

"İyi," dedi sırıtarak. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Başka taktikler buluruz biz de."

"Ne taktiği?"

"Sevgi falan istersin sen şimdi o dönemlerde."

"Doru ya," dedim elimin altındaki çenesini sıkarak. "Hem sen bu kadar şeyi nereden..."

"Bizim de kardeşimiz var herhalde. Bırak da bilelim," dedi gözlerini devirerek. Başını tekrar koltuğun arkasına yasladı. "Şu Andie'yi mi izlesek?" diye sordu. Gözleriyle televizyonu işaret ediyordu ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Pizzanın tamamı bittiğinde kendim doymuşum gibi rahatladım. Şu an Doru ile izlediğimiz ilk filmin sonuna gelmek üzereydik. Koltukta uzanmış halde ben onu elimde kalan son pizzayla beslerken, o karnımda duran elini yukarıya ve aşağıya hareket ettiriyordu. Geceliğimin üstü göğsümün altına kadar toplanmıştı.

Muhtemelen bunu bilinçsiz yapıyordu ama eli çıplak tenimde hareketlendikçe ürperiyordum.

Yarım ısırık aldığı pizzayı dudaklarıma yaklaştırdım. Gözlerimi televizyona çevirdim. Kalan parçayı tek seferde ağzıma atıp çiğnerken boynumun yanına dudaklarını gömdü ve gürültülü bir şekilde öptü. "Uykun gelmedi mi hâlâ senin?" diye sordu. Film henüz bitmemişti. En az on dakikası vardı. Filmi defalarca izlememe rağmen devamını görmeyi merakla bekliyordum. Evet hafiften uykum gelmişti çünkü dünden uykusuzdum.

Uykusuzluk sebebim aklıma gelince ve karnımdaki elinin hareketleriyle birleşince kalbim hızlandı. Aklıma bir şey geldi. "Doru," dedim başımı onun koluna yaslayarak. "Ben ertesi gün hapı almadım."

Bakışları televizyondan direkt gözlerime çevrildi. "Yoktu çünkü. Malum hiç ihtiyacım olmadı. Ama araştırdım. İlk seferde çok düşük bir ihtimalmiş." Bunu sormak aslında zordu benim için ama mecburdum sormaya.

"Hımm," dedi beni ilgiyle dinlediğini belli edercesine. "Hamile kalmak yani. Kırk sekiz saat içinde alabiliyormuşum ama. Şimdi beni yalnız bir yere göndermiyorlar, biliyorsun. Fırat abilerle de eczaneye gidemezdim." Güldü. "Yarın sen alır mısın?"

"Gerek yok," dedi bir anda, şaşırdım. Ağzından çok rahat dökülmüştü sözler. Ne yani o da mı düşünmüştü bunun üzerine?

Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Hapın varlığını bilmiyorsundur diye düşündüm. Sana söylememem hamile kalmanı istediğimden değildi," dedi. Kaşımı kaldırdım.

Öyle yapınca, eli yüzümün yanını sevdi. "Elbette istiyorum seni hamile görmeyi. İçinde benden olanı taşımanı. Ama evli değilken de böyle olmasını istemiyorum. Bununla baş etmek evlenecek olsak da zor. O yüzden aldım ben," dedi. "Ceketimin cebinde. Vestiyere astım." Yanağımı öptü. Yüzümü eliyle çevirip dudaklarıma taşıdı öpücüğünü. "Evlendiğimizde o hapları almanı yasaklasam sorun olmaz herhalde. Şurama," dedi elini göğsünün üzerine koydu. "Güvercinlik kurman gerek. Sana benzeyen bir sürü güvercinle doldur orayı, koynumun güvercini."

Bebeğimizin hayali zihnimde belirdi. Öpüşleri derinleşirken beni çekip altına aldı. Kolu hâlâ başımın altındaydı. Eli dakikalardır oynadığı karnımdan

yukarı taşınıp tişörtümün altına girdi ve göğsümü avuçladı. Dudakları dudaklarımı içine alıp ezerken işittiğim inilti ona aitti.

Bacaklarımı aralayıp onu ihtiyaç duyduğum yerde hissettim. Sert ve iriydi. Bana bu kadar hazır ve dolu olması kalbime takla attırıyordu. Alışabilir miydim buna? Hayır, sanırım ben onun kollarının arasında olduğum her an heyecandan kıvranıyor olacaktım.

Filmin bittiğini haber veren jenerik müziği çalmaya başladığında kolları arasına almıştı beni ve odama götürüyordu.

"Sen beni lezzetli pizzanla doyurdun, şimdi sırada bende," dediğinde kolları arasında ürperdim.

Sonra saatlerdir çiseleyen yağmur hızlanmaya başladı. Benimle yağmur dinene kadar sevişti.

Onun kolları arasında uyuyakaldığımda yine sabahın karanlık bir vaktiydi. Uyandığımda ise hava aymıştı ve Kahve kapıyı zorluyordu.

Onu içeriye aldıktan sonra tekrar yatağa dönmek niyetinde olmadığım için kahvaltı hazırlamaya giriştim. Ertesi gün hapını da o arada içtim.

Üzerimde Doru'nun gömleği vardı. Onun kıyafetlerinin üzerimde olmasını seviyordum çünkü onun gibi kokuyordu.

Her şey masada yerini alırken çay da ocakta demleniyordu. Kendim için hazırladığım filtre kahve çoktan bardakta yerini almıştı.

Doru'yu uyandırmaya gidiyordum ki telefonum çaldı.

Salondaki telefonuma ilerledim. Onu koltukta, polar battaniyenin altında arana arana zor buldum. Neyse ki kapanmadan açabildim. Zerrin annem arıyordu.

"Günaydın, Zerrin anne," dememle heyecanla konuşmaya başladı.

"Bugün çıkıp buraya geliyorsunuz. Anneni de çağırdım cancağızım."

"Hayırdır," dedim gülerek. "İyi bir şey olmuş belli ki. Allah neşeni eksik etmesin, Zerrin anne."

"Oldu ya," dedi Zerrin anne hissettiğimi doğru çıkarırcasına iyice neşelenen sesiyle. "Dağhan'ımdan iyi haberler var. Lokma dökeceğim bugün. Konu komşuya haber verdim. Sizsiz olmaz. Anneni de çağırdım. Çıkıp gelin hemen. Burada konuşuruz."

"Ee, Gümüş'e haber verdin mi?" diye sordum neredeyse otuz iki diş sırıtır halde. Aldığım haber çok mutlu etmişti beni. Detaylarını duymadan bu haldeydim. Günlerdir üzüntüden harap olan arkadaşımın da mutlu olmasını istiyordum.

"Haber verdim ben ona. Gözde kızım ondan önce çıktı, geldi. Yardım etmeye başladı bile. Hadi kapıyorum ben. İş var yığınla."

"Gözde mi?" dedim bir duralayarak. "Gözde! Hangi Gözde bu?"

"Nalan'ın kızı işte kızım. Kim olacak başka?"

Ben Yaren'le zor baş ederken bir de Gözde çıkmıştı başımıza iyi mi? Doru'yu hayatta götürmezdim ben dört gözlüler yuvasına. Gerçi Gözde'yle daha tanışmamıştım ama öncesinde duyduklarım yüzünden sinir oluyordum.

"Doru'nun işi vardır belki anne. Gelemez falan. Bir sorayım da önce ben," dedim hemen kıvırmaya çalışarak. "Ben gelirim ama."

"İyi, bakın siz duruma göre o zaman," dedi Zerrin anne. "Kapatıyorum, haydi. Ama sen mutlaka gel oldu mu?"

"Oldu oldu," dedim ve gözlerim karşımdaki kapının kenarına yaslanmış beni dinleyen sevgilime kaydı. Yeni fark ediyordum varlığını. Telefonu kapadım.

Yüzü uykuluydu ve esniyordu ama emindim ki telefon konuşmasını da duymuştu. Altında sadece pantolonu vardı.

"Ben nereye gelemiyormuşum bakayım?" diye sordu göz kırparak. Kollarını göğsünde birleştirip iyice yaslandı ahşap kenarlığa.

"Annenlere," dedim. Telefonu sehpaya bırakıp, saçlarımı geriye attım ve kapıya doğru yürüdüm. Yanından geçip gidecekken kolumdan tuttu ve durdurdu beni. "Bak bakayım bana," dedi gülerek. "Sen bilmediğim hangi sebepten kızdın yine bana?"

"Gelmiyorsun, Doru," dedim birden. "Gözde, Yaren, Ceylin... Ben uğraşamıyorum artık bu kadarıyla. Özlem, Sevim, Jale... Daha kim bilir-"

Elini ağzıma kapatıp bir kahkaha patlattı. "Sevim... Jale kim ya?" dedi gülmeye devam ederek. "Özlem diye birini de tanımıyorum ayrıca."

"Öbürlerini tanıyorsun yani," dedim elini ağzımdan çekerken. "Gözde'yi falan da," dedim omzumu silkip ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Koynumun," dedi ve beni bel boşluğumdan yakalayıp göğsüne çekti. "Güvercini." Yüzünü boynuma gömdü. Dudaklarını oraya bastırıp sertçe öperken, "Benim senden başka tanıdığım da bildiğim de yok," diye fısıldadı o efsunlu sesiyle.

16. BÖLÜM
CAM DUVARLAR

Bugün hava inanılmaz derecede sıcaktı. Duş alıp bahçeye çıktıktan sonra tenim ısınmaya, nemli saçlarım anında kurumaya başlamıştı. Elimdeki elmayı bitirmeye çalışırken askılı bluzumun açıkta bıraktığı omuzlarımın, gerdanımın kızarmaya başladığını fark edebiliyordum.

Birkaç gündür sürekli yağmur yağdığı için bu durum rahatsız etmek yerine iyi hissettiriyordu. Böyle bir günde işe gitmektense izinli olmayı tercih edebilirdim.

Ne var ki Zerrin annemlere gitmek için bile izin alamamıştım. Bugün Genel Müdür Salih Karca'nın İstanbul'daki genel merkezden, Bornova şubesine ziyarete geleceğini öğrenmiştim. Bu yüzden Tasarım Proje Müdürü Cüneyt Bey'den yalnızca iki saat için izin alabilmiştim.

İzinden yeni dönmüş olmam ve hemen ardından tekrar izin istiyor olmam hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Bolca söylenmiş, daha fazla homurdanmış, sonunda da *lanet olsun,* dercesine iki saatlik izin vermeyi kabul etmişti. İzinli olduğum zaman zarfında ücret almamıştım ve şirketi zarara sokmamıştım ama onun için alınan her izin külfet gibiydi.

Konuşurken yüzünün aldığı şekli az çok gözümün önüne getirebiliyordum. Asık surat, çatık kaşlar, sımsıkı kapanmış dudaklar, öne doğru sallanan işaret-parmağı, vurguladığı kelimeleri işaret etmek için yere vurulan ayağı...

İzin istemek için belki yanlış zaman olabilirdi ancak Zerrin annenin yanında olmam gerekiyordu. Dağhan babamla ilgili gelişmeleri merak ediyordum. İnsanlar sadece kötü günlerinde mi birbirlerinin yanında olurdu? Nedenlerimi sıralasam, *"İş disiplinsizliği bu. Aileni işten ayıramazsan hayallerine ulaşamazsın,"* gibi bir sürü şey söylerdi. Bunları beni düşündüğünden söylüyor olmazdı. Ben de biliyordum bir şeyleri başarmak için emek verilmesi, fedakârlıklar yapılması gerektiğini ama aile bambaşka bir mevzuydu. İşimi sevmeme rağmen ailemden ödün veremezdim.

Fakat herkes için aynı durum geçerli değildi. İspanya'da on, Amerika'da on iki, Fransa'da beş gün art arda tatil yapan Cüneyt Bey için bile. Söz konusu kendisiyse bencilin tekiydi.

Elmamdan koca bir ısırık alıp ağzımda çevirirken başımı Yargıçlar evinin kapısına çevirdim.

Fırat abiler Mahirlendeydi. Onlar gelmeden gidemeyeceğimden, kısıtlı zamanım için acele de edemiyordum. Doru'nun işten izin alamadığımdan henüz haberi yoktu. O kahvaltıdan sonra giyinmek için evine geçerken ben de hazırlanıp bahçede beklemeye karar vermiştim. Dolayısıyla Cüneyt Bey'in sert bir dille, "Yalnızca iki saat, Erva! Onu da vermezdim ama neyse. Bu son olsun, bir daha karşıma izin talebiyle gelirsen senin için kötü olur," dediğini işitmemişti.

Oflayarak yüzümü güneşe döndüm, temiz havayı içime çektim. Anında vücudum gevşedi. Âşıktım bu kokuya.

Bakışlarımı Doru'nun evinin olduğu tarafa çevirdim. Annesine işini hallettikten sonra geleceğini söylemişti. Aynı anda orada olamayacaktık. Onun bensiz orada olacağı düşüncesi canımı sıkıyordu.

Patika yol tarafından yaklaşan ağır bir arabanın sesini işittim. Çıkan gürültülü ses bir kamyona ait gibiydi.

Olduğum yerden göremediğimden, sesin geldiği yöne bir adım atıyordum ki Doru'nun verandasının basamakları gıcırdadı. Başım tekrar oraya çevrilirken elmamı ısırdım. Bahçeyi hızla adımlayarak bana doğru ilerliyordu.

Üzerinde siyah, yarım kollu bir tişört vardı. Sabah üzerinde yattığım gövdesini kısmen sarıyordu. O da duş almış gibi görünüyordu. Kot pantolonunu daha koyu renk bir pantolonla değiştirmişti. Gözlerimi bacaklarını saran pantolonunda dolaştırırken yüzük olan elimi yüzüme doğru salladım. Hava sıcaktı ama asıl sebep farklıydı.

Saçları hâlâ biraz ıslaktı. Ön tutamlarını geriye doğru yatıramamış gibi görünüyordu, asi birkaç tutam saçı şakaklarına düşüyordu. Bu görüntü kalbimi hoplatmaya yetiyordu.

Tamamıyla bana ait olan bu adam, her karşılaşmamızda beni yeniden kendine âşık edebiliyordu.

Şampuanın kokusunu duyabileceğim bir mesafeye geldiğinde sertçe ve sesli bir şekilde içimi çektim. Yüzümde beliren tebessümle, "Günaydın," dedim. Aslında bugün iki kez günaydınlaşmıştık.

Serseri denebilecek çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Günaydın yavrum." Beni kollarının arasına çekti. Başımın üzerinden saçlarımı öperken, "Kamyon gelmiş. Bugün beklemiyordum aslında. Erken oldu," diye mırıldandı. Boynumu öpmek için eğildiğinde saçları çenemin altını ıslaklığıyla yalıyordu. Dudakları tenimin üzerine açlıkla kapanırken saçlarının ıslak serinliği ve dudaklarının sıcaklığı arasında kayboldum.

"Akşam yağmur yağacakmış. Böyle çıkmasan mı?" Üzerimde kolsuz, açık mavi bir bluz vardı ve omuzlarım açıktı. Bu yüzden saçları çenemi, gerdanımı ve boynumu ıslatmaya devam ediyordu. İçimden gülmek gelse de kendimi tuttum. Öpücüklerinin etkisiyle bir an kendimden geçmeye devam ederken, "Kamyon konusuna geri dönelim," dedim. Konuyu değiştirmesini istemiyordum. Başını gömdüğü yerden kaldırıp beni kendine yasladı.

"İki evin arasındaki boşluğu kaldırıyorum."

Doğru anladığımdan emin değildim. "Hangi boşluk bu?" Kamyon o yüzden mi buradaydı? Kaşlarımı kaldırdım. "Neler oluyor Allah aşkına?"

"Mutfak tarafındaki boşluğu kaldırıyorum," dedi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Adam, evlerin arasındaki boşluğu kaldırmaktan bahsediyordu ancak salondaki koltuğu yatak odasına taşımaktan bahsediyormuş gibi normal bir şekilde konuşuyordu.

"Neden?"

Cevap vermek yerine gözlerine giren saçlarını başını iki yana sallayarak uzaklaştırdı. Bu hareketiyle saçlarının ucundaki su damlaları yüzüme ve boynuma sıçradı. Birkaç damla burnumun üzerine asıldı ve istemsizce yüzümü buruşturdum.

Saçlarının arasına elini sokarak geriye doğru taradı ancak tutamlar yine önüne düştü. "Özür dilerim," dedi gülümseyerek. Eğildi ve nazikçe dudağını gerdanıma sürterek kurulamaya çalıştı. Öpmüyordu ama yaptıkları öpmekten daha etkileyiciydi. Ardından dudakları yanağıma değdi. Nefesimi tuttum. "Dur," diyerek omzunu ittim. "Bahçedeyiz." Genellikle böyle anlarda yakın olmaktan kaçınırdı. En fazla yanımda durur, sarılırdı ama bugün farklı davranıyordu.

"Telafi ediyorum," dedi dudaklarımın kenarına taşıdığı dudaklarıyla. "Seni ıslattım. Kurulamalıyım."

Nedense söylediği, aynı şeyden bahsediyormuşuz gibi hissettirmedi. "Sen şimdi," dedim boynuma gömülü başını yüzüme kaldırarak. "Gelemeyecek misin benimle?"

"İşlerim var. Ustalar fazla beklemez. Yanlarında olmam gerek. Belki sonrasında da gelemem." Çenemi öperken sıkıntıyla soluk verdim.

Ciddiydi. Evin arasını gerçekten kaldırıyordu! *Neden şaka olduğunu düşünmüşsem...*

Kafamın karıştığını fark etmiş gibi sırıtarak ellerini omuzlarımda dolaştırdı. "Malum," diye mırıldandı. "Güvenlik sorunumuz var." Anlayayım diye tane tane konuşuyordu. "Mutfak tarafındaki o kapılar bir gün benim yüreğime inecek. Açık bırakmaya bayılıyorsun."

"Burası bizim değil. Kafamıza göre kaldıramayız." Aklımın mantıklı düşünen tarafı konuşuyordu. Görünen o ki onunki devre dışıydı. "Yönetim bunu sorun edebilir."

"Sence ben bunu düşünmemiş olabilir miyim?" diye sordu imayla.

Kamyon motorunun sesi tıslayarak kesildiğinde başımı o tarafa çevirdim. Çenemi tutup çehremi yüzüne çevirdi. "Zaten aklımda vardı. Hep." Gözlerini evlerimizin arasındaki boşluğa doğru işaret eder gibi gezdirdi. "Bahçıvanın evine rahatça girebildiğini öğrenince-" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evime mi girdi?" diye endişeyle sordum. Tüylerim anında diken diken olmuştu. Birinin habersizce evime girmiş olması korkutucuydu. Belki içinde bulunduğumuz

durumda endişelenmemem gerekiyordu ama elimde değildi. "Ne zaman olmuş?"

"Ceylin'in de o malum gün evime oradan girdiğini zaten tahmin ediyorduk. Çünkü sen evdeyken benim sürekli açık bıraktığım dış kapıyı kilitlediğini söylemiştin. Ama korkma," dedi son sözleriyle beni yatıştırmaya çalışır bir tonlamayla.

"Doru, bu kız manyak!" Öğrendiğim her yeni bilgide artık kafayı yiyecek gibi oluyordum.

Kollarıyla daha sıkı sarıldı. "Sen nereden öğrendin?" diye sordum. "Kaç kere girmiş evime? Doru belki ben evdeyken de..."

"Şşşt," dedi eli saçlarımı okşarken. İfadesi benim aksime rahat görünüyordu. "Bahçıvanı konuşturmuşlar, Erva. Ceylin'in adamı olduğunu ötmüş. Bu bizim için çok iyi bir şey," dediğinde aldığı haberden dolayı bu kadar rahat olduğunu anlamış bulunmaktaydım.

"Şimdi," dedim başımı yana yatırarak. Doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmeye ihtiyacım vardı. "Bahçıvan konuştu ya. Mektubu onun bıraktırdığı da ortaya çıktı ya." Her bir sözümden sonra dikkatle dinlediğini belli eder gibi başını salladı. "Beni tehdit ettiği anlaşılmış oldu değil mi? Yani hayatımı tehdit ettiği anlaşıldı. Hâlâ benimle uğraştığı... İstanbul'daki saldırıyı onun planladığı ortaya çıkar mı? Bunun sayesinde o içeriye-"

"Altı aydan iki yıla kadar hapis cezası alabilir. Ancak," dedi nefes vererek. "İstanbul ile ilişkilendirilmesi zor. Bu sadece seni tehdit eden mesajlar bıraktığı ve evine zorla girdiğini kanıtlar."

Yüzüm düştü. Umutlanmak istiyordum ama olan ortadaydı. Ceylin'in arkasında bıraktığı kırıntılarla bir yere varmamız çok zordu. Moralimin bozulduğunu fark ederek yüzümü biraz daha yukarıya kaldırdı. "Gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Ondan tamamen kurtulacağımız delilleri bulacağız."

Hevesimin kırıldığı gibi onun da umutlarını yıkmak istemediğimden yalnızca içimi çektim. Ceylin'in anlattığı kadar kolay pes etmeyeceğini hissedebiliyordum. Eminim Doru da bunun farkındaydı. Evet, bahçıvan olayı onun açısından -yıllarca planladığı zekice ve hain plan açısından- komik denebilecek bir açık bırakıyordu ama bundan da kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Mahmut Sarnıç'ın bana yazdığı mektubun altına iliştirdiği tehditkâr mesaj boşuna değildi.

Düşüncelerim böyle olmasına rağmen, bu sabah aldığı haberle neşesi üzerinde olan sevgilime bunu kötü yansıtmak istemedim. Zorlama tebessümü dudaklarımın kenarında tutmaya devam ettim.

Ellerimi belinin iki yanına yerleştirdim. "Şimdi," dedim gözlerimi, evlerimizin arasındaki o boşluğa doğru devirerek. "Orayı nasıl kapatmayı düşünüyorsun?" Daha sağlam bir kapı da işimizi çözebilirdi ama anlaşılan onun başka planları vardı.

"Aslında," dedi Doru. "Bunu yapmak istemem sadece güvenlik amaçlı değil. Cevlin artık lojmana falan giremez. Benim başka düşüncelerim var. Lojman sorumlularından izin almam gerekti. *Biz buradan taşınana kadar ortak kararımızdır ve yeni ev sahiplerine bir gün devredecek olursak tekrar düzenlemesini yapacağım* dedim. Öyle kabul ettiler."

Taşınmak mı? Ben lojmandan taşınacağımı hayal dahi edemiyordum. Burayı gerçek anlamda çok seviyordum. Evet, Doru ile güzel anılarımız dışında kötü anlarımızı da burada yaşamıştık ama burası ikimizin de evi olmuştu.

Bir kere onun kardeşlerim dediği insanlarla yakın olmak için buraya taşındığını biliyordum. Ee, ben de artık onların bir parçasıydım. Uzak olabileceğimi hayal dahi edemiyordum.

Ender'in sıcak, komik ve şakacı yanlarına yakından şahit olmadan gün nasıl geçerdi, bilmiyordum. Gülru'nun kocasına yaptığı sarmalara yardım etmem gerekirdi. Yan evden seslenince hemen yanına koşmam gerekirdi. Ya da hep beraber aşağıdaki bahçede toplanıp barbekü yaptığımız anları özlemez miydim?

Doru taşınma durumunu belki öylesine söylüyordu ama ben kısacık zamanda olmazları düşündüm. Yüzüm duygusallıkla kaplanmış olacak ki başparmağı yanağımın yanını sevdi. "Taşınırsak yani," dedi ne düşündüğümü bilir gibi. "Elbette ben de burada yaşamayı çok istiyorum. Henüz babanla konuşamadım ama düğünümüz yakın, biliyorsun," diye ekledi.

Gülümsedim. "Biliyorum."

"Şimdilik elimizdekini değerlendirsek fena mı olur? Sorun olursa diye dedim. Eğer buradan çıkmamız gerekirse..."

Onunla kuracağımız yeni ev bizim yuvamız olacaktı. Ben orayı da sahiplenecektim, lojmana gelip gitmenin yine bir yolunu bulacaktım. Bizimkilerle ayrılmamız zaten mümkün olmayacaktı. Yakında olmak gibi olmasa da yine bir yolunu bulacaktık.

İçimi çektim ve bakışlarımı evlerimizin arasındaki o boşluğa çevirdim. "Peki nasıl olacak?" diye sordum.

"Aynı kulüben gibi," dedi Doru hevesle atılarak. Cevabı zaten bunu soracağımı bilir gibi hazırdı. "Yapıya zarar vermeyen, kolayca takılıp çıkarılabilen bir çalışma olacak. Şöyle düşünüyorum; içeriyi çok göstermeyen cam duvarlar olsa, orayı başka bir veranda gibi kullansak, evleri de böylelikle birbirine bağlasak güzel olabilir gibi."

Anlattığı anında zihnimde canlandı. Dudağımın kenarını ısırdım. "İki ayrı mutfak, iki ayrı yatak odası, iki ayrı salon," dedim her birini gözlerinin içine baka baka imalı bir sırıtışla dile getirdim. "Babam o kadar rahat bir adam değil." Gerçeklerden de bahsetmek gerekiyordu. İki evin arası cam bir veranda ile kapatılınca biz aynı evde yaşıyor gibi olacaktık.

Gülerek başını eğdi, "Onunla da konuştum. Bahçıvan konusuna çok gergin. Ayrıca bu sadece cam bir veranda. Barbekü alanı gibi buluştuğumuz bir yer olacak. Öyle düşün. Sen kendi mutfağında kahve yap bize, ben de çay. Sonra ortada buluşuruz işte."

Dayanamadım bir kahkaha attım. Hayali bile güzeldi. Biz gerçekten onunla çay ve kahve gibiydik. Ama birbirimize daha önce aynı demlikten geçmiş kadar uyuyorduk. Aynı yerde pişebiliyorduk yani. Aynı anda ısınıyorduk, yeri geliyor aynı bardağa bile dökülüyorduk. Çay ve kahveydik ama birimizin bir sorunu olunca diğerine iyi gelebiliyorduk. Sıcacık, içini ısıtan bir yudum kadar dokunuyorduk diğerine.

Parmak ucumda yükselip çenesinin altına bir öpücük bıraktım. Geri çekilmek için tekrar parmak ucuma iniyordum ki bu defa o tuttu beni. Dudaklarıma kapanırken dudakları, sızlanmaya benzer, anlamsız bir mırıltı döküldü ağzından. "Akşama seni annemlerden alırım. Sonra da cam verandada bir kahve içeriz seninle."

"Ya da çay," dedim gülerek. Ama hemen sonra yüzüm düştü. Aklıma Zerrin annemlerde kısa süreliğine kalabileceğim geldi. Akşama muhtemelen orada olamayacaktım.

"Doru," dedim yüzümdeki ifade sesime de yansırken. Onun kolları arasından sıyrılıp biraz uzaklaştım. "Ben işten izin alamadım. İşe yalnızca iki saat geç gidebileceğim. Akşama belki orada olamam. Direkt lojmana gelirim."

Kaşları yakınlaştı. "Neden izin alamadın, sorun mu çıkarıyorlar?"

Dudak büktüm, "Sorun değil de," dedim gözlerimi devirerek. "Bu aralar çok fazla izin kullandım. Haklılar."

"Yemişim onların haklılıklarını. Sen bana işe gidip gitmemek istediğini söyle. Hemen halledeyim," diye parladı.

"Nasıl halledeceksin ki?" diyerek gözlerimi devirdim. Yapabilse bile böyle bir şeye karışmasını istemezdim. "İşim bu benim. Patronlar ne diyorsa uymam gerekir. Sen boş ver şimdi bunu. İşin bitince mesaj at bana. Ben de ona göre Zerrin annemlere tekrar geçip geçmeyeceğime karar vereyim."

Bir şey diyecek gibi baktı yüzüme önce ama hemen sonra vazgeçti. "Peki," dedi elini belime yerleştirip beni tekrar kendine çekerken. Dudakları boynuma gömüldü. Orada olmayı seviyordu, biliyordum. Bu yüzden eski neşemi tekrar bulmuş halde gülümsedim. O beni boynumdan gürültülü bir şekilde öperken, "Evlerimizi yıkmamaya çalış," diye söylendim.

Daha sert öptü. "Başka türlü yıkma planlarım var," dedi. Nasıl olacağı konusunda bir fikrim vardı, bu yüzden sorma gereği duymadım.

Fırat abilerin gelişiyle ayrı yönlere doğru adımlarken bana el salladı, "Tuzlu kahve," diye bağırdı. "Bir hesaplaşmamız vardı seninle." Olduğum yerde durup ona ters bir bakış attım ama yanaklarım yine zonkluyordu.

Herkesin içinde beni utandırıyorsa bunun bir geri dönüşü olmalıydı.

Zerrin anne bahçeye kurdurttuğu büyük tencerede kaynayan lokmaları Gümüş'le kaplara doldururken, Yasin ve Ender de onları şerbete ve tarçına bulayıp bahçede toplanan komşulara dağıtıyordu.

Nalan teyzeler yardım için buradaydı. Gözde'yle de tanışmıştım.

Garip ama tatlı denebilecek bir Karadeniz şivesi vardı. Fakat yalnızca heyecanlandığında ortaya çıkıyordu.

Kumral, benim boylarımda, yirmili yaşlarının başında, güzel bir kızdı. Tüm bu özellikleri değil ama Zerrin annemin iş yaparken saçları dökülmesin diye ona verdiği yazma kıskanmama neden olmuştu. O yazmalar özeldi. Herkese verilmemeliydi.

Yaren, Gözde'yle iyi anlaşmıştı. Lokmaları bahçeye kurulan plastik masalarda oturan diğer komşulara onlar dağıtıyordu. Yardımlaşıyorlar, işi paylaşıyorlar ve çok gülüşüyorlardı.

Ben ise arada -bu ikisini izlemediğim anlar dışında- Narin anneannenin yeni başladığı örgüde gözlerimi dolaştırıyordum. "Bir ters, bir düz," dedi Narin anneanne. Bahçeye, çimlerin üzerine serdiğimiz kilimde yan yana oturuyorduk.

Tüm sandalyeler misafirler tarafından dolunca, bize kalan burasıydı. Aslında iyi olmuştu. Güneşin tadını daha fazla çıkarabiliyordum böylelikle. "Bunu yapamayacak ne var? Yaren bebek patikleri, hırkaları bile örüyor." Ben ondan öğrenmeyi istemiştim. Allah var ki dileğimi kırmadan kabul etmişti ancak laf etmeden duramıyordu.

"Şimdiye kadar hiç gösteren olmadı ki anneanne, ne yapayım ben de öğrenemedim," dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Allahtan sen varsın. Çok da marifetlisin. Belki sayende öğrenebilirim."

Ben aslında Narin anneanneyi çok seviyordum ama o nedense bana aynı şekilde yaklaşamıyormuş gibi geliyordu. Nasıl sevmezdim ki hem? O Doru'yu geçmişinde koruyan, kollayan kadındı. Ona ilk annelik edendi. Bu yüzden ben de onu anne gibi görüyordum.

"Anneanne," dedim, yüzünü örgüsünden kaldırıp bana çevirdi. "Doru'ya ben de atkı örmek istiyorum. Biliyorum, sen yapamazsın diyeceksin ama..."

Kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla. "Öyle mi diyeceğim?"

Buruk bir tebessümün ardından başımı salladım. "Eğer azıcık da olsa öğretirsen emeğini boşa çıkarmam."

Başını salladı şaşkınlığı artarken. Gözleri yüzümde dikkatle dolaştı. "Seviyor musun onu?" diye sordu.

İçimi çektim. Yüzük olan elimi kaldırıp güneş ışığına doğru tuttum. Parmaklarım yüzüğümle oynarken, "Çok," dedim tüm samimiyetimle. "En az Zerrin annemin Dağhan babamı sevdiği kadar."

Yaşlı yüzünde belli belirsiz, hatta varla yok arası bir tebessüm vuku buldu. "Çok sever kızım Dağhan oğlumu," dedi vakur bir sesle.

Beni de böyle kabullensin istiyordum. Bir gün olur muydu ki?

"İyi kızsın, Erva," dedi düşünceli bir sesle. İç çekti ve gözleri bahçenin uzak bir köşesine daldı. "Ailen de iyi aslında. Ama benim torunum sizin aileye nasıl alışacak bilmiyorum." Korkularını dile getiriyormuş gibi geldi. Şişlerde olan elini tuttum. "Benim ailem Doru'yu benden çok sever. Eğer korkun buysa... Doru, babam için oğlu gibidir."

Elini çekti. Kaşlarının arası yine çatılırken şişleri elinde döndürüp örmeye devam etti.

"Benim insanlara güvenim yok. Çok yaraladılar evladımı. Şu dediğini zaman gösterecek, Erva. Bana düşen o doğruyu bulana kadar korumak." Sebepsizce bir soru geldi dilimin ucuna. *"Doğru olan şimdilik senin için Yaren mi büyükanne?"* Lâkin soramadım.

"Lalezar ölmüş. Bildiğini biliyorum. Ölümü bile nasıl karıştırdı çocuğumu. O ne kadar inkâr etse de hislidir." Bunu ben de biliyordum elbette. Doru'nun beni seviş biçimi bile bunun kanıtıydı. Ama onlar benim onu oradan tanıdığıma pek şahit olamamışlardı.

"Onu çok seviyorsun değil mi büyükanne?" diye sordum. Zaten cevabı bilmeme rağmen belki ağzından geçmişe dair başka şeyler işitirim diye öyle söylemiştim.

Başını salladı. "El kadar geldi elime. Evlat olsa bu kadar sevilirdi. Pek tatlı, pek zekiydi. Bu yüzden," dedi, gözleri gözlerimle buluştu. "O mutlu olmadan, onu gerçekten öyle görmeden ölmeye bile niyetim yok benim. Seni seviyor ama bu hep böyle mi olacak göreceğiz," dedi.

Gözleri misafirlere hizmet eden Yaren'e doğru çevrildi ve işaret etti. "İşte, o," dedi. "Doru'yu çocukluğundan beri seviyor. Bu söylediğime kırılma. Yaren çıkıntılık yapacak bir kız değil. Her şeyi içinde yaşar. Yakında zaten ayrılacağız. Ama bilmelisin ki sen olmazsan o Doru'yu çok sevebilir. Ve ben de bunu çok istiyorum."

Benimle bu denli açık konuşması dizlerimin üzerinde duran ellerimi titretti. Yaren; güzel gülüşü, kırmızı, bahar havasının son demlerini yansıtan küçük çiçeklerden yapılmış elbisesi ile etrafındaki herkese tebessüm ederken kalbim göğüskafesimi tekmeliyordu.

Onu Doru ile hayal etmek istemedim ama görüntüleri gözlerimin önündeydi. Dişlerimi altdudağıma ezmek istercesine geçirdim. Ona sarılıyordu

Yaren. Öfkeden belirginleşen gözlerimi önüme indirdim. Ellerim parmaklarımın kenarındaki etleri sıyırır gibi yoldu. "Doru beni bırakmaz," dedim cılız bir sesle.

Sesimin gür çıkamayışı yanında oturduğum kadına saygımdandı. O bana kırılma demişti ama daha kötü hissediyordum. Ona cılız çıkan sesim içimde emin bir tonlamayla konuşuyordu. *Doru seni asla bırakmaz.*

Zerrin annemin sesiyle düşünceli halim dağıldı. "Hoca geldi. Dağhan'ın duası için toplanalım."

İşyerim İzmir'in Bornova ilçesinin merkezinden biraz uzağa konumlanmış, iki katlı, tamamı cam duvarlarla kaplı bir binaydı. Buraya Yellow-Brown Plaza deniyordu. Bağlı olduğumuz dünyaca ünlü araba markasına çalışan yedi farklı şube vardı Türkiye'de.

Her birinin ismi iki ayrı renkten oluşuyordu. İzmir'deki sarı ve kahverengiydi. Bunun nedeni; binanın iç ve dış tasarımının bu iki renkten oluşturulmuş olmasıydı. Üst kattaki Ar-Ge, tasarım, grafik, mühendislik, insan kaynakları, satış pazarlama, muhasebe gibi müdürlüklerinin dışında binanın alt katı tamamen üretilen arabaların sergilendiği galeri alanıydı. Ayrıca burada sıfır, son model arabaların satışları da yapılıyordu.

Odama çıkmak için önce alt kattan geçmem gerekiyordu. Bunun da bir nedeni vardı elbette. *Ürettiğinizi önce kendiniz görün, deneyin, deneyimleyin çalışmaya öyle başlayın* gibi bir slogandan yola çıkarak üst katın merdivenlerini alt katın tam ortasına yerleştirilmesini istemişti Genel Müdür Salih Karca. İşe gelir gelmez önce galeriye yeni gelen arabaları inceler, alt kattaki personellerle selamlaşır, odama öyle çıkardım.

Cam kapıdan içeriye girdiğimde Fırat ve Sefa abi her zamanki gibi güvenlik kulübesinin yakınındaki bekleme alanına geçmişti.

Onlar içeriye giremiyordu. Böylesi kendi açımdan da iyiydi. Sürekli birileriyle bir yerlere gitmek zorluyordu artık. Kendimi hapsedilmiş gibi hissediyordum. Doru bu durumu varlığıyla yatıştırmaya çalışsa da her geçen gün içimde çözemediğim bir meseleye dönüşüyordu.

Bahçeme bırakılan nottan sonra bizi sürekli takipte olan destek ekibin sayısını ikiye çıkarmıştı babam. Bu zaruri bir şeydi ama beni daha fazla bunaltmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Günaydınlar, Erva Hanım kızım," diye seslendi biri az ilerimden. Salih abiydi bu. Abi diyordum ama neredeyse babamın yaşlarındaydı. Teknik ekiptendi ve Manisalıydı. Kızı yerine koyardı beni. Yellow Brown'da galiba en çok onu severdim.

"Günaydın, Salih abi. Nasılsın? Dün yoktun, göremedim seni."

Sıcacık gülümseyerek elindeki kirli bezi mavi işçi tulumunun arka cebine sakladı. Ellerindeki yağ kalıntılarını birbirine sürterek temizlemeye çalışırken, "Benim kız," dedi. Alttan, mahcup bir bakış eşliğinde bakarken gülümsemesi daha da genişledi. "Üniversiteyi kazanmıştı biliyorsun. Dün kaydını yaptırdık."

"Çok sevindim," dedim ona aynı şekilde samimi bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Efsun'du değil mi adı?" Başını salladı.

Efsun'a üniversite kitaplarımı göndermiştim. O da benim gibi makine mühendisliğini kazanmıştı. Yüz yüze bir kere gelebilmiş olmamıza rağmen ne kadar zeki olduğunu hemen anlamıştım. Salih abinin maddi olarak çok durumu olmadığından en azından kitaplar zorlamasın diye, daha Efsun kaydını yaptırmadan annemdeki kitaplarımı derlemiş, toplamış, kutulamış ve babasıyla ona göndermiştim.

"Kitapların şimdiden uğurlu geldi, Erva kızım," dedi mahcup bir sesle. Gözleri parıldadı.

Salih abiyi Cüneyt Bey pek sevmezdi. Yaşının getirdiği bir duygusallığı vardı adamın. Ee, çoğunluğu egolu insanların çalıştığı bir iş yerinde olunca bu yanı fazlaca ortaya çıkıyordu. Onu sürekli azarlarken görüyordum. Bir gün Allah ne verdiyse dalmama ramak kalmıştı. Beni fazlaca zorluyordu egolu tavırları, üstten bakan halleri. İnsanlıktan nasibini hiç almamıştı.

Neredeyse gözleri dolacak olduğundan elimi uzatıp elini tuttum. Yüzüme baktı elini çekmek ister gibi. Daha sıkı tuttum. Muhtemelen ellimi kirletmekten çekiniyordu. Makineciydim ben. Araba yağına, kirine, pisliğine alışıktım.

"İşe yaradıysa ne mutlu, Salih abi. Yine bir şeye ihtiyacı olursa söyle. Bu sadece kitap falan olarak değil. Derslerinde zorlanırsa da arasın. Elimden gelen yardımı yaparım."

"Sağ olasın. Senin şu okul işi ne oldu kızım?" diye sordu Salih abi üzgünce. İşten istifa ettiğimi biliyordu. Artık akademisyenlik yapmıyordum.

"Bitti işte, Salih abi. İki iş birlikte zor yürüyordu zaten. Biraz dinleneyim, belki tekrar bir yerlerde başlarım," dedim geçiştirir gibi. Aslında hâlâ üzüldüğüm bir meseleyken bu, belli etmemeye çalışıyordum.

"Sana çok özeniyordu Efsun. İnşallah olur, Erva kızım. Efsun'um da senin izinden giderse benden mutlusu olmaz."

"İnşallah," deyip diğer elimi de eline uzattım, elini avuçlarımın arasına aldım. "Molada mıydın sen?"

Cüneyt Bey ayak üstü konuşuyoruz diye bile laf edebilirdi. Adamın mola vermek gibi bir anlayışı yoktu çünkü. Şu iki dakikacık konuşmayı bile Salih abinin burnundan getirmesini istemezdim.

"Moladaydım. Şu kapıda bir sigara içecektim," derken başıyla arkamda kalan personel çıkış kapısını işaret ediyordu. Elini bırakıp gülümsedim. "İyi madem, sen molana git, ben de odama geçeyim artık," diyerek yanından ayrıldım.

İki ayrı yöne ilerlerken biz, yeni gelen arabaların arasına daldım hemen. Şoförüyle şöyle bir bakıp öyle çıkacaktım yukarıya. Aklımı aslında *Yerrin* annemlerde kalmıştı. Dağhan babam bir ay içinde İzmir'e dönüş yapacaktı. Tedavisi beklenilen kadar iyi giderse, en iyi ihtimalle öyle olacaktı tabii. Doktorları ortalama iki ay gibi bir süre vermişti.

Kırmızı, Audi A8 model bir arabanın önünde durdum. Aksesuarların takılması ve son kontrollerinin yapılması için Yellow Brown'da üretilen arabayı bir hafta önce genel merkeze göndermiştik ve tüm testleri yapılmıştı.

İki yüz otuz farklı noktadan fışkırtılan şiddetli su ile sızdırmazlık testinden başarıyla geçmişti. Sürüş simülasyonu ve hız testlerini de sorunsuz tamamladığını yazıyordu kaputuna yapışık olan A4 boyutundaki raporda.

Arabalara âşıktım ve elimin altında duran arabada benim de katkım vardı. Bu inanılmaz tatmin edici duygu resmen içimi kuşatıyordu, sarıp sarmalıyordu. Ben galiba bu dünyaya araba üretmek için gelmiştim.

İçimi çektim ve tam arkamı döneceğim sırada, "Bu arabanın yeşili var mı acaba? Yeni üretim istiyorum," diyen tanıdık bir kadının sesini işittim.

Başımı çevirmemle, kırmızı arabanın diğer tarafında annemin yanında uzun zamandır pek karşılaşmadığım ama arada adını geçirdiğini duyduğum eski bir arkadaşını gördüm. Yanlış hatırlamıyorsam adı Nevin'di. Kadın henüz beni görmemişti ve elindeki tabletten kayıtları kontrol eden Soner'e talebini iletmeye çalışıyordu.

"Yani yeşilin her tonu olabilir. Şu kahve tonlarına yakın olan yağ yeşili olsa ayrı bir memnun olurdum tabii."

Yağ yeşili... Güzel tercih diye geçirdim içimden. Ben de bu modelde yağ yeşili görmek isterdim. Lâkin yoktu. Soner gözlerini kısıp arabanın şubelerdeki kaydını kontrol ederken gayriihtiyari araya girme ihtiyacı hissettim. Çünkü Nevin teyze, Soner bulamadıkça sabırsızlanmaya başlamıştı. "Yağ yeşili yok ama verdant green rengi var. Bildiğiniz yemyeşil," diye seslendim tebessüm ederek. "Çevre dostu olarak üretildi. Onu da beğeneceğinize eminim."

İsminin Nevin olduğunu hatırladığım kısa boylu, sarışın ve hatırıma göre bir hayli kilo almış olan kadın bana doğru döndü. Anında gözleri ışıldarken -o da beni anımsamış olmalıydı- Soner'i arkasında bırakarak bana doğru yürüdü. "Ervacığım, sen misin kızım?"

"Benim, Nevin teyze," diyerek istemsizce güldüm. "Nasılsınız?"

Sanıyorum beni en son on dört ya da on beş yaşlarımdayken görmüş olmalıydı. Hatırlaması bile güzel bir şeydi. Çünkü o yaşlarıma göre epey değişmiştim. Saçlarım liseden sonra daha da koyulaşmış, sarıya yakın bal köpüğü tonlarından tam bir kumral rengini almıştı.

Düz olan saçlarım artık neredeyse bukleler halinde dalgalıydı. Bu beni şaşırtmıyor değildi. On beşimden sonra saçlarımın yapısı değişmişti.

"Ben iyiyim de sen burada mı çalışıyorsun? Ne çok değişmişsin. Tanımakta bir hayli zorlandım." Beni baştan aşağıya süzdü. "Danışman mısın yoksa burada?"

"Yok yok," dedim hemen. Öyle olsa muhtemelen ayıplardı beni. Böyle de bir huyu vardı. Hiç hoşlanmıyordum o ayrı konu. "Mühendislik okudum ben, bilginiz var mı bilmiyorum. Şu an baktığınız araba gibi birçoğuna parça üretimi için projeler çiziyorum."

Kaşları şaşırmışçasına havalandı. Hemen sonra yüzünde samimi denebilecek bir gülümseme belirdi. "Her zaman zeki bir kız olduğunu savunmuşumdur. Annenin, babanın varlığını umursamadan kendi başına böyle güzel şeyler yapabilmen ne hoş," dedi.

O iyi bir şey söylediğini düşünüyor olabilirdi ama ben annem ve babamı umursamıyor değildim. "Teşekkür ederim," dedim hafif, belli belirsiz bir gülümsemeyle. Ben önceden de bu kadından bek hoşlanmazdım aslında. Annemin yakın bir arkadaşı olduğunu söyleyemezdim. Çünkü o da Nevin teyzenin biraz burnu büyük bir kadın olduğunun farkındaydı.

"Araba bakıyorum ben de işte," dedi hemen yanındaki kırmızı A8'in kaputunda elini hayranlıkla dolaştırarak. İç geçirdi. "Eşimi hatırlıyorsundur belki. Sağ olsun her yıl yeni çıkan bir modelle arabamı değiştirmeme müsaade ediyor."

Beni zekâmla överken eşinin parasıyla bir şeyler yapmaya çalıştığını vurgulaması ne hoştu. Lâkin bu onun umurunda bile değil gibiydi.

"Yeşil istiyordunuz galiba," dedim konuyu geçiştirmeye çalışırcasına. Elimi az ilerimde duran Soner'e doğru uzattım tabletini alabilmek maksadıyla. Soner tableti elime tutuşturduğu sırada, "Aaa!" dedi Nevin teyze heyecanlı bir gülümsemeyle. "Nişanlandın mı?" Tableti tutan elimdeki yüzüğü görmüş olmalıydı.

Başımı sallayarak gülümsedim. Tableti diğer elime alıp yüzüğümü göz hizama kaldırdım. Galerinin spot ışıkları altın rengi halkayı ışıl ışıl parlattı. "Evet, nişanlandım."

"Hiç haberimiz olmadı vallahi. Çok sevindim."

"Teşekkür ederim."

Konunun çok üzerinde durmamak için tabletteki kayıtları incelemeye koyulurken o kapatmaya hiç niyetli değilmiş gibi, "Ee, biliyor mu?" diye sordu.

Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bakışlarımı ona doğru kaydırıp, kaşımın birini kaldırdım. "Neyi biliyor mu?" Doru'dan mı bahsediyordu? Neyi bilmesi gerekiyordu ki?

Nevin teyze Soner'in varlığından uzaklaşmaya çalışır gibi bir adım bana doğru yaklaştı ve eğildi. Evet, eğildi çünkü ayağında en az yirmi santimlik topuklu ayakkabıları vardı ve bir altmışlık boyuna rağmen benden bir hayli heybetli görünüyordu.

"Sorun vardı hani? Problem etmedi mi bunu?" diye sorunca fısır fısır yüzüme doğru, diğer kaşım da havalandı. "Ne sorunu?" diye sordum yine anlamayarak. Allah aşkına, neden bahsediyordu şimdi?

"Ay, Erva," dedi üzgünce bir tonlamayla. Gözleriyle aramızdaki bir noktayı işaret etti. "Kızım şey işte," deyince tahammülüm kalmamış gibi, "Neden bahsediyorsunuz, Nevin teyze?" diye söylendim. "Açık konuşur musunuz?"

Nedense bu konuşma beni germişti ve devam etmek istemiyordum. "Arabanın dediğim gibi verdant green rengi var. Soner size göstersin katalogdan. İsterseniz İstanbul'daki şubeden hemen getirtiriz," dememle ve gitmek için geriye doğru adımlamamla kolumu tuttu.

"Bırak şimdi arabayı. Bak, benim bir doktor tanıdığım var," dedi yine aynı fısıldar tonlamayla. Allah Allah! Manyak mıydı bu kadın? Benim doktora ihtiyacım mı vardı ki saçma sapan konuşuyordu? Şu üsteler hali hiç hoşuma gitmemişti.

Tam tersleyecektim ki, "Çocuk sahibi olabilirsin belki," deyince kaldım öylece.

Sesi kulağımın içinde yankılandı ve ben içimin soğuduğunu hissettim. Lâkin bedenim işittiklerimin aksini savunurcasına titredi ve ben histerik bir şekilde gülmeye başladım. "Çocuk sahibi olamıyor muymuşum ben?" İnanılır şey değildi. Benim bilmediğim, ihtimal dahi vermediğim şeyi o nerden bilecekti?

"Yok öyle bir şey, sen nereden çıkardın bunu, Nevin teyze?" diye sormamla yüzünden belli belirsiz bir acıma duygusunun gelip geçtiğine şahit oldum.

"Kızım," dedi eliyle omzuma dokunup şefkat gösterir gibi dolaştırırken. Elinin dolaştırdığı yere imayla baktım. Umursamadı ve konuşmaya devam etti. "Sen de biliyorsun ya bunu. On beş yaşında bizim evde kaza geçirince annen test sonuçlarında..."

Benim bahsettiği gibi bir anım yoktu. Onun evinde kaza mı geçirmiştim?

"Kazadan dolayı mı-" böyle düşünüyorsunuz diye soracaktım -ki hâlâ kaza falan hatırlamıyordum- böldü sözlerimi.

"Yok," diyerek sesini biraz daha alçalttı. Soner, özel bir konuda konuştuğumuzun artık farkına varmış gibi uzaklaşırken Nevin teyze dikleşti. "Ay, böyle sana yetiştiriyor gibi mi oldum ben?" diye söylendi kendi kendine. "Ben biliyorsundur diye-"

"Neyi biliyormuşum ben?"

Kırdığı potun artık dönüşü olmadığının o da farkındaydı. Başını salladı. "Genetikmiş, o kazayla çıktı ortaya. Sen bizim boş havuza düşmüştün. Bahçede bizim köpekle koştururken ayağın kaymış. Kalça kemiğini kırıyormuşsun neredeyse. Annen de detaylı test yaptırınca kendinde olan rahatsızlığın sende de-"

"Annem rahatsız falan değil!" diyerek araya girdim sertçe. Sesimin yüksek çıkması zerre umurumda olmamıştı. Ne saçma bir konuşmaydı şimdi bu? Annemin çocuğu olabiliyordu. Bu düşüncesiz kadın kör müydü? Ne saçmalıyordu?

"İki düşükten sonra," dedi kendini savunurcasına kaşlarını çatarak. "Seni zor bela dünyaya getirdi. Aynı rahatsızlık, hatta daha hile ağırı sende de varmış. Ben böyle biliyorum," dedi. Omzumu bırakıp geri çekildi.

Anın saçmalığına güldüm. Ama hiç de samimi olmayan bir gülümsemeydi bu. Nevin teyze de anladı ve başını önüne eğip bakışlarını benden kaçırmaya çalıştı. İşyerimde, ayaküstü yaptığım bir konuşma esnasında böyle bir konunun ortasında kalmak komik gelmişti.

Gözlerimin dolduğunun o ana kadar farkında bile değildim. Sesim titreyince anladım. "Annem test mi yaptırdı bana? Çocuğum olamıyor muymuş benim?"

Ne kadar inanılası gelmese de içime çöreklenen kekremsi, kemirgen histen kurtulamıyordum bir türlü. Başını sallayınca gözlerimi dolduran yaş yanağıma aktı. Burnumu çekip başımı yana çevirdim.

"Ben... biliyorsundur diye," deyince yüzüne bakmadan elimi kaldırım. Böyle hissetmem onun kabahati değildi ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Bu şekilde yapılacak konuşma mıydı şimdi bu? Patavatsızlığına güldüm ama bir yandan da ağlıyordum. Sinirlerim bozulmuştu.

Tableti kırmızı arabanın üzerine bırakıp arkama bile bakmadan merdivenlerin tam tersi istikamete doğru hızla yürümeye başladım.

Çantamdan çoktan telefonumu çıkarmıştım. Annemi arayacaktım. Cam kapıyı geçince Salih abinin personel kapısı tarafındaki dinlenme alanından bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Erva, kızım!" diye el edip seslendi ama duymadım, durmadım.

Telefonu kulağıma alırken Fırat abilerin beni iş yerime getirdiği araba tam karşımdaydı. Onlar güvenlik tarafında yan bir şekilde birbirlerine bakarak oturuyorlardı ve benim dışarıya çıktığımı henüz fark edememişlerdi. Gideceğim yere yalnız gitmem gerekiyordu. Ben tam şu anda yalnız olmak istiyordum. Ağlarken beni biri görsün istemiyordum.

Anahtarların arabanın üzerinde olduğunu bildiğimden direkt arabaya atladım. Telefon da annem tarafından tam da o sırada açıldı. "Erva," diyordu ama önce benim dışarıya bir çıkmam gerekiyordu.

Güvenlik kapısı dışarıya çıkanlar için otomatik açılırdı. Bunu bildiğimden hızlandım ve kapıyı geçtim. Aynadan tam da o esnada Fırat abilerin arkamdan ayaklandığını görebilmiştim ama açıkçası umurumda olmadı.

Güvenliği ihlal ettiğim söylenemezdi çünkü iki araçtan oluşan destek ekip nasılsa yolda peşime takılacaktı.

"Anne," dedim ağlamaklı çıkarmamaya çalıştığım sesimle. Telefonun sesini dışarıya vererek kucağıma bırakırken, ellerim titrediğinden ikisiyle kavradım direksiyonu. "Benim bir rahatsızlığım mı var?"

Ne kadar uğraşsam da sesim çatallı çıkmıştı ve annem bir sorun olduğunu hemen anladı.

"Yavrum ne rahatsızlığı, ne diyorsun sen?" diye sordu endişeyle.

"Çocu- çocuğum olmuyor mu benim?" Bunu söylerken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundu, derin nefes alıp verdim ama rahatlayamadım. "Ben anne olamıyor muyum?"

"Annem, sen nereden-" Nereden biliyorsun bunu diyecekti muhtemelen. Öyle değil diyerek inkâr etmeyecekti. Yaşlar yanaklarımı sırılsıklam etti.

"Hastaneye gidiyorum şimdi. Nereden öğrendiğimin bir önemi yok. Bana nasıl söylemezsin anne bunu?" Sesim suçlarcasına çıkıyordu ve bu elimde değildi. Bu bana göre saklanmaması gereken bir şeydi. Nevin denen o kadın bile biliyordu ama ben rahatsızlığımı bilmiyordum.

"Neredeysen geleceğim. Bana nereye gittiği söyle kızım," dedi annem neredeyse yalvarırcasına. "Senin çocuğun olmuyor değil. Sadece-"

"Anne," diyerek böldüm onu. "Kapıyorum şimdi." Konuşacak halde değildim çünkü. "Sonra konuşuruz seninle. Şu yaptığın, bana anlatmamış olman aşırı üzdü beni. Lütfen ben arayana kadar arayıp durma," dedim ve telefonu kapadım. Biliyordum, aklı bende kalacaktı ve ben telefonu açayım diye defalarca arayıp duracaktı. Bunu yapmasını istemiyordum.

Telefonu kapatmamla dizlerimde tekrar çalmaya başladı. Gözlerim yaşlardan bulanıklaşmıştı artık. Doğru düzgün göremiyordum. Burnumu çekip ekrana baktım. Doru'nun ismini zar zor okudum. Kesin Sefa ve Fırat abi haber vermişti ona. Dikiz aynasından arkamı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi destek ekibin iki aracı da arkama takılmıştı.

Sesimi temizledim, yüzümü titreyen elimle yelledim, sanki görecekmiş gibi yüzümdeki yaşları kuruladım. O sürede telefon kapandı ve tekrar çalmaya başladı.

Açtığımda ve yine sesi dışarıya verdiğimde olabilecek en sakin sesimle konuşmayı başarabilmiştim. "Doru," dedim sanki telefonu açmak için derin çaba harcamış ve yorulmuşçasına. "Telefon çantamdaydı. Açamadım."

"Siktiğimin yolunda yalnız başına nereye gidiyorsun?" diye kükrediğinde yutkunmak zorunda kaldım.

Gözlerim dikiz aynasına kayarken, "Ya-yalnız değilim," dedim. Bunu zaten biliyordu. "Hastane," dedim, endişeli sesi böldü.

"Ne oldu? Neden gidiyorsun hastaneye?" Bir şeylerin devrilme sesi takip etti sesini. Muhtemelen hızla ayağa kalkmıştı. Arkadan başka başka adamların konuşmalarını işitiyordum. Ustalar olmalıydı.

"Hemen panikleme, reglim yakın biliyorsun," dedim. O an aklıma söyleyecek başka yalan gelmemişti. Yalan söylüyordum çünkü daha öğrendiğim şeyden emin olmadan onun kafasını da bununla doldurup, üzülmesine neden olamazdım. Üzülürdü, değil mi? Üzülürdü tabii. Doru bir çocuğu olmasını her şeyden çok istiyordu. Bunu en başından beri her şekilde belli etmişti.

Boğazıma oturan yumruyu parçalamak ister gibi yutkundum. Acıdan gözlerim doldu. "Geliyorum," demesiyle derin bir nefes aldım ve tuttum. "Olmaz," dedim hemen. "Regl öncesi ağrı benimki. İğne olacağım sadece."

"Neden yalnız başına gidiyorsun, Erva? Beni delirtmek mi istiyorsun?" diye bağırdı öfkeyle. Yaşlar yanaklarıma sıralandı tekrar. Elimi ağzıma kapayıp hıçkırığımı altına hapsettim.

"Bunaldım, Doru," dedim sitem edercesine. "Çok yoruldum. Özgür olmaya ihtiyacım var, görmüyor musun? Tek başıma hiçbir şey yapamıyorum. Bahçeye bile çıkamıyorum. Ne olur anla ve en azından yalnız gitmeme müsaade et."

Sessizlik oluştu. Konuşamadı bir süre. Sonra, "Haklısın," dedi beni gerçekten anladığını belli edercesine bir tonlamayla. "Fırat ve Sefa da taksiye atlamış. Sana geliyorlar. Hastaneden çıkana kadar yanına yaklaşmamalarını söylerim."

Şu yaptığına o kadar minnettar oldum ki anlatamazdım. Yalnız olmak iyiydi evet ama ben en çok yanlarında ağlamak durumunda kalmayacağım için mutluydum. "Ama," dedi uyarır gibi. "Yalvarırım sonrasında işe onlarla dön. Beni burada öldürme. Aklım çıktı duyunca."

"Olur," dedim yüzümdeki yaşlara rağmen gülümseyerek. "Doru," dedim hemen ardından. "Hımm," diye mırıldandı beni dinlediğini belli eder gibi.

Hastanenin otoparkına doğru döndüm. Yaşları yüzümden sildim ve otoparkın boş bir yerinde durdum. Telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Seni çok seviyorum."

Ahizeye çarpan nefes sesi güldüğünün belirtisiydi. "Koynumun güvercini," dedi dolu dolu. "Güzelim benim. Ben de seni çok seviyorum. Akşama görüşürüz. Hastaneden çıkınca ara beni. Çok ağrın olursa da söyle, seni almaya ben geleyim."

"Teşekkür ederim," dediğimde neden olduğunu anladı. "Etme," dedi. "Seni bunalttığımın farkındayım. Geçecek, Erva. Bunlar da geçecek."

Telefonları kapadığımızda dikiz aynasından arkamda uzak bir noktaya park eden destek ekibini gördüm.

Fırat abiler de bir taksiyle peşi sıra gelmişti ve telaştan kapıları çarparak açıp inmişlerdi. Bana doğru yürüyeceklerken Sefa abinin telefonu çaldı. Kulağına götürdüğü anda, öne doğru adımlayan Fırat abiyi kolundan tutup engelledi. Muhtemelen arayan Doru'ydu ve bana yaklaşmamalarını söylüyordu.

Bir nefes koyuverdim ve arabadan indim. Arkama bile bakmadan hastanenin girişine yürüdüm. Ne yanıma gelen oldu ne de yerinden kımıldayan. Onlar hastanenin otoparkının en ucunda beklerken ben kapıdan içeriye girdim.

Telefonum da o esnada çalıyordu. Kapıyı geçtim ve arabadan inerken arka cebime sıkıştırdığım telefonu çıkardım. Annem olur diye düşünmüştüm ama arayan Cüneyt Bey'di. Şu an onun sivri konuşmalarını hiç kaldıracak halde değildim.

Lâkin açmamama rağmen ısrarla çaldırmaya devam ediyordu. İşe gitmediğim için bağırıp çağıracaktı kesin. Derin bir nefes alıp kendimi buna hazırladım ve telefonu açtım.

İşittiğim ilk şey, "Hangi cehennemdesin?" oldu. İşimi seviyordum ama bu tarz konuşmalar, bu karakterde adamlar beni yıpratıyor, hatta işimden soğur hale getiriyordu.

Sıkıntılı bir soluk bırakırken, "Hastaneye geldim. Biraz hastayım-" dedim. Bir umut beni anlar diye düşünsem de daha ağzını açar açmaz öyle olmayacağını belli etti.

"Çok oluyorsun artık sen! İşe gelmişsin ve bir şeyin yokmuş. Yalanlarına bir son ver. Ya da verme," dedi sinirden köpürürcesine. "Gelme bir daha işe, Erva. Kovuldun! Senin gibi insanlara ihtiyacımız yok bizim!"

Bir an öylece kaldım. Elimdeki çanta kayıp ayaklarımın dibine düştü. İçindekiler etrafa saçılırken, "Anlamadım," dedim cılız bir sesle. "Beni kovuyor musun?" Sizli bizli konuşmayı bir kenara bırakmıştım artık. Bu adam o kadarını bile hak etmiyordu gözümde. Ben şu an gerçekten hasta olabilirdim. Ya da başıma daha kötü bir şey gelmiş olabilirdi. *Hastaneye geldim* cümlesinden sonra konuşma nasıl böyle gelişebilirdi?

"Genel müdür geldi. Beni zor duruma düşürenle işim olmaz bundan sonra," dedi. Ve üzerine basa basa ekledi. "Evet, kovuldun! Seni kovuyorum! Tazminatını muhasebe müdürlüğünden alırsın."

"Kovdun beni!" Yaşlar gözlerime bindirdi. Çenem birbirine vuruyordu. Bir bu eksikti. "Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun, öyle değil mi? Çalışanlara zerre değer vermiyorsun. Böyle bir adamla asıl ben çalışmaya devam etmek istemiyorum!" Yaşlı gözlerim hastanenin girişinden üzerime çevrilen bakışlarda çevrildi. Çünkü bağırıyordum. "Projemin telifi hâlâ bende. Tüm arabaların satışını durdurmak zorunda kalacaksınız. Onu da vermiyorum! Bensiz o işi yürütemezsiniz. Ya ürettiğiniz parçaları sökersiniz ya da..."

Karşı taraf sessizleşirken ellerim, bacaklarım titrer halde yere çöktüm ve eşyalarımı topladım.

"Yapamazsın bunu," dedi telefonun diğer tarafından. Nasıl korktuğunu sesinden anlayabiliyordum. Muhtemelen bunu hesaba katamamıştı. "Yaparım," dedim kendimden emin bir şekilde. Hem de öyle bir yapardım ki. "Beni

yükseltirken sizinle anlaşma imzaladım ama haksız yere kovularak işten ayrılma durumum olursa, projenin tekrar benim olacağına dair bir madde vardı. Bu hakkım. Oluşacak maddi hasarı sen açıklarsın genel müdüre. Senin gibi adi adamlar artık dersini almalı!" Konuşmasına müsaade etmeden telefonu kapatıp çantama kaldırdım.

Bu sadece benim için değildi. Salih abinin sebepsiz yere yediği tüm azarlar içindi. Soner'in, Cüneyt Bey'in korkusuna işine bile zor odaklanıyor oluşunaydı. Ve diğerleri içindi.

Elimi yüzümde dolaştırdım. Tuzlu, kuru izler yanaklarımı sızlatıyordu. Artık ağlamıyordum ama yüzüme bakan biri eminim ki bir şeye çok üzüldüğümü fark edebilirdi. Dikiz aynasından kızarmış yüzüme bakıp iç geçirdim. Lojmana gidiyorduk. Üzerimi değiştirecek, hatta rahatlamak için bir duş alacaktım. Sonrasında çiftliğe geçecektik.

Fırat abiler beni rahatsız etmemek için ne öncesinde olanların konusunu açmışlardı ne de şimdi aksi bir şey yapıyorlardı. Beni habersiz ayrıldığım için suçlamamışlardı. Bu yüzden minnettardım.

Bakışlarımı turunculaşmış gökyüzüne çevirdim. Güneş batmaya hazırlanıyordu. Hastanede yaklaşık altı saat geçirmiştim ve gelen aramaların yoğunluğundan telefonumu kapattığım için şu an saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyordum. Hastanedeyken içeride uzun kaldığımdan Sefa abi de beni danışmaya sorduğunu söylemişti. Onlar da kadın doğumda olduğumu belirtmişlerdi.

Neyse ki Doru'dan daha öncesinde bilgi aldıklarından garipsememişlerdi. Şarjım bittiği için telefonumu kapadığım yalanını söylemiştim. Halbuki ilk iki saatin sonunda arayıp duran annem yüzünden kapamıştım telefonumu. Onunla şimdilik konuşmaya hazır hissetmiyordum.

Araba lojmanda durunca yarım saate geleceğimi söyleyip indim. İkisi de fazla üzgün olduğumu fark ettiğinden bir şey demedi ama arkamdan baktıklarını hissedebiliyordum. Onun için de hiç istemememe rağmen bir yalanım vardı. Sorana, *iğne halsiz düşürdü* diyecektim.

Karanlık bahçeyi geçerken gözlerim bir anlığına Doru ile evlerimizin arasındaki cam duvarlara takıldı. Dışı tamamen bitmişti ve kapalı bir veranda artık evlerimizin arasında duruyordu. Şuna bile mutlu olmam gerekirken benim ağlayasım geldi. Bahçede ettiği sözleri hatırlamamam mümkün değildi. Evlenirsek, evler hem küçük olmasın hem de birbirinden ayrı gibi durmasın diye geçici bir çözüm üretmişti.

Çok saçma olduğunu biliyordum ama ben şimdi evleneceğimizden o kadar emin değildim. Bir erkek için çocuk ne kadar değerli bilmiyordum. Olmayınca delicesine sevdikleri kadından vazgeçerler miydi?

Hastanede geçirdiğim zaman boyunca bunu düşünmüştüm. Aklımdan çıkaramıyordum. Verandanın önünden geçip evime girdim. Çantamı vestiyer tarafında bir yere fırlatıp doğruca banyoya yöneldim.

Hemen sıcak bir duş almam şarttı. Soyunup suyu ılığa getirdim ve kendimi altına bıraktım.

On beş dakika sonra bedenen rahatlamış olarak çıktım. Düşünce olarak hâlâ aynıydım. Bizimkileri dışarıda fazla bekletmemek adına hızla giyinirken doktorun benimle yaptığı konuşmayı düşünüyordum.

"Hamile kalamama gibi durum söz konusu değil ama sizde rahim yetmezliği dediğimiz bir rahatsızlık mevcut. Sizin de dediğiniz gibi genetik olabiliyor. Bazen annede görülmezken, taşıyıcı olarak anneden kızlarına geçebiliyor.

Siz tek çocuksunuz ve annenizle aynı durumu paylaşıyorsunuz. Bu hastalığın en can alıcı noktası yüksek oranda düşükle sonuçlanması. Hamile kalabiliyorsunuz ama bebeği içinizde taşıyamıyorsunuz. Tüm hamileliği yatarak geçirseniz bile yeterli gelmeyebiliyor maalesef.

Sizi üzmek istemem ama hamileliğin yedinci, sekizinci ayı boyunca sorun yaşamayıp, sonrasında bebeği anne karnında ölen ya da düşük yapan çok hastam var. Hamile kalmak burada sizin iradenize, isteğinize kalmış bir şey. Biz tabi ki tedavilerimizi yapıyoruz. Onu içinizde tutmak için çabalıyoruz. Nitekim bazen başarılı da olunabiliyor. En büyük örneği sizsiniz. Anneniz bunu başarabilmiş. Düşük yapmış ama evlat sahibi olabilmiş. O yüzden hemen üzülmeyin. İmkânsız diye de adlandırmayın bu hastalığı."

Konuşmaların sonrasında bendeki rahim açıklığının, yani bebeği içimde tutacağım kısmın normale göre fazla olduğunu dile getirmişti. Bu hastalığı yaşayanlardakinden fazlaydı. Düşük riski bu yüzden diğerlerine göre çok daha yüksekti.

Bir bebeği öleceğini bilerek içinde taşımak büyük güç isterdi. Ben kayıplara alışık biri değildim. Her defasında öleceği düşüncesiyle hamile kalamazdım. Bu beni mahvederdi.

Kendimi büyük bir çıkmazın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Çenem titredi, yüzüm kasıldı ama elimi yüzümün önünde sallayıp derin derin soluklanarak yaşları geldikleri yere geri göndermeyi başardım.

Üzerime yeşil bir elbise giydim. Islak saçlarımı olabildiğince hızlı kuruladım. Hava soğumaya başladığı için üzerime kot bir ceket geçirdim. Vestiyerden elime ilk gelen beyaz spor ayakkabıları da giydim.

Kapıyı çekip çıktığımda artık hava tamamen kararmıştı. Göğü kaplayan yoğun sisli bulutlardan ay bile görünmüyordu. Sadece ışığıyla yerini belli ediyordu. Yağmurun birazdan başlayacağı o kadar belliydi ki.

Buna rağmen son gücümü de hazırlanırken harcamışım gibi ağır ağır indim patika yola doğru. Ben patika yola ilerlerken Gülruların ışığı kapandı. Başımı

istemsizce o yöne çevirdim. Uyumak için erken bir saatti ama muhtemelen oğlunu uyku vakti geldi diye kandırmak için böyle yapıyordu. Uyusun diye.

İçimi çektim. Gülru ilk bebeğini düşürmüştü. Düşürme nedeni derin üzüntüydü. Kocası asker ve görevde olunca... Uzun mevzuydu bu ama ben şu an Gülru'nun bebeğini kaybedince ne hissettiğini merak ediyordum. Belki de teyzem bu hastalığı taşıyordu ve kızına aktarmıştı. Doktor genetik olabileceğini söylemişti.

Gülru'nun ne yaşadığını az çok biliyordum ama hep yüzeysel anlatmıştı. Çünkü hâlâ içinde yas tutuyordu.

Yanına gidip sıkıca sarılmak istedim. Biraz onu anladığımı göstermek için -daha yaşamadan yaşamış gibi hissediyordum- biraz da beni iyi anlayacağını bildiğimden omzunda kendimi kaybederek katıla katıla ağlamak istediğim için...

Hiçbirini yapmadım. Döndüm ve arabaya doğru yürüdüm.

Araba çiftliğin girişine park ettiğinde ilk inen Sefa abi oldu. Sonra da Fırat abi. Ben bu işi biraz geciktirmiştim. İsteyerek olmuyordu. Onunla bu akşam yüzleşmeyecektim ama yüz yüze gelmek bile yetecekti emindim. Ağlamasam, onu görünce kendimi kaybetmesem iyiydi.

Kapıya yan yana yürür halde yaklaşırken, "Biz dışarıdayız, Erva," dedi Fırat abi uzun zaman sonra sessizliğini bozarak. Sefa abi de başını salladı onaylarcasına.

Dilde'nin de evde olduğunu biliyordum. Sabah, öğleden sonra geleceğini Zerrin anne söylemişti.

Muhtemelen bundan Fırat abilerin haberi yoktu. "İçeriye gelin abi. Hava da bozdu zaten. Dilde de burada hem."

"Bacım burada mı?" dedi gözlerini kapıya çevirerek Fırat abi. Tahmin ettiğim üzere bilmiyordu. Başımı salladım.

"Gelin, yemek de yersiniz. Hazırlarız hemen bir şeyler."

Ben öyle söyleyince itiraz edemedi ikisi de. Kapıyı Sefa abi çaldı. Ben biraz arkada kaldım. Gümüş'ün açtığı kapıdan da en son ben girdim.

"Nasıldı günün yengelerin şahı?" diye sordu ben ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarırken şakacı bir tavırla. Gülümsemeye çalıştım. "Yorucu," dedim.

Başını salladı. "Sonrasında hastaneye gitmişsin, regl ağrısıymış galiba," dedi fısır fısır kulağıma doğru.

Doru herkesi haberdar etmişti anlaşılan. "Daha başlamadı ama bazen böyle oluyor," dedim. Anlayışla başını salladı.

Fırat abiler içeriye geçmişken biz de onları takip ettik.

Salon bir hayli kalabalıktı. Gözde denen kız ile annesi Nalan teyze gitmemişti ve koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Sefa abi yer bulamayınca mecburen

Gözde'nin diğer tarafına oturmak durumunda kalmış gibiydi. Mecburen diyorum çünkü oldukça dik ve rahatsız oturuyordu.

Fırat abi, kız kardeşi Dilde'nin yanındaydı ve Dilde'nin diğer tarafında da Ender oturuyordu. O halinden oldukça memnun gibiydi.

Ve Doru... Görmeyi geciktirdiğim yüzüyle buluştu gözlerim. Bakışlarım onunkilerle temas eder etmez gözleri en derinine kadar, çok özlemiş gibi yanıp söndü. Yerinden kalkacak oldu bana gelmek için, başımı iki yana sallayıp durdurdum onu. Hemen sonra bahane diye cam kenarındaki tekli koltukta oturan anneannesini işaret ettim. O sevmiyordu yanındayken yakın durmamızı, sırnaşmalarımızı.

Anladı ve memnuniyetsizce gözlerini devirdi.

Yaren sanki başka yer yokmuş gibi onun yanında oturuyordu. Diğer yanında da Kadir ve küçük Doru vardı.

"Herkese iyi akşamlar," diyerek kapı ağzına yakın olan tekli koltuğa geçip oturdum. Bizimkiler orayı bana bırakmıştı. Böylelikle ben de Doru'nun tam karşısına düşmüştüm. "Zerrin anne nerede?"

Ben öyle sorunca herkesten önce mutfak tarafından sesi yükseldi. "Mutfaktayım kızım. Sefa ile Fırat'a yemek hazırlıyorum. Sen de ister misin?"

Gün boyu pek bir şey yememiştim ama kendimi aç hissetmiyordum. "Sağ ol anne. Tokum ben."

Doru gözlerini devirdi. "Ne yedin de toksun?"

Dudak büktüm. "Tokum işte," diyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Yüzün solgun senin," dedi Narin anneanne bakışlarını bir anlığına örgüsünden kaldırıp yüzümde dolaştırarak. "Bir şeye mi canın sıkıldı?"

"Yok," dedim hemen. "Doktordan geliyorum ya. Biraz halsizim."

Doru'nun yüzündeki endişeyi olduğum yerden bile görebiliyordum. Başıyla içeriyi işaret etti. Görmezden geldim. Konuşmak istiyordu ama yeni gelmişken bunu yapmak odadakilere saygısızlık olurdu. Ya da ben bunu içimde bahane ediyordum, bilmiyordum. Aslında ondan kaçıyordum.

Yaren telefonunu öne doğru uzatıp, "Buldum işte," dediğinde neşeyle, bakışlarım doğruca ona çevrildi. Telefonunu Doru'nun dizinin üzerine yaklaştırdı. "Bunu bizim albümden çekmiştim. Sen bize ilk geldiğinde. Çok küçükmüşsün burada," dedi ona bakıp gülerek.

Oturduğum koltukta dikleştim. Doru gözucuyla fotoğrafa baktı. Dudak kıvrımları belli belirsiz yükseldi. "Normalde çocukluk fotoğraflarımı sevmem ama bu anı biliyorum. Çok da küçük değilim. On iki, on üç yaşlarındayım. İlk defa top oynamıştım burada," diyerek işaretparmağıyla ekranda bir noktayı gösterdi.

"Değil mi ama? Ben de hatırlıyorum bu anı. Senden çok küçük olmama rağmen aklıma kazınmış."

"Bakayım," dedi başını örgüsünden kaldıran Narin Gülendam. Gülüyordu. Hâlâ onlar için umudu vardı değil mi? "Paşamın çocukluğunu bana da gösterin."

Yaren anında telefonu ona çevirdi. "Şimdi koca adam olunca, bana burada küçük geliyor olabilir tabii," dedi önceki tespitini savunur gibi.

Narin anneanne başını salladı ve yüzünde daha geniş bir gülümseme belirdi. "Torunum o zaman da yakışıklıymış," dedi dolu dolu. "Bu kadar uzun olacağı da daha o zamanlardan belliymiş."

İçimde garip bir kıskançlık hissi peyda oldu. Parmaklarım tırnaklarımın yanlarını yoluyordu. Fotoğrafı ben de merak etmiştim ama sırf gururumdan gidip bakamıyordum. Onlar Doru'nun çocukluğuna dair her şeyi biliyorlardı ama ben bilmiyordum. Bugün Narin anneannenin söylediklerinin de böyle hissetmemde payı büyüktü. Resmen *sen olmazsan Doru'ya Yaren'i yapacağım* demişti.

Bakışlarım önüme çevrilirken Yaren başka bir fotoğraf açmış olacak ki, "O fotoğrafı neden saklıyorsun?" diye sordu Doru. "Her yanım çamurla kaplanmış."

"Çünkü," dedi Yaren. "Bu ilk ve son fotoğrafımız. Benim için değerli. Çok değerli hem de..." Sona doğru sesi düşmüştü. Pot kırdığının o da farkındaydı ama başımı önümden kaldırmadım. Burada Doru'nun bir şey yapması gerekiyordu, benim değil! Kız açık açık belli ediyordu aslında her şeyi. Belki bilinçli, belki bilinçsiz. Ne fark ederdi ki?

Zerrin anne odada oluşan sessizliği bölercesine seslendi. "Sefa, Fırat, gelin hadi! Masa hazır! Erva sen de gel istersen kızım!"

Onlar ayaklanırken Doru da yerinden kalktı. Yanıma gelip kargaşadan istifade elimi tuttu. Ve beni ayağa kaldırdı.

"Yemek yemeden olmaz öyle," diye fısıldadı üzerime doğru eğilerek. "Anneannem haklı. Yüzün solgun görünüyor."

"Ben giderim, Doru," dedim. Gözlerimi gözlerine kaldırdım. Şimdi endişeyle bakıyordu yüzüme. "Sen git anneannenin yanına. Özlemiştir. Ben gelirim birazdan." Tokum demiştim ama Doru'nun ikna olacağı yoktu.

"Geleyim," dedi, elimi kaldırıp yanağının yanını sevdim. "Gelme. Laf ediyor sonra." Fısıldayarak söyleyince ben bunu, o da aynı ses tonuyla, "Karım olacaksın bir aya kızım. Umurumda mı sanıyorsun? Bir süre kapasın gözlerini. Sonrası zaten benims-" dedi ama duyma ihtimaline karşın parmaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım.

"Olsun. Beni çok sevmiyor zaten, sorun olmasın." Elimi çekti.

"Bunu da konuşayım artık onunla," dedi anneannesine yan bir bakış atarak. Çenesinden tutup yüzünü yüzüme çevirdim hemen. "Sen önce onu hallet," dedim gözlerimle omzunun arkasında kalan bir noktayı işaret ederek.

Anladı ama bir şey demedi. Ondan uzaklaşıp mutfak tarafında giderken de peşimden gelmedi. Alıngan bir sesle konuşmamıştım ama bence yeterince açıktı. Artık Yaren aramızda bir sorun gibi duruyordu. Ondan kaynaklı bir şey olmasa da bu beni rahatsız ediyordu.

Yemekten sonra salona döndüğümde oturma düzeni tamamen değişmişti. Ender, Fırat ve Sefa abiyle hava almaya bahçeye çıkmıştı. Dilde de onların yanındaydı.

Yaren bulaşıklara yardım için mutfağa geçerken Narin anneanne eski yerinde, örgüsü kucağında uyuyakalmıştı.

Gümüş, oğlunu yatırmaya gitmişti. Kadir, Doru ile yan yana oturuyor ve tam duyamadığım bir konuda konuşuyordu. Oturacak fazlaca yer vardı ama ben Narin anneannenin yanındaki diğer tekli koltuğa geçtim. Bacaklarımı elbiseme dikkat ederek kalçamın altında topladım. Başım pencereden dışarıya çevrilirken istemsizce içimi çektim. Gün boyu fazla şey yapmamıştım ama çok yorgun hissediyordum.

Kolumu kaldıracak halim yoktu. Oda diğerleri ile tekrar dolarken, sohbet de giderek koyulaşıyordu. Birine bile dahil olacak halde değildim.

Elim karnımdaydı. Parmaklarım orayla oynuyordu. Hep boş kalacak olma ihtimali aklımdan çıkmıyordu. Boğazım sızladı, kavruldu. Ağlamamak için yutkunurken buna direndim.

Her genç kız önce âşık olmayı hayal ederdi, sonra bir gün anne olmayı. En istemeyen bile çocuğum olsa adını ne koyarım acaba diye bir kez düşünürdü herhâlde. Ben de düşünmüştüm elbette. *Kız olursa Doğa...* Hep büyülü gibi gelmişti kulağıma.

Doru ile uyumlu olduğunu da onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra fark etmiştim. Ben bana uyumlu diye sevmiştim belki de bu ismi ama en çok ona uyduğu için tutulup kalmıştım. İlle de Doğa olacaktı. İlki olmazsa ikincisi...

Öyle olmaz mıydı, isimler sevdiğinin ismine uydurulmaz mıydı? Ya da uyuyor mu diye bakılmaz mıydı? Ben de yapmıştım bunu.

Parmaklarım karnımın üstündeki kumaşı okşadı. Ellerim buz gibiydi. Ayaklarım da üşüyordu. Hava serinlemişti ama içimden yayılan soğukluğun nedeni göğsümün altının fazlaca yanmasından kaynaklanıyordu. *Yanarken üşürmüş insan. Çok yanınca üşürmüş.*

Fırat abilerin de dışarıdan tekrar solona gelmesi ile sohbet iyice derinleşti. Gözde'yle annesi kalkmaya hazırlanıyordu. Zerrin anne onları uğurlamaya geldi.

Gözde'nin abisi Kemal'in nişanlanacağını da o zaman öğrendim. Nalan teyze, "Yarın bahçede olacak. Siz de gelin olur mu? Hepinizi bekliyoruz," demeyi de ihmal etmezken Zerrin annem heyecanlı görünüyordu

Onlar gidince Ender salondaki rafta bulduğu tavlayı alıp orta sehpanın üzerine bıraktı. Kendi de sehpanın önüne çöktü. "Üsteğmenim," dedi hevesle. Doru'ya bakarak konuşuyordu. "Bir el oynasak mı?"

Doru kaşlarını kaldırdı. "Akşam akşam ne oyunu oğlum? Sonra oynarız," dedi. Ender ısrar edince Kadir girdi araya. "Geçen çocuğa iddialaşalım diyordun. İşte sana fırsat. Yen gitsin. İddia olarak da bu güzel havaların son mangalını o ismarlasın işte."

Bu Doru'nun aklına yatmış gibiydi. "Tamam lan," dedi koltukta öne doğru kayarak. "Üç el oynarım. Kazanan haftaya mangal ismarlar. Tüm hazırlıklarıyla da o ilgilenir."

Ender kendinden emin şekilde başını salladı. "Elinizden geleni arkanıza koymayın. Hatta Kadir de yardım etsin size üsteğmenim. Ben tavlada yenilmem," dedi. "Hatta artırıyorum," diyerek Dilde'den tarafa baktı bir an için. "Sekiz kilo et, iki kilo tavuk, üç kilo ciğer alacak kaybeden. Fazla gelir tabii bunlar. Kalanı da dağıtacağız lojmanın dışındaki evsizlere. Oldu mu?"

Doru evsiz lafını duyunca zaten kabul ederdi bunu. Şaşırtmadı da. "Bir küçük baş hayvan eder saydıkların. Ben direkt dana keseyim istersen. Ama sen kaybedeceğine göre, sen keseceksin," dedi beyaz dişlerini göstererek gülerken.

Ender kabul etti ve tavladaki taşları harıl harıl dizmeye başladılar.

Durup izlemek isterdim ama ben artık bir yerlere kıvrılmak istiyordum. Uyumak için değildi. Tavlanın taşlarının sesi bile başımın içinde yankılanıyordu sanki.

"Erva," diye seslendi Doru ayaklandığımı görünce. Eliyle koltuğun boş tarafına vurdu. "Gel yanıma da şansım artsın."

Zerrin teyze o esnada misafirlerini geçirmiş olarak salon kapısından girdi. "Bu akşam siz de buradasınız. Üst kattaki odaları açtım. Erva, sen Doru'nun eski odasında kalırsın. O da babasının çalışma odasındaki koltukta yatar. Yerleriniz çoktan hazır," dedi itiraz kabul etmez gibi.

Gözlerim duvardaki saate ilişti. Gece yarısına geliyordu ve ben saatin geç olduğunun o an farkına varıyordum. Boşuna değildi vücudumun isyan edişi. Başımı sallayıp Doru'ya döndüm. "Kalır mıyız?" diye sordum. O da fark etmez dercesine onaylayınca, "Ben çıkıp uzansam sorun olur mu? Çok yoruldum bugün," diye sordum.

Zerrin teyze Doru'dan önce, "Çık kızım sen," dedi omzumu okşayarak. "Bayağı halsiz görünüyorsun."

O öyle söyleyince Doru da bir şey diyemedi. Ben yüzüne bakarak minicik bir gülümseme attım ve herkese iyi geceler dileyerek üst katın yolunu tuttum.

Yatağa uzandığımda sonrasında peşimden geleceğini adım gibi biliyordum. Oyunu oynamaya mecbur olmasa çok daha erken yapardı bunu ama eli kolu bağlıydı şimdi. İkimize ayrı oda verilmesine rağmen o soluğu benim yanımda alacaktı.

Elbette bunu gizli yapacaktı. Aşağıda öyle sessiz bir köşede oturunca, yanıma gelmek istemiş ama büyükannesinin varlığından sebep yapamamıştı. Aynı odanın içinde ayrı olmak neyse de farklı yerlerde olunca ben de bir an önce onun yanına gitmek istiyordum artık. Onun da öyle hissettiğini biliyordum.

İlk defa Doru'nun yanıma gelmemesini istiyordum. Salondayken saklayabildiklerimi, yalnız kalınca anlayacak diye ödüm kopuyordu. Ben bugün öğrendiklerimi içimde sindirebilmiş değilken, ona söylemeye de henüz hazır değildim.

Kâbusa benzer garip bir rüyanın etkisiyle yerimde sıçrayarak uyandım.

Doru'nun beni terk edişiyle sonlanıyordu rüya. Ben ona anne olamayabileceğimden bahsediyordum ve o beni yetersiz bulup terk ediyordu. Öyle gerçek gibiydi ki... Ellerimi yüzüme kapatıp ovuşturdum. Yaşlar anında gözlerime bindirdi. Rüyanın etkisiyle ter içinde kalmıştım. Katıla katıla ağlasam da geçmezdi içimdeki dolmuşluk hissi. Birine anlatamadıkça içimde büyüyordu sanki.

Anne olamamanın bu kadar önemli bir şey olduğunu ben yeni anlıyordum. Sahip olurum sanırken anlamıyordu insan. Ancak elindekini kaybedince... Hıçkırığım yüzüme kapadığım elimin altında dağıldı. Omuzlarım sarsılırken yana dönüp yatakta dizlerimi karnıma topladım.

Yaşları siliyordum ama yine de çatlaktan sızar gibi yanaklarıma sıralanıyorlardı. Pencereleri yağmur dövmeye başlamıştı. Damlalarla kaplı camın ardında bulutlardan temizlenmiş, şimdi daha berrak görünen karanlık lacivertten geceyi seçebiliyordum.

"Erva!" diye fısıldadı arkamdan endişeli bir ses. Doru'nun geldiğinin farkında değildim. Kapıyı arkasından kapadığını işittim.

"Ne oldu?" diye sorduktan hemen sonra yatağın arkamda kalan kısmı hareketlendi ve yanıma oturduğunu anladım. Yaşları telaşla silerken nefes alarak durulmaya çalıştım.

Elini omzumda hissettiğimde başımı iki yana salladım. "Kâbus," dedim üstelemesin diye. "Kâbus gördüm."

Ağlayan sesim normale dönmüş, sakinleşmiştim ama yaşlar hâlâ akıyordu. Durduramıyordum.

"Bak bana," dedi çatallaşan sesiyle. "Kâbus gördüğüne inanmamı bekleme benden, Erva. Bir şey olmuş. Ne oldu, söyle!" Sesi öfkeli çıkıyordu. Bana olmadığını biliyordum. Beni üzen her ne ise ona öfkelenmişti.

Omzumdaki elinin beni çevirmesine izin verdim. Yatağa sırt üstü dönmemle gözleri anında yüzümde dolaştı. Lamba kapalı olmasına rağmen tüller açık olduğundan, gecenin tüm ışıkları odanın içindeydi.

Yüzümdeki yaşları silip kalktım. Dizlerimi kendime doğru çekip karşısına oturdum.

"Bir şeyim yok," dedim gülümsemeye çalışarak. Olmadı, ilk defa gülmeyi beceremedim, anladı. Ağlarken gülmeyi beceremiyordum ben.

Eliyle çenemi tutup yüzümü karanlıktan ışığa doğru kaldırırken, avucumun içiyle içim gide gide sevdim yanağını. Titrek soluklarım da kesilirken yanağıma düşen tek damla yaş öncekilerini hatırlatırcasına çeneme doğru bir yol izledi. "Bir şey var," dedi benden önce.

Konuşamadım, tek söz edemedim ama o gözlerine mıh gibi kitlenen ıslak gözlerimden anladı. Bir şey olmuştu ama ne olduğunu bilmiyordu ve bu da onu mahvediyordu.

Diyemedim. *"Bir olmaz daha. Bir olmaz daha ve bu defaki nasıl aşılır bilmiyorum... Aşabilir miyiz onu da..."*

Kıpırdanıp ona doğru yaklaştım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Kollarım belini sararken o da anında beni sarıp sarmaladı. "Bugün işten kovuldum. İzin üstüne izin isteyince olan oldu. Ben de projemi alıp çekildim. Üstüne kâbus görünce..." Üzülmemde bunun küçük belki minicik etkisi vardı. Yalan değildi ama asıl mesele başkaydı, onu şimdilik söylemek istemiyordum.

"İzin istedin diye mi?" diye sordu sert, katı bir sesle. Kolları belime daha sıkı dolandı. Başımı salladım göğsünde. "Cüneyt Bey yüz yüze bile söyleme gereği duymadı bunu. Telefonla aradı hastanedeyken. Gelme bir daha dedi."

Sonra sana bir bebek veremeyeceğimi öğrendim. Olsa bile ölebilirmiş. Seni hiç baba yapamayabilirmişim...

"Bu yüzden mi ağlıyorsun, Erva?" dedi çatallaşan sesiyle. "Başlarına yıkmaya gitmez miyim ben şimdi o iş yerini!"

"Yapma," dedim gömleğini arkasından sıkıca ellerimle kavrayarak. Kumaş parmaklarımın arasında buruştu. "Ben basit bir çalışanım. Ne isterlerse onu yaparlar. Bir şey yapmayacaksın, Doru. Hem buna hakkımız yok."

Göğsünde ağlarken saçlarıma kapandı dudakları. Canı benden çok yanıyormuş gibi öperken dudaklarının değdiği yeri, kolları bende olanı da kendine almaya çalışır bir şefkatle belimi sarıyordu.

"Benim güldürebilmek için canımdan can kopardığımın gözünden yaş döktürenlere eyvallahım olur mu sanıyorsun? Tek damla yaş daha akarsa, Erva," dedi yanağıma sıralanan yaşları avucunun içiyle kurularken. "Yemin olsun hepsinin başına yıkarım orayı. Ya artık ağlama ya da bırak gideyim. Kendimi ne kadar zor tuttuğumu görmüyor musun?"

Kollarımı dediğini yapacağını bildiğimden daha sıkı sardım. Yine diyemedim *ona ağlamıyorum ben* diye. Yine diyemedim *çok daha kötü, çok daha acı* diye. *Gözlerimden yaş akıtan sana istediğini asla veremeyecek olmaktan...*

"Sarıl sadece. Sen sarılırsan geçer," dedim bir fısıltı gibi. Başımı göğsünden kaldırdım. Çenemi gözyaşlarımla ıslattığım gömleğinin üzerine yasladım.

Eğildi ve ağzını dudaklarıma kapadı. İçine çeker gibi, üzüntümü almak ister gibi öptü. Beni kucağına çekip oturttu. Öpücükleri bir anda derinleşti. Az da olsa onun dudaklarıyla, öpücükleriyle durdum, duruldum.

"İyi hissedeceksen," dedi dudakları boynumun yanına taşınırken. "Hissedeceksen yanında kalırım."

Gitmesini hiç istemiyordum. O da bunu umarak yanıma gelmişti.

Parmaklarım, onun öpücükleri gerdanımı dolanırken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Nerede olduğumu umursamıyordum.

Benim tam da şu anda ona ihtiyacım vardı. İhtiyacımı anladı ve ellerini arkaya atıp elbisemin fermuarını indirdi.

İnce askıları kollarımdan düşürüp elbisenin modelinden dolayı giymediğim çamaşırsız göğüslerimi açığa çıkarırken hayranlık dolu acı sızlanması kulaklarıma doldu. Onun da bana ihtiyacı vardı. Belki çok daha fazla.

Dudaklarıma çabucak bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Ne yapıyor diye bakıp, yokluğundan sebep kollarımı göğüslerime dolarken gidip kapıyı üzerindeki anahtarından çevirerek kilitledi. Hemen sonra da düğmelerini açtığım gömleğini ve pantolonunu çıkardı. İç çamaşırı da yerde yerini aldığında nefesim kesilir gibi oldu. Çoktan irileşmiş erkekliği gözlerimin önündeydi.

"Tüm gece sevişebilirim seninle. Sanki buna en çok benim ihtiyacım yokmuş gibi sadece seni sevebilirim," dedi yanıma dönerek. Üstünü çoktan çıkardığı elbisemi, beni hafifçe kaldırıp bacaklarımdan geçirerek çıkardı ve odada kör bir noktaya fırlattı. Çıplak vücudu külotumu çıkarması ile üzerime örtündü. Onu bedenimin her yerinde hissetmek muazzam bir histi.

Ağırlığı, bedeninin sıkılığı ve sıcaklığı anında iyi hissetmeme neden oldu. Dudaklarımı öptükten sonra aşağıya kaydı ve başını yan çevirip göğüslerimin arasına yasladı.

Göğsümün dolgun yanı dudaklarına temas ederken, "Seni üzen her şeyi unutturabilirim," diye fısıldadı. Elimi saçlarının arasına soktum. Sevdim. Başının üzerini doğrulup öptüm. Başım tekrar yastığa yaslanırken, "Yanımda olman yeter. Böyle uzansak yeter. Fazlasına beni sevdiğinde alıştım. Bana seni yalnız sevmek bile yetiyordu."

Dudaklarının değdiği yeri öptü. Göğsümün ucu ağzının içinde kaybolurken kalçasını kaldırıp bacaklarımın arasına yerleşti. Ve sertçe kendini içime itti. İnlememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

İçimde nefes nefese hareket ediyordu. Göğüslerim ağzının neminden nasibini alırcasına ıslanırken, onu saçlarından çekip dudaklarına kapandım. Bacaklarımı da kalçalarına doladım.

Ona ait olan, ailesinin evindeki odada şu hâlde olmak tarif edemeyeceğim duygular uyandırıyordu içimde.

Birinin bizi duyma ihtimaline karşı sessiz olmaya çalışıyorduk ama onun üzerimde kasılan vücudundan bile anlayabiliyordum ne kadar zorlandığını.

Tırnaklarım sırtına geçerken diğer elim saçlarını, saç diplerini okşuyordu. Ağırlığını üzerime vermekten çekinmeden sonu zorluyordu.

Bacaklarımın titrediğini anladığında dizlerimi kavradı ve iyice iki yana ayırıp sertçe kendini içime itti. Bunu defalarca yaptı. Minik çığlığım ağzının duvarlarına çarpıp kaybolurken ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu anladım.

Tükenmek üzereydik ama üstte olma ihtiyacıyla altından çıkıp kucağına tırmandım. Altımda kıpırdanacak oldu, ellerimi göğsüne bastırıp onu yatağa sabitledim. Kalçalarımı ağır ağır yuvarladım. Onu bütünüyle içime aldım.

Öne ve geriye hareket ederken kadınlığımın duvarları onu yutuyordu. Bir kasılmanın eşiğine yaklaşırken, "Doru!" diye haykırmamla, ellerime rağmen yerinden doğruldu. Oturur halde beni iyice kucağına çekti. Elleri kalçalarımı kavradı. Hareketlerime elleriyle yön verdi. Gözlerimin içine bakıyordu. "Ses çıkarma. Gerekirse beni öp," diye fısıldadı ve dudaklarını dudaklarıma kapadı. Klitorisim zonkluyordu. İçim bir damar gibi atıyordu.

Ağzının içine inleyerek sarsıldım. Hemen sonra birbirimize karıştık.

Ona tutunarak durdum. Göğüslerim hızla inip kalkıyor, onun sertçe yükselen göğsüne çarpıyordu.

Bir zaman sonra terimin üzerine karıştığı vücudunda sere serpe yatıyordum. Bacaklarım bacaklarının arasındaydı. Kocaman elleriyle sırtımı, kalçalarımı, saçlarımı avuçluyor ve okşuyordu. Kalçalarımdan enseme kadar ürperten bir huzur içindeydim.

Başımın üzerini öptüğünü hissettim. "Başkasını buluruz, Erva. Daha iyisini," dedi eli omurgam boyunca aşağıya inerken. "Ben de araştırırım hem," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp göğsünü öptüm ve başımı yüzüne kaldırdım. Bana bakıyordu. Onu daha rahat görebilmek için ellerimi göğsünde üst üste getirip çenemi üzerine yasladım.

Seyirlik değil ömürlük dedikleri bu olsa gerekti. Dudaklarım yorgunca kıpırdandı. Sesim çıkmadı ama o anladı.

"Seni seviyorum, Doru Demir. İlk aşkım, son aşkım, her şeyim..."

17. BÖLÜM
AYLETME (AĞLATMA) BENİ

10 Ekim 2022 - İzmir
Erva'nın Günlüğü

Uzun zaman oldu sana yazmayalı içimi dökmeye ihtiyacım var, günlük

Öyle bir dolmuşluk var ki bende; nereye, kime boşaltsam bilemedim, yine sana geldim.

Geçen surede çok güzel şeyler oldu Bir o kadar üzücü badireler de atlattık lâkin en son olan şey...

Yüreğimde yangınlar başlattı Önceden ormanken, alabildiğine yeşilken, kurak kalmış çöller gibi hissediyorum şimdi kendimi

İçimdeki çiçekleri, ağaçları yaktılar. Parlak bulutlarla kaplı masmavi göğe bakarken, şimdi şehirleri yutan bir fırtınanın ortasında kaldım

Bazen seni, beni dinleyen, anlayan, benimle dertleşen bir arkadaş yerine koyuyorum Cevap alamayacağımı bile bile soruyorum, asla yetemeyeceğin, ne yaparsan yap gerçekleştiremeyeceğin bir dileği sırtlanmışsan.. ne yaparsan yap olmayacak bir dilekse bu en çok da senin istediğin, olsun diye dualar ettiğin bir şeyse vaz mı geçerdin üzülmesin diye, üzülme diye, yoksa devam mı ederdin?

Öğrendiğimden beri saatler geçti ama ben kafamın içinde dönüp duran bu soruya engel olamıyorum Cevap da bulamıyorum

Ben Doru'dan vazgeçemem O benden vazgeçecek olursa ölürüm belki ama bunu bile bile ben yapamam

Yaren onu seviyormuş Narın anneanne de o olsun diye adaklar adamış Ceylin hâlâ var ve beni ondan koparmak için elinden geleni ardına koymadan devam ediyor. Kısacası her şey benim aleyhime işliyor Çocuğum olmayacakmış, günlük Olursa bile ben kaç bedeni dünyaya getirip toprağa emanet edeceğimi bilmeden savaşmak zorunda kalacakmışım

O kadar güçlü muyum, bilmiyorum Ölüm nedir bilmem ki ben Sevdiğim birini hiç kaybetmek zorunda kalmadım Dayanabilir miyim buna? En önemlisi bu benim canımdan kopan bir parçayken gidişine dayanabilir miyim?

Anne olmadan mınık bır bedenı öldürmuşum gıbı hıssedıyorum Benım bedenım anne olmaya uygun değılmış, ben Doru'nun dedığı gıbı, bır yureğe kendım gıbı başka güvercınler konduramayacakmışım.

Hayalını kurduğumuz o güvercınlık yüreğımde başlayan yangınlarla yanıp kül oldu şımdı

Doru, gün yeni yeni aydınlanmaya başladığında yanımdan ayrılmıştı.

Gece bir ara uyanmıştım ve onun uyuduğu sırada, lojmandan çıkarken çantama attığım günlüğümü çıkarıp içimi dökmüştüm.

Doru gittikten sonra da uyumaya devam edememiş ve kalkmıştım.

Giderken beni uyandırmış, sanki dün gece az ilgilenmiş gibi bana iri kollarıyla sarılmış, dudaklarımı gün boyu veremeyeceği öpücüklerin öcünü peşinen alır gibi öpücüklere boğmuştu.

Şimdi dudaklarım sızlıyordu, hatta acıdan zonkluyordu. Köprücük kemiğimin üzeri de aynı durumdaydı. Başımı olabildiğince eğerek sızının nedenini görmeye çalıştım. Tam o ince, çıkıntılı kemiğin üzerinde belli belirsiz bir kızarıklık vardı. Ağzını ayırmadığı, derimi emdiği, kemiği kendinden geçmiş gibi ısırdığı yerdi. İlk sevişmemizin üzerinden çok geçmeden bir kez daha yaptığımızı hatırlayınca içimi çektim.

Ah! Düşündükçe içim kavruluyor, midemin altında alev alev bir yanma peyda oluyor ve ben tekrar onu arzuluyordum.

Beni öyle güzel seviyordu ki aylar sonra bile ben şu halimizin gerçekliğini sorguluyordum. Her şey ama her şey çoğu zaman hayal gibi geliyordu, nişanlı olmamıza rağmen. Elimi kaldırıp yüzüğüme baktım. Çoğu zaman bunu yapıyordum. Gerçek olduğuna beni bu altın sarısı halka inandırıyordu.

Aylar önce onu lojmandaki üç odalı, küçük evimde hayallerimde yaşatırken şimdi benimdi. Ben artık yokluğunu değil, onu yaşıyordum.

Uzaktan sevdiğimken, geceleri beni geride kalan yalnız anılara inat kollarına alıyordu. Dakikalar hatta saatler boyunca sevişiyorduk.

Sabahları da böyle etkisinden çıkamıyordum.

Yatağın tam karşısındaki tekli koltuğun arkasına düşen ve birkaç dakikalık aramalarım sonucunda bulduğum yeşil elbisemi üzerime geçirdim. İç çamaşırımı ayaklarımdan geçirip yukarıya çektim ve eteğimin altına çabucak giyindim. Dağılmış saçlarımı ellerimle -çekmecelerde tarak aramıştım ama bulamamıştım- tarayarak bir düzene sokmaya çalıştım. Odada yalnızca küçük bir ayna vardı ve dağılmış suratımı kontrol etmeye ancak yetiyordu.

Gece ağladığımdan, gözkapaklarım biraz şiş duruyordu. Kimseye görünmeden yüzüme soğuk su çarparsam şişliğin etkisini yok edebilirim diye umuyordum.

Yalınayak odadan çıkıp alt kata indim. Üst katta sadece Zerrin annenin odasında banyo vardı. Urla'nın eski evlerinde diğer odalar için maalesef banyo düşünülmemişti. Alt kattaki banyonun kapısının aralık ve içerisinin de boş olduğunu görünce hemen girdim.

Duş alamadığım için kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Bu yüzden elbisemi tekrar çıkarıp sadece vücuduma ve yüzüme duşakabinde soğuk su tuttum, raflarda bulduğum temiz bir havluyla kurulanıp tekrar giyindim.

Dışarıya çıktığımda evin aralık kapısından sabahın serin ama mis gibi çam ağacı kokan havası içeriye doluyordu. Mutfak tarafından sesler geliyordu.

Zerrin annenin çoktan uyandığını anladım. Mutfakta başkaları da vardı. İşittiğim tabak seslerinin tek kişiye göre fazla olmasından anlayabiliyordum. Mutfağa yöneleceğim esnada küçük Doru salon tarafından koşturarak önümden geçti. Bir duraksadı ve başını bana çevirdi. "Günaydın yengeciğim," dedi o tatlı diliyle. Yanına yürüyüp yüzünü tek elimle avuçladım. "Günaydın, Dorucuğum. İyi uyudun mu?"

"Hıhım," diyerek elime rağmen başını sallayınca, dayanamayıp eğildim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Çocukmuşum gibi öpüyorsun."

Çocuk değildi sanki! Son zamanlarda bunu çok fazla dile getiriyordu. *Onu çocuk gibi sevmemeliymişim çünkü bal adamımız artık büyümüş.*

Saçlarını karıştırdım. "Çocuksun çünkü, Doru," dedim kaşımın birini kaldırarak. "Daha okula bile başlamadın."

"Bu yıl başlıyorum akıllım. Kayıt yapıldı, unuttun mu?" diyerek göz kırptı. Kahkaha attım. Bir anlığına... dün olanlar kahkahamın ardından beni pişman etmek istercesine tekrar aklıma geldi.

Yüzüm düşerken Doru beni görmezden gelip mutfağa fırladı. O gidince telefonumu hatırladım. Dün hastaneden bu yana kapalıydı. Mutfağa geçmeden önce onu açıp kontrol etsem iyi olacaktı. Merdivenleri gerisin geri tırmanırken annemin ondan fazla mesaj gönderdiğine neredeyse emindim. Belki babama da olanları anlatmıştı ve o da yazmış hatta aramış ama ulaşamamıştı.

Babam böyle meselelerin -yani kadınsal mevzuların- konuşulmasını genelde anneme bırakırdı. O da bir iki kelam ederdi ama annem bu konularda daha bilgili diye geri dururdu.

İlk kez regl olduğumda babamla bir akrabamızın mezarını ziyarete gidiyorduk. Annem gelmemişti ve biz onun arabasında yalnızdık. Deli dehşet bir ağrı saplanmıştı karnıma. Bacaklarımın arasından bir şeyin sızıp geçtiğini hissettiğim an gözlerim de dolmuştu. Ne olduğunu anlamıştım çünkü annem

regl olma zamanım yaklaştığından, benimle aylar öncesi bunun olabileceğine dair konuşmalar yapmıştı.

Babama utana sıkıla bir sorun olduğunu ve mezar ziyaretine gidemeyeceğimizi söylemiştim. Halimden de anlamış olacak ki ikiletmeden ve hiç üstelemeden arabayı ters istikamete kırmış ve beni eve götürmüştü.

O gün yine benimle annem konuşmuştu. Babam ise odamın kapı girişinden ne olduğunu anlamış olarak, "Büyüdü benim kızım," diyerek tebessüm etmişti. Ben reglinin korkusunu yaşarken -garip ama korkmuştum- babam rahatlayayım diye bunun çok güzel bir şey olduğunu vurgulamıştı kısacık cümlesinin içinde.

Şimdi durum biraz daha farklıydı. Bunun güzel bir yanı yoktu. Beni rahatlatacak cümleler kuramazdı. Zaten buna bana düşkünlüğü, duygusal yapısı engel olurdu.

Telefonumu çantamdan çıkarıp yatağın kenarına kuruldum. Açmamla bildirimlerin ardı ardına ekrana düşmesi bir oldu.

Annemden sekiz mesaj, babamdan tek ama uzun bir mesaj vardı. İlk önce babamınkini açtım.

"Erva'm annen sana ulaşamayınca deliye döndü. Ona Doru'yla Zerrin ve Dağhan'ın çiftliğinde olduğunu söyledim. Üzgün olduğunu biliyorum ama üzülmeni istemiyorum. Senin arkanda baban var. Sen mutlu ol diye dünyayı ayaklarının altına serecek baban. Olmaz değil bu. İmkânsız da değil. Annen için de zordu ama sen oldun. Benim dünyalar güzeli kızım oldu.

Çok konuşamam bu konularda ama eminim annene cevap verirsen sana anlatacaktır. Bizim her daim dağ gibi senin arkanda olduğumuzu bil. Zaten biliyorsun, bildiğini biliyorum. Üzülme kızım. Üzülürsen üzülürüm..."

Gözlerim anında doldu. Hemen sonra bir damlası süzüldü ve telefonumun ekranına düştü. Elimle çabucak silerken bir diğeri çeneme kadar indi ve oradan atladı.

Annemin mesajlarının çoğu telefonu açmam ve kendisine hemen dönüş yapmam konusundaydı. Deliye dönmüştü telefonu kapattım diye. Haklıydı ama ben dün ve hatta şu an bile birileriyle konuşabileceğimi, bunu anlatabileceğimi düşünmüyordum.

Son mesajında yanımda olduğunu, bunu birlikte aşabileceğimizi, Doru'ya anlatırsam onun da beni anlayacağını yazmıştı. Ona güveni o kadar tamdı.

Korkularım dile geldi sanki ve anneme şöyle bir mesaj yazarken buldum kendimi:

"Dağıldım, parçalandım, un ufak oldum... Ben kendimi ilk defa bu kadar yetersiz hissettim anne... Ona yetememekten korktum. Ama döndüm, dolaştım yine ona sığındım. Yapamazdım ama... Kaçmam gereken oyken, sıkı sıkı yine

ona tutundum. Bırakmaz, değil mi? Bir gün beni bu masalın ortasında yalnız bırakmaz..."

Annem sabahın erken bir saati olmasına rağmen sanki telefonun başında bekliyormuş gibi anında cevap verdi.

"Bırakmaz..."

Ardından ekranda *yazıyor* yazısı belirdi ve ben odanın içindeki o küçük aynanın başına geçip yüzümü sırılsıklam eden yaşları temizlemeye girişttim. Yine banyoya kaçmam ve yüzümü soğuk suyla yıkamam gerekecekti. Aksi takdirde şu halim yine bir şeyler olduğunu ayan beyan belli edecekti.

Annemden gelen ikinci mesaj ekrana düştüğünde gözlerim anında oraya kaydı.

"Konuşmak istemediğinin farkındayım. O yüzden arayıp seni bunaltmayacağım. Ama korkuların yersiz, Erva'm. Benim güzel kızım... Ben anne olabildim. Bu sorunla baş edebilmek evet, zor ama imkânsız değil. Seninle bunları uzun uzun konuşuruz. Şimdilik üzülmemeye bak, biliyorum mümkün değil ama sen anne olamaz değilsin.

Mucizelere inanmaz mıyız biz? Unuttun mu Saraçoğlu kadınları her şeyin üstesinden gelir. Annen seni çok seviyor ve sen mutlu ol diye ne gerekiyorsa yapacak. Bebeğini bir gün kucağına alacaksın. Ona hep istediğin gibi Doğa adını vereceksin. Torunumu seveceğim ben. O gün, bir gün gelebilsin diye canını vermeye hazır annen ve baban var burada. Unutma."

Ağlamayayım diyordum ama şimdi de ailemin karşımdaki güçlü duruşu beni gözyaşlarına boğulacak hale getiriyordu.

Onu rahatlatmak, aklı bende kalmasın diye içini ferahlatmak maksadıyla, *"Şimdi daha iyiyim, yarın yanına gelirim anne. Şimdilik kimseye anlatmıyorum. Konuşabilecek güçte değilim. Doru'ya ebette anlatacağım ama biraz zamana ihtiyacım var. Sindirebilmek için..."* diye yazdım ve gönderdim. Arkasından kahvaltıya ineceğimi ve telefonumu yeniden kapadığımı ekledim ve dediğim gibi telefonumu kapatıp çantama kaldırdım.

Şans benden yanaydı ki ikinci kez banyoya girip çıktığım sürede kimseye yakalanmadım.

Düne göre kendimi daha iyi hissediyordum.

Gümüş, elinde tabaklarla mutfak tarafından çıktığında gözleri üzerimdeydi ve çok mutlu görünüyordu. Bahçe kapısına doğru yönelmek yerine bana doğru yaklaştı. "Günaydın." Dudağının kenarını dişledi. Fısıldayarak, "Seninle konuşalım bir ara. Test sonucu çıktı, Erva," dedi. *Test sonucu mu* diye düşünürken aklıma geldi. Gümüş'ün hamilelik testinin sonuçları gelecekti. Yüzündeki ifadeden anlıyordum ki sonuç pozitifti. Başımı salladım. "Pozitif sanırım," dedim

neşesini paylaşır gibi. O da başını sallayarak karşılık verdi. "Daha kimseye bahsetmedim. Kadir de bilmiyor."

"Neden ki?" diye sordum. Boğazım sızladı. Onun için sevinmiştim, gerçekten. Ama içimdeki eksik yan baskı yapıyordu, engel olamıyordum. "Konuşuruz," dedi Gümüş gülerek. "Ben şunları bahçeye götüreyim," diyerek elindeki patates kızartması ve dilimlenmiş haşlanmış yumurtalarla dolu tabakları işaret etti. O yanımdan ayrılırken ben de mutfağa ilerledim.

İçeriye girmemle Zerrin anne çaylarla doldurduğu tepsiyi elime tutuşturdu. "Günaydın yavrum. Bir bunlar kaldı. Bahçeye götür de kahvaltıya geçelim hemen." Telaşlı görünüyordu. Ben daha nedenini soramadan, "Nalanlara gideceğim sonrasında. Yardıma," diye açıkladı.

Bugün Nalan teyzenin büyük oğlu Kemal'in nişanı vardı. Dün bahsi geçmişti ve ben yarım yamalak da olsa hatırlıyordum. Başımı sallayıp tepsiyle birlikte bahçeye çıktım.

Doru yeğeniyle çimenlerin üzerinde oturuyordu. Doru'nun elinde ahşap, topaca benzer eskilerin bir oyuncağı vardı. Sırtları bana dönüktü ama ben küçük Doru hevesle oyuncağı havaya kaldırdığı için görebilmiştim. "Şimdi bu senin miydi dayı?" diye sorunca küçük Doru, başını salladı.

"Babam saklamış. Çekmecesinde buldum sabah. Dedim ki bu artık senin olmalı." Küçük Doru kıkırdadı. Dayısının kucağına oturup başını omzuna yasladı. "Nasıl oynanıyor ki bu?" diye sorunca, Doru, "Anlatacağım ama önce kahvaltı yapalım," dedi. Onlar çimenlerin üzerinden kalkarken ben de çayları masaya dizdim.

"Erva!" diye seslendi Doru neşeli bir sesle. Başımı çaylardan kaldırıp benzer bir tebessümün ardından karşılık verdim. "Sevgilim."

Gülümsemesi yüzünde genişledi. "Kahvaltıdan sonra lojmana geçmem gerek." Arkamdan yaklaşıp kolunu belime sardı. Başı boynuma gömüldü, çenesi omzuma yaslandı. Sakalları yanağımı gıdıklıyordu. "Burada kalmak istersen kal tabii ama benimle geleceksen çabuk davranmalıyız."

"Neden ki?" diye sordum, başımı yanımda kalan yüzüne doğru çevirdim. Dudağım şakağına denk düşünce öptüm.

"Çünkü," dedi Doru gülümsemesi daha da genişlerken. Sakalları çeneme sürtündü. "Verandaya mobilya sipariş etmiştim. Koltuk falan. Onlar gelecek. Sen de bakarsın hem. İçine sinmeyen bir şey olursa geri göndeririz."

"Hepsi çok güzeldir eminim." Belimdeki kolu sıkılaştı.

Parmakları saçlarımı aralayıp omzumda kendine daha temiz bir alan sağladı. Dudaklarını sürterek öpücükler kondurdu. Saçlarımı orada tutmamın bir nedeni vardı aslında. Köprücükkemiğimin üzerindeki o belli belirsiz iz şimdi ortadaydı.

Kollarının arasında ona döndüm. Küçük Doru koşarak eve girerken, kalçama dayanan sandalye yüzünden üst bedenimi biraz geriye attım. Masaya doğru sarksam da Doru'nun beni tutan kollarına güveniyordum. Dudakları bunu fırsat bilip boynumun yanını öpmeye başladığında, "Doru," dedim bir fısıltı gibi. "Şimdi biri gelecek."

Gümüş mutfağa gitmişti ve birazdan eli kolu dolu dönebilirdi. Elbette diğerleri de. Bu evde kimse geç uyanmazdı. Eminim ki hepsi ayaktaydı ve kahvaltıya gelmeye hazırlanıyordu.

Dudaklarının kıyıları yukarıya doğru kıvrılırken gülümsemesinden salınan nefes sesleri tenime çarptı. "Gelsinler, benim değil misin, her şeyim değil misin? Kim ne karışır?" Kolu belimi sıkıştırıp kendine doğru daha çok çekerken, "Öyle, öyle de," dedim sever gibi kollarında ellerimi dolaştırarak.

Şunu yapmayı çok seviyordum işte. Elimin altında beni hep sıkı sıkı tutacak kollarının iriliğini hissetmeyi seviyordum. Kaslarının en şişkin yerini, pazılarını avuçladım. Parmaklarım orayı yeni keşfediyormuş gibi sıkarken gözlerim de oraya kaydı. Ben öyle yapınca eğildi ve dudaklarını aralayarak yanağımı açlıkla öptü. Hemen sonra burnuyla tenimi okşadı. "Öyle de ne, Erva'm?" Ne diyeceğimi unuttum.

Dudakları şimdi dün gece iz bıraktığı o yeri öpüyordu. Kolları arasında titredim. "Acıyor mu?" diye sordu hafif pişmanlık yüklü bir tonlamayla. "Seni severken canını mı yakıyorum?" Nasıl üzgün çıkıyordu sesi.

Elimi başının arkasına kaydırdım. O beni oradan öpüp, kendi bıraktığı sızının üzerine tuz basarmış gibi hissettiren sıcak dudaklarıyla baskı uygularken, "Senden gelen her şeye razıyım ben," dedim çatallaşan, titrek sesimle. "Acımıyor da. Geçti şimdi."

Sıcak nefesi aralık dudaklarından sızdı ve tenime çarptı. "Seni sevmek böyle bir şey işte," dedi. "Yetmiyor, yetinemiyorum. Sana doyamıyorum." Öyle dolu dolu, yüreğinden koparıp dile döker gibi söylemişti ki bunu, parmaklarımı saçlarının diplerine bastırıp onu boyun boşluğuma çektim. Soluklarım hızlandı.

Aklımı başımdan aldığı bir an daha.

O bana böyle sarılınca, sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi sevince, üstüne dudaklarını kullanarak içimi bir hoş edince kayboluyor gibi oluyordum. Geriye ne dert ne de tasa kalıyordu.

"Ne konuşuyorduk biz?" diye sordu gülerek.

"Ah, şey..." diye geveledim. Öncesinde ne konuştuğumuzu cidden unutmuştum.

"Bana âşıksın, bana dayanamıyorsun, benimle şimdi yukarıya çıkmak istiyorsun..." dedi başını boynumdan kaldırıp yüzünü yüzümün karşısına alırken.

Çenesini bana doğrultmuş halde, dişlerinin arasından konuşuyordu. Saydıklarını tam şu anda kendi yaşıyormuş gibiydi.

Konuştuğumuz şeyin elbette ki bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Bir konu çarpıtma durumu söz konusuydu. Aklımı karıştırıyordu ve ne garip tir ki ben halimden çok memnundum. Çıplak bacaklarımı kot pantolonuna sürttüm. Sakallı çenesini dişlerimin arasına aldım ve canını yakmayacak bir sertlikte ısırdım. O yine de yalancı bir inleme savurup belimin yanındaki eliyle orayı sertçe sıktı.

"Ah! Canım yandı," diye mızırdanırken beni öpeceğini, öpüp bırakmayacağını gözlerinde görebiliyordum. Yeşilleri karanlıktı ve bakışları yüzümde arsızca dolanıp duruyordu. Dudağının kenarını, yanağını, sakallarının arasını ve burnunun yanını öptüm. "Yapma. Cidden yakalanacağız şimdi," dedim. Diğer yanağını öptüm. Belimin yanını sıkmaya devam ediyordu. Canı yanan bendim ama sevgi gören oydu. Ona söylüyordum ama durmayı benim de istediğim pek söylenemezdi.

Gülüp de dudakları dudaklarıma kapanacağı sırada, "Günaydın cümleten!" sesini işitmemiz bir oldu ve anında birbirimizden koptuk. Öyle bir anda oldu ki adamı tuttuğum gibi uzağa savurmuştum. Ellerim nereye koyacağımı bilemediğimden kalçamın üzerinde yerini aldı.

Tam bir yakalanmış suçlu çocuk tavrıydı benimki. Yanaklarım al aldı ve kalbim küt küt atıyordu. Bu, yakalanmanın yanı sıra az önceki yakınlaşmamızdan ve yarım kalmış olmaktan dolayıydı. Narin anneanne uyanmıştı ve sesi evin holünden geliyordu. "Ben haşlama yumurta yemem bugün, Zerrin. Bana tavaya kırın. Az yağda olsun."

Alelacele saçlarımı yine önüme çektim, kıyafetimin askılarını ve belini düzelttim. Beni izleyen ve çaktırmadan gülen Doru'ya ters bir bakış attım ve koştura koştura eve girdim. Sonra gösterecektim nasılsa ona. Beni ailesinin evinde, güpegündüz bahçede sıkıştırmasının hesabı sorulacaktı.

Ben içeriye girerken Narin anneanne de dışarıya çıkıyordu. "Günaydın," dedi, aynı şekilde karşılık verdim. Bu sabah biraz ters tarafından mı kalkmıştı? Yüzü asık gibiydi.

Mutfağa gidip Gümüş'ün doğradığı ekmekleri sepete aldım. Zerrin anne küçük bir tavada kırdığı iki yumurtayı pişirmeye çalışıyordu.

"Gümüş!" diye seslendi kızına bakmadan. Gümüş o esnada tepsiye bal, reçel diziyordu bahçeye çıkarmak için. "Efendim anne?"

"Çaylar buz oldu kızım ya! Siz gidin başlayın bari. Kocan nerede?"

"Ay, söylemedim mi ben sana? O lojmana gitti. *Siz oturun kahvaltıya, ben gecikirim biraz* dedi. İşi varmış Mahir'le." Bana döndü, "Sen bilmiyor musun? Abim bir şey demedi mi?" diye sordu.

Dudak büktüm. "Bana bir şey demedi."

"Hayret," dedi Gümüş omuz kırarak.

"Neden ki? Ne oldu?" Bilmem gereken bir şey olmasa şaşırmazdı böyle.

"Bir terfi durumu söz konusu galiba. Ama ekipten kim alacak bilmiyoruz. Belki abim biliyordur diye sordum. Tek kişi mi o da belli değil. Ya abimse? Son görevi bayağı iyi geçmiş diye duydum Kadir'den. Ee, zamanı da geldi. Yüzbaşı falan yapmasınlar şimdi onu?"

Tepkimi ölçmek için gözlerini yüzümde dolandırırken, "Yüzbaşı Mahir ama," dedim. "Öyle olsa ekibin başında iki kişi olmaz mı?"

"Öyle bir durumda Mahir de yükselme alır herhâlde," dedi tam bilmiyormuş gibi.

Ben Doru'ya *üsteğmenim* demeyi çok seviyordum. Eğer yükselme alacak olursa bu alışkanlığımdan nasıl vazgeçerim bilmiyordum. *Kasap et derdinde koyun can* dedikleri bu olsa gerekti.

"Ama," dedi Gümüş, tepsiyi kucaklayarak. "Daha senesi dolmadı üsteğmenliğe yükseltilmesinin. Yılda bir kez oluyor böyle şeyler sanırım. Emin de değilim. Belki başkasıdır."

Zerrin anne kızgın bakışlarını bize çevirdi. "O çayları sana tekrar doldurturum, Gümüş! Ya da buz gibi içersin, gıkını çıkaramazsın. Çeneniz az çalışsın. Haydi!"

Gümüş'e sözleri etki etmezken ben fazlaca üstüme alınmıştım. Ekmek sepetini Gümüş'ün tepsisine koydum ve tepsiyi de elinden aldım. Bana gülerek bir bakış attı. Bunu hamile diye yapıyordum elbette.

Yaren bu sabah hiç olmadığı kadar sessizdi. Başı tabağından kalkmıyor, kendine bir şey sorulunca bile zar zor cevap veriyordu. Buna neyin neden olduğunu merak ediyordum. Bir nedeni olmalıydı, değil mi?

Zerrin annem iki lokma bir şey yedikten sonra Nalan teyzelere geçmişti. Kadir daha lojmandan dönmemişti.

Fırat abi ile Sefa abi kahvaltı masasındaydı. Onlar hem lojmana Dilde'yi bırakmak için hem de çiftlikte yatacak yer kalmadığından gece ayrılmışlardı. Dünkü tavla oyununu da kendine çok güvenmesine rağmen Ender kaybetmişti. Bunları masada konuşurlarken duymuştum.

Ve Doru masada bunun muhabbetini hâlâ döndürüyordu. Fırat abi de canım Ender ile dalga geçiyordu. "Nasıl kızardı, bozardı. O kadar eti nasıl alacak acaba? Az biraz cimri olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Cimrilikten değil o," dedim ağzımdaki zeytini döndürmeye çalışırken. "Kimsesizlere yardım ediyor maaşıyla Ender. Sanki bilmiyorsunuz."

Fırat abi başını salladı. "Biliyoruz, biliyoruz elbette," dedi. "Ama yine de cimri. Yemiyor içmiyor, parasının geri kalanını biriktiriyor."

"Belki evlenmeyi falan planlıyordur," dedim göz devirerek. "Sizin yok mu öyle planlarınız? Canım Ender'in kimsesi yok kendinden başka. Biriktirecek tabii."

Ben Ender'i savununca Fırat abi sesini temizleyerek bakışlarını benden kaçırdı. Söylediklerine pişman olmuş gibiydi. Kötü niyetinden laf ettiğini düşünmüyordum elbette. Ama bana kalırsa Fırat abi onun kız kardeşine olan ilgisini fark ediyor, ondan böyle üstüne oynuyordu.

Kuruntu da yapıyor olabilirdim ama şimdilik böyle düşünüyordum. Eğer düşüncelerimde haklıysam Ender'in işi bayağı zordu. Fırat abi nedendir bilinmez ona kız kardeşini vermezmiş gibi geliyordu. Ender'in imkânsızlık dediği de buydu bence. Dilde'nin abisinden çekindiğinden ona açılamıyordu.

"Rügeyya ile nişan yapmayı düşünüyoruz," dedi ağzının içinden konuşur gibi. "Ailesiyle konuşacak. Eğer kabul ederlerse tanışmaya, sonra da istemeye gideceğiz."

"Sağdıçları da ben ve Kadir olacak elbette," dedi konuşmaları başından beri sessizce dinleyen Doru. Fırat *gurur duyarım* dercesine başını salladı. "O gün gelsin de..."

"Biz ne zaman tanışacağız peki?" diye sordum araya girerek. Fırat abi bakışlarını bana çevirdi. "Aslında yarın bir getirsem lojmana diyordum. Ender şu mangal işini erkene alsa da biz de nasiplensek."

"Ayıpsın," dedi Doru gülerek. Kolunu sandalyesinin arkalığından sarkıttı ve rahatça yerleşti. "Sen tanıştırmaya getir, bir mangal da ben yakarım bahçede."

"Kardeşime alkoller de benden," dedi Sefa abi. O öyle söyleyince içten sevinir gibi, "Sefa abi," dedim. "Sende yok mu birisi?"

"Yok valla," dedi Sefa abi. "İsteğim de yok zaten. Ben kim, yuva kurmak kim?"

"Neden öyle diyorsun ki? Neyin varmış senin? Çok şükür yüreğin de sağlam, bileğin de."

Sevecek yürek de var sende, koruyup kollayacak bilek de demeye getiriyordum. Güldü ki çok gülmezdi Sefa abi de. Fırat abi ile bu yönden birbirlerine benziyorlardı. Bilerek değil de sert duruşları doğuştanmış gibi hissettiriyordu insana. Öyle olunca pek gülmeyen bu iki adamı garipsemiyordunuz.

Sefa abi tam bir şey diyecek oldu, Narin anneanne konuşmayı böldü. "Erva. Doru'nun çayı bitmiş. Bir bak, bir ilgilen..." dedi laf sokar gibi. Sabah keyfinin yerinde olmadığını düşünürken galiba haklıydım. Şunu söyleyiş biçimiyle iyice emin olmuştum. Her ne kadar bunu garipsesem de yerimden kalktım. "Doldurayım anneanne," dedim ve karşımda oturan Doru'nun bardağına uzandım.

O anda tuttu ve bırakmadı. Gözlerimin içine baka baka bir baş eğişle oturmamı işaret etti. "Çok istersem ben alırım. Sen niye dolduruyorsun çayımı?" dedi, hemen sonra bakışlarını sertleştirerek anneannesine çevirdi.

"Bizde yok öyle eşe hizmet. Erva isterse yapar istemezse yapmaz. Onun çayını yeri gelir ben doldururum." Mesele başkaydı. Çay bahaneydi. İkisinin bakışlarında bambaşka bir mevzu dönüyordu. Ve bu hiç iyi değildi. "Doru," dedim yumuşak, anlayışlı bir sesle. "Sorun değil. Kendime de alacaktım zaten."

Doru bunu bir cevap olarak kabul etmedi ve bana yine sandalyemi işaret etti. Narin anneanne bozulmuş gibi tabağını önünden itti. "Karın olacak o senin," dedi alttan alttan laf sokmaya devam ederek. "Hizmet edecek tabii. Sen de yap, ona lafım yok ama sen böyle engel olursan..."

Alışır demeye getiriyordu galiba. Hakkımda konuşuyordu, peşin hüküm veriyordu, hatta cezamı bile kesiyordu. Ama ben bu kadının benimle ne derdinin olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Kafasında Yaren'i ona uygun gördü diye mi beni kötü biliyordu?

Narin anneannenin tamamlamadığı o sözü Doru tamamladı ama bunu yükselen, sert sesiyle yaptı. "Alışsın, nişanlım değil mi, karım olmayacak mı? İleriye gidiyorsun büyükana! Erva'ya nasıl davranacağım benim bileceğim iş!"

Doru ona yanımda birkaç kez daha *büyükana* diye hitap etmişti. Bu anlar genelde gerginlik zamanları oluyordu. Doru öyle çok sinirlenen, parlayan biri değildi ama Narin anneanne biraz geleneksel bir yapıya sahipti ve doğruları kesin doğruydu. İnatlaşınca, sözü bir türlü kabul görmeyince böyle oluyordu.

Sandalyesine yaslanıp masanın yanına koyduğu bastonunun yere vurarak imayla güldü. "Yaren!" dedi bakışlarını başını tabağından kaldırmayan yanındaki diğer torununa çevirerek. Yaren bu konuşmalar dönerken masada tamamen sessizleşmişti.

"Buyur büyükanne," dedi kendine seslenildiğini zar zor fark ederek.

"Kalk, Doru'nun çayını doldur!"

Yaren ikiletmeden kalktı yerinden ve az önce benim Doru'nun önünden alamadığım çay bardağını aldı. O koşturarak elinde bardakla eve yönelince Doru yumruğunu masaya indirdi. Masadaki herkes yerinde dikleşti. Gümüş, oğlunun kulağına bir şey fısıldayıp onu içeriye yolladı. Hemen sonra, "Anneanne," dedi. "Neden böyle yapıyorsun?" Amacı gerginliği yatıştırmaktı ama onu ne Doru duydu ne de Narin anneanne.

Arkamda duran sandalyeme siner gibi oturdum. Yüzüm önüme eğilirken, "Senin derdin ne büyükana?" diye sordu Doru. "Dün akşamdan beri böylesin. Olmaz dedim diye mi? Bana söylediklerin yenilir yutulur değildi!"

"Madem gizlimiz saklımız kalmadı," diyerek masaya doğru eğildi Narin anneanne. Bastonunu yine sertçe yere vurdu. "Nişan yapıyorum dedin, geldik," dedi lafını hiç çekinmeden, açık açık dile getirerek. "Sormadın evleneceğim

kız budur, münasip midir diye... Bir fikrimizi almadın. Benim Yaren'imin ne günahı vardı? Kız ümitlenmiş!"

Gözlerim belirginleşirken doğruca Doru'ya baktım. Dün akşam bunu mu konuşmuşlardı? Yaren'i istediğini mi söylemişti Doru?

"Ümitlendi ne demek?" diye kükredi Doru. "Ben ümit verecek bir şey mi yapmışım? Burada oluşu eğer dediğin sebeptense ben bunu Erva'ya hakaret sayarım."

"Hakaret sayarmış," diyerek dalga geçti onunla Narin anneanne. "Çocukluğundan beri seviyor o seni. Kör müydü gözlerin? Gittin el kızını aldın ama onu göremedin mi? Ailesi ailemize uyuyor mu, hiç haberin var mı?"

Gümüş sandalyesini itip ayağa fırladı. Anneannesinin yanına koştu. "Yapma anneanne. Günah, kızın yanında söyleme şunları," dedi koluna yapışıp onu içeriye götürmek ister gibi çekiştirirken.

Lâkin Narin anneanne umursamıyordu onu. Kolunu torunun elinden sertçe çekti. "Nişan dediğin nedir?" diye homurdandı. "Önemli olan senin şuran evet dedi mi ona bak. Demiş gibi görünüyor ama aldatıyor seni! Sana kim iyi, göremiyorsun! Gelir geçer bunlar evlat." Sesini sözünü dinletebilmek umuduyla yumuşattı. "Sen seni asıl sevene bak! İmzayı atana kadar-"

Utançtan yanaklarım zonkluyordu. Ben Narin anneanneyi çok sevmeme rağmen onun beni kabul etmeyeceğini, sevmediğini net bir şekilde öğreniyordum.

O an kapı ağzında elinde doldurduğu çay bardağıyla dikilen Yaren'i gördüm. Ağladığını görünce onun da kalbinin en az benim kadar kırıldığını anladım.

Lâkin ben sanılan kadar iyi biri değildim. Onu Doru'ya yakıştırıyorlardı. Ve o Doru'yu seviyordu. Artık yüzüne iyi niyetle bakamıyordum. Acıyamıyordum.

"Erva," diye seslendi yanımdan Fırat abi. "Gel seninle hava alalım. Aşağıya doğru yürüyelim."

Tek damla yaş yanağıma süzülürken, Doru sandalyesini geriye itip bir hışım ayağa kalktı. O sözlerini elini masaya vura vura sıralarken yerimden kalktım ve hemen sonra dönüp bahçenin dışına doğru yürümeye başladım. Şu olanlar onur kırıcıydı. Yanlarında ağlamak da istemiyordum.

Lâkin gözlerimden süzülen yaşlara da engel olamıyordum. Karşımda normal biri olsa lafımı sakınmazdım ama Doru'yu büyüten kadına saygısızlık yapamazdım. O benim kalbimi çekinmeden kırmasına, saygısızlık yapmasına rağmen yapamazdım.

"İmza dediğin nedir ki büyükana!" diye kükrüyordu ardımda kalan Doru. Sesini artık net duyamıyordum. "Şurası dediğin yer çoktan onu benim yapmış.

Sana şu yaptığını yapma dedim ben dün gece! Dinlemedin. Allah şahidim, bugün Erva karım olacak! İmzaysa imza!"

Bir ağacın altında bulduğum ahşap banka oturdum. Güneş şimdi tepedeydi ama yakmıyordu. Hava hissedilir derecede serindi. Rüzgâr, altına oturduğum ağacın dallarını ve yapraklarını hışırdatarak dolaşıyordu.

Çok fazla yürüyebildiğim, daha doğrusu kaçabildiğim söylenemezdi. Ama beni yoracak kadar yürümüştüm. Deli gibi ağlıyordum çünkü. Ciğerlerimdeki hava tükenmişti. Sebep ne Yaren'di ne de anneannenin ettiği sözlerdi. Sebep Doru'nun bir yemin gibi bugün beni karısı yapacağını söylemiş olmasıydı.

Ben ona daha durumumdan bahsedememişken, şu olanlar beni deli gibi korkutur olmuştu. Evet, biz bir aya zaten evleniyorduk ama hakkımdaki gerçeği öğrenene kadardı o.

Ondan vazgeçmiş falan değildim fakat nedense bunu öğrenince herkesin ona benden vazgeçmesi gerektiğini söyleyeceğini düşünüyordum. Başta Narin anneanne. İstediği bu değil miydi? Bir bahane aramıyor muydu?

Eline fırsat geçecekti ve...

"Erva!" diye seslenen Doru'nun sesiyle çabucak yüzümdeki yaşları temizledim. Yüzüm ona dönük değildi ama adımlarının hızlanmasından bile anlayabiliyordum ağladığımı fark ettiğini.

Yanıma oturduğunda eli omzumu sıkıca kavradı. "Yaşlı o. Çok büyük saçmaladı. Seni üzdüğü için pişman olacak. Ben gereken cevabı verdim. Yalvarırım ağlama," dedi.

Burnumu çekip saçlarımı önümden aldım ve ona doğru döndüm. Ben öyle yapınca eli yanına düştü. Yüzümde endişeyle dolaşıyordu gözleri. "Sen," dedi. "Öyle konuştu diye mi..." Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Dudaklarım çocuk gibi kıvrıldı. "Sözleri acıttı ama o yüzden değil," dedim. Gücüm bir bunu söylemeye yetmişti.

"Neden o zaman yavrum?" diye sordu yüzümü avuçlarının arasına alırken. Baş parmakları yüzümde kalan yaşları sildi. "Söyle bana, dünden beri neyin var senin? Sebep iş falan değil, değil mi?"

Başımı salladım ve yaşlar yanaklarıma indi. "Biliyorum," dedim omuz çekerek. "Bu ay evlenecektik ama ertelememiz gerek, Doru."

Kaşlarının arası çatıldı. Yüzümü tutan elleri çehremi yukarıya kaldırdı. Gözlerini gözlerime dikti. "O nedenmiş? Biri bir şey mi dedi Erva, bir şey mi yaptı?" Sesindeki endişe anında öfkeye dönüştü. Benden alamadığı cevaba rağmen dişlerini sıka sıka, "Eğer biri bir şey dediyse yemin olsun-" diye söylenecekti ki, "Demedi," dedim sebepsiz yere öfkelenmesin diye. "Sebep benim. Belki de anneannen haklıdır. Ben sana göre değil-"

"Şşşt," diyerek sözüme izin vermeden beni çekip göğsüne yasladı. "Bitirme o konuşmayı yoksa kızarım. Böyle saçma sapan şeylere üzülürsen, beni büyüten kadın demem dönüp tüm hıncımı ondan çıkarırım."

Burnumu çektim. Kollarımı beline dolayıp gömleğini arkasından sıkıca avuçladım. "Ya haklıysa, Doru?" diye sordum tüm söylediklerine rağmen. "Ben sana bu hayattan dilediklerini veremeyeceksem? Ya umduğun gibi olamayacaksam..."

"Erva," dedi yumuşacık sesiyle beni bölerek. Eli saçlarımı okşadı. "Yavrum, koynumun güvercini... Benim bu hayattan dilediğim her şey yalnızca sensin. Ne onun istediği gibi bir eş olmanı istiyorum ne de... Sen sadece sen ol bana yeter. Yetememekten, eksik kalmaktan korkacak biri varsa o da benim. O bunu göremiyor. Belki de görüyor, bu yüzden korkuyor."

Dudaklarımı gömleğinin üstünden göğsüne bastırdım.

"O yüzden," dedi göğsünde az da olsa sakinleştiğimi anlayınca gülümser bir ses tonuyla. "Bugün nikâh kıyıyoruz. Sen resmen karım olacaksın bugün. O da saçma düşüncelerini yutmak zorunda kalacak. Yaren'i de gönderiyorum. Senin rahatsız olduğunu bile bile onu burada tutamam artık."

Kollarının arasından çıktım. Yüzümde kalan son ıslaklığı da avuçlarımla temizledim. Bana bakıyordu ve başını sallayarak gülümsüyordu. "Kabul mü?" diye sordu. "Bugün karım olur musun?"

"Be- ben," dedim ama kekelemekten ileri gidemedim. Şaşkındım çünkü. Onu bir sinirle söyledi sanıyordum. Evet, etkisi büyük olmuştu ama bu kadar hızlı davranacağını da düşünmemiştim.

"Olmaz ki," dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. "Ne hazırlık yaptık ne de gidip başvurduk. O işler öyle hızlı olmaz ki." Bunu söylerken kendim de inanamamıştım. Yıllar önce, şartlar günümüzden daha zorken annesi ve babası yıldırım nikâhıyla evlenen ben değil miydim? Olurdu, hem de bal gibi oldurdu ama ben bahane bulmaya çalışıyordum.

Kaçamak bir bakışla yüzüne baktığımda, kaşlarını kaldırdığını ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek bankın arkalığına yaslandığını gördüm.

"Benimle evlenmek istemiyor musun yoksa?" diye sormasa gözlerimi yine kaçıracaktım. Kaşlarım havalanırken dudaklarımda aralandı. "Ha- hayır tabii ki," dediğimde yüzünü serseri bir gülümseme sardı. Dalga geçiyordu benimle. Onunla evlenmeyi ne çok istediğimi o da biliyordu.

"Ben sadece hemen olamaz diye..."

"Bugün olmazsa," dedi kollarını göğsünden çözüp yanımda duran elimi tuttu. "Yarın kıyarız biz de nikâhı. Ama bir an önce hallederiz."

"Babam," dedim hemen. Aklıma başka bahane gelmedi. Bu son şansımdı. "Babam bir şey derse bu kadar acele etmemize? Biz daha bir aya evlenme kararı aldığımızı bile söylemedik."

"Ben hallederim o işi. Bugün uğrarım yanına. Zaten gidecektim. Baban anlayışsız bir adam değil ki. Hem ben bugün düğün yapalım demiyorum. Sadece nikâh kıyacağımızı söyleyeceğim. Annemle babam da düğünlerinden bir ay önce nikâh kıymışlar. Olabiliyor böyle şeyler. Ben görevden dönünce de-"

"Görev mi?" Göreve mi gidecekti?

Başını salladı üzgünce. Yanlış zamanda söylemiş gibi dudağının kenarını ısırırken, "Böyle bir anda söylemek istemezdim," dedi. Elimi tutan eli parmaklarıyla avuç içimi okşuyordu. "Döndüğümde düğün işi aradan çıkmış olur. Verandayı da yaptırdım, aklım o mutfak kapısında kalmaz böylelikle. Dönünce senin şu iş konusunu çözmeye çalışırız. Biliyorum, yardım istemezsin ama Salih Karca'nın oğlu benim yakın bir dostum. O müdürüne gereken cezayı verecektir."

Duyduklarımla gözlerim irileşti. Genel müdürün oğluyla mı arkadaştı Doru?

Şaşkınlığıma, yüzümün aldığı şekle, bakışıma -nasıl bakıyorsam- güldü. "O acemi birliğindeyken tanıştık. Öyle zengin oğluyum ben diye dolaşmıyordu ortalarda. Eli gerçekten iş tutuyordu. Sevdim, arkadaş olduk."

"Doru," dedim adını düşünceli bir şekilde uzatarak. Aylar öncesine gitti aklım. "Yoksa... Sen... şey..." Yok canım nasıl olacaktı o? Yükselmemde Doru'nun neden payı olsundu? Ama genel müdürümüzün adını biliyordu. Araştırmadan öğrenemezdi ki bunu?

Ne düşündüğümü bilirmiş gibi, "Karışmak istemedim ama Ceylin canını sebepsiz yakınca duramadım. Bir anlamda ben sebep olmuştum çünkü," dedi.

Tam *bunu nasıl yaparsın* diye hesap soracaktım ki diğer elini dudağıma bastırdı. "Sırası değil valla," dedi gülerek. "Yoksa seni dinlemek, bana kızmanı zevkle izlemek isterdim fakat çok işimiz var. Bugün, en geç yarın gelinim oluyorsun."

Aklıma yine göreve gideceği düştü. Elini dudaklarımdan çektim. Yüzüm anında düştü. "Ne kadar süreliğine?" diye sordum.

Neyi sorduğumu anladı ve içe çekerek beni kollarının arasına aldı. "Belki iki belki üç hafta. Bir anda çıkmış değildi ama kesinleştirmesi oldu. Söyleyecektim sana, doğru zamanı bekliyordum."

Göreve gideceğine üzüldüm ama en çok ona evlenmeden önce rahatsızlığımdan bahsedemeyeceğim için üzgündüm. Göreve giden adama nasıl denirdi ki şimdi bu?

Ama söylemem de şarttı. Aklımdan çıkmış değildi. Hiç çıkmıyordu.

Rüzgâr saçlarımın arasına girip yüzüme, onun göğsüne, kollarına dağıttığı sırada derin bir nefes çekti Doru. Göğsü başımla beraber yükseldi ve indi. "Şu kokun," dedi saçlarımı avuçlayıp burnuna götürürken. "Şunun için bile ölürüm ama ben her sabah bunu yakından duyarak uyanmayı seçtim.

Ve her gece saçlarını öperek uykuya dalmak istiyorum. Bana yetememekten bahsetme bir daha," diye ekledi. Saçlarımı öptü. "Dünya dedikleri bir yana, sen bir yana. "

O öyle söyleyince aklımdaki düşünceler rüzgâra karışıp yok oldu. Onun çocuk sahibi olamayacağımı bilse bile beni bırakmayacağını biliyordum. Önemsemem gereken tek düşünce artık buydu.

Doru Demir'den

Karşımdaki boş duvara bakarken aklımda gezinen düşüncelerin istilası altındaydım. Albayın evinde, onun salonunda bekliyordum ve kızıyla yıldırım nikâhı kıymak üzere olduğumuzu açıklayacaktım. Tepki göstereceğini düşünmesem de anneannem ile Erva arasında yaşanan tartışmayı duyunca buna canının sıkılacağını biliyordum.

Ona söylemek zorundaydım. Anneannemin gösterdiği tepki beni nasıl rahatsız etmişse, bilmemek de Mehmet Albay'ı rahatsız ederdi.

"Asude'ye kahve yapmasını söyledim. Mehmet Ege de birazdan geliyor."

Meleda annenin sesiyle daldığım yerden çıktım ve duvarda olan bakışlarımı onun tebessüm eden ifadesine sürükledim. "Öncesinde su alsam iyi olabilir," dedim yutkunarak. Damağımdaki kuruluk hissi heyecandandı.

"Asude, su alabilir miyiz?" diye mutfağa doğru seslendikten hemen sonra önüme bırakılan bardaktan içimi soğutacak ve boğazımı yumuşatacak kadar büyük bir yudum alıp bardağı önümdeki sehpaya bıraktım.

Şimdi biraz daha iyi hissediyordum ama oturduğum koltukta dizimi sallıyordum. Elimin birini dizimin üzerine bastırdığımda bu, Melada annenin dikkatini çekti. "Heyecanlı olduğunu görüyorum." İçini çekerken bakışları önüne indi. "Çok sevmekten olsa gerek. Kızımı çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu. Sorusundan ziyade söyleme şeklindeki duygu yoğunluğu dikkatimi çekti. Albayı ve karısını Erva konusunda ne zaman ziyarete gelsem onu ne kadar sevdiğimi dile getirmediğim tek an olmamıştı. İlişkimizin başındayken ikisinin anlayışı ile karşılaşmak beklediğim bir şey değildi. Zira aynı durum ona evlenme teklifinde bulunacağım zaman da gerçekleşmişti. Ceylin yüzünden kızlarıyla kısa süreli ayrılık yaşadığımızda o anlayışlı tavırlarında bir değişiklik olmamış, ikisi de ona olan sevgime inandıklarını dile getirmişti. Lâkin bu defa Meleda Saraçoğlu heyecanlı halimden, daha ciddi bir şey için burada olduğumu anlıyor olmalıydı.

"Ona tahmin edilemeyecek kadar çok sevgi ve saygı duyuyorum. Bugün sınırlarımı aşan bu sevginin daha erken bir neticeye kavuşacağını dile getirmek

için geldim. Mehmet Albay ile konuşmadan önce size de söylemek isterim. Biz bugün evlenmeye karar verdik. Bazı durumlar oldu ve ona hemen evlenelim dedim. Sizin onayınızı almak için buradayım. Düğünü şimdi yapamasak da nikâhı bu kadar erkene almamız hakkında yanlış düşünmeyin istiyorum."

Beni dinlerken Meleda annenin yüzündeki ifadede belirgin bir rahatlama vardı. İçini çekerek başını kaldırdı. "Böyle bir isteği yanlış anlayacağımı sanmıyorum. Mehmet'in de. Eşimle biz de yıldırım nikâhıyla bir günde evlendik. Ani bir karardı. Uzun bir ayrılık yaşamıştık ve barıştığımız gün her şeyi ayarlayıp *hadi evlenelim* demişti. Erva'nın seni ne kadar sevdiğini ve ne cevap verdiğini biliyorum."

"Konuştunuz mu?" diye sordum. Onu lojmana bırakmıştım ve diğerleri barbekü bahçesini düğün alanına çevirirken, kızların yardımıyla nikâhımıza hazırlanıyor olmalıydı. Bir telefon açacak kadar bile zamanı olduğunu düşünmüyordum.

"Konuşmadık ama bunun için bana bir şey demesine gerek yok. Onun seni uzun zamandır sevmekte olduğunu öğrendiğimde *ah, kızım benimle aynı kaderi yaşıyor* dedim. Bir anne olarak bunu fark edememiş olmak beni nasıl üzdüyse, bugün aşkının karşılığını almak üzere olduğunu duymak da bir o kadar mutlu ediyor."

"Ve ben de gururlu bir babayım," dedi kapının önünden tok bir ses. Meleda anne ile aynı anda başımızı çevirip sesin sahibine, Mehmet Ege Saraçoğlu'na baktık.

"Kızıma değer veriyorsun ve her olan şeyde gelip bizi de bilgilendirerek bunu belli ediyorsun. Beni yanıltmaman güzel."

Salladığım dizimi sabitledim. Duruşumu dikleştirdikten hemen sonra ayağa kalktım. "Albayım." Başımı asker selamı verir gibi gönüme eğdim.

"Bu defa ne için izin alacaksın?" diye sordu gülerek. Önüme doğru adımladı. "En son düğün için izin almıştın." Sesinde gülümseme vardı. Elini omzuma birkaç kez vurduktan sonra oturmamı işaret etti ve karısının yanına geçip oturdu.

"Seni dinliyorum oğlum."

Babamdan sonra bana *oğlum* diyen ve buna müsaade ettiğim tek adam albaydı. Erva ile sözlendiğimiz günden bu yana, yalnız olduğumuz her an böyle hitap ediyordu.

"Bugün nikâh kıymak istiyorlarmış." Meleda annenin, kocasının omzunu omzuyla iterek dile konuşmasından sonra albayla bakışlarımız buluştu. İfadesinin şaşkınlığa dönüşmesini izledim.

"Neden?"

Eşinden farklı tepki veriyor olması albayın karakteriyle ilgiliydi. O her zaman, her şeyin nedenini bilmek isterdi.

İşte bu yüzden de anneannemle olanları anlatmak durumundaydım.

"Erva'yla dün çiftlikte kaldığımızı biliyorsunuz."

Albay başıyla onayladı. "Sabah kahvaltı ederken anneannem onunla biraz ters konuştu. Yani bu nasıl söylenir bilmiyorum ama anneannem ailelerimizin farklı olduğunu düşünüyor."

"Anladım," dedi albay sert bir tonda. "Bunun zaten farkındaydım."

"Size de söylediği bir şey-"

"Yok, bize direkt söylediği bir şey olmadı ama insan bakışlarından anlıyor." Albay'ın sözlerine Meleda anne başını sallayınca kendimi oldukça mahcup hissettim. "Önemli olan senin onların arasındaki şeyi nasıl yönettiğin. Kızım üzüldü mü?"

Cevabın evet olması canımı sıkıyordu. İkisine de olup biten her şeyi anlattım. Erva ile evlenme kararı aldığımız kısmı söylerken şimdi rahatlamış görünüyorlardı.

"Kızımın yanında dimdik durduğun sürece bizim için her şeyin olumlu olacağını bilmelisin. Erva üzülürse bu dünyadaki herkesi üzerim. Aynısını Meleda için de yaparım. Elbette senin için de. Biz küçük bir aileyiz. Erva şimdi lojmanda yaşıyor olmasına rağmen hâlâ bütünüz, birbirimizi korur ve kollarız. Bu konuşmayı anneannen için yapmıyorum. Eğer bugün evleniyorsanız sana en başından beri dile getirdiğim bir şeyi başka cümlelerle yineliyorum. Erva üzülmesin, Doru. Senden başka hiçbir isteğim yok. Onun dışında oğlumsun, bunu zaten biliyorsun."

Benden istediği şeyi başımı sallayarak yürekten kabul ettim. En başından beri albayla tek isteğimiz Erva'nın mutlu olmasıydı. O benim bundan sonra nereye gidersem gideyim yanımda götüreceğim, olmazsa nefes alamayacağım tek insandı.

Erva'dan

"Topuz yapalım!" dedi odanın içinde elindeki beyaz elbiseyle dört dönen Gülru. Oğlunu kocasına emanet edip Gümüş'ün yardım çağrısına koşmuştu.

Doru, bir telefonla herkese bugün nikâh kıyacağımızı açıklamıştı. Mahir'e gerekirse araya aracı koymasını ama o nikâh memurunun, nikâhımızı kıyması için lojmana gelmesi gerektiğini söylemişti. Planına göre ön konuşmayı evlendirme dairesi ile Mahir yapacaktı ve biz de lojmana giderken evraklarımızı bir çırpıda halledip başvuruda bulunacaktık. Öyle de olmuştu.

Verandanın mobilyalarını bu süreçte hâlâ lojmanda olan Kadir teslim almış, hatta kurulumunu bile yaptırtmıştı. İnanılır şey değildi ama iki adım ötemde olan o verandayı hâlâ görememiştim.

Son dokuz saatim öyle yoğun, öyle koşturmacayla geçiyordu.

Hava kararmaya yakındı. Güneş hâlâ batmamıştı ama penceremden görebildiğim kadarıyla gök turuncuydu, ay geceye kendini hazırlar gibiydi.

Geçen sürede düşünmeye pek zamanım olmamıştı. Doru nikâh için bu kadar hevesliyken benim aksi davranmam mümkün değildi. Çiftlikteki o ağacın altında, bankta yaptığımız konuşmadan sonra daha rahat hissediyordum. Hamile kalamıyor değildim. Sadece tedavi olmam gerekiyordu. Bir de süreç için güçlü olmam. Çok güçlü olmam.

Ona elbette söyleyecektim ama bunun için görevden dönüşünü beklemeye kararlıydım. O öyle tehlikenin ortasına; topların, tüfeklerin patladığı bir yere giderken derdimle onu üzmek, düşündürmek yanlış geliyordu.

Doru şimdi babamların yanındaydı. Lojmandaki herkesi bir telefonla ayağa kaldırdıktan sonra onunla konuşmaya gitmişti. Babamların durumu her zamanki gibi anlayışla karşılayacağını biliyordum. Onlarla önce ben konuşmak isterdim fakat bu mümkün olamamıştı.

Zerrin annem haberi alır almaz havalara uçmuştu. Bu da beklediğim bir şeydi. Narin Gülendam'ın suratının düşmesi gibi. Yaren biz evden çıkarken bavulunu topluyordu. Doru daha onunla konuşmadan işittikleri ağır gelmiş olmalıydı ki Bolu'ya dönüyordu. Akşam o olmayacaktı. Ne yalan söyleyeyim buna seviniyordum.

Her şeye rağmen akşamki nikâha Narin anneanne de gelecekti. Benim için değildi belki ama Doru için akşam yanımızda olacaktı. Tüm olanlar -kötü şeyler de dahil- rüya gibi geliyordu.

Gümüş saçlarımı maşalamayı bitirip ensemde gevşek, dalgalı bir topuz yapmaya geçti. Gülru ise dolabından benim için çıkarıp getirdiği ve sadece özel günlerde giydiğini söylediği beyaz, kalem etekli, üstü hafif dantelli ve kolları askılı olan elbiseyi yatağımın kenarında ütülemeye çalışıyordu.

Elbisenin Doru'nun yeşil gözlerini kocaman yapmaya yetecek kadar derin bir sırt dekoltesi vardı. Kalçamın hemen üzerinde başlayıp sırtımı komple açıkta bırakabilirdi.

Gümüş, topuzu bitirdiğini belli edercesine makyaj masamın üzerinde duran incilerle süslü tokayı omzumun üzerinden uzanıp eline aldı. Oturmaktan kalçamı hissetmiyordum. Sırtım ağrıyordu. Yerimde huzursuzca kıpırdanırken, "Bitiyor mu?" diye sordum.

"Makyaj var daha," diye atıldı Gülru elindeki işe rağmen her şeye hâkim olduğunu belli ederek. "Makyajı bol bol yapacaksın bugün. O yeşil gözlerini sonunda ortaya çıkarabileceğim bir fırsat çıktı. Seni ışıldatacağım ve Doru bir kez daha âşık olacak."

"Dibi düşecek, dibi," diye araya girdi Gümüş.

Tokayı aynadan görebildiğim kadarıyla kulağımın hemen üzerinden topuzuma doğru yerleştirdiğinde ortaya çıkan görüntü hoşuma gitti. Pek benlik olmasa da güzeldi.

"Sen ütüyü devral," dedi Gülru telaşla. "Zaman daralıyor. Ben de makyaja geçeyim. Daha biz giyineceğiz, oğluşumun karnını önceden doyuracağım. Mümkünse uyutacağım."

"Doru nerede?" diye sordum. Ben oğlunu kastettim ama o abisi olan sandı. "Kocan dönmedi daha diye biliyorum."

Kocam. Bu kelimeyle uzun bir süre aşk yaşayabilirdim. "O değil. Oğlun olan."

"Ha, o mu?" Gümüş elbisemi ters çevirdi ve o yüzünü de ütülemeye koyuldu. "Dilde bakıyor işte. Kendi evlerine götürdü. Bir yandan da bizimkilere yiyecek bir şeyler hazırlıyor. Yazık, Enderler daha bir şey yememiş. Sabahtan beri aç."

"Ona mı hazırlıyor?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Artık ne yaptığını göremiyordum çünkü Gülru başımı sandalyenin arkasına yaslamış, yüzüme nemlendirici sürüyordu.

"Yok," dedi Gümüş. "Abisi demiş *bizimkiler aç, acil bir şeyler hazırla, getir* diye."

"Sen de biliyorsun değil mi?" diye sordum, anladığını belli edercesine nefes verdi. Onunla en son aylar önce Ender'in hoşlandığı kız hakkında konuşmuştuk ve ikimiz de kim olduğunu merak ediyorduk.

"Dilde olduğu ayan beyan ortada. Bir şey demeye gerek var mı? Ender için dua ediyorum. İnşallah olur bir an önce. Açılsa rahatlayacak da-"

"Fırat tepkili gibi," diye mırıldandım.

Gülru, "Mahir'i salayım üzerine de bir stresini atsın kocacığım," dedi.

Gümüş kahkahayı basarken yüzüm Gülru'nun ellerinin arasında olmasa ben de gülecektim ama olmadı.

"Elbise tamam," dedi Gümüş ciddiyete bürünerek. "Hadi bitirin şu makyajı da hemen giyinsin." O sırada telefonu art arda mesaj sesiyle çınlıyordu.

Göremesem de açıp okuduğunu telefonun tuş seslerinden anlayabiliyordum.

"Bak işte!" diye söylendi telaşla. "Abim nikâh memurunu ve babanları almış, geliyorlarmış."

Gülru kendi telefonunu kontrol ediyordu. "Annemler de sonunda havaalanına inmeyi başarmışlar. Bir saate buradalar. Herkes geliyor." dediğinde kalbim deli çarpıntılara nöbet kaldı. Öyle bir heyecan sardı ki beni, elimi ayağımı titretti.

Ellerim, içim, bacaklarım titreye titreye beyaz elbiseyi giydim. Gülru ile bedenlerimiz neredeyse aynı olduğundan hiçbir yerinde potluk oluşmadı. Sadece boyu bende biraz uzun durdu. Ama kesinlikle absürt bir görüntü sunmuyordu. Aksine bu haliyle çok sevmiştim.

Ayağıma ince bantlı, topuklu ayakkabılarımı giydim. Onlar da beyazdı ve ben en az bir gelin kadar beyazdım. Aynadaki görüntüme gülümsedim. Ben günün geliniydim. Heyecandan hızla atan kalbimin üzerine elimi kapattım.

O sırada Gülru odanın kapısında belirdi. "Herkes bahçede." Elbisesini giyinip gelmişti. Mor renk, üzerine tam oturan kısa bir elbiseydi.

Gümüş ise her zamanki gibi siyah bir elbise giymişti. İkisi de çok güzel görünüyordu. Gülru'nun getirdiği haberle heyecanlanarak kendi telefonunu kontrol etti. "Beş dakika önce Kadir yazmış. Abim giyinmiş ve aşağıdaki bahçeye geçmiş. Sefa abiler kasa kasa rakı ve şarap almışlar. Ender de bir sürü maytap ayarlamış. Bildiğiniz düğün yapıyoruz!" diyerek güldü.

Maytaplar, ben Doru'nun gözlerine kilitlenmiş alt bahçenin merdivenlerini inerken patlamaya başladı. Her yerdeydiler ve beyaz bir sis bulutu yoğun ışığı delip karanlık göğe karışıyordu. Ağaçların arasında küçük sarı ışıklardan asılıydı. Peri ışıkları gibi görünüyorlardı. Bahçe mi büyülü olmuştu, yoksa beni gözlerine baktığım adam mı büyülüyordu ayırt edemiyordum.

O gözlere bakmak etrafımdaki her şeyi silikleştiriyordu.

Ceplerinde olan ellerini çıkarıp bana doğru adımladı ve merdivenlerin alt basamağının önünde durdu. Elinin birini bana uzatırken heyecandan zorlukla indiğim basamakları tamamladım ve elini tuttum.

Dudağının kenarları gülümser halde yukarıya doğru yükselirken elimi dudaklarına yaklaştırıp öptü.

Üzerinden rüzgâr vurdukça etrafıma yayılan, hayran olduğum, başka bir nefes gibi bildiğim parfümüne karışmış ten kokusunu soludum.

En az parfümü kadar tıraş losyonu kokuyordu. Bu bende yeni tıraşladığı yanağına yüzümün yanını yaslama isteği uyandırıyordu. Onu yalnız olmadığımızı bilmeme rağmen öpmek istiyordum.

Yaptım. O elimi öperken, kimseye aldırmadan, gün boyu onu ne kadar özlediğimi hatırlayarak, içimde yükselen dayanılmaz ihtiyaç duygusuyla öptüm. Dudaklarım yeni tıraşlanmış pürüzsüz, çam ormanı gibi kokan yanağına sürtündüğünde, ağız sulandıran kokusunu bu kadar yakından duymak ödül olmaktan çok işkence gibi hissettirdi.

Dudakları elimin üzerinden ayrılırken yeşil gözleriyle yan bir bakış attı ve yüzündeki gülümseme serseri bir hale büründü. Bu gülümsemesini seviyordum. Beni tahrik etmek için yalnızca onun tarafından icat edilmiş gibiydi.

"Hazır mısın?" diye sordu heyecanımla yarışır heyecanlı bir tonlamayla.

Başımı salladım. "Sanırım."

"Olmalısın. Buradan dönüş yok. Sadece birkaç dakika sonra karım olacaksın."

"Erva Demir," diye fısıldadım. Yeni ismimi gün boyu şu anın gelmesini hayal ederek, gerçekliğini sorgulayarak defalarca tekrarlamıştım. "Buna hazırım. Sadece ayakta kalamazsam bil diye söylüyorum. Çok heyecanlıyım." Tekrar öptüğü elimi kalın parmaklarıyla sarıp avucunun arasına sakladı. Yanıma geçerken omzunun üzerinden gözlerime bakmayı sürdürdü. Belli etmemeye çalışıyordu ama yeşil harelerinin ışığın altında heyecanla parladığını görebiliyordum. Yüzlerce ateş böceği oraya saklanmış, manzarayı seyretmek için pencere olarak gözlerinin arkasını seçmiş gibiydi.

"Erva Demir," dedi nefes alarak. "Rüya gibisin ama sen uzun zamandır ve ölene kadar tek gerçeğimsin."

"Doru Demir," dedim sözleriyle nefesimi kestiğinden zorlanarak. "Söz ver, bu gece elimi hiç bırakmayacaksın." Bacaklarım titremeye başlamıştı ve elbisenin altında görünmeseler de az sonra adım atamayacağımı düşünüyordum.

Güldü ve beni kendine çekip kolunu belime doladı. "Daha fazlasını yapabilirim. Bütün gece seni yanımdan ayırmayacağım. Ve bundan sonra..." Yan yana nikâh masasına doğru yürürken yüzümde çok mutlu olmaktan gittikçe genişleyen bir gülümseme vardı. Annemi, babamı ve diğerlerini masalarından bizi izlerlerken görebiliyordum. Hepsinin gözlerinin içi ışıldıyordu. Annem her an ağlayacak gibiydi. Aynı ifade Zerrin annemin yüzüne de hâkimdi.

Annem ile babam ben aşağıya inmeden on dakika önce yanıma gelmişti. Nikâh memuru sabırsızlandığı için yanımda fazla kalamamışlardı ama ne kadar mutlu olduklarını ve beni desteklediklerini söyleyen birkaç cümle edip ayrılmak zorunda kalmışlardı. Onlar benim bu hayattaki en büyük destekçimdi.

Bahçede salınan hafif ritimli, sihirle dolu bir filmin açılış sahnesini andıran melodi sandalyelerimize geçerken bize eşlik ediyordu.

Her şeyin ağır çekimde ilerlediğini düşündüğüm ama kalbimin dörtnala koştuğu bir anın içine hapsolmuş gibiydim. Doru'nun masanın altından elimi tutan güçlü elini hissedebiliyordum. Onun elini kendiminkiyle birlikte dizimin üzerinde tutuyordum. Bacağım belli belirsiz titriyordu ve muhtemelen bunun farkındaydı.

Nikâh memuru defteri önümüze doğru ittiğinde ana dönmem gerektiğini anladım. Ses temizleme sesi bunu vurgularken yanımdaki adamın elimi tutuyor oluşuna minnettardım. O bana bu anın gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Nikâh memuru masadaki mikrofona uzandığında hafif uğultulu seslerin dolaştığı bahçe sessizliğe gömüldü. Bizden kendimizi tanıtmamızı istediğinde tekelemeden cevap vermeyi başarabildim.

Doru'nun kalın ve kendinden emin sesi benimkine meydan okudu.

Bakışlarım onun gözleriyle buluştuğunda bana gülümseyerek baktı. O sırada başını duyamadığım soruyu nikâh memuru bitirmek üzereydi. "Siz Minerva Saraçoğlu, Doru Demir'i eşliğe kabul ediyor musunuz?"

Bakışlarımı onun yeşil gözlerinden ayırmadan önce parmaklarımla elini sıktım ve sonra da, "Evet," dedim. Bahçede alkış koparken cevabım kafamın içinde yankılanıyordu.

Yutkunarak gözlerimle bahçede annem ve babamı aradım. Annem bir mendille gözlerinin kenarını silerken, babam alkış tutuyordu. Yüzünde öyle gururlu bir ifade vardı ki bu gözlerimi nemlendirdi. Onunla olduğum için en az benim kadar mutlu olmaları, bununla gururlanmaları paha biçilemezdi.

Aynı soru Doru'ya sorulunca, o benden daha hızlı yanıtladı. "Son nefesime kadar, evet!"

Cevabını duyduğumda hızla atan kalbim derin bir huzurun içine gömüldü. İmzaları attığımız sırada alkışlar bu defa bahçeyi yıkacak gibiydi. Ender'i ve diğerlerini ayakta görüyordum. Gülru kucağındaki Asaf'ı dans eder gibi zıplatırken, Kadir çimlere çömelmiş küçük Doru'nun alkışlamasını sağlamaya çalışıyor ve bizi işaret ediyordu. Muhtemelen şu an kulağına da artık benim yengesi olduğumu söylüyordu. Çünkü küçük Doru yüzüme hayal kırıklığı ile karışık bir hayranlıkla bakıyordu. Haline gülmemek için kendimi zor tuttum.

Nikâh memuru, "Urla Belediye Başkanı'mızın bana verdiği yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum," demesiyle Ender ayarladığı başka bir maytap gösterisinin başlat işaretini verdi.

Karanlık gök bir anda bembeyaz sis bulutuyla kaplandı. Bu bir düğün değildi ama bana şu kadarı bile yetmişti. Sevdiklerim yanımdaydı, sevdiğim adamın elini tutuyordum ve herkes mutluydu. En çok da ben. En çok da o...

Bizim için ayarlanan kalabalık masaya el ele geçtiğimiz sırada, Doru sandalyemi çekip oturmamı sağladı. Kendi yerine geçmeden önce de saçlarıma, başımın üzerinden bir öpücük kondurdu.

Masamızda arkadaşlarımız vardı. Aile büyüklerimiz diğer masadaydı.

Zerrin annemin elinde telefonla bahçeyi dolaştığını o an fark ettim. Görüntülü arama başlatmıştı ve ekranda Dağhan babam vardı. Galiba ona bütün nikâhı izletmişti. Ne de güzel düşünmüştü. Onsuz bir buruktuk ama şöyle bile dahil olunca çok mutlu olmuştum.

Zerrin anne bize doğru yaklaştı ve telefonun ekranını yüzümüze çevirdi. "Babanızın diyecekleri var," dedi buruk bir neşeyle.

Dağhan babam bir hastane odasında yalnızdı. Buradan gittiği ilk haline göre çok daha iyi görünüyordu. Solgun yüzü daha canlıydı. Lâkin bizden çok uzaktaydı. İster istemez gözlerim nemlendi ona el sallarken. "Babam," dediğimde aynı şekilde, "Kızım," diye karşılık verdi.

Bir damla yaş yanağıma sızarken başımı Doru'nun omzuna yasladım. Eliyle yüzümü sahiplendi. "Duygusalız bugün," dedi babasına bakarak. "Sen yoksun diye de yarımız."

Dağhan baba, "Uzaktayım diye sakın eğlencenizden geri kalmayın. Benim yerime de yiyin, benim yerime de için. Bu gece ve bundan sonrası hep mutlu olun," diye söze başladığında dikkatle onu dinledik. "Ne olursa olsun birbirinize gönül koymayın, konuşun, araya konuşulmayan sözleri mesafe etmeyin, dönüp dolaşıp yine birbirinizin her şeyi olun. Çok edecek laf var ama hepsini dönüşüme saklıyorum. O zamana kadar sağlıcakla kalın evlatlarım," dedi ve el salladı.

"Sen de kendine dikkat et baba," dedim boğuk çıkan sesimle.

Doru başını eğdi her dediğin kabulüm dercesine. "Az kaldı babam. Seni karşılayacağım, eve getireceğim güne kadar dikkat et kendine."

Zerrin anne ağlıyordu. Telefonunu alıp bizden uzaklaştı ve yalnız bir köşe bulup kocasıyla konuşmaya devam etti.

Ender tam da o esnada, duygusal havayı dağıtmak için masanın altından bir saz çıkardı. Doru önündeki şişeye uzanıp masaya bizim için bırakılan kadehlere rakı doldururken, omzuna yaslı başıma doğru eğildi. "Rakı içersin, değil mi?"

Başımı salladım. "Sen ne içiyorsan bana da bir tane ondan," dedim.

"Rakı o zaman," diyerek güldü.

"Ender saz mı çalacak?" diye sordum.

"Ben söyledim," dedi Doru. "Şerefsizin sesi çok güzel. Bugün çalmayacak ła ne zaman çalacak?"

"Senin değil sanki," dedim omzuna başımı iyice yerleştirerek. Kolu belimi sardı ve beni iyice kendine çekti.

Elbisemin sırt dekoltesinden dolayı avucu direkt çıplak tenime temas etti. Üşüdüğümü anlayınca, elini sırtımın her yerinde gezdirerek beni ısıtmak istedi. "Üşümüşsün," diye fısıldadı kulağıma. Dokunuşları beni hemen içine çekerken, "İyiyim, elin çok sıcak," diye fısıldadım.

"Olmaz ama öyle," dedi, söylediğim hoşuna gitmiş olmasına rağmen itiraz eder gibi. Beni kolundan uzaklaştırıp ceketini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. Kokusu, öncekinden daha yoğun bir şekilde her yanımı sarmışken gözlerinin içine baktım.

Bakışları yüzümde hayranlıkla dolaşıyordu. O soruyu sordum. "Kocam mısın şimdi sen benim?" Yanaklarımın kızardığından emindim. Anın güzelliğinden ben daha içmeden sarhoş olmuş gibiydim. "Karım mısın sen şimdi?"

dedi bakışları dudaklarımda duraksarken. Onun da sesi inanamıyormuş gibiydi. Yutkundu ve beni yine göğsüne yatırıp kolunu belime sardı. "Ölürüm lan ben sana."

Kolunu etrafıma sıkıca sararken, başımı geriye doğru eğip çenesinin altını öptüm. "Doru," dedim hafifçe fısıldarcasına. O da yüzünü bana doğru çevirip, "Hım," dedi. Şarkı söylemeyi genelde sevmediğini biliyordum ama bugün onun sesini duymak istiyordum. Ender'in sazındaki tıngırtılar şimdi daha tanıdıktı. *Ayletme Beni* türküsünü çalıyordu.

"Benim için söyler misin?"

"Bu türküyü mü?" diye sordu. İtiraz edecek gibiydi ama ne kadar hevesli olduğumu anlayınca ikiletmeden başını salladı. "İstiyorsan söylerim." Hemen sonra, "Ama," dedi vurgulu bir şekilde. Bakışları gözlerime indi. "Gece de sana söyletirim. Kabulse kabulümdür."

Yutkundum. "Söylerim," dedim heyecandan içime kaçmış sesimle. "Sen ne istersen onu söylerim."

Ender türküye girdiğinde, Doru acele etmeden rakısını yarıladı, sonra beni içerken izledi. Tüm gün aç gezdiğimi bildiğinden de bulduğu bütün mezelerden tabağıma doldurdu. İlgisine, benimle böyle ilgileniyor oluşuna ölüp bitiyordum. Aynısını onun için yaptığımda da gülerek aralıyordu dudaklarını ve ne uzatırsam hiç ikiletmeden yiyordu.

Türkü yarılanırken Ender'e bir bakış attı ve hiç konuşmadan anlaştıklarını hissettim. Doru, birden sesini temizleyerek ayağa kalktı. Beni de beraberinde kaldırdı. Ceketi omuzlarımdan düşürüp sandalyeme bıraktım. Ben öyle yapınca o da beni kollarının arasına çekti. Arkama geçip sırtımı sıcak, güçlü göğsüne yasladı ve elinin birini karnımın üzerine yerleştirdi. Geniş göğsü, sırtıma gelen rüzgârı kesiyordu.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Yasin'in uzattığı kadehlerden birini bana verdi, diğerini kendine aldı. Çenesini omzuma yaslayıp derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Ayletme beni!" diye bağırdı gür sesiyle. "Söyletme beni..." İçim titredi. O kadar güzel bir sesi vardı ki herkes gözlerini ona dikmişti. Konuşurken kimse gözünü bile kırpmıyordu, sanki büyülenmiş gibiydiler. Tıpkı benim gibi. Eli karnımın üzerine kapandığı o yerde, tüm sıcaklığı oraya hapsederken, "Yine sana koynumun güvercini," diye fısıldadı kulağıma. Bu türkü de banaydı. Onun bundan sonra söylediği bütün türküler bana olacaktı. "Şu karşıki dağda lambalar yanar... Lambanın şavkına da Erva'm, *sevgilim yazar*... Ağlatma beni! Söyletme beni! Alçak, yüksek tepede de bekletme beni!"

18. BÖLÜM

HAYAL

Ender'in nereye baktığının farkındaydım. Bir süredir karşısındaki sandalyede oturan Dilde'yi hiç gözden kaçırmamıştı. Üzgün görünüyor olmasa, dikkatimi de çekiyor olmazdı. Görünüşe göre Dilde'nin bu bakışlardan haberi yoktu. Yanında oturan Neslihan ile koyu bir sohbet içerisindeydi. Ender'in üzüntüsünü yüzünden okuyabiliyordum ve artık buna duyarsız kalmaya dayanamıyordum.

Benim gibi Gümüş'ün de onları izlediğini fark ettiğimde bakışlarımız bir anlığına kesişti ve sessizce anlaştık. Gözleri Ender için üzüldüğünü söylüyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Ağlatma beni," diye viran sesiyle bağırdığında Ender, boğazım düğümlendi. "Söyletme beni!" Israrlar üzerine aynı türküyü ikinci kez söylüyordu ve bu türkü yüzünden kendi nikâhımda ağlamak üzereydim.

Beklenmedik bir şekilde Dilde'nin bakışlarının ona çevrildiğini gördüm. Beklenmedikti çünkü nasıl Ender Dilde'ye karşılıksız hisler beslediği için üzgünse, Dilde'nin de bunu fark etmesine rağmen bilerek görmezden gelmeye başladığını düşünüyordum. Ender benden farklıydı. Ben de onun gibi karşılıksız sevginin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum ama o duygularını benim kadar geride tutmuyordu. Dilde ona bir kere baksa zaten ne hissettiğini; gözlerinden, kederli ifadesinden okurdu. Bakıyordu da. O, Doru kadar kör değildi. Ama körmüş gibi davranmakta usta olduğunu düşünmeye başlıyordum. Tıpkı Doru gibi. Ona şimdi soracak olsam körlüğünün bilinçli olduğunu söylerdi. Kimse kendisine duyulan hislerin aptalı değildi.

Dilde dirseğini masaya dayadı ve çenesini avuç içine yaslarken yüzüne hayran bir ifade hâkim oldu. Evet, bu kesinlikle hayranlıktı.

Dilde'nin yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldığında Ender gülüşünü karşılar gibi hafifçe başını eğdi ve selam verdi. Dilde'nin yüzündeki o belli belirsiz kıvrılmalar dünyanın en güzel şeyiymiş gibi hafifçe gülümsedi ama ifadesi buruktu. Kucağında tuttuğu sazın tellerine daha sert vurdu.

Dilde, içmek için abisinden rızasını öncesinde aldığı rakısından yudumlarken tebessümü yüzünde devam ediyordu. Kadehi masaya bıraktı ve boşalan eliyle masaya ritim tutar halde vurmaya başladı.

Türkünün artık sonuydu. Ender içini çekerek bitirdiğinde başımı Doru'nun omzuna yaslayıp onu takiben iç geçirdim. O esnada Dilde'nin sandalyesini geriye iterek ayağa kalktığını gördüm. Ender'e doğru adımladığında başımı usulca Doru'nun omzundan kaldırdım. Bana ne oluyordu bilmiyordum ama kalbim şimdi heyecanlı bir ritimle atıyordu.

Dilde'nin üzerinde lila rengi, dizlerinde biten, kabarık kollu şirin bir elbise vardı. Uzun saçlarını da maşalamış, az biraz da makyaj yapmıştı. Onu ilk kez böyle görüyordum.

Ender'in üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah kumaş bir pantolon vardı. Sazı kenara bırakıp gömleğinin kollarını yukarıya doğru kıvırdı ve ayağa kalktı. Dilde'nin yanına geldiğinden habersiz kadehini eline alıp yudumlarken bakışları olduğumuz tarafa çevrildi. Ona içten bir gülümseme gönderdim. Başını eğerek karşılık verdi ve hemen sonra kadeh kaldırıp tekrar yudumladı.

Aynısını ben de onun için yaptım. Doru kime kadeh kaldırdığımı görmek için başını çevirdiğinde göğsüne doğru sokuldum. Kulağına öncesinde içtiğim rakının iz bıraktığı dudaklarımı yaklaştırdım. "Ender için bir şey mi yapsak?" diye sordum fısıldar gibi.

Neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Bakışlarını başını eğerek yüzüme çevirdi. "Aralarına girmesek iyi olur," dedi tam da beklediğim uyarır tonda bir cevapla. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama en başından beri Doru bu meseleye karışmaz gibi geliyordu. "Fırat da benim arkadaşım ve Dilde'yi bazı sebeplerden dolayı ona vermez."

"O ne demek? Neymiş o sebepler? Neyi varmış canım Ender'in?" Artık birinin bana bunu açıkça söylemesi gerekiyordu. En başından beri Fırat abinin buna karşı çıkabileceğini seziyordum. Ama nedenini çok düşünmeme rağmen ben de bilmiyordum.

"Birincisi," dedi ve omzuma dökülen saçlarımı parmaklarını geçirerek omzumdan arkaya attı. Böylelikle gerdanım tam da istediği gibi açığa çıkmış oldu. "Senin canın benim. Kimseye öyle demek yok." Durdu ve soluklandı. Bu son derece netti. "İkincisi, Ender'i çok sevdiğimi sen de iyi biliyorsun, bu yüzden bana güzel kaşlarını çatma." Başparmağı kaşımın üzerini okşayınca, anında ikisini de düşürüverdim. Öyle mi yapıyordum, ona kaşlarımı mı çatıyordum?

"Üçüncüsü ise Dilde abisinden başka kimsesi olmayan bir kız. Ender'in de kimsesi yok. Fırat bana bir keresinde en azından kardeşinin evlendiğinde geniş bir aileye, onu sıkıca sarıp sarmalayacak bir aileye gelin gitmesini istediğini söylemişti. Ender'i bu yüzden istemez. Kardeşi için hayalleri yüzünden. Yoksa o da çok sever Ender'i. İsteğine saygı duymaktan başka bir şey gelmez elimizden."

"Saçma," dedim gözlerimi belirginleştirerek. Anında kan beynime sıçradı. "Hem de çok saçma. Onlar birbirlerinin kimsesi olabilir. Dilde'nin de kimsesi

[illegible]

"Ha sivit," [illegible]

[illegible]

"Sek se vgaqim [illegible]" [illegible]

[illegible]

"Ehte [illegible]"

"Simon."

[illegible]

"Ser se [illegible]"

"Ser gelvorum simi. [illegible]" [illegible]

[illegible]

[illegible]

"Ser se vgaqim [illegible]"

[illegible]

"Hatveli se ur [illegible]" [illegible]

[illegible]

[illegible]

bir şey dilenir gibi söylüyordu ki neredeyse duraksayacaktım ama yapmadım. "Yanılıyorsun güzelim. Ender konuşmaz."

Yanılıyordu. Ben Ender'in gözlerinde o dayanamamazlığı, artık onsuzluğa katlanamamazlığı görmüştüm. Hem de defalarca. Bugün daha farklı, daha yoğun bakıyordu ve sonunda itiraf edecekti. Ee, Dilde'de de bir şeyler vardı. Bundan artık emindim. Önümdeki basamakları ağır ağır çıktım. Arada da dönüp arkama baktım ve Fırat abiyi kontrol ettim. Ohoo, bayağı koyu bir sohbetin içerisindeydi. Gerçi herkes öyleydi. Kimsenin yokluğumuzu fark edeceği yoktu. Gelin ve damat olduğumuz düşünülürse, inşallah öyle olurdu.

Doru merdivenleri arkamdan çıkarken elimi de bir an olsun bırakmadı. Yüzümü omzumun yanından ona kaçamak bir bakışla çevirdiğimde merdivenleri çıkarken hareketlenen kalçalarımı seyrettiğini fark ettim. Derin bir nefes aldım. Bu adam beni mahvediyordu. Bir bakışıyla içimde bir ateş yakıyor ve onu istememe neden oluyordu.

Evlerimizin önündeki bahçeye geldiğimizde etrafta kimseyi göremedim. "Neredeler ya?" diye homurdanırken, karanlığın içinde, Gülru ile evlerimizin arasında Dilde'nin lila rengi elbisesini seçebildim. Yüzü yana dönüktü ve muhtemelen evin duvarının köşesinde Ender duruyordu. Onu olduğum yerden göremiyordum. Gerçekten de konuşuyorlardı.

Bak gördün mü dercesine Doru'ya baktım. Dudak büküp başını salladı ve yine, "Açılmaz," dedi kısık bir sesle. Artık hafiften sinir oluyordum. "Neden ya!" diye söyleniyordum ki beklenmedik bir şekilde beni elimden çekip kendi evine doğru yönlendirdi.

"Nereye?" diye sordum. Oldukça hızlı adımlıyordu. Onun yüzünden bir anda koşar adım ilerlemeye başlamıştım. "Buraya kadar gelmişken seni sevmeden bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Kimsenin gidesi yok, herkes eğlenmeye devam ediyor. Daha fazla kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

Verandadan uçar gibi geçtik. İçeriye girdiğimizde kapıyı kapamasıyla sırtımın kapının yanındaki duvara yapışması bir oldu. Şaşkındım, heyecanlıydım, bir anda alev almış gibiydim ve galiba bunu ben de istiyordum. Onu istiyordum.

Şu ana kadar sezdirmediği açlığını dudaklarına devretmiş gibi ezici bir arzuyla dudaklarıma kapandı. Birleştiğimiz yeri sızlanmaya benzer inlemesi doldurduğunda bacaklarımın arasına bir çakmak çakmış gibi hissettim. Kalçalarımızı birbirine hizaladı ve beni duvarla arasına sıkıştırdı. Göğsümün altı çoktan alev almışken soluklarım hızlıydı ve sert öpücüklerine karşılık vermek zordu. Beni yiyip bitirmek ister gibi, hızlı olmazsa elinden alınacakmışım gibi öpüyordu.

Aralıksız, sert öpücükleri dudaklarımı ezerken; güçlü, büyük avuçlarıyla kalçalarımı kavradı. Sıktı ve ihtiyacı benimkine karışmışçasına inledim. Kollarımı boynuna doladım ve uzun boyunu aşağıya çekmek için asıldım. Uyum sağlayışı itaat etmeye benziyordu. Daima bunu yapacakmış gibi.

Dilimi emdiğinde karanlık holde duyulan tek şey nefes ve öpüşme seslerimizdi. Onun sesi beni tahrik ediyordu. Daha fazla ateşliyordu. Bunun bir sonu yokmuş, kendimi asla durduramayacakmışım gibi hissediyordum. Dışarıda bir kutlama olması ya da insanların bizi beklemesinin hiç önemi yoktu. Aklım kafamın içinde değildi. Kalbim göğüskafesimi tekmeliyordu ve birazdan Doru'nun hızla atan kalbiyle buluşacak gibiydi. Şu anı başlatan o olmasına rağmen ben sadece devamını ondan almak istiyordum. Kalbini, nefesini, ateşini... Yanmak istiyordum.

Dudaklarımı ağzının içine çekip ısırdığında tırnaklarımı gömleğinin üzerinden omzuna geçirdim. Kumaş parmaklarımın altında toparlanırken, "Gerçek zamanı," diye fısıldadım. "Tüm gün sana hazırlandım ve bu anı hayal ettim. Seni çok özledim."

Dudaklarımı öpen dudakları serseri bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçek zamanı," diye homurdandı. "Tüm gün beni içine aldığın anı hayal ettim." Kalçalarımı sertçe sıktı ve inledim. Tırnaklarımın etine geçtiğini hissedebiliyordum. "Bana bindiğini ve seni üzerimde uçurduğumu... Adımı sayıkladığını duymak istiyorum, Erva."

"Gerçek zamanı: İtiraf ettiğin her gerçek beni tahrik ediyor. Sandığın kadar masum biriyle evlenmedin. Ve inan bana bu yanımı ben de bilmiyordum."

Öpücükleri çeneme, oradan da boynuma indi. Sonra tekrar diliyle tenimi yalayarak çenemin altına kadar yukarılara tırmandı. Çenemi dişlerinin arasına aldığında kollarımı omzuna astım ve boynunun arkasında bağladım. Ellerim saçlarının arasına geçti. Isırdığı yeri öptüğünde dudaklarımı kısaltığı sakallarının sert köklerine sürttüm. O an serseri bir tebessümle, "Seni bu hale ben getirdim. Ve inan bana kimsenin sahip olmadığı bir ganimete sahip olmuşum gibi hissediyorum. Sen benim ganimetimsin," diye homurdandı.

Söyledikleri titrememe neden oldu. Beni kendine ait ganimet olarak görmesinde göğüs uçlarımı sivrileştiren ve elbisemin kumaşına sürtünmesine neden olan tahrik edici bir yan vardı.

"Şimdi benimle ne yapacaksın?" diye sorduğumda elleri kalçalarımı kaldırdı ve ayaklarım yerden kesti. Bacaklarımı beline sararken pantolonunu zorlayan sert şişkinlik canını yakıyormuş gibi inledi. Kendimi oraya bastırdım. *Bu acıyı azaltır mıydı yoksa daha fazla...*

"Ben değil, sen yapacaksın. Tüm gün hayal ettiğin şeyi almanı izleyeceğim. Sonra da sıra bana geçecek."

Galiba kafamın içinde hâlâ biraz akıl kalmıştı. "Dışarıda insanlar var ve bu söylediğin yüzünden basılabiliriz."

Dişlerinin arasından hırıltılı bir ses döküldü. "Şimdi değil. Onları gönderdikten sonra karımın tadını çıkarmak istiyorum. Ağır ağır. Hiç acele etmeden. Bütün gece altımda inlemelerini dinleyeceğim. Yatak çarşafının üzerinde ayaklarının kıvrılışını, parmaklarının bükülüşünü ve kendinden geçerken kıvranışını izleyeceğim."

Ah, bu çok fazlaydı. Ağzımı dudaklarının üzerine kapattım. "Beni yatağa götür."

Başımın arkasını, saçlarımın arasını kavrayan eli, kalçamı sıkıştıran diğer eli ve bedenimi duvarla arasına hapseden bedeniyle küçücük kalmışım gibi hissediyordum.

Titriyordum ve engel olamıyordum.

Aklımın beni bütünüyle terk ettiği o kısacık zamanla şu an arasında gittim geldim ve misafirlerin dışarıda olduğunu tekrar anımsadım. Bugün bizim nikâh günümüzdü, bahçede yemek veriliyordu ama biz orada değildik. Gitmemiz gerekiyordu. Fakat ben bunu yapmak istemediğimden artık son derece emindim. Onun saçlarımı bozmasını istiyordum. Makyajımı. Bu ateşli savaştan bana sadece elbisemi tek parça bırakması yeterli olurdu.

Düşündükçe bedenim tamamıyla tutuştu. Onu her şeyiyle üzerimde istiyordum. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp sıkıştırırken, penisinin artık pantolonu delip geçecek kadar sertleştiğini fark ettim. Önce kasıklarım, hemen sonra tüm bedenim sızladı. Bana dolduğu ve yine bana boşalmak istediğini bacaklarımın arasına temas eden iri sertlikten anlayabiliyor ve bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Misafirler mi? Ender ve Dilde mi? Kimin umurundaydı...

Bacakları yatak odasına doğru hareketlendiğinde kocaman elleri bir yandan beni seviyor, bir yandan da soyuyordu. Elbisemin askıları omuzlarımdan aşağıya sıyrılırken ürperdim. Göğüs uçlarımın irileştiğini ve elbisemin kumaşına sürtündüğünü hissettim. Boynum sert sakallarının ve sömürür gibi öpen dudaklarının tesiriyle sızlarken başımı geriye yatırdım.

Kalbim. Çok. Hızlı. Atıyordu.

Yatağının önüne geldiğimizde belimi kıvırıp avuçlarının arasında sıkarken dudaklarımın arasından bir inilti gibi soluk soluğa ismi döküldü. Hemen sonra elbisemin göğüslerimin altına kadar çekildiğini hissettim.

Ağzı sanki başarabilecekmiş gibi göğsümün birini bütünüyle içine çektiğinde bu defa sarsılır gibi titredim. Kontrolü tamamen kaybettiğimin farkındaydım. Kendimi gittikçe irileşen sertliğine yuvarladım. Bacaklarımla taş gibi sert kalçalarını sıkmaya devam ederken, "Doru!" diye sayıkladım. İsmini neden söylediğimi ya da öncesinde ne düşündüğümü hatırlamıyordum. Belki de benimki yalnızca bir yardım çağrısıydı. Aklım başımdan gitmişti ve ben yalnızca kurtarılmayı diliyordum.

Kalçalarımdaki elleriyle beni karnının üzerine çıkardı. Hemen sonra kemerinin çözüldüğünü işittim ve pantolonu gürültülü bir şekilde yerle buluştu.

Kucağında dikleşip gömleğini çıkarmasında yardım ettim. Ondan daha aceleciydim. Kalın parmakları benimkilerle çarpışıp düğmeleri açarken gözleri yüzümde dolaşıyordu. Ben de gözlerimi ondan çekemiyordum. Yanaklarım iki alev topuydu ve ben işte bu kadar utanç içerisindeydim. Ancak cesaretim utancımla yarışırdı. Hatta geçerdi.

Gömleği omzundan sıyrıldığında sadece pencereden yayılan gece ışıkları kadar aydınlık odada, ay kadar parlak, sert, pürüzsüz kaslarını seyrettim. Nefesimi kesiyordu. O artık benim kocamdı ve vücudunun tamamındaki kaslar üzerinde hak sahibiydim.

"Beni böyle seyredersen kimseyi umursamadan gecenin devam etmesini sağlarım. Ender'e ve diğerlerine de herkesi göndermesini söylerim."

Soğuk, siyah yatak çarşaflarının üzerine bırakıldığımda içim ürperdi. "Yapamazsın," diye mırıldandım. "Dışarıdakiler ailelerimiz."

Sıcak teni titreyen bedenime kapandığında, kollarımla anında omuzlarını sardım. Kalçalarımı hareket ettirip onunla yatakta yukarıya doğru tırmandım. Bacaklarımın arasında onun sert karnını hissediyordum ve ıslaklığımın tenine geçtiğinden de neredeyse emindim.

Göğüslerimi öpüyor, dudaklarını hiç acele etmeden değdiği her yeri ısıtmak için kullanıyordu. Göğüs oluğumda dolaşan dili ürpermeme sebep oldu. Orayı sertçe öptü. Biraz uzaklaşıp tenimin üzerinde bıraktığı ıslak izlerde gözlerini dolaştırdı. Yüzünde yakaladığım anlık ifade bin kat hayranlık gibiydi. Dişlerini dudağının kenarına geçirip çekiştirdi. Kaşları havalanırken bana alttan bir bakış gönderdi. "Seni birlikte olduğumuz her gece böyle işaretleyeceğim."

Belimi yataktan zevkle kavislendirerek inledim. "Zaman yok, hemen buraya gel."

Hırladı ve piç bir gülümsemeyle dirseklerini yüzümün yanlarında kenetledi. Hemen sonra karnıma temas eden sertliğini kalçasını hareket ettirerek içime kaydırdı. Öyle aniydi ki yükseldim ve altından kaçmaya çalıştım. Fakat kolları beni kilit altında tutuyordu. İçimde ıslaklığımın etkisiyle ağır ağır kayarken gözlerimin içine baka baka güldü. "Sana üstte olacaksın demiştim. Nereye gidiyorsun sevgilim?" Sözünün bitimiyle yatakta yer değiştirdik. O bizi birbirimizden koparmadan yatağa uzanırken şimdi onun üzerinde oturuyordum ve bu ani değişim yüzünden çığlığımı ağzımın içinde tutmaya çalışıyordum. Şu halde bile güç bende değil gibiydi. İçimde kasıldığını ve bana karşı büyük bir dolmuşlukla hareket ediyordu.

Ellerimi kısa tüylerle kaplı sert göğsüne kapattım. Kalçalarımı kucağında yuvarlarken belimi öne doğru kavislendirdim ve başımı geriye yatırdım.

Elleri belimin iki yanını okşuyordu ve ben üzerinde dans ederken altımda inliyordu.

"Öl desen ölecek haldeyim şu an," diye fısıldadı. Eli kalçamı okşadı. Nazikçe. "Ne istersen yapacak. O kadar güzelsin, öylesine güzel hissettiriyorsun ki." Kalçama şaplak attı. Sertçe. Ses odada yankılandı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

Neyi kastediyordu? Kalçamda eliyle bıraktığı kırmızı izi mi yoksa üzerinde özgürce salınabiliyor oluşumu mu? İkisi için de dudağımın kenarını ısırarak başımı salladım.

"Doru, bu..." dedim ve setçe nefes aldım. "Sanırım hızlı olacak." Onun için de durum farklı görünmüyordu. Kadınlığımın duvarlarına sürtünmesini

sağladığını erkekliği seğiriyordu. Sona çok hızlı gelmiştik ama bu, bu gece için ilkti. Devamını ondan alacaktım.

Üzerime yığıldığında isimlerimiz dudaklarımızın arasında fısıltıydı ve içime karışan ıslaklık onun kadar bana da aitti. Dudakları şefkatle yanaklarımı öpüyordu. Benim kadar en az onun da yorgun olduğunun farkındaydım fakat artık gitmemiz gerekiyordu.

Doru Demir'den

Misafirlerin yanına tekrar döndüğümüzde herkes ayaklanmıştı ve gitmek üzereydi. Herkesi merdivenlerin önünde Erva ile geçirirken gözlerimi ondan alamıyordum.

Gelinliğe benzer beyaz elbisesine zarar vermemiş olmam ne iyiydi. Fakat öncesinde topuz olan, sonrasında dağılan saçlarını eski haline getirememişti. Saçları iri dalgalar galinde açık bir şekilde omuzlarından dökülürken aldığı alkollerden dolayı başının ağrıdığını ve bu yüzden yukarıya saçlarını çözmeye gittiğini söyleyerek dakikalar önce yaşadığımız anın insanların kafasında soru işareti olarak bile kalmasına izin vermiyordu. Onu destekleyemiyordum. Yalan söylemek konusunda ikimiz de kötüydük ama pantolonumu hâlâ zorlayan erkekliğim ağzımı açmamam gerektiğini söylüyordu.

Ne var ki herkese rağmen onu kucaklayıp tekrar yatağımıza götürmeyi ve içine dalmayı hayal ediyordum. Omuzlarımda bıraktığı tırnak izlerine yenilerini eklemesini, üzerimde küçük bir pantere dönüşmesini izlemek istiyordum. Ah, buna bayılıyordum. Kim derdi ki komşum, albayımın kızı beni zevkten çıldırtacak, bir bakışıyla ateş denizinde defalarca boğacak ve insanların arasında bile penisimin sertleşmesine neden olacak?

Onun yanına yürüdüm ve kolumu belinin ince kıvrımına sardım. Belinin yanını çaktırmadan sıkarken insanlara gülümsedim. Erva'nın babasının gözlerinin içine bakarak bunu yapıyor oluşum onun artık benim karım olması yüzünden miydi? Mehmet Albay'a başımı sallayarak *hoşça kalın* dediğimde kızından ayrı kalamadığımın farkında gibi bakıyordu. "İyi geceler çocuklar. Yarın kahvaltıda görüşürüz."

"Kahvaltı?" diyerek bana baktı Erva. "Bir planımız mı var?"

Başımı salladım. Bir planımız vardı ama bundan sonrasında bahsedecektim.

Herkes ayrıldıktan sonra lojman sakinleriyle masalardan birine geçtik. Erva öncekine göre şimdi biraz daha fazla üşüyor gibi görünüyordu. O kollarını ovuştururken ceketimi evde bıraktığımı fark ettim. Kolumu açıp onu göğsüme çekerken ellerinin ısınmak için kollarına yaptığı görevi devraldım. Mayışmış, keyifli bir sesle göğsümde kendinden geçti. "Yorulduğumu hissediyorum." Yüzünün yanını kedi gibi gömleğime sürttü. "Ama hâlâ seni istiyorum..."

Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. Ve buna hiç de normal olmayan bir biçimde sırıttım. İkimizin de aynı fikirde olması ne güzeldi.

Başının üzerini öptüm. "İstersen eve geçebiliriz. Diğerleri biraz daha oturalım dediği için kaldık ama..."

Sözlerimi Mahir böldü. "Bir iki kadeh daha bir şey içelim. Çocukların da uykusu geldi zaten," diyerek kucağındaki oğlunun saçlarını sevdi, sonra da bir öpücük kondurdu. "Hep birlikte kalkarız."

Başımı salladım. Erva da uyum sağladı. Gözleri Ender'deydi. Dilde aramızdan ayrılmıştı. Fırat da ortalarda görünmüyordu. Dilde uykusunun geldiğini söylemişti ama nedeninin başka olduğu ortadaydı. Bunu Ender'in dağılmış, sanki burada değilmiş gibi görünen ifadesinden net bir şekilde okuyabiliyordum. Galiba Erva haklıydı. İkisi bu akşam konuşmuşlardı ve sonuç hiç iç açıcı değildi.

"Ender, seni çok az içerken gördüm. Kendine ve bana rakı doldurmaya ne dersin?"

Ender'in dalgın bakışları gözlerimle buluştu. "Sarhoş olmak istemiyorum. Bu gece kendimde olmalıyım. Sana vereyim," diyerek ayaklandı. İmalı sözleri üstü kapalı olmasına rağmen çok şey anlatıyordu. İçini çekerken eline rakı şişesini aldı. Bakışları da o sırada merdivenlere doğru çevrildi. Başka bir iç çekişle, "Lanet olsun!" diye homurdandığını duydum. Bunu Erva da duymuştu. Başını göğsümün üzerinde yukarıya doğru kaydırdı ve bana baktı. "Kötü. Çok üzülüyorum."

Avucumla kolunun üstünü sıktım. "Bununla ilgileneceğim."

"Lütfen, Doru. Ben onun ne hissettiğini çok iyi anlıyorum ve bununla baş edemeyeceğini biliyorum."

"Artık ben de biliyorum."

İç geçirdi. "İstanbul'da," dedi bir tahminde bulunarak. "Ben de aynı şeyi yaşıyordum. Sana bir daha asla ulaşamayacağımı. Beni istemeyeceğini. Kazanıp kaybetmek zor ama hiç kazanmadığını kaybetmek çaresizlik denizinde boğulmak gibi."

Alnını öptüm. "Yavrum, ben hiç kazanamadığımı kaybettiğimi sanıyordum. Bana söylediklerini unuttun mu?"

Dudaklarıma rağmen usulca başını salladı. Sertçe nefes aldı. "Bugün kocamsın ve ben kocamdan çok ama çok özür dilerim. Çok kalp kırıcı olduğunu biliyorum."

"Kalbimi bir tek senin kırmana izin veriyorum. Sonunda bu kadar güzel telafi edeceksen..."

Alnını dudaklarımdan ayırıp gözlerime baktığında gülümsüyordu. "Kalbini hiç kırmayacağım."

"Kalbini hiç kırmayacağım."

Erva'dan

"Aç mısın?" diye sorunca başımı salladım. Dilimi yutmuş falan değildim. Cidden üzerimde garip bir yorgunluk vardı. Bir yandan uyumaya devam etmek istiyordum bir yandan da beni böyle sevmesinden aşırı zevk alıyordum.

"Kahvaltıyı verandada yapalım diyorum. Bu defa ben hazırlarım."

Burnumdan güldüm. "Sen mi?" diye sordum uykulu çıkan sesimle. "Yapabilir misin?"

"Şüphen mi var?" dedi kendinden emin bir şekilde. "Geçen hazırladığım domatesli omleti yerken parmaklarını da yiyen sen değil miydin?" Evet, omlet konusunda ne kadar başarılı olduğuna şahit olmuştum. Biraz üzerinde çalışılırsa cidden gelecek vadediyordu.

Başımı çıplak göğsünün üzerinde kaydırdım ve ona baktım. "Ben de börek mi yapsam ki?" Tamam, yorgundum ama bu evli olarak onunla yapacağım ilk kahvaltı olacaktı. Bile isteye ona bir şeyler hazırlamaya ve mutlu etmeye gönüllüydüm.

"Zor olmaz mı? Yorgunsun zaten. Böreğe gerek yok bence."

"Olmaz," derken boynunun yanını kocaman öptüm ve ellerimle göğsünden destek alarak doğruldum. "Bana geçmem lazım ama. Burada hazırlamam zor olur." Bunu söyledikten hemen sonra aslında artık beni-onu falan kalmadığını anladım. Evlerimiz bile birbirine bağlıydı. Henüz benim evimde mi, yoksa onun evinde mi yaşayacağımıza karar vermemiştik. Doru'nun evini seviyordum. Sonuç her ne olursa olsun ikisinden birini başka biri yaşayabilsin diye ileride boşaltmamız gerekecekti.

Şimdilik benim ona dair hayaller kurduğum, belki sesini duyarım diye umutlandığım mutfakla onun mutfağının cam verandayla birbirine bağlandığını düşünmek istiyordum.

Yorganı aralayıp yataktan çıktım. Yerden elime ilk gelen şeyi, onun gömleğini alıp üzerime geçirdim. Düğmelerini iliklediğim sırada, o da kalktı ve dolabına doğru yürüdü. Çıplaklığı görüş alanımdaydı. Biçimli kalçalarına bakmaktan kendimi alamadım. "Nereye baktığını biliyorum," derken çekmeced··· bir boxer aldı ve giyinirken bana döndü. Söylediğinden ne kadar keyif aldığını yüzündeki ifadeden okudum.

Dudağımın kenarını ısırıp gözlerimi kaçırdım. "Fazla güzeller," dedim alt sızca lafı ağzımda yuvarlayarak. Sessiz söylememe rağmen duymuştu ve güldüğünü görmesem bile biliyordum.

Gömleğin düğmelerini alelade ilikleyip sıkışan saçlarımı gömleğin içinden çıkardım. O sırada onun da beni baştan aşağıya süzdüğünün farkındaydım.

Altında şimdi siyah renk bir eşofman altı vardı. Üzerine bir şey giymeden bana doğru adımladı. "Bu arada," dedi önümde durarak. "Börek falan yapma. Beni boş ver. Benim derdim sadece seninle baş başa kahvaltı yapmak. Ama canının istediği bir şey varsa, onu hazırlamana seve seve yardım ederim.

Gece seni o kadar yormuşken," diyerek kolunu belime sardığında dokunuşuna anında teslim oldum.

Beni bu kadar düşünmesi içimi mest ediyordu. "Bir de sana kendim için yemek hazırlatacak değilim. İstersen dışarıdan bile söyleyebilirim. Hiç uğraşmayız. Ne kadar açsın? Benim beceriksiz, ağır ellerimi bekleyebilir misin?"

Gözlerim düşünceli davranışına hayret edercesine büyüdü. Duraksamam uzayınca güldü ve başımın üzerini sevdi sanki küçük bir çocukmuşum gibi. Parmakları saçlarımı dağıttı. "Koynumun güvercini," dedi, bunu dolu dolu dillendirerek. "Bana öyle bakarsan..." Sırıtışı genişledi. "Seni tekrar yormaktan kendimi alamam."

Parmak ucumda yükseldim ve dudaklarına yüzündeki gülümsemeyi bozguna uğratacak bir öpücük kondurdum. O kalakalırken geri çekildim. Gözlerinin içinde tam da istediğim gibi harlı bir ateş yanıverdi. Yutkunurken âdemelması hareketlendi.

"Sev diyorsun yani," dedi erkeksi, kalın sesiyle. "Hiç durma, sev."

Başımı salladım kendimden emin. "Ne çok bekledim seni haberin var mı?" Vardı, onu ne çok beklediğimden haberi vardı.

"Seninle şöyle olabilmeyi hayal dahi edemedim ben. Her gece aklıma geldiğinde yalnız yatağımda, korktum, uzaklaşmaya çalıştım misafir olduğun düşüncelerimden. Hayalimdin aslında ama ben bunu bir kez bile dillendirmekten korktum. Şimdi şöyleyken," dedim ve yanında serbestçe duran elini tuttum, "Sen benim kocamken nasılım haberin var mı? Sen beni böyle severken, ben artık senin karınken dünya bile bir başkayken... Soluduğum hava bile değişti, Doru," dedim titreyen sesimle.

Çok seviyordum. Karşımda duran ve artık kocam olan bu adama delicesine âşıktım.

Eli elimi sıktı. Çenesi kasıldı. Pişmanlık vardı yüzünde. Belki şu andan değildi pişmanlığının en küçük zerresi, hepsi geçmişeydi, bana geç kalmış olmaktandı, biliyordum.

Ama biz geç kalmamıştık. Biz tam da olması gerektiği zamanda, bize yazılan kaderin gizli saflarında, saklı tutulan tarihte bir araya gelmiştik. Aslında olması gereken hep buydu. Bizim başlangıcımız bugündü.

"10 Ekim 2022," dedim gülümsemeye çalışarak. Başımı salladım. "Bana evlenelim dediğin günle, evlendiğimiz günün tarihi." Aramızdaki tek adımlık mesafeyi kapadı. Derin bir nefes alıp iri kollarıyla sıkıca sarıldı. Başım göğsüne buluşurken, yüzümün yanını çıplak tenine yasladım. Doru hep sıcaktı. Yaz kış mütemadiyen üşüyen benim tam aksime sıcaktı. Bu yanıyla bile bana aitti, benim içindi...

Kalbinin hızlı atışlarını göğsümün üzerinde hissedebiliyordum. Öyle hızlı atıyordu ki neden olduğunu düşündüm.

Elimi kalbinin olduğu yere yasladım. "Çok hızlı," diye fısıldadım. Sonra göğsünü öptüm. "Seninkiler bana misafir," dedi ama anlamadım. "Benimkiler mi?"

"*Yüreğimin güvercinleri, kuşları var* yazmıyor muydun hep günlüğüne. Onlar bana emanet. Sana âşık olduğumdan beri bu böyle. Bazen korkutuyorlar beni. Duracak gibi çarptırıyorlar orayı. Bu defa söylediklerinden. Ben senin gibi sevenini ömrü hayatımda görmedim. Ne şanslıyım ki sevdiğin benim."

"Sevdiğim sensin," diye fısıldayarak tekrar ettim sözlerini. "Sen benim bu hayatta en çok sevdiğimsin."

Kapalı cam verandamız iki evin arası boyunca arka bahçeye doğru uzanıyordu. Geniş bir dikdörtgen şeklindeydi. İki ucu boydan boya camla kaplıydı. Diğer iki yanı ise evlerimizin duvarına sıfıra sıfır olduğundan şampanya rengine boyanmıştı.

Verandanın tam ortasında beyaz ahşaptan bir yemek masası duruyordu ve on iki kişilik, yeşil kadife kumaştan sandalyelerle tamamlanmıştı. Doru'nun şu noktada bile zevkine hayran kalmamak mümkün değildi. Masanın üzerinde evimizin, hatta ilişkimizin baş tacı fesleğen saksısı vardı. Olgunlaşan fesleğenin dallarında beyaz çiçekler tomurcuklanırken yaprakları yeşil ve mor renkliydi. Bu bahçeye ektiklerimizden daha farklı bir türdü. Kokusu da diğerlerine göre daha baskındı. İçimi çektim. Mis gibi kokuyordu.

Saksının iki yanına irili ufaklı birkaç kokulu mum bırakılmıştı.

Dayanamayıp eğildim ve onları da kokladım. Vanilya, portakal kabuğu, ballı tarçın ve karanfil kokuyorlardı.

Verandanın tam cam önünde bir tane üçlü, karşılıklı iki duvarın önüne de iki tane üçlü koltuk yerleştirilmişti. Ortalarına beyaz ahşaptan büyük bir sehpa konmuştu. Mobilyaların hepsi alt uçta duran ve kulübemdekine çok benzeyen beyaz mermer bir şömine ile tamamlanmıştı. Yere yine kulübemdekine benzer *tedi* kumaştan yumuşak dokulu bir halı serilmişti.

Ev terliklerimi çıkarıp halının üzerine bastım. Yumuşak hissi veren şeylere dokunma gibi bir zaafım vardı. Güzel hissettiriyordu.

Doru mutfakta kalan domatesli maydanozlu omleti getirip masaya bıraktığı sırada üzerini değiştirdiğini fark ettim. Yine o siyah eşofman altını giyiniyordu ama öncesinde çıplak olan üstüne beyaz bir tişört geçirmişti.

"Erva," dedi bana bakmazken. "Aklımdan çıkmış. Babanlar ve bizimkiler kahvaltıya gelecekti. Baş başa kahvaltıyı bugün için ertelemek zorundayız."

Aklıma babamın dün lojmandan ayrılmadan önce söyledikleri geldi. O da bir kahvaltıdan bahsetmişti.

"Mahir aradı şimdi. Gülru ile Gümüş kahvaltılık bir şeyler hazırlamış." Bakışlarını bana çevirip çıplak bacaklarımda ve dekolte veren üstten dört düğmesini iliklemediğim kendi gömleğinde dolaştırdı. "Hep birlikte buraya geliyorlar. Üzerini değiştirmelisin. Daha doğrusu giyin hemen."

"Of, hayallerim vardı." Arkadaşlarımla ve ailemle olmayı seviyordum ama kocamla yalnız olmak daha cazip bir plandı. Şimdi bu bozulmuştu. Masaya yürüyüp telefonumu elime aldım. Sonra da ağzıma bir peynir dilimi atıp çiğnemeye başladım. Deli dehşet bir açlık vardı bugün bende. Karnım resmen guruldamıyor, konuşuyordu. "Saat bir buçuk," dedim imayla. Gelmesinler istiyordum aslında. Evet, arkadaşlarımı çok seviyordum ama bugün olmazdı. Niye benim yapılan plandan öncesinde haberim yoktu ki? *Sanki reddedebilecektim de.*

İfademden anlamış olacak ki güldü. Eliyle önünde durduğu sandalyenin arkasını kavradı ve bakışlarını göğüslerime indirdi.

"İstemiyorsan gelmeyin derim," dediğinde gözlerimi devirdim. "Açım," dedim vurgulayarak. "Çok açım ve sandığın şey için değil. Sadece ilk kez evli olarak yapacağımız kahvaltıyı yalnız yapmak istemiştim. Ama gelmeyin demek ayıp olur."

Başını salladı. "Öyle olur muhtemelen. Ama biz dün evlendik. Her ne kadar düğünsüz de olmuş olsa dün gecenin nasıl geçtiğini tahmin edemeyecek insanlar değil bunlar. Anlayış bekleyebiliriz biraz."

"Olsun," dedim kararımdan çok da memnun olmayarak. "Ben gidip giyineyim o zaman."

Güldü ve masanın üzerinden uzanıp çenemi sevdi. "Seni böyle görmeye çok alışsam da gidip giyin o zaman," dedi. "Nasılsa onlar gidince yine çıkaracaksın. Karnını iyi doyur."

Beni utandırmaya bayılıyordu. Gözlerimi devirdim ve uzaklaştım. Yanından geçerek mutfağıma girdim. Sonra da koştura koştura odama geçtim.

Eşyalarımı bugün fırsat bulabilirsem Doru'nun odasına taşımayı düşünüyordum. O kahvaltı hazırlarken biraz konuşmuştuk ve kafamızda lojmanda birlikte yaşamak konusunda bir düzen oturtmuştuk. Onun evine taşınacaktım ve eşyalarımı sığdırabildiğim kadarıyla onun evine alacaktım. Geri kalanını sonrasında ihtiyaç sahiplerine dağıtmayı düşünüyorduk.

Tabii bunlar sadece düşünceydi. Benim bu düzenlemeleri yapınca bir çalışma odam olmamış olacaktı. Onun için de artık hep kulübemi kullanacaktım. Ev iki kişi için bile küçüktü. Doru çocuk istiyordu. Şimdilik ona durumumdan bahsetmediğimden buna gerek yok da diyemiyordum. O ne derse kabul ediyordum.

Üzerime bir kot pantolon ve yeşil bir tişört giyip odamdan çıktım. Saçlarımı tepemde topuz yapmıştım. Verandaya geçmemle bizimkilerle karşılaşmam bir oldu.

Herkes şimdi buradaydı. Neslihan bile gelmişti. Lâkin benim şaşırdığım Rüveyya idi. Yani o olduğunu düşünüyordum çünkü masada Fırat abinin yanında oturuyordu ve onun elini tutuyordu.

"Herkese merhaba, hoş geldiniz," diye seslenince bakışlar bana çevrildi.

Gümüş hemen ayaklandı ve kollarını açıp boynuma atıldı. Yanaklarımı öperken Gülru da aynısını yapmak için hazırda bekliyordu. Diğerleri gülerek *günaydın* derken ben bu ikisi arasındaki kucaklaşmalarla kuşatılmıştım. Dayanamazmış gibi Neslihan da onlara dahil olunca utanç yanaklarıma hücum etti. Bir şey başarmışım gibi davranmaları yüzündendi.

Doru bana bir bakış atıp sırıttıktan sonra hemen yanında duran boş sandalyeyi yerinden kalkmadan benim için çekti ve gözleriyle orayı işaret etti.

Yanına gitmeye dünden razıydım çünkü artık açlığım tahammül edilemez bir boyuttaydı. Kızlardan sıyrılıp yerime geçerken onlar da beni takiben yerlerine oturdu. Başımı sadece tabağıma bir şeyler almak için kaldırdım. Hepsi bize bakıyordu, biliyordum.

Annem, "Nasılsın kızım?" diye sorduğunda ağzım dolu başımı salladım. "İyiyim," demeye çalıştım.

Babam gülerek, "Çok iyi görünüyorsun. Sen gelene kadar biz de münasip bir zamanda bizde toplanalım diyorduk. Buradaki herkesi ve Doru'nun ailesini ağırlamak güzel olur."

"Evet," dedi annem masanın üzerinden babamın elini tutarak. "Doru'nun anneannesi ne zaman döner, daha ne kadar buralarda olur bilmiyoruz ve gitmeden bir yemek verelim dedik."

Annemin ve babamın düşüncesi oldukça güzel ve iyi niyetliydi. Narin Gülendam'ın bana karşı olan tutumunu onlara hiç anlatmasam da sezinlediklerini biliyordum. Bağları kuvvetlendirmeye çalışıyorlardı.

"Güzel olur annecim. Ben de ağırlayabilirim. Sadece Asude abla bana yardıma gelse güzel olur."

"Sen onu başka zaman yaparsın. Asude de zevkle sana yardıma gelir. Ama ilk bizde toplanıyoruz," diyerek keyifle gülümsedi. Bakışları Doru'ya çevrildiğinde başını salladığını gördüm.

"Eğer havalar siz dönene kadar iyice kötüleşmemiş olursa bir kere de barbekü bahçesinde toplanırız," diyerek araya girdi Gümüş. "İnşallah bu defa uzun sürmez. Kazasız belasız gider gelirsiniz." Dikkatim Gümüş'ün söylediklerine kaydı. Konuşurken sesi çatallı çıkmıştı ve ifadesindeki duygusallıkla karşılaşınca gerçekle yüzleştim. Doru ve diğerleri göreve gidecekti. Bunu nasıl unutmuştum!

Kadir yanında oturan karısının omzuna kolunu dolayıp onu kendine çekti. Saçının üzerini öperken, "Gümüş'üm," dedi sevgi dolu bir tonlamayla. "Ne konuşmuştuk? Duygusallık olmayacaktı."

"Kolay mı?" dedi Gümüş omuz kırarak. "Oğlunla seni çok özlüyoruz."

"Ben de sizi," diyerek onu göğsüne sardı Kadir.

Küçük Doru, anne ve babasını kıskanmış gibi babasının yanındaki sandalyeden dizine doğru tırmandı. "Beni de bir gün göreve götüreceksin baba, değil mi? Annem ikimizi bekleyecek. Ben de senin yanında olacağım?"

Kadir, oğlunu iyice kucağına çekip oturturken siyaha yakın saçlarını öpüyor, kokusunu hasretle içine çeker gibi kokluyordu. Gümüş, "Sen de git de ben hepten yalnız kalayım," diye üzgün bir tonlamayla ikisinin arasına girince, küçük Doru hemen bize çevirdi yüzünü. Bakışları dayısını buldu.

"Dayı, ben büyüdüm değil mi? Anneme de söyle, bilsin. Koca adam oldum. Asker olacağım ben. Söyle de alışsın bir an önce."

Gülünecek şey değildi belki şu hali ama kendime engel olamadım.

Doru gülerek parmağını salladı yeğenine. "Yanına yardakçı almayı baban mı öğretti?" dedi kızar gibi. "Annen haklı. Onun dizinin dibinden ayrılmak yok sana. Hem daha büyümedin sen."

Küçük Doru yanaklarını balon gibi şişirip ofladı. Kollarını da kızmış gibi göğsünde birleştirdi.

"Ne zamandı ki?" diye sorunca Neslihan, bunu yeni öğrendiğini anladım. O da şimdi çok üzgün görünüyordu.

Yasin başını Mahir'e çevirdi. Mahir onay verir gibi salladı. "Hepimizin bu sabah haberi oldu," dedi Yasin. "Doru bile daha bir saat önce öğrendi," deyince *verandayı incelediğim vakitler* diye geçirdim aklımdan. Mutfakta telefonda konuştuğu onlardı demek ki. Haber gelmişti.

"Böyle şeylerin haberi bize son dakika verilir, biliyorsunuz. Ani diyemeyiz o yüzden. Bugün akşama doğru gidiyoruz."

Elim ayağım buz kesti anında. Kalbimin atışları ağırlaştı, nefesim kesildi. Gideceğini biliyordum ama bu akşam olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. En yakın tarih bile kafamın içinde bir hafta sonrasıydı.

Bakışlarım doğruca kocamın gözlerini buldu. O da bana bakıyordu ve tepkimi inceliyordu. Yüzünde üzgün olduğunu belirten bir ifade belirdiğinde etrafımızdakileri umursamadan ayaklandım. "Şey," dedim titreyen sesimle. "Ben, ben çayın altına bakayım..."

Doru'nun evinin mutfağına gitmem gerekirken, gözüm bir şey görmez halde kendi mutfağıma doğru koşturdum. Arkamdan itilen sandalyenin sesini işittim.

Üzülmemem gerekiyordu, biliyorum ama elimde değildi. Çok aniydi bu. Nerdeyse bir aya yakın bir süre dönemeyeceğini biliyordum. Yeni evliydik biz. Bu gibi durumlar için özel bir izin yoktu elbette. Zaten göreve gidiyor diye biraz erkene çekmemiş miydik nikahı? Lâkin ben kendimi rahatlatmaya çalışsam da yüreğimi kaplayan ıssızlık hissi düşüncelerimi saf dışı bırakıyordu.

Salona doğru adımladığımda arkamdan yaklaşan adım seslerini işittim. Üzgün görmesin diye toparlanmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Kolları arkamdan belime dolandı ve ben ona doğru çekildim. Sırtımda göğsünü bütünüyle hissedebiliyordum. Cılız titrek bir sesle, "Üzülmedim, Doru," dedim. "Vallahi üzülmedim. Gideceğini zaten biliyordum." Söylediğimin yalan olduğunu anlayabilirdi ama ben yine de devam ettim. "Böyle uzun süre gidince sen, sonrasında çok daha uzun kalabiliyorsun evde. Dönünce upuzun bir zamanımız olacak. Hem koca bir hayat var önümüzde. Daha ne sabahlarımız olacak böyle."

Parmakları yanağıma sızan yaşı yakaladı. "Erva'm," dedi dolu dolu. Dudakları ensemdeki saçlara kapanırken önce kokumu içine çekti, sonra öptü. "Ağlama yavrum. Ağlarsan aklım sende kalır. Hem sana iyi haberim var."

Kollarının arasında dönüp yüzüne çevirdim yüzümü. Onu ne kadar çok görürsem o kadar iyiydi. Ellerimi yanaklarının iki yanına yasladım sahiplenir gibi. "Şu an bana ne dersen de iyi haber olmayacak," dedim hıçkırırken. "Ağlamayayım diyorum, seni üzmeyeyim diyorum ama ben buna nasıl alışılır bilmiyorum, Doru. Diyeceksin ki asker kızısın, hiç mi alışmadın? Vallahi bu başkaymış. Canımdan can götürüyorsun şimdi sanki."

"Baban duymasın bunu," diyerek buruk bir şekilde güldü. Biliyorum, sadece neşemi yerine getirmeye çalışıyordu ama işe yaramayacağını o da biliyordu. Bu yüzden gözlerimin içine uzun süre bakamıyordu.

"Ender de burada kalacak," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Ama biz dönene kadar ne olacağını bilmiyoruz. Her ne kadar başı belada da olsa Ceylin rahat durmayabilir. Bu yüzden yalnız kalmaman gerek."

Nemli gözlerim irileşti. Bu nasıl iyi olabilirdi ki?

"Korkma hemen. Bu iyi," dedi tekrar üzerine basa basa. "Bana kalırsa artık hiç şansı yok. Bu sadece önlem olsun diye. Ender dışında Fırat ve Selim zaten yanında. Ekip arabası kapıda olacak. Senden tek isteğim," derken gözlerini yüzümde dolaştırdı. Ağlamama dayanamazmış gibi avuçlarının içiyle yüzümdeki yaşları sildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ölürüm lan ben sana! Ölürüm. Ağlama."

Başımı salladım ama dudaklarım titriyordu. Birbirine sıkıca bastırıp kendimi tutmaya çalıştım.

"Senden tek isteğim," diye yineledi gözlerimin içine bakarak. "Lojmandan bir süre ayrılma. Kimi görmek istersen, yanında kimi istersen bizimkiler getirsin onu sana ama sen çıkma. Ben gelene kadar. Sonra söz nereye istersen götüreceğim seni. Belki Bolu'ya da gideriz. Babamın arkadaşına devrettiği çiftliğe götürürüm seni. Orası buradakinden de güzel, büyük. Her yer yemyeşil. Belki çok sevdiğin fesleğenler gibi değil ama çalı gülleriyle sarılı dört bir yanı..."

Öyle bir anlatıyordu ki insan şu haline rağmen hayal kurarken buluyordu kendini. Belli belirsiz güldüm içi rahatlasın diye. Gücüm ancak şu kadarına yetti ama o bunu fazlasıyla kabul etti.

Daha heyecanlı anlattı yüzümde gerçek bir gülümseme yakalamak istercesine.

"Büyüdüğüm eve de gideriz, hatta kalırız. Halide teyze kalıyor şimdi orada. Kocası da çiftliği alan kişi işte. Hep çağırır beni. Oğlu gibi de sever, sayar sağ olsun. Şimdi evlendiğimi, senin gibi güzel bir karım olduğunu duysa ne mutlu olur," diyerek saçlarımı sevdi. "Bazen bana mı bu kadar güzel geliyorsun diyorum ama bakmalara doyamıyorum ben sana, Erva. Doyulmuyorsun. Azıcık ayrı kalsam sızı olup oturuyorsun göğsümün altına. Seni görse der ki: *Ne hayır işledin de sana yazıldı bu kız?*"

Güldüm. Başımı iki yana sallarken, "Asıl bana der onu," dedim. "Seni ben aldım. Kim bilir kaç kız yanıkn sana oralarda. Üstüme yürümezler değil mi?" Bu biraz Yaren'e dokundurma gibi olmuştu ama umurumda değildi. O nasıl benden umuyorsa ben de kocamın yüzünde bir gülümseme görmek istiyordum.

"Sonra," dedi Doru elleri yüzümü avuçladı. "Sana çocuklarından bahseder durur. Almanya'da olanı anlatır en çok. Onun sayesinde aldık buraları, çok hayırlı diye sürdürür de sürdürür..."

Başarmıştı. Artık gerçekten gülüyordum.

Başparmağı dudağımın gülümseyen kıvrımını okşadı. Gözleri orada, "Akşam olunca seni çarşıdaki Vahap abinin yerine götürürdüm. Seni Halide teyzenin elinden kurtardım diye dua ederdin bana. Akşam da Vahap abinin şaraplarını içince bir kez daha âşık olurdun bana. Olurdun, değil mi?"

"Olurdum," dedim anlattığı hayali yaşıyormuşçasına.

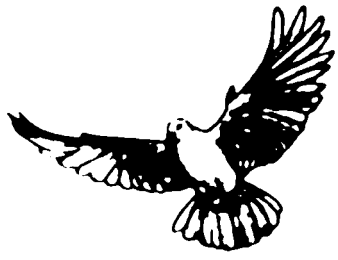
"Sonra da o güzel sesinle bir türkü patlatırdın, herkesin kulaklarının pası silinirdi. Bir bana söyle istesem de izin verirdim. Ama bir bana ait olduğunu da bilsinler isterdim."

"Ama seninkiler bir bana," dedim çatallı çıkan sesimle.

Daha fazla dayanamadım ve parmak ucumda yükselip kollarımı boynuna sıkıca doladım. Eğilmesini sağlayarak boynunun yanını öptüm.

"Sen nasıl istersen. Sen gelene kadar çıkmam. Yeter ki aklın bende kalmasın. Beni merak etme."

"O mümkün değil işte," dedi Doru derin bir nefes alarak. Soluğu saçlarımın arasına karıştı. "Benim seni düşünmediğim tek an yok. Aklımdan çıkardığım gün öldüğüm gündür."

19. BÖLÜM
ON GÖNÜL

Üzerimde onun kazağıyla, verandamın penceresinin önüne oturmuş yağmuru izliyordum. Havalar yağmurun gelişi ile bir günde soğumuştu ve yanan şöminenin sıcağı, soğuk camla buluşup buğu yapıyordu.

Üç haftaya kadar döneceğini söylemişti ama o süre hep uzuyordu. Bunu bildiğimden gün saymıyordum. Sayınca günler geçmek bilmiyordu. Çabuk dönsün istiyordum. Zaman çabuk geçsin ve bir an önce ona kavuşayım.

Kızlar birazdan bende toplanacaktı. Yuvasız kuşlar sığınağı şimdi hepten sahipsiz kalmış gibiydi ve biz birbirimize sarılacaktık. Gümüş'ün kocasına gitmeden önce söylediği bebek haberinden konuşacaktık, Neslihan'ın Yasin döndüğünde yapacakları nişandan bahsedecektik. Ve Doru ile benim düğünümden.

Dağhan baba onun döndüğü sıralarda burada olacaktı ve biz iki kutlamayı bir anda yapacaktık. Belki çiftlikte olurdu, şimdilik bilmiyordum.

Dilde'nin penceremin önünden geçtiğini gördüm. Hemen arkasından Ender. Onların da bana geldiğinden haberim yoktu. Hemen kalktım ve kapıya koştum. Açmamla ikisinin de haddinden fazla ıslandığını anlamam bir oldu. Öyle bir iki dakika yağmur altında kalmış gibi değillerdi.

"Misafir kabulün mü?" diye sordu Ender bir sebepten heyecanlı sesiyle.

Başımı salladım. "Ne demek, gelin tabii. Islanmışsınız, size kıyafet de vereyim."

Ender önce Dilde'nin içeriye girmesine müsaade etti.

Dilde gözlerinin içine çekinceyle bakıyordu. "Erva, abimin haberi olmasın," dediğinde bir şey olduğunu anladım. Bu kötü bir konuşmanın ilk cümlesi gibiydi.

Refleks olarak başımı salladım ama neyi onayladığımın farkında değildim. Ender ile Dilde'nin şu hâlde olmaları aslında bir şeyler anlatıyor gibiydi. Akşam gizli köşelerde konuşmaları, birbirlerine bakışları. Yoksa Ender sonunda aşkına karşılık alabilmiş miydi? İyi de Dilde neden bu kadar mutsuz görünüyordu o zaman? Ya Ender?

"Neden bu kadar ıslandınız siz?" diye sordum bakışlarımı Dilde'nin uzun saçlarından yere süzülen su damlalarında dolaştırarak. Kot panolunu üzerine yapışmıştı. İnce siyah kazağı da keza öyleydi. Titriyordu.

Ender de ondan farklı sayılmazdı. Elini Dilde'nin sırtına çekinceyle koyup onu bana doğru yönlendirdi. "Erva, kuru bir şeyler versene. Benim yüzümden hasta olacak yoksa," dedi. Ender'in konuşan sesi titriyordu ve ben emindim ki bu üşümekten değildi. Çok fazla heyecanlı, belki biraz çekinceli olmaktandı.

"Olur, tabii," diyerek Dilde'ye gözlerimle yatak odamı işaret ettim. Doru'nun evinin olduğu taraftaydık ve eşyalarımı taşıdığımdan orası benim de odamdı. Ben artık günümün tamamını neredeyse onun evinde -artık bizim evimiz olan evde- geçiriyordum.

Dilde, Doru'nun evini pek bilmediğinden biraz yabancısı hissetmiş gibi bakıyordu. Bu yüzden önden giderek onu yönlendirdim.

Normalde bu kadar çekingen bir kız değildi. Aşırı utangaç ve ne diyeceğini, elini kolunu nereye koyacağını bilmez gibi davranıyordu.

Odaya girmemle peşimden geldi, "Erva," dedi çabucak. "Be- ben çok... karıştım, Erva."

Ona döndüm. Birbirine vuran çenesinin artık üşümekten olmadığı konusunda emindim. Çok gergindi.

"Ne oldu?" diye sormamla dudaklarını araladı ama kolunu tutup durdurdum onu. "Böyle kalırsan hasta olacaksın. Bende kabahat. Sen bir giyin önce. Ender'e de Doru'dan bir şeyler vereyim. Ondan sonra yanındayım," dedim. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışır gibi bıraktı. Ona bir tayt bir de tişört çıkardım.

Sonra hiç kullanmadığım, daha etiketi üzerinde olan iç çamaşırlarımdan kıyafetlerin üzerine bıraktım. "Sen giy bunları, ben de geliyorum," dedim ve elimde Doru'nun kıyafetleriyle odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Ender'i cam verandada buldum. Şöminenin önünde elleri ceplerinde ayakta dikiliyordu. Geldiğimin farkına bile varmamış, dalgın bakışlarla yanan harlı ateşi seyrediyordu. Çıkan çıtırtılı sesler çoğu zaman beni de sakinleştirdiğinden oraya bakarken kaybolmuş olmasını anlayabiliyordum. Kim bilir aklından ne geçiriyordu şimdi?

"Sana kıyafet getirdim. Doru senden biraz daha iri ama bunlar çok sorun olmaz gibi geldi." Elimde gri bir eşofman altıyla siyah bir kazak vardı. Üzerimdekine benziyordu. Eminim onda bende durduğu gibi mini elbise formunda durmayacaktı.

Ender dalgınlıkla bir şeyler mırıldandı. Lâkin bunu öylesine ağzının içinden yaptı ki anlayamadım. "Ne?" diye sorunca, döndü ve ellerini ceplerinden çıkardı. Hali Dilde'den farklı değildi. Üzeri, saçları hâlâ ıslaktı. Hemen değiştirmezse hasta olacaktı.

"Al bunları," dedim ona doğru uzatarak. Gözümün içine umursamaz bir bakış attı. "Kafası karışık," dedi bir anda ve konunun değiştiğini, hatta derinleştiğini anladım. "Ona hissettiğim gibi bir şey hissetmiyor bana karşı."

Biz Ender ile hiç Dilde'den, ondan hoşlandığından konuşmamıştık. Ama her nasılsa bildiğimi ya da anladığımı biliyordu.

"Ona açıldın mı?" diye sordum. Cevap ortadaydı ama ben dilinin bağını çözmeye, daha fazla şey anlatmasına sebep olmaya çalışıyordum.

Başını salladı ve gözleri yine ateşe kaydı. Ben onu hiç bu kadar dalgın, durgun ve üzülmüş bir halde görmemiştim. Ender surat bile asmazdı ki. Sesi hep neşeli çıkardı. İnsan onun yanındayken hep gülerdi.

"Karşılığı yok mu yani?" diye sordum. Hemen sonra, "Dün sana bakışlarını yakaladım ben onun. Boş değildi, Ender. İnan bana aksini söylediyse bile henüz duygularının farkında değildir ya da adını koyamıyordur," diye ekledim. Cevap vermedi, üstüne sıkıntıyla iç çekti. "Bizden pay biç," dedim. "Doru beni çok uzun bir süre fark etmedi. Ama şimdi belki benden çok daha fazla içindeki sevgi."

"Aynı değiliz," dedi Ender bakışlarını gözlerime kaydırarak. "O çok küçük, Erva. Ben bunun için bile içimde çok savaş verdim. Sekiz yaş var neredeyse aramızda. Hatta belki dokuz. Ben ciddi düşünmesem açılmazdım katiyen. Zaten iki yıla yakın beklemem de bu sebeptendi. Abisi var bir de."

Bu konuya karşı doluydum ben aslında. Fırat abi büyük hata ediyordu. Mutlu olmanın sırrı kalabalıklar değildi. Dilde geniş bir ailede olsa belki Ender ile olacağının yarısı kadar bile mutlu olamayacaktı. Elbette bunu bilemezdik lâkin ben Ender'den de hislerinden de emindim.

"Fırat abi ikna edilebilir bence. Bunu sorun etme. Dilde'yle olabilirsiniz," dememle, imayla kıvrıldı dudakları. "Kimsem yok benim, unuttun mu? Bildiğini biliyorum, Erva," dedi katı çıkan ama içten içe yara almış sesiyle. "Babamın nasıl bir adam olduğunu, annemi kendi elleriyle öldürdüğünü, kız kardeşimi, canımı açlıktan bile isteye toprağa koyduğunu bildiğini biliyorum. Sizden başka kimsem yok benim. Hakkıdır, sonuna kadar desteklerim Fırat'ı kararında. Dilde mutlu olsun, kimsesiz kalmasın istiyor. Biz asker adamız. Arkamız olmayınca sevdiğimizi kime emanet ederiz hiç düşündün mü?"

Yeniden ateşe bakan gözleri nemliydi ve alevlerin yansımasıyla parıldıyordu. İçini çektiğinde benim boğazıma düğüm oldu sanki aldığı zorlu nefes.

Tüylerim sözlerinin etkisiyle diken diken olurken, "Arkanda emanet edeceğin kimse yoksa kuru kalbinin pek de bir hükmü olmuyormuş. Ne yapsınlar Ender'i? Ne yapsınlar çok sevmiş, ölüyormuş, yapamıyormuşlarını?" diye fısıldadı. Durdu, duruldu bir süre. Derin bir nefes alıp bırakırken usulca, "Ne yapsınlar arkasında canım dediğini emanet edemeyeceği kimsesizliğini? O dediğin bu hayat değil. Benim dünyamda değil. İnsan bile bile söz geçiremeyince şurasına..." dedi sessizce. Eli kalbinin üzerine dokundu. Parmakları orayı söküp almak ister gibi gömleğinin ıslak kumaşını üzerinden avuçladı. "Umutlanmayı bile yanlış sayıyormuş. Bu da diline bağ oluyormuş, düğüm oluyormuş. Onca

zaman sustum. Keşke hiç konuşmasaydım dedim." Yüzü ateşe dönerken gözlerini yine kaçırdı benden.

"Bizim gibilerini seven çıkmaz," dediğinde elinin yumruk olduğunu gördüm. Öyle bir sıkıyordu ki oraya dayanak diye yükleniyordu sanki. İçindekileri bastırmaya çalışıyordu.

"Dilde de haklı. Ne yapsın ben gibisini? Üstelemedim zaten. O daha yeni açan bir çiçek gibi dalında filizlenirken, ben alıp koparsam günah değil mi?"

Sana değil mi, Ender? Sen gibi sevene günah değil mi? Senin gibi bir adamı kimsesiz bıraktıkları için sana günah değil mi? Sevsin istedim. Dilde, Ender'i sevsin diye için için dua ettim. Ender yanılmış olsun ve aşkının bir karşılığı olsun diye hiç durmadan dua ettim içimden.

"Git, bak sen ona," dedi elimdekileri alarak. "Ben de gideceğim zaten birazdan. Sana gelmek istedi, getirdim." Yanında yumruk olan eli gevşedi, parmakları çözüldü etinden. Kıyafetleri yürüyüp pencere önündeki koltuğun üzerine bıraktı. Ben kalsın diye üsteleyemedim çünkü söyleyebilecek, onu kalmaya ikna edebilecek bir şeyim yoktu. En azından Dilde'yle konuşana kadar.

Doru'nun mutfağına doğru yöneldiğimiz sırada Dilde kapıda belirdi. Kıyafetlerim ona çok yakışmıştı. Öyle masum görünüyordu ki... Hâlâ nemli olan saçları önüne dalgalar halinde dökülüyordu. Yanakları muhtemelen üşümekten al aldı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Ender'e bakarak. "Kalsaydın," diye ekledi utana sıkıla. "Eğer ben öyle dedim diye gidiyorsan..."

Ender onu rahatlatmak istercesine başını eğdi ve yarımca gülümsedi. "Sıkma sen o güzel canını. Ben de unuttum gitti zaten. Beni nasıl bildinse öyle. Bir şey değişmedi. Ne yan gözle bakarım sana ne de canını sıkacak bir şey derim. İyi ol yeter," dedi ve elini göğsüne *eyvallah* dercesine vurup başı önünde kapıya doğru yürüdü.

Ender'in şu hali beni mahvetti. Dilde ne hissediyor bilmesem de onun Dilde'nin yanından geçerken bile başını yerden kaldırmayışı çok dokundu içime. Gözü gözüne değmesin, bakışı bile rahatsız etmesin diyeydi, biliyordum.

Dış kapının çekilme sesiyle karşılıklı öylece kaldık. "Gelsene," dedim elimle şömineden tarafı işaret ederek. "Saçların ıslak, önüne otur da kurusun." Dilde şömineye doğru yürürken ben de koltuktan iki minder kaptım, ateşin önüne doğru yere, halının üzerine bıraktım.

"Kızlar gelecekti. Hatta birazdan gelirler. Sen otur, ben de çay getireyim sana. Demleyeli bayağı oldu." Başını sallayarak dalgın gözlerini yüzümde dolaştırdı. Hemen sonra ateşin önüne çömeldi ve yere bıraktığım minderi altına çekerek bağdaş kurdu. Elleri parmaklarıyla oynuyordu ve bakışları şimdi oradaydı.

"Kahve severim normalde ben, biliyorsun," dedim kocaman gülümseyerek. Gülecek hal bırakmamıştı Ender bende ama Dilde'nin ne suçu vardı? Sevmiyorsa zorla değildi ki. Lâkin ben hâlâ nikâhın olduğu akşam onun gözlerinde gördüğüm şeyin aşk olduğuna inanmak istiyordum. En azından küçücük de olsa hoşlantı. "Bu alışkanlığım değişti neredeyse," deyince, "Nasıl?" diye sordu başını kaldırıp dalgınlıkla karışık bir merakla.

"Doru," dedim dümdüz. "O çay seviyor ya. Beni de alıştırdı galiba. Ben de onu kahveye başlattım. Dilde," dedim adını vurgulayarak. "Birini sevince dünyan değişiyor, biliyor musun? O seviyor diye sevmediğin şeyleri bile sever oluyorsun."

Beni anladığını belli edercesine başını salladı. Ama sözlerimde bir ima bulmuş olacak ki açıklama gereği duyarak, "Benim bir sevdiğim yok, Erva," dedi. Sesinden, ifadesinden, içinin de aklı gibi karışık olduğunu ve benden medet umduğunu anladım.

Yanındaki mindere bacaklarımı altımda toplayarak oturdum. Ellerimi de dizlerimin üzerine aldım. Ona doğru döndüm.

"Geldiğinde *abime söyleme* demiştin," dedim. Konuşmaya bir yerden başlamak istiyordum. Bana açılsın, anlatsın. Ender *o yüzden getirdim, sana gelmek istedi* gibi bir şey söylemişti.

"Şey oldu," dedi başıyla verandanın camlarını işaret ederek. Ama gözlerini benden ayırmadı. "Beni sev- se... seviyormuş da."

"Yanlış mı bu?" diye sordum konuyu bildiğimi belli edercesine. "Seni sevsin istemiyor musun? Rahatsız mı oldun, Dilde?"

Başını salladı ve gözlerini yine benden kaçırıp ellerine daldı.

Sessizliğine karşın, "Ender sen istemezsen seni rahatsız edecek adam değil. Sen de biliyor olmalısın bunu. Bu yüzden rahatsız olmanı gerektirecek-" *bir şey yok* diyecek oldum, "O yüzden değil," diyerek böldü sözlerimi. Gözlerinin içinde daldığı ateşin yansımaları dalgalanıyordu. Ay gibi beyaz teni, simsiyah saçları vardı Dilde'nin. Ender ona âşık olmakta haksız değildi. "Anlatırsan seve seve dinlerim seni," diye mırıldandım şefkatle. "Sıkıntın her neyse yardım etmeye de çalışırım."

Sözlerimle bir parça rahatlamış gibi bakışlarını gözlerime çevirdi. Sürekli kaçırıyordu ama bazen bakışlarıyla *söyleyemediğim şeyler var* diyordu sanki. En çok bu yüzden onu dinlemeyi istedim. Bazen zor sandığımız şeylerin çözümü çok kolay olabiliyordu. Göremiyorduk ya da görmek istemiyorduk.

"Abim gördü bizi konuşurken. Kavga etmediler ama çok ağır konuştu," diye derin bir nefes alıp konuşmaya başladığında, gözlerim belirginleşti duyduklarımın tesiriyle. "*Arkadaşının kardeşine yan gözle bakan, onu böyle kuytu köşelere çeken adam değildir* dedi. Ender abi açıklamaya çalıştı, ben de ama..." O anı yaşıyormuş gibi hissettim. Gözlerimin önüne düşüverdi Fırat

abinin artık ezbere bildiğim sinirli ifadesi, el kol hareketleri. Yalnızca birkaç kez o hallerine şahit olmama rağmen yetti.

Dilde oflayarak yüzünü ateşe dönerken elleri sıkıntıyla ensesinden girip ıslak saçlarını dağıttı omuzlarına. "Ben daha önce hiç böyle durumların içinde kalmadım. Ona da dedim öncesinde. *İstemiyorum ben hayatımda birini. Olsa bile abimin arkadaşı olamaz bu* dedim. Üzülür gibi oldu ama mecburdum." Çaresi yokmuşçasına bakışlarını gözlerime çevirdi bir an için.

"Ben onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmedim," dedim.

Hak verir gibi başını salladı yutkunarak. "Benden sebep... Bile isteye kırdım onu."

"Dilde," dedim, beni yanlış anlamasın diye olabildiğince tebessüm ettim. Önünde oynayıp durduğu ellerinin üzerine ellerimi koydum. "Sen dün başka bakıyor gibiydin. Ben şey sandım... Sizi öyle görünce, yani yukarıdaki bahçeye çıkmadan az öncesi... *Herhalde Dilde'nin de gönlü var* dedim. Yanıldım mı, Dilde?"

"Yanılmadın, Erva." dedi neredeyse ağlayacakmışçasına boğuk çıkan sesiyle. O üzgündü ama benim içim heyecanla kıpırdandı. *İşte bu, işte bu* diye bağırasım vardı. Seviyorsa kolaydı.

Ben için için sevinirken o parmaklarının kenarlarını yoldu. Üstteki elini tutup durdurmaya çalıştım. "Abim istemez ki," dedi yanağına gözlerinden dökülen iri tomurcuklar sıralanırken. "Abim istemediğini açık açık belli etti. O anlamış olacak ki benden hoşlandığını, hep alttan alttan laf söylerdi. Lojmana taşınınca biz, iyice arttı bu söylemleri. Bir zaman sonra rahatsız edici boyutlara kadar bile çıktı..."

"Ne diyordu ki?" diye sordum kendime engel olamayarak. Fırat abiyi severdim, hâlâ da öyleydi ama şu yaptığı hiç hoş değildi.

Burnunu çekip başını omzuna doğru yatırdı. Bana nemli gözleriyle bakarken, "Onu gözümde düşürecek şeyler. Tabii o zaman öyle anlamıyordum. Sinirinden öyle diyor sanıyordum ama meğer yapmaya çalıştığı buymuş. Hiç büyümediğini söylerdi. Bir gün acaba nasıl evlenecek bu derdi. Fazla cimri olduğundan falan bahsederdi. Anlam veremezdim. Bana yine neden Ender abiden bahsediyor diye düşünür dururdum. Onunla ne alıp veremediği olduğunu merak ederdim. Birbirlerini sevdiklerinin de farkındayım ama didişip durdukları da ortadaydı. Mesele benmişim meğer."

Şu anlattıklarını hiç ama hiç yakıştıramadım Fırat abiye.

"Bahçede ne oldu? Ender asla karşılık verecek biri değil. Abini tahrik edecek bir şey yapmamıştır. Konu kardeşim dediği arkadaşlarıysa hiç tepki vermez. Fırat abi neden o kadar ağır konuştu ki?" dediğimde benimle aynı düşündüğünü belli eder gibi içini çekti.

"Ben ilk defa bu gece kalbimin böylesine attığını hissettim. Öyle hızlıydı ki. Ne olduysa Ender abi türkü söylerken oldu. Yanına gidip çok beğendiğimi, daha sık söylemesi gerektiğini söyleyecektim ama o benimle özel bir mesele hakkında konuşmak istediğini söyledi bir anda. Farklı bakıyordu. Beraber üst bahçeye çıktık. Sen de görmüşsün. Çok bir şey konuşamadık açıkçası. Uzun zamandır aklında birinin olduğundan ve ne yaparsa yapsın oradan silemediğinden bahsederek girdi konuya. Bilmiyordum tabii o an benden bahsettiğini. Hızlı hızlı atan kalp çarpıntılarımın silinip yok olduğunu hissettim. Sebepsizce üzülürken buldum kendimi. Ben evvelden beri beğenirim onu, Erva. Ne güzel adam derim hep içimden. Art niyet olmadan, onunla kim evlenecekse çok şanslı derim. Yüreği de güzel. Kimsesizlere yemeden içmeden yardım eden bir adamın yüreği nasıl çirkin olur zaten? Meğer benimki beğenmeden öteymiş. Yemin olsun ben dün gece, sizin nikâh yemeğinizde anladım bunu. Öncesinde dediğim gibi abim gibi görürdüm onu. Öyle sanıyormuşum yani. Nasıl güzel sever dediğim adam bana hoşlandığı kızdan bahsederken, beni sevmiyor diye üzüldüm ben dün akşam."

Ellerinin terlemiş iç yüzünü taytına sildi. Utandığı, konuştuğu konudan çekindiği o kadar belliydi ki. Yanağındaki yaşları parmaklarının ters yüzüyle silerek içini çekerken başı yana çevrildi. Pencereden dışarıya bakıyordu. Yağmur öncesine göre daha da hızlanmıştı.

"Seni rahatsız etmem dedi. Yoluna çıkmam dedi. Bu içime oturdu," derken yaşlar yanaklarına öncekinden daha hızlı indi, oradan çenesine sıralandı.

"Abin öyle istiyor diye," *öyle olmak zorunda değil* demeye çalıştım ama cümlenin sonunu kafamda toparlayamadığımdan yarım bıraktım. Dilde abisinin sözünden ölse çıkmazdı. Çünkü bu hayatta bir yakını oydu. "Ben karşılığı olduğunu anlamıştım ama Ender senin onda gönlün olmadığını söyleyince-"

"Öyle söyledim çünkü. Abim bağırıp çağırınca. Üstüne de evden çıkma, gözüme de görünme birkaç gün deyince bugün dayanamadım. Sefa abiden rica ettim bizi görüştürsün diye. O ricama ihanet etmez, abime söylemeden hallederdi bu işi. Abim karargâha gidince de gelene kadar konuşur, bu yarım kalan mevzuyu bitiririm sandım. Konuştuk biraz. Daha doğrusu önce abimin tavrı için özür diledim. Sonra o umutlanır gibi oldu. Onunla görüşmek istememi yanlış anladı. Ağır konuştum Erva. *On gönlüm olsa birini bile sana vermem* dedim. *Abim yerine koydum ben seni* bile dedim. *Abimin arkadaşısın, nasıl böyle yapabildin* diyerek suçladım onu. Gıkını bile çıkarmadan dinledi. Yüzündeki umut söndü. Ben söyledim, o sustu. Ben canını yakmak ister gibi bir bir sıraladım, onun omuzları düştükçe düştü."

Ellerini yüzüne kapatıp başını iki yana salladı. "*On gönlün olsa, birini bile bana...* diye yineledi sözlerimi sonunda da. Tahmin ettiğimden fazla dokunduğunu anladım. Bunu amaçlamıştım ama asla içimden gelen bu değildi. Abim

beni ona vermez. Tavrı kesin, Erva. Ben boş yere hayal kuramam. Abimden de vazgeçemem. O kadar cesur değilim. Abimle sınanırsam yıkılırım. Nasıl geçer bu his bilmiyorum ama onun üzülmesini istemiyorum. Ender abi gerçekten iyi biri."

Ona hâlâ abi diyebilişi yeni fark ettiği duygularını bastırmak içindi muhtemelen. Bundan sebeptir ben Dilde'yi hiç garipsemedim. Kararına saygı duymam gerekiyordu ama işte onu yapabileceğimi sanmıyordum.

Tam bir şey diyordum ki kapı çaldı. Dilde telaşla toparlanmaya çalışınca yerinde, omzunu tutup durdurdum onu. "Kızlar geldi," dedi aynı telaşlı haliyle. "Gideyim ben."

"Yabancı mı onlar, Dilde?" diye sordum. "Çekiniyorsan yanlarında açmam konuyu. Ama kal lütfen. Odama git, toparlan istersen ama sonra yanımıza gel." Böyle gitmesini istemiyordum. O içini dökmüştü ama ben daha diyeceğimi dememiştim.

Ben ayaklanırken benimle kalktı. "Yüzümü yıkayayım o zaman," dedi az da olsa kendini rahatlatmaya çalışarak.

Kızlar eli kolu dolu gelmişti. Verandadaki yemek masasını hep birlikte çekip şömineye biraz daha yaklaştırmıştık. İçerisinin ışığını da yakmamıştık. Şimdi ateşin yaydığı loş ışıkta, aynı masa etrafında, aynı özlem duygusu hepimizin içini kuşatmışken toplanmıştık.

Küçük Doru ateşin önündeki mindere oturmuş, oyuncaklarını da yere dökmüş sessizce oynuyordu. Asaf ise annesinin sandalyesinin yanındaki pusetinde konuşmaya çalışır gibi anlaşılmaz sözcükler mırıldanıyordu.

Gülru sarma getirmişti. Her zamanki gibi kocası göreve gidiyor diye yapmıştı ve bizden önce özenle sarılmış bu zeytinyağlı yaprak sarmalarla onu doyurmuştu. Gümüş ise dereotlu poğaça ve üzümlü kekle gelmişti evime. Masada duran ve taze olduklarını anladığım yiyeceklerde dolaştırdım gözlerimi. Onunkiler Kadir için değildi, biliyordum. O ne zaman Kadir göreve gitse peşinden mutfağa girerdi. Ağlaya ağlaya bir şeyler hazırlar, gözyaşları dinsin, içi boşalsın diye aklını, elini meşgul etmeye çalışırdı. Bunu kendim gözlemlemiştim. Böyle rahatlıyordu.

Masanın köşesinde Neslihan'dan iki şişe şarap duruyordu. O da kendini böyle mutlu etmeye çalışıyordu. Gelir gelmez evde kadeh aranmış ve Gümüş hariç hepimize birer tane doldurmuştu. El yapımıydı. Tadına bakmıştım. İlk açtığı şişe elma şarabıydı. Diğeri ise erik. Neslihan geldiğinden beri Yasin'den söz ediyordu.

Yasin gitmeden önce ona anne yadigârı bir yüzük hediye etmiş. İçine de kendi adıyla onunkini kazıtmış. Neslihan yüzüğü ile oynarken, "Nişanlı sayılırım ben artık," diyerek sırıttı. Gözleri hepimizin yüzünde teker teker dolaşırken şarabından bir yudum alarak, "Evlenince lojmanda yaşayalım diyor Yasin," dedi ve iç çekti. Dudaklarına bulaşan şarabı diliyle yalarken, "Lojmanın evleri güzel ama benim kafam çok karışık kızlar," diye ekledi.

"Neden ki?" diye sordu Gümüş, çenesinde olan elini indirip ona doğru baktı. "Lojmanda yaşamak istemiyor musun?"

Burası bize göre cennet gibiydi ama herkes sevecek diye bir kaide yoktu. Neslihan ne düşünüyor bilmiyordum fakat lojmanı sevmediğini söyleyemezdim.

Nitekim düşüncemi yanıltmayarak, "Seviyorum," dedi gözlerinin içi ışıldarken. "Burayı ayrı, sizinle yakın olmayı ayrı seviyorum. Fakat bana göre bir sorun var. Ender," dedi ve çenesini eline yaslayarak tekrar iç çekti. "O ne olacak?"

Ender ile Yasin birlikte oturuyorlardı. Konu Ender olunca aramızda en sessiz olan Dilde sandalyesinde dikleşti. "Başka boş konut yok mudur ki?" diye sordu cılız bir sesle.

Neslihan ona çevirdi bakışlarını. "En son hepsi dolu diye duymuştum. Sizin ve Sefa abinin gelişiyle dolmuştu. Yasin bana evlenme teklifi ettiği sırada araştırmıştı. Ev iki artı bir, odaları da fazla küçük, sığamayız diye. Tabii Ender'i de düşündüğünden. Onu alıştığı yerden etmek, *sen çık evden* demek vicdansızlık olurdu."

Yasin ile Ender'in evleri bizim evler kadardı. Gümüş ve Gülruların evleri bizimkilere nazaran biraz daha büyüktü. Haklıydı bir yerde.

"Ne olacak o zaman?" diye sordu Dilde daha alçak bir tonlamayla. "Taşınmak zorunda mı kalacak?"

"Olmaz öyle şey," dedim hemen. "Gönderir miyiz hiç onu? Benim evim ne güne duruyor? Daha boşaltmadım ama o zamana kadar hazır ederiz, oraya geçer."

"Geçen Kadir'e söylerken duydum," diyerek araya girdi Gümüş. "Eğer kardeşim evlenirse ben çıkarım evden diyordu. Ev de bulunmazsa..."

Önümdeki şaraptan kocaman bir yudum alırken, başta içmem diyen Dilde de beni takip etti ve neredeyse önündeki şarap kadehini kafasına dikerek boşalttı.

Kızların bakışları direkt ona çevrildi. Dudağının kenarından sızan şarabı elinin tersiyle silerken, yüzü de alkole çok alışık olmadığından buruştu.

"İyi misin sen?" diye sordu Gümüş. Ardından Gülru, "Yüzün de kötü görünüyor, ağladın mı?" diye sordu. Aslında ben bu soruyu çok önce bekliyordum. Dilde her ne kadar yüzünü yıkamış da olsa burnu, gözleri kıpkırmızıydı hâlâ. Ağladığı bariz belliydi. Muhtemelen hep güler yüzlü, neşeli olan Dilde'nin ağlayabileceğini hiç düşünemediklerinden bunu konduramamışlardı.

Dilde başını salladı ama gözlerini de o kısacık zamanda kaçırdı. Pencereden dışarıya baktı. Bakışları bir şey arıyor gibiydi. Daha doğrusu birini görmeyi umar gibiydi.

Onun baktığı yere baktım. Yağmur saatlerdir hiç durmadan yağıyordu. Camlar hâlâ pusluydu ama dışarısı zar zor da olsa seçilebiliyordu.

"Fena yağıyor," dedim dalgın dalgın. "Allah dışarıda kalana yardım etsin. Yağmur havayı yumuşatmalıydı ama sanki soğuğu da beraberinde getirdi."

Dilde ayağa kalkıp masanın üzerinden şarap şişesine uzandı. İkinciyi içerse muhtemelen sarhoş olacaktı. "İçme bence," dedim. "Alışkın değilsin. Çarpar sonra."

Dilde aldırmadan bardağını doldurdu. *Zaten oldum* dercesine gözlerimin içine baktı. "Biz gideriz belki," dedi bana bakarak. "Abim yine gelir seni korumaya ama biz gideriz. O zaman kimse evinden olmak zorunda kalmaz. Bizden önce onun hakkı burada kalmak."

Ona bakıp buruk bir şekilde gülümsedim. "Ben evimi veririm, Dilde. Kimse gitmek zorunda kalmaz." Muhtemelen ilk söylediğimde beni duymamıştı. "Doru'nun evine sığarız."

"Çocuk olunca çok zor oluyor," dedi Gülru. "Sığmakta zorlanıyoruz biz. Şimdi Asaf küçük de neyse. Büyünce iyice sıkıntı olacak."

"Öyle vallahi," diye onayladı onu Gümüş. "Şimdi ikincisi geliyor. Ne yapacağız hiç bilmiyorum." Dilde'nin omuzları tamamen düştü.

Dudaklarım konuyu geçiştirmek istercesine kıvrıldı. Ancak *bizim çocuğumuz olmayabilir* diyemedim. Şarabımdan bir yudum daha alırken evimin kapısı çalındı.

"Birini mi bekliyorduk?" diye sordu Gülru. *Hayır* anlamında başımı salladım. "Babamlar gelecek ama onlar da sabah erken gelecekler. Belki bizimkilerdir. Sefa abi falan kontrole gelmiştir. Evin ışıkları kapalı ya."

"Eee, şöminenin ışığını da mı fark etmedi?"

Ayağa kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdüm. "Anlarız şimdi."

Kapıyı açtığımda Fırat abiyi karşımda bulmayı beklemiyordum. Eli açtığım kapının üzerinde, "Dilde buraya gelmiş," dedi nefes nefese kalmış halde. Koşmuş muydu? Şu hali beni çok şaşırttı. Ama buna rağmen başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Bir sorun mu var, Fırat abi?" Ne kadar belli etmeyeyim desem de olmuyordu. Ben galiba Fırat abiye fazla dolmuştum. Patlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Söyle de gelsin, Erva. Abin dönmüş lojmana de. Eve geçerken onu da götüreyim."

"İki adımlık yer, Fırat abi," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Biz de bırakırız onu eğer korkuların varsa. Hiç olmadı burada kalsın bu gece. Ben de yalnızım zaten. Kızlar da bende."

"Olmaz öyle," dedi Fırat abi elini havada sallayarak. Kızar gibi değil de olmazını açıklamaya çalışır gibi. "Kimseye rahatsızlık vermeyelim biz. Bacımı eve götüreyim."

Eğer Fırat abiye iki gün önce Dilde bende kalsın deseydim kabul ederdi. Bundan o kadar emindim ki. Yani durum rahatsızlık falan değildi. Sadece bahane ediyordu. Ender ile karşılaşmasından korkuyor olmalıydı.

"Yabancı mıyım ben? Benim de kardeşim sayılır Dilde. İnat etme de kalsın abi," dedim daha baskın bir sesle. Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Kız iki gündür abisinin tavrı yüzünden yeterince üzülmüştü.

Fırat abi direteceğimi anlamış gibi, "İyi madem," dedi. Dönüp gideceği sırada, "Şey," dedi. "Ender nöbette bugün. Senin kulübenin saçağında oturuyor. Bir şey olursa haber edin, ben de gelirim."

Ender'in ismine vurgu yapmasa ve ifadesi düşmese şu dediğini normal karşılayabilirdim.

"Bak işte," dedim elimi kulübeme doğru sallarken. "Ender de nöbetteymiş. Hiçbir şeycikler olmaz Dilde'ye. Dilde, onun nöbetinde güvende." O, kız kardeşim burada diye korkuyorum dememişti ama ben sanki öyleymiş gibi konuşmuştum. "Korkma yani," diyerek gülümsedim.

Tereddütle başını salladı. Yüzü düşerken verandanın gıcırdayan basamağını inip yağmura karıştı.

Kapıyı kapadıktan sonra cam verandaya koşarak girdim ve hemen pencerenin önüne geçtim. Gözlerimle karanlığı taradım ve Ender'i buldum. Fırat abinin dediği gibi kulübenin saçağının altında oturuyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki ister istemez ıslanıyordu.

Ellerinin arasında sıcak diye düşündüğüm bir bardağı sıkı sıkı tutuyordu. İçim acıdı. Aynı ıslak kıyafetlerleydi.

Kızlar arkamdan endişeyle söylendi. "Ne oldu, Erva? Neye bakıyorsun öyle?"

"Ender'e," dememle bir sandalyenin hızla çekilme sesini işittim. Muhtemelen ayağa fırlayan Dilde'ydi.

Ben Ender'e endişeli gözlerle bakmaya devam ederken yanımda belirdi. Eliyle camdaki buğuyu hızla sildi. "Islanıyor," derken dudaklarının arasından fırlayan sert nefesi camda buğu yaptı. Ona bakıp başımı salladım. "Nöbeti ona devretmişler."

Yutkunarak bakışlarını gözlerime çevirdi. "Onu buraya çağırsam sorun olur mu, Dilde?" diye fısıldadım sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Düşünmek için bir süre duraksadı. Yüzünde anlık kabullenişi gördüm. Derin bir nefes alarak başını salladı. "Hasta olacak yoksa," dedi titreyen sesiyle. "Ama sen gitme. Şimdi ben varım diye gelmez. Ben gideyim."

Başımı salladım buruk bir tebessümle. "Yağmurluğum var vestiyerde, onu giy üzerine."

Verandadan hızlı adımlarla çıktığında, kızlar *ne oldu* dercesine yüzüme bakıyordu.

Şimdilik onlara bir şey diyemeyeceğimden sadece omuz silktim. "Ender'i çağırmaya gitti. Islanıyor da dışarıda."

"Ah, iyi yapmış," diyerek ayağa kalktı Gülru.

Ben, "Nereye?" diye sorarken o mutfaktaydı. "Ona da tabak çıkarıyorum."

"Ben de kadeh getireyim o zaman," dedi Neslihan.

Gümüş de masadan kalktı ama oğlunun yanma gitti ve yere oturdu. Saçlarını öpüp koklarken, "Ender abi geliyormuş, Doru," diye mırıldanıp saçlarını sevdi. Doru bu akşam hiç olmadığı kadar sessizdi. Söylemese de babasını daha şimdiden özlediğinin farkındaydım. Gümüş oğlunu kucağına çekti. Önlerine de birkaç oyuncak sürükledi.

"Çarpışan arabalar mı oynasak, Doru?" Doru normalde buna önce kıkırdar sonra büyük, neşeli tepkilerle *oynayalım* derdi. Ama yalnızca başını salladı.

Gümüş onun eski neşesini yerine getirmek için arabaları birbirleriyle komik sesler çıkartarak çarpıştırırken, ben de bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim.

Dilde Ender'in karşısında, saçağın hemen altında duruyordu. Yağmur kadar soğuk da içe işlediğinden iki büklüm olmuştu. Elleri yeşil yağmurluğumun ceplerindeydi. Saçlarını da kapüşonunun altına saklamıştı. Yüzünü göremiyordum. Ender ayakta ve karşısındaydı. Gözlerini an olsun ondan ayırmazken Dilde bir şey söylemiş olacak ki usulca başını salladı. Elindeki bardağı sandalyesinin üzerine bıraktı. Ellerini ceketinin ceplerine sokarken ifadesi net ve katı bir hal aldı.

Dilde bir adım geri çekildi, sonra birden eve doğru koşmaya başladı. Yalnız. Ender arkasından bakıyordu ama yerinden hareket etmiyordu. Gelmeyecekti. İç çektim ve sıkıntılı soluğumdan dökülen nefes cama benden de bir buğu bıraktı.

Ender boşa söz vermezdi. Dilde'ye bir daha karşına çıkmam demişti ya, şimdi sözünü tutuyordu.

Gözlerim camda seslendim. "Tabak ve şaraba gerek kalmadı. Gelmiyor."

Sabah erken kalkıp Dilde gittikten sonra evi annem ve babamın gelişi için toparladım. Hava oldukça soğuktu, bu yüzden şömineyi tutuşturdum. Ender, Sefa ve Fırat abiye nöbetini devretmişti. Dışarısı sessizdi, sadece verandaya ikisinin konuşma sesleri ulaşıyordu. Ender hakkında bir konuşma beklememe

rağmen konu hiç o yöne gitmedi. Fırat abi bilerek onun hakkında konuşmuyormuş gibi davranıyordu. Sefa abinin, "Ender dalgın görünüyordu," demesine, "Biz işimize bakalım," diyerek geçiştirmişti.

Artık Fırat abiye saklayamayacağım şekilde sinir oluyordum. Elbette onu da anlamaya çalışmıştım ama bir işe yaramamıştı. Onun tarafından bakmak bile saçma geliyordu. Yarınımız belli değilken, kardeşinin kendi uygun gördüğü birini sevmesine ya da sevmemesine karışamazdı.

Cam verandadaki masaya babamlar için kahvaltı hazırlarken aklımın büyük bir kısmını Doru kaplıyordu. Gece onun kıyafetini giymek yeterli olmamış gibi kendi yastığımı da onunkiyle değiştirerek uyumuştum. Daha ayrılalı birkaç gün olmasına rağmen çok özlediğimi hissediyordum. Şu an beni o kadar zorlamıyordu ama bundan birkaç gün sonra adını sayıklamaya başlayacağımdan emindim. En kötüsü de özlediğimde ulaşamayacağımı bilmekti. Telefonla bile görüşemeyeceğimiz, böyle uzun ayrılıkların kaç kere yaşanacağını bilmeden, ilk günkü gibi taze -hiç alışılmamış- hasretlerle dolu bir ömür geçirecektik.

Bana gitmeden önce *böyle ayrılıklara babandan dolayı alışmış olmalıydın* demişti. Biz evli değilken de ben onu beklediğim bir ömür geçiriyordum. Çok özlüyordum. Ve buna asla alışılmıyordu. Şimdi biraz da derindi galiba.

Masaya çay bardaklarını bırakırken Kahve'nin varlığını belli edercesine giriş kapısını patileriyle tırmaladığını duydum. İçeri alınmak istiyordu.

Onu içeriye aldım ama her yeri çamur olmuştu. Yine girmediği deliğin kalmadığı o kadar belliydi ki. Burnunun ucunda bile çamur vardı. Evde bu halde dolaşmasına müsaade edemeyeceğim için banyoya götürdüm ve kaçmasın diye duşakabinin kapısını kapatıp onu bacaklarımın arasına hapsettim. Sağ olsun, yine de uysal olmayı başaramadığından kendiyle beraber beni de sırılsıklam etti.

Onu saç kurutma makinesiyle kuruttuktan sonra ben de üzerimi Doru'nun siyah renkli başka bir kazağı ve yeşil renkli taytımla değiştirdim.

Onunla işim bittiğinde Kahve verandaya geçti ve şöminenin karşısındaki minderlerden birinin üzerine kuruldu. Mama kabını önüne bıraktığım sırada kapı çaldı.

Annem eli kolu dolu içeriye girerken -Asude ablaya yemek yaptıracaktı çünkü beni aç biilaç kaldım sanıyor ve şu huyundan hiçbir zaman kurtulamıyordu- babam da bir alet çantasıyla onu takip etti. "Albayım," dedim yüzüme bakıp sırıtan babama. "Evime hoş geldiniz."

Yüzündeki sırıtma anında vakur bir tebessüme dönüştü. "Senin evin," dedi çatallaşan sesiyle.

"Hâlâ inanamıyor evlendiğine," diyerek araya girdi annem. Vestiyerin kenarında, yerde duran terlikleri ayağına geçirdi. Tüylü kabanını da elindeki torbaları yere bırakıp üzerinden çıkardı ve askıya astı.

"Erva bu işi kıvıracak göreceksin dememe rağmen hâlâ bir tedirgin."

"O nedenmiş?" diyerek güldüm. *Babamın evhamları* diye geçiriyordum içimden. "Evli olunca değişen bir şey mi var sanki?"

Babam alet çantasını yere bırakıp kendi pardösüsünü çıkarırken, "Annene sor anlatsın," dedi. "Bir askerle evli olmak ne demek, nasıl oluyor... Belki o zaman anlarsın babacığının evhamını."

Beraber olunan anlardan çok yollarını gözlediğin anlardan bahsediyordu. Durumumun en zor kısmına dokunduruyordu yani.

"Neredeyse otuz yıldır evliyiz, Mehmet. Erva, bana sorarsa dünyanın en zorlu ama en güzel şeyi derim. Sen daima bana döndükten sonra..."

Babam anneme gözlerinin içi ışıldayarak baktı. Hemen sonra gözlerini bana çevirdi. Parmağıyla annemi işaret eder gibi sallarken, "Bu annen işi biliyor. Sonunda bana o tatlı diliyle mesleği bıraktıracak," dedi keyfi yerine gelmişçesine.

"Zamanı geldi bence," diye lafı ağzımda geveledim ama hemen sonra gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu ikisi ben kendimi bildim bileli böyleydi. Babam anneme derin bir aşk ve tutkuyla bağlıydı. Annem ise göreni, duyanı kıskandıracak aşkından seneler geçmesine rağmen üzerine eklercesine seviyordu babamı. Kıskanılasıydı.

Doru bana *beni nasıl bu kadar çok, bu kadar güzel sevebildin* diye soruyordu ya, işte cevap tam karşımda duruyordu. Ben onlardan öğrenmiştim böyle güzel sevebilmeyi.

"Kahvaltı hazırladım, birlikte yeriz değil mi?" diye sorunca babam alet çantasını eline aldı. "Annenin yaptığı keklerden yedim çıkmadan. Ben daha geç yaparım kahvaltıyı," dedi.

Annem homurdanır gibi, "Yeme dedim ama sana, Mehmet. Oturdu midene değil mi? Sabah sabah kek mi yenirmiş?" diye söylenirken babam ona gözlerini devirdi.

"Kırk yılın başı mutfağa girmişsin. Bunu kaçıramazdım." Yanımızdan ayrılıp içeriye geçti. Laf mı sokmuştu? Bu mevzu sanırım önceden açılmıştı ve hâlâ sürüyordu.

Annem oflayarak peşine takıldı. "Emekli olduğumda her gün kek yapacağım. Bıkacaksın benden. İşe gitsen de kurtulsak diyeceksin."

Annemin yemek yapmayı çok bilmediğini söylemiştim. Birkaç küçük şey. Onlardan biri de kekti. O yüzden öyle diyordu. Babamın cam veranda tarafından sesini işittim. "Başka şeyler yapmayı da öğrenebilirsin. O zaman hiç sorun olmaz."

Annemle kahvaltıyı baş başa yaptık. Babam da evin Doru'ya ait olan kısmında tadilat yapılacak bir şey var mı diye araştırıyordu. Arada çekiç sesi de duydum. Muhtemelen kendi evimden getirdiğim tabloları duvarlarda uygun gördüğü yerlere çakıyordu. Canım babam, işte bu kadar düşünceliydi.

Yorulmuş gibi nefeslenerek cam verandaya geldiğinde annemle kahvaltının üzerine kahve içiyorduk.

"Erva," dedi kendine bir sandalye çekip otururken. Başımı ona çevirdim. "Yatak odası ve salon iyi ama çalışma odası gerçekten çok küçük. Buraya gerçekten sığabilecek misiniz?"

"Şu an için sorun yok baba. İki kişiyiz zaten. Hem ben çok büyük ev sevmiyorum." Ailemle yaşadığım ev iki mutfağı, sayısız banyo ve tuvaleti olan kocaman bir evdi ama burası bana -bize- ait gibi hissettiriyordu. Aradığımda Doru'yu hemen bulabilmek ya da bir odadan sesimi ona kolayca duyurabilmek güzel olacaktı.

"Sen bilirsin. Ama ev almak konusunda eğer desteğe ihtiyacınız olursa baban burada. Sonrasında küçük gelebilir. Söylemen yeterli."

Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi ondan kaçırdım. "İkimize yetiyor şimdilik," diye yineledim.

Normalde böyle bir konuşmanın arkasına *çocuk olursa zorlanırsınız, vakitlice yapalım* gibi bir cümle gelebilirdi. Lâkin annem ile babam canımı yakmamak için böyle bir şey söylemeyecekti.

"Belki de buradan taşınırız," dedim anneme bakarak. "Doru öyle bir şeyler diyordu. Gerçi onun için de ailemiz genişleyene kadar bekleyecektik," deyince annem elimi tuttu. İç geçirdi ve bakışlarını babama çevirdi.

"Konuşalım mı biraz?" diye sordu babam. Sanırım ben bunu şimdi yapmak istemiyordum. Aklımı bir şeylerle meşgul edip unutmayı seçmiştim. En azından bir süreliğine. Şu an için Doru'dan ve onun sağ salim dönmesinden başka bir şeyi düşünmek haksızlıktı. Çünkü biliyordum ki o da beni arkasında bıraktığı için aklından çıkaramıyordu.

Annem ve babam gittikten sonra Kahve ile koltukta pinekledik. Sonra mutfağa geçip yemek yaptık.

Ertesi gün, ondan sonraki gün ve daha sonrası... Evdeki sıkıntıya dayanamayacak hale geldim, zaman ağır geçiyordu. Temizlik yaptım, eşyalarımı defalarca düzenledim, boş zamanlarımda ise mutfaktaki buzlukları börek çörek yaparak doldurdum.

Neredeyse her akşam kızlarla buluşuyorduk; ya onlar benim yanıma geliyordu ya da ben onların yanına gidiyordum. Bunu genellikle çocukların uyku saati belirlerken, Neslihan ve Dilde de aramıza katılıyordu. Doru'nun ayrılmasından bir hafta sonra Zerrin annem ziyaretime geldi. Anlaşılan o ki hem kendi ailem için hem de Doru'nun ailesi için yalnızken endişelenilecek biriydim. O da birkaç şey yapıp getirmişti.

Getirdiği yiyecekleri yanlış anlamayayım diye, "Gümüş'e yapmıştım, sana da getireyim dedim," diyerek açıklamıştı. Zerrin annem, her şeyi kocaman ve güzel yüreğiyle yapardı. Bunu yanlış anlamazdım.

Birlikte geçirdiğimiz o gün akşama kadar oturup çay ve kahve içtik. Narin Gülendam'ın nikâh günü bana söylediklerini sonradan öğrenmişti. Dediğine göre annesi ile bozuşmuşlar ve şimdi evde pek konuşmuyorlarmış. *Hatasını anlayana kadar da konuşmayacağım* diyordu.

"Ben unuttum, geçmişte kaldı," dediğim halde onu ikna edememiştim. "Yaren'in durumundan habersizdim, eğer bilseydim hemen evine gönderirdim," diyerek kendini suçlamaya çalışınca, daha fazla konuşmasına izin vermeden konuyu kapatmıştım.

Akşamüzeri Sefa abi Zerrin anneyi evine bırakmak için geldiğinde, Dağhan babamla görüntülü görüşme yapabilmiştik. Bir hafta öncesine göre çok daha iyi göründüğünü fark etmiştim.

Zerrin anne sayesinde günü yalnız ve üzgün geçirmeden tamamlamıştım. Ancak Doru'ya duyduğum özlem hâlâ içimden geçip gitmemişti.

İkinci haftanın sonu daha ağır geldi. Zaman saymıyordum ama her geçen günde durum daha da zorlaşıyordu benim için. Dağhan babanın dönüşüne az bir zaman kalmıştı. Doru *o gelmeden ben dönmüş olurum* demişti ama galiba dediği gibi olamayacaktı.

Fırat abiye, havaların geçen haftanın aksine güzel olmasıyla ayaklı, şövaleye benzer bir çizim masası aldırmıştım. Evet, işten kovulmuştum, üniversitedeki asistanlık görevimden ayrılmak zorunda kalmıştım ama çalışmadan geçirdiğim günler benim için daha zordu.

Çizimimi köreltmek istemediğim için çizim masasını alıp bahçeye bir sandalye attım. Artık kapalı ortamda kendimi iyi hissetmiyordum. Geçen zamanda fark etmiştim ki iç mekânlarda yalnızken huzursuz oluyordum. Gözler de sürekli üzerimde olunca... sürekli korunma hali beni boğuyordu.

Bir süredir kafamda tasarlayıp durduğum bir proje vardı. Üçüncü haftayı onu kâğıda dökmeye çalışıp hesaplamalar yaparak geçirdim.

Üçüncü haftanın sonunda içimde bir isyan hissediyordum. Dışarı çıkmak istiyordum ama Doru'ya verdiğim söz yüzünden bunu dile getirmiyordum. Kızlar, Sefa abilere baskı yapıyordu. *Lojmanın dışındaki kafeye gidebilir ya da sahilde yürüyebilir* diye ısrar ediyorlardı. Onları duyuyordum ama umursamaz bir tavır sergiliyordum. Israr etmiyor, mızmızlanmıyordum. Bu durumun kimseye faydası olmadığını biliyordum, özellikle de bana.

Bahçede çalıştığım bir gün Fırat abiler aralarında fısıldaşıyordu. Dinlediğimin farkında bile değillerdi. Dile getirdikleri tahmindi ama bana da mantıklı gelmişti.

"Ceylin güç olarak bir şey değil bence. O örgütün piyonlarından biri yalnızca. Tıpkı Mahmut Sarnıç gibi. Albay'ı öldürmesini istediler Mahmut'tan. Yapamayınca harcandı. Ceylin'in sonu da öyle olacak bak, gör. Ama şimdi onu el üstünde tutuyorlar. Gücü kullanmasına da hâlâ izin veriyorlar. Lâkin bunların hepsi

amaçları için. Albaya yaklaşmasını istediler, Ceylin de kardeşinin intikamını öne sürdü. Böylece gücü eline aldı. Ne kadar doğru bilmiyorum ama aklıma başka ihtimal gelmiyor. Yoksa hangi akıllı böylesine delice hareket eden bir manyağın sözünü dinler?"

Duyduklarım beni korkutmamıştı. Çünkü babama zarar veremezlerdi. Onlar istiyor olabilirdi ama benim babam rütbesinin çok üstünde bir gücü elinde tutuyordu. Biliyor olmalıydılar ki onun babamı benimle vurma isteğini kabul etmişlerdi. Evet, Sefa abinin dile getirdiği şu cümleler bana da çok mantıklı geliyordu.

Yankı'dan ses seda olmaması da garipti. Babam lojmana geldiği gün onun artık bir otele geçtiğini ve orada kalmak istediğini söylemişti. İzmir'den gitmiyordu ama ses de çıkarmıyordu.

Ya da benimle görüşebilmek için bir şey yapmıyordu. Belki de sonunda vazgeçmişti. Neticede evlendiğimi duymuş olmalıydı.

Fırat abi, "Erva," diye seslendiği sırada kalemimi masaya bırakmak üzereydim. Parmaklarım acıyordu artık. Ona hâlâ biraz tepkili olduğumdan sadece bakışlarımı çevirmekle yetindim. "Hava kararıyor artık. Soğudu da. Sen evine geç istersen."

Ben de onu yapmayı planlıyordum zaten. Karnım fena halde acıkmıştı. "Dilde'ye soracağım. Bana gelsin bu akşam. Birlikte yeriz yemeği."

Fırat abinin kaşlar çatıldı. Öyle olunca ben de bastırdım. "Gülru işe başlayacak biliyorsunuz. Oğlu yüzünden dönem ortasında yetişebildi. Haftaya ilk iş günü. Kutlamasını yapacaktık," dedim ve yüzü normale döndü.

"Kızlar gecesi yani," diyerek sırıttı. "Gelsin tabii. Sıkılıyordu o da zaten evde."

"Güzel," dedim ve ayağa kalktım. Her tarafım tutulmuştu yahu. Belimi ve boynumu esnetirken Gülru evinin kapısına çıktı. Üzerinde kalın bir hırka, ayağında da ev terlikleri vardı.

Yüzünde memnun bir ifadeyle beni dışarıda bulduğunda, "Erva!" diye seslendi. "Az önce bir kek pişirdim, hemen gelip gör. Resmen salondaki koltuk kadar kabardı."

Neşeli halinin sebebi bu muydu yani? Kendimi tutamadım ve güldüm. "Zaten bu konuda hep iyisin. Neden bu kadar sevindin ki?"

"Çocuklara ilk iş gününde götürüm diye denemek istediğim yeni bir şey vardı. Gelip hemen denemelisin," dedi ve elini bana doğru sallayarak beni çağırdı. "Hadi gel. Sıcak haliyle de çok güzel."

Eşyalarıma toparlamak için uzanıyordum ki "Erva, sen git," dedi Sefa abi. "Biz toplarız burayı. Çizimlerini de kulübedeki masana ben kaldırırım."

Minnettarlıkla başımı salladım. "Size de kek çalacağım, söz," diyerek Gülru'nun evine doğru adımladım.

Gülru beni evine alıp benden önce mutfağına koştu. Ardından onu takip ederken sıcacık salonun orta yerinde Asaf'ın koltuklara tutuna tutuna yürüdüğünü gördüm. Kekten sonra onu mu yeseydim acaba?

Ben tek bir kek beklerken, Gülru'nun mutfağının ortasındaki Amerikan tezgâhının üstünde en az otuz adet kapkek vardı. Tüm kekler şekerlemelerle süslenmişti ve anlattığı kadar vardı. Her biri salon koltuğu kadar büyük olmasa da elma büyüklüğündeydi.

"Çocuklara mı şimdi bunlar?" diye sorduğumda, hevesle eline birini aldı. "Onlara haftaya yenisini yapacağım elbette. Bu ön hazırlıktı. Nasıl olacak diye merak ettim." Bu kadar yapmaya gerek var mıydı, bilemedim. Kim yiyecekti şimdi bu kadar kapkeki?

Birini alıp tadına baktım. Görüntüsüne yakışır şekilde çok lezzetliydi. "Tebrikler," dediğimde gülümsedi. Kendi elindeki keki ısırdı. "Çok başarılıyım bu konuda. Gerçekten harika oldu."

Kahkaha attım. Gülru konservatuar mezunuydu ama okuduğu bölümle ilgili hayalleri asıl hayalini keşfetmesi ile mutfak bölümüne terfi etmişti. Evinin hanımı, Mahir'in eşi olarak. Şimdi iki yıl önce lojman sakinlerinin açtığı müzik kulübünde çocuklara dersler veriyordu. Doğum ve süt izni son bulmuştu. Kasım ayının gelişi ile çok sevdiği mesleğine tekrar dönüyordu. Tüm bu hazırlıklar onun içindi.

Sevincini derinden hissettim ve onun için çok mutlu oldum.

Gülmeye devam ederek, "Ben eve geçip bir duş alayım. Sen de gelirken yanında şu keklerden getir. Bu kadarını kim yiyecek? Ziyan olmasın bari," diyerek dört tane kapkekle avuçlarımı doldurdum.

Eve geçerken Fırat ve Sefa abiye verecektim.

Tüm kaslarımın gevşediğini hissettim, aldığım ılık duşun etkisiyle neredeyse bornozla uyuyakalabilirdim. Ancak kızların geleceğini hatırlayıp hızla giyindim ve uykulu halimi üzerimden atmaya çalıştım. Sonra verandadaki masayı kontrol etmeye gittim.

Buzdolabındaki yemekleri ısıtarak hazırladığım harika soframı, Doru'nun masanın üzerine koyduğu mumlarla süsledim. Cam veranda şimdi portakal, vanilya, tarçın, karanfil ve bal karışımı bir kokuyla doluydu. Ne düşünerek şunları seçmişse, çok iyi yaptığı ortadaydı. Ben bunların kokusuna resmen vurulmuştum. Bittiklerinde ona yeniden almasını söyleyecektim. Şöminenin ve mumların ışığından da başka ışık kullanmadım. Oda loştu ve insanın uykusunu getiriyordu.

Bilmiyorum, sanırım hâlâ uykum vardı. Esnerken ağzımı zor tuttum, saçlarımdaki havluyu çektim ve kızlar gelene kadar kurusunlar diye şöminenin önünde oturdum. Parmaklarımla saçlarımı düzeltirken esnemeye devam ediyordum. Sonunda dayanamayarak minderlerin üzerine uzandım. Ateşin turuncu ışığı yüzüme, tenime vuruyordu ve sıcaklığı beni huzurlu bir uykuya çağırıyordu.

Arkamdaki kıpırtıyla uyandığımda öncesinde uyuyakaldığımı anladım. Arkamdan uzanıp belime dolanan kol beni sıkıca sarıp kendi bedenine yasladığında burnuma kokusu gelmeseydi, hızlanan kalp atışlarım dudaklarımdan çıkacak bir çığlığa dönüşebilirdi. Geniş göğsünü sırtımda, bacaklarımı da kendi bacaklarının arasında hissediyordum.

"Doru," dedim uykunun kıyısında yüzerken. Rüya mı, gerçek mi olduğunu anlamak zordu. Hâlâ uyuyormuş gibi hissediyordum ama uyanık gibiydim de. Eve dönecek olsaydı mutlaka beni arar, haber verirdi. En azından ben öyle olacağını hayal etmiştim.

Saçlarımın arasına dokunan burnunu hissettiğim an içine çektiği nefesi duydum. Dudakları başımın arkasını nazikçe öperken erkeksi sesiyle, "Seni ne kadar çok özlediğimi bir bilsen," diye fısıldadı.

Kalbim heyecandan hızlandı, varlığı bütünüyle, dörtnala koşan atların sevinci gibi orayı şahlandırırken, gerçekten yanımda olduğunu bir kez daha anladım. Oydu. Rüya değildi ve buradaydı.

Belimdeki kolunu tutup altında döndüm. Sırtım minderlerle buluştuğunda nefesimi tutuyordum. Bırakırsam gidecekmiş gibi. Bir rüya olacakmış gibi. Fakat onun gözlerinin içine kadar gülen ifadesini görünce benzeri benim yüzümde oluştu.

İçim anında sevinçle doldu ve bu yüzüme yansıdı. Ona bakan gözlerimin içine kadar gülümsedim. Ben bu adamı çok beklemiş, çok özlemiştim. Ellerim anında yüzünün yanlarına kapadım ve avuçlarımı onun yanaklarıyla doldurdum. Hâlâ gülüyordu. Ben yüzünün her yerini; alnını, burnunu, gözkapaklarını, en çok dudaklarını öperken yaptığı tek şey o güzel gülüşünü bana göstermekti. Ölürdüm, biterdim. Öpe öpe bitirebilirdim kocamı. "Geldin, erken geldin."

Belimin üzerinde duran kolunu hareketlendirdi ve tişörtümün üzerinden sürükler gibi kaydırarak usul usul yukarıya çıktı. Kocaman eli yüzümün yanını avuçladı. Dudaklarım yukarıya doğru gülümser gibi kıvrılırken, başparmağı burnumun ucunu sevdi.

Bakışları yüzümde dolandı durdu. Hemen sonra dudaklarımın üzerinde duraksadı. "Söz verdiğim gibi," dedi kalın sesiyle. Ben onun sesini duymayı bile özlemiştim. Kokusunu, yüzünü, gülüşünü... "Sana geldim."

Tebessümündeki yorgunluğu fark edebiliyordum. Kendi kokusu üzerindeki kamuflajdan mı bilmiyorum daha odunsu, deri ve parfüm karışımı kokuyordu. Burnumu boynuna sürttüm. Kokusunu içime çektim. "Çok," dedim ama konuşmama izin vermeyerek kendi devam ettirdi. "Terliyim ve kötü kokuyorum."

Başımı hızla iki yana salladım. Yüzümü yüzünün karşısına aldım. "Çok güzel kokuyorsun."

"Bence sen beni çok özlemişsin."

"Çok," dedim vurgulayarak. "Öyle çok ki nasıl olduğunu duymaktan korkarsın." Kamuflajının ceketinin yakalarını ellerimle kavradım ve onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Dudaklarım dudaklarına temas etti. "Ya sen? Beni özledin mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve dudaklarıma sürttü. Sonra da ağzını aralayıp beni içine çeker gibi öptü. Gırtlağından yükselen memnuniyet yüklü homurtuyu içtim. "Görevdeyken seni düşünmek namlunun ucundaki mermi gibi etrafta dolaşmaktan farksızdı. Oraya, buraya patlamamak, karımı özledim diye millete çatmamak için kendimi zor tuttum."

"Bu tehlikeli olabilir," diyerek güldüm. "Orada beni düşünmemelisin."

"Seni aklımdan çıkarmak ne mümkün. Şuraya," dedi iki parmağını şakağına bastırtarak, "Seni çivilemişim. Çeksem, çıkarsam can kaybından ölürüm. Allah çarpsın bende öyle bir hissin."

Başımı minderden kaldırıp parmağını bastırdığı yerin yanını öptüm. Sonra gözünün yanını.

Başımı tekrar mindere bıraktığımda nefesi yüzüme çarpıyordu. Naneli diş macunu gibi kokuyordu. Yeni fırçalamış gibi. Yanıma gelmeden önce beni öpücüklere boğacağını hesaplamış gibiydi. Bu yeniden gülümsememe neden oldu. Sonra içim gibi gülüşüm de titredi. Sıcacık hissettim. Yanımda yanan ateşten değildi bu. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken nasırlı başparmağı yanağımı okşuyordu.

Onun aksine hâlâ yüzünün iki yanında duran ellerimle daha çok çektim onu kendime ve öpücüklerini derinleştirecek bir şiddette karşılık verdim. Cam veranda öpüşmemizden yayılan sert ve ıslak seslerle uğuldarken, dili dilimle sevişiyordu.

Yanımızdaki ateşten yükselen çıtırtılar sanki içimden kopuyordu. Öptüm, "Doru, ben..." Tekrar öptüm. Kollarımı boynuna doladım. Kolları belimin altından girip beni sıkıca sararken, incecik belim iri kollarının arasında kayboldu. Öpücükleri çeneme, oradan da boynuma kaydı. Nefes almadan öpüyordu beni. "Sensiz zaman geçmedi."

Elini önce göğsümün üzerinde hissettim. Sutyen giymiyordum ve sert, pürüzlü avucunu, uzun, kalın parmaklarını net bir şekilde hissedebiliyordum. "Hava buz gibi ve sen incecik bir tişörtlesin," diye homurdandığı sırada eli

göbeğimin üzerine indi. Tişörtümün altından kayıp karnımı avuçlayınca, başımı geriye atıp haz dolu bir gülümseme bıraktım. Bacaklarım minderin üzerinde kıvrıldı.

Hemen sonra eli göğsümü avuçlarken, "İçinde de bir şey yok," diye fısıldadı dudakları dudaklarımın üzerine doğru. Bunu öncesinde anlamamış mıydı sanki? Sivrilen göğüs uçlarım kendini yeterince ele veriyor olmalıydı.

Düşüncemi ona söylemedim. Anlamış gibi burnundan gülerek tişörtün üzerinden diğer göğsümün belirgin ucunu öptü. "Çok özledim lan ben seni. Şu hallerini. En çok da bu hallerini."

Başının arkasını elimle kavrayıp onu göğsüme bastırdım. Sırıtmasından salınan, sıcak ve boğuk nefesi tişörtüme rağmen tenimi yaktı. "Senin de beni özlediğini görmek güzel," deyince dayanamadım. Saçlarını çekiştirdim ama onu olduğu yerden ayırmadım. "Bunun için şu ana gerek yoktu, Doru," dedim gülerek. "Seni özlediğimden artık Minerva Demir olduğumdan emin olduğun kadar emin olabilirdin." Karısı olduğumu hatırlatmama gerek yoktu bence. O biz daha yeni evliyken göreve gitmişti ama bunu unutmadığını şu an bana fazla fazla kanıtlıyordu. Düşüncemle kocaman sırıttım.

Yoğun nefesi saçlarındaki elime rağmen başıyla beraber aşağıya kaydı. Tek bir an sonra başı tişörtümün altında kayboldu.

Bacaklarımı kasarak yerimde kıpırdandım. Dişlerimi dudaklarımın dolgun etine sertçe geçirdim. Ah, göğüslerimle öpüşüyordu ve bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki dudaklarının değdiği her yer hemen alazlı nefesiyle yanıp kül oluyordu.

Göğüslerimi ilgiye boğarken tişörtün üzerinden başını tuttum. Durdurmaktı maksadım. Yoksa olduğum yerde çok sevilmekten can verecektim. Nefes nefese kalmış halde, "Kızlar," dedim. Dudaklarımı yaladım. "Gelecek, Doru Burası cam. Birisi..." *görebilir* diye devam etmeye çalıştım ama konuşmakta zorlandığımdan gerisi gelmedi. Dudakları, ağzı işkencesine bir son vermiyordu

Tişörtümün altından zorlukla, zevkten boğulur gibi, "Kimse gelmeyecek," dedi ve kendinden emin bir şekilde. Sivrilmiş göğüs ucumu ağzının içine alıp hunharca emdi. Ağzının ıslak sesi belirginleşirken devam etti. "Hepsini kocalarına emanet ettim. Sen bu gece benimsin."

Ellerim boynuna doğru bir yere sapladı tırnaklarımı. Sızlanmaya benzer bir ses çıkarmaktan ibaretti acıya verdiği tepki.

Canı yanmış gibi değil de bu onu tahrik etmiş gibi devam etti. Öcünü meme ucumu ısırarak aldı. Ayak parmaklarım kıvrılırken bacaklarımın arasındaki ıslaklığın taytıma geçtiğini hissediyordum.

"Oda-" dedim ama beni duyduğundan emin değilim. Dili göğüs oluğumu yalayarak ıslattığında ben artık titriyordum. "Gitmek..."

Benden medet umarcasına elleri belimin iki yanını sıkıştırdığında, "Koynumun güvercini," diye inledi.

Bir müddet sonra -ne kadar olduğunu asla bilmiyordum çünkü kaybolmuştum- pantolonu üzerinde değildi ve benimle minderlerin üzerinde sevişiyordu. Ben hâlâ camlardan birinin görebileceği konusunda içimde tedirginlik yaşıyor olmama rağmen altında ismini sayıklıyordum. Oldukça yüksek sesle. O ise kendinden emin, hiçbir şeyi umursamaz halde üzerimde dalgaların kıyıya vurup geri çekilişi gibi hareket ediyordu. Hiç şüphesiz hu en aç, en sert sevişmemizdi.

Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. Dirsekleri başımın iki yanındaydı. Burnumun üzerini öptü. "Ben," dedi çatallı ve soluk soluğa çıkan sesiyle. "Sana soyadımı verdiğimi..." Dudaklarımı öptü sıcak dudaklarıyla. "İdrak edememişken ayrılmak zorunda kaldım yanından." Gülümseyen yanaklarımı öptü ayrı ayrı. Burnunu terli tenime sürttü. "Özlemek az kalır. Ölü gibiydim şu üç hafta boyunca." Kendini bacaklarımın arasına itti. "Sense çıkıp sana geldiğim anda öyle güzel hatırlattın ki bana benim Minerva'm olduğunu." Daha sert, daha gürültülü öpücüklerle ilerledi gerdanıma. "Şu anı ölsem unutmam," dediğinde bir yemin verir gibi çenesi kasıldı. Ağzı aralık dudaklarımın üzerine kapandı. Nefeslerimiz birbirine karışırken, bacaklarımın arasında duraksadı hareketleri. Erkekliğinin sarsıldığını ve içimin hâlâ onu yutmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Islaklığı bacaklarımın arasından o anda taştı.

Onun göğüskafesi benim göğüskafesime doğru yükseliyordu. Kalplerimiz gümbürdeyerek atıyordu.

Üzerime yığıldığında kollarımla omuzlarını sahiplendim. Terden nemlenmiş saçlarını, başının üzerini öptüm.

"Sert davranmadım ya sana," diyordu boynumu usul usul öperken. "Nasıl büyük bir ihtiyaçtın içimde, tarif edemem. Canını yakmadım değil mi?"

Dudakları açlığını boynumdan ve köprücük kemiğimin üzerinden çıkarmıştı ama bunu ona söylemeyecektim. Çünkü onun boynunda, ensesinde de benim tırnak izlerim vardı. Şu an bakamıyordum ama muhtemelen sırtı da çizik içindeydi. Ellerimle sırtını okşadım.

"Asıl ben senin canını yakmadım ya," dedim kollarının arsında küçücük kalan ben değilmişim gibi. Bu iri adama ne yapabilirdim ki? Gülerek başını boynumdan kaldırdı ve tam da düşündüğüm şeyi düşünürmüş gibi gözlerime baktı. "O küçük pençelerini kalçalarıma geçirip beni içine daha çok çektiğinden söz ediyorsan, canımı yakmaktan çok başkaydı hissettiklerim."

"Doru," dedim utanç içinde. *Yaparken utanmıyordun ama Erva.* "Ya..." Gözlerimi yumup başımı yana çevirdim. "Bu çok... Utandırıyorsun beni." Sözde kızmaya çalışıyordum şöyle yapmasın diye ama karşısında nazlanıyor gibi konuşmaktan öteye gidemiyor gibiydim. Erkeksi bir kahkaha savurduktan hemen sonra dudaklarını boynumda belirgin bir şekilde atarak kendini açığa

çıkaran damarın üzerine örttü. Orayı öptü. Orayı yalayarak diliyle ıslattığında göğüskafesim ürkek bir kuş gibi titredi.

Tek bir an sonra ayaktaydı ve beni kucağında tutuyordu. Arkamızda bıraktığımız kıyafetlerimizi, dağınıklığı umursamadan mutfaktan geçti. "Nereye?" diye sordum. Şömine ve mumlar hâlâ yanıyordu. Onları öyle bırakamazdım. Eğer yatağaysa...

"Duş almam gerekiyor. Sen yeni almışsın ama yanımda duracaksın. Hatta seni de yıkayacağım. Her yerindeydim az önce. Her yerinde!"

Başımı omzuna yaslayıp yüzümü boynuna gömdüm ve oraya saklandım. Çünkü az sonra söyleyeceklerim beni utandıracaktı.

"Devam edeceğiz ama sonra, değil mi?"

Doru erkeksi bir kahkaha patlattı. "Duşta da kurtulamayacaksın elimden, Erva."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Kızım baskın yapar gibi mi istemiş? Kimse bir şey dememiş mi buna? Babası da mı..."

"Ne bileyim ben, Erva? Mahir'den duyduğumu söylüyorum. Öğlen gitmiş istemiş Neslihan'ı. Akşam da dışarıda kutlama yapalım diyorlar işte."

Telefonu diğer kulağıma alıp cam verandanın dağınıklığını toplamaya devam ettim. Lâkin işittiğim şeyden dolayı hâlâ şaşkınlığım sürüyordu. "Görevden yeni geldi. Neslihan'ın ailesi inşallah haberlidir," dememle Gülru kıkırdadı.

"Kızım bu askerlerin durumu hep aynı galiba. Senin nikâh farklı mıydı sanki? Hele ben..." dedi ve derin bir nefes alıp verdiğini işittim. "Evlenmeden hamile kaldım. Biliyorsun. Şu evlilik iznini almak uzun sürmeseydi anında nikâhı da basacaktı Mahir. Düğün yerine kutlama yapıp ertesi gün İzmir'e dan diye gelin gelmedim mi ben?"

"Haklısın vallahi," dedim elimdekileri banyodaki çamaşır sepetine atarken. Minderlerin krem rengi kılıflarına kadar sökmüştüm. Akşam olanlar aklımdan çıkmıyordu. Bu yüzden de ortalıkta yangın gibi dolaşıyordum. Doru, Yasin'den gelen telefonla iki saat önce onun yanına gitmişti. Bize de durup Gülru ile olanların kritiğini yapmak düşmüştü.

İç geçirdim. "Ee, isteme bu kadar hızlıysa bunlar hemen evlenir de," dedim üzgün bir sesle. Evlenecekleri için üzülmüyordum elbette. Derdim Ender ve ev sorunuydu.

"Ender onlar hazırlık yapabilsin diye yakın zamanda evden çıkmak isteyecek bak, gör," dedim üstüne basa basa. Gülru oflayarak, "Sorma ya," dedi. "Ben de çıkaramıyorum şu durumu aklımdan. Mahir'e açacağım konuyu. Bakalım bir şey yapabiliyor muyuz? Şu an için dolu biliyorsun ki."

"Öyle. Bu şimdi benim evimi de almak istemez. Doru ile konuşurum," derken banyodaki aynaya gözlerim takıldı. Dudaklarım hiç olmadığı kadar dolgun görünüyordu ve sızlıyordu. Öpülmekten gelinen son nokta buydu.

"Sen ne yaptın okul işini? Asaf'ı da yanında mı götürecektin?"

"Evet, öyle yapacağım. Uslu benim oğlum, gıkı bile çıkmıyor ki. Üç saat zaten. Kursun müdürü ile konuştum, olumlu karşıladı."

"İyi madem. Kafan karışıktı ya en son. Ondan sordum."

"Ay, ben bakıcı falan tutamam. Yapamam yani. Bir an düşündüm ama olur u yok. Sen onu bunu boş ver de akşam ne giyineceksin?"

"Gideceğimiz yer nasıl bir yermiş ki?" diye sordum. Bütün haberleri Gülru toplamıştı. Ben Doru'dan duyduğum kadarını biliyordum. O da: *Yasin Neslihan'ı istiyormuş, onun yanına gitmem gerek* idi. Beni yanında götüremeyişinin nedeni istemenin olaylı geçme ihtimaliydi. Neslihan'ın ailesi Ankaralıydı ve anlattığına göre babası evinde silah saklayan eski avcılardandı. Üstelemelere, yangından mal kaçırır tavırlara asla gelemeyen bir tip oluğunu da yine Gülru'dan öğrenmiştim. Kızının sevgili edinmesine bile zor alışmış. Lisedeyken sevgilisi olmasına da karşıymış. Neslihan, Yasin'le olan garip tanışma hikâyesine rağmen öncesinde yalnızca iki sevgilisi olan yaşıtım bir genç kızdı... Düşünceme dudak büktüm. Vardı böyle babalar. Sanki başta izin verseler ne olurdu? Al, evleniyorlardı işte. Kim bir ilişkiyi bile isteye bitirirdi ki?

Banyodan elimde temizlik kovası ile çıkarken, "Canlı müziğin olduğu bir yer diye biliyorum. Sizin nişandan sonra gittiğimiz yere benziyor. Adını hep unutuyorum ya," dedi Gülru.

"Neyse, adı önemli değil. Hava yağmurlu değilse akşam," diyerek bakışlarımı verandanın camlarına çevirdim. Güneş tepedeydi. Hava çok sıcak değildi ama soğuk da diyemezdim. "Elbise giyerim. Şu senin düğün yemeğinde giydiğim mavi elbise olur mu?"

"Ay, o çok güzel," dedi Gülru neredeyse bağırarak. "Ben ne giysem ki?" derken aynı sesini koruyamadı ve düşürdü.

"Sen de şeyi giy," dedim ve yere koyduğum temizlik kovasından paspası çıkardım. "Kırmızı sana çok yakışıyor. Mahir'i bizim eve tanıştırmaya getirdiğinde bir kırmızı elbise giymiştin. Hani akşam dışarıya çıkarken. Çok güzeldi o."

"Yuh, nasıl hatırlıyorsun kızım? Ben bile unuttum," deyince sırıttım. "Sen benimkini nasıl hatırlıyorsan ben de seninkini hatırlıyorum."

Kıyafet konusunda karar kıldıktan sonra Gülru oğlunun öğle yemeğini hazırlamak için telefonu kapadı. Ben de cam verandadan başlayarak temizliğe girişttim. Sonrasında duş alıp saçlarımı yapacak ve giyinecektim.

Saat iki olduğu için yeteri kadar zamanım vardı.

Akşamüzeri yedi gibi Doru eve döndü. Günün neredeyse tamamını dışarıda geçirmiş olmasının alınganlığını yaşıyordum. Ben giyinip hazırlanmıştım. Tüm evi temizlemiştim. O ellerinde alışveriş torbalarıyla kapıdan girdiğinde salondaki koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyordum.

Bakışlarım bir anlığına elindeki torbalara kaysa da hemen yüzüne çıkarmayı bildim. Kaşımın birini kaldırarak, "Kızın babası kızı vermedi sanırım," dedim. Verdiğini biliyordum ama bu kadar gecikince bende bir sinir yapmıştı. Doru elindeki torbalarla kendini koltuğa bıraktı.

Kollarımı göğsümde birleştirerek yorgun halini süzdüm. Gözlerinin içi kırmızı iki kan çanağı gibiydi. Başı koltuğun arkasına yaslanırken, "Başım ağrıyor," dedi. O öyle söyleyince bende sinir falan kalmadı tabii. Yelkenler anında suya iniverdi.

Torbaları diğer tarafa bırakarak şakaklarını ovuşturdu. Uzun süre uyumadığı için böyle olacağı belliydi. Kendimi ona karşı sorumsuz hissettim. Alnına dokundum ve normal sıcaklıkta olduğunu fark ettim. "Ateşin yok, nasıl hissediyorsun?" Endişeyle ellerini alnından çekip, "Ben yapayım," dedim. Başını koltuğa yasladım, parmaklarımın uçlarıyla yanlarını ovuşturdum. Anında gözleri kapandı. Yanağını öptüm, "Geceye gitmeyelim. Hemen duş al, sonra da yat."

"Olmaz," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Bir ağrı kesici alayım, bir şeyim kalmaz. Yasin'in yanında olmazsam ayıp olur."

Biliyordum, olmazdı ama bu halde nasıl olacaktı? "Biraz daha bastırsana." Parmaklarımla şakaklarında daha sert daireler çizdim.

"İyi mi böyle? Azalıyor gibi mi?"

"Öp bir de," diye ağzının içinden mırıldandı. "Bir şeyim kalmaz."

Dudaklarımı alnına kapattım ve birkaç kez öptüm. "Zaten günlerdir uykusuzdun. Tüm gece seni uyutmadım, Doru. Resmen sana saldırdım. Benim yüzümden başın ağrıyor."

"Hımm, bu iyi geldi." Yutkundu. "Sana saldıran bendim. Açtım, doyurulmak, doyurmak istedim." Başını tekrar koltuğa yaslarken gözlerini açmadan dudaklarını uzattı. Parmağıyla da işaret etti. "Burayı da öp. Dudaklarım da ağrıyor."

Sırıtmasa anlamayacaktım.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Başın falan ağrımıyor!"

Gülümsemesi genişledi, gözkapakları aralandı. Kaşının biri serseri bir şekilde havalandı. "Sence?" diye sordu. "Uykusuzum ama başım ağrımıyor."

"Neden yaptın ki şimdi bunu?" diyerek omzunu dürttüm. Hemen geri çekilmeye çalıştım ama belimden yakalayıp beni kucağına çekti. "Gece fena hırpalamışsın beni," dedi arsızca. "Tamam, ben başlattım ama sen de az değildin."

"Doru," diye yükseldim. "Ya utandırmasana!" Dudaklarımı öptü. "Benden utanacağın neyin kaldı kızım? Her yerini ezbere bilen adamım ben. Kocanım."

Beni iki lafıyla eritebiliyordu. Kucağına doğru aktım. Ben kıpkırmızı kesilirken o yüzümde dolaştırıyordu çekincesiz bakışlarını. "Sen de benim her şeyimi ezbere biliyorsun. Kendinden bir şeyler de katıyorsun," derken boynunu gererek yana yatırdı. Böylelikle akşam tırnaklarımın bıraktığı çizikler açığa çıkmış oldu. Kulağının arkasından boğazına doğru dört farklı boyutla belli belirsiz çizik çapraz bir şekilde uzanıyordu. "Geçmez bunlar. Benden söylemesi. Senden hatıra diye taşıyacağız artık."

"Abart!" dedim, göğsüne bir şaplak salladım. "Daha abart."

"Ah!" diye sızlandı. Yalancının önde gideniydi. O kadar sert vurmamıştım çünkü.

"Oh!" dedim yine de. "Sana oh olsun!" Toparlanıp kalktım kucağından. Ayağa kalkmamla kahkahalarla gülen yüzü bana çevrildi. Ama hemen sonra gülümsemesi düştü. Gözleri elbisemin göğüslerimi taşıran kalp yakasına, oradan belimin inceliğini ortaya çıkran darlığına, sonra da kalçamın altında biten çan şeklindeki eteğine kilitlendi. "Ben bu elbiseyi bir yerden hatırlıyorum," dedi bakışları kısılırken. İltifat beklemiyordum ama devamında söyleyeceklerini ifadesinden dolayı sabırsızlıkla bekliyordum. "O zaman da hiç sevmemiştim."

Ne?

Başımı aşağıya eğip elbiseme şöyle bir baktım. Bana göre mükemmeldi. Eteklerini iki yanından küçük bir kız gibi tutup, "Neyi var elbisemin ya?" dedim mızırdanır gibi. Neyi olduğunu biliyordum aslında. Ona göre fazla açıktı bu elbise. Ama şu günde, yanımda o varken giymemde de sakınca yoktu bence. Bunu anlaması gerekiyordu. Ya da kabullenmesi.

Ayağa kalktı ve sıkıntılı soluğu yüzüme eğilirken tenimi süpürdü. "Hayır dersem diretecek misin?" diye sordu. Başımı salladım. Çok da emin değildim aslında.

"Güzel," dedi ve benden uzaklaşıp koltuğun üzerindeki torbaları elinde toparladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Bekle beni, hazırlanıp geliyorum hemen."

"Doru," diye seslendim arkasından ama çoktan gözden kaybolmuştu.

Yanına gitmekte kararsız kalsam da beklemeyi tercih ettim ve koltuğa dönüp oturdum.

Tam bir saat sonra -hemen geliyorum dediğinin üzerinden geçen süre- kapıdan girdi. Duş almış görünüyordu. Naneli, ferah duş jelinin kokusu o daha yaklaşmadan burnumun ucunda dans ediyordu. Saçları muntazam bir şekilde kurutulup geriye doğru şekillendirilmişti. Üzerinde jilet gibi duran bir takım elbise vardı. Bunu yeni görüyordum. Anlaşılan kendisi için alışveriş yapmıştı. Duş jelinden sıyrılan ve bolca sıktığını anladığım parfümünün kokusunu duydum. İçimi sesli bir şekilde çektim. Bu kadar güzel kokmak zorunda mıydı? Kasıklarım sızlıyordu.

Beyaz, üstüne oturan gömleği, kumaşının inceliğinden mi bilemiyorum, çözemediğim bir şekilde karın kaslarını gözler önüne seriyordu.

Resmen olduğum yerden karın kaslarını sayabilecek gibiydim. Kaşlarım çatıldı. Kollarının iriliği ve gömleğinin kollarının dirseklerinin altına kadar kıvrılmış hali kaşlarımın arasındaki çatıklığı daha da derinleştirdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Böyle bir gömleğe bir de üstten dört düğmesini açık bırakmasa olmuyor muydu? Asker künyesi göğsünün arasındaki derin kas çizgisine temas ediyordu.

Ceketi her zamanki gibi parmaklarının arasındaydı ve omzunun üzerinden sarkıyordu. "Hava soğudu bayağı," dedim şu halinden hiç memnun değilmişim gibi. "Ceketini mi giysen?"

Aldığım cevap çarpık bir gülümsemeydi.

"Geç kalıyoruz. Bizimkiler çoktan geçmiş mekâna."

Ayağa kalktım. Elbisemin eteklerini ellerimle düzelttim. Bakışları bacaklarıma odaklandı. Omzumu silkerken, "Gidelim o zaman," dedim ama dişlerimi sıkıyordum. Resmen göze göz dişe diş diyordu. Bana karışmayı kendine yedirememediğinden böyle yapıyordu.

Yürüyüp yanından geçtim. Vestiyerden beyaz renkli, tüylü ceketimi alıp üzerime geçirdim. "Hava soğuk bak," dedim ona bakmazken. Sıkışan saçlarımı ceketimin içinden çıkardım. "Üşütme öyle. Sonra baş ağrın gerçek olur."

Güldü. "Hiçbir şey olmaz bana," diyerek elini sırtıma yerleştirdi, kapıya yönlendirdi. Yandan ona bir bakış attığımda kısılan gözlerinin göğüs dekolteme odaklandığını gördüm. Sırıttım. "Ne oldu, yoksa uykusuzluktan gözlerin mi seğirmeye başladı?"

"Yok," dedi bakışlarını oradan çekerken. Yutkunuşunu işittim. "Biri bakacak olursa ne yapacağımı düşünüyordum, dalmışım."

"Daima bana dal. O yeşil gözlerin başka bir yerde olursa eve döneriz."

Kahkaha attı. "Mümkünmüş gibi. Seni kollarımın arasından ayıracakmışım gibi."

90'lar popun en bilinen şarkıları ve benim de en sevdiklerim içeride yankılanırken, ayaklarım yerde belli belirsiz ritim tutuyordu. Alsancak'ta Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yer alan iki katlı mekânın üst katındaydık. Sarı spot ışıklarla aydınlatılan kahverengi mermerden yapılma koca barının ön kısmında duruyordum.

Bardaki üç genç barmen, bizimkileri *özel* diye nitelendirdikleri kokteyllere boğuyordu. Kadir'i üzeri pembe şemsiyeli, mavi renkli sıvıyı kafasına dikerken izledim. Yüzü buruşunca içtiği şeyin sandığım kadar hafif olmadığını anladım.

Yasin bu gece için burayı kapatmıştı. Neslihan'ın annesinin tarafından kuzenleri ve arkadaşları dışında aramızda yabancı yoktu.

Hepsiyle olmasa da birçoğu ile tanışmıştım. Kuzenleri Neslihan ile aynı koyu renk saçlara, aynı parlak mavi, iri gözlere ve ince uzun vücut yapısına sahipti. Neslihan anne tarafından güzeldi, bunu anlamış bulunuyordum.

Şimdi, Yasin'in kolları arasında sahnenin tam ortasında dans ediyordu. Kısa ve üzerine tam oturan mürdüm rengi elbisesiyle oldukça güzel görünüyordu. Yasin ise siyah takım elbisesi ve geriye doğru özenle biçimlendirdiği saçlarıyla hiç olmadığı kadar yakışıklıydı. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Öyle yakışıyorlardı ki... Şu görüntüleri beni çok da uzak olmayan bir anın içine sürüklüyordu. Doru ile nişanımıza. Kutlamayı malum sebeplerden lokalde yapmıştık. Çok içmiş, içtiklerimden çok mutluluktan sarhoş olmuştum. Eve onun kolları arasında, kucağında gidişim hatırladığım en net şeydi.

Göz uzuyla yanımda duran kocama bir bakış attım. Ağır ağır içkisini yudumluyor, benim gibi Neslihan ve Yasin'i izliyordu. Onlar için mutlu olsa da ifadesindeki belli belirsiz memnuniyetsizliği de okuyabiliyordum. Ceketimi çıkardım diyeydi şu hali. Ona baktığımı, dikkatle izlediğimi anlamış gibi -bakışlarını zerre bana çevirmeden- evden çıkmadan önce kısalttığı kirli sakallarının arasında parmaklarını dolaştırdı. Orayı sıvazlarken sıkıntılı bir de nefes koyuverdi.

Dudağımın kenarını ısırdım. Onunla şöyle olmayı sevmiyordum işte.

Çalmakta olan şarkı sonlanırken, ara vermeksizin Ebru Gündeş'ten Fırtınalar parçası çalmaya başladı. Barmenin yeni hazırladığı üzeri kurumuş portakal dilimli, balkabağı aromalı kokteylimi aldım. Şimdi mermer bara dirseklerini dayayarak yaslanmış, beni süzen kocama tekrar bir bakış attım. Gömleğinin üstten dört düğmesi hâlâ açıktı.

Etrafta kıskanabileceğim kimse yoktu belki ama ben şu görüntüsünü bir kendime saklamak istiyordum. Evlenince -yani o tamamen bana ait olunca- geçer sanmıştım böyle hissedişlerim fakat misliyle artıyordu. Ben kocamın görüntüsünü bile kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Bardağı elimde sabit tutmaya çalışarak müziğin ritminde gözlerinin içine baka baka sallandım. Eteklerim benden önce dans ediyordu. Ağır hareketlerle önüne geçtim. Ben öyle yapınca bakışları yüzüme sabitlendi. O çekmeyince ben de çekmedim kendimi ve aralık duran bacaklarının arasına yaklaşırken hafif hafif dans etmeye devam ettim.

Bardak olmayan eliyle belimin yanını kavradı. Beni kendine yaklaştırmadı ama yakınında olmam hoşuna gitmiş gibi elini orada tutmaya devam etti. İfadesi şimdi daha yumuşak görünüyordu.

Kokteylden bir yudum alıp ona doğru eğildim. Bedenim bedenine sürtünürken bardağı tezgâha bıraktım. Duruşumu bozmadan, bacaklarının arasında

kalarak biraz daha sokuldum. Kollarımı ayağımdaki topuklu ayakkabılar sayesinde parmaklarımın üzerinde yükselme gereği duymadan boynuna doladım. Yüzüyle yüzüm arasında az bir boşluk kalmışken bacaklarımı bacaklarının iç yanına sürttüm. Nefesi yüzüme döküldü. Bakışları gözlerimle çenem arasında dolaşıyordu.

Belimdeki elinin şimdi usulca aşağıya kaydığını, kalçamdan kavrayarak beni az da olsa kendine çektiğini hissedebiliyordum. Şarkının nakaratıydı. Derin bir nefes aldı. Soluğunu verirken yüzümün her karışında hissettim. Şarkının sözlerini duyabileceği şekilde mırıldandım. *"Fırtınalar koparsa kopsun. Sürüklesin ikimizi. Arzular tutuştursun bizi. Razıyım sonuna senle olsun..."*

Gülümsedi. Dünya ayaklarımın altına serildi sanki. Kolları belimi sararken sahiplenir gibi, dudakları çenemi öptü. Aynı şekilde karşılık verdim ama benimki hem dudaklarınaydı hem de çok daha sertti. Dudaklarımız ayrılırken yüzüne daha geniş bir tebessüm hâkim oldu. *"Ben sana öylesi taptım inan. Böylesi aşka yasak tanımam. Deliler gibiyim, anla biraz. Aklımı yolda bıraktım, inan."*

Dudaklarımı kulağına taşıdım. Diğer yanımda duran elim ensesi ile boynunun yanını sahiplenir gibi kavrarken, "Barıştık mı?" diye sordum üzgün bir sesle. "Bana kızgınlığın geçti mi?"

Kolları belime daha belirgin bir şekilde dolanırken, beni bacaklarının arasına çekerek aramızdaki mesafeyi tamamen sıfırladı. Dudakları omzumla boynumun arasına öptü. "Sana kızmam mümkün değil yavrum. Eğer istediğin böyle giyinmekse..." dedi ve yutkunduğunu işittim. Zorlanıyordu. "Alışırım."

Elim boynunun yanını, parmaklarım ensesini sevdi. Elbisenin kısa ya da uzun olması benim için pek önemli bir şey değildi aslında. Üzerimdekini de bilerek giymemiştim. Öyle çok elbisesi olan biri değildim. Olanları da benim için hep birileri seçmiş ya da aldırmıştı. Doru'ya istediğin gibi giyinirim sözünü vermek bu yüzden zor olmamıştı benim için.

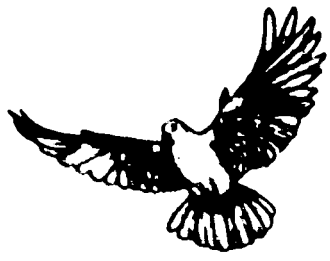
Ama o sözü verdiğimden beri midir bilinmez kıskançlık yapacağı kıyafetler giymek durumunda kalıyordum.

Aynı sözü tekrarlayabilecek olmama rağmen yapmamaya karar verdim. "Alışırım," dedim diğer elim gömleğinin yakalarından aşağıya kayıp göğsüyle buluşurken.

Avucumu sert, sıcak teninin üzerine kapadım. Güldü, güldüm. "Zor ama alışırım." Kolları belimi sıkıştırdı. Dudakları ardı ardına boynumun yanını öptü. "Alışırım derken bile seni bir kendime saklasam diye düşünüyorum..."

Yanağına kondurduğum öpücüğe kıkırtılarım eşlik etti. Bu kadar tutarlı olabiliyorduk işte verdiğimiz sözlerde.

"Deliler gibiyim, Doru. Anla biraz. Aklımı sende bıraktım, inan."

20. BÖLÜM
PİM

Erva Demir'in Günlüğünden
21 Kasım 2022 - İzmir

"Ruhumu al, ömrümü al, yüreğimi sök al ama bir seni bana bırak.
Soyadını al ama ismini ismimin yanında bırak.
Yeter ki gitme, kal!
Ben gidiyorum ama sen kal!"

Doru'nun bir saat önce cam verandadaki şöminenin üzerine monte ettiği devasa boyutlardaki yeni televizyonumuza bakıyordum.

Doru mutfağın verandaya açılan kapısının önündeydi. Beni izlediğinin farkındaydım. Sağ elinde bir adet limon vardı ve onu çevirip duruyordu.

"Yemek mi yapacaksın?" diye sordum gülerek.

Kafasını salladı. "Yemekten sonra da..."

"Sonra da?" dedim çekinceli bir sesle. Doru görevden döneli tam bir hafta oluyordu. Her gece istisnasız benimle doyuruyordu kendini. Sabahları kahvaltıya yardım ediyor, geceyi telafi etmek istercesine elleriyle hazırladıklarını beni doyurmak için kullanıyordu.

Haliyle ben de ilgisini memnuniyetle kabul ediyordum çünkü ciddi anlamda açlıktan ölecek kadar acıkmış oluyordum. Şimdi bile açtım. Ben yutkunurken, "Önce seni doyurayım," dedi gülerek. Göz kırptı. "Sonrasına, sonra bakarız."

Bana doğru yaklaştı ağır adımlarla. Yerimden hiç kıpırdamadım. Ne olacağını biliyordum çünkü.

Kolunu ansızın bacaklarımın altından geçirip beni havaya kaldırdığında dudaklarımın arasından salınan minik kıkırtıyı dudaklarını kapatarak susturdu. Sertçe öptü. Afallamış haldeyken, "Kilo mu alıyorsun sen?" diye sordu, beni kollarının arasından göğsüne doğru ağırlığımı ölçer gibi zıplatırken. Sesindeki sızlanma da neyin nesiydi? Elimi omzuna vurdum diğerini ensesine atarken. "Doru ya! Ne kilo alması! Vermişim bile." Kilo verdim mi bilmiyordum ama almadığım ortadaydı.

"Şaka," dedi gülerek. "Şaka yapıyordum."

"Yapma böyle şaka. Almıyorum ben kilo falan."

Mutfağa doğru adımladı. "Dün bir kutu kestane şekeri yedin, Erva. Nasıl bu kadar yediğin halde almıyorsun anlamıyorum."

"Lokmalarımı say. Tüm gece boyunca süren isteklerin yüzünden-" *olabilir mi* diye soracaktım ki sözcüklerim döndü ve beni vurdu. Yine en çok beni utandırdı. Şu adam yüzünden yediklerimin kilo artışıma sebep olması mümkün değildi.

Beni mutfakta, tezgâh ile masanın arasında yere bırakıp yüzüme doğru eğildi. Elindeki limonu da bakışlarını yüzümden çekmeden tezgâha bıraktı. Küçük bir kız çocuğu gibi kızaran yanaklarımın yanını işaretparmağının kemikli kısmıyla sevdi. "Sen de istemiyor musun? Çoğu zaman başlatan sen oluyorsun. Dün gece mesela-" dediğinde elimi ağzına kapadım. Gözlerim kocaman açıldı.

O ise elime rağmen altından arsızca güldü ve avucumun içini öptü. "Tamam, seni baştan çıkaran benim ama geceleri uyanıp devam etmek isteyen de yine sen-"

"Doru!" diye söylendim sızlanma dolu bir sesle. Elimi ağzından çektim. Zaten bir işe yaramıyordu. "Ya, insan karısını bu kadar utandırır mı? Mahrem şeyler bunlar. Niye dillendiriyorsun?" Dudaklarını eğilip yanağıma sürttü. "Hâlâ alışamadın çünkü. Seninle böyle konuşmak hoşuma gidiyor. Senden de duymak istiyorum. Mesela tam şu anda üzerine binmek istiyorum demek istiyorsun ama söyleyemiyorsun." Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Asla akıllanmazdı. Yanaklarım zonklamayı geçmişti, birazdan patlayacak gibiydi. En kötüsü de o dediğini yapmak istiyordum.

"Tamam, biz en iyisi yemek yapalım. Konuyu da kapatalım," dedim. "Hatta sen başla, ben de üzerimi değiştireyim. Sonra da önlüğümü takıp yardıma geleyim, olur mu?"

Dudak kıvrımları yükselirken başını salladı ve tezgâha bıraktığı limonu eline aldı. Kalın parmaklarını kapatıp avucuyla arasında sıkıştırırken gözleri gözlerimdeydi. Yüzünde piç bir sırıtış vardı.

"Doru," diye cırladım.

Mutfağı dolduran bir kahkaha attı. "Aklın kötü senin. Masum değilsin."

"Elindeki şeyin limon olduğunu sanmıyorum. Aklı kötü olan sensin." Kaşımı oynattım. Bakışları göğüslerime indi.

Üzerimde öğlen olmasına rağmen hâlâ askılı, saten geceliğim vardı. Havalar artık bariz bir şekilde soğumuştu. Doru, zamanımızın çoğunu verandada geçiriyor olmamıza rağmen evin merkezi doğalgazını bile sürekli açık tutuyordu. Onun rahatlığıyla üzerimi hâlâ değiştirmemiştim. Fakat bu ona farklı sinyaller gönderiyordu, hissedebiliyordum.

Onu mutfakta bırakıp yatak odasına gittim.

Bej rengi, bacaklarımı sıkı sıkı saran bir tayt ve çok kalın olmayan su yeşili bir kazak geçirdim üzerime. Saçlarımı tarayıp tepemde topuz yaptım.

Doru'nun da üzerinde ince bir tişört vardı. Mutfak evin diğer yerlerine göre daha soğuk olduğundan ona da siyah bir kazak çektim raftan. Muhtemelen *üşümüyorum ben, giymeyeceğim* diye itiraz edecekti ama dinlemeye niyetim yoktu. Kasım ayının ortasındaydık artık. Tam hastalanma zamanlarıydı. Ayağıma yeşil tüylü terliklerimi geçirerek mutfağa döndüm.

Doru'nun çoktan tavuğu öğrettiğim gibi sosladığını gördüm. Öyle ilgiyle ve dikkatle diziyordu ki tavukları fırın tepsisine, şu görüntüsü tam öpülesiydi.

"Aşkım," diye seslendim hemen omzunun yanından tezgâhın üzerinde duran tepsiye eğilerek. Elimle ensesine dokunup okşadım. "Sen bir hayli kaptın bu işi."

Kaşını kaldırdı. "Erkekler genelde et pişirmeyi bilir."

Başını sallayarak tavukları yine aynı özenle dizmeye devam etti. Fırını kontrol ettim, onu da açıp hazırlamıştı. Dudağımı büktüm başımı sallayarak. "Yok, bayağı iyisin sen."

Güldü, güldüm. "Pilav mı yapsan yanına?" diye sordu. "Ne zamandır yemedim. Bununla iyi gider."

"Olur, tabii," diyerek üstteki rafın kapağını açtım hemen. Diğer elimde duran kazağı hatırlayınca, "Ama önce," dedim ve elimdeki kazağı gösterdim ona. "Sen bunu giyiyorsun şimdi. Burası soğuk biraz."

"Üşümüyorum ben yavrum. İyiyim böyle."

"Öyle sanıyorsun," diyerek kazağı koltuğumun altına sıkıştırıp ellerimi belinin iki yanına, tişörtünün alt uçlarına uzattım. Parmaklarım altından girip teniyle temas etti. Sıcacıktı. Dediği gibi üşümüyor olabilirdi ama içim rahat etmiyordu böyle.

"Vücut ısım," dedi yanımdan uzanıp ellerini açtığı musluğun önüne uzatarak. "Senden daha yüksek. Erkeklerin geneli böyle. Senin üşüdüğün soğuk bana tesir etmiyor genelde."

"Hıhım," dedim o ellerini kurularken. Tişörtünün uçlarını bırakmadım. Yukarıya doğru sıyırdım. Gülerek kollarını iki yanına açtı çıkarabileyim diye. Uzun boyundan sebep kolaylık olsun diye de biraz eğildi. "Sen giy yine de bunu." Tişörtü sıyırıp aldım. Yanımda duran sandalyenin üzerine sarkıttım. Kazağı başından geçirip boynuna indirdim. Saçları dağılmıştı. Kollarını geçirmeden önce yanma sokulup parmak ucumda yükseldim. Ellerim saçlarının arasına girdi. "Düzeltelim bunları da."

"Düzelt," dedi bakışları yüzümde dolaşırken. "Hatta," dedi ve elini belime atıp beni kendine çekti. Sonra kocaman elleri kalçalarımın altına kaydı. Parmaklarıyla sıkar gibi kavradığında bakışlarım anında gözlerini buldu.

Ayaklarımı yerden kesti. Ellerim saçlarında, bedenim göğsüne yaslanmış halde dinliyordum. "Kolaylık olsun sana..." diyerek tamamladı sözlerini.

"Hani," dedim gülerek, ellerim saçlarını dağıttı sırf pisliğine. "*Geceleri sen rahat durmuyorsun* demiştin ya," dedim. Altdudağının kenarına geçirdi dişlerini. Belli belirsiz halde gülümsüyordu. "O, bu yüzden oluyor işte. Beni bilerek baştan çıkarıyorsun."

"Nasıl yapıyormuşum bunu?" diye sordu kalçalarımı elleriyle sıkarak. İyice göğsüne yapıştım. Minicik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından. Canım yanmıştı ama duyduğum daha çok hazdı. Hâlâ sıkmaya devam ediyordu. Kollarım düşmemek için başının arkasına dolanırken onun dudakları kazağımın üzerinden göğüslerime temas ediyor ve bakışları alttan beni izliyordu. "Ellerin mesela," dedim kalçamdaki ellerini başımla işaret ederek.

"Hım," dedi dudaklarının kenarları serseri bir sırıtışın tesiriyle yükselirken. "Ne olmuş ellerime?"

"Olmadık yerlerde yakalıyorum gecenin kör bir vakti. Aynı böyle," dediğimde bir kahkaha patlattı. "Başka?" diye sordu dudağının temas ettiği yeri öpücüklere boğarken.

Kollarımla başını sıkıştırdım. "Adımı sayıklıyorsun, Doru." Muhtemelen bunu bilmiyordu. Çünkü uyurken bilinçsizce yapıyordu. Adımı uyurken bile dilinden düşürmüyor oluşuydu beni gecenin o vakti aşka getiren. Kaşları havalandı. Düşündüğüm gibi duyduğuna şaşırdı. "Erva da demiyorsun," diyerek iç geçirdim. "Adımın bütününü dillendiriyorsun."

"Minerva mı diyorum?" diye sorduğunda başının üzerinden saçlarını öptüm. Yanağımı oraya yasladım. "Normalde Erva'yı kullanmayı sevsem de senden Minerva'yı işitmek acayip hoşuma gitmeye başladı."

Ayaklarımı yerle buluşturdu. Ben belinin iki yanını tutarken o da yüzümü çenemden tutup yüzüne eşitledi. "İsmini çok seviyorum. Erva'yı da Minerva'yı da. Adın gibi cesursun. Bir savaşçı kadar inatçısın."

Adımın anlamını biliyor oluşu şaşırmama neden oldu. Genelde ilk kez tanıştığım insanlar farklı geldiğinden anlamını sorarlardı. Doru ilk tanıştığımız an diğerleri gibi bunu yapmamıştı. *Merak etmemiştir, niye etsin ki* diye düşündürtmüştü bu bana.

"Araştırdın mı, yoksa zaten biliyor muydun?" diye sordum.

"Araştırdım," deyince, "Ne zaman?" diye sordum. Dudak kıvrımları yükseldi. "İlk tanıştığımız gün, çiftliğe geldiğinde adın bir farklı gelmişti zaten. Sonrasında acil göreve gitmemiz gerekmişti, biliyorsun. Haber bir anda gelmişti." Başımı salladım. "Uçakta dalmışım bir ara. Adın kulağımda kendi sesimle yankılanıyordu. Uçaktan indiğimde ilk yaptığım şey adını telefonumdan aratmak oldu. Öyle öğrendim."

"Rüyanda mı görüyordun yani beni?" diye sordum inanamayarak. Doru olumsuz anlamda başını salladı. "Sanmıyorum. Rüya gibi değildi. Hani bir şeyi çok tekrarlayınca boşluklarını doldurur ya. Onun gibi bir şeydi. Ben adını öyle çok da kullanmadım. Yalnızca farklı gelmişti. Bir de aklımda o gün mutfağa su almak için kaçar gibi gidişin vardı. Onu da unutamıyorum. Tanışmıyorduk bile ama sen resmen kaçmıştın benden."

Yüzümü göğsüne sakladım. Tüyleri yanağımı gıdıklarken derin bir soluk aldım ve tek seferde bıraktım. "Yıldırım gibi düştün çünkü," dedim belli belirsiz. "Yağmurdan ıslanmışım. Kapının önüne gelmişim. Telaş içerisindeydim ama nasıl kıpırdamak istemiyordum yerimden. Yağmur boşalsın, aksın tepemden ama ben orada durayım, sende karşımda dur. Bakayım istiyordum..."

Hafif bir gülümseme salındı dudaklarından ve bunun neticesinde göğsü titredi. Eli enseme karışıp oradaki saçlarımı severken ben de elimi çıplak, sert karnına yasladım.

"Yasin tanıştırdı bizi," dedim, başını salladığını yine göğsündeki kıpırdanmadan anladım. "Sen babamın ekibinde olmana rağmen biz hiç yüz yüze gelmemiştik. Babam hep senin çok yakışıklı bir delikanlı olduğundan falan bahsederdi. Ben o an dedim ki az bile demiş. Sahi," diyerek başımı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım. "Sen hiç duydun mu beni babamdan? Adım olsun geçmedi mi yani?"

"Adın geçmedi," dedi Doru. "Seninle tanıştıktan sonra elbette çok duyar oldum. Babandan olsun bizimkilerden olsun. Ama kimse *Minerva'mız var bizim de* demedi. *Görsen hayran olursun, zaman geçer huyuna suyuna tanıdıkça tutkun olursun, sarılırsan kokusunu duyar vurgun olursun, öpersen ömürlük esir, aşkına divane olursun* demedi."

"Vah vah," dedim bir kahkaha eşliğinde. Ciddi ciddi dinliyordum onu öncesinde. Nasıl hoşuma gidiyordu şimdi şöyle konuşması. Ben aşkından ölüp biterken o beni görmemişti ya, her sözü, aşkından dillendirdiği her kelime beni mest ediyordu.

"Bana dediler ama. *Domuz gibidir, pek gülmez* dediler. *Çok konuşmaz* dediler. *Soğuktur, alınma üşütür ama onun hali tavrı budur, aslında kötü değildir* dediler. Ben yine de âşık oldum sana."

"Bak sen," dedi kaşlarını çatarak. "Kimmiş bu hakkımda atıp tutan? Gelecekteki karıma beni kötüleyen?"

"Herkes," diyerek omuz kırdım. "Bir babam iyidir dedi senin için." Kollarının arasından sıyrılıp kazağının omuzlarında duran kollarını aldım ve giymesine yardım ederken, alnıma dudaklarını dokundurup öptü.

Mutfak tezgahına yürüdüm. "Öyle değil miydin sanki?" diye sordum gülerek.

Açık olan raftan pilav için uygun olabilecek bir tencereyi gözümle seçtim. Doru rafları benim için az da olsa düzenleyip tabakları alt raflara almıştı ama tencerelere hâlâ biraz boyum yetişmiyordu. Parmak ucumda yükselip alacaktım ki Doru arkama geçip üzerimden uzanarak tencereyi aldı, "Ağırdır şimdi bu. Üzerine falan devrilir," diyerek önüme bıraktı.

"Ayrıca," diyerek kendi işinin başına döndü. Tavukları tepsiye almaya devam etti. "Ben sana hiç soğuk yapmadım. Bilerek en azından. Atışırdık falan ama canını sıkmak için surat bile asmadım."

"Hadi oradan," dedim sözlerine zerre inanmadığımı belirtircesine bir tonlamayla. "Sen *bu kıza Ceylin için katlanıyorum* demiş adamsın. Nasıl kırılmasın insan buna?"

"Bilerek demedim dedim," dedi vurgulu bir şekilde. "O Ceylin'in kıskançlıklarını sezdikten sonrasıydı."

"Kıskanıyordu seni değil mi?" diye sordum. Bunu sorarken ses tonum haliyle düşmüştü. Bakliyat dolabından pirinç çıkardım ve musluğun altında bir kaba boşaltıp yıkadım.

"Hem de nasıl," dedi ama sesi umursamazdı. "Umurumda değildi gerçi tavırları. Yalnızca sana dönünce iş..."

"Emanettir dedin, koruyayım dedin," diye tamamladım sözlerini. Doğrusu buydu.

Başını salladı. "Sana o zamanlar âşık olmadığımı biliyorsun. Aşk ne kadar ansızın oluyor deseler de biraz planlı gerçekleşiyor bana göre. Kendini şartlarsan uzağında kalabiliyorsun. Ben seni görmek istemedim, Erva."

O tepsiyi alıp fırına yerleştirirken ben de yıkadığım pirinçleri kenara alıp, tencerenin içine dolaptan çıkardığım tereyağını koydum ve ocağın üzerine aldım.

"Neyse," dedim konuyu kapatmak istercesine nefeslenerek. Şimdi bunları konuşmanın ikimize de bir yararı olmayacaktı. Hele onun adını dillendirmek... Doru da Ceylin'den daha fazla bahsetmek istemiyormuşçasına başını salladı.

Ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra arka cebinden sigara paketini çıkardı. Ben pirinçleri kavururken, "Şunu ön verandada içeyim. Malum artık bir bahçeye açılan kapımız yok."

Başımı salladım, o da uzaklaştı.

Yemeklerin olmasına yakın ellerimi yıkamış, kurulamış ve cam verandaya geçmiştim. Doru, Mahirlere kadar gitmişti. İş ile ilgili bir şey konuşacağını söylemişti.

Pencere önündeki koltuğa geçeceğim sırada, gözlerim kulübemin önündeki sandalyede oturan Ender'e takıldı. Neslihan ve Yasin yakın zamanda evlenmeyi planlıyordu. Nişandan sonra vakit kaybetmemeye karar vermişlerdi. Hatta iki

gün önce eşya falan bakmaya bile başlamışlardı. Tahmin ettiğim gibi onlar lojmanda yaşamaya devam edeceklerdi ve olan Ender'e olacaktı.

Tabii, Yasin de Neslihan da yaptıkları hazırlığı ondan gizli saklı yapmaya çalışıyordu. Dün bir koltuk takımı bulduklarını ama parasını ödemelerine rağmen lojmana getirilmesini istemediklerini söylemişlerdi. Dükkânda depoya koydurmuşlardı. Yasin, Ender'e lojmanda başka bir ev bulmaya çalışıyordu.

Doru ile bu meseleyi de henüz konuşamamıştım. Bebeğimizin çok büyük bir ihtimalle olamayacağını söyleyemediğim gibi. Bebek mevzusunu değil ama Ender mevzusunu Mahirlerden dönünce açmaya karar verdim.

Ender'e, kendi dairemi vermeye kesin kararlıydım. Lojman yönetimi orayı hâlâ benim kullanmama müsaade ediyordu. Bu babamdan gelen torpilim yüzündendi. Ama ben artık onun inisiyatiflerini böyle küçük şeyler için bile kullanmak istemiyordum.

Dilde son konuşmamızdan bu yana arada sırada bana uğruyordu. Ender'e o günkü davranışından, sözlerinden dolayı oldukça pişmandı. Bunu direkt dile getirmese de anlayabiliyordum. Fırat abi ile Sefa abi karargâhta artan sorumlukları nedeniyle benim için tutulan nöbeti ona ve Yasin'e devretmişti.

Yasin ev ve düğün hazırlığına düştüğünden de çoğunlukla bahçede Ender'i görüyordum. Dilde ne zaman bize gelse cam verandanın önündeki koltuktan ayrılmıyordu. Bana çaktırmamaya çalışsa da gözlerinin sürekli Ender'i aradığını fark edebiliyordum.

Yemeğin kokusu mutfaktan verandaya doğru yoğunlaşmaya başladığında fırını kapatma zamanımın geldiğini anladım. Ayaklandım ama mutfağa gitmeden önce verandanın üste doğru sürgülü olan pencerelerinden birini kaldırdım. Ender'in üzerinde bir parka vardı. Ona rağmen ceplerinden çıkardığı ellerini ovuşturup duruyordu. Hava buz gibiydi.

Nefesim açtığım pencereyle birlikte buhar olup dudaklarımın önünde dalgalanırken, "Ender!" diye seslendim. Önüne eğik başını kaldırdı ve direkt gözlerimin içine baktı. Yüzü gibi bakışları da durgundu. Işıltısını kaybetmişti. "Yemek hazırladık Doru'yla. Sen de gel. Bize eşlik et lütfen."

Ender çekimserce dudaklarını büktü. Muhtemelen olumsuz yanıt verecekti ama ben o davranmadan, "İlk değil ama tavuğu kendi elleriyle hazırladı üsteğmenin. Bunu kaçıramazsın," diye bastırdım.

"Dışarıda benden başka kimse yok. Yasin de diğerleri de çıktı," diye yanıtlayınca, soğuk havaya karışan buharlı nefesimle, "Kapıdaki güvenlik artırıldı. Bir şeycikler olmaz. Gel," dedim.

Etrafına bakındı. Sonra da, "İyi madem," diyerek ayaklandı. Onu ikna etmenin mutluluğuyla pencerenin sürgüsünü indirip kapadım. İçerisi anında soğumuştu. Kasım ayındaydık ama aralık ayı kadar soğuktu havalar.

İki gün sonra günlük güneşlik olacağını gösteriyordu hava durumu. Anlam veremediğim havaların düşüncesiyle şömineye koşturdum ve önündeki cam sürgüyü kaldırıp yanındaki odun sepetinden içine iki tane orta boy kütük salladım ve tekrar kapağını kapattım. Sonra da koşa koşa kapıya gittim.

Ender'i beklerken, Doru ile çıkageldi. Doru'nun eli Ender'in omzundaydı. "Yemek yapmışsınız üsteğmenim," deyince Ender, "Karımıza yaptık ama sen de nasiplen tabii," diyerek güldü Doru. Ender başını mahcupça sallayarak bakışlarını yüzüme çevirdi. Normalde olsa Ender'in burada bir espri falan yapması gerekirdi ama yeltenmedi bile. Ben kenara çekilirken onlar da ayakkabılarını çıkarıp içeriye gerdi.

Sıkıntılı nefesimi bırakıp peşlerine takıldım. "Yemekleri hazırlayayım, masayı kurmama yardım edersiniz siz de," diye seslendim arkalarından. Doru beni başıyla onaylayıp Ender ile cam verandaya geçerken ben de fırını kapadım ve tabakları çıkardım. Pilav çoktan demlenmişti. Yanına bir de salata yapmak niyetindeydim.

Malzemeleri çıkarıp doğramaya başlamıştım ki kapı çaldı. Elimi yıkayıp kuruladıktan sonra kapıya giderken, "Ben bakarım," diye seslendi içeriden Doru. "Sen dur."

Yine de peşine takıldım. Açılan kapıyla karşımda bir kalabalık vardı. Zerrin annem, Narin anneanne, annem ve babam... Anlaşıp mı gelmişlerdi? Öncesinde geleceklerinden haberim olmadığından şaşkın bir tonlamayla, "Ho- hoş geldiniz," gibi bir şey geveledim. Doru benden daha belirgin bir tepkiyle, "Hayırdır?" diye sordu. Yanlış anlaşılmamak adına da hemen ardından, "Bir sorun yok değil mi?" diye ekledi. Çünkü o da biliyordu ki ailelerimiz haber vermeden bize gelmezdi.

"Sorun falan yok," dedi babam gülerek. "Sürpriz yapalım dedik." Gözlerim aile bireylerimizi tararken annem ile Zerrin annemin ellerindeki yemek kaplarına takıldım.

Annem nereye baktığımın farkında olarak, "Yemek yaptık. Size haber veremesek de biz anlaşıp geldik," deyince, "Akşama ziyafet var," diye tamamladı annemin sözlerini Zerrin annem. "Kutlama yapacağız. İyi haberlerimiz var."

Narin anneanne bile gülüyor, çok mutlu görünüyordu. "Ay hadi inşallah," deyiverdim birden. Çünkü o iyi haberin ne ile ilgili olabileceğini tahmin etmek zor olmamıştı. Dağhan babamla ilgili olmalıydı.

Doru benden önce tahminini dile getirdi. "Babamla mı ilgili?"

Zerrin annem oğlunu kenara çekip, "Masada konuşuruz. Yemekleri hazırlayalım da bir an önce," deyince diğerleri de ayakkabılarını çıkarıp onu takip etti. Ben kapıyı tam kapatıyordum ki babam seslendi antrenin mutfağa açılan kapısının önünden. "Kapama kızım. Daha gelecek var."

"Kim ki?" diye sormamla birileri verandanın gıcırdayan basamağını geçti. Başımı çevirmemle Gülru'yu kucağında Asaf ile gördüm. Sonrasında da Mahir'i.

"Annen davet etti," dedi Gülru yanımdan geçip içeriye girerken. Mahir de elindeki poşeti elime tutuşturdu. Ayakkabılarını çıkardı. "Dağhan amca dönüyormuş ha?" dedi benim henüz emin olmadığım konudan bilgisi olduğunu belli edercesine. "Öyleymiş galiba," diye yanıtladım.

"İçecek vardı evde. Sizde yoktur belki diye Gülru ne var ne yok topladı," diyerek elimdeki ağır poşeti işaret etti.

Kapıyı kapatıp mutfağa geçtik. Ben meşrubat dolu torbayı buzdolabına boşaltırken, Mahir de camı verandaya geçti. Annem ile Zerrin annem haberli yaptıkları yemekleri kaplarından masaya çıkarıyordu.

"Dağhan babam mı dönüyor?" diye sordum dayanamayarak. Dönüşü planlanandan bir hafta gecikmişti. Doktoru onu Türk doktorlarının tedavisine emanet etmeden önce iyice emin olmak istemişti. Dağhan babam artık tedaviye yanıt veriyordu ve burada da güzel sonuçlar alabilecekti. Öyle olunca dönüşü uzamıştı. Kimse dönüşünün ne zaman olacağını net bilmiyorken şu an çok fazla heyecanlanmıştım. "Yarın," dedi Zerrin annem eli kalbinde, rahatlamış bir nefes çekerek. "Şükür bize dönüyor sonunda. Tedavisi çok iyi geçti kızım. Öylesine mutluyum ki." Dolabın kapağını kapatıp boşalmış torbayı tezgâha bıraktım ve ona gittim.

"Hepimiz çok mutluyuz. Kimse tedavinin bu kadar iyi sonuçlanacağını tahmin edememişti. Şükür ki ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı babam. Şimdi de bize dönüyor."

Dağhan babamın kanseri ileri seviye olduğundan ve birçok organına sıçradığından şu yaşadığımız an ve aldığımız haber gerçek anlamda mucize gibiydi. Doru da Dağhan babam da hastalık haberini ilk aldıkları andan bu yana hep bir çözüm yolu, etkili bir tedavi yöntemi araştırmıştı lâkin bulamamışlardı.

Türk doktorları, kanser tedavisinde çok başarılı olmalarına rağmen Dağhan babamın kanseri çok daha ileri seviye olduğundan tedavi edilse bile sonucun yaşamak ya da tam anlamıyla iyileşmek için çok düşük olduğunu dile getirmişti.

Bir aylık Amerika'daki tedavi sürecinde iyileşmesini kimse beklemiyordu bu yüzden. Gerçi hâlâ tam olarak iyileşmiş sayılmazdı. Yalnızca orada gerçekleşen ameliyatları beklenenden çok daha iyi geçmişti ve şimdi devam edeceği tedavi daha iyi sonuçlar verebilecekti. Tamamen iyileşme olasılığı oldukça yükselmişti. Zerrin anne kollarını açıp bana sıkıca sarıldı.

Ağlamaklı çıkan sesiyle, "Gelsin bir an önce de. Başka bir şey istemiyorum," dedi. Duygusallığının sevinçten olduğunu biliyordum. Sırtında ellerimi dolaştırdım.

Yemek hazırlığı kurulan sofrayla son bulurken, Gümüşlerin ve Yasinlerin de gelişiyle iyice kalabalıklaşmıştık. On iki kişilik yemek masası hepimizi almayacak gibi görününce kendi salonumdaki yemek masasının sandalyelerinin de cam verandaya taşınmasını istedim. Doru son sandalyeyi de biraz sıkışık düzende masaya yaklaştırıp yanıma geldi. Herkesin yerine oturduğundan emin olmak için ayaktaydım.

Kulağıma eğildi, "Çok yordun sen kendini. Daha fazla uğraşma da yemeğe otur. İçecekleri bizimkiler halleder," diye fısıldadı. Güldüm. Elimi yanağına yaslayıp severken diğer yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Yorulmadım sevgilim. İyiyim ben."

Gülru zaten yardımcı oluyordu. Gümüş de yardım etmek istemişti ama hamile diye engel olmuştuk. Ender davet edilen tek misafirimiz olmasına rağmen yemek servisine en çok o yardım ediyordu.

O an aklıma Dilde geldi. "Dilde'yi de çağırsam mı? Evde yalnızdır şimdi o," dedim.

"Yasin aradı, Gümüş akıl etmiş senden önce. Gelecek birazdan."

"İyi bari. Ayırmış gibi olmayalım şimdi onu."

"Benim tavuklar güme gitti. Ona yanıyorum ben."

"Niye gitsin ki?" diyerek elimi arkasından beline sardım. "Ben şimdi sadece ondan yiyeceğim. Dünyanın en güzel yemeği olsa kocamın hazırladığına değişmem." Yanağımı öptü, bakışları masadakileri tararken gülüyordu. "Benim karım işte," dedi gururla. "Bana da ellerinle hazırladığın pilavdan koy. Hatta bir tek bana. Yemesin kimse."

Sesli güldüm. Benden çıkan sese annemin döndüğünü gördüm. Benzer bir gülümsemeyle bizi süzdü. Yüzünde mutluluğumuzdan sebep duygulu bir ifade peyda olurken öpücük gönderdim ona. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Akşam yemeği yarılanırken masada dolaşan konu Dağhan babamın dönüşünden, dönüşüyle gerçekleştirmeyi planladığımız düğün meselemize evrildi.

Zerrin annem düğünün çiftliğin bahçesinde olmasını istiyordu. Babam ise annem ile evlendikleri mekânı öne sürdü.

Babam ile annem yıldırım nikahıyla evlenmişlerdi. Sonrasında da babaannemle dedemin Büyükada'daki yazlıklarının önündeki sahilde düğün yapmışlardı. İyi bir organizasyon şirketi yalın sahili onlar için cennete çevirmişti.

Annem gibi ben de sahil düğünüyle kutlama yapmak isterdim lâkin kış ayına yaklaşırken havalar buna müsaade etmezdi. Ayrıca İstanbul'a gidip orada bir yerde düğün yapma fikri de şu an olası bir şey değildi.

"Erva nasıl isterse öyle olsun," dedi Doru yanımdaki sandalyeden gözlerimin içine bakarak. İstanbul işine sıcak baktığından değil de benim gönlümü hoş etmek istediğinden böyle konuşuyordu, biliyordum.

"İstanbul olmaz şimdi," dedim babamı da kırmaktan çekinerek. "İzmir'de olsun. Çiftlik güzel fikir gibi duruyor. Hem masraf falan yapmak da boşuna-"

"Boşuna değil," dedi Doru sözlerime itiraz ederek. Masanın altından eli bacağımı kavradı. Başparmağıyla usul usul okşarken, "Sen nasıl istiyorsan öyle. Ne istiyorsan o olacak," dedi her bir sözcüğün üzerine basa basa.

Babam, Doru'ya vakur bir tebessüm gönderdi. "Düğünü Meleda ile biz karşılamak istiyoruz aslında."

Babamın sözlerine Doru'dan önce Zerrin annem karşı çıktı. "Dağhan ile konuştuk biz bunu. Düğün masrafları damat tarafına aittir. Aslında şu masraf senin, bu masraf benim devri kalmadı artık. Bunu pek tasvip etmiyoruz biz. Lâkin düğünü de biz yapmak istiyoruz. Evlatlarımıza bir katkımız olsun."

Masada en sessiz Narin anneanne olmasına rağmen ilk defa konuya dahil oldu. "Ben de destek olmak isterim," dedi belli belirsiz. "Birikmişim vardı biraz. Doru için elbette. Helali hoş olsun paşama," diye mırıldanınca bakışlar ona çevrildi. Doru bacağımı sıktı masanın altından. O da şaşkındı ama en çok beni düşünüyordu.

Narin anneannenin biz evlenmeden önceki davranışını unutmamıştım ama artık dert de etmiyordum. Ben onu çoktan affetmiştim. Küslüğü devam ettirmek benlik bir şey değildi. Hele ki karşımdaki Doru'ya sahip çıkan, yaşı ileride, büyüğüm bir insansa.

"Kimsenin bir şey yapmasına gerek yok," diyerek masadaki karmaşayı basırmaya çalıştı Doru. Sözü en çok Narin anneanneyeydi, biliyordum. "Her şeyi ben karşılayacağım. Düğün yeri de..." diyerek bakışlarını bana çevirdi. Cevap bekliyordu.

"Bunun üzerine biraz düşünelim," dedim. Gülümsedim. "Acelesi de yok bana göre. Ya doğumdan birkaç ay önce olsun ya da doğumdan sonra," diyerek bakışlarımı Gümüş'e çevirdim.

O hamile olduğunu nikâhtan önce öğrenmişti ama vereceği sevindirici haber bizim ani nikâh kararımızla gölgede kalmıştı. Böyle olsun istemiyordum. "Sen ne dersin, Gümüş?"

Gümüş yönelttiğim soruyu hiç beklemiyordu doğal olarak. Afallamış halde. "Be- ben ne diyebilirim ki! Sizin gönlünüzden ne geçiyorsa öyle olsun tabii ki."

Dilimle damağımı şaklattım. "Hamilesin sen şimdi. Bebek haberini de kutlamak gerekir. Düğüne bizden daha çok seviniyorsun, biliyorum. O yüzden sen karar ver. Abinle düğünümüz ne zaman olsun?"

Güldü Gümüş. "Ya, Erva ya," dedi inanamaz gibi. "Kızım insan böyle bir kararı görümcesine mi bırakır? Sen ne deli bir şeysin!"

"Ben de böyle bir şeyim işte," deyip gülünce Zerrin annem gözleri dolu dolu başıyla beni annesine işaret etti. Narin anneanne benimle pek göz teması

kurmuyordu. Önceleri olan sert ifadesi yoktu yüzünde ama mesafeli diyebileceğim bakışlarını genelde önünde tutuyordu.

"Benim doğumu beklerseniz seneye bu zamana kalır o iş. Olmaz yani," dedi Gümüş. Kadir de gülerek, "Haklı," dedi ve karısının karnında dolaştırdı elini. Küçük Doru anne ve babasını izliyordu. "Kardeşim var benim orada," diye mırıldandı yanında oturduğu anneannesinin gömleğinin kolunu çekiştirerek. Zerrin annem torununun başını öptü. "Öyle benim güzel oğlum. Küçücük ama daha. O da sen gibi doğsa, tatlı bir torun olsa, sevsem."

Yemeğin sonu geldiğinde herkes bir şeyin ucundan tutup masayı toparlamaya başladı. Erkekler koltuklara geçerken biz masada kaldık. Doru şömineye yeni odunlar atıyordu. Gülru çay demliyordu. Ben de dün Doru çok istedi diye yaptığım kekten kalanları çıkarmıştım.

Yasin lojmanın marketinden atıştırmalık başka bir şeyler de alıp gelmişti. Dilde yanımda oturuyordu ve çok sessizdi. Herhalde geldiğinden beri tek laf etmeyen, edilen sohbetlere katılmayan bir o vardı. Arada bakışlarının Ender'den tarafa kaydığını görüyordum ama benzer bakışları Ender'de yakalayamıyordum. İtinayla Dilde'ye bakmamaya çalışıyordu.

Dayanamadım ve Dilde'nin kulağına doğru eğildim. "Böyle mi devam edecek, Dilde?" diye sordum fısıldayan sesimle. Dalgındı ve sorum onu ürkütü. Sandalyesinde toparlanıp bakışlarını Ender'den bana çevirdi. "Bilmiyorum ama," dedi cızırtılı çıkan sesiyle. "Onu kaybetmiş gibi hissediyorum, Erva. Çok önemli birini yitirmiş gibiyim. Bu canımı yakıyor."

Başımı salladım onu anladığımı belli edercesine. "Konuşsan, seni dinler. Ender kin tutmaz ki. Eğer korkun buysa-"

"Değil," diyerek böldü sözlerimi. "Abimle konuşmaya cesaret edemiyorken ben onunla nasıl konuşayım? Abim dinler mi beni, kabul eder mi onu da bilmiyorum. İki arada kalmış gibiyim."

"Sıkma canını," diyerek üzgün duran ifadesini yumuşatmak adına elimle omzunu okşadım. "Bir yolunu buluruz. Gerekirse ben de..." İç geçirdim. Ne yapacağımı henüz ben de bilmiyordum.

Daha Doru'yla konuşamamıştım. Kendi meselesini bile anlatamayan biriydim ve başkasına yardım etmeye çalışıyordum. Ne kadar başarılı olabilirdim, bilmiyordum.

"Sen karışmamalısın bence. Abim seni çok sever ama mevzu bensem farklı birine dönüşebilir. Aranız açılırsa ben çok üzülürüm. Bunu benim halletmem gerek. Onunla konuşacağım ama bu ne zaman olur bilmiyorum," diye fısıldadı. Belki de haklıydı. Benim bu mevzuya karışmamam gerekirdi. Fırat abi ile aram bozulur diye korkmuyordum ama işin içinde Doru'nun arkadaşlığı da söz konusuydu. Onlara zarar verebilirdim istemeden.

"Sehpa var mıydı? Bir tane de şuraya koysak." Gülru sesleniyordu. Başımı çayları servis etmeye başlayan kuzenime çevirdim. Ayaklanacakken, Doru önce davrandı ve oturduğu yerden kalktı. Ortadaki büyük cam sehpanın altında duran küçük sehpalardan birini çıkarıp Gülru'nun istediği yere bıraktı. Hemen sonra gözleri benimkilerle buluştu. Gülümsüyordu. Ciddi ciddi bana iş yaptırmamaya çalışıyordu.

Annem hemen yanımdan, "El üstünde tutuyor seni," deyince ona döndüm. "Öyle," dedim haklı bir tebessümün ardından. "Akşam yemeğini de birlikte hazırladık. Çok seviyorum kocamı."

"Biliyorum," dedi annem. Masanın üzerinde duran elimi okşadı. "Konuş artık onunla, Minerva. Seni anlar o. Ben eminim bundan. Çekinme artık kızım."

"Babası da bir gelsin de anne. Sonrasında söylemeyi düşünüyorum. Bilmek elbette ki hakkı."

Annem omzumu öptü. "Güzel kızım benim. Gör bak çok güzel olacak her şey."

"Annen on birde havaalanında olun dedi. Biz ineceği saatten yarım saat önce gidelim, Doru," dedim siyah ipek geceliğimin askılarını düzeltirken. O çoktan yatağa girmiş beni beklemeye başlamıştı. "İstediğin gibi olsun yavrum."

Geceliğimin sabahlığını uyanınca üzerime geçiririm diye yatağın ayak ucuna bıraktım. İçerisi sıcak olmasına rağmen yatağa koşarak gittim ve yorganımı aralayıp altına girdim. Sonra da ona doğru sokuldum. Doru kolunu açıp beni çıplak göğsüne çekerken saçlarımın arasına da bir öpücük kondurdu.

Yaz kış üşüyen ayaklarım bacaklarının arasında yer bulduğunda hep yaptığı gibi önce küçük bir sızlanma döküldü dudaklarının arasından, sonra kıvrımları yükseldi yanağıma yaklaşan dudaklarının. "Üşümüşsün gene."

"Hıhım. Isıtır mısınız üsteğmenim?"

"Zevkle karıcığım," diyerek belimdeki elini kalçama indirdi ve beni çekerek kendine yasladı bütünüyle. Bacaklarım bacaklarının arasında iyiden iyiye yer bulurken, diğer kolu belimi sardı. Elleri sırtımı ısıtmak ister gibi okşuyordu. Geceliğimin arkası sadece ince iki çapraz ipten oluştuğu için kocaman elleri direkt tenimi seviyordu. Dudakları boynuma gömülürken ben başımı yastığa yasladım.

Saçlarım omuzlarımdan yastığın üstüne serildi. Yumuşak öpücükleri anında vücudumu baştan aşağıya ısıtmaya yetti. Öyle ki tenimi basan sıcaklıkla derin bir nefes aldım.

Yükselen göğsümün hemen üzerini öptü. Sert sakalları bir haftadır hiç dokunmadığından bir hayli uzamıştı ve tenimin üzerine batıyordu.

Sevdiğimi, buna zaafım olduğunu bildiğinden çenesini bile bile daha çok sürttü göğüslerimin arasındaki oyuğa.

"Doru," dedim nefes nefese. Parmaklarım başının arkasından saçlarının diplerine dokundu. "Isındım..."

"Biliyorum." Boğuk gülüşü tenime döküldü. Sıcak nefesini tenimin üzerine üflüyordu. Şu bana yalnızca yaşamayı hissettiriyordu. İliklerime kadar bu hayattan zevk alırcasma yaşamayı. Onun nefesiydi, onun dudaklarıydı bana bu hayatı sevdiren... Elim, parmaklarım saçlarını, saç diplerini sevdi. "Gümüş'e hediye de bakalım yarın. Annelik hediyesi."

"Hıhı..." Beni dinlediğini hiç sanmıyordum. Parmakları geceliğimin derin V yakasını araladığında nefesim anında kesildi. Ben yine de konuşmaya zorladım kendimi. "Bileklik olabilir. Oğlunun ismi yazsın üzerinde. Diğeri için de sonradan eklenecek bir boşluk olsun. Doğunca onu da ekletirler. Ah!" Dişlerini göğsümün dolgun etine geçirmişti.

Bacaklarım sabırsızca kıpırdandı siyah, saten çarşafın üzerinde. Elinin biri eteğimin altından girip baldırımın içini sıktı. Uyarı niteliğinde gibiydi. Uslu dur demeye çalışıyordu. Tenimde dudaklarıyla ve diliyle ıslak izler bırakırken, parmaklarım saçlarını çekiştirdi. O bunları yaparken benim uslu durmam mümkün müydü?

"Sonra," dedim başımı yastıkların arasına gömerken. "Çiftlikte kutlama yapacakmış Zerrin annem. Babamın gelişi şerefine. Annemleri, herkesi davet etmiş..."

Diğer eli de eteğimin altından girdi. Geceliğimi tenimi okşayarak yukarıya sıyırdığında bacaklarım kendiliğinden aralandı. Alt bedenini kaldırıp bacaklarımın arasına yerleşti.

Bacaklarım anında beline dolandı ve kapandı. Ellerim omuzlarını tutarken o göğüslerimi öpücüklere boğuyordu. "Doru," dedim cılız, titrek bir sesle. "Erken kalkacağız sabah."

"Hımm." Aldığım cevap sadece buydu. Ağzı benimle meşgul olduğundan homurdanarak cevap verebiliyordu. İster istemez güldüm.

Göğüslerimin arasını yalayıp boynuma çıktı. Sonra da yüzü yüzümün önünde durdu. Gözlerimin içine bakıyordu. Benimkiler aslında ona bakmakta zorlanıyordu çünkü çoktan mayışmıştım. "Beni ısıt demiştim ama sen yakmayı tercih ediyorsun her defasında."

Dudakları yükseldi. "Yakayım diye söylemiyor musun?"

Cevap veremedim. Dudağımı büktüm. Omuz kırdım. Gözleri hareketlerimi incelerken minik bir kıkırtı koyuverdim. "Belki o yüzden," dedim. Öyleydi. Evlendiğimizden bu yana fazlasıyla aç birine dönüştüğümü biliyordum. O da farkındaydı. Onun tarafından her saat, her saniye doyurulsam gıkım çıkmazdı

herhalde. Her yeni evli çift böyle mi oluyordu ki? Yoksa benimki ona biriktirdiğim hasretten mi kaynaklanıyordu?

"Beni sevmeni seviyorum, bayılıyorum. Sana tapıyorum."

Kollarımı ensesine asıp omuzlarını sardım. Onu üzerime çekerek yüzlerimizi eşitledim. Başımı yastıktan hafif kaldırıp dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdum. "Fazlasıyla aç, fazlasıyla istekli olmam normaldir diye düşünüyorum." Erkeksi kahkahası yüzüme çarptı.

"Senin gibisi yoktur diye düşünüyorum ben de," deyince kaşımın biri direkt havalandı. "O ne demek? Beni fazla mı buluyorsun?" diye söylendim. "Asıl sen kendine bak."

"Fazla olur mu?" diye fısıldadı yüzüme nefesini dökerek. Elleri çıplak belimin iki yanını sıktı. "Beni geçemedin henüz. Geçemeyeceksin de muhtemelen. Sana doyamıyorum kızım ben. Aklım fikrim her saat, her saniye sende."

"Ya!" dedim gülerek. "Öyle mi gerçekten?"

"Bu akşam mesela," dedi. Bedenini yatakta kendi tarafına devirdi. Sonra da beni üzerine çekti. Pozisyon değişikliğine gidiyorduk. *Güzel.*

Az önce o benim üzerimdeyken şimdi ben onun üzerindeydim. Bunu konuşurken beni yormamak, ağırlığını bana taşıtmamak için yapmış olmalıydı. Yüzüme gelen saçlarımı dalgalandırıp, parmaklarıyla omuzlarımın arkasına attı.

Saçlarımdan arınan boynuma öpücükler kondurdu, kokumu içine çekti. Başı tekrar yastığıyla buluştuğunda, "Güldüğünde fazla öpülesi oluyorsun. Seninle kalabalık içinde olmayı bu yüzden sevmiyorum," diye mırıldandı erkeksi, tok sesiyle.

"Konuştuğunda en çok beni etkin altına alıyorsun. Konuştuğun kişiden çok beni. Kulaklarım kalabalık uğultular içinde bile senin sesini rahatça seçebiliyor. Ve hatta gözlerim bir seni görüyor. Ay gibi parlıyorsun resmen," dediğinde dudağımın kenarını ısırdım.

Beni utandırmış olmak umurunda bile olmadan devam etti. Ama hemen öncesi sakallı yanağını yanağıma sürttü ve gıdıkladığı o yeri öptü. "Hele şu kokun, adamı öldürür. Bağımlısı olduğum kokun uzak kaldığımda beni en çok yoran, zorlayan şey."

"Bugün bunları mı hissettin?" diye sordum. Çenesini iki parmağımın arasına aldım. Başparmağım çenesindeki sakalları okşadı. Parmağımın altında bıraktığı his o kadar güzeldi ki. Bütünüyle bana ait olan bu adamın her zerresi güzeldi. "Hapları kullanmayı bıraksan ya," dedi birden. Parmağım sabit kalırken, gözlerim irileşerek gözlerini buldu.

"Doğum kontrol hapları mı?" diye sordum şaşkınca. Başını salladı. "Erken biliyorum ama bir bebeğimiz olsa güzel olmaz mıydı yavrum? Ben baba olmayı..."

"Çok istiyorsun. Biliyorum," dedim. Sesimin titremesini o şaşkınlığıma verecekti ama mesele derindi. Nasıl derdim ben bu adama şimdi *olmuyor Doru* diye. *Bırakşam bile sana o çocuğu veremeyebilirim* diye.

Gözlerinin içi parıldarken söylediklerinin hayaline çoktan daldığını fark edebiliyordum.

Şakaklarıma dökülen saçları sevdi. Gözleri yüzümde dolaşıyordu. Ben yutkunurken o devam etti. "Askerle evli olmak zor, biliyorum. Belki *göreve gidince ben o çocuğa tek başıma nasıl bakarım* diye düşünüyorsun."

"Öyle değil," dedim titremeye devam eden sesimle. "Ben..."

"Annem yanında olur. Annen de. Gümüş de... İstersen birini de buluruz. Destek olur sana yokluğumda. Ama ben baba olmayı galiba çok istiyorum," dedi. Sesi çatallı çıkıyordu şimdi. Yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. "Bana olunmayandan çok daha iyi baba olurum ben ona. Dağhan Demir'in bana olduğu kadar iyi olurum. Bir dediğini iki etmem, senin de onun da. Dünyayı," dedi ve bakışları nemlenen gözlerimi buldu.

Ağlamak üzere gibi hissediyordum. Bu elimde değildi. İçim acıyordu. Boğazım sızlıyordu. "Ayaklarınızın altına sererim," dedi üstüne basa basa. "Ha, Erva... Denesek mi? Anne ve baba olmayı denesek mi?"

Göğsünden kalktım. Yatakta kendi tarafıma uzandım. Ondan uzaklaşmak istememiştim ama kendiliğinden oluyordu. Yoksa hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim. Yatağın soğuk olan tarafına, onun olmadığı tarafa döndüm. Bacaklarımı karnımda toplarken eli belimi sardı. Gövdesini sırtımda hissettim.

Nefesi boynuma döküldüğünde, sesi kulaklarımdaydı. "Yanlış bir şey mi dedim? Kızdın mı?"

"Ha- hayır," derken yaşlar yanağıma sıralandı. Oradan da akıp yastığımı ıslattı. "Ben, sen öyle söyleyince..." Yalan söylemek zordu. Yükü kalbimde en kazlar bırakıyordu. "Duygulandım sanırım." Yaşları elimle sildim çabucak ama yenilerinin gelmesine, yanağımı tekrar sırılsıklam etmesine engel olamadım.

Ensemi, başımın arkasını, saçlarımın arasını öptü. O öptükçe ben sakinleşmedim, durdum, duruldum ama geçmedi eksik yanımın acısı. Geçmeyecekti.

Bir zaman sonra uyuyan kocamın göğsüne başımı yaslamış uyumaya çalışıyordum. Ne var ki düşüncelerim müsaade etmiyordu. Parmaklarım Doru'nun karnındaki kısa tüylerle oynuyordu. Gözyaşlarım dineli çok oluyordu. Doru, bebek istediğini ilk açışından hemen sonra benden böyle duygusal bir tepki alınca, muhtemelen bir daha ben açana kadar konuyu dillendirmeyecekti.

Peki ben nasıl açacaktım bir daha bu konuyu? En önemlisi nasıl diyecektim *yine bir olmaz var* diye.

Bunları düşünerek uyuyakaldım. En son hatırladığım geceliğim belime kadar topluydu ve ben çıplak karnımdaki boşluğu tutuyordum. Hiç dolmama ihtimali olan o boşluğu. Doru'nun eli karnımdaki elimin üzerindeydi ve

muhtemelen rüya görüyordu. "Güvercinim," diye homurdanışı sabah uyandığımda hâlâ aklımdaydı.

Ellerimin arasında duran kutuda Gümüş için aldığımız altın künye vardı. Beğenir mi acaba düşüncesiyle kutunun kapağını bir kez daha araladım. Doru beni yüzüklerimizi de aldığımız Fethi abinin kuyumcu dükkânına götürmüştü. Künyeyi oradan alıp arabaya geçtiğimizden bu yana, kutunun kapağını aralayışım sanırım dördüncüydü.

Orta kalınlıkta bir zincirin iki ucuna dikdörtgen altından bir plaka yerleştirilmişti. Oraya küçük Doru'nun adını yazdırmış, hemen yanını da yeni doğacak bebeklerinin ismi için boş bıraktırmıştık.

"Beğenecek," dedi Doru gözü yolda. "Boşuna bakıp duruyorsun."

"Biliyorum," dedim. Gümüş alçakgönüllü bir kadındı. Ne versem beğenirdi zaten. "Sadece emin olmak istiyorum."

"Geldik zaten. Şimdi kendin anlayacaksın."

Doru arabayı lojmanın patika yoluna soktu ve bir an sonra durdu. Kutunun kapağını kapatıp iç çektim. "Hediyeyi verdikten sonra vakit kaybetmeden havaalanına geçmemiz gerek. Saat dokuz olmuş bile," dedim kolumdaki saati kontrol ederek.

"Yetişeceğiz, merak etme," diyerek kontağı kapattı. Hemen sonra da kemerini çözüp benimkine uzandı. Onu da çözdükten sonra çenem parmaklarının arasında yer buldu. "Ailemi benden çok düşünmüyor musun, bayılıyorum şu haline." Parmağı yanağımın yanını okşadı.

"Senden önce arkadaşımdı o benim. Annen zaten beni hep çok seviyordu. Babanı tanıdıktan sonra, senden bağımsız sevdim onu da."

El ele Gümüş ile Kadir'in evine doğru yürüdük. Kapıyı Doru çaldı, ben de künyenin kutusunu elimde unutmuş olarak çantama saklamaya çalıştım. Kapı açılır açılmaz eline tutuşturacak değildim.

Kadir havaalanına gitme vakti yaklaşmasına rağmen hâlâ üzerini giyinmemiş olarak kapıyı açtı. Altında gri bir eşofman altı, üstünde de onun takımı fermuarlı bir *sweatshirt* vardı.

"Günaydın," dedi bizi beklemediğini belli eden bir şaşkınlıkla. İfadesinin bir meseleden sıkıntılı olduğunu yalnızca ben fark etmemiştim.

"Neyin var abi? Sorun yok değil mi?" diye sorduğunda Doru, "Bizi almaya geldiyseniz," dedi Kadir elini ensesindeki saçlarda dolaştırırken. "Gelemeyeceğiz galiba abi. Gümüş'ün ağrısı var biraz."

"Nasıl yani?" diye sordum endişeyle. "Bebek-" *nasıl* diyecek oldum, Kadir devam ettirdi sözlerini. "Doktorunu aradım. Kasılmalar falan olabilirmiş

hamileliğin başlarında. Endişelenmeyin dedi. Hazırlanıyor şimdi Gümüş. Tedbiri elden bırakmamak gerek. Doğruca doktora gidiyoruz."

"Ben bir bakayım," diyerek Kadir'in yanından geçip içeriye girdim. Doru da arkamdan geldi. Gümüş'ün kapalı olan yatak odasının kapısını çalıp, "Gümüş!" diye seslendiğimde beklediğimden çok daha iyiydi sesi. "Erva! Giyiniyorum şimdi. Geleceğim yanına." Neden bilmiyorum ağlıyor olabileceğini falan bile düşünmüştüm. İçim az da olsa rahatlamış halde arkamda duran kocama döndüm. "Sen salona geç. Ben konuşayım önce olur mu?" dedim.

Doru, Kadir ile salona geçtiği sırada kapı açıldı. Gümüş, siyah bir pantolon ve kazak giyinmişti üzerine. Montunu da üzerine geçirmişti. Çantası kolundaydı. İfadesi çektiği ağrıyı belli etmesine rağmen, "Endişelenme," dedi elini uzatıp kolumu okşarken.

Böyle bir anda bile beni düşünüyordu ya, sinirlerim bozuldu. Gözlerimin nemlenişi hem onun için endişelenmiş olmaktandı hem de... bebeğini kaybetmesini istemiyordum. Gümüş ona sahip olmayı çok istiyordu. Sahip olamama duygusunu çok iyi biliyordum. Kollarımı açıp hiç beklemiyor olmasına rağmen sıkıca sarıldım.

"Hiçbir şey olmayacak," dedim titreyen sesimle umut ettiğimi dillendirerek. Korktuğunu biliyordum. Bunu kesik kesik aldığı soluğundan bile okuyabiliyordum. "Olur böyle kasılmalar. Doktor da demiş zaten. Normal bir kontrol gibi düşün bunu."

"Öyle düşünmeye çalışıyorum," dedi çatallı çıkan sesiyle. Ellerim sırtını okşarken, "Doru," dedim. "Oğluna biz bakarız."

"Gerek yok," dedi sıkıntılı soluğunu bırakıp kollarımın arasından çıkarken. "Gülrulara çoktan bıraktı Kadir onu. Şimdi çıkıyorduk zaten biz de."

"Bir isteğin var mı, Gümüş? Ben de geleyim ister misin?"

"Olmaz," dedi Gümüş. Elimi tuttu. "Babamı karşıla, Erva. Ona benim yerime de sıkıca sarıl. Gümüş gelecek de. Bebek haberini vermeyi gelişine saklıyorduk biliyorsun. Sana güzel bir havadisle gelecek kızın da," dediğinde, "İnşallah," diye tamamladım sözlerini. Gözlerim tamamen nemliydi şimdi. Bakışlarım puslanırken onun gözleri çektiği acıdan sebep yaşları serbest bıraktı. Başını yana çevirip hızla sildi yaşları yüzünden. "Ağrı artıyor. Kasılmalar öldürecek gibi... Kadir!" diye var gücüyle seslendi salona doğru. "Gitmemiz gerek."

Kadir koşturarak panik içerisinde yanımıza geldiğinde artık ben de ağlıyordum ama gülümsemeye gayret ediyordum. "İyi olacaksın," diye mırıldandım. Kadir üzerine askılıktan aldığı montunu geçirdi ve karısının koluna girerek, "Hadi," dedi.

"Biz de gelelim abi," dedi Doru. "Bu halde nasıl yalnız bırakayım ben şimdi Gümüş'ü?"

"Gerek yok, Doru," diyerek karısını belinden destekleyerek kapıya çıkardı Kadir. Ardından çıkıp kapıyı çektik.

Onlar patika yola doğru ilerlerken Doru seslendi. "Telefonum açık. Bir şey olursa anında haber veriyorsun, Kadir!"

Kadir o dakikadan sonra duymadı bizi. Gözden kaybolduklarında Doru beni kendine çekti. "Ağlama," dedi ama o da beter bir haldeydi. Sesi ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu. Nasıl endişelenmezdi ki? Gümüş onun canıydı.

Onların gidişiyle ben Gülrulara uğramak istedim. Hiçbir şeyden haberi olmayan küçük Doru ile biraz vakit geçirdikten sonra Gülru'ya onu bir kez daha emanet ederek çıktık.

Bugün Fırat abiler yoktu. İki ekip arabası yine ardımızdan bizi takip ediyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, Adnan Menderes Havalimanına varmamıza çok az kala Doru, Kadir'i arayıp hastaneye varıp varmadıklarını sordu. Gümüş'ü doktoru kontrole almıştı. Kadir de bu kadarını biliyordu ve kapıda doktorun kontrollerinin bitmesini bekliyordu. Dediğine göre Gümüş'ün ağrı ve kasılmaları azalmıştı. Bu hem Doru'nun hem de benim biraz rahatlamamızı sağlamıştı.

Havalimanının gelen yolcu kapısından aracımızla kontrolleri yaptırıp girdikten hemen sonra bekleme alanında ilk karşılaştığımız Zerrin annem ve Narin anneanne oldu. Onları Ender almaya gitmişti. Dolayısıyla hemen yanlarında duruyordu. Annem ve babam bekleme alanındaki banklardaydı.

Bulunduğumuz alan üstü yarı kapalı, solunda arabaların, yolcuları bekleyen taksilerin sıraya girdiği bir meydan gibiydi. Etrafımız çok kalabalık değildi ama yavaş yavaş dolmaya başlıyordu. Herkesin yüzüne heyecanlı bir bekleyiş hâkimdi. Tıpkı bizde olduğu gibi.

Zerrin annemler bize saati on bir demişlerdi ama hepsi on buçuk demeden havaalanına gelmişti.

"Siz de erkencisiniz," diyerek bana sarıldı Zerrin annem.

Gümüş'ün durumundan ötürü hâlâ endişeli olmama rağmen belli etmemeye gayret ediyordum. Buradaki hiç kimsenin ondan haberi yoktu. Zerrin annemin sevincini kursağında bırakmayı hiç istemiyordum. Doru da arabada buna benzer bir şeyler söylemişti. *"Gümüş iyi olabilir, boşuna endişelendirmeyelim."*

"Babam geliyor, tabii erkenden gelecektik," dedim gülümseyerek. Sırtını sıvazladım. Uçağı on birde iniyordu ama kontrollerden geçip yanımıza gelmesi minimum fazladan yarım saat daha demekti.

Benden sonra Doru da annesine ve anneannesine sarıldı. Narin anneanne yeltenmediğinden ya da bana karşı en küçük ışık yakmadığından ben kocam gibi ona sarılamamıştım. İsterdim ama. Onunla iyi olmayı çok isterdim.

Kendi anne ve babama sarılıp yanlarına oturdum.

Uçağın indiğini karşımdaki elektronik panodan akan yazılardan okumamla ayaklandım. Daha yanımıza gelmesine vardı ama heyecandan yerimde duramıyordum. Aklımın bir tarafı da Gümüş'te kalmıştı. Doru annesinin yanından ayrılamadığından haber de alamıyorduk ne olup bittiğine dair.

Ona yaklaşıp kolundan çekerek biraz kenara aldım. Kulağına doğru yükseldim. "Ben bir Gümüş'ü arayayım. Hemen şuradayım," diyerek elimle az ilerisini, bekleme alanındaki küçük kahve dükkânının yanını gösterdim.

"Fazla uzaklaşma. Ekip içeriye dağıldı. Kapıda da bekliyorlar. Ne olur ne olmaz, Erva'm. Babam da inecek zaten birazdan," diye fısıldadı.

Başımı salladım önce ve parmak ucumda biraz daha yükselerek yanağını öptüm. "Geliyorum ben şimdi," diyerek yanından uzaklaştım.

Telefonumu çantamdan çıkardığımda çalıyordu. Ben çaldığını meydanın uğultulu seslerinden fark edememiştim ya da bilmiyorum, belki de yeni çalmaya başlamıştı. Arayan numara kayıtlı değildi.

Açmaya yeltenmeden önce kendime uygun bir köşe bulmaya çalıştım. Yakın zamanda inen tek uçak Dağhan babamınki olmasına rağmen yolcu kapısı açılmıştı ve bir grup insan ellerindeki bavulları çekerek çıkış kapısına doğru yürüyordu.

Durduğum alan yoğunlaştığından biraz daha ilerledim. Kahve dükkânını geçecektim ki girişinde üç basamaklı bir merdiven uzandığını gördüm. Orayı tırmandım ve girişinden geçip içeriye girdim. Doğruca kafenin dışarıdaki alanı da gösteren camının önüne gittim. Böylece Doru da beni olduğum yerden görebilirdi. İçerisi sessizdi. Müşterisi olmadığından çalışanlar ilgilenmek için yanıma gelecek oldu ama ben mahcupça elimdeki telefonu gösterip bir anlamda müsaade istedim.

Onlar tarafından sorun olmayacağını anladığımda da telefonu açıp kulağıma götürdüm. Cızırtılı bir ses kulaklarımı tırmalarcasına dışarıya firar etti. Yüzüm sesin rahatsızlığından buruşurken telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım.

Sonra bir ses yarı anlaşılır şekilde ahizeden döküldü. Telefonu kulağıma yaklaştırmamla konuşan kişiyi tanımam anlık oldu.

Ceylin...

Elim ayağım anında buz kesti. Bedenim bir buz kütlesi kadar kaskatı olurken olduğum yere çakıldım. "Merhaba," diyordu Ceylin'in sesi. Bu ses tonuna hiç aşina değildim. Başka biri gibiydi. Bildiğimi sandığım Ceylin değildi konuşan. Soğuk, pürüzlü ve biraz yorgun çıkan sesiyle, "Korkma ama," dedi. "Bu defa son."

O konuşuyordu ama ben diyecek tek söz bulamıyordum. İçimden gelen tek şey bu aramayı sonlandırmak, hatta telefonumu bir daha aramaya yeltenmesin diye kapatmaktı. Ama beni aramayı nasıl başardığını merak ediyordum.

Bakışlarım pencereden Doru'nun bakışlarıyla kesişti. Kafe yerden biraz yükseğe konumlandığı için camın önünden geçen insanlara rağmen beni rahatça görebiliyordu. Ben de onu. O bakışlarını an olsun çekmezken ben kendimi güvende hissettim. Bakışları bile yetiyordu. İçimi saran güven duygusuyla, "Bana yaklaşamazsın ve yakalanacaksın. Şu an kendini iyice ele veriyorsun. Konuşmaya devam et, ömür boyu o deliğe tıkılacaksın, şeytan." dedim.

Duygusuz bir gülümseme savurdu. "Ben sandığın kadar kötü bir durumda değilim, Erva. Hiç olmadım. Sana çok yakınım."

Bedenim uyuştu. Yutkunurken dediğini anlamaya çalıştım. "Neredesin?" Ona inanmak istemesem de bakışlarım korkuyla dışarıyı taradı.

Aklımın felç geçirmesine neden olan o şeyi söyledi. "Etrafına bakınmayı kes!" Öfkeden uzak, daha çok kendinden emin çıkıyordu sesi. "Gözlerini kocandan ayırma," dedi o tek *kocan* sözcüğünden tiksindiğini belli edercesine vurgulayarak. "Gümüş ile konuşuyor sanmalı seni."

"Sen?" dedim gözlerim irileşirken. "Bunu nereden biliyorsun?"

Aldığım nefes boğazıma durdu. Bacaklarım güçlü duruşuma ihanet edercesine titremeye başladı. "Doru'ya bak," diye yineledi sözlerini tehditkarca. "Gözlerini ondan ayrıma ve konuşurken gülümse."

"Sen nereden biliyorsun bunu, kahrolası?" diye bağırdım etrafımdaki insanları umursamadan. O esnada yolcu kapısı tekrar açıldı ve kapandı. Dağhan babamın sağlıklı bedeniyle ve gülümseyen yüzüyle elindeki bavulu çekerek ailesine doğru adımladığını gördüm.

Doru'nun bakışları da tam o sırada benimkilerden koptu. Güvende hissetme duygusu bedenimi terk etti. Manzaram ailemin neşeyle ayaklanmalarına dönüşürken, "Karar zamanı, Erva," dedi buzdan daha soğuk sesiyle Ceylin.

"Ne yaparsan yap!" dedim tek nefeste bağırırcasına. Alnımdaki damar hem korkudan hem de öfkeden atıyordu. Yanaklarım zonkluyordu. Elim yanımda yumruk olurken, "Doru'dan ayrılmam! Senden büyük Allah var. Senden korkan senin gibi olsun sürtük!" Nefesim camda buğu yaptı. Gözlerimin içi sızladı.

Güldü ve gülüşünden salınan yırtık nefesi ahizeye çarpıp ürkmeme neden oldu.

"Cesaret gösterilerini sona sakla. Ben sondayım ve sen de öyle. Ama bugün buradan seni bitirmeden yok olup gitmeyeceğim. Bu son Erva, dediğim gibi son. Ondan sonsuza kadar ayrılıyorsun."

Doru, babasıyla kucaklaşıyordu. Zerrin annem sevinçten ağlıyordu. Yutkundum, boğazıma takıldı. "Ne..." dedim titreyen sesimle. "Ne istiyorsun?" Her ne isterse istesin yapmamaya kararlıydım. En kötü ne olabilirdi?

Canımla mı tehdit edecekti beni? Onu geçecekti işte! Benim zerre korkum yoktu bundan yana.

Yoksa Doru'nun canı mı? Dışarıdaki askerler bunun olmasına izin vermezdi. O korunuyordu şimdi. Hatta belki beni bile korumaya devam ediyorlardı. Bakışlarım alanı taradı. Kalabalığa rağmen birkaçını seçebildim. Buradaydılar. Kimse bize bir şey yapamazdı.

Onunla konuşalı belki birkaç dakika ancak oluyordu ama bana saatler gibi geldi. Nefeslenip, "Ah Erva, zavallı Erva," dediğinde her ne söyleyecekse beni bitireceğini anladım.

"Seçimini şimdi yap," dedi durmadan duraksamadan. "Şu an meydanda kaç kişi var, Erva?"

"O- o da ne demek?" diye sordum korkuyla. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Gözlerim kafenin pencerelerinden önümdeki kalabalığa kilitlendi. "Ben söyleyeyim. En az üç yüz kişi var şu an karşında." Doru'nun bakışları bana çevrildi. Gülümsüyordu.

Eliyle *gel* dercesine işaret ettiğinde, Ceylin gülüyordu. "Ona gidemeyeceksin." Bizi izliyordu. Hem de anbean! "Bulunduğun kafenin çatısında bir keskin nişancı var. Bir de kalabalığın arasında dolaşan pimi çekilmeye hazır canlı bir bomba. Seçimini yap, Erva. Dağhan baban mı yoksa üç yüz kişilik masum insanlar mı?"

"Sen kafayı yemişsin!" diye bağırdım. Camdan bir adım geriye çekildim. Kapıya doğru adımladım. "Bu dediğini yapamazsın!" diyerek kapıya uzanıyordum ki, "Geri dön, pencerenin önüne geri dön!" diye bağırdı. "Yoksa yemin olsun bombaya patlatma emrini gönderirim. Sebebi yine sen olursun. Masum, Erva! İyi, Erva! Herkesin hayran olduğu, Erva!"

"Blöf yapıyorsun!" dedim konuşmaya mecalim yokmuşçasına yorgun bir halde. "Havalimanı güvenliğine rağmen bombayı içeriye sokmayı başarabilmiş olamazsın. Yalan söylüyorsun!"

Az ilerimde duran garson yüzüme baktı. Söylediklerimi duymuş olmasına rağmen yerinden bile kıpırdamadı. İçerideki herkes yüzüme ifadesizce bakıyordu ve biri bile bir şey yapmaya yeltenmiyordu.

Bir idrak ediş daha yaşadım o an. Keskin nişancı bu kafenin çatısındaydı. İçerideki herkes anormal derecede sakindi. Ben şeytanın inine girmiştim.

"Sen beni tanımıyorsun, neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Ama ben seni çok iyi tanıyorum," dediğinde bacaklarım boşalırcasına sarsıldı ve olduğum yere çöktüm.

Midem bulanıyordu. Şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu. Bir anlığına telefonu elimden bırakacak gibi elimi yanıma indirirken garson bana doğru bir adım attı. Gözlerim onda kilitli kalırken gırtlağıma kadar yükselen kusmuğu yuttum. Yaşlar gözlerimden boşaldı.

"Telefon!" dedi genç garson. "Konuşmaya devam et!"

Yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. "Neden yapıyorsunuz bunu?" diye sordum ama bir cevap alamadım. "Yalvarırım bu saçmalığa bir son verin!"

Sesim kafenin içinde yankılanırken garson tarafından pencere önüne doğru itildim. Doru babasının yanından bir adım uzaklaşmıştı ve gözleri penceredeydi. Beni gördü ama durmadı. Bir adım diğer bir adımı takip ederken telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Seç!" diye bastırdı Ceylin. Gözlerim sevdiklerine kavuşan, kucaklaşan kalabalıkların arasında dolaştı.

Sonra Dağhan babamın gülümseyen ifadesinde... Çok iyi görünüyordu. Sağlıklı görünüyordu. İyileşip dönmüştü.

Hıçkırdım. Katıla katıla ağlarken tüm umutların öldüğünü hissettim. Doru ağladığımı fark etmişti ve adımları hızlanmıştı. Lâkin yolcu kapısından çıkan kalabalığı geçmesi kolay olmuyordu. "Seç!" diye bastırdığında Ceylin, yaşlardan buğulanan gözlerimin önüne simsiyah giyinmiş bir adam takıldı.

Ceketinin önünü tutuyordu ve annemle babamın olduğu yere, kalabalığın en yoğun olduğu yere doğru yaklaşıyordu. "Albay'ı sana bırakacağım, Erva. Diğer masum insanları da. Dağhan mı yoksa onlar mı?"

Ceylin bunu yaparak sevdiğim tüm insanların nefretiyle beni yalnız başıma bırakmayı planlamıştı. Bizi yaşarken ayırıyordu. Ölümden beterdi bu. Ben onca insanın ölmesine göz yumacak bir insan değildim ve bunu en iyi o biliyordu. "Dağhan babam!" diye yakardım. Yumruk olan elim göğsümü dövdü. "Günahsız!"

Zerre acımadı yakarışıma. "Seç!" diye bağırdığında bunun son olduğunu biliyordum. "Beni öldür," dedim çaresizce. "Beni öldür, Ceylin!" Sesim buz gibi döküldü dudaklarımın arasından. "Beni öldür. Hiç karşı çıkmayacağım. Neredeysen söyle geleyim. İşimi kendi ellerinle bitir. Ama yalvarırım onlara dokunma."

Bunu bir cevap olarak kabul etmedi. Önce kulağıma bir silahın çekilme sesi doldu telefonun diğer tarafından. Tetikçinin yanındaydı Ceylin. Çatıda! Bakışlarım tavana dikildi. "Yukarıdasın," dedim zorlukla konuşarak. "Çatıdasın." Bakışlarım pencereye çevrildi. Siyah giyimli adamın annemle babamın hemen arkasında durduğunu gördüm.

Babam fark ederdi onu normalde ama Dağhan babamdan ayırmadığından gözlerini görmüyordu, fark etmiyordu. *Onu fark et baba. Yalvarırım fark et! Gör! Arkanda!*

"Yalvarırım," dedim ama yine bir cevap olmadı sözlerim. Siyah giyimli adam ceketini aralıyordu ki ağzımdan dökülen sözler beni binlerce parçaya bölecek şiddette bedenime çarptı.

"Dağhan babam!" diye yakardım. Gürültülü bir silahın sesi patladı sözümün bitimiyle. Gülüşler soldu, herkes dondu, gözlerimdeki yaşlar beni kör etti. Hıçkıramıyordum, kıpırdayamıyordum, nefes alamıyordum. Bedenimi

artık taşımayan dizlerimin üzerine, yere yığıldım. Bulantım artık kontrol edilemezdi. Midemde ne varsa çıkardım. Her yerde çığlıklar vardı. Koşturmaca, patlayan silah sesleri...

Kafenin kapısı açılmadı. Kimse gelmedi. Doru gelmedi. Dışarıda çığlıklar koptu. Bağırış çağırış eşliğinde insanların kaçışma seslerini işitebiliyordum ama gözkapaklarımı sımsıkı birbirine bastırdığımdan hiçbir şey görmüyordum. Yanıma düşen telefonda onun sesi vardı. "Gümüş'ün bebeğini aldım. Senin çocuğun olmayacak. Sayemde öğrendin. Bunları öğrenmeden gitmiyorum. İşini elinden aldım ve şimdi sevdiğin herkesi. Tam da söz verdiğim gibi. Minerva Saraçoğlu, sen tüm bunları abimi ölüme terk ettiğinde hak ettin. Bir çocuk kimsesiz kaldı, sen herkesi kaybettin. Ve şimdi de bedelini ödedin. Ölüme hoş geldin. Şimdi gidebilirim. Sonsuza kadar."

Bir zaman sonra ne bir şey işittim ne de hissedebildim. Karanlık beni içine alırken anılar peşi sıra silindi gözlerimin önünde. Ben ise yaşanan tüm güzel anların yok oluşuyla tek başımaydım.

"Tüm gazeteler örgütün çökertildiğini yazmış." Babam, zaten bildiği bir şeyi tekrar dillendirerek konuştu. Annem babamın elindeki gazeteyi alıp ona ters bir bakış attı. Havalimanında yaşanan olayın üstünden tam bir hafta geçmişti ve ben ailemin evindeydim o zamandan bu yana.

Annem ağlamaklı bir sesle, "Başım çatlıyor gene, Mehmet. Biliyorum bizi rahatlatmak için söylüyorsun ama açılan yaraları şu saatten sonra hiçbir şey saramaz," dedi.

Annem yanında duran tekli koltuğa çöküp ağlamaya başladı. Yüzünü avuçlarının altına sakladı ama omuzları sarsılıyordu. İşte bu bana karşı duyduğu çaresizlikten kaynaklıydı.

Babamın bakışları yüzüme çevrildi. Bir haftadır gözlerindeki nem yerli yerindeydi. Arada gizlice ağladığına şahit oluyordum. Çaresizliğime... O da Dağhan babam için çok üzgündü ama öfkesini kusmaya yer arıyordu. "Benim kızımın suçu ne!" diye bağırdı çatallı çıkan sesiyle. Eliyle hareketsiz duran bedenimi işaret etti. "Hepsi yok saydı yavrumu. Onun günahı ne?"

Ağzımı açıp tek laf etmedim. Son bir haftadır neredeyse hiç konuşmamıştım. Etrafımdaki herkes bir şeyler söyleyip duruyordu ama ben olayın tek suçlusu olmama rağmen tek söz etmemiştim.

Mutlu giden her şey bir karanlığın içine, tek bir sözle hapsolabilirmiş. Boğulurmuş tüm gülüşler, edilen güzel sözler... Kaybolurmuş, yok olurmuş...

Doru'yu o günün ertesinde Bolu'da gerçekleşen cenaze töreninden bu yana hiç görmemiştim. Evet, Dağhan babam öldü! Benim yüzümden. Benim ağzımdan çıkan tek bir sözle bu hayattan koparıldı.

Doru, cenaze günü ailesinin yanından ayrılmazken ben yabancı gibi kenarda durup Dağhan babam için dua ettim. Tek başıma. Bir yabancı olmayı kendim seçtim. Cenazede ayakta bile durmakta zorlandığımdan babamın kollarından destek almıştım. Ailem yanımdan an olsun ayrılmamıştı. Ben gibi annem ve babam da dışlanmıştı.

Kadir, "Gelmeyin albayım. Aile, Erva'yı suçluyor. Cenazede kötü şeyler olabilir," demişse de ben gitmek için diretince ailem de yanımda olmuştu. Öyle olmasa bile onların kimseyi dinlemeyeceğini zaten biliyordum.

Gümüş suratıma bakmıyordu. Kadir karısından sebep çekinceli duruyordu. Zerrin annem beni yok sayıyordu. Narin anneanne daha şimdiden Doru'ya benden boşanması için baskı kuruyordu. Aslında damadını kaybettiği ilk andan bu yana yaptığı tek şey buydu. Ben bunların hepsini Ender ile babamın konuşmalarından duymuştum.

Cenaze bittikten sonra herkes mezarlıktan dağılırken Narin anneanne ailemle benim yolumu kesmişti. Oradan bir an önce gitmeyi istiyordum ama önüme geçip, "Senin uğursuzluğun!" diye tükürür gibi bağırdığında, kurudu sandığım gözpınarlarım yaşları serbest bırakmıştı. "Sana olmaz dedim! Sen bize uymazsın dedim. Başındaki belaya rağmen oğlumu kendine eş seçtin. Ocağımızı söndürdün!"

Mesele sadece Dağhan babamın ölümüne sebep oluşum değildi. Gümüş, bebeğini babasının haberini aldıktan sonra düşürmüştü. Ceylin ona bir arkadaşının adına tebrik çikolataları göndermişti. Bunu hastanede doktordan *yediği bir şeyin dokunduğunu* duyduktan sonra detaylı test yaptırınca öğrenmişlerdi. O çikolatalar olayın olduğu gün neredeyse bebeğini düşürmesine neden olacakken, bebeği hayata tutunabilmişti. Ne var ki Gümüş'ün babasına duyduğu acı onu içinde tutma gücünü elinden almıştı.

Babam karşımda konuşurken bile zihnimin içinde yankılanan sözler bunlardan ibaretti işte. *Uğursuz!*

Elim karnımda dolaştı. Parmaklarım orayı avuçlarken dişlerimi etimi parçalamak istercesine dudaklarıma geçiriyordum.

"Doru'ya da yazıklar olsun!" dedi babam boğuk, ağlamaklı sesiyle. "Seni böyle üzmeye ne hakkı vardı?" Beni düşündüğünden öyle söylüyordu babam. Doru'ya hak vermeliydi. Versindi. Eğer olayın baş kahramanı kızı olmasaydı muhtemelen böyle düşünüyor olmazdı.

Parmaklarım kazağımın üzerinden etime geçti. O cenazenin sonrası ruhsuz, boş bir kabuğa dönüşmüştü bedenim.

Onu son görüşüm o cenaze günüydü. Yüzünü özlemiştim, sesini... Bunların birine bile hakkım olmadığını biliyordum ama özlemekten kendimi alamıyordum.

"Baba," dedim sessizliğimi ilk defa bozarak. "Ben şimdi ne yapacağım?" Öylesine kuru çıkıyordu ki sözcüklerim, sesime ben bile yabancıydım.

Annem yüzündeki yaşları silerek direkt başını benden tarafa çevirdi.

"Eğer seni biraz daha görmeye gelmezse unutacaksın, Erva!" dedi sert, kararlı sesiyle. O da Doru'yu suçluyordu.

"Senin suçun yok, Erva," dedi babam. Bilmem kaçıncı kez bu cümleleri tekrarlayıp duruyordu. *Senin suçun yok!* Yanılıyordu. Olan her şeyin suçlusu benden başkası değildi. Ceylin tüm bunları benim yüzümden yapmıştı. Ben, Demir ailesine beladan başka bir şey getirmemiştim. "Onca insanın ölümüne göz yumamazdın sen. Hem o seçimi yapmasaydın da o kalabalığın arasında yine ölecekti Dağhan. Seni suçlayan o insanlar bile zarar görecekti."

Annem oturduğu yerden ayaklanıp yanıma geldi ve dizlerinin üzerinde önüme çöktü. Dakikalardır etimi kemiren parmaklarımı karnımdan çekip aldı. "Onun suçu da yok," diye fısıldadı. Yaşlar yine boşaldı gözlerinden yanaklarına. Yeşil gözleri son bir haftadır ağlamayı hiç bırakmamıştı.

Elimi avuçlarının arasına alıp severken, "Suçu yok. Böyle bir anda gelmeyi kendi seçti," diye fısıldadı.

"Onun adı mucize, Minerva'm. O senin mucizen..."

Annemin mucize dediği bebeğimdi. Kullandığım haplara rağmen böyle bir anda dünyaya gelmeyi seçen bebeğimdi. Hamileydim. Olaydan sonra kaldırıldığım hastanede almıştım haberini. Tam beş haftalıktı. Doru göreve gitmeden önce hamile kalmıştım. Hayata tutunup tutunmayacağını bilmiyordum. Doktorum üç aylık olmadan önce tedaviye başlamamız gerektiğini, yoksa onu içimde tutamayacağımı söylemişti.

Bebeğim öyle bir zamanda gelmeyi seçmişti ki...

Annem ile babam onu Doru'ya söylememi başlarda isteseler de şimdi istemiyorlardı. Doru beni görmezden geldiği içindi bu tavırları. *Bebek için gelecekse hiç gelmesin* diyordu şimdi annem de babam da.

Doru onu öğrense belki yanımda olurdu ama ben ne böylesini ne de başka türlüsünü istiyordum artık. Bebeğimin de gitmeyeceğini bilmiyordum.

"Annenin de tedavisini yaptırdığımız hastaneye gitmeliyiz bir an önce," dedi babam. "Yarına bilet bakacağım." Annem hamileliğinin son aylarını Amerika'da geçirmişti. Doktoru, Türkiye'deyken de akıl danıştığı hocası oradaydı. Artık sadece profesörlük yapsa da babam ondan benim için ricada bulunmuştu ve kabul de edilmişti.

Ben olumsuz anlamda başımı iki yana sallayınca annem araya girdi. "Ceylin öldü, Erva. Artık esir değilsin. İstediğin her yere gidebilirsin. Özgürsün kızım. Hem bu tedaviyi alman şart," dedi.

Evet, Ceylin de ölmüştü. Onunki bile isteye intihardı aslında. Yakalanmak istemese hâlâ hayatta olabilirdi. Kafenin çatısında keskin nişancı ile onu da

vurmuşlar o gün. Bedeni tıpkı abisi Mahmut gibi boşlukta süzülüp yere çakılmış. Hepsinin planlı olduğu yeterince ortadaydı.

Ceylin hastaydı ve attığı her adımı hastalıklı düşünceleri yönlendirmişti. Ve hayatını da yine o düşünceleri sonlandırmıştı.

Planladığı gibi beni sonunda Doru'dan ayırmıştı. Geride benden nefret eden bir yığın insan bırakmıştı. Hayattayken yaşadığı hayatın bir benzerini bana miras bırakarak gitmişti.

Özgürdüm ama kendimi daha büyük bir esaretin içine mahkûm olmuş gibi hissediyordum.

"Bugün lojmana gideceğim ben!" diyerek ellerimi bırakıp ayaklandı annem. İtiraz kabul etmez bir sesle, "Eşyalarını alıp buraya getireceğim. Zaten artık oraya dönemezsin. Doru'ya da edeceğim iki çift lafım var."

"Orada kalmıyor," dedi babam annemin sözlerini bölercesine. "Ailesinin yanında. Bolu'dan döndükleri günden beri orada."

"Gerekirse oraya giderim, Mehmet," dedi annem burnunu çekerek. "Zerrin'in acısı taze olabilir ama biz de en az onlar kadar üzülüyoruz. Tüm suçu bizim üzerimize atamazlar. Dağhan'ın ölmesini hangimiz isterdik?"

"Yeter, Meleda," dedi babam düz bir sesle. "Bir çöp dahi almaya gidilmeyecek o lojmana. Hele onlarla hiç konuşulmayacak. Böyle olmasını onlar tercih etti. Gelir, konuşurlarsa amenna ama biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Görmediler, duymadılar. Bu kadar," dedi net bir şekilde.

Babamın telefonu çalmaya başladı sözlerinin bitimiyle. O bakışlarını ikimizin üzerinde dolaştırdıktan hemen sonra odadan çıkıp gitti.

Akşam başımı yastığıma koyduğumda yaşlar anında yastığımı ıslattı. Öyle ki günlerdir biriktirdiklerimin hepsi dışıma taştı. Engel olamıyordum.

Telefonum elimdeydi ve ekrandan gözlerimi ayıramıyordum. Nefesim ekranı buğulandırdıkça hızlı hızlı siliyordum ama değişen bir şey olmuyordu.

"Doru," dedim boşluğa bir fısıltı gibi. "Beni gerçekten unuttun mu?"

Parmağım isminin üzerinde duraksadı. Ekranın ışığı kapandıkça dokundum. İsmini okudum durdum. Sesini duymayı öyle çok istiyordum ki. O da beni mi suçluyordu? Aldığım karardan dolayı tek suçlu beni mi görüyordu?

Ekran bildirim sesiyle paralel yanıp söndüğünde hıçkırıklara boğuldum. İnanmakta güçlük çektim önce. Çünkü onun ismi ekranımın üzerine düşmüştü.

Yerimde doğrulup titreyen parmaklarımla mesajı açtım. Bu, günler sonra benimle kurduğu ilk iletişimdi.

Gönderen Doru: "Uyudun mu?"

Elimi ağzıma kapadım. Ağlamalarımı ailemin duymasını istemiyordum. Yüzümdeki yaşları sildim birer birer. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım önce. Sonra da ona yazdım titreyen ellerimle. Söz dinlemez yaşlar ekrana damlıyordu.

Gönderen Erva: *"Uyutmuyor."*

Mesajımın arkasına hemen cevap geldi.

Gönderen Doru: *"Senin suçun yok."*

Suçlu olduğumu çok iyi biliyordum. O da biliyordu. Yalnızca kabul etmek istemiyordu. Beni rahatlatmak için şu an bu mesajı yazdığını biliyordum.

Gönderen Doru: *"Annem tekrar Bolu'ya gitmek istiyor. Babamın mezarına yakın olmak istiyor. Belki oraya taşınacak. Şimdilik belli değil. Eşyalarını toparlamaya dönmüştü. Ben de onlarla bir süreliğine Bolu'ya gidiyorum, Erva. Bu uzun sürebilir. Döndüğümde konuşacağız. O zamana kadar ailenin yanında kalmaya devam edebilir misin?"*

Elim karnıma dokundu. "Gidiyor," diye fısıldadım. İçimi kaplayan his bu gidişin sonrasında bize kavuşmak olmadığını söylüyordu. "Bu uzun sürebilir." Uzun olacağını hissedebiliyordum. Doru bana *sen de gel* demiyordu. Ya da *gelmek ister misin*... Şu halde ona hak da veriyordum. Bu başka bir olmazdı ve olmazımı ilk defa sonuna kadar kabulleniyordum.

Ben babasının katili, ailesini mahvedendim. Onunla diğerlerinin gözlerinin içine baka baka olmaya devam edemezdim. Aklım da yüreğim de bunu çok iyi bildiğinden susuyordu.

Kendimi şunları yazarken buldum:

Gönderen Erva: *"Ne kadar sürer demeye korkuyorum. Sen de bilmiyorsun değil mi? Ama bundan sonra bizden olmayacağını çok iyi biliyorsun."*

Ekranda *yazıyor* yazısı belirdiğinde duraksadım. Fakat bir an sonra o yazı kayboldu. Gözpınarlarımı dolduran yaşlar ekranımın üzerine damladı. Geceliğimin koluyla çabucak kuruladım. *Sorun değil Erva. Sorun değil...*

Gönderen Erva: *"Ben çok kötüyüm. Son bir haftadır olan şeyler yüzünden kendimi iyi hissetmiyorum. Ailem bu yüzden buradan biraz uzaklaşmamı istiyor."*

Ondan bebeğimizi saklayacak değildim. Şimdilik bu yalnızca benim sırrımdı. Bebeğim beş haftalıktı ve onu içimde tutabilmek için hemen tedaviye başlamam gerekiyordu. İlerleyen her an, onu içimde tutabilme gücünü yitiriyordum. Böyle bir risk varken, Doru ailesinin yanında olmak istiyorken bir de bebeğimizin gidişiyle onu üzemezdim. Ya da *ben hamileyim Doru, bu yüzden yanımda ol, beni sevmeye devam et* diyemezdim. O gitmeyi seçmişken bunu yapmazdım. Gururu aşkından büyük biri değildim. Ama bunu onu üzmemek için, kendimi üzmemek için yapıyordum. Bununla tek başıma savaşmaya hazırdım. Eğer o yaşamayı seçerse Doru bilmeliydi. Belki biz olmaya devam edemezdik ama bir gün ona Doğa'yı söyleyecektim.

Elim karnımı okşamaya devam etti. Cinsiyetini henüz bilmesem de onun kız olduğunu hissedebiliyordum. Adı hayallerimi süslediği gibi Doğa olacaktı.

Gönderen Doru: *"Ne zaman? Ne kadar süreliğine?"*

Yüzümdeki yaşları silerek gülümsemeye çalıştım. *Sorun değil, Erva. Sorun değil...*

Gönderen Erva: *"Yarın. Bu uzun sürecek."*

Gönderen Doru: *"Seni görmeye geleceğim."*

Hıçkırdım. Elim ağzıma kapanırken başımı sanki beni görebilecekmiş gibi iki yana hızla salladım. Biraz sakinleşince ona yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

Gönderen Erva: *"Gelme. Sorun olur. Ailenin benden daha fazla nefret etmesini istemiyorum. Biliyorum, bunu sen de istemiyorsun. Ben gidiyorum, Doru. Sen gidiyorsun. Bu şimdilik bitti. Sen de biliyorsun değil mi? Sana sıkıca sarılabileceğim, boyum yetişmediği için omuzlarına asılıp eğilmeni sağlayacağım, senin boynumu öpücüklere boğacağın ya da hiçbir şey yapmadan karşılıklı oturup birbirimize bakacağımız anlar artık yok. Şimdi bana pişirdiğin tavuğun tadını bile özlemek zorundayım. Bu diğerinden farklı. Ben. Seni. Çok. Seviyorum. Ama bitti."*

Gönderdiğim son mesaja bir cevap gelmedi. Onun da istediği buydu, biliyordum.

Dakikalar hızla ilerliyordu ancak benim için zaman durmuş gibiydi. Ondan gelen son mesajı defalarca okudum. Bir türlü kabullenemedim, değiştiremedim.

Ona, *"Gel,"* yazmak istedim. *"Gel çok özledim, olmuyor, yapamıyorum!"*

Yazamadım. Yastığımı gözyaşlarım ile ıslattım. Uykuya dalamadım. Defalarca dönüp durdum ve sonunda yatağımdan kalktım. Çocukluğumdan, gençliğimden hatırladığım yatak odası artık bana yabancı gelmeye başlamıştı. Onun olmadığı her yer bana yabancıydı. Yatak odamıza koyduğum ve henüz yakamadığım mumları düşündüm. Doru onları benim kokuma benzettiği için aldığını söylemişti. Vanilya, karanfil, portakal, bal... Bu benim kokumdu onun için.

Doru'nun kokusunu düşündüm. Ayrıldığımızdan mı bilmiyorum, onun kokusunu hatırlayamadım. Ağladım, ağladım... Hatırlayamadıkça ağladım. Böyle mi olacaktı bundan sonra?

Ben onu hatırlamaya çalışacaktım, unutamayacaktım da ama anımsayamadığım her şey için deli olacaktım.

Üzerime annemin yatak ucuna bıraktığı hırkayı geçirdim. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Onsuzken nefes bile alamıyordum. Terliklerimi ayağıma giydim ve odamdan çıktım. Merdivenleri sessizce ve yavaş adımlarla indim.

Annem ve babam çoktan uyumuştu. Ev sessizdi. Asude ablanın odasının ışığı da kapalıydı. Karanlık evde ezbere bildiğim adımlarla yürüdüm. Girişi geçip kapıya ulaştığımda tereddüt etmeden açtım. Özgürdüm! Ceylin ölmüştü ve aylar süren esaretim son bulmuştu. Peki ama neden hâlâ içimde bir yer kendini mahkûm gibi hissediyordu? Bu da diğer şeyler gibi Ceylin'in bana miras

bıraktığı bir duyguydu. Esaret duygusunu her adımımda hissetmeye devam edecektim. Kendimi hiçbir zaman özgür hissedemeyecektim.

Karanlık bahçeye çıktım. Beni karşılayan kasım ayının en soğuk havasıydı. Dışarısı buz gibiydi ve çenem titreyerek birbirine vuruyordu. Soğuktan burnumu çektiğimde nefesim yüzümün önünde buhar oluşturarak dalga dalga havaya yayıldı. Soğuk olduğunu bilmeme rağmen önümdeki mermer merdivenlerin en üst basamağına oturdum. Hırkanın cebinden öncesinde annemden sakladığım sigara paketini çıkardım. Hamileydim ve sigara kullanmamam gerektiğini biliyordum. Lâkin gecenin şu saati bana onu hatırlatacak başka bir yol bilmiyordum.

Onu bulamayınca, ondan bir şey... Tüm yaptığım işte buydu. Titreyen parmaklarımla sigarayı paketten çıkardım ve çakmağı zorlanarak çaktım. Ancak sigaramı tutuşturamadım, yerine içimde yanan bir ateş hissettim ki o, kalbimi cayır cayır yaktı.

Karanlığın derinliklerinden bir ses kulağıma ulaştı. Ellerim daha da titredi. Beni durduran şey işte buydu. O ses, onun sesiydi!

"Gelme dedin ama geldim." Sigara dudaklarımın aralanmasıyla kayıp yere düşerken çakmak da ellerimi terk etti. Doru, bahçenin karanlık köşesinden çıkıp tam önümde durduğunda yüzümde hâlâ varlığını koruyan ıslak yaşları saklayabilmeyi diliyordum. Ne yapacağımı bilmez halde ellerim iki yanıma düşerken, parmaklarım soğuk mermeri iki yanından güç almak istercesine sıkıca kavradı.

"Her şey mahvolacaksa olsun. Ben senden geçmedim," dedi yorgun ama kendinden emin bir tonlamayla. "Tüm dünya istemesin seni. Umurumda olmaz. Ben istiyorum."

Rüzgâr esti ve saçlarımı yüzüme dağıttı. Tenim buz keserken parmaklarım mermeri daha sıkı kavradı.

Üzerinde yalnızca ince siyah bir gömlek vardı. Montunu bile giymeden buraya gelmişti. Öylesine yorgun, öylesine halsiz görünüyordu ki. Karanlığa rağmen seçebiliyordum iki kan çanağına dönmüş yeşil gözlerini.

Çok sevdiğim saçları biçimsizdi. Sakallarını hiç bu kadar uzun görmemiştim. Ne zamandır tıraş olmuyordu?

"Susacak mısın? Böyle bitmesine izin mi vereceksin?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı, şimdi basamakların tam önünde duruyordu.

Tavrımdan çekindiğini gözlerinden görebiliyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Babanı," diye fısıldadım güçsüzce ama devamını getiremedim. Derin bir nefes aldım ancak ciğerlerime takıldı. Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma süzülürken kendimi sıktım. Kendime ceza biçer gibi sadece tek bir kelime söyledim. "Öldürdüm."

Gözleri yüzümde gezindi ve sonra gözlerimle buluştu. Sıkıntılı nefesi hafifçe titreyen bir sesle dudaklarından döküldü. Yorgundu. Omuzlarına dağları yıkmışlar gibi yorgundu.

"Babam öldü," diyerek başını salladı. Sesi çatallı çıkıyordu. Çenesi kasıldı, bakışları gözlerimden ayrıldı. Yorgun görünen ama dik tutmaya çalıştığı omuzları düşerken, "Tekrar o kimsesiz çocuk olmak," dedi boğazına bir şey takılmış gibi yutkunmakta zorlanarak. "Zormuş."

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacakken bakışları nemlenen iki şeffaf cam küreymişçesine gözlerime çevrilince devam edemedim.

Gözleri çok şey anlatıyordu. Bana neden gelemediğini anlatıyordu. Beni neden durduramayacağını anlatıyordu. Burada olmasına rağmen gidişime engel olamayacağını anlatıyordu. "Gitmezsin sandım. Ben yaralarımı kendi başıma sarabilirim zannederken, sen beklersin sandım. Gitme, Erva," dedi yalvarır gibi. "Ben bir başıma iyileşirim sandım ama beni iyi edenin sen olduğunu unuttuğumu anladım. Gitme..."

Uzandı ve elimi tuttu. Elimde olan eline baktım. Soğuğa rağmen Doru sıcaktı. Onun avuçları hep sıcaktı. Beni ayağa kaldırdı.

Kolunu belime sardı ve beni merdivenlerden çekip yanına aldıktan sonra sıkıca sarıldı. Başı boynuma, saçlarımın arasına gömüldüğünde, dudakları boynumun yanını öptü.

"Ay geceden ayrılsa, güneş güne bir daha doğmasa, bugün kıyamet kopsa ve yarın yeni bir gün olmasa da senden ayrılmam," dedi her bir sözcüğü vurgulayarak. Tenimin üstüne yemin gibi söylediği her sözde dağıldığımı hissettim. Çünkü ikimiz de gitmek zorundaydık.

DEVAM EDECEK...

Ninova